

Remus Ioan Brad

JURNALUL MISTIC

„Libertatea voinței este puterea care ne călăuzește. Noi nu suntem supuși necesității Sortii, cum le place unora a crede. Binele și răul se întâlnesc în marginile a ceea ce vrem sau nu vrem să facem”.

Sfântul Ioan Gurădeaur – Cartea fatalismului

BUCUREȘTI

1997 – 2007

Motivația

Ineditul întâmplărilor – la care am participat fără să fiu consultat și care mi-au marcat profund existența, modul de a gândi și de a percepe atât realitatea văzută cât și cea nevăzută – m-au determinat să-mi notez pe hârtie, cu lux de amănunte, faptele, mesajele și impresiile care urmau să alcătuiască Jurnalul Mistic.

Nu mi-am închipuit niciodată până în urmă cu 10 ani că voi fi ales să particip direct la diferite manifestări extrasenzoriale ale unor energii spirituale, superioare omului prin desăvârșire și puritate și să constat că aceste energii ne pot influența existența întrupată. Noi, oamenii, le acceptăm ca făcând parte din rândul minunilor sau al manifestărilor paranormale ce nu pot fi înțelese, controlate sau imitate, în planul material în care trăim. Tot ce putem face este să le acceptăm.

Chiar dacă pare incredibil, tot ce am scris în acest jurnal este real. Spiritele care mi-au vorbit și îmi vorbesc prin intermediul soției mele, indiferent de rangurile pe care le au, indiferent de nivelul de evoluție la care se află și indiferent de stăpânul pe care îl slujesc, există incontestabil și ne vorbesc tuturor, dar nu așa cum o fac cu mine; doar o mică parte dintre muritori le pot „auzi” pe cele benefice, mai precis le pot percepe mesajele cu sufletul. Să nu uităm că toate categoriile de spirite se

adreasează numai sufletului. Este doar vina noastră că nu le auzim pe acestea, pentru că ne lăsăm furați și amăgiți ușor de preocupări ce aparțin domeniului material, care ne absorb și ne stăpânesc toate energiile, inclusiv pe cele spirituale, fapt care ne stopează sau ne încetinește evoluția spirituală, ținându-ne departe de dezideratul cerut de Forța Divină. Majoritatea oamenilor le aud ușor pe spiritele malefice pentru că acestea guvernează mai mult latura materială a existenței umane și partea brută, neșlefuită a minții și a sufletului. Minteaa poate fi mult mai ușor influențată și controlată atunci când percepțiile spirituale sunt scăzute sau acaparate de vicii. Dacă sufletul este slab, mintea devine puternică iar omul se dezechilibrează și alunecă pe panta decăderii morale. Numai păstrând echilibrul și armonia între suflet și minte putem aspira la desăvârșire, la apropierea de Dumnezeu.

Calea către Dumnezeu pare ușor de abordat, dar este foarte greu de urmat pentru că trece prin deșertul suferințelor, ispitelor multiple, al înfrânărilor și al renunțărilor. Dar cine poate urma o astfel de cale de bunăvoie și pentru ce? Îi avem drept exemplu pe sfinții și pe mucenicii la care ne închinăm și ne rugăm. Mulți dintre semenii îmi vor aduce aminte de toți cei care au trecut prin lagărele naziste și sovietice, de milioanele de ființe umane care mor de foame anual în Africa și în Asia, de toți cei chinuiți de boli grave. Este adevărat, toți aceștia au suferit ori suferă, dar numai Dumnezeu își alege sfinții și mucenicii. Au prioritate în fața Lui cei care își dau viața pentru dragostea ce I-o poartă, cei care se sacrifică pentru a-i salva pe alții, făcătorii de pace, cei care trăiesc în adâncă evlavie, în sărăcie materială, acceptând suferința ca pe un mod de curățire a păcatelor și de dominare a ispitelor ce vin de la diavol. Majoritatea dintre noi suntem pedepsiți cu felurite suferințe trupesti și sufletești pentru

păcate karmice, pentru păcatele părinților și, desigur, nu în ultimul rând, pentru propriile păcate săvârșite în această viață.

Știu, mulți dintre cei care pun mai presus decât toate mintea, vor spune că acest jurnal este rodul imaginației mele și nu se vor sfii să afirme că am mintea bolnavă, dar cei care percep cu sufletul lumea și fenomenele ce au loc în ea, vor înțelege și nu vor acuza această scriere ca fiind o blastfemie ori o înșelătorie. Nu aștept ca Biserica, prin slujitorii Domnului să accepte ca fiind adevărate mesajele primite de mine de la spiritele la care ne închinăm toți iubitorii de Dumnezeu, pentru că aceste mesaje personale, la prima vedere, nu par importante pentru marea masă de credincioși cât și pentru instituția care într-un fel ne face legătura cu Divinitatea; am scris „într-un fel „pentru că ceea ce ne leagă cu adevărat de Dumnezeu sunt rugăciunile și faptele bune. Cel Atotputernic iubește la om simplitatea, modestia, bunătatea, înțelepciunea, milostenia, supunerea, pioșenia. Sfinții și îngerii le reproșează la marea majoritate dintre preoți că s-au lăsat tot mai mult atrași de vârtejul acumulărilor materiale, că cer sau că acceptă bani pentru folosirea harului primit gratis prin investirea în tainele bisericești, că sunt fățarnici. Eu nu acuz și nu judec, numai Dumnezeu ne judecă pe toți. Nu sunt nici avocat al sufletelor pentru că ar trebui să fiu înger, sunt doar un păcătos împovărat de propriile greșeli, săvârșite în această viață și în viețile trecute, pentru care plătesc acum cu suferințe trupești și sufletești. Sunt un păcătos care încearcă să se purifice sufletește, care se străduiește să urmeze drumul ce duce către adevărata lumină pe care puțini ajung să o vadă. „Mulți au fost chemați, dar puținini sunt aleși”, asta pentru că puțini reușesc să se mențină pe cale.

M-am întrebat și am întrebat spiritele de mai multe

ori, pe parcursul lungilor discuții purtate cu ele, de ce am fost aleși noi - eu, soția mea și copilul nostru - ca să ne vorbească? „Așa a hotărât Dumnezeu”, a fost răspunsul pe care l-am primit de fiecare dată. „Nimic nu se poate face fără voia Lui”. Desigur, sunt convins că așa este, dar eu nu mă simt în niciun fel important și chiar m-a speriat la un moment dat această alegere, faptul că fac parte dintr-un plan atât de special, care depășește modesta mea putere de înțelegere și de acceptare.

Dar cine suntem noi, cei aleși?

Eu, păcătosul.

Părinții mei s-au cunoscut în București în anul 1950.

Mama mea s-a născut într-un sat din Moldova, într-o familie de țărani săraci, dar muncitori, care au avut patru fete, ea fiind mezina. După război, în anul 1946 mama a fost înfiată de un subofițer de artilerie, pensionar, care avea o soție paralizată și imobilizată la pat. Fata, de la vârsta de cincisprezece ani, a trebuit să-i îngrijească pe bătrâni până când Dumnezeu a hotărât să-i cheme la El.

Tatăl meu se trage dintr-o familie de ardeleni, mama lui născându-l la vârsta de 17 ani după o dragoste pasageră scurtă și nefructificată prin căsătorie. Nelu - căci așa i se spunea, a suferit toată viața din cauză că nu a fost recunoscut de tatăl lui, dar ca părinte s-a purtat față de mine cu răceală și indiferență. În anul 1951 a luat-o de soție pe Maria pentru că aceasta avea casă, însă a înșelat-o din primii ani de căsnicie cu prietene vechi și cu noi cuceriri. După cutremurul de pământ din anul 1977 tatăl meu și-a luat hainele și a plecat definitiv de acasă, fapt care a determinat-o pe mama să divorțeze în anul următor. El a dorit să fie liber și să trăiască cu cine avea chef, fără ca ea să-l poată convinge să rămână împreună.

Eu am venit în această lume în anul 1952, într-o zi de toamnă târzie, cu ger și viscol, la maternitatea unde mama

mea lucra ca soră medicală. La naștere, pe lângă medicul ginecolog, a asistat-o și Ana, sora ei cea mare, care era moașă. Nu am dorit să vin în această lume și nici la părinții pe care îi am, dar am fost trimis cu forța ca pedeapsă pentru greșelile karmice și pentru a învăța să aduc pacea între oameni. Cu o noapte înainte de a mă naște, mama a visat un cocoș însângerat. Când am fost scos din placenta eram vântat, strangulat cu cordonul ombilical și lipsit de suflare. Medicul ginecolog s-a luptat 15 minute cu moartea de care eu mă agățasem cu disperare. Când s-a hotărât să mă arunce în găleată, pentru a fi dus la crematoriu, am început să respir și să țip.

Tatăl meu s-a bucurat când a aflat că are un băiat și a zis că voi fi un alt Lenin sau un alt Stalin, asta pentru că ne aflam în culmea epocii comunismului sovietic și aceste personaje reprezentau etalonul superlativului uman, însă și-a schimbat părerea când am ajuns la pubertate și de atunci nu l-a mai interesat persoana mea și nici viitorul meu. Cu indiferența lui m-a ținut la distanță și a refuzat în decursul anilor, cu mici excepții, să mă ajute. Cred că s-a purtat așa din cauză că i-am ținut partea mamei în disputele lor sentimentale. Eu am greșit fiind părtinitor, dar eram copil și am înțeles mult mai târziu că mama mă manipula pentru a se răzbuna pe bărbatul pe care îl iubea și a trădat-o.

Sora mea, care s-a născut în anul 1955, a fost mai norocoasă decât mine, tatăl nostru a iubit-o, a ajutat-o foarte mult și i-a trecut cu vederea greșelile săvârșite pe parcursul vieții, cu toate că unele dintre acestea au fost destul de grave. Nu am fost invidios pe Verona pentru că mi-am dat seama cu timpul că semănau foarte mult și la propriu și la figurat. Amândoi au avut viață sentimentală dezordonată, aventuroasă, plină de decepții și vorba aceea: cine se aseamănă se adună. Din cauza psihicului labil și a

slăbiciunii sufletești, sora mea a avut două tentative de sinucidere, una la vârsta de 16 ani iar alta la vârsta de 24 de ani. Părinții mei au fost nevoiți să o lase să se căsătorească în vara anului 1974 deoarece le-a fost teamă să nu vină acasă cu un copil născut din flori. Și așa, fiind căsătorită și însărcinată cu primul copil, a avut o aventură erotică din care s-a ales cu o boală venerică numită blenoragie, pe care medicul a tratat-o fără să o înregistreze în evidențele medicale, deoarece o cunoștea pe mama și aceasta l-a rugat să nu o facă de rușine. Verona a divorțat de primul soț la nouăsprezece ani pentru că s-a îndrăgostit de vărul acestuia. Cu Dan a trăit din timpul căsătoriei și relația lor a durat vreo 2 ani. Vărul, care a emigrat în Australia împreună cu părinții lui, până să i se aprobe actele de plecare definitivă din țară, a trăit, atât cu sora mea, cât și cu unele dintre mătușile și verișoarele lui.

Viața mea a fost plină de urcușuri grele și de coborâșuri abrupte. Nu am excelat în școală și nici în profesiile pe care le-am avut. Copil fiind, mi-am dorit să ajung pictor, dar nu aveam talentul genial pe care îl visam. Atmosfera tensionată din casă m-a făcut să mă închid într-o carapace de muțenie. Am intrat la liceu cu o notă mare, dar am făcut greșeala să mă înscriu la secția real, nu-mi mai amintesc dacă a fost opțiunea mea sau a părinților mei, cert este că nu am putut face față cerințelor. Dragostea mi-a dat târcoale de timpuriu și la vârsta de cincisprezece ani m-am îndrăgostit nebunește de o colegă de liceu, căreia nu am avut curajul să-i mărturisesc sentimentele ce le nutream pentru ea; a fost o dragoste tainică și dureroasă pentru că în sufletul meu s-a dus în continuu o luptă între dorință și timiditate, învingând de fiecare dată timiditatea. Nu am avut niciodată curajul să o privesc direct în ochi pe acea fată, dar mă opream des în

fața vitrinei studioului foto, aflat lângă cinematograful Excelsior, și îmi petreceam multe minute privind cu tristețe și jind portretul ei surâzător. Îmi aduc aminte cu nostalgie cum mergeam emoționat și visător pe strada pe care locuia Iulia și priveam peste gard, în curte, în speranța că o voi putea vedea măcar o clipă. Asta se întâmpla după ce am întrerupt cursurile clasei a 10-a la zi și lucram la Electrofar. Când m-am întors din armată, devenind mai sigur pe mine, mi-am făcut curaj și i-am lăsat Iuliei o scrisoare la cutia poștală, în care i-am mărturisit dragoste ce o nutream pentru ea. Nu am primit niciun răspuns, dar, când avem timp, ori când mă chinuia rău nostalgia, făceam o plimbare pe strada ei mică și umbrită de un tei uriaș, la capătul căreia se afla liceul unde am dat examenul de bacalaureat. Într-un târziu am aflat că s-a măritat cu un bărbat care cânta într-o formație de muzică ușoară în vogă la acea vreme.

Până să plec în armată, relațiile mele sexuale au fost pasagere și consumate pe fugă cu fata unor chiriași și cu două fete din cartier cu care mă tăvăleam pe „munții de nisip” ce străjuiau cale ferată din capătul străzii pe care locuiam și la dușul improvizat în incinta betonierei din apropiere, unde făceam baie seara pentru câțiva lei dați paznicului. Cu fetele întâi am jucat gajurile. Vara le dădeam fructe culese din pomii care creșteau în curtea și grădina casei părintești. Celei care era mai mare cu doi ani decât mine i-am desenat chiar portretul pe o bucată de carton. Am aflat de la băieții cu care băteam mingea pe stradă și pe terenurile virane că erau amândouă amatoare de sex, cea mică practicându-l pe bani. După cum am mai scris, eu eram foarte timid, dar am rugat un băiat care se culcase cu ce mică să-mi facă lipeala și să-i dea banii de la mine. Fata a făcut puține nazuri, însă a acceptat banii și seara m-a însoțit la duș. Paznicul de la betonieră era beat

și moțăia cu capul pe masa din ghereta lui, așa că nu ne-a deranjat, dar cel care a fost intermediar între mine și fată a adus băieții ca să privească și ei spectacolul prin găurile din pereții de scândură. Cu cealaltă fată, mai mare, aventura a avut un iz ușor de romantism. A debutat cu plimbări lungi prin cartier, urmate de îmbrățișări și sărutări pătimășe. Ea a fost cea care a făcut primul pas. Într-o seară de vară, în timp ce ne făceam plimbarea prin cartier, ținându-ne cu tandrețe de mijloc, mi-a mărturisit că tocmai i-a trecut ciclul menstrual și dacă vreau, pentru că mă iubeste, merge cu mine. Nu puteam să refuz o astfel de propunere, ținând cont de faptul că îmi chinuiam mintea de ceva vreme ca să găsesc o modalitate, ori o ocazie să pot face dragoste cu ea. Nu am mers la duș ci ne-am ascuns printre dunele de nisip și am rămas acolo îmbrășișati și înflăcărați până la miezul nopții. În zilele care au urmat, cum venea seara ne ascundeam de văzul lumii și ne făceam de cap. După ce au trecut câteva săptămâni în care nu am avut ochi decât unul pentru celălalt, eu am plecat în vacanță la rudele din partea mamei. La despărțire, parcă având un presentiment, mi-a spus că speră să ne revedem. Când m-am întors din Moldova am aflat de la fratele ei că fata murise; aveau un tată alcoolic care îi bătea crunt pe amândoi copiii când rămânea fără băutură și Angela nu a mai suportat. Au găsit-o spânzurată în magazia de lângă casă. Am suferit un timp, reproșându-mi că nu trebuia să plec. Credeam că dacă aș fi rămas în București nu se întâmpla tragedia.

Până la vârsta de 14 ani mergeam la biserică, ne ducea mama pe amândoi copiii să ne spovedim și să ne împărtășim în zilele în care erau mari sărbători religioase. Nu eram prea credincios, fiind influențat în acest sens de mama tatălui meu, care a intrat în politică imediat ce comuniștii au luat puterea în stat și mulți ani a fost o

activistă de partid înfocată.

În anul 1966, de Paști, când mama m-a dus la biserică să mă spovedesc, i-am spus preotului să nu se supere, dar eu nu cred în Dumnezeu. Acesta nu a fost surprins de mărturisirea mea, mi-a spus că înțelege foarte bine că așa suntem învățați la școală, că el nu se supără, dar nu mă poate împărtăși. Doi ani a fost mama supărată pe mine pentru acest motiv, însă cu timpul a uitat incidentul și m-a iertat. Am înțeles, bătrân fiind, că lepădându-mă în copilărie de Dumnezeu am făcut ce mai mare greșală a vieții mele. Am beneficiat totuși de protecție pentru că Dumnezeu a dorit să-mi arate cât de mare este mila și bunătatea Lui, dar a trebuit uneori să mă descurc fără ajutorul de la El, tocmai a învăța să cred și să prețuiesc darurile tainice, fără de care sufletele noastre se afundă în întuneric.

Înainte de a pleca în armată am lucrat într-o sticlărie în care se fabricau tuburile fluorescente. Munca în fabrică era grea și obositoare. Lucram în trei schimburi și trebuia să încarc cuptorul, cu o capacitate de 10 tone, cu amestecul de nisip și sodă din care se fabrica sticla, apoi, așezat pe o platformă deasupra lui, supravegheam tragerea țevii din sticlă și asta nu era tot, prin rotație cu ceilalți muncitori, tăiam la măsură țeava fierbinte; purtam cască de protecție, apărători pentru brațe și mănuși din azbest. Procesul de fabricare a tuburilor din sticlă se realiza numai pe verticală și putea fi periculos dacă nu foloseam accesoriile de protecție. În afară de munca epuizantă, de riscul de a fi accidentat, trebuia să suport și căldură degajată de la cele două cuptoare enorme, încărcate cu sticlă topită.

Tatăl meu, înainte de a mă angaja ca muncitor, mi-a zis să-mi caut de lucru dacă vreau mâncare și nu m-a ajutat în niciun fel. Desigur, dacă voia, putea să-mi pună o

vorbă bună undeva, căci avea relații, sau măcar putea să meargă cu mine la Oficiul Forțele de Muncă și astfel funcționarii de acolo mi-ar fi dat o repartitie mai bună; aveam numai 17 ani, cântărem 50 de kg. și eram un copil bolnăvicios. Muncind, am scăpat de toate felurile de reproșuri și am putut să-mi plătesc și meditatorii.

În toamna anului 1972 am plecat în armată la o unitate militară de aviație din Timișoara. A fost singura dată când m-a însoțit și tata undeva, nu până la unitate, nici vorbă, doar până la gară. Perioada de instrucție militară a fost grea și umilitoare. M-am îmbolnăvit deoarece am stat multe zile cu hainele ude pe mine. Țăranii din satele aflate în jurul aerodromului, din cauza inundațiilor care tocmai aveau loc, au refuzat să culeagă sfecla de zahăr de pe câmpuri și conducătorii județului au hotărât să facem treaba asta noi, recruții. Felcerul care m-a îngrijit la infirmeria unității, un căpitan bătrân, i-a propus medicului militar, un locotenent tânăr și arogant, să mă trimită acasă deoarece eram foarte slab comparativ cu înălțimea și era convins că nu voi face față cerințelor impuse de instrucția militară. Medicul a fost de acord, dar eu am refuzat să fiu lăsat la vatră pentru că urma să fiu încorporat iar în anul următor. Tot ce a putut face pentru mine felcerul, a fost să mă scutească de partea dură a instrucției, mai precis de târâtul prin canalele de irigație din jurul unității militare și de alergările cu masca de gaze pe față. Acest om, pe al cărui nume nu mi-l amintesc, a fost protectorul meu pe parcursul efectuării stagiului militar și a intervenit pentru mine de mai multe ori. Un ajutor important am primit și din partea lui Mircea, un vecin de acasă, care era furierul comandantului; acesta l-a rugat pe colonelul Carra să mă transfere de la compania de armurieri la punctul de comandă al regimentului și astfel am scăpat de munca de pe pista aerodromului - unde

trebuia să particip la încărcarea avioanele cu muniție în timpul tragerilor – și să fac de pază, împreună cu militarii de la unitatea de întreținere a pistei. În felul acesta am devenit „planșetist”, denumirea venind de la planșeta de plexiglas cu o suprafață de câțiva zeci de metri pătrați, pe care noi, soldații, trasam traseele avioanelor civile și militare în timpul zborurilor de antrenament. În punctul de comandă lucram 12 ore după care eram liber 24 de ore. În perioada de timp cât am stat pe aerodromul din Gearmata am reușit să citesc în jur de 100 de cărți, printre ele numărându-se operele lui Shakespeare în douăsprezece volume și tot ce a publicat Cezare Pavese, de scrierile căruia am fost îndrăgostit mulți ani și al cărui jurnal m-a impresionat profund.

Militar fiind, am reînnotat prietenia cu Virgil, un fost coleg de la școala de arte plastice pe care l-am reîntâlnit la încorporare. Prietenia noastră plină de afinități a continuat încă vreo cinci ani după ce am fost demobilizați și s-a răcit când, îndrăgostindu-se de sora mea, a fost părăsit de aceasta doar după câteva luni; din acel moment, Virgil a început să aibă unele rețineri față de mine. Cât timp am fost camarazi și după aceea, eram ca frații – mai târziu am aflat că într-o viață trecută chiar am fost frați; prin intermediul lui am fost primit la clubul unității militare, unde în timpul liber pictam alături de un alt camarad, Eduard; cu acesta am rămas prieteni după armată și după vreo 10 ani am aflat că a devenit comandant de aeroport civil.

În zilele în care avioanele militare rămâneau la sol ne plictiseam împreună cu ofițerii de serviciu în punctul de comandă al unității militare și pentru a ne petrece timpul într-un mod mai plăcut trăgem chefuri plătite cu banii tuturor. Cumpăram vin de la țăranii din Gearmata Mică; știam noi, soldații, un loc pe unde puteam să ieșim din

unitate fără să fim văzuți de santinele. Cu sticlele de votcă, luate din oraș, intram pe poarta cazărmii ascunzându-le în mânecile vestonului. Începuse să-mi placă alcoolul și, după ce am ajuns acasă, am continuat să beau atât singur cât și împreună cu prietenii. Tata făcea pe supăratul când vedea că mama îmi cumpăra votcă, însă ea făcea acest gest pentru a mă proteja și pentru a mă face să nu mai umblu prin cârciumi. Nu aveam un anturaj rău ci unul chefliu. În timpul liber în care nu umblam prin cârciumi, îmi peteceam vremea cu Virgil în atelierul lui de pictură sau în atelierul vreunui sculptor din strada Pangrati, unde acesta îi cioplea în piatră operele.

Imediat ce am fost lăsat la vatră, m-am angajat la Poștă cu ajutorul unui prieten de-al părinților mei, care era director adjunct la această instituție. Bălteanu era unul dintre nelipsiții invitați la petreerilor date de părinții mei. Da, părinții mei au avut o perioadă de mulți ani în care s-au înțeles bine, sau au lăsat impresia că se înțeleg bine, și dădeau petreceri la care participau zeci de persoane, rude și prieteni. Aveam o casă mare, cu o curte frumoasă, și din primăvară până în toamnă era o plăcere să locuiești acolo și să faci petreceri. Nici iarna nu era rău, cu toate că făceam focul în sobe cu lemne și cărbuni.

De multe ori, când mama și soră-mea lucrau de dimineață iar eu eram de serviciu după-amiaza, plecam la oficiu cu nepotul meu Robert, care avea unu-doi ani și cu Bică, pechinezul nostru de care nu puteam să scap deoarece se ținea după mine și cu toate că era mic de statură se urca singur în tramvai. Dacă mă urcam în primul vagon și îndrăzneam să-l dau jos, trimițându-l acasă, nu renunța și se urca în vagonul din spate. La locul de muncă trebuia să-l țin pe copil lângă mine, pe un scaun, ca să-l pot supraveghea permanent. Lucram cu public, mânuiam bani, și trebuia să fiu foarte atent la ce fac, dar și

la copil. Când mama ieșea de la serviciu venea la oficiul poștal și îi lua pe Robert și pe cățel.

Nu m-am considerat niciodată un bărbat frumos, am avut chiar complexe de inferioritate, dar cu toate acestea au fost femei care m-au plăcut și m-au curtat. Îmi amintesc că eram venit de câteva zile din armată și mă întorceam acasă, din oraș, cu troleibuzul. O femeie tânără, mai târziu am aflat că avea 27 de ani, m-a abordat cu nonșalanță de parcă ne cunoștem de mult timp. La început am fost tare nedumerit și intrigat de insistența cu care încerca să mă convingă că ne-am cunoscut în urmă cu o lună la onomastica unui prieten comun. Nici nu-l cunoșteam pe acel așa-zis prieten comun, dar i-am făcut jocul și nu i-am spus că am dezbrăcat doar de câteva zile uniforma militară; nu purta verighetă și am fost curios să văd ce urmărește. Mi-a propus să ne vedem a doua zi după-amiază. Cum nu aveam niciun program, am acceptat. Ne-am întâlnit în centrul orașului, la o cofetărie. Am discutat banalități. Nu i-am pus întrebări indiscrete și am lăsat-o mai mult pe ea să vorbească. Nu mi-a povestit mare lucru, mi-a făcut tot felul de observații pe care eu m-am prefăcut că le iau în seamă și a vrut să știe cu ce mă ocup. Am fost evaziv și am ocolit răspunsurile la întrebările care nu-mi conveneau. Ne-am plimbat puțin prin Cișmigiu apoi ne-am despărțit; amândoi eram cam dezamăgiți. În ziua următoare am mers împreună să vedem un film la cinematograful Grivița... Era puțin crispată și nervoasă și mi-a mărturisit că o enervez deoarece eram foarte tăcut. Am început să râd și am întrebat-o direct cum vede ea amicitia noastră și ce gânduri sau planuri are cu mine. Simțeam că ceva nu este în regulă. A început și ea să râdă, puțin cam forțat, și m-a întrebat dacă o plac. I-am răspuns cu o întrebare asemănătoare.

— Dacă am intrat în vorbă cu tine, înseamnă că mi-ai

trezit interesul, mi-a spus continuând să râdă.

Nu era un răspuns prea clar și convingător, dar l-am acceptat. Nu a mai insistat niciunul dintre noi să pună întrebări directe și de genul acesta. Mi-a spus că trebuie să plece câteva zile în provincie pentru că are o mătușă bolnavă și trebuie să-i ducă ceva. A rămas hotărât că mă sună când se întoarce în București. M-a căutat într-o după-amiază din săptămâna ce a urmat. Eu, între timp, am început serviciul, lucram la oficiul poștal din cartier. Eliza, căci acesta era prenumele femeii, a fost voioasă la telefon și m-a invitat acasă la ea să bem o cafea. Am întrebat-o dacă locuiește singură și mi-a răspuns că nu, dar acum este numai ea în casă.

Locuia într-un bloc din apropierea oficiului, așa că am ajuns în câteva minute. Când mi-a deschis ușa purta un capod vaporos, strâmt și avea un zâmbet pe care eu l-am simțit ca fiind sincer. M-a invitat să mă așez pe un fotoliu și m-a întrebat dacă la cafea beau și un coniac. Am ezitat puțin și i-am răspuns că beau coniac cu condiția să bea și ea. A dat din cap în sens afirmativ. După ce a adus tava cu ceștile, paharele și sticla de coniac, s-a așezat pe fotoliul de alături. Pentru că nu putea altfel să stea picior peste picior și-a descheiat câțiva nasturi de la poalele capodului. A turnat coniac în pahare și m-a invitat prin gesturisă beau. Am ciocnit ușor paharul meu de paharul ei și am luat o înghițitură. A băut și ea. Mă întrebam în gând dacă m-a invitat la ea cu vreun scop anume, mai exact să facem amor. Îmi plăcea ideea și începusem să mă excit. Îmi făceam tot felul de planuri ca să deschid subiectul când ea, parcă citindu-mi gândurile, mi-a venit în întâmpinare cu întrebare:

— Există o femeie în viața ta?

Zâmbea provocator și insinuant. Am privit-o în ochi și i-am răspuns:

— Încă sunt liber. Să înțeleg că vrei să te culci cu mine? Mi-ar plăcea.

— Ești tare grăbit și lipsit de tact. Ar trebui să mă supăr și să te dau afară.

— Dacă te simți jignită te înțeleg și îmi cer iertare. Poate că este mai bine să plec.

— Te iert. Nu înțeleg de ce voi, bărbații tineri, sunteți așa de grăbiți?

Ce puteam să-i spun, că nu mai ținusem o femeie în brațe de aproape doi ani? Ca să nu fiu nevoit să vorbesc, am luat în mână ceașca cu cafea și am băut încet din ea. Femeia a făcut la fel. Mi se părea ciudat gestul ei de a se uita pre des la ceasul de la mână. Aștepta pe cineva, ori poate trebuia să plece la o anumită oră... În timp ce îmi puneam tot felul de întrebări în gând, am văzut-o ridicându-se ușor de pe fotoliu. A rămas câteva secunde în picioare, și-a frecat cu delicatețe, cu două degete, lobul de la urechea dreaptă și s-a așezat pe genunchii mei ca și cum acest gest era unul intrat în rutină. M-a mângâiat cu tandrețe pe cap și m-a privit în ochi surâzând. Respirația ei caldă, mirosind a cafea și coniac, îmi atinge fața ca o ușoară adiere de vânt și îmi producea fiori pe șira spinării. Buzele senzuale ale femeii, umede și fremătătoare s-au lipit cu delicatețe de buzele mele; le simțeam vibrând împreună cu trupul ce mi se părea cam încordat. Am început să-mi plimb palmele pe pulpele superioare ale picioarelor ei dezgolite și pe sâni înfierbântații care se zbăteau sacadat sub pânza capodului. Gemea încet. Sângele începuse să clocotească în venele mele. Mi-am strecurat o mână între pulpele depărtate ușor, a avut câteva tresăriri spasmodice și mi-a îndepărtat mâna cu un gest foarte categoric. Am deschis gura să spun ceva, dar mi-a pus două degete pe buze, a apăsător ușor și mi-a șoptit la ureche să nu spun nimic. S-a întors spre masă, a luat paharul

meu cu coniac și mi l-a dat, îndemnându-mă să mai beau. M-am supus dorinței ei cu toate că așteptam altceva.

Soneria de la intrare a spart vraja.

— Aștepți pe cineva? am întrebat-o iritat și nemulțumit de deranj.

— Nu, dar mă duc să văd cine este, mi-a răspuns ridicându-se repede de pe genunchii mei.

Am prins-o de mână și am încercat să o conving să nu deschidă, dar nu am avut succes. S-a întors în cameră însoțită de o femeie cu vârsta apropiată de 40 de ani, care m-a fixat cu o privire rece și pătrunzătoare. M-am ridicat în picioare. Eliza ne-a prezentat scurt și sec, doar cu prenumele și fără niciun alt amănunt.

— Te rog să mă ierți și să nu te superi, dar a intervenit ceva neașteptat și trebuie să plec, s-a scuzat Eliza. Îți povestesc despre ce este vorba când ne vedem, sau îmi dai un telefon mâine.

I-am zis că înțeleg și nu mă supăr, cu toate că nu înțelegeam nimic. Am salutat și m-am îndreptat spre ieșire. Femeia m-a condus până la ușă, însă nu a mai spus nimic. Când am ajuns în holul de la intrarea în bloc, un gând mi-a șoptit să mă uit la panoul unde se afișează întreținerea și am văzut că Eliza locuiește împreună cu două persoane. Ciudat, ea îmi spusese că locuiește numai cu mama ei. A doua zi, când am ajuns la serviciu, l-am rugat pe factorul poștal ce deservește strada pe care locuiește, să-mi dea câteva informații. Astfel am aflat că Eliza era măritată cu un ofițer de securitate. Bărbatul era pleacă mai tot timpul în misiune și se pare că o înșela. Nu mi-a plăcut ce am descoperit pentru că familia mea a fost supravegheată Securitate în perioada în care soră-mea trăia cu Dan, vărul fostului ei soț.

Am sunat-o pe Eliza la serviciu deoarece nu mi-a dat numărul de telefon de acasă. A

motivată că mama ei este foarte indiscretă și pune multe întrebări incomode. La telefon a răspuns un bărbat care mi-a spus că femeia se află într-o ședință și nu poate vorbi. M-am dat drept soțul ei și am insistat să o cheme pe motiv că aveam ceva important să discut cu ea. Când a ridicat receptorul, Eliza mi-a spus cu glas mieros „bună, dragul meu!”, dar când a descoperi că sunt eu, a schimbat tonul. I-am cerut iertare pentru farsă și i-am povestit pe scurt cum și ce am descoperit. Era vădit tulburată. Pentru că nu putea vorbi, mi-a dat întâlnire după-amiază la una dintre intrările în parcul Cișmigiu. Inițial nu am vrut să o mai văd, dar curiozitatea și dorința de a-i cere socoteală pentru minciună, m-au determinat să merg la întâlnire. Când am coborât din autobuz, în stația din fața parcului, am văzut că femeia era deja acolo și părea stânjenită de situație creată. Mie îmi mai trecuse din supărare și pentru că totuși doream să mă culc cu ea, am renunțat la agresivitate și reproșuri. O femeie măritată este mult mai sigură și riscul de a te pricopsi cu o boală venerică aproape că nu există, desigur, cu condiția să nu o fi contactat între timp de la un alt amant sau de la un soț infidel. Am luat-o ușor de mână pe Eliza, care nu a opus nici cea mai mică rezistență, și am tras-o după mine pe o alee umbroasă.

— Să înțeleg că vrei să-l faci gelos pe soțul tău?

— Nu mi-a răspuns și am continuat să vorbesc tot eu.

— Nu vreau să am necazuri mai mari și cred că nici tu nu-ți dorești așa ceva, pentru că sunt sigur că soțul tău, cu profesia lui, ne poate face la amândoi mult rău dacă vrea. Nu știu cine este femeia care a venit ieri la tine, dar cred că nu trebuia să mă vadă în casa ta. Dacă totuși dorești o aventură, cu toate că nu sunt sigur de asta, este bine să fii foarte discretă. Vrei să ne mai vedem? Nu trebuie să-mi dai un răspuns definitiv acum, dar vreau ca

răspunsul pe care mi-l vei da să fie clar.

A dat din cap afirmativ și m-a rugat să nu o caut acasă. După ce a obținut de la mine o promisiune fermă în acest sens, ne-am despărțit. Tot ea a fost aceea care a hotărât că ne vom mai vedea și că mă va suna la oficiu în zilele următoare. Nu mi-am făcut prea multe iluzii, însă i-am lăsat impresia că o cred. Eu nu am mai căutat-o și relația a murit pentru că nici ea nu m-a mai sunat. Ne-am întâlnit întâmplător pe stradă, dar ne-am făcut că nu ne cunoaștem.

La Poștă lucram la mesagerie și de două-trei ori pe lună făceam de gardă noaptea. Aveam multă treabă deoarece se primeau și colete externe. Din cauza aflului mare de clienți și al aglomerației de colete, au fost angajate două fete ca să mă ajute. Una îmi plăcea și am reușit să mă împrietenesc cu ea. Avea 25 de ani și fusese măritată cu un pictor talentat, mai mare decât ea cu zece ani, care a reușit să plece din țară și să se stabilească în Germania Federală. Era foarte inteligentă, cultă și aveam ce să discută. Lucram amândoi în aceeași tură și ne petreceam mult timp împreună și după program. O însoțeam la petrecerile la care era invitată și la Casa Scriitorilor de la Mogoșoaia unde mergeam aproape în fiecare duminică să ne relaxăm pe malul lacului după ce mâncam și beam ceva în restaurantul complexului. Când mama ei pleca să-și viziteze rudele din provincie, fapt ce se întâmpla destul de des, rămâneam să dorm la ea peste noapte fiindcă îi era teamă de întuneric și singurătate. Uneori o dureau spatele și mușchi de la mâini și picioare și îi făceam masaj cu orele, dar relația noastră nu a avut o finalizare sexuală pentru că nici eu și nici ea nu am avut curajul să ne mărturisim o astfel de dorință, chiar dacă, uneori alcoolul pe care îl beam în cantitate, pe mine mă îndemna să fiu mai curajos.

Nu mă simțeam frustrat sexual pentru că în același timp cu Roxana am cunoscut-o pe Mimi. Cu aceasta am ajuns foarte repede să întrețin relații sexuale explozive. Ne-am plăcut de cum ne-am văzut, dar femeia a fost cea care a făcut pasul decisiv, spunându-mi că mă dorește. Ne iubeam în nopțile când eram de gardă în oficiu. Locuia la căminul de nefamiliști al I.T.B.-ului, aflat lângă centrala telefonică în care se afla sediul oficiul poștal.

— Mimi își lăsase părinții, soțul și copilul în Cîsnădie și a venit în București să urmeze cursurile de canto la Școala Populară de Artă. Pentru că trebuia să se întrețină, lucra ca încasator și controlor de bilete pe mijloacele de transport în comun.

— Eu nu aveam voie să intru în blocul în care locuia, dar ea, la lăsarea nopții, putea să intre în oficiu pe ușa din dos. Așezam în vestiar unele peste altele uniforme de poștașilor, ne dezbrăcam complet de haine și ne iubeam toată noaptea cu patimă.

Relația cu Mimi a durat ceva mai mult de doi ani, cu o scurtă întrerupere pentru că a rămas însărcinată. I-am propus să divorțeze și să se căsătorească cu mine, dar nu a vrut pe motiv că părinții îl iubesc pe soțul ei. A mers acasă, unde un frate de-al ei mai mare, împreună cu soția lui, au rugat-o să lase copilul să vină pe lume deoarece doreau să-l înfieze. Mimi a cerut timp de gândire și pentru că era supărată pe mine, nu am înțeles de ce, s-a hotărât să avorteze. Când a revenit în București, pentru că știa că țin la ea și dorind să mă pedepsească, s-a încurcat cu un alt bărbat, pe care eu îl cunoșteam, însă după câteva săptămâni, a venit spăsită la mine și m-a rugat să o iert. Am iertat-o, dar i-am cerut să se gândească bine ce dorește să facă în viitor. I-am dat posibilitatea să aleagă între mine, soțul ei și ceilalți bărbați. Am stabilit și un termen de gândire de șase luni. După ce a expirat acest

termen, tot nehotărâtă era, așa că am îndemnat-o să se întoarcă acasă, la Cisnădie, și să mai reflecteze. A absolvit cursurile de canto, și-a luat diploma, a cântat muzică ușoară în mai multe spectacole alături de artiști consacrați, a apărut chiar și la televizor de câteva ori, deci putea avea un viitor ca interpret de muzică ușoară, dar trebuia să-și facă ordine în viața personală, eu nu o mai acceptam altfel. După numeroase discuții, unele aprinse, mi-a ascultat sfatul și s-a întors acasă, la copil și părinți. Vorbeam des la telefon și la câteva săptămâni după ce a plecat din București, mi-a spus că a fost angajată să cânte la restaurantul de la hotelul Împăratul Romanilor din Sibiu. Câștiga foarte bine, de trei-patru ori salariul pe care îl aveam eu lunar, se împăcase cu soțul ei, dar suferea pentru că mă iubea tot pe mine. Când i se făcea dor, venea la București cu avionul și ne întâlneam la hotelul la care se caza.

După plecare lui Mimi la Sibiu, mi-am continuat prietenia cu Roxana până ce aceasta s-a măritat în anul următor cu un medic arab și a plecat din țară. Între timp am fost mutat de la Oficiul Poștal nr. 68 la Oficiul Poștal nr. 2, m-am îmbolnăvit de hepatită, am renunțat la fumat, la alcool și m-am îndrăgostit de Tabita, o femeie născută în zodia Gemenilor, cu chip de înger, divorțată, și destul de debusolată din punct de vedere sentimental. O iubeam sincer, însă ea își bătea joc de mine.

— După mulți ani am aflat că am avut o mare datorie karmică față de ea, deoarece într-o viață trecută i-am omorât copiii și acum s-a răzbunat inconștient pe mine.

— Făcea liceul la seral și a rămas însărcinată pe rând cu doi colegi de școală. Un avort i l-am plătit eu. A avut tupeul să-mi ceară bani și atunci când a rămas a doua oară gravidă, însă nu i-am mai dat. Eram internat în spital, înainte cu puțin timp de a fi operat de cancer, și am

refuzat-o pentru că mă supărasem pe ea. După ce am ieșit din spital, mi-a trecut supărarea și am vrut să o ajut; am mers la ea acasă, într-o după-masă, fără să o anunț la telefon și am văzut-o prin fereastră cum făcea dragoste cu un vecin pe care îl cunoșteam din vedere. Am bătut cu furie în fereastră, gata să sparg geamul și i-am cerut să deschidă ușa. A venit dezbrăcată și transpirată la ușa de la intrarea principală. Era roșie la față și gâfâia ușor. A deschis ușa, dar nu a scos lanțul de siguranță și mi-a spus cu agresivitate în glas să nu o mai deranjez când face amor, fiindcă se enervează și nu mai poate să ajungă la orgasm. Am plecat foarte tulburat și hotărât să nu o mai caut niciodată. Era prea nebună și eu aveam nevoie de liniște. După o săptămână m-a căutat ea la oficiu. A venit să-și ridice scrisorile pe care le primea la post-restant și să-mi spună că bărbatul cu care era în casă o iubește și i-a dat bani pentru avort. I-am răspuns că nu vreau să mai discutăm și că ar fi mai bine să primească scrisorile la alt oficiu. Mi-a întors spatele și a plecat fără să mai spună ceva. Dimineața, când mergeam spre serviciu, mă întâlneam cu ea pe stradă, dar treceam unul pe lângă celălalt ca doi străini.

Într-o seară de toamnă călduță a anului 1979, în timp ce mă întorceam acasă de la serviciu, am descoperit cu stupeoare că am o tumoare la gât. Mă strâgea cravata și când am slăbit nodul, am simțit o umflătură în partea stângă, sub arteră. Nu-mi plăcea ce am descoperit și a doua zi am mers la medicul la care am fost internat în urmă cu două luni. Doctorul Coculescu a căutat să mă liniștească spunându-mi că numai 3% dintre tumorile tiroidiene sunt maligne. Eu eram tulburat de câteva luni de gândul că sunt bolnav de cancer. I-am mărturisit acest gând și medicului a zâmbit amuzat și compătitor. Ca să scape de insistența mea, m-a dus la un chirurg. Doctorul

Damian voia să mă opereze în vara anului următor. M-am enervat, am făcut scandal și, pentru faptul că o cunoșteau amândoi pe mama, am fost programat pentru operație în luna ianuarie al anului 1980.

În timpul operației, fiind lucid – deoarece mi s-a făcut anestezie locală, am putut să mă conversez cu chirurgul. Acesta mi-a spus că am făcut bine că am insistat să fiu operat mai repede pentru că altfel nu mai apucam primăvara. În zilele ce au urmat după operație, l-am întrebat de mai multe ori de ce natură a fost tumoarea și l-am rugat să-mi dea o copie după buletinul anatomopatologic, dar nu am primit niciun răspuns clar și nici hârtia cerută. Banii i-a primit după multe insistențe din partea mea. După ce a trecut cam o lună de la operație a trebuit să mă internez la secția de izotopi pentru a urma un tratament cu iod radioactiv. Doctorul Dumitriu, care era și directorul științific al Institutului C.I. Parhon, un bărbat ce afișa un aer de severitate, m-a primit în biroul lui și mi-a zis să mă așez pe scaunul aflat lângă ușă. S-a apropiat de mine, m-a palpat ușor în jurul gâtului și mi-a vorbit cu glas grav:

— Trebuie să-ți explic ceva.

— Sunt bolnav de cancer, știu asta, i-am răspuns pe un ton calm, dezarmant.

M-a privit mirat și, surprins de vorbele mele, a făcut o scurtă pauză apoi a continuat:

— Așa este, însă dacă vei face ce îți voi spune eu, vei trăi.

— Vă ascult.

— Trebuie să duci o viață cumpătată, fără alcool, tutun, cafea, nopți pierdute. Trebuie să te ferești de expunerea fără haine la soare. Vei veni aici destul de des și vei lua iod radioactiv. După ce vei primi doza de tratament, v-a trebui să stai departe de copii. De asemenea, este

indicat să nu ai contact sexual timp de două săptămâni, asta pentru că îi poți iradia atât pe copii cât și pe femeie. Poți să mănânci orice dorești. Este foarte bine să stai mult la aer. Nu vei putea însă avea proprii copii din cauza radioactivității pentru că există riscul ca aceștia să se nască cu malformații.

L-am rugat să-mi de o copie după buletinul de analiză anatomopatologic și a dat dispoziție unei asistente să-l scrie și să mi-l înmâneze.

În spital i-am cunoscut pe Constantin și Crăsnaru, doi bărbați care au devenit personaje ale piesei de teatru „Reportaj în colivie”, publicată în anul 2003 în revista Logos. Cu Constantin m-am conversat un timp, la mulți ani după ce a trecut în lumea spiritelor, venea în vis la Georgiana. Și Crăsnaru, carea fost de profesie jurist, mi-a dat niște sfaturi juridice în urmă cu câțiva ani, tot din lumea spiritelor. De asemenea, în spital am cunoscut-o pe Elena, o femeie de 37 de ani, ce fusese căsătorită de trei ori, cu care am avut o relație erotică ce a durat câteva luni. Aceasta locuia împreună cu fiica ei în vârstă de 13 ani într-o casă din apropierea Arcului de Triumf. Ne întâlneam destul de des în timpul concediilor mele medicale și mă ducea acasă la ea. Nu prea se sfia de copila ei, o lăsa să se uite la televizor și pe mine mă trăgea de mână spre dormitor.

În vară a trebuit să mă internez pentru a lua doza de iod radioactiv. Am stat în spital o săptămână iar două săptămâni după aceea a trebui să mă abțin să fac sex, oricum în această perioadă aveam cu greu erecție. Pe Elena am găsit-o veselă și nu atât de doritoare cum mă așteptam. La câteva zile după ce am avut voie să facem dragoste a început să mă mănânce pielea în zona pubiană și am descoperit că am păduchi lați. Știam că aceștia pot fi luați de la o altă persoană prin contact sexual. Am intrat la

bănuieli cu Elena, dar nu i-am zis nimic, m-am ras pe tot corpul și m-am uns cu un unguent cu sulf. Femeia m-a căutat la telefon cu insistență câteva luni după ultima noastră întâlnire, însă nu am vrut să o mai văd. Eram sigur că în perioada cât eu am fost nevoit să stau departe de ea, a avut o relație cu un alt bărbat și faptul în sine m-a deranjat foarte tare, mai ales că mi-a transmis păduchii luați de la acesta.

În toamnă m-am mutat în apartamentul pe care l-am contractat în anul 1978. Eram fericit că locuiam singur și nu trebuia să mai asist la nebunia mamei mele care, după ce a divorțat de tata, doi ani a avut mintea răătăcită de supărare. Robert era în clasa a doua și ea spunea la toată lumea cunoscută că se bucură fiindcă nepotul ei a intrat la școală. Degeaba încercam noi, copiii ei, să o facem să înțeleagă realitatea, mama noastră nu ne credea și ne zicea că noi suntem nebuni. Ca să se răzbune pe tata că a părăsit-o, și dorind să-i demonstreze că încă mai are succes la bărbați, mama s-a recăsătorit, dar nu a rămas decât trei săptămâni lângă noul soț. A divorțat foarte repede pentru că bărbatul umbla mai toată ziua beat, se trântea pe podea când era amețit de alcool și îi cerea să-l ia în brațe și să-l așeze pe pat. Mama nu cântărea 50 de kg. iar el depășea suta.

La serviciu am început să am necazuri din partea șefilor datorită perioadelor lungi și dese de concediu medical. Nu eram crezut că sunt bolnav iar șeful de sector îmi făcea, cum se spune, zile fripte. Plana asupra mea o stare de tensiune nervoasă care mă făcea să fiu irascibil și să nu mai suport răutatea și mitocănia celor din jur. Făinuș, căci așa se numea șeful de sector, era un parvenit bolnav de isterie ce reușise să ajungă secretar de partid și „tăia și spânzura” după bunul plac în sectorul pe care îl conducea. Se ținea după toate femeile tinere și drăguțe din

subordine, agasându-le cu insistențele lui erotice. Dacă era refuzat sau înfruntat, devenea agresiv și răzbunător ca șef. Pe mine nu mă plăcea pentru că îi arătam că nu-mi era teamă de el, îl înfruntam relaxat de fiecare dată când mă deranja cu ifosele de mare activist al Partidului

Comunist. Diriginții împărțeau cu el primele de merit și îl cinsteau în ziua de salariu. Factorii poștali și oficianții dădeau de băut atât diriginților cât și șefului de sector pentru a nu-și pierde locurile de muncă, sau pentru a obține locuri de muncă unde se primeau bacșișuri grase: factorii, distanțe cu mulți pensionari, iar oficianții, posturi la cabinele unde se împărțeau banii factorilor, sau la ghișeele de mesagerie externă. Eu eram unul dintre puținii salariați care făceam opinie separată. Pentru mine era suficient că trebuia să împart salariul cu doctorii.

Șeful meu direct, dirigintele, un bărbat de treizeci de ani, înalt, slab, cu un nas proeminent, era om de treabă, dar îi plăcea alcoolul și mai tot timpul i se împleticea limba în gură când vorbea. Era nefericit sufletește pentru că prima soție, pe care a iubit-o, murise făcând infarct de miocard în timp ce era așezată pe wc., iar cea de-a doua soție, care i-a făcut doi copii, îl nemulțumea deoarece nu-l înțelegea și din această cauză nu prea avea ce să discute cu ea. Lui Simionescu începuse să-i placă o fată care terminase de curând liceul și lucra ca temporară la oficiul nostru; peste mulți ani aceasta i-a devenit a treia soție. Noi eram prieteni într-un fel, iar când îl chinuia tristețea, îmi făceam destăinuiri. Șeful de sector avea asupra lui o mare influență, destul de nefastă, și îi domina personalitatea moleșită de viciul băuturii. Jucau pocher și petreceau împreună cu ceilalți diriginți, însă vorba aceea: șeful este șef și în piele goală, iar Făinuș nu se dezmințea în acest sens; chiar dacă unii îl bârfeau pe la spate, nimeni nu avea curajul să sufle în fața lui.

Şeful de sector poştal a vrut să mă detaşeze în interes de serviciu la un oficiu de vamă, însă am refuzat să-i execut ordinul deoarece trebuia să trag de sacii cu colete externe şi aveam recomandare scrisă de la medic că nu am voie să fac efort fizic. El a insistat neţinând cont de actele mele medicale şi eu l-am reclamat în scris, pentru abuz în serviciu, la Minister Telecomunicaţiilor în subordinea căruia se afla Poşta şi la C.C. al P.C.R. A fost sancţionat disciplinar iar eu am fost transferat la un oficiu de presă; aici mi s-a pus la dispoziţie o încăpere în care stăteam singur, şi mi s-a comunicat că nu trebuie să fac nimic, spre nemulţumire lui Căpraru, noul meu şef semianalfabet. Eram plătit din fondurile speciale ale Ministerului şi câteva luni am citit şi am scris pentru sufletul meu, am ascultat muzică, spre invidia unor colege. Când mă plictisem stând în birou, plecam pe teren în control la oficiile poştale sau la instituţiile care contractau presa prin intermediul oficiului de presă.

Pe Georgeta am cunoscut-o cu puţin timp înainte de a pleca de la Oficiul Poştal nr. 2. Femeia era cu 20 de ani mai în vârstă decât mine, necăsătorită, brunetă, minionă, cochetă, avea un mijloc subţire, sâni foarte mari şi frumoşi. Lucra la un institut de cercetări şi căuta o locuinţă temporară. Urma să primească o garsonieră de la instituţia a cărei salariată era, dar trebuia să mai aştepte deoarece blocul încă nu era finisat. I-am propus, mai mult în glumă, să locuiască la mine până îşi rezolvă problema locativă. Ea m-a luat în serios şi a acceptat propunerea mea. Şi-a adus la mine hainele şi lucrurile personale. Am convenit de comun acord ca ea să doarmă în dormitor iar eu în sufragerie, însă găteam şi mâncam împreună şi ne petreceam timpul liber mergând la teatru, la film, stând în faţa televizorului, sau depănând amintiri. Eram buni camarazi şi ne simţeam bine locuind în aceeaşi casă. Am

trăit trei luni alături, fără să ne atingem intenționat unul de celălalt și fără să batem aporouri reciproce, subtile, cu subînțeles, referitoare la sex.

Povestea noastră de iubire a început într-o seară de iarnă în care crivățul sufla năprasnic afară. Eu stăteam pe canapea și mă uitam la televizor. Georgeta a ieșit din baie cu părul încă umed și a venit în sufragerie pieptănându-l. Eu m-am ridicat în picioare cu intenția de a ieși din încăpere, însă femeia s-a agățat cu brațele de gâtul meu și m-a sărutat cu pasiune. Am fost foarte surprins de gestul ei, dar mi-a plăcut. M-am lăsat abandonat cu simțurile și cu trupul în brațele care m-au tras în dormitor. S-a lăsat să cadă ușor pe spate, pe pat, iar eu am alunecat peste ea. Restul a venit de la sine. Nu mai făcusem dragoste cu o femeie de câteva luni, iar ea nu mai fusese a unui bărbat de câțiva ani, așa că eliberare noastră hormonală a fost pătimașă, lungă, epuizantă și foarte plăcută.

Mamei mele nu-i plăcea relația pe care o aveam cu această femeie, în primul rând, pentru că între ele era o diferență foarte mică de vârstă, doar de 3 ani, și îi era teamă că puteam să mă însor cu ea. Nu s-a pus niciodată problema căsătoriei între noi și am căutat s-o liniștesc pe mama din acest punct de vedere, dar ea venea destul de des la mine și căuta să o găsească pe Georgeta singură. M-am supărat și i-am interzis să mai vină neanunțată. Nu i-a convenit hotărârea mea, dar a respectat-o.

Georgeta, cu toate că avea 46 de ani, arăta foarte bine ca femeie, avea un suflet nobil, era curtată de bărbați, dar fugea de ei. Înainte de a mă cunoaște pe mine, în viața ei au existat doar doi bărbați, un elvețian pe care la iubit și care a cerut-o de soție, dar a murit într-un accident de mașină în perioada când își pregăteau actele pentru căsătorie, și un coleg, profesor de educație fizică la școala la care predau amândoi. Profesorul a fost cel care a

dezvirginat-o la vârsta de 32 ani. Legătura lor a durat câțiva ani, mai exact până în momentul în care ea a plecat din învățământ. Din cauza sensibilității mari și a traumelor sufletești suferite în copilărie, câțiva ani a fost pacienta unor spitale de psihiatrie. A avut un tată aspru care a rămas de tânăr văduv cu doi copii, două fete. Nu s-a mai căsătorit legitim, dar a trăit cu o femeie care le obliga pe fetele minore să facă toate treburile casnice. Tatăl lor aproba acest comportament. Repulsia față de bărbați a apărut în copilărie și a fost principalul motiv pentru care a rămas virgină până la o vârstă trecută de 30 de ani. Profesorul a trebuit să o curteze mult timp până ce ea s-a hotărât să devină femeia lui. Îl plăcea, dar nu-l dorea de soț. De fapt, își propusese să nu se mărite niciodată, însă asta a fost până în momentul în care l-a întâlnit pe elvețian, bărbatul a reșit să o fascineze cu personalitatea lui și a acceptat să-i devină soție. După moartea acestuia a suferit un puternic șoc psihic și a petrecut multe luni la sanatoriul psihiatric de la Predeal. Sora ei, având o construcție sufletească puternică și iubind-o foarte mult, a îngrijit-o cu multă dragoste pe Georgeta în toată perioada cât a fost bolnavă, chiar și după ce s-a căsătorit.

Mă înțelegeam foarte bine cu „chiriașa mea”, ne intuiam gândurile cele mai ascunse, ne menajam reciproc, atât fizic cât și psihic și făceam dragoste aproape zilnic. Ne spuneam, mai în glumă – mai în serios, că avem mult de recuperat din acest punct de vedere. Nu a rămas niciodată însărcinată și avea o vârstă la care nu-i mai era temă că ar putea rămâne, așa că nu trebuia să o protejez, spre marea mea bucurie. În după-amiezile călduroase, de vară, ea făcea plajă în balcon, fără sutien, iar eu mă amuzam urmărindu-i pe vecinii care o priveau cu poftă, ca pe o prăjitură aflată în spatele unei vitrine. Ne atașasem foarte mult unul de celălalt, însă eram amândoi conștienți că nu puteam

rămâne împreună până la sfârșitul vieților noastre. Georgeta îmi spunea mereu că eu trebuie să-mi caut o femeie tânără și să-mi întemeiez cu ea o familie. Mă iubea, dar era foarte realistă. După ce a primit garsoniera de la institutul unde lucra, m-a rugat să accept despărțirea. Nu dorea să rămânem prieteni și nici să ne mai vedem. Îi era teamă că dacă vom continua să trăim împreună, va ajunge iar la sanatoriu, și pentru că mă iubea și dorea să fiu fericit, mi-a redat libertatea, sperând să găsesc femeia visurilor mele.

Un timp am suferit profund pentru că nu-mi plac despărțirile, dar pentru că țineam și eu la ea, nu am căutat-o, nu doream să-i tulbur echilibrul sufletească și așa destul de fragil. Am încercat să mă consolez, sau mai bine zis, m-am lăsat consolată de Adelina, o prietenă de suflet, pe care am început să o vizitez mai des. Ne cunoșteam de câțiva ani, am fost colegi de bancă la școala tehnică și ne-am înțeles ca frații care se iubesc. Nu era o fată foarte frumoasă, dar era veselă și cultă. La începutul prieteniei noastre am cerut-o de nevastă, însă nu am fost insistent. Îmi cunoștea toate tainele, era femeia cu care putem discuta orice, căreia îi puteam face destăinuiți pentru că era foarte discretă. Avea o bibliotecă mare, cu cărți interesante, unele rare. Tatăl ei, fost medic militar, era foarte bătrân și a investit mulți bani în cărți după ce a ieșit la pensie. Puteam să iau cu împrumut orice carte doream. De regulă, citeam mult, iar când nu aveam nicio iubită citeam și mai mult, o carte la 3 - 4 zile.

O prietenă de-a surorii mele mă plăcea și îmi făcea curte ori de câte ori mă vedea. Avea un chip drăgălaș dar era foarte durdulie. S-a îngrășat în urma unui șoc psihic suferit în urmă cu câțiva ani înainte de a ne cunoaște. Era la mare și făcea plajă alături de mama ei. Atunci avea un trup superb, mi-a arătat odată câteva fotografii. Un

psihopat s-a apropiat de cearșaful pe care stătea întinsă pe burtă și a înjunghiat-o în coapsă. Sora mea a cunoscut-o în timp ce amândouă erau internate la spitalul nr. 9. Verona tocmai avuse a doua tentativă de sinucidere și a trebuit să fie tratată la secția de „furioși” a spitalului de neuropsihiatrie deoarece a declarat în fața psihiatrului că nu se va lăsa până nu-și va pune capăt zilelor. După plecarea lui Dan din țară, Verona s-a îndrăgostit de un țigan frumos, manierat, dar ținut sub papuc de mama lui, care l-a făcut „din flori” și nu o dorea de noră pe sora mea fiindcă avea un copil. Într-o după-amiază de sâmbătă, neavând ce face, am mers în vizită la soră-mea și aici am găsit-o pe Liliana. Aceasta mi-a spus că vrea să meargă la mine. Eu nu am avut nimic împotriva și am plecat împreună. Fata a rămas peste noapte la mine cu dorința de a face dragoste, dar nu am putut să o satisfac. Mi-am cerut scuze invocând stresul de la locul de muncă și oboseala acumulată în decursul săptămânii. După acest episod nefericit, Liliana a vrut să mai încercăm, dar eu nu am acceptat, nu i-am spus direct, am căutat tot felul de scuze până când ea a renunțat și de atunci m-am ferit să mai am întâlniri intime cu femeii grase. Nu vreau să fiu înțeles greșit, nu am ceva împotriva acestora, numai că pe mine mă inhibă corpolența lor.

Când m-am mutat la bloc am fost ales de ceilalți locatari președintele comisiei de cenzori. Din comisie făcea parte și o femeie tânără și necăsătorită pe care o plăceam. Am constatat că și ea mă plăcea. O dată pe lună, ne întâlneam toți cenzorii și verificam actele asociației de locatari. Cât am trăit cu Georgeta nu i-am făcut curte Corneliei. Eu sunt un om stabil sentimental și nu-mi place să trișez sau să trădez. Nemaiavând nicio obligație, mi-am zis că nu am nimic de pierdut dacă o curtez pe vecina de la etajul întâi.

Cuplarea a fost foarte ușor de realizat pentru că a dorit-o și ea. Cornelia era cu aproape trei ani mai mare decât mine. S-a născut într-un sat de lângă Titu. Nu era o frumusețe, însă, chiar dacă păstra ceva din trăsăturile rustice ale părinților ei, era o ființă plăcută și volubilă. Sâni proeminenți o făceau chiar atractivă. Lucra în proiectare și a fost căsătorită timp de 10 ani cu un maestru de la Uzina de Material Rulant unde munceau amândoi. Bărbatul era cu 12 ani mai mare decât ea și mai fusese căsătorit. Părinții ei l-au plăcut pe acesta pentru că avea o situație materială foarte bună și au făcut presiuni asupra fetei în vârstă de 21 ani să-l accepte ca soț. Căsnicia Corneliei a fost lipsită de griji și de necazuri, însă bărbatul a înaintat divorț fiindcă a avut o aventură extraconjugală și amanta a rămas însărcinată. Cum el își dorea copii, iar soția nu putea să-i dăruiască, a preferat să rămână cu femeia care urma să-i aducă pe lume un copil. Cu banii obținuți în urma divorțului, Cornelia a plătit avansul la apartament și a cumpărat mobila. Eu m-am mutat curând la ea, de fapt, dormeam și mâncam la ea. Era o bună gospodină și mama mea a plăcut-o de cum a văzut-o. Eram mulțumit și duceam o viață liniștită alături de această femeie. Din când în când, mă internam în spital, îmi luam doza de iod radioactiv și timp de 10 zile nu mă atingeam de trupul ei pentru că aveam în corp o cantitate mare de radioactivitate.

Cornelia suferea de o malformație congenitală și din această cauză nu putea să facă copii, dar se încăpățâna să folosească anticoncepționalele sub formă de ovule pe care i le procuram eu. Aveam o cunoștință farmacistă și aceasta mă servea în fiecare lună pentru că îi făceam abonament la o publicație externă.

Liniștea noastră, a mea pentru că nu înțelegeam ce se întâmplă, iar a ei pentru că a trebuit să-mi dea

explicații, a fost tulburată de câteva mici incidente, provocate de un maior de securitate care i-a fost amant înainte de a mă cunoaște pe mine. M-am supărat puțin pentru că nu mi-a spus despre aventura ei, dar am iertat-o. Mi-a mărturisit că nu a avut curajul să-mi vorbească de această legătură de teamă să nu o părăsesc și eu am crezut-o. Maiorul, cu toate că era căsătorit și avea un copil de 15 ani, nu voia să o lase în pace și o căuta cu insistență acasă. I-am spus cu frumosul că suntem căsătoriți și dorim să nu ne mai deranjeze. Individul se dădea mare în fața mea, dar pe mine nu mă impresiona legitimația lui și i-am spus că dacă nu ne lasă în pace îi sparg nasul și depun reclamație scrisă împotriva lui. Acesta mi-a fluturat într-o zi, prin fața ochilor, un angajament în care Cornelia a scris cu mânuța ei că era de acord ca apartamentul în care locuiește să devină casă conspirativă a Securității. I-am smuls hârtia din mână și am rupt-o.

— Acum nu mai există niciun angajament din partea ei, așa că nu mai ai ce căuta la ușa noastră, i-am spus fără pic de teamă individului care, înainte de a pleca, a încercat să mă sperie cu amenințări verbale.

Sâmbăta, Cornelia pleca la țară direct de la serviciu și se întorcea a doua zi seara. Mergea să-și ajute părinții la treburile gospodărești. Bătrânii aveau o grădină mare unde cultivau legume, creșteau vacă, porc și păsări. Este adevărat, beneficiam și noi de pe urma lor. Uneori o însoțeam la țară și dădeam o mână de ajutor, mai ales vara. Tatăl ei, pot să spun că mă iubea, dar mama ei nu mă plăcea, doar mă accepta atât timp cât nu intra în discuție subiectul căsătoriei. Pentru că aveam amândoi casă proprietate personală, dacă ne-am fi căsătorit, unul dintre noi trebuia să-și vândă apartamentul în termen de un an. Legea comunistă nu permitea ca o familie să dețină două proprietăți. Eu am vorbit cu mama și ea a fost de acord să-

și vândă casa dacă ne hotărăm să ne căsătorim. Urma să preia apartamentul meu și să ne dea nouă banii obținuți din vânzarea casei din Dămăroaia.

În vara anului 1983 eu și Cornelia ne-am hotărât să ne unim legal destinele și am început să facem pregătiri pentru căsătorie. Cununia urma să aibă loc în casă, cunoștea ea un preot bătrân de la biserică din cartier, la care se spovedea, și dorea ca acesta să officieze slujba religioasă. Tot el era cel care îi sfințea apartamentul în fiecare an. Eu nu mergem la biserică, dar îmi plăcea să stau de vorbă cu acest om care ne vizita în timpul sărbătorilor religioase importante. Cornelia încercase și ea să mă apropie de Dumnezeu, dar nu a reușit pentru că nu a insistat. Cu toate că sufeream de o boală grea, eram departe de Divinitate. Credeam numai în mine, în puterea mea de a învinge boala și nu acceptam ideea că respectiva putere îmi era dată de Forța Divină.

Mama ne-a ajutat dându-ne bani să cumpărăm pui și mezeluri. Cei bătrâni știu cât de greu puteau fi achiziționate produsele alimentare de pe piață, dar noi am fost norocoși pentru că aveam o cunoștință care era șef la un magazin alimentar. Am umplut cele două frigidere cu carne, ne-am depus actele pentru căsătorie la Consiliul Popular și am făcut invitațiile pentru petrecerea ce urma să o dăm în apartamentul ei, deoarece era mai spațios, avea trei încăperi.

Pe părinții Corneliei i-am anunțat ultimii, cu două zile înainte de oficierea căsătoriei la Starea Civilă. Știam amândoi cum gândesc și nu doream să avem surprize neplăcute din partea lor, dar ne-am înșelat anunțându-i cu prea mult timp înainte. De fapt, ar fi fost bine să-i anunțăm după ceremonia civilă. Tatăl Corneliei, instigat de soția lui în fața căreia nu se putea impune, a venit ca un vârtej la București și ne-a spus pe un ton foarte categoric că, atât el

cât și mama ei, nu sunt de acord cu această căsătorie și dacă nu vom ține cont de hotărârea lor, nu își vor mai ajuta în niciun fel fiica. Discuția a avut loc în apartamentul meu, în prezența mamei mele. Mă uitam uluit și în același timp amuzat, când la bătrân, când la fata lui. Ea stătea cu ochii în jos și plângea, mama îi explica bărbatului că toate pregătirile erau gata, dar el a rămas ferm pe poziție. I-am cerut Corneliei să-și exprime punctul de vedere și să-mi spună ce hotărâre a luat, însă ea a continuat să tacă și să plângă. Nu puteam să înțeleg cum este posibil ca o femeie de 33 de ani să nu fie în stare să-i spună unui părinte ce gândește, sau să aibă curajul să hotărască singură ce dorește să facă cu viața ei. M-am enervat și le-am cerut să plece. Când se pregăteau să iasă pe ușă, i-am spus femeii că mai are doar o zi timp de gândire pentru a lua o hotărâre.

— Dacă nu vrei să te mai măriți co mine, mergi tu la Starea Civilă și retrage actele, au fost ultimele mele vorbe.

A doua zi, Cornelia m-a sunat la birou și mi-a zis că a făcut ce i-am spus eu să facă, adică să retragă actele depuse pentru căsătorie. Nu mai era nimic de făcut și de zis. Ea a procedat cum au îndemnat-o mintea și părinții ei. Dacă alegea cu inima și accepta riscul de a fi renegată de familie, rămâneam împreună, aveam și bani, dar a dat dovadă de multă slăbiciune sufletească, fapt pentru care am scos-o repede și fără regrete din inima mea. Cea care a plâns după ea a fost doar mama mea care și-a dorit-o de noră. Am rămas totuși prieten cu această femeie, fiindcă mi-a fost milă de suferința și slăbiciunea ei sufletească. La o lună după ce ne-am despărțit s-a căsătorit cu un bărbat pe care îl cunoșteam din vedere. Părinții ei l-au acceptat fără comentarii ca ginere. Cornelia și Ion erau colegi de birou. Bărbatul a curtat-o timp de un an, îi dăruia flori și a condus-o până la intrarea în bloc aproape zilnic după ce

plecau de la serviciu. Uneori eu stăteam în balcon și îi vedeam venind. Cornelia îmi spunea mereu că nu trebuie să mă îngrijorez deoarece nu există nimic între ei, că nici măcar nu-l plăcea ca bărbat; el era mai mărunț decât mine și părea timid. Eu nu mă îngrijoram, eram sigur pe mine și îi acordam femeii toată încrederea. După ce s-a măritat ci Ion a plâns un an pe „umărul meu”. Ne întâlneam, fie în oraș, fie la cofetăria de lângă oficiul de presă la care lucram. Era dezamăgită și chiar speriată, bărbatul care îi devenise soț, acum nu-i mai acorda atenția dinainte de căsătorie, își petrecea timpul liber jucând tenis cu prietenii și nu o satisfăcea nici la pat. Ea a ales. Se spune că este o loterie căsătoria și nu știi niciodată dinainte dacă „lozol” pe care îl tragi este sau nu câștigător. Pe mine mă cunoștea, trăisem împreună aproape trei ani, dar nu a avut curajul să lupte pentru fericirea ei și plătea prețul impus de părinți. M-am ferit să fiu răutăcios, am considerat că este destul de pedepsită de nefericirea care îi umplea sufletul și viața.

După-amiezile mi le petreceam plimbându-mă alternativ cu Cornelia și Silvia, iar seara, uneori până noapte târziu, mă ocupam cu cititul și compusul scrisorilor; întrețineam o corespondență intensă cu mai multe fete și femei din București și din alte orașe ale țării.

Pe Silvia, o chimistă de o vârstă cu mine, am cunoscut-o la birou, nu eram colegi, venea la oficiul de presă și făcea contractări la publicațiile interne și externe pentru salariatele de la fabrica de medicamente unde lucra. Era o femeie tăcută la prima vedere, rece cu bărbații și greu de abordat. Avea ochi mari ce radiau căldură și tristețe, un păr negru pe care îl vopsea roșcat și purta haine mulate pe trup. A început să mă intereseze persoana ei după ce am observat că mă studia cu interes când credea că nu sunt atent atent și nu observ. Într-o zi am fost

cu treabă la fabrica de medicamente și m-a întâmpinat veselă și zâmbitoare. Am văzut că poartă verighetă însă, fiind încurajat de zâmbetele ei, am îndrăznit să o întreb dacă ne putem vedea și în alte împrejurări ce nu țin de domeniul profesional.

— De ce nu, mi-a răspuns cu seninătate. Mie îmi place foarte mult să mă plimb prin parcuri. Dacă poți să faci față mersului pe jos, îți dau voie să mă însoțești.

Împreună cutreieram parcurile orașului. La început discutam banalități, ne povesteam reciproc cărțile citite și filmele vizionate pe ecranele cinematografelor. Se născuse la țară, nu-i era rușine să recunoască și îi plăcea să vorbească despre acest subiect, astfel am aflat că a văzut lumina în aceeași comună din Moldova în care s-a născut și mama mea. După ce am început să ne cunoaștem mai bine mi-a vorbit despre căsnicia ei care se afla în colaps. Soțul ei arăta bine ca bărbat, era înalt și prezentabil, de profesie revizor contabil în Ministerul de Finanțe. Datorită meseriei pe care o avea, mergea des în delegații. Ea a aflat că o înșeală și avea de gând să divorțeze fiindcă nu mai era dispusă să-i fie numai menajeră.

Cam la o lună de când începusem să ne plimbăm alături, mi-a spus că vrea să vadă unde și cum locuiesc. Zicea și credea că poți să afli foarte multe despre un om dacă îi vezi locuința. Am fost de acord și am condus-o acasă. Și-a aruncat privirea peste tot prin apartament, fără să fie iscoditoare. S-a așezat pe recamierul din sufragerie și m-a rugat să-i aduc un pahar cu apă rece sau orice altceva de băut. Aveam niște limonadă la frigider și i-am turnat într-un pahar. După ce a băut limonada m-a întrebat dezinhibată dacă poate să-și dea jos bluza și fusta, pentru că era foarte cald în cameră. Ușa de la balcon era deschisă, însă soarele încinsese pereții din beton. I-am răspuns că poate să facă ce dorește, fără să las să se vadă

că sunt surprins de dorința ei. S-a dezbrăcat și a rămas numai în chiloți. Avea un corp frumos, alb, proaspăt epilat, cu sâni rotunzi ca două mere, ale căror sfârcuri împungeau țănoșe aerul. Mi-a trecut prin cap gândul că ar putea fi un test sau o farsă și i-am cerut voie să mă dezbrac și eu. Mi-a permis, cu condiția să nu-mi scot și chiloții. M-a lăsat să o sărut și să o mângâi peste tot. Am crezut că excitând-o va ceda și va accepta să facem dragoste. Nu a fost așa, avea un control foarte bun asupra ei. După două zile a venit singură la mine și cum a intrat pe ușă, s-a descălțat și s-a dezbrăcat în hol. Nu a spus nimic, doar râdea. S-a aruncat de gâtul meu și cu mâini grăbite m-a dezbrăcat și m-a împins pe recamier. După ce ne-am iubit trupește, am rugat-o să rămână la mine peste noapte. Mi-a spus că nu poate pentru că se întoarce soțul ei din delegație și vrea să o găsească acasă. A promis că ne vom mai întâlni, fiindcă acesta nu stă mai mult de o săptămână în București. Și într-adevăr, în săptămâna următoare m-a vizitat fără să mă anunțe. Făcuse dragoste cu soțul ei pentru că nu putea să-l refuze și pentru că îi plăcea să o facă cu el. Încă îl iubea, dar era hotărâtă să-l părăsească, deoarece nu putea să accepte ca acesta să trăiască și cu alte femei. Am întrebat-o dacă ar accepta să se mărite cu mine după ce se va termina divorțul. Mi-a răspuns că nu are rost să ne gândim la așa ceva acum; un proces de divorț durează mai mult de un an și în acest timp se pot întâmpla multe. Avea dreptate și nu am insistat. Am făcut dragoste, dar ea nu mai avea înflăcărarea de rândul trecut. Am mai stat puțin de vorbă, am mâncat împreună din ce gătisem eu și ne-am culcat pentru că am avut amândoi o zi obositoare, iar ei i-a fost lene să plece.

A doua zi, Silvia s-a dus acasă după ce a ieșit de la serviciu, avea unele treburi de făcut. Eu mi-am citit corespondența și am găsit o scrisoare de la Nicoleta în

care îmi mărturisea că dorește să mă cunoască personal. Mi-a scris un număr de telefon la care pot să o sun. Pe vremea aceea nu aveam telefon acasă, făcusem cerere de instalare încă din momentul în care m-am mutat, dar mai aveam de așteptat până să mi se aprobe. Seara am mers la un telefon public, am sunat-o și am fixat o oră și un loc de întâlnire pentru a doua zi.

Știam din conținutul scrisorilor că Nicoleta avea 26 de ani, păr lung de culoare șatenroșcat, nu era căsătorită, lucra la un centru de calcul cu toate că urmașe cursurile liceul de muzică – secția flaut; îi plăceau bărbații care poartă barbă și blugi, avuse o dezamăgire sentimentală și suferea de epilepsie, boală apărută în urma unei întreruperi de sarcină făcută clandestin. Mi-a plăcut franchețea de care a dat dovadă și faptul că nu s-a sfiit să-mi descrie în amănunt trecutul ei.

Ne-am întâlnit în fața „coloanei fetelor” de la intrarea în parcul Herăstrău, loc fiind ales de ea. Mi-a plăcut ca femeie și ca mod de a gândi, dar cu mici rezerve pentru că, în urma experienței sentimentale nefericite pe care a avut-o înainte de a mă cunoaște pe mine, a rămas cu unele sechele de neîncredere față de bărbați. Era adepta uniunii libere între parteneri, nu punea mare preț pe certificatul de căsătorie, fiind influențată și de experiența propriilor părinți care s-au înțeles mai bine după ce au divorțat. De douăzeci de ani tatăl ei, un bărbat haios pe care l-am cunoscut personal, venea în fiecare duminică să ia masa de prânz cu fiica și fosta soție. Mama ei, o femeie jovială și foarte grasă, era o bucătăreasă desăvârșită. Amândoi părinții m-au plăcut. Cu mama ei am devenit chiar prieteni. Se putea discuta orice subiect cu această femeie, era foarte deschisă la minte.

Duminica eram invitat și eu la masă, iar în cursul săptămânii, când nu aveam treabă sau o altă întâlnire, de

care știam numai eu, mergeam cu Nicoleta la spectacole de teatru și la film. Îmi povestea despre cele două prietene ale ei și despre aventurile extraconjugale ale acestora, pe care le aproba deoarece erau rodul unor iubiri tainice și profunde. Eu nu le înțelegeam și mă abțineam să fac comentarii. Mi-a vorbit mult și destul de des despre bărbatul pe care l-a iubit din timpul liceului. Încă nu reușea să se detașeze de stafia lui care îi bântuia des amintirile. O ascultam cu răbdare și înțelegere, sperând că va veni curând ziua în care acesta nu-i va mai tulbura sufletul.

La puțin timp după ce ne-am cunoscut, am făcut dragoste la mine în apartament. S-a întâmplat într-o sâmbătă seara, după ce am mers la un film. A sunat-o pe mama ei de la un telefon public, ca să nu-și facă griji, și i-a spus că merge cu mine la o petrecere. Mi-a plăcut să facem dragoste pentru că nu avea inhibiții și ajungea repede la orgasm, indiferent de poziția în care ne așezam.

În a doua noapte în care a rămas la mine, poate din cauza solicitării fizice și psihice din cursul zilei, a făcut o criză de epilepsie. Mai văzusem în spital cum se comportă un om în timpul unei astfel de crize și știam cum trebuie procedat. În timpul convulsiilor am avut grijă să nu-și muște prea rău limba, ori să și-o înghită. A fost foarte greu să-i deschid gura, dar am reușit să-i introduc printre dinți capătul unui prosop. După criză a intrat într-un somn profund care a durat cam 15 - 20 minute, iar când s-a trezit avea o mare durere de cap și nu își amintea nimic din ce s-a întâmplat. Se trata cu finlepsin și romergan, dar nu găse în farmaciile din oraș primul medicament. Se mutase de la central de calcul al Ministerului Transporturilor la altă instituție și nu mai putea să ia primul medicament (și cel mai important) de la farmacia M.T., singura care îl avea. Îi expirase viza de pe legitimația

de serviciu de la vechiul loc de muncă, pe care nu a predat-o când și-a făcut transferul și i-am aplicat eu o ștampilă falsă pe ea. Doar în baza acestei legitimații, vizată la zi, putea să-și cumpere rețeta de la farmacia M.T.

În luna Noiembrie, Nicoleta a acceptat să se mute la mine. Era mai aproape de centrul de calcul unde lucra și ajunge de acasă cu un singur mijloc de transport. Cu Silvia am hotărât de comun acord să întrerupem relația pentru că încă nu se hotărâse să divorțeze iar Nicoleta dorea să locuim împreună. Mie îmi plac relațiile stabile, care nu implică complicații. Că am avut parte în viață și de complicații sentimentale a fost și vina mea uneori. M-am complăcut în acele complicații de dragul aventurii, sau nu am putut să le evit deoarece eram prea legat sentimental de unele partenere și mi-am asumat riscuri în speranța că problemele se vor rezolva în bine cu trecerea timpului.

La oficiul de presă nu aveam permanent mult de lucru, făceam teren, mergeam în control la oficiile poștale și în rețeaua de difuzare a presei, dar stăteam și la cozile interminabile de la magazinele alimentare, desigur, în timpul programului de muncă. Era perioada când unele produse alimentare erau raționalizate și se dădeau pe cartelă. Acasă, curentul electric se întrerupea zilnic câteva ore, la televizor nu mai aveam ce să văd, cu excepția programelor bulgărești, pentru care administratorul blocului a instalat pe acoperiș o antenă specială. Singurele mijloace de relaxare și de distracție erau cititul, vizionarea spectacolelor de teatru, cinema, circ, cârciumile deschise între orele 10 și 22 și nu în ultimul rând sexul. Eu mai aveam pe lângă cele deja enumerate, scrierea de piese de teatru, a scenariilor pentru film și corespondența, la care am renunțat în mare parte după mutarea Nicoletei la mine. Am păstrat legătura prin corespondență doar cu Adriana, o fată de douăzeci de ani din Giurgiu, foarte inteligentă,

cultă, agresivă prin tonul folosit în scrisori, care s-a îndrăgostit de mine înainte de a mă vedea și despre care voi relata mai târziu în amănunt.

Nicoleta a început să facă tot mai rar crize de epilepsie, era liniștită, încerca să fie chiar gospodină, numai că mi-a cerut să-mi las barbă. Ca să-i fac pe plac nu m-am mai ras, însă nu-mi plăcea și nu mă simțeam bine cu noua mea înfățișare. Încet-încet am început să mă obișnuiesc. Am o dermatită cronică pe pielea capului și aceasta s-a întins și pe față din cauza bărbii. Am mers la dermatolog și medicul mi-a dat un tratament, dar mi-a recomandat să renunț la barbă. Ei nu i-am spus nimic un timp și am continuat să suport cu stoicism iritația de pe față.

În noapte de înviere a anului 1985, am însoțit-o pe Nicoleta și părinții ei la biserică Mănăstirea Cașini. Un eveniment hazliu m-a făcut să râd în timpul slujbei. Au râs chiar și părinții ei. Ea s-a enervat și m-a acuzat că am râs complice cu două fete de lângă noi la care m-aș fi uitat cu interes. De asemenea, m-a acuzat că am luat în râs o slujbă religioasă atât de importantă. Nu asta mi-a fost intenția. M-a apucat râsul în momentul în care corul bisericii, aflat pe terasa din exterior, deasupra intrării în sfântul lăcaș, a început să cânte împreună cu preoții. Din cauza proastei sonorizări, cântăreții se auzeau ca niște pisici miorlăitoare. Întorși acasă, i-am cerut iertare, dar ea nu a vrut să mă ierte și mi-a zis că vrea să ne despărțim, cea ce s-a și întâmplat în ziua următoare când a venit la mine să-și ia o parte din îmbrăcăminte. Cu o zi înainte de Paști, mi-am ras barba fără s-o anunț și fără să-i cer permisiunea. Nu mai puteam să o suport. Ea nu a vrut să recunoască la început că acesta a fost motivul principal care a determinat-o să se supere și să ia hotărârea să ne despărțim.

Într-o zi, în timp ce Nicoleta lucra în schimbul doi,

am mers să discut cu mama ei; femeia m-a invitat să stăm de vorbă pentru că nici ea nu înțelegea ce se întâmplă cu fiica ei. I-am spus bătrânei că nici eu nu cunosc motivele reale, dar bănuiam că motivul principal al supărării fiicei ei a fost faptul că mi-am ras barba. A insistat prea mult să-mi las barbă și am văzut pe chipul ei că a avut un șoc când a constatat că am ras-o. Bătrâna era îngrijorată deoarece avea iar convulsii la intervale scurte de timp. Venea seara de la lucru, mai târziu decât era normal și nu spunea nici unde a fost, nici ce a făcut. Ea bănuia că se întâlnea cu cineva, cu un alt bărbat. Îi cunoștea bine prietenele și era convinsă că acestea aveau destule treburi de făcut încât nu-și puteau pierde în fiecare zi timpul umblând prin oraș cu fata ei.

— Poate s-a împăcat cu Marius, fostul ei prieten, mi-am dat eu cu părerea.

— Nu se poate, pentru că acesta s-a căsătorit, are și un copil. Nu ți-a spus?

Nu-mi spusese, oricum pentru mine nu mai avea nicio importanță.

Restul de lucruri rămase la mine i le-am dus eu acasă, făcând două drumuri. În ziua în care ne-am despărțit, i-am spus Nicoletei că îi dau timp de gândire două luni și aștept ca, după expirarea termenului, să-mi comunice ce hotărâre a luat, dacă se mai întoarce sau nu la mine.

Înainte cu o săptămână de a se împlini cele două luni date ca termen de gândire, Nicoleta a venit la mine foarte relaxată, de parcă ne despărțisem în dimineața acelei zile. Dorea numai să aplic ștampila falsă pe legitimația despre care am mai scris. I s-au terminat medicamentele, dar i-a expirat și viza semestrială de pe legitimația de serviciu primită de la Ministerul Transporturilor.

— Mă mai gândesc, i-am spus eu calm. Când am

făcut acel fals în acte mi-am asumat un risc, aveam un motiv, să-i spunem de natură sentimentală. Acum nu mai am motivația necesară, iar tu nu mi-ai dat încă un răspuns.

— Motivația umanitară nu-ți este de ajuns?

— Nu știu. Te-ai gândit?

— Da.

— Spune-mi ce ai hotărât.

— Am pe altcineva, un tip de la serviciu. Am mers împreună cu el la o petrecere.

A tăcut lăsându-și privirea în jos.

— Și?

— M-am culcat cu el. De fapt, s-a așezat pe pat lângă mine, a început să mă mângâie, apoi...

— Știu cum se procedează, ți-a dat jos chiloții... Altceva mă interesează acum, altceva vreau să aud. Reînnodăm sau nu legătura? Numai de tine depinde.

— Nu se mai poate. Îmi place acest tip, nu ca bărbat, pentru că nu este în stare să satisfacă sexual o femeie. Are mașină și mulți bani de cheltuit, știu ce gândești, dar eu nu vreau să mă mărit, vreau numai să mă distrez și să uit.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Da.

După ce am auzit ce doream să aflu mi-am zis că poate este mai bine așa. Am acceptat să-i ștampilez legitimația, dar i-am pus în vedere că este pentru ultima dată.

La vreo două săptămâni după vizita Nicoletei, cred că era într-o zi de joi, abia sosisem acasă de la muncă și a sunat cineva la ușa de la intrare. Am deschis. Înaintea mea stătea o fată brunet, foarte tânără, subțire, care îmi zâmbea emoționată.

— Sunt Adriana. Văd că ești surprins. Te așteptai să arăt altfel?

— Vii de la Giurgiu? am întrebat-o eu schimbând

vorba.

— Da. Nu mă inviți în casă?

— Iartă-mă, poftim, intră!

Cum am închis ușa, s-a lipit de mine și m-a sărutat pe gură.

— Pot să-mi scot bluza?

— Poți să faci orice dorești, i-am răspuns eu puțin amuzat.

S-a dezbrăcat, tot în hol, și s-a lipit iar de mine. Cu o mână i-am cuprins mijlocul și cu cealaltă îi mângâiam ușor sânii destul de mari în comparație cu trupul. Printre sărutări lungi și pătimișe mi-a șoptit cu glas tremurând:

— Te iubesc și vreau să rămân la tine peste noapte.

— Mama ta știe că ai venit la mine?

— Sunt majoră.

— Și virgină, am completat eu.

— Da, însă virginitatea îmi aparține în totalitate și numai eu am dreptul să hotărâsc dacă și când să renunț la ea.

— Ai plecat direct de la serviciu?

— Da.

Lucra într-un laborator al șantierului naval din Giurgiu, orașul în care se născuse și trăia.

— Înseamnă că îți este foame. Hai să mâncăm ceva și continuăm pe urmă. Și eu abia am sosit acasă și sunt flămând.

— Bine, a încuviințat fata.

În timp ce mâncam în bucătărie, mi-a povestit câte ceva despre colegile ei de la locul de muncă, de care era foarte nemulțumită pentru că, zicea ea, sunt rele și invidioase. Eu lucram într-un colectiv unde erau numai femei și împărtășeam părerea fetei. Adriana mi-a destăinuit, tot la masă, că s-a îndrăgostit de mine după ce mi-a citit primele scrisori, dar a rămas caustică în modul

de exprimare, în scrisorile ei, tocmai pentru a nu-și da de gol sentimentele. Și-a cerut iertare pentru că uneori a căutat să mă enerveze cu bună știință. Nu era rea, așa cum îi reproșam eu, ci doar impulsivă și nefericită că trăiește într-un orașel de provincie, unde șansele de a se realiza sunt foarte mici. Avea dreptate. Îmi plăcea maturitate gândirii ei. Dacă nu o vedeai și doar o auzai când vorbea, erai înclinat să crezi că era o femeie cu multă experiență de viață, cu trăiri și sentimente profunde, echilibrată sufletește și foarte sigură pe ea. Avea totuși o fire mai iritabilă, pentru că este multă prostie și răutate în lume și ea simțea o mare repulsie față de oamenii care au caractere urâte. Nu-i plăce minciuna și nici să mintă, prefera să spună și să audă un adevăr dureros decât să fie fățarnică, ori să se mintă singură. Nu avea încredere în oameni, dar în mine avea deoarece și-a dat seama că sunt un om serios. Și-a dorit să aibă alături de ea un tată pe care să-l venereze, care să fie lângă ea și mama ei atât la bine cât și la greu, pe care să-l țină de mână când îi era teamă, pe care să-l îmbrățișeze când era nefericită sau extaziată de fericire, de la care să învețe și să afle tot ce este minunat în lume, dar acesta le-a părăsit când avea numai trei ani și nu mai știe nimic despre el. Mama ei a crescut-o singură și nu s-a mai recăsătorit.

— Cum te înțelegi cu mama ta?

— Mama este o femeie minunată, a suferit mult în viață și este bolnavă de nervi. Ne înțelegem bine atât timp cât nu o contrazic și fac ce spune. Când se enervează, și se întâmplă destul de des, țină la mine. Lăsa asta acum, eu m-am saturat...

Am privit-o mirat. A zâmbit și a continuat: de mâncare. Mă săturasem și eu. Ne-am mutat în sufragerie.

— Te superi dacă îmi dau jos pantalonii?

— Nu mă supăr, dar vreau să nu-ți scoți și chiloții, i-

am răspuns zâmbind.

— Bine, dar te dezbraci și tu și nu încerci să-mi faci nimic fără acceptul meu.

— Fii sigură de asta.

Voiam să mă dezbrac, în primul rând pentru că era foarte cald în casă. Am rămas și eu în chiloți.

— Dacă vrei, pot să-mi pun pe mine o pereche de pantaloni scurți.

— Nu este nevoie. Cum ți se pare trupul meu? Sunt atractivă, excitantă?

— Îmi place trupul tău, este frumos, și nu mințeam când spuneam asta.

— Nu am picioare prea frumoase.

— Ai multe părți frumoase. Mie îmi plac și picioarele tale.

S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe gură. A început să mă mângâie pe piept. Eu am lipit-o de trupul meu...

— Ar fi mai bine să ne întindem pe pat.

— Încă nu, mi-a replicat fata. Vreau să-ți dau chiloții jos.

I-am răspuns cu un gest de aprobare al capului. S-a aplecat puțin și a tras ușor de ei în jos. Când mi-a văzut penisul, a avut o tresărire și i s-au mărit ochii în orbite. S-a lăsat mult în jos ca să-l poată vedea mai bine.

— Este atât de mare, cum poate să intre?!

— Crede-mă, sunt unele și mai mari.

— Și toată asta intră în trupul meu?

— Bineînțeles. Acum vii pe pat?

— Vin, dar înțelegerea rămâne în picioare.

— Desigur, nu trebuie să-ți fie teamă.

S-a întins pe pat, ne-am sărutat, ne-am mângâiat, a dormit în brațele mele iar a doua zi dimineată era tot virgină. Ușa de la balcon a rămas deschisă pe timpul nopții

și ploaia care s-a pornit a adus un aer răcoros și plăcut. Spre dimineață, fulgere puternice și tunete zgomotoase au făcut să ne strângem în brațe involuntar și cu multă forță.

Orgoliul și egoismul s-au înfruntat cu rațiunea în mintea și în sufletul meu. Dar a învins rațiunea călăuzită de cinste. Nu o iubeam pe Adriana ca femeie, este adevărat, îmi plăcea, dar nu atât de mult încât să o iau de nevestă. Nu doream să-i compromit reputația și nici să o fac să sufere. Nu am încercat să o deflorez deoarece aş fi legat-o foarte strâns de mine și nu era ea femeia pe care o aștepta și o căuta sufletul meu.

Dimineață am condus-o la autobuz. Ne-am despărțit umbriți de un sentiment de tristețe și confuzie. Pe drumul spre autogară i-am zis Adrianei că știe unde mă poate găsi dacă are nevoie de mine. Ea a interpretat vorbele mele, denaturându-le sensul real. Se spune că vorba românească este cu „dus și întors”, putând avea mai multe înțelesuri. Este adevărat, dar eu nu m-am referit la sex, așa cum a crezut ea. Am încercat să-i explic, era furioasă și obosită, eu eram la fel de obosit și pe deasupra mă chinuia și durerea de testicule din cauza excitației, așa că nu am insistat cu argumentarea și am lăsat-o să creadă ce vrea.

La despărțire, fata mi-a dat numărul de telefon de la serviciu și m-a rugat să o sun luni dimineață. Am sunat-o și am întrebat-o cum a decurs întâlnirea cu mama ei la întoarcerea acasă. Mi-a spus că a certat-o, dar s-a liniștit și nu am de ce să-mi fac griji. Adriana avea niște inflexiuni ciudate în glas, fapt care m-a făcut să am unele rețineri și să nu o cred. Bănuielile mele că ceva nu era în regulă s-au adevărat după-amiază, când am primit o vizită neplăcută. La ușa mea a sunat un bărbat între două vârste, care s-a legitimat și a dorit să vorbim despre întâlnire mea cu Adriana. Nu l-am invitat în casă deoarece m-a enervat atitudinea lui agresivă, cu aere de superioritate. Pe

legitimația lui scria că era secretar cu probleme de propagandă la Județeană de Partid Giurgiu. Bărbatul mi-a spus că a fost trimis de șeful lui – primul secretar să vorbească cu mine, deoarece mama fetei, care era secretara acestuia, i s-a plâns dimineată. Adriana a venit la București fără știre mamei ei. Femeia, speriată și îngrijorată și-a căutat toată noaptea copila iar dimineată l-a rugat pe șeful ei s-o ajute. L-am întrebat cum m-a găsit. A scos din servietă o legătură cu scrisorile trimise de mine Adrianei și mi le-a înmănat, spunându-mi că mi le înapoiază la rugămintea mamei. Pe spatele anvelopelor de hârtie era scrisă adresa mea.

— Liniștiți-o pe mama Adrianei și spuneți-i că fiica ei a plecat tot virgină de la mine. Dacă nu crede ce vă spun eu, să o ducă la un medic ginecolog. Oricum, Adriana, din punct de vedere legal, este un om major și nu poate fi trasă la răspundere, nici măcar de părinți, dacă ea dorește să-și înceapă viața sexuală. Este numai dreptul ei să hotărască momentul când și cu cine să o facă. Este o fată foarte matură la minte, chiar dacă pentru mama ei va rămâne veșnic copil; cred că trebuie să-i acorde mai multă încredere și astfel se va putea apropia de sufletul ei în așa măsură încât să-i cunoască toate secretele. Adriana are mare nevoie de un prieten adevărat pe care să se poată sprijini și care să-i fie confident. Cred că mama poate fi cel mai bun prieten al copilului ei, desigur dacă-l iubește și vrea să fie fericit. Transmiteți-i ce v-am spus eu acum.

Bărbatul și-a schimbat atitudinea și a renunțat la agresivitatea din glas. L-am invitat în casă, dar a refuzat să intre. Mi-a mărturisit că și-a format o părere pe care i-o va transmite primului secretar. Va vorbi și cu mama Adrianei. La plecare mi-a întins mâna și a avut bunul simț să-și ceară scuze pentru deranj.

Pe Adriana nu am mai văzut-o niciodată, am mai

vorbit cu ea la telefon de câteva ori și am mai primit câteva scrisori la care i-am răspuns numai telefonic. După ce au trecut

10 ani de la întâmplările povestite în această carte, am primit de la ea o scrisoare destul de laconică, la care nu am răspuns, considerând că nu avea rost.

La oficiul de presă, după ce a ieșit la pensie Căpraru, ne-a venit șef o femeie și eu am rămas singurul bărbat din colectiv. Nu pot să afirm că eram un răsfățat al femeilor ca burlac și nu mă simțeam nici cocoș între ele, dar pot să spun că mă înțelegeam bine cu culegele mele de birou. Devenisem confidentul și chiar sfătuitoarea lor de taină în materie de relații cu bărbații. Știam să le ascult, să le apreciez și să le compătimesc pe cele care erau mai mult menajere pentru jumătățile lor și care sufereau din această cauză. Unele dintre colege erau căsătorite, altele divorțate, iar câteva așteptau să devină soții. Ajunsesem, fără să doresc, să le cunosc intimitățile, supărările și bucuriile zilnice. Nu aveau rețineri de niciun fel față de mine. Cu toate acestea, mi-am păstrat seriozitatea, nu am acceptat avansurile niciuneia și nici nu am curtat vreuna la modul serios ori insistent. Am preferat să am cu ele numai relații amicale deoarece în colectivele formate mai mult din femei se bârfește intens și nu doream să ajung subiect de discuție.

Georgeta, o femeie trecută bine de 40 de ani, divorțată și lipsită de scrupule, dorea să se mărite cu mine, nu pentru că m-ar fi plăcut în mod deosebit, nu avea buletin de București și din această cauză nu putea să primească locuință de la serviciu; Locuia într-o garsonieră închiriată, cu toate că avea o soră cu casă și o fată măritată în București. Garsoniera o folosea mai mult pentru întâlnirile cu amanții, bărbați căsătoriți cu funcții importante, ori cu situații materiale foarte bune. Noi,

colegii de serviciu, îi cunoșteam pe câțiva deoarece aceștia o luau des cu mașina de la oficiu, după terminarea programului de lucru. Uneori, chiar ea ne povestea, fără sfială, despre aventurile ei. Femeilor le făcea plăcere să asculte aventurile Georgetei pline de picanterii, dar pe mine nu mă interesau, le auzeam pentru că le povestea de față cu toți în birou. Unele dintre colegele noastre au insistat mult să-i fac „un bine” Georgetei, ca să poată avea și ea propria casă, însă eu am rămas de neclintit în ceea ce privește căsătoria. Faptul că sunt amic sau coleg cu cineva, nu înseamnă că acel cineva mă poate influența să fac lucruri pe care nu doresc să le fac. Am intrat de mai multe ori în garsoniera femeii care arăta bine pentru vârsta ei, dar am ținut-o la distanță, afișând un exces de seriozitate și răceală. Chiar dacă Georgeta mi-ar fi plăcut și aș fi umblat „în limbă după ea”, tot nu aș fi acceptat să mă însor doar pentru a o ajuta să-și facă buletin de București. Nu sunt dispus să accept orice fel de compromis pentru a-i face cuiva un bine. Omul trebuie să-și merite acel bine, iar această femeie se juca și se folosea de bărbați. Nu credeam că putea să aibă sentimente curate și altruiste față de cineva în afară de sora și fiica ei.

În acea perioadă atenția mea sentimental era îndreptată spre o femeie divorțată, mamă a trei copii minori. Cumnata ei lucra alături, la oficiul poștal, și am văzut-o de mai multe ori acolo. Îmi plăcea pentru că era provocatoare, senzuală și excitantă. Se amuza stârnind dorințele masculine. Aparent părea o femeie ușor de cucerit. Am observat că se uita la mine cu interes, mă studia în momentele în care credea că nu sunt atent, dar eu, atunci când vreau să verific ceva, ori să studiez la rândul meu pe cineva, îmi iau un aer de om preocupat, sau de visător și îmi ascut toate simțurile pe care le ațintesc asupra subiectului ales. Mă prefac că nu văd și nu aud

nimic din ceea ce se întâmplă în jurul meu, însă atunci înregistrez cele mai mici amănunte.

Aventura mea sentimentală cu Stela a început în momentul în care a acceptat să o însoțesc pe drumul către casă. Atât eu, cât și ea, am cerut relații unul despre celălalt la colega mea și cumnata ei, așa că deja cunoșteam destule lucruri despre noi. Venea și mă lua de la oficiu și traversam pe jos podul Grant. Știa unde locuiesc pentru că fratele ei locuia pe același bulevard pe care era construit blocul meu, dar nu a fost curioasă să-mi vadă apartamentul. După câteva plimbări m-a invitat la ea. Locuia la etajul 5 într-un bloc din cartierul Drumul Taberei. Nu mai știu precis ce zi era, oricum nu era nici sâmbătă și nici duminică.

Am cumpărat pentru copii câteva prăjituri de la o cofetărie din cartier și am sunat la ușa apartamentului ei. Când a deschis ușa, primul lucru pe care l-am văzut a fost lustra din hol de la intrare care avea un braț nefiresc de lung pentru acel loc. Trebuia îndepărtată ușor într-o parte și ținută cu mâna ca să nu fie lovită de ușă. Băiatul mijlociu de lani și fata de 14 ani erau acasă. După câteva minute, Stela i-a trimis pe copii la sora ei. Voia să facem dragoste, însă eu am refuzat-o cu delicatețe invocând teama de a nu fi surprinși de copii, ceea ce era posibil. I-am propus să ne vedem a doua zi după-amiază la mine. A acceptat fără rețineri și în ziua următoare a venit să mă ia de la oficiu la ora 15. Am mers direct acasă. Preludiul a fost foarte scurt deoarece amândoi eram excitați și nerăbdători.

— Nu sunt prea largă? m-a întrebat în timp ce ne odihneam întinși pe spate, unul lângă celălalt, după ce se consumase actul sexual.

— Nu mi se pare că ai fi. De ce mă întrebi?

— La ultima naștere ginecologul mi-a tăiat perineul. Trebuia să merg după un timp să mi-l coase, dar am rămas

așa cu el.

— Bărbatul tău nu a zis nimic?

— Pe el nu l-a deranjat, mai avea și altă femeie.

— Este bine să mergi la ginecolog să-l coase pentru că atunci când vei îmbătrâni vei avea necazuri la urinare.

— Da, știu. Trebuia să mă lași să merg repede la baie după contact, să mă spăl, mi-a reproșat ea fără răutate.

— De ce nu mi-ai spus?

— Cum să-ți spun dacă mă strângeai tare în brațe și mi acopereai gura?

— Îmi pare rău, sper să nu se întâmple nimic.

— Îți fac și ție un copil, uite, o fetiță, m-a tachinat ea plecând spre baie.

Dup ce am făcut duș împreună, ne-am așezat tot dezbrăcați pe pat și am stat de vorbă. Mi-a povestit cu tristețe în glas, încă marcată de pierdere, că a mai avut un copil, o fetiță care a murit la 10 ani de leucemie. Soțul ei o înșela cu ce mai bună prietenă a ei care era divorțată și avea un copil. Când a aflat, a și înaintat divorț. Bărbatul s-a mutat la concubină iar ea a rămac cu copiii și cu locuința. Băiatul cel mic era crescut de părinții fostului soț. Bătrânii trăiau la Călimănești, erau oameni de treabă și s-au oferit să o ajute cum puteau după ce a divorțat de fiul lor. Ceilalți doi copii urmau să plece și ei la bunici, în vacanța de vară. Cornelia era divorțată de trei ani și în tot acest timp nu a trăit cu niciun bărbat. Am întrebat-o cum rezistă să fie singură deoarece am văzut că îi place să facă sex.

— Folosesc pompa de desfundat chiuveta, mi-a mărturisit ea relaxată.

— Nu înțeleg, cum?

— Sunt foarte inventivă. Am învelit mânerul de la pompă cu un strat de vată peste care am tras un prezervativ și nu mai am nevoie de bărbat. Mă satisfac

singură.

— Așa ajungi la orgasm?

— Da, și este foarte bine. Cu pompa nu pot să rămân gravidă, a încheiat ea discuția. Acum plec, trebuie să gătesc ceva pentru copii.

Și-a tras repede hainele pe ea și ieșind pe ușă mi-a spus că mă sună la oficiu. Până pe 15 iunie, dată la care începe vacanța de vară a elevilor, ne-am mai întâlnit de câteva ori la mine, mai mult pe fugă. După ce au plecat copiii la socrii, am respirat și noi ușurați. Uneori, rămânea la mine peste noapte, dar în ziua următoare merge acasă. O așteptau peștii din acvariu ce trebuiau hrăniți și în afară de asta nu se odihnea bine în patul meu. La începutul lunii iulie am intrat în concediu de odihnă. Stela mi-a propus să mă mut la ea, desigur, cu condiția să nu-mi fie silă de gândacii de bucătărie care au invadat blocul și mișunau noaptea peste tot. Ea era o femeie căreia îi plăcea să întrețină curățenia în locuință, dar nu reușea să-i stârpească cu toate că a folosit și soluție o concentrată de verde de Paris. Eu, de felul meu, nu sufăr de silă și mă adaptez ușor tuturor condițiilor. Mi-a plăcut ideea ei și am acceptat-o cu plăcere.

Cât timp Stela era la serviciu eu stăteam în casă, dormeam sau citeam. Uneori ieșeam să cumpăr câte ceva de la piață. Seara mergeam în vizită la sora ei care locuia în apropiere. Aceasta era cea mai mare dintre surori și alături de fratele lor, avea o mare influență asupra deciziilor importante pe care le lua Stela. Femeia nu mă plăcea pentru că eram un bărbat ce nu putea fi ușor manevrat și accepta cu greu relația noastră. Mie nu-mi păsa și nu o luam în seamă, îmi era suficient că sora cea mică dore să fim împreună. Noaptea făceam dragoste pe rupte fără nicio protecție.

Prin natura lui, omul, este o ființă rațională, evoluată

spiritual, are setimente puternice, discernământ și putere de decizie – necondiționată de factorii ce nu depind de voința lui, însă farmecul dragostei trupești, al împreunării, rămâne și se manifestă tot la nivel hormonal, animalic are ca efect eliberarea de stres și cimentarea afectivității partenerilor.

Într-una din zile, după mult timp de gândire, Stela s-a hotărât să-mi arate fotografiile făcute de soțul ei în care a poza nud și își expunea organele sexuale la modul incitant și agresiv. Îmi plăcea cum arăta în fotografii, pozele ei ar fi fost foarte apreciate dacă ar fi apărut în reviste de factură pornografică. Avea un vino-încoa și o doză mare de senzualitate, numai că pe chip i se citea oboseala. Bărbatul îi ceruse să pozeze noaptea, după ce adormeau copiii.

— Bine, dar pentru care motiv îți făcea astfel de poze? am întrebat plin de indignare.

— Mai mulți ani a fost marinar și pleca câte jumătate de an.

— Am înțeles, voia să nu uite cum arăți în poziții, să le spunem intime.

— Nici vorbă! Le vindea celorlalți marinari.

— Da?! Eu nu m-aș fi gândit la așa ceva, cu toate că am o imaginație bogată. Întreprinzător fostul tău bărbat! Fii foarte atentă unde le pui, să nu dea copiii peste ele.

— Deocamdată le ascund sub covorul din sufragerie, în partea peste care este așezat fotoliul.

— Nu înțeleg, de ce le mai păstrezi?

— M-a amenințat că va cere prin tribunal tutela copiilor. Vrea să mă acuze de imoralitate. De multe ori m-a urmărit să vadă dacă trăiesc cu vreun bărbat. A venit chiar în casă sub pretext că vrea să vadă copiii. Plătește mulți bani pentru pensia alimentară și nevastă-sa este supărată pe el din această cauză. Dacă încearcă să facă ceva în

acest sens, voi arăta judecătorului fotografiile pe care mă obliga să le fac noaptea și îl voi acuza eu de imoralitate.

— Dacă accepți să te măriți cu mine o să fii protejată.

— Nu știu, să vedem, trebuie să te accepte și copiii, a fost răspunsul ei.

Spre sfârșitul lunii iulie, Stela a plecat la Drobeta – Turnu Severin împreună cu un coleg de serviciu. Voia să cumpere unele lucruri de la sârbii care făceau comerț de frontieră, pentru a le vinde în București. Blugii, săpunurile, cosmeticele, aparatele video erau la mare căutare. Sincer, m-a nemulțumit faptul că a plecat cu un bărbat și că acesta era unul pe care nu-l cunoșteam. Nu am putut s-o opresc deoarece a invocat copiii drept motiv de plecare, faptul că dorea să le asigure o viață mai bună.

În timp ce Stela era plecată în provincie, într-o dimineață, am auzit cum cineva încerca să descuie ușa de la intrarea în casă. Deci, nu eram singurul care avea cheia de la apartamentul ei. Surpriza mea a fost foarte mare când l-am văzut în hol pe fratele ei împreună cu o femeie tânără și veselă. Și surpriza lui a fost la fel de mare când a dat cu ochii de mine în acel loc care, se pare, era folosit de mult timp pentru aventuri erotice. Femeia ce îl însoțea acum arăta mai bine decât femeia care îi făcuse un copil și îmi era colegă de serviciu.

— Ce este cu voi aici? am întrebat eu afișând un aer de om amuzat ce a descoperit un secret compromițător.

— Știam că sora mea este plecată și am venit să bem o cafea, a inventat el o scuză, ce-i drept penibilă și îndoielnică.

— Serios?! Păi, faceți-vă comozi. Mă duc să pregătesc cafeaua. Cum doriți să o beți, mai dulce, mai amară?

— Nu, nu. Noi plecăm. Scuză-ne că te-am deranjat.

— Cred că se va bucura foarte mult sora ta când va auzi că ați venit în vizită. Pe ea nu mi-ai prezentat-o. Cine

este?

— O colegă.

— Desigur.

— Sper că nu-i vei spune... Era vădit marcat de gafa făcută și de teama de a nu afla nevasta lui de întâmplare.

— Sunt un om discret, am căutat eu să-l liniștesc și să-i alung îndoiala.

Și mi-am ținut cuvântul. Când s-a întors Stela, înainte de a o întreba cum a fost călătoria, am vrut să știu de ce i-a dat cheia fratelui ei. Întâi a zis că s-a oferit să-i repare bateria de la baie, pe urmă a zis că, pur și simplu, i-a cerut-o și nu a putut să-l refuze deoarece a ajutat-o de multe ori. Am rugat-o să-i ceară înapoi cheia și ea mi-a promis că așa va face.

După câteva zile am descoperit cu stupeoare că am iar păduchi lați. Avea și Stela. Cât timp ea a lipsit eu am fost băiat cuminte.

— Te-ai culcat cu bărbatul care te-a însoțit în călătorie? De regulă aceștia se transmit în urma unui contact sexual.

— Nu m-am culcat cu Mihai. Suntem doar prieteni. Am dormit două nopți la un hotel, poate nu au schimbat așternuturile.

— Ați avut camere separate? am întrebat-o eu fixându-o cu privirea.

— Desigur, mi-a răspuns ea cu glas iritat, stânjenită de întrebare.

Sincer, nu am crezut-o, dar am înghițit gogoșa.

În săptămâna următoare mi-a cerut să mă întorc la casa mea, voia să zugrăvească apartamentul înainte să aducă copiii în București, iar Mihai s-a oferit să o ajute. Nu puteam să spun nu, dar am vrut să-l cunosc pe bărbatul care era dispus s-o ajute dezinteresat. Nu a fost de acord. Nu eram gelos, însă un amănunt din comportamentul ei

îmi spunea că ascunde ceva. Așa că m-am hotărât într-o seară să-i fac o viziteză fără să o anunț.

Când am ajuns la intrarea în blocul ei curentul electric era întrerupt și a trebuit să urc scările pe băjbâite. M-a primit cu răceală și nemulțumire. M-am făcut că nu observ atitudinea ei. Inițial, nu a vrut să mă lase să intru. Am împins-o ușor într-o parte și am pătruns în camera unde bărbatul lucra la lumina unei lumânări. Nu am reușit să-l văd bine la față iar femeia nu ne-a făcut prezentările. M-a scos repede din încăpere și m-a trimis acasă. Mi-a spus că va veni ea la mine, a doua zi, ca să stăm de vorbă. După ce am terminat treaba la oficiu, m-am dus direct acasă, dar Stela nu a venit. În dimineața următoare am sunat-o la institutul unde lucra. Era cam nervoasă și mi-a vorbit „în doi peri”, însă mi-a promis că va trece pe la mine după-amiază.

A venit direct de la serviciu și a ajuns odată cu mine. Era speriată deoarece i-a întârziat menstruația. I-am spus să nu se îngrijoreze dacă a rămas însărcinată pentru că tot doram să o iau de soție și putea face avort legal după oficierea căsătoriei. Nu părea prea încântată de vorbele mele, dar a acceptat să facem dragoste, totuși fără multă tragere de inimă. A plecat repede, motivând că trebuie să termine treaba începută cu Mihai. Nu ne-am văzut mai mult de o săptămână. Între timp a fost la ginecolog și acesta a confirmat că era însărcinată. Întâlnirea pe care am avut-o ulterior a fost dramatică, plină de reproșuri și acuzații reciproce.

— Ți-am spus încă de la începutul relației noastre că pot să te protejez, dar tu insistai să nu o fac, m-am scuzat eu.

— Nu trebuia să ții cont de vorbele mele, pentru că nu știam ce spun. Tu trebuia să faci ce știai că este bine ca să mă protejezi. Acum ce fac, cum scap de sarcină?

— Ți-am mai spus, ne căsătorim.

— Nu se poate, copiii mei au nevoie de un tată...

A plecat plângând de la mine fără să mă lămurească de ce eu nu puteam să le țin loc de tată copiilor ei.

Luna Septembrie a fost foarte dramatică pentru amândoi. A adus copiii acasă și i-a pregătit pentru școală. Urma să înceapă cursurile și mezinul familiei. Sarcina progresa și ea nu reușea să scape de ea. Ridica greutate mari, mergea mult pe jos, a folosit și o sondă ginecologică pe care i-am dat-o eu și a purtat-o 24 de ore introdusă în uter, însă avortul nu s-a produs. I-am lăsat o sumă de bani, pe care i-am dat-o fetei într-un plic. Deoarece Stela a început să mă urască de supărare nu a mai vrut să stea de vorbă cu mine. De câte ori încercam să-i vorbesc, mă evita. Dacă o sunam la telefon, când îmi auzea glasul punea receptorul în furcă, dacă o căutam acasă, nu-mi deschidea ușa. Nu am înțeles niciodată de ce s-a purtat așa cu mine.

În vara anului 1992 m-am întâlnit întâmplător cu ea pe bulevardul din cartier. Ieșisem la plimbare cu copilul în cărucior și drumurile noastre s-au intersectat. Stela își vizitase fratele, sperând că acesta o va ajuta să-și găsească un loc de muncă deoarece era șomeră. Mi-a povestit că s-a chinuit 6 luni până a reușit să scape de sarcină. A ajutat-o o bătrână de la țară și a avortat o fată. Parcă a avut gura aurită când mi-a zis în glumă că îmi va face o fată. Nu-mi purta pică și s-a bucurat că m-a văzut. Din acel moment și până acum, când scriu această carte, nu am mai întâlnit-o.

Pe Georgiana am văzut-o cu 8 ani înainte de a ne căsători, pe vremea când lucram la O.D.P.201. Ea avea 20 de ani iar eu aveam 28 de ani. Ne mutasem de curând cu oficiul în noul local de pe Calea Griviței și a venit cu o comandă de presă. Când a intrat în birou, prezența ei mi-a atras atenția într-un mod plăcut. Nu-mi amintesc ce am gândit, dar sunt sigur că am dorit să o cunosc, numai că nu

s-a putut deoarece eu trăiam atunci cu altă femeie și nu am îndrăznit să o curtez.

— Ea mi-a mărturisit, după ce ne-am căsătorit, că în momentul în care m-a văzut și-a spus în gând „ce bărbat mișto, dar cam îngâmfat”.

— Știu că după ce a plecat mi-am exprimat verbal interesul pe care mi l-a trezit în suflet și o colegă de birou binevoitoare chiar a vrut să mă ajute. A sunat la oficiul poștal unde lucra și a cerut-o la telefon, dar eu nu am vrut să vorbesc și i-am închis telefonul.

La scurt timp după ce m-am despărțit de Stela, cred că aceeași colegă de serviciu care se numește Georgeta, mi-a amintit de Georgiana. A căutat-o cu ajutorul telefonului la oficiul poștal, a întrebat-o dacă în acel moment avea pe cineva și dacă era dispusă să ne facă o vizită. A acceptat vizita. Fata tocmai era venită din concediu, fusese la mare și avea ce povesti.

Georgiana arăta bine chiar dacă era slăbuță, avea forme bine conturate, era bronzată, vopsită blondă, veselă și gălăgioasă. Nu pot să spun că mă copleșea entuziasmul pentru că ea era foarte exuberantă, vorbea prea tare și repede, de parcă nu mai avea timp să povestească tot ce dorea. Sincer, mă enervau dezinvoltura, franchețea și debitul mare de cuvinte pe care le rostea într-o conversație. O priveam cu indulgența omului politicos, care își ascunde nemulțumirea ori plictiseala, afișând un aer de înțelegere. Liana, cea mai vârstnică dintre colege, s-a oferit să-i ghicească în cafea, cu condiția să vină iar în ziua următoare, asta mai mult pentru a putea să o studiez eu mai bine și pentru a-mi face o părere. Georgiana a acceptat să vină a doua zi la sfârșitul programului. Nu știu dacă Liana vedea cu adevărat ceva în zațul depus pe peretele ceștii de cafea, dar fata o aproba atât verbal cât și prin gesturi. Eu mai interveneam în discuție glumind și în

acest fel am reușit să legăm un dialog, cei drept, destul de firav la început.

După terminarea programului de lucru m-am oferit să o conduc acasă. Ea avea chef de plimbare și am mers pe jos împreună până la stația de metrou Crângași. Nu mai știu ce am discutat pe drum, presupun că banalități, dar îmi amintesc că și-ar fi dorit să fie regină, dorință pe care am privit-o amuzat și puțin iritat, ca produs al unei dereglări psihice. Cu toate că avea 27 de ani părea naivă, inocentă și chiar vulnerabilă. Când am devenit cu adevărat prieteni, nu mai știu dacă înainte sau după ce am cerut-o în căsătorie, mi-a povestit că o turcoaică de la oficiul din Mangalia, unde a lucrat pe timpul verii ca detașată, a învățat-o ce trebuie să facă pentru a putea să-și viseze soarta - bărbatul care i-a fost destinat ca soț. Urmând sfaturile acelei femei, a făcut o turtă, a amestecat o linguriță de făină din grâu cu una de sare și una de apă, a copt-o și a mâncat-o înainte de a se culca într-o Vineri, zi în care ea ținea post. După ce a mâncat turtița a trebuit să nu mai vorbească cu nimeni și să se culce. În timpul nopții a visat un bărbat care semăna cu mine, era mai mare decât ea ca vârstă, avea un început de chelie, purta ochelari cu lentile fumurii și avea o bibliotecă mare, plină cu cărți. O femeie care ghicește în cafea și în cărți de tarot i-a spus ceva asemănător cu visul și pe deasupra faptul că bărbatul pe care urma să-l întâlnească are casă, lucru la care ea nu s-a gândit niciodată. A mai avut un vis în care ea știa că are 41 de ani și se afla internată într-un sanatoriu de la munte. În visul ei se afla și un doctor care o îngrijea și pe care îl plăcea. Leila, turcoaica i-a tradus al doilea vis și i-a spus că va avea o cumpănă la vârsta pe care a visat-o sau va mai avea încă o căsătorie în care soțul va fi medic.

În perioada de timp în care a fost logodită cu Dan, un tânăr pe care l-a cunoscut în vara anului 1985, în timp ce

își petrecea concediul de odihnă în delta Dunării, împreună cu părinții, era hotărâtă să-l urmeze și să trăiască alături de el, în satul de pescari, fără să-i pese de condițiile grele de viață din acel loc. Pe ea o interesa mai mult sufletul omului iubit și nicidecum averea lui materială. Cu Dan s-a logodit la preot și au făcut jurământ în fața lui Dumnezeu ca cel care va trăda să fie pedepsit. El a cerut-o în căsătorie și urma să vină în București să repete cererea și în fața părinților ei, dar așteptarea i-a fost zadarnică pentru că mama lui nu a vrut-o de noră. Femeia a umblat pe la vrăjitoare ca să-i despartă. Georgiana i-a trimis lui Dan într-un plic, împreună cu o scrisoare, un coșar ca să-i poarte noroc și a aflat peste câțiva ani că maică-sa i l-a luat și i-a făcut farmece cu el. Dan acum are un copil, făcut cu o femeie din Tulcea, dar aceasta a refuzat să-l ia de soț și bărbatul s-a apucat de furat. A stat la închisoare aproape 3 ani, iar ca pedeapsa să fie și mai mare nu i s-a permis să-și vadă fata pe care o iubește. Nefericire l-a însoțit mai tot timpul în viață. Georgiana a aflat cele întâmplate în anul 1998. Dan i-a făcut o vizită după ce ea i-a scris și i-a spus unde o poate găsi. De atunci nu l-a mai văzut și nu mai știe nimic despre el, cu excepția mesajelor primite în vis, pe care încă nu a putut să le verifice în realitate.

Desigur, biografia mea este mult mai stufoasă, ar fi trebuit să povestesc și despre alți oameni pe care i-am cunoscut și au însemnat ceva pentru mine, ar fi trebuit să enumăr școlile pe care le-am absolvit mai târziu, toate locurile de muncă unde am lucrat, dar m-am axat pe latura sentimental-erotică a vieții mele deoarece aceasta este considerată ca fiind plină de păcate și a făcut obiectul unor ample discuții și analize în timpul convorbirilor cu spiritele și se regăsesc transcrise în partea mistică a cărții.

Crinul imperial

28 Februarie 1960 trebuia să fie o zi fericită pentru

tatăl Georgianeii, fiindcă i s-a născut primul copil, fata. Dar Alexandru, numit de toți cunoscuții Sandu, cu toate că a făcut mare bairam acasă, era supărat că Eugenia i-a adus pe lume „o belea de fată” și timp de două zile nu a vrut să știe nici de nevastă și nici de copilul nou născut. Cel care i-a comunicat nefericita veste a fost un băiat de 11 ani pe care l-a rugat să sune la maternitate de la un telefon public. Copilul, care poartă și el numele marelui mucenic Gheorghe și a ținut-o pe Georgiana în brațe la botez, nu a avut curajul să meargă la un telefonul public pentru că afară viscolea și după ce a stat un timp în fața blocului s-a întors cu vestea dictată de intuiție. I-a spus foarte sigur pe el lui nea’ Sandu că are o fată.

După ce i-a trecut supărarea, bărbatul a început să o iubească pe copilă, numai că păcatul în fața lui Dumnezeu era deja făcut și nu mai putea fi șters. Sandu a continuat să se roage într-ascuns ca Dumnezeu să-i dăruiască și un băiat. Cererea i-a fost îndeplinită și a primit doi băieți, însă aceștia l-au dezamăgit în multe privințe.

— În primele trei zile de la naștere, ursitorile fac urările copiilor și în funcție de comportamentul părinților. Contează foarte mult dacă părinții își doresc copiii și se bucură din suflet la venirea lor pe lume. Georgiana nu a fost dorită de tatăl ei iar acest fapt i-a marcat viața într-un mod neplăcut, pricinuindu-i suferințe sufletești. Pentru aceste suferințe tatăl ei plătește acum, la bătrânețe.

Până să se nască Cristi, primul băiat, Sandu a avut față de fiica lui un comportament drăgăstos, o răsfăța și îi satisfăcea toate poftele de copil. Mersul la restaurant cu ea devenise o obișnuință. Nașul de botez era de meserie croitor, o iubea și el și îi lucra rochițe foarte frumoase, care stârneau invidia celorlalte fete, prietene și vecine. Georgianeii i se cumpărau tot felul de jucării și chiar dacă făcea mici greșeli nu era pedepsită pentru ele. Deoarece

își dorea să ajungă balerină, la vârsta de 4 ani a fost dată la școala de balet pe care a frecventat-o cu mare plăcere timp de aproape 5 ani. Cum s-a născut primul băiat, tatăl ei nu i-a mai acordat aceeași dragoste și atenție, fapt care fata l-a sesizat foarte repede și cu multă durere. Până și vorba părintelui nu mai era atât de caldă și de melodioasă. Fata era ignorată și suferința ei sufletească creștea zilnic. În fiecare duminică bărbatul o trezea dimineața devreme și o lua cu el la piață fără să-i pese că ei nu-i plăcea și voia să mai doarmă. Dorea să facă din copil o bună gospodină deoarece din acest punct de vedere era dezamăgit de propria soție. Georgiana își amintește cu tristețe de mâncarea gătită de mama ei, mâncare pe care o înghițea cu noduri deoarece nu era gustoasă, iar când a crescut a refuzat-o, de asemenea nu poate să uite bătaia pe care a primit-o de la tatăl ei pentru faptul că a aruncat senwiciul cu parizer în wc. Sandu știa că fetei nu-i plăce parizerul și intenționat îl cumpăra. De multe ori o puneă pe Gica - așa îi spunea Eugeniei - să gătească felurile de mâncare ce nu erau pe gustul copiilor și îi obliga pe aceștia să le mănânce, motivând că el se spetește muncind ca să le aducă hrana. Uneori era chiar crud cu ei și îi bătea fără milă pentru fapte minore. O cunoștință i-a împletit un bici cu mai multe capete și Sandu l-a agățat de un cui, pe un perete din sufragerie, să știe copiii ce-i așteaptă dacă nu sunt cuminți. Pe Ionuț, copilul cel mic, și pe Cristi, copilul mijlociu, pe când aveau cinci și respectiv șase ani, i-a pedepsit într-un mod foarte original și degradant. După ce le-a tras o bătaie „bună” i-a dezbrăcat în fundul gol, i-a legat unul de celălalt cu o frânghie și i-a dus în stradă pentru a râde ceilalți copii de ei. Pentru această pedeapsă băieții nu l-au iertat nici când au devenit oameni maturi.

Georgiana fiind sora cea mare, a trebuit să aibă grijă de frați când părinții lor erau la muncă, îi supraveghea, le

dădea să mănânce și se juca cu ei. Când au intrat la școală îi ajuta la lecții. Ea îi iubea și făcea din dragoste pentru ei tot ce-i cereau părinții, dar greșea fără să-și de seama pentru că atunci când o supărau îi drăcuia.

Când Sandu și-a dat seama că băieții lui nu sunt așa cum îi dorea el să fie a început să-i ignore și pe ei, revărsându-și atenția asupra prietenilor cu care chefuia în zilele de salariu. Se îmbrăca în costum, își pornea cravată și mergea împreună cu aceștia la restaurant. Era un miștocar iubit în cercul de rude și prieteni pentru că știa să-i facă pe ceilalți să se distreze. Putea fi subtil și chiar înțelept. În viață a trebuit să învețe să se descurce mai mult singur. Au fost cinci frați, iar el era mezinul. Au rămas orfani de timpuriu, tatăl lor a murit înainte de al Doilea Război Mondial, unii dintre frați susținând că a fost împușcat de legionari, iar alții că a murit de boală într-un spital din Galați. Mama lor, Florica, o femeie bărbătoasă, cu un caracter puternic, a murit în urma rănilor suferite în timpul bombardamentului declanșat de americani asupra Bucureștiului în anul 1944. Pe Sandu l-au crescut și l-au întreținut frații mai mari până când a intrat ca ucenic la tipografie. El se ferește să vorbească despre acele vremuri pentru că amintirile nu-i sunt plăcute. S-a născut la oraș și ar fi putut avea împreună cu frații lui o viață foarte frumoasă dacă bunicul lor din partea mamei, care era proprietarul multor terenuri și al halelor din cartierul Pantelimon – ce i-au moștenit numele – l-ar fi plăcut și acceptat ca ginere pe tatăl lor, Marin, un bun mecanic de locomotivă, dar lipsit de avere. Bătrânul a mai trăit câțiva ani după război, dar a rămas cu inima împietrită și după ce i-a murit fata, nu a vrut să audă de nepoți. Sandu a trăit 3 – 4 ani la țară alături de fratele lui cel mare care era însurat, a suferit de foame, a umblat desculț și cu haine ponosite, dar nu s-a revoltat și se supăra foarte tare când copiii lui

își exprimau nenulțumirile.

După nașterea băieților, Sandu o îmbrăca pe fată mai mult cu haine asemănătoare celor băiețești, ea nu se plângea, dar suferea în sinea ei. Dacă îndrăznea să spună că își dorește alt model sau altă culoare, bărbatul argumenta că important era ca haina să-i țină de cald și nu cum arăta. La fel proceda și când trebuia să-i cumpere încălțăminte. Fata și-a răzbunat suferințele și nemulțumirile vestimentare, chiar și pe cele culinare din copilărie și adolescență, atunci când, mergând la serviciu, a putut să-și cumpere singură tot ce dorea și îi plăcea cu banii din salariu, desigur în limita posibilităților financiare modeste, care totuși o mulțumeau pentru că avea libertatea să facă ce voia cu banii câștigați prin munca ei. Tatăl nu a îndrăznit niciodată să-i spună să dea banii în casă, se simțea într-un fel vinovat pentru că, după ce a picat la examenul de admitere la facultate, îi amintea mereu că mănâncă fără să producă ceva. Ea l-a iertat și din banii câștigați lunar, la Poștă, le făcea mereu daruri atât părinților cât și fraților ei.

Pe fratele ei Cristi l-a ajutat să ia examenul de admitere la treapta a doua de liceu, plătind 1.000 de lei din economiile ei unui profesor din comisia de examinare pe care îl cunoaște și care o plăcea. Acesta a invitat-o la el acasă să-i ducă banii și era cât pe ce s-o defloreze cu forța. Maică-sa s-a supărat când a descoperit că a scos o sumă atât de mare de la C.E.C. și a întrebat-o ce a făcut cu banii. Fata i-a spus în glumă, cu gândul să o testeze, că a avut un avort. Femeia s-a supărat foarte tare și a scuipat-o. Alina, prietena ei cea mai bună, era de față și a intervenit spunând adevărul:

— Nu este adevărat, tanti Ciocănea, Georgiana a plătit acești bani ca să ia Cristi treapta. Am însoțit-o eu și grasu' când a dus banii profesorului de matematică.

— Mânca-o-ar mama! a exclamat femeia respirând ușurată. Știam eu ce fată am. Acum sunt sigură că și după ce voi muri o să vă iubiți și o să vă ajutați între voi frații.

Pentru bacalaureat, același profesor, i-a cerut 4.000 de lei ca să-l ajute pe fratele ei să ia examenul și diploma. Georgiana nu avea atâția bani economisiți și s-a gândit să facă împrumut la C.A.R., dar părinții ei nu au fost de acord, au considerat că suma cerută este prea mare și astfel Cristi a rămas fără diplomă, iar treapta a doua de liceu nu este luată în considerare de angajatori. După mulți ani, Constantin, alintat de părinți și rude când Cristi când Costică, i-a reproșat surorii lui că, dacă voia cu adevărat să-l ajute, trebuia să împrumute bani de la C.A.R. fără să le spună părinților.

Fata a vrut să-l ajute și pe fratele ei cel mic să ia examenul de treaptă la liceu, dar acesta a refuzat la modul categoric. Cu toate că era mult mai dotat din punct de vedere psihic decât celălalt frate și putea face multă școală, Ionuț nu a vrut. Tot timpul a gândit că în felul acesta se răzbună pe tatăl lui pentru pedepsele corporale aplicate de-a lungul anilor. Până la vârsta de 6 ani Ionuț îi spunea tatălui său mamă și plângea de fiecare dată când bărbatul pleca de acasă. Într-o zi, neputând să-l mai oprească din plâns, Georgiana l-a sunat pe tatăl lor la tipografie și acesta a venit furios acasă cu un taxi. L-a bătut pe copil în așa hal încât mama lor a trebuit să meargă cu el la logoped timp de un an deoarece a suferit un șoc emoțional și se bâlbâia când vorbea. De cele mai multe ori sora cea mare a intervenit când tatăl îi bătea pe băieți și-l ruga chiar și în genunchi să-i ierte. Uneori acesta se îndupleca la rugămințile ei.

Ca elevă, Georgiana a învățat bine, avea o memorie foarte bună și acumula ușor materia de școală. Nu a luat niciodată premiul I, dar s-a numărat printre premianții II și

III. Profesorii aveau numai cuvinte de laudă despre ea, iar unii dintre ei chiar o iubeau. În povestirile ei, Georgiana a pomenit-o de multe ori pe doamna Vera Cristea, diriginta pe care a avut-o în gimnaziu. Aceasta era o femeie tare de treabă care o vizita acasă ori de câte ori era bolnavă și îi aducea câte ceva din ce știa că o bucură. La vârsta de 9 ani s-a îmbolnăvit de rinichi, a stat mult timp în spital și medicii le-a spus părinților ei că se poate vindeca, dar trebuie să mai rămână într-nată. Eugenia nici nu a vrut să audă de așa ceva deoarece copila risca să piardă anul școlar. Cum, fata ei cu care se mândrea și se lăuda la fabrica unde lucra, să repete clasa a III-a, fie și medical? Era peste puterile ei de înțelegere și acceptare. Degeaba a insistat doctorul Brândușoiu, un pediatru bătrân, cu multă experiență profesională și de viață, om care a supraviețuit celor 16 ani de detenție comunistă și Canalului. Georgiana a mers la școală și a rămas cu o boală cronică de rinichi. Pentru că era foarte firavă la trup și voia să o ajute, același doctor Brândușoiu o scutea medical câte două săptămâni de școală, uneori punându-i diagnostice false, spre disperarea mamei care era de principiu că „mort-copt” omul trebuie să meargă unde îl cheamă datoria. Și mama ei avea boli cronice, totuși a muncit de mică la părinți, apoi la casa ei, la C.C. al P.C.R. ca femeie de serviciu și la fabrica de ace. A întrerupt lucrul câțiva ani pentru a-l putea îngriji pe băiatul cel mare care a fost foarte bolnav în primii ani de viață, dar nu s-a plâns niciodată oricât de greu i-a fost, iar când era foarte bolnavă stătea acasă doar o parte din concediul medical. Sandu îi zicea, desigur în glumă, să meargă la muncă și bolnavă că i se va înălța statuie în curtea instituției.

Gica s-a născut la țară și a avut doi frați și o soră. Tatăl ei, Constantin, a fost constructor de case și primar în satul așezat la poalele munților de lângă Olănești. Oamenii

din sat spuneau că a luat-o pe Marița de nevastă pentru că era bogată, dar lui nu i-a păsat de ce spunea „gura lumii”. Își vedea de treabă cu conștiinciozitate și era respectat de toată lumea chiar dacă „mai călca pe de-a lătări”. Era un om foarte priceput la multe, în sat tot el era cel care îi tunde și bărbierea pe bărbați, iar când era nevoie extrăgea și măsele cariante. După ce Gica s-a măritat, bătrânul l-a iubit și l-a apreciat mult pe Săndel, căci așa îi spunea ginerelui său. Când venea la București se oprea la Alexandru deoarece aici se simțea cel mai bine, era înconjurat cu afecțiune și nimeni nu era fățarnic cu el. Putea să meargă și la fiul cel mare, dar nu o plăcea pe nora lui și nici aceasta pe el. Femeia, cu toate că era numai o mărunță infirmieră, își dădea multe aere, lucra la spitalul C.C.-ului și parcă nimeni nu mai era ca ea.

Gica a făcut o școală profesională în București și a acceptat să se mărite cu Sandu pentru că era un bărbat frumos. Din cauza acestei frumuseți fizice a acceptat și a suportat toată viața ei răutățile și ironiile soțului care o făcea mai tot timpul țărancă proastă. Înainte de a se naște cel de al doilea copil a vrut chiar să o lase. Au intervenit unele dintre rudele lui și a renunțat. Un motiv care l-a determinat să se liniștească definitiv a fost venirea lui Cristi pe lume.

Georgiana a venit în lumea asta cu o mare credință, cu o protecție specială și cu un simț deosebit ce poate fi considerat dar divin. De mic copil i s-au arătat în vis evenimente ce urmau să se întâmple ei și altora, a primit sfaturi și îndrumări de la entități care i se arătau cu chipuri blânde de bătrâni și bătrâne. Și bunica ei Maria a fost o femeie credincioasă, a respectat cu strictețe tradiția și canoanele religioase. Când a constatat că nepoata cea mare are unele însușiri extrasenzoriale s-a bucurat și i-a spus că acestea se datorează faptului că este foarte

credincioasă. Până la vârsta de 10 ani copila a fost terorizată în vis de un pitic. Ori de câte ori îi apărea în vis piticul, în ziua următoare i se întâmpla ceva neplăcut. Tot în vis, un bătrân a învățat-o să-l omoare cu un cuțit. După ce a scăpat de pitic s-a simțit mai bine. Pe când avea 11 - 12 ani, Georgiana le spunea prietenelor ei că se va căsători cu un bărbat născut în zodia Scorpionului și va naște un copil în zodia Leului - și așa s-a întâmplat după vreo 15 de ani. Tot timpul a știut cu o zi-două înainte că va muri un vecin, o rudă, sau o cunoștință; un înger sau un sfânt îi apărea în vis luând înfățișarea unui bătrân sau al unei bătrâne și îi dădea vestea. Când era în clasa a X-a, Dan, fostul ei coleg de bancă din clasa a VIII-a după care „mureau toate fetele” i-a apărut în vis într-o noapte și i-a spus că a venit să-și ia rămas bun. I-a dăruit o păpușă rusească și a dispărut. După ce au trecut două zile de când l-a aflat că băiatul a murit într-un accident nefericit pe munte. Împreună cu un unchi au trecut pe lângă o carieră de piatră unde se făceau dislocări de rocă cu dinamită. O bucată mare de piatră l-a lovit și a murit pe loc iar unchiul lui a rămas paralizat pe viață pentru că alt bolovan i-a rupt șira spinării., Georgiana a primit și în realitate păpușa dăruită de Dan în vis, de la tatăl ei. Înainte cu câteva săptămâni de a murit tata-mare, bunicul ei Constantin, o bătrână i-a spus în vis că acesta va părăsi lumea în ziua praznicului Sfintei Maria și într-adevăr așa s-a întâmplat, bătrânul a murit pe data de 8 Septembrie a aceluiași an. Ursitorile îi veneau în vis cu chipuri de femei și îi arătau ori îi ofereau să-și aleagă podoabe și pantofi. A probat de multe ori pantofi, dar a rămas încălțată cu o pereche de culoare albă doar cu câteva săptămâni înainte de a se mărita. Inele și-a ales de mai multe ori și acestea au reprezentat prietenii pe care i-a avut. În funcție de cum arătau inelele știa cum îi vor fi prietenii. După ce a murit,

bunica ei Maria, spre deosebire de tata-mare, tot timpul îi aducea numai vești rele în vis – așa a hotărât Dumnezeu, dar înainte de a se împrieteni cu mine a visat-o cum bea vin.

— Mamă-mare, eu știu că dumneata nu bei băuturi alcoolice.

— Așa este, dar acum beau pentru că anul acesta te măriți, i-a răspuns bătrâna.

În primăvara anului 1990 un bătrân i-a arătat în vis un mânz alb.

— Te rog, dă-mi mânzul acum, l-a implorat ea pe bătrân.

— Mai ai puțină răbdare, ți-l dau la vară. Și la sfârșitul lunii Iulie l-a născut pe copilul nostru.

Tot în vis i-a fost testată și credința, nu că ar fi pierdut-o sau că i-ar fi scăzut. Omul prin natura lui este o ființă curioasă, are nevoie de certitudini și de multe ori se lasă ușor ispitit. Era cu puțin timp înainte de căsătorie și într-o noapte a visat că se afla pe malul mării cu spatele la apă. A auzit vocea unui bărbat care ieșind din mare a întrebat-o cu blândețe și fermitate: „crezi în mine?” Ea avea în minte ideea că cel care a întrebat-o este Iisus, Fiul lui Dumnezeu. „Cred Doamne”, a răspuns Georgiana, dar un gând necurat a îmboldit-o să întoarcă puțin capul și să privească înapoi cu coada ochiului drept și l-a văzut pe cel care ieșea din apă. După-amiază, căutând ceva pe raftul de sus din debara, a răsturnat un pachet cu detergent și puțin praf i-a intrat în ochiul drept. A fost nevoită să meargă de urgență la oftamolog. I s-au făcut spălături și tratament. A avut noroc că nu i-a fost arsă corneea.

Faptul că a fost virgină până la vârsta de 27 de ani și două luni a contat mult în fața lui Dumnezeu. Cu toate că avea păcate, acestea nu atârnavu prea mult pe balanța Divinității. Femeile mureau de invidie, în special cele de la

oficiul poștal unde lucra. Pe vremea când avea 26 de ani a mers împreună cu câteva colege la cabinetul medical al instituției pentru a face controlul ginecologic anual. Medicul care a examinat-o și-a exprimat verbal constatarea și însoțitoarele au auzit-o. Până să ajungă înapoi la oficiu, vestea era deja cunoscută de toate salariatele. Unele o lăudau sincer, fără să fie fățarnice, în timp ce altele șoșoteau și râdeau pe la spatele ei, mânate de invidie și răutate. Era foarte curtată de bărbați, dar după auzirea acestei vești, curtoaziile s-au întetit, totuși relațiile cu ei au continuat să se oprească la marginea patului, spre disperarea și ciuda unora. Este trist, dar la un moment dat virginitatea Georgianeii a ajuns subiect de pariu între doi bărbați ce o curtau și care lucrau la miliția Gării de Nord. Unul era Cristian iar celălalt Stelian. Pariul a fost câștigat de Stelian care a reușit să o păcălească și să o ducă acasă la el. I-a făcut felul fără voia ei și a fost pedepsit de Dumnezeu peste câțiva ani într-un mod foarte urât: a fost dat afară din poliție și a făcut câțiva ani de închisoare. Cristian a plecat de bunăvoie din poliție după 1990, însă a trebuit să se căsătorească cu o femeie pe care nu o iubea deoarece a lăsat-o gravidă. Georgiana a aflat de pariu de la un maior care a fost de față când cei doi l-au făcut și i-a urat lui Cristian să i se întâmple fetei lui la fel cum i s-a întâmplat ei.

Treimea umană.

Timp de aproape două luni după-amiaza, zi de zi, am condus-o pe Georgiana acasă. De mai multe ori am mers pe jos și drumul din cartierul Crângași până în cartierul Titan nu este scurt. O însoțeam până la intrarea în bloc și mă întorceam acasă cu metroul. De câteva ori a rămas la mine peste noapte. Părinților le spunea că mergem la câte o petrecere dată de prieteni. Îmi plăcea de ea și în luna Noiembrie a anului 1988 m-am hotărât să o cer în

căsătorie conform uzanțelor impuse de tradiție și bunul simț. Cu toate că nu eram în relații prea bune, l-am rugat pe tatăl meu să mă însoțească la pețit. Acesta a acceptat și într-o seară am mers împreună la viitorii socri. Pe tatăl ei l-am plăcut de cum l-am văzut. Și el m-a plăcut din primul moment, parcă ne cunoșteam de mult timp, dar nu ne mai aduceam aminte de împrejurările în care ne-am întâlnit. Față de mama ei am avut și am rămas cu unele rețineri în privința sentimentelor. Nici ea n-a excelat în sentimente de dragoste față de mine, ne-am respectat și suportat reciproc.

Am stabilit cununia civilă pe data de 3 Decembrie a aceluiași an, nunta urmând să o facem în vara următoare. Părinții ei s-au oferit să organizeze petrecerea acasă. După cum a nins în ziua căsătoriei noastre, trebuia să avem o viață îmbelșugată. După încheierea ceremoniei civile nu am reușit să găsim un taxi liber și de la Primărie a trebuit să mergem înapoi spre casă cu metroul. Georgianeii i-a fost frig și după acest eveniment a răcit. La petrecere au fost vreo 50 de invitați, mai mult rude și prieteni din partea familiei ei. Eu ar fi trebuit să fiu vesel și să mă bucur că doar mă însuram, însă am fost trist și chiar m-am enervat pentru că mama mea a plâns mai tot timpul în cursul petecerii. Ea zicea că plânge de bucurie, dar adevărul era altul. Suferea și o măcina invidia că fostul ei soț se distra și pe ea nu o băga în seamă.

Soția mea a rămas însărcinată înainte de cununie. Când ne-am cunoscut, până să începem să facem dragoste, mi-a spus că are uterul retrovers și nu poate rămâne gravidă ușor, fapt contestat însă de întâmplare. Este adevărat, nu am respectat calendarul ovulației și nu ne-am luat niciun fel de măsură de protecție. Din cauză că eu am făcut tratament îndelungat cu izotopi radioactivi avea voie să facă întreruperi legale de sarcină. Cu două zile înainte

de Crăciun a făcut chiuretajul în spital, așa a fost programată spre marea ei supărare. O altă mare supărare a ei și prima mea greșeală a fost faptul că nu am mers să o văd la spital. A vizitat-o numai tatăl ei. Eu am avut mult de lucru la oficiu cu comenzile la presa internă și externă pentru anul 1989. Desigur acest fapt nu mă scuză, dacă aveam înțelepciune făceam un efort și mergem. Când a ieșit din spital, pe Georgiana a adus-o acasă tot tatăl ei cu un taxi. În momentul în care au intrat în casă eu stăteam de vorbă cu mama mea care venise să ne gătească. Nu-mi mai amintesc exact scena, dar Georgiana mi-a povestit că mama era veselă și râdea iar socrul meu s-a supărat și nu a vrut să rămână la masă, mi-a spus numai mie că fata lui este a mea și eu sunt cel care trebuie să am grijă de ea în continuare. Georgiana slăbise mult, nu se simțea bine și ajunsese să cântărească 40 de kg. Ca necazul să fie și mai mare, a contactat și o răceală din cauza căreia, în timpul ce a urmat, a făcut dese infecții urinare. Cu toate că nu se simțea bine, pentru că tatăl ei a insistat, în ziua de Crăciun am fost la părinții ei. A doua zi a făcut un puseu de febră și am fost nevoit să chem Salvarea deoarece mi-a fost teamă că nu a fost chiuretată bine de ginecolog. A fost internată în același spital și medicul care i-a făcut chiuretajul, după ce a consultat-o, a spus că din punctul lui de vedere totul este bine. A făcut tratament cu antibiotice și după câteva zile a venit acasă.

În primele luni de căsătorie mergeam destul de des la mama, plecam direct de la serviciu, mâncam la ea, mai beam câte un pahar cu țuică sau cu vin și stăteam de vorbă. Mama mea își dorea ca nora ei să fie o bună găspodină și să mă îngrijească așa cum a făcut-o ea în perioada cât am locuit în casa părintească. A doua mare greșeală pe care am făcut-o din naivitate și din credința că mama va înțelege și mă va lăuda, a fost faptul că i-am spus

că eu sunt cel care mă ocup de treburile gospodărești. S-a supărat și degeaba am căutat să o conving că bărbatul trebuie să-și ajute soția și la treburile casnice. Faptul invocat de mine că Georgiana era bolnavă și are nevoie de înțelegere și ajutor nu a avut niciun efect pozitiv asupra ei, ba chiar a întărit-o mai rău. Acesta a fost unul dintre motivele importante pentru care a avut totdeauna un cui împotriva norei ei, însă datorită faptului că eu am apărat-o mereu, a trebuit să-și controleze și chiar să-și stăpânească nemulțumirea.

Nunta am făcut-o în luna Iulie. Pe nași i-a ales Georgiana, erau vecini din blocul în care locuiau părinții ei și îi cunoaște bine. Nu am avut nicio obiecție în privința lor. Eu am vrut să ne cunune altcineva, dar perechea dorită de mine nu a putut să ne satisfacă dorința în acea vară. Tata ne-a dat 10.000 de lei ca să plătim avansul pentru local iar socrul meu mi-a făcut costumul de ginere la un centru de comandă unde îl cunoștea pe meșterul croitor. Rochia de mireasă am cumpărat-o de la ruda unei prietene de-a Georgianeii, care se măritase de curând. La început, soția mea a fost mulțumită de achiziție, nu pentru că prețul plătit de noi a fost convenabil, pentru ea nu a contat niciodată prețul, important era ca vestimentația să-i stea bine pe trup. Situația a devenit dramatică în momentul în care a trebuit să cumpărăm parura. Cea pe care a dorit ea s-o cumpărăm era elegantă – așa spunea viitoarea mireasă – și costa 1.000 de lei. După tradiție această piesă trebuie cumpărată de nași, dar nașa noastră ne-a spus că parura pe care o dorește fina ei este scumpă și ea ne dă numai jumătate din preț. Spre marea supărare a Georgianeii, eu am ales un model care a costat 800 de lei. Din această cauza s-a necăjit și a plâns, motivând că o dată se mărită, iar soacra mea s-a supărat și a rămas supărată pe mine. Sincer, nu știu ce am avut atunci. Acum, când scriu aceste

rânduri, îmi pare rău că i-am refuzat acel capriciu care a îndurerat-o și i-a tulburat petrecerea. Nu mi-am dat seama că un lucru atât de lipsit de importanță pentru mine, pentru ea a avut o valoare mare. Cununia religioasă a avut loc la biserica Rusă iar petrecera s-a desfășurat la crama restaurantului Cărbuș. Tatăl meu nu ne-a onorat cu prezența deoarece nu i-am permis să vină cu Doina, o prostituată care locuia la el în acea vreme. Mi-a fost teamă să nu se certe cu mama și să ne strice petrecerea. Desigur, nu trebuia să fiu părtinitor pentru că am avut numai de pierdut, dar atunci nu-mi dădeam seama. Nu este bine să intervi într-o dispută pentru că oricât de înțelept și oricât de echidistant ai încerca să fii, îți atragi disprețul și dușmănia unuia dintre combatanți, în special a celui pe care nu-l aprobi. Doi oameni aflați în război își caută aliați care să-i susțină și să-i ajute. Cei care sunt de partea unuia devin automat dușmanii celuilalt. Mama mea a dorit cu orice preț să se răzbune pe fostul ei soț distrugându-i reputația și armonia intimității, dar tot ce a reușit să facă a fost să acumuleze ură și invidie, otrăvuri care i-au întunecat sufletul și i-au măcinat echilibrul emoțional și liniștea. Puterea ei de convingere, susținută din umbră de o dorință distructivă, a fost atât de mare asupra mea încât am susținut-o și am ajutat-o cu idei și sfaturi, împovărându-mă fără să-mi dau seama cu gânduri și fapte distrugătoare, care s-au întors ca bumerangul împotriva mea. Este adevărat, omul învață și din greșeli, dar o prăpastie nu poate fi acoperită cu regrete. Foarte puțini oameni uită și iartă, însă tatăl meu nu s-a numărat printre aceștia. Spre marea mea dezamăgire, orbirea care a pus stăpânire pe inima și mintea mamei mele atunci când m-am opus împlinirii dorinței ei de a-i lăsa toată averea nepotului cel mare, mi-a zdruncinat din temelii sentimentul de încredere. Este foarte trist când lovitura vine tocmai de

la omul pe care l-ai iubit și l-ai sprijinit toată viața, însă trebuie să ne continuăm drumul hotărât de soartă. Poate că uneori loviturile sunt necesare pentru că în felul acesta ne sunt demascați dușmanii cei mai ascunși din această viață, cât și din viețile trecute, care se ascund sub chipuri angelice sau de rude.

Nunta a fost cu dar strigat pentru că așa a dorit socrul meu, el s-a ocupat de organizarea ei. Mie mi-a displăcut ideea, dar am acceptat-o. După ce am plătit cheltuielile pentru petrecerea de la restaurant și lăutarii, am rămas cu o sumă frumușică în buzunare. Cu banii câștigați la nuntă, Georgiana a vrut să ne schimbăm mobila, dar eu am preferat să ne distrăm, sperând că vom mai avea parte de bani mulți, dar speranța mea a rămas neîmplinită până acum.

Eram amândoi în concediul de odihnă și am dorit să-l petrecem undeva departe de București.

La mare nu puteam merge fiindcă eu nu aveam voie să stau la soare, așa că ne-am hotărât să plecăm la Oradea. Am aflat că acolo se găsesc haine din blănuri naturale și voiam să-i cumpăr și ei una. Pentru că drumul era lung și cu trenul ajungeam în 10 ore, am hotărât să luăm avionul. Pe Georgiana nu a încântat-o ideea, îi era teamă, totuși la insistențele mele a acceptat. Nu i s-a făcut rău în avion și a fost voioasă. La Oradea am stat numai o zi și o noapte pentru că la restaurantele din oraș nu se găsea mâncare, așa cum doream eu, și nu am putut să dorm pe patul de hotel. Am cumpărat o haină scurtă din blană și ne-am întors la București cu acceleratul deoarece nu am găsit bilet la avion. Trebuia să mai stăm o zi-două ca să ne putem întoarce cu avionul și eu nu am mai avut răbdare. Drumul a fost obositor, însă ajunși acasă ne-am simțit bine. Nu aveam chef să gătim și timp de trei săptămâni am luat masa, pe rând, la mai multe restaurante. Cel mai bine ne-

am simțit la restaurantul de la Nord Hotel, unde mâncarea era delicioasă iar chelnerii aveau un comportament foarte amabili.

Când m-am întors la serviciu am fost transferat la Oficiul 206 Presă, secția de vânzare. Nu-mi plăcea noul loc de muncă și nici colectivul, dar aveam mulțumirea că eram foarte aproape de casă, distanța o străbăteam pe jos în doar câteva minute.

Revoluția din Decembrie 1989 m-a găsit lucrând la aceeași secție de vânzare, aflată în cartierul Crângași. Georgiana era iar însărcinată și dorea să păstreze copilul, simțea că acesta va fi sănătos. Pe data de 14 sau 15 Decembrie am fost la Institutul de Endocrinologie. Doctorul Dumitriu, cel care m-a tratat de cancer cu izotopi radioactivi, era plecat din țară la un congres medical și doctorița Belgun, care îi ținea locul și mă cunoștea, mi-a spus că dacă eu și soția mea ne dorim copilul îl putem lăsa să se nască deoarece va fi sănătos. Am cerut totuși eliberarea unui certificat pentru întrerupere de sarcină și a rămas să ne mai gândim. Urma să merg peste câteva zile să iau actul.

În București au izbucnit luptele de stradă între armata susținută de gărzile patriotice și trupele de securitate care au rămas fidele lui Ceaușescu un timp scurt și eu nu am mai putut ajunge la spital. Georgiana, cum a auzit vestea că nu mai există riscuri în privința copilului, s-a hotărât să-l păstreze. Din cauză că zona din jurul Gării de Nord, în raza căreia se afla Oficiul poștal 12 unde lucra, nu mai era sigură, și-a luat concediu medical și a rămas în casă. Se trăgea cu armele peste tot în oraș. În dimineața zilei de 21 Decembrie, trecând cu mașina de serviciu pe lângă campusul universității de la Grozăvești, am văzut cum atârnavă în plopii de pe cheiul Dâmboviței mere și pere, legate cu ață în timpul nopții de studenți ca

să contrazică prorocirea lui Ceaușescu făcută la congresul al XIV-lea al P.C.R. cum că doar atunci când plopii vor face mere va dispărea comunismul. Spre marea mea tristețe, așezat pe un postament aflat în fața unui cămin studentesc, zăcea cadavrul unui om împușcat în timpul nopții în Piața Universității. Cadavrul a fost acoperit cu un cearșaf de un tânăr necunoscut, curajos și demn și a rămas expus acolo până în momentul fugii dictatorului. Elicopterul cu ajutorul căruia Ceaușescu a reușit să evadeze din clădirea Comitetului Central a zburat pe deasupra cartierului nostru, la joasă înălțime, însoțit de fluierăturile și huiduielile populației ieșită pe străzi. Vântul libertății sufla cu putere și oamenii nu mai erau temători, dar moarte încă secera fără milă vieți nevinovate.

La începutul anului 1990 am fost transferat iar. Am ajuns în sediul Direcției de Poștă a Municipiului București și aveam un loc de muncă liniștit. Am reușit chiar să scriu o piesă de teatru în timpul programului de lucru. Cutremurul de pământ de la sfârșitul lunii Mai și prima mineriadă din 13 Iunie m-au prins la serviciu. Georgiana era singură în casă și s-a speriat puțin la cutremur iar copilul pe care îl purta în pânțece a fost și el neliniștit. Pe vremea aceea nu aveam instalat telefon și am plecat repede spre casă. Când am ajuns, soția mea era în stradă și stătea la rând la magazinul de carne aflat lângă blocul în care locuiam. Luase cu ea toți banii pe care îi aveam în casă și s-a liniștit când m-a văzut venind teafăr. Cutremurul de pământ nu ne-a făcut nicio stricăciune cu toate că a avut magnitudinea de 6, 7 grade pe scara Richter. Nici venirea minerilor în București nu ne-a afectat direct, dar ne-a făcut să înțelegem că drumul până la adevărata democrație este lung. Despărțirea de comunism era doar teoretică deoarece schimbarea conducătorilor și a unor legi totalitariste nu reprezenta și schimbarea

mentalității poporului. Masele mari de oameni încă puteau fi ușor manipulate și folosite de guvernanți pentru a-și impune punctul de vedere politic, sau pentru a scăpa de noii adversari politici, reprezentați de membrii vechilor partide ce au activat până la alungarea regelui Mihai din țară, în Decembrie 1947, și au ieșit din ilegalitate la începutul anului 1990.

Matei a venit pe lume prin cezariană pe data de 30 iulie 1990 la ora 16. Georgiana s-a chinuit 17 ore să nască, dar s-a dilatat foarte puțin și doctorul Pula a trebuit s-o opereze. Măcelarul – așa l-a numit soția mea pe medic după ce a văzut cicatricea de pe abdomen – era nervos când a intrat în sala de operație, se grăbea să plece și i-a făcut o cusătură foarte urâtă. Copilul s-a născut sănătos, totuși a primit numai nota 8 la naștere deoarece a avut cordonul ombilical înfășurat în jurul pieptului. Când l-a văzut prima dată pe Matei, Georgiana a avut un sentiment de reținere, arăta altfel de cum și l-a imaginat, avea o față foarte zbârcită, de om bătrân, era negricios și foarte posesiv. În timp ce îl alăpta adormea cu sânul în gură și nu-i dădea drumu' decât cu mare greutate. Dacă voia să-l pună în pătuț, începea să sugă ca un copil flămând și se agăța cu mânuțele de sân.

Socrul meu s-a bucurat mult când a aflat că are un nepot. I-a urat Georgianeii să-i trăiască „grecul” pentru că avea părul foarte negru și creț. Numele i l-am ales eu spre supărarea nașilor de cununie care au dorit să-l boteze. Soția mea dorea să-i punem numele Bogdan, pentru că i-a fost dat în vis, dar a uitat să-mi spună înainte de a-l declara la Primărie și a uitat și la botez. Mama mea nu s-a bucurat când a aflat că mai are un nepot, și-a exprimat regretul că nu este fată. Și eu mi-am dorit să fie fată și am zis că nimic din ce mi-am dorit nu am avut. Tatăl meu nici nu a vrut să știe că are și un nepot care îi duce numele mai

departe. Era supărat pe mine de la nuntă. Din cauza supărării nu a vrut să-mi dea niciuna din cele cinci casete video trimise de Remus Vasile din Germania pentru noi, pe adresa lui. Am dorit să înregistrăm nunta pe casetă video și tata ne-a spus că ne dă o casetă cu condiția să o păstreze el după ce facem înregistrarea. Desigur, nu ne-a convenit și nu am acceptat. Lui îi trebuiau casetele să-și înregistreze filme pornografice. Cea mai înțeleaptă a fost Georgiana, i-a cerut lui Dumnezeu să-i dăruiască copilul hotărât de El, fără să-i specifice sexul, cu rugămintea ca acesta să aibă o viață bună.

Prima baie i-am făcut-o împreună cu soacra mea pe 15 August deoarece a trebuit să așteptăm să i se vindece buricul. Ea a cumpărat cădița și a pregătit apa pentru baie, pe care am încercat-o, atât eu cât și Georgiana, cu cotul, ca să fim siguri că are temperatura potrivită. Cu toate că a crescut trei copii, soacrei mele i-a fost teamă să pună mâna pe prunc. L-am luat eu ușor pe palme, având grijă să-i sprijin capul și l-am băgat în apă. Copilului s-a încordat la atingerea apei pentru că nu știa ce se întâmplă cu el, dar nu a plâns niciodată la baie. De fiecare dată după ce îl scoteam din apă adormea imediat. Tot eu i-am tăiat unghiulele de la mâini și de la picioare când acestea au devenit prea mari și se putea zgâria cu ele.

După ce a împlinit trei săptămâni au început să-l chinuiască coliciile. Durerile apăreau la sosirea serii și durau până după miezul nopții. Practic, nu aveam cum să-l ajutăm. Dormeam puțin și ziua și noaptea. Matei mânca de 6 - 7 ori pe zi, la intervale de timp neregulate. Sugea cam 40 - 60 de minute cu scurte pauze deoarece obosea. După ce termina de supt trebuia să-l ținem 10 - 15

minute cu capul în sus ca să elimine gazele din stomac. Când era sătul zâmbea strengărește, în colțul gurii, apoi, până adormea, și pe parcursul somnului, scotea

niște sunete foarte ciudate, făcea ca o mașină care înfrânează brusc, necheza ca un căluț ori sforăia ca un armăsar tras de frâu. Trăgea pârțuri, unele destul de zgomotoase de care se speria, făcea pipi și caca pe el, afișând de fiecare dată o mină de om serios și ne privea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă nu-l supăra ceva, stătea liniștit și privea aiurea, ori un punct lucitor. Când îi vorbeam ne privea cercetător, bineînțeles dacă avea chef.

În primele zile ale lunii Septembrie a început să ne urmărească atent cu privirea. Avea o figură foarte expresivă. Se putea citi pe chipul lui uimirea sau buna dispoziție. Discuta cu noi prin gesturi. Ridica o sprânceană și ne privea direct sau pieziși, ridica din umeri sau deschidea larg brațele ca și cum ar fi spus: asta este. Câteodată îndrepta spre unul dintre noi mânuța, cu palma deschisă, într-un gest de întrebare ori de explicare. Erau destul de retorice gesturile lui și noi ne spuneam că are stofă de orator. Imediat cum se trezea din somn, deschidea gura și începea să caute sânul în dreapta și în stânga lui. Se enerva dacă era lăsat prea mult să aștepte și ne trezea noaptea din somn cu scâncetele lui. Când Georgiana îl pune la piept, se înverșuna pe sân ca și cum ar fi dorit să-l sfâșie. Câteva minute sugea cu patimă, ținând pumnii strânși. Uneori se prindea cu mânuțele de bluza mamei și trăgea de ea cu putere. După ce sugea ca să-și ametească foamea, se relaxa, iar mânuțele stăteau liniștite pe sân într-un gest de tandrețe și posesivitate totală. Când era aproape sătul, râdea cu sânul în gură și cu limba părea că linge sfârcul, apoi mârâia ca un cățeluș satisfăcut.

Pe data de 6 Septembrie am văzut că Matei și-a descoperit o nouă îndeletnicire: se trăgea de păr în sus, cu toată puterea, încercând să-și ridice capul lăsat pe spate. Când îl așezam pe burtă își putea ține capul ridicat, ce-i drept nu pre mult timp. Nu suporta să aibă mâinile legate,

îl enerva, dar din când în când trebuia să i le prindem în scutece. Începând cu data de 12 Septembrie „buninu” după cum îl alinta mama lui, a putut fi plimbat prin parcurile din împrejurimi cu căruciorul primit în dar de la unchii lui Cristi și Ionuț. În data de 13 Septembrie am mers cu el la pediatru să-l cântărească și să-l măsoare. Avea 56 cm. și 4, 400 kg. Pentru prima dată, în seara zilei de 14 Septembrie s-a desfășat dând din picioare. L-am lăsat singur în dormitor circa 10 minute deoarece plângea și când a tăcut m-am dus să văd ce face. Surpriză, copilul era desfășat de la mijloc în jos și stătea picior peste picior. După jumătatea lunii Septembrie a scăpat de colici și nu mai plângea noaptea, totuși ziua era agitat și din această cauză îi dădeam suzeta pe care nu o ținea în gură mai mult de 5 - 10 minute. În data de 23 Septembrie l-am ținut în picioare, susținut de sub brațe, și a făcut câțiva pași, dar cu greutate. Am crezut că este o întâmplare, însă am repetat experiența și copilul și-a mișcat iar picioarele. Când stătea pe burtă încerca să se târască vrând să strângă picioarele sub el. Deoarece nu avea puterea necesară, se enerva și dădea din picioare ca atunci când înnoți, încercând să-și facă vânt înainte. În data de 4 Octombrie cântărea 5, 100 kg. și măsura 60 de centimetri în lungime. Începuse să gângurească și să râdă cu zgomot. Pentru că era superb afară, temperatura trecea de 25 grade celsius, îl plimbam timp de câteva ore pe zi doar în costumaș. Nu-i mai plăcea suzeta și noi nu i-o mai dădeam. Deasupra patului i-am legat o ață pe care i-am înșirat patru peștișori din plastic, colorați în roșu, galben, verde și albastru. Când îi vedea, Matei se bucura, gângurea la ei și îi lovea cu mânuțele.

Duminică 14 Octombrie 1990, de Sfânta Parascheva, l-am botezat pe Matei la biserica Sfântul Ilie aflată în spatele pieții Crângași. Vremea a fost foarte caldă și

însorită. La biserică am ajuns pe la ora 12 și 30 de minute. Georgiana a rămas acasă. Până la Casa Domnului copilul a fost purtat în brațe de sora mea, cu toate că tradiția spune că cel sau cea care poartă copilul în brațe nu trebuie să facă parte din familia părinților. Pentru că nu se terminase liturghia, am fost obligați să așteptăm aproape o oră. Lui Matei i s-a făcut foame și a început să plângă. L-am ținut în brațe pe rând toți cei care l-am însoțit: eu, bunicii din partea mamei, nașii, Verona și soțul ei Vasile. Acesta din urmă ne-a făcut pozele de la ceremonia religioasă pe care a oficiat-o preotul Dumitru, un bărbat masiv și blând, care cânta foarte frumos colinde și cântece religioase. Când ne-a chemat preotul în biserică pentru slujba botezului, Matei era liniștit. După ce a primit împărtășania, copilul s-a lins pe buze cu plăcere și a întins gurița după altă linguriță cu vin sfințit. Când a fost dezbrăcat nu a plâns, dar în momentul în care preotul l-a băgat în cazanul cu apă s-a speriat. Părinții mei nu au vrut să participe nici la slujba religioasă și nici la petrecerea de acasă. Mama mea a invocat motivul că eu nu am invitat-o, dar nu acesta a fost adevărul. Am invitat-o, însă cred că a simțit că noi suntem supărați pe ea pentru că l-a drăcuit pe copil la câteva zile după ce l-am adus acasă de la maternitate. Pentru aceste vorbe, soția mea nu a putut să o ierte mulți ani.

Matei a supt lapte de la piept până la vârsta de un an și trei luni, abia atunci mama lui s-a hotărât să-l înțarce. A mers în picioare din momentul în care s-a hotărât să o facă. A pornit ținându-se cu mânuțele de marginea de la bibliotecă, și-a dat drumul când a ajuns la capăt și a continuat să facă pași fără să se mai țină de ceva. Până la vârsta de un an și jumătate a făcut pipi și caca stând pe oliță. Nu știm ce s-a întâmplat cu el, sau în mintea lui, dar la un moment dat a refuzat să mai facă la oliță caca. Se așeza pe vine și făcea în pantalonași. Bunica lui, Eugenia,

cu toate că venea la noi aproape zilnic, nu a reușit să-l dezvețe de acest obicei decât după ce Georgiana a mers la serviciu și l-a luat pe copil la ea.

În Noiembrie 1991 „Difuzare Presei” a fost preluată de R.O.D.I.P.E.T. și cu toate că eu am fost școlit la Poștă, directoarea de atunci – Elena Chiraleu, o țigancă măritată cu președintele Federației de Handbal, care a fost numită director pe vremea comuniștilor datorită poziției pe care o avea soțul ei și nicidecum meritelor profesionale, nu mi-a aprobat cererea de a rămâne să lucrez în continuare la aceeași instituție. În felul acesta s-a răzbunat pe mine pentru că în anul în care a fost numită director, venind în vizită la oficiul unde lucram, i-am spus să închidă în urma ei ușa, pe care intrase trăgând nepăsătoare fum dintr-o țigară, cu toate că fumatul era interzis în incinta localului de norme P.C.I. Era o zi friguroasă de iarnă, caloriferele erau reci, iar eu avem biroul lângă ușa de la intrare și m-a deranjat aerul rece care venea din holul protejat doar de geamuri subțiri. M-a întrebat dacă știu cine este. Desigur știam, dar i-am răspuns că, indiferent cine este, atunci când intră în localul unei instituții nu trebuie să țină țigara în gură și nici să dea cu ușa de perete. A fost șocată de îndrăzneala vorbelor mele, s-a înroșit la față de furie, dar nu a zis nimic. A ieșit cum a intrat, ușa închizând-o în urma ei un subaltern care o însoțea și care a încercat să o scuze. Pe vremea când era doar o simplă economișă la un serviciu din cadrul Direcției de Poștă, nu era săptămână în care portarul să nu-i ridice legitimația de serviciu pentru că întârzia la program. Incidentul îl cunoșteam de la Mihalache, directorul precedent. Acesta nu a fost de acord să-i cedeze postul când a ieșit la pensie, dar nu a putut să se împotrivescă sistemului și celor de la Sectorul de Partid care făceau numirile conducătorilor de instituții.

Munca la R.O.D.I.P.E.T. – aflat în reorganizare, a

durat jumătate de an și a constatat în supravegherea unui colectiv de zece - douăsprezece salariați venite tot de la Poștă, care nu aveau mare lucru de făcut. Concret, țineau evidența unor stocuri de publicații aflate într-un local de pe bulevardul Ștefan cel Mare. Eu citeam toată ziua cărți și reviste, îmi luam salariul mult mai mare decât salariile pe care le oferea această societate comercială vechilor ei salariați și așteptam ca noul director general, ce îmi fusese coleg, să se hotărască și în privința mea. Mă aprecia și aveam promisiunea lui că îmi va da un post bun. Șerban Rădulescu nu și-a ținut promisiunea. Aveam permanent „ușa deschisă la el”, dar în afară de vorbe nu am primit nimic. Sincer, mie nu mi-a plăcut niciodată acest individ pentru că am văzut cum sub zâmbetul lui de om binevoitor și serviabil se ascundea un suflet meschin și fricos. După pseudorevoluția din Decembrie 1989, o dată ce tatăl lui a devenit senator al Partidului Țărănist și-a „dat arama pe față” și nu mai putea nimeni să ajungă „cu prăjina la nasul lui”. Mi s-a făcut silă și am cerut să fiu trecut în șomaj.

În anul 1992 am fost șomer timp de patru luni. Nu mi-am pierdut speranța și am găsit o slujbă prin concurs la Loteria Națională. Aici am avut de înfruntat ostilitatea noilor mei subalterni care nu mă doreau șef deoarece nu puteam fi influențat, cumpărat și nici manipulat. În acea perioadă se câștiga bine, de fapt, se câștiga bine de pe vremea comuniștilor și majoritatea șefilor erau corupți. La angajare, directorul de atunci, proaspăt numit și el în funcție, mi-a explicat cum stau treburile în acea instituție aducătoare de mulți bani la bugetul de stat și m-a întrebat dacă sunt dispus să-l ajut să facă ordine în sucursala pe care o conducea. Am acceptat fără rețineri pentru că am simțit că este un om cinstit, dar în sector nu am primit sprijinul așteptat și m-am luptat singur cu „morile de vânt”. Directorul adjunct Valahe nu mă plăcea fiindcă

întocmeam dese referate gestionarilor și vânzătorilor de loz în plic pentru că aceștia beau alcool în tipul programului, lipseau nemotivat și nu depuneau seara, în agenție, gestiunea și banii din încasări. Într-o discuție „între patru ochii” mi-a spus să o las mai moale cu referatele și să nu le mai depun prin registratură. O dată ce referatele erau înregistrate și se dovedea că era real ceea ce scriam eu în ele, trebuia să aplice sancțiuni și chiar să desfacă unele contracte de muncă, dacă abaterile disciplinare erau considerate grave de normele interne, sau de lege, și lui nu-i convenea. Majoritatea subalternii uniți împotriva mea au devenit foarte recalcitranti și răzbunători, doreau cu orice preț să plec și să vină în locul meu șef o femeie care a dat examen în același timp cu mine. Doamna a avut susținerea unor „pile”, dar a luat o notă mult mai mică. Comploturile se țineau lanț împotriva mea, mi-a fost furat registrul de control al gestiunilor din care se putea vedea că totuși eram un șef indulgent și iertător pentru că nu ceream sancțiuni decât dacă constatam de mai multe ori minusuri într-o gestiune. Multe întârzieri și lipsuri de la program le treceam cu vederea și chiar mă facem uneori că nu văd că gestiunile nu erau decontate zilnic. Dar inevitabilul s-a produs în momentul în care directorul a plecat la specializare în Franța. Adjunctul acestuia mi-a desfăcut contractul de muncă fără să aibă motive întemeiate.

— Peste mai mulți ani am aflat pe cale mistică ceva ce atunci nu credeam și anume că o bătrână gestionară mi-a făcut farmece ca să nu le mai fiu șef și să mă zbat ca peștele pe uscat. Este adevărat, această femeie mi-a adus de două ori pește proaspăt, pescuit de soțul ei – după cum mi-a mărturisit, dar nu m-am gândit nicio clipă că un om atât de binevoitor îmi dorea răul, mai cu seamă că eu aveam numai cuvinte de laudă pentru ea. Un alt motiv care

a contribuit la înlăturarea mea din funcția pe care o aveam la Loterie au fost și blestemele altei femei, aceasta mi-a urât să ajung ca ea, fără un loc de muncă, deoarece avea un copil de crescut și din cauza referatelor mele, în care arătam că lipsea des și nemotivat de la serviciu, i-a fost desfăcut contractul de muncă.

Cu Loteria m-am judecat 3 ani. După primul an de procese, instanța de judecată a dispus la sfârșitul anului 1994 reangajarea mea în funcția avută anterior desfacerii contractului de muncă. Instituția mi-a trimis două înștiințări scrise pentru a mă prezenta la serviciu. Trebuia numai să duc un act de girant, dar Georgiana, care era singura din familie ce putea să mă gireze, a refuzat să facă acest lucru, motivând că sentința nu era încă definitivă. Juriștii de la Loterie au făcut recurs la Curtea de Apel și această instanță superioară a trimis iar dosarul meu la prima instanță pentru a fi rejudecat, deoarece a constatat o neregulă de procedură. Judecătoria Sectorului 3 de data aceasta mi-a respins contestația ca fiind nefondată. A urmat apelul meu și dosarul cu pricina a dispărut din arhiva Curții de Apel. Loteria a schimbat pe parcursul procesului 4 juriști în timp ce eu nu am avut avocat, toate actele de procedură mi le-am întocmit singur studiind Codul de Procedură Civilă.

Între timp a început să mă preocupe astrologia și am descoperit pe harta mea natală un aspect astrologic care indică pierderea proceselor chiar dacă dreptatea este de partea mea. Am de ispășit o penitență karmică fiindcă am făcut greșeli mari în trecut și în viața aceasta trebuie să învăț, printre altele, și umilința. Vor fi oameni care vor spune că astrologia este combătută de Biserică deoarece se consideră că aparține părții întunecate, dar uită că magii, care erau și astrologi, au fost primii oameni ce au înțeles rolul acelei stele călăuzitoare, apărută pe cer

tocmai pentru a anunța nașterea lui Iisus și pentru a-i conduce la staulul în care acesta a venit pe lume. Biblia spune că Dumnezeu este creatorul omului și al astrelor. Nimic nu este întâmplător în această lume iar destinul ne este hotărât în mare parte tot de Divinitate. Chiar dacă unii dintre noi dispunem de ceva mai mult liber arbitru asta este ori pentru a învăța ceva, ori reprezintă o răsplată pentru buna purtare din viețile trecute. Desigur, religia creștină nu mai acceptă ideea de reîncarnare cu toate că mai mult de jumătate din populația pământului crede în această idee. Din câte cunosc eu, o lungă perioadă de timp, reîntroparea a fost acceptată și de Biserica Creștină. Iisus, Fiul lui Dumnezeu nu vorbește despre reîncarnare în învățăturile Lui, dar spune că viața este veșnică. De asemeni, mai spune că atunci când Dumnezeu va hotărî, El va reveni pe pământ și morții vor învia cu adevărat. Ce înseamnă asta? Eu cred că atunci când amintește de înviere nu se referă numai la ieșirea din întunericul păcatelor ci și la întoarcerea spiritului într-un nou trup. Nu fac speculații, nu intenționez să lansez teorii și nici să dau naștere la polemici de natură religioasă, mi-am exprimat doar o părere personală. Preotul spune că el este un simplu mărturisitor în fața Lui Dumnezeu, eu nu sunt preot, dar nu mi-e teamă să afirm că și eu sunt tot un simplu mărturisitor în fața lui Dumnezeu și a oamenilor pentru că am povestit în scris întâmplările paranormale la care am participat fără voia mea.

Sfinții și îngerii care mi-au vorbit prin gura soției mele mi se adresau folosind pluralul. În discuții îmi ziceau mereu: „voi faceți, voi sunteți, voi nu faceți, voi nu sunteți, voi greșiți...” și când le spuneam că sunt singur ori îi întrebam cine sunt acești „voi”, îmi răspundeau că ei de fapt vorbesc pentru toată lumea. Atunci am început să mă gândesc dacă nu cumva ar fi bine să transmit mai departe

mesajele lor prin scris. Oricum, toată această polemică umană despre reîncarnare nu contează în fața lui Dumnezeu, pentru El este important să respectăm cele 10 Porunci pe care i le-a dat lui Moise. Poruncile reprezintă esența dorințelor Lui și esența religiei care are drept scop însămânțarea în sufletele oamenilor a dorințelor Divinității. Voi aborda în detaliu subiectul despre reîncarnare mai târziu, când voi transcrie convorbirile din jurnal.

Georgiana a devenit „stâlpul casei” pentru că numai ea aducea bani. Nu i-a mai plăcut să lucreze la Oficiul poștal 12 deoarece, pe lângă faptul că era mult de lucru, avea și niște colege rele iar Ventura, șefa ei pe care totuși o iubea, nu a vrut să o trimită să dea examen de oficiant specialist, așa că a vrut să se mute la alt oficiu. În anul 1990 Georgiana a făcut școala de poștă și avea tot dreptul să susțină acest examen, numai că Ventura a considerat că nu merită avansarea pe motiv că a stat în concediul postnatal trei ani. Legea prevedea că femeia care a născut are dreptul la un concediu de un an pentru îngrijirea copilului iar Georgiana „i-a fentat” triplu cu ajutorul lui Dumnezeu care a înmuiat inimile unor medici ce i-au dat concediu medical alternativ, când pentru ea, când pentru copil, a mai luat și concediu fără salariu și astfel a devenit un caz unic, de invidiat, în istoria Poștei Române. Totuși avea o mulțumire sufletească lucrând la Oficiul 12 deoarece existau și oameni care o plăceau, clienți - bărbați tineri și bătrâni ce o curtau și îi făceau cadouri, cât și femei ce îi ofereau mici atenții. Pe parcursul vieții Georgianeii au existat tot timpul oameni care au plăcut-o și au ajutat-o. A avut ea un fel plăcut de-a fi care i-a atras multe simpatii și a acționat ca o hipnoză asupra unora.

Îmi căutam și eu de lucru, mergeam la interviuri, dar mi se spunea de fiecare dată, ori că voi fi sunat, ori că am depășit vârsta maximă pentru a putea fi angajat. Nu am

reușit niciodată să înțeleg de unde a fost scos acel plafon al vârstei de 35 de ani peste care angajatorii nu puteau trece. Și spre tristețea multora, se doreau numai fete tinere, drăguțe, cu studii superioare. Majoritatea patronilor făceau parte din categoria parveniților și a exerocilor, aveau afaceri mărunte de comerț cu produse de proastă calitate, cumpărate ieftin din bazarele turcești, sau aduse din fostele țări comuniste și ofereau pentru angajare, în special, posturi de secretare sau de vânzătoare în buticurile răsărite ca ciupercile după ploaie pe toate străzile Bucureștiului, fără să se mai țină cont de sistematizare sau estetică urbană. Au apărut de asemenea tot felul de găinari străini cu ifose de investitori cărora le luceau ochii după româncele tinere și frumoase, pe care le doreau mai mult în patul lor decât ca salariate. Statul român vândut pe sume derizorii de valută tot ce a putut, iar restul a fost furat ori distrus. În felul acesta au dispărut multe fabrici, uzine, instituții profitabile din punct de vedere economic, centre de cercetare. A fost distrus sistemul național de irigații, baza materială a C.E.A.P.-urilor și a C.A.S.-urilor, flota de pescuit oceanic și alte bunuri naționale. România a devenit piață de desfacere pentru tot felul de produse străine dubioase iar rata de șomaj a atins cote alarmante. Sistemul politic era destul de fragil și plin de controverse. Goana după putere, îmbogățire rapidă și ușoară a devenit acerbă. Sindicatele, la început puternice, au devenit o masă de plătitori de cotizații. Mulți dintre conducătorii marilor federații sindicale au ajuns parlamentari, fiind mituiți astfel de diversele partide politice, ahtiate după mărirea numărului de membrii și susținători. Noțiunile de scrupule, înțelepciune, altruism, au dispărut fiind înlocuite cu expresii și cuvinte adoptate în mod vulgar din limba engleză. Au apărut pe piața clandestină drogurile, s-au

înmulțit numărul oamenilor bolnavi, al delincvenților, prostituția și cerșetoria au devenit profesii nerecunoscute legal, dar acceptate tacit de legiuitori. Aceasta era țara mea la începutul anilor '90 și nu mai avea nimic sfânt. Până și unii dintre preoți s-au apucat să facă politică, devenind membrii de partid și parlamentari.

Sora și cumnatul meu, ajutați și de tata, au reușit să-și facă firmă. De la primărie au obținut un teren pe spațiul public al unui bulevard și au construit un magazin în care vindeau lucruri aduse, la fel ca toți ceilalți, din țările amintite mai înainte. La începutul afacerii Georgiana a lucrat și ea ca vânzătoare în magazinul lor, dar numai în timpul concediilor de odihnă și al celor medicale. Eu stăteam noaptea de pază. Vara era plăcut, însă iarna tremuram de frig cu toate că aveam un radiator sau un calorifer electric. Magazinul era construit din tablă și sticlă, fără nicio protecție termică. Stăteam de pază pentru că nu aveam de ales. Primeam niște bani, o parte de la cumnatul meu și o parte de la Verona de care el nu știa sau se făcea că nu știe. Soția mea mai primea haine pentru ea sau pentru a le vinde colegilor de serviciu.

Relația pe care o aveam cu Vera și cu Vasile era foarte bună, aceștia ne invitau des la masă, îi dăruiau lui Matei obiecte de îmbrăcăminte, dulciuri, jucării și chiar jocuri electronice pe care copilul le aprecia foarte mult. În timpul procesului cu Loteria cumnatul meu mi-a făcut cunoștință cu o procuroare care m-a învățat cum să-mi concep contestația împotriva actului de desfacere a contractului de muncă, pe care am depus-o la judecătorie. Georgiana a mai rămas o dată însărcinată din greșală și rudele mele i-au plătit avortul la o policlinică cu plată, au dus-o cu mașina lor la medic și au adus-o acasă tot cu mașina. Se părea că vom trăi toată viața în armonie, dar armonia s-a rupt în momentul în care Verona m-a întrebat

într-o zi, în timp ce stăteam toți la masă:

— Vrei să-i dai mamei noastre semnătură că renunți la partea ta de moștenire?

Era după nunta lui Robert cu Loredana și nepotul meu, instigat subtil de proaspăta lui nevastă, dorea să se „așeze la casa lui” iar mama mea voia cu orice preț să-l lase numai pe el moștenitor al bunurilor ei materiale. Sora mea avea și ea un interes, în afară de cel de a scăpa de datoria pe care o avea față de copilul ei cel mare. Își pusese în minte să construiască un magazine în curtea casei părintești, cu ieșire la stradă.

— Eu ce am de câștigat la această afacere? am întrebat-o pe un ton foarte sigur și categoric.

S-a supărat pe mine și din acel moment nu ne-a mai invitat niciodată la masă, iar în casa ei am pus din nou piciorul după mai mulți ani. Între familiile noastre a intervenit o răceală vădit provocată de refuzul meu categoric de a nu renunța la dreptul de moștenire fără să fiu despăgubit. Până la urmă, după câțiva ani, mama i-a făcut act de donație lui Robert pentru pământ și casă, fără să-mi mai ceară consimțământul. O dată, pe când era furioasă și dorea să mă facă să sufăr, mi-a mărturisit că în felul acesta s-a răzbunat pe mine fiindcă m-am însurat cu Georgiana. Nu a plăcut-o pentru că a înfruntat-o mereu fără teamă, fiind susținută și protejată de mine. Pe de altă parte, soacra mea i-a trecut casa pe numele băiatului ei cel mare, fără să-i consulte pe ceilalți doi copii. Un timp Georgiana nu a fost supărată și nu a spus nimic, dar când am început să nu ne mai descurcăm cu datoriile, după ce ne-am pensionat amândoi medical, a început să-i facă reproșuri mamei ei. Desigur, actele casei erau pe numele lui Cristi și nu se mai putea face nimic.

Stând acasă, am făcut cursuri de contabilitate și de programator baze de date în speranța că îmi voi găsi un

loc de muncă sigur, și de ce nu, bine plătit. Strădania mea a fost însă zadarnică, la majoritatea interviurilor la care am mers, vârsta era cel mai mare impediment, cu toate că eu nu mă simțeam deloc bătrân, ci doar ostenit de griji și eșecuri. Dezamăgirea și depresia mea psihică s-au accentuat și nu mai aveam chef pentru nimic. M-am dereglat iar hormonal și ajunseseam aproape impotent din punct de vedere sexual. Am încercat unele tratamente medicale, pe care nu am reușit să le fac în totalitate din cauza lipsei banilor. Am făcut iar hepatită care s-a cronicizat. Pe copil îl ținea soacra mea în cursul săptămânii, de luni până vineri. Se simțea bine acolo, dar dorea să vină acasă deoarece nu-l lăsa să stea la televizor cât dorea el. Remus Vasile, care trăia în Germania de Vest de 20 de ani, ne-a trimis în mai multe rânduri bani și ne-am cumpărat primul televizor color. Apăruse televiziunea prin cablu la care ne-am abonat și noi, iar Matei, în zilele în care stătea acasă, nu se mai dezlipea cu ochii de televizor. Eu urmăream emisiunile din cursul nopții pentru că nu mai puteam să dorm.

Georgiana, fiind lipsită de o viață sexuală normală pentru o femeie căsătorită, în complicitate mătușa ei Nona, soția lui Radu - unul dintre frații socrului meu - a avut o aventură cu Viorel, nepotul Nonei, pe care l-a plăcut când era mai tânără și pe care la reîntâlnit, nu întâmplător, în una din vizitele făcute acestei rude. A fost nevoită să-mi mărturisească păcatul deoarece bărbatul începuse să o terorizeze psihic cu insistențele lui și ea dorea să scape de el. Uneori, când era beat, ne suna noaptea, ziua o aștepta la oficiul unde lucra și insista - împreună cu Nona - să divorțeze de mine. Am avut o discuție dură cu Viorel în fața parcului de lângă Oficiul 12 și l-am amenințat că-l linșez dacă nu o lasă în pace. Am schimbat numărul de telefon și în felul acesta ne-am regăsit liniștea de cuplu.

Mie mi-a trecut repede supărarea și nu i-am reproșat niciodată Georgianeii că m-a înșelat cu trupul, nici nu am căutat să mă răzbun pe ea. Mi-a fost de ajuns că am văzut cum se căiește pentru ce a făcut. Ca să nu mai aibă tentații de natură sexuală și pentru a se elibera prin orgasm de tensiunile nervoase și-a cumpărat un vibrator.

Ventura a fost nevoită să se transfere la altă instituție deoarece a fost acuzată că a avut legătură cu Securitatea și în locul ei a venit șefă Ionela, o femeie care i-a făcut multe „zile fripte” soției mele la locul de muncă.

— Georgiana s-a mai întâlnit cu noua ei șefă într-o viață trecută și instinctul Ionelei nu a suportat faptul că spiritul ei se simțea dator față de un om pe care l-a rănit cândva.

În anul 1995 a apărut în viața soției mele, cu timiditate și tandrețe, Veronica, femeia pe care a considerat-o a doua mamă. Bunătatea acestei ființe blonde, ajunsă la vârsta de 50 de ani, a emoționat-o și a marcat-o pentru tot restul vieții. Veronica a avut o existență tristă și plină de suferință. Și i-a pierdut copilul pe când acesta avea doi ani și câteva luni, soțul a părăsit-o cu toate că era frumoasă și deșteaptă. A avut o viață retrasă, presărată cu câteva legături sentimentale ce nu s-au materializat prin căsătorie. A fost profesoară de psihologie la Universitatea din București, a avut foarte puțini prieteni, printre aceștia numărându-se sora fostului ei soț. A iubit-o pe Georgiana pentru că i-ar fi plăcut ca fata ei, dacă ar fi trăit, să semene cu ea atât fizic cât și sufletește. A mai avut și un motiv karmic despre care voi povesti mai târziu.

Una dintre prietenele Veronicăi a fost Yasmina pe care a cunoscut-o și soția mea. Yasmina avea 80 de ani, era singură și a trăit 10 ani înainte Cel de-al Doilea Război Mondial în Singapore, alături de soțul ei care a fost consulul României în acest oraș-stat. Știa să citească în

cărțile de tarot, făcea spiritism și putea comunica cu îngerul ei în mod direct și nu prin rugăciune. Cât a trăit în Singapore a învățat multe obiceiuri ce țin de tradiția acelor ținuturi unde oamenii sunt foarte receptivi, cred în karmă, folosesc tot felul de descântece și apelează la ajutorul vrăjitorilor când sunt bolnavi ori când au unele trebuințe sau ceva de rezolvat. Yasmina a știut din tinerețe, atât de la o vrăjitoare cât și de la îngerul ei, că o va întâlni pe Georgiana și nu va muri până când nu o va vedea; trebuia să-i transmită ceva despre care nu voi scrie acum.

În anul 1997 Georgiana a aflat că la Oficiul poștal nr. 33 este un post liber de oficiant. Pentru că își dorea să plece de la Oficiul 12, m-a rugat să vorbesc cu Elena Soare, șefa Oficiului 33, pe care o cunoșteam de mulți ani, ca s-o primească prin transfer. De cum a văzut-o, diriginta a și plăcut-o pe soția mea. La câteva luni de la venirea ei în acest oficiu, a trimis-o să dea examen de oficiant specialist și Georgiana a luat nota 9 la Acomodarea la noul loc de muncă a fost scurtă și ușoară. Îi plăcea să lucreze la Oficiul 33 pentru că se înțelegea bine cu toată lumea, indiferent că erau colegi sau clienți.

Își amintește cu satisfacție de Congresul European al Poștelor la care a participat ca translator pentru limbile engleză și spaniolă. A avut bucuria să cunoască câțiva străini care au fost pe gustul ei, oameni educați, simpatici și binevoitori. Unii dintre bărbații pe care i-a însoțit pe parcursul mai multor zile, au curtat-o, i-au făcut mici cadouri, iar cu unii dintre ei a purtat corespondență un timp. Cel mai mult i-a plăcut un norvegian care i-a arătat sentimente de afecțiune, dar relația de prietenie cu el nu a putut continua fiindcă acesta a dispărut la scurt timp după ce s-a întors în țara lui și nu i-a mai răspuns la scrisori. O altă amintire dragă ei este dineul de la ambasada Thailandeii unde a fost invitată cu ocazia aniversării zilei

naționale a acestei țări. Aici a flirtat cu bodiguardul ambasadorului schimbând priviri lungi și tandre. Nu au putut vorbi prea mult fiindcă el era în misiune și nici nu au putut să se întâlnească în altă zi deoarece bărbatul îl însoțea permanent pe ambasador.

Dintre toate oficiile poștale la care a lucrat, este adevărat nu au fost multe, la oficiul aflat în incinta Casei Presei s-a simțit cel mai bine și în largul ei deoarece aici a avut parte de o anumită libertate în mișcare și nu a stresat-o nimeni. Clienții erau mai rafinați și au apărut noi și vechi curtezani, unii cunoscuți în această viață, în alte împrejurări, iar alții întâlniți în unele dintre viețile trecute. Dar, cu trecerea timpului, unele dintre aceste întâlniri ce păreau benefice au devenit nefaste și chiar distructive.

Pe Nicolae D. l-a cunoscut la scurt timp după ce a început să lucreze la Oficiul 33. Bărbatul avea atunci 60 de ani și l-a plăcut de cum l-a văzut. Sentimentul a fost reciproc și instantaneu. El lucra la Agerpres și uneori trecea să o vadă. Îi aducea mici daruri și stăteau de vorbă, dar a făcut o greșală pentru care a fost pedepsit. Georgiana i-a dat niște bani luați cu împrumut pentru el de la Veronica. Banii i-au trebui să-și repare mașina și „a uitat să-i înapoieze”. Bărbatul avea o fată măritată în Italia și o iubea mult. În anul următor copila a murit iar el și-a amintit că avea o datorie ce a rămas neonorată abia după producerea tragediei.

Cristian, terminând facultatea de Drept a ajuns șeful pazei la Casa Presei și aici a reîntâlnit-o pe Georgiana. I s-au aprins iar călcâiele după ea. Un timp a fost plecat în Statele Unite și i-a trimis colete cu lucruri și ceva bani, dar nu mulți. Soția mea a acceptat prietenia lui pentru că îi făcea plăcere să primească de la el cadouri, însă nu a uitat cum a greșit față de ea și nu l-a iertat. Acel pariu făcut cu Stelian încă îi mai tulbură sufletul când își aduce aminte.

Cristian a greșit iar față de Georgiana într-un mod lamentabil și degradant. Întorcându-se din America, i-a dăruit un inel frumos, susținând că este din aur. Georgiana l-a purtat câteva săptămâni cu plăcere, fudulindu-se cu el, dar a constatat că pielea i se înnegrea sub inel. Inițial a crezut că este de vină vreo disfuncție a organismului ei care, în felul acesta, reacționa la contactul cu aurul. Apărându-i în suflet o sclipire de îndoială, a mers cu inelul la bijutier și a avut o mare dezamăgire, într-adevăr acesta nu era din aur. S-a supărat foarte tare și i-a dat inelul înapoi cu reproșurile de rigoare. Cristian s-a scuzat invocând faptul că și el a fost înșelat de vânzătorul american. Același model de inel l-a cumpărat atât pentru ea cât și pentru fiica lui. Georgiana nu l-a crezut pentru că știa că este mincinos, dar i-a lăsat impresia că-l iartă. Nu a rupt definitiv legătura cu el, îl mai ruga să o ducă uneori cu mașina unde avea câte o treabă de rezolvat și dacă îl putea ajuta ea cu ceva, nu-l refuza. Pedeapsa a venit pentru Cristian în momentul în care s-a hotărât să plece iar în Statele Unite înainte de termenul stabilit de autoritățile americane. Georgiana l-a sfătuit că este mai bine să nu plece, dar el nu a ținut cont de sfatul ei. Ajuns în Statele Unite, a fost tratat ca un cetățean intrat ilegal în țară, i s-a anulat viza pe care o avea pentru 10 ani și a fost obligat să se întoarcă în România.

O întâlnire karmică benefică, ce a durat 12 ani, a fost aceea cu Florin, fotoreporterul de la editura Flacăra. Cu toate că au avut unele ciocniri cu scânteii, desigur la modul figurat, au reușit să rămână prietei buni, iar cu timpul această prietenie s-a extins, incluzându-mă și pe mine. După ce Florin a părăsit Flacăra și-a înființat un studio foto. Eu îi făceam horoscopul anual iar Georgiana îi era confidentă și sfătuitoare de taină, fiind ajutată de unele spirite. Florin ne-a ajutat cu bani, ne-a adus clienți pentru

horoscoape, ne-a făcut legătura cu unele persoane, mi-a lăsat cheile de la studio de mai multe ori și atunci când era plecat am putut naviga pe internet, asta până să ne racordăm și noi la rețea. Tot prin intermediul lui soția mea l-a reîntâlnit pe cel care într-o viață trecută i-a fost copil alături de Matei și soț în mai multe rânduri; este vorba de Nicu, unul dintre prieteni. Spre marea mea tristețe, relația Georgianeii cu Nicu a devenit foarte tumultuoasă începând cu anul 2008, iar eu am ajuns să fiu pe loc secundar în inima, în preocupările și aprecierile ei.

— Florin și Georgiana au fost frați într-o viață trecută și au trăit în armonie. La începutul anului 2009 relația dintre ei s-a rupt. Florin a descoperit că soția lui are un amant și i-a mărturisit Georgianeii că nu mai crede în nimeni și nimic, nici măcar în Dumnezeu.

Ea s-a supărat, pentru că a făcut eforturi să-l apropie de Dumnezeu, i-a dus chiar și un preot la studio să facă feștanie. După câteva încercări de a reînnoa prietenia, relația s-a destrămat complet la începutul anului 2010 deoarece Georgiana a făcut greșală să-i povestească lui Nicu tot ce știa despre el, iar acesta nu a putut să se abțină și i-a spus. Ca să se răzbune, Florin s-a lăudat în fața lui Nicu că s-a culcat cu Georgiana, de față fiind și ea.

În anul 1999 Elena Soare a ieșit la pensie. Georgiana s-a bucurat când a văzut că noul șef era Gheorghe. Bărbatul o plăcea și o curta ori de câte ori venea în control la Oficiul 33 pe vremea când era inspector poștal, dar bucuria ei s-a transformat într-o lungă suferință doar la un an după numirea lui în funcția de diriginte. Intențiile bărbatului, ascunse, meschine și sexuale, au ieșit la iveală curând și s-au transformat în șantaj în momentul în care a descoperit o greșală în actele întocmite de Georgiana. A îndrăznit chiar să o sune acasă într-o seară târzie și să-i ceară să meargă la el. Era beat, excitat de dorința de a o

avea la pat și a crezut că a sosit momentul să-și satisfacă pofta. Am înregistrat discuția pe un reportofon împrumutat de la Florin și am depus caseta audio împreună cu o reclamație scrisă la conducerea instituției, însă fapta s-a mușamalizat. Eu nu i-am făcut niciun rău acestui om pentru că soția mea a dorit să-l lăsăm pe Dumnezeu să-i aplice pedeapsea atunci când va crede El de cuviință. Gheorghe are două fete iar pedeapsa ar putea să cadă asupra lor și în felul acesta suferința lui ar putea fi cumplită. Georgiana spune că nu dorește răul nimănui, nu-și face singură dreptate și-L lasă pe Dumnezeu să aplice pedepsele.

O altă întâlnire karmică nefastă a fost aceea cu Marga, care cunoscându-i necazurile a ispitit-o, profitând de dorința Georgianeii de a-și ajuta familia. Astfel i-a distrus cariera profesională și a lăsat-o fără serviciu. Tot din cauza ei Georgiana a avut dosar penal și a fost cercetată 3 ani de organele de poliție, dar Dumnezeu i-a făcut dreptate și, fiindcă s-a căit mult, a iertat-o, atât pentru faptul că s-a lăsat ispitită cât și pentru că la un moment dat a fost lacomă. Procurorul, pe care noi nu l-am cunoscut niciodată, i-a închis dosarul penal și a scos-o de sub urmărirea penală. Din câte cunoaștem, cazul ei este unic în relația cu Poșta Română. Până la Georgiana nimeni nu a mai reușit să învingă această instituție într-o confruntare juridică. Nu mă laud, dar am contribuit și eu la reușită prin contestațiile și argumentele scrise în numele ei. Atât eu cât și soția mea am lăsat-o pe această femeie în grija lui Dumnezeu, eu pentru că a aruncat asupra mea un blestem, iar ea pentru suferințele și necazurile pricinuite.

— Într-o viață trecută Georgiana și Marga au fost frați. Atunci, Georgiana a murit pentru că fratele mai mare - întrupat acum ca femeie - a fost alungată și lăsată să moară de foame. Voi detalia povestea când îi va veni

rândul în jurnal.

Pentru că rudele mele nu au mai vrut să ştie de mine, soţia mea m-a ajutat să mă pensionezez medical, rugându-l pe doctorul Minea, care era un om cu suflet bun, să-mi întocmească dosarul medical după ce mi-a expirat a doua perioadă de şomaj.

— În anul 1996 cumnatul meu m-a angajat formal la firma lui pentru că trebuia să mă internez în spital şi nefiind angajat nicăieri cu contract de muncă, trebuia să plătesc spitalizarea. După 10 luni de la angajare, Vasile, sfătuit de soţul surorii mamei mele care era contabilul firmei, mi-a desfăcut contractul de muncă şi m-a trecut în şomaj. Motivul a fost că plătea impozit mare pentru salariul înscris pe cartea de muncă. Cât timp am fost iar şomer nu mi-am găsit de lucru. Singura cale de a avea un venit lunar sigur a fost pensionare; desigur pensia era mică, dar nu am avut de ales. Cumnatul şi unchiul meu nu au vrut să-mi treacă pe cartea de muncă un salariu mare, ci doar cel minim pe economie. Trebuia doar să-mi scrie pe cartea de muncă un salariu mai bun, măcar pentru o perioadă de 3 luni – aşa prevedea legea, şi aveam o pensie decentă, dar m-au refuzat spunându-mi să mă mulţumesc şi cu atât căci este mai bine decât nimic.

Am observat în decursul timpului că aproape mereu a trebuit să mă mulţumesc cu ce mi s-a oferit şi nu mă refer la bani. Foarte rar am primit ce mi-am dorit, cred că am spus-o de multe ori, şi a trebuit să aştept mult până să înţeleg motivaţia Divinităţii. Cred că nu este om care să nu se fi întrebat măcar o singură dată în viaţa lui de ce i s-a întâmplat ceva într-un anumit fel pe care nu şi l-a dorit. Toţi facem presupuneri şi interpretări după puterea noastră de a înţelege şi de a intui un fenomen, ori o acţiune, care ne implică şi se derulează independent de voinţa noastră, dar răspunsul îl găsim numai în sufletul

fiecăruia dintre noi. Sufletul adună și stochează în memoria lui karmică toate faptele, bune și rele, pe care le-a săvârșit omul pe parcursul întrupărilor. Dacă-l întrebăm, sufletul ne poate spune cum am greșit. Astfel putem să înțelegem de ce ni se întâmplă tot felul de neplăceri în viață. Putem întreba atât sufletul cât și mintea ca pe o persoană aflată în fața noastră și vă mărturisesc, din propria experiență, că răspund cu promptitudine. Răspunsurile le auzim în minte, ori le simțim cu sufletul. Mintea, de obicei, caută motive pe gustul nostru și dă răspunsuri care nu sunt obiective mereu, însă sufletul își răsfoiește însemnările și scoate la iveală adevărul, în mod direct și pe înțelesul fiecăruia, neținând cont dacă vrem sau nu să acceptăm ce ne comunică el. Este bine să alegem și să acceptăm tot ce ne spune sufletul pentru că el este adevăratul nostru prieten și nu ne minte niciodată. Mintea este fățarnică, jucăușă, ascunsă, amplifică sau minimalizează fapta, vorba și gândul, în funcție de dorințele noastre. Ea nu are măsură, cântar și nici nu-i pasă de pedeapsa Divină pentru că moare odată cu trupul omului. Dacă reușim să pătrundem și să acceptăm aceste înțelesuri simple prin explicație, desăvârșite și monumentale prin acțiunea lor asupra existenței ființei umane, înseamnă că am atins esența înțelepciunii și avem șansa ca evoluția noastră spirituală să se desăvârșească într-un timp scurt.

Niciodată sufletul nu ne va îndemna să facem ceva rău. Minții datorăm tot răul pe care îl facem nouă înșine și celor din jurul nostru. Desigur, nu putem trăi fără minte în lumea asta. Tot progresul material și științific îl datorăm ei, dar tot ei îi datorăm înstrăinarea sau îndepărtarea sufletului de Dumnezeu. Se întâmplă așa ceva deoarece ipitele pământești, ce ne asaltează zilnic, au devenit mai puternice decât valorile spirituale de care civilizația

modernă nu mai ține cont cum ar trebui. Mulți oameni se închină banului și pentru a face bani, cât mai mulți bani, sunt în stare să-și ucidă aproapele, fie părinte, copil sau prieten. Dușmanii nici nu intră în discuție fiindcă sunt primii pe lista celor buni de sacrificat. „Ochiul dracului” cum este numit banul, a devenit stăpânul lumii și spre marea întristare a celor care și-au păstrat înțelepciunea, bunătatea și au rămas alături de Dumnezeu, a devenit și stăpânul multor suflete. Desigur, calea către sau alături de Dumnezeu este anevoioasă tocmai pentru a întări sufletul omului. Iisus, Fiul lui Dumnezeu, și toți sfinții au fost ispitiți de diavol în diverse și nenumărate feluri, au fost prigoniți și jertfiți de semenii pentru că au îndrăznit să le arate că greșesc și le-au amintit că vor trebui să plătească pentru aceste greșeli. Omul uită repede ce nu-i convine pentru că înregistrează totul mai mult cu mintea. Totuși, uitarea este aparentă pentru că sufletul face și el, în paralel cu mintea, înregistrarea lui programată de Tatăl Ceresc și această înregistrare nu poate fi ștearsă de nimeni și nimic.

Cât timp Georgiana a lucrat în Casa Presei a găsit multe persoane curioase să-și cunoască destinul și le-am făcut horoscopul contra cost. După ce s-a pensionat și ea medical în anul 2001, am pierdut legătura cu marea majoritate a celor interesați de astrologie fiindcă eu nu mi-am scris numărul de telefon pe astrogramă, iar pe ea nu au mai găsit-o, chiar dacă au căutat-o, fiindcă relația cu colegile de serviciu a rămas tensionată după despărțire și cred că acestea au refuzat să le mai spună cum putea fi găsită fosta lor colegă.

Georgiana s-a gândit de multe ori la Dan, tânărul din deltă, și a fost curioasă să știe ce mai face. I-a scris, parcă în vara anului 1998, și acesta a venit în București la scurt timp după ce a primit scrisoarea. A vizitat-o la oficiu și au

stat de vorbă. Nu mai era băiatul frumos de care a fost îndrăgostită în urmă cu mai mult de 10 ani. Trăsăturile feței i-au devenit aspre, voce nu mai avea căldura care o vrăjise și ochii îi erau umbriți de tristețe. Spera să-și găsească ceva de lucru la o firmă de construcții din capitală, avea cazier și nu-l angaja nimeni în altă parte. I-a dat Georgianeii un manuscris dactilografiat cu versuri scrise de el. Îmi pare rău pentru acest nefericit, însă din punctul meu de vedere nu are niciun viitor literar. Nu mi-a plăcut nicio poezie din cele scrise de el, care sunt destul de numeroase. Dan a mai căutat-o pe soția mea încă o dată în decurs de o săptămână și de atunci nu mai știm nimic despre el. Eu nu l-am văzut nici personal și nici în fotografie, îl cunosc numai din povestirile ei, dar am constatat că după ce la revăzut i-a pierit entuziasmul din glas ori de câte ori l-a mai pomenit.

Am spus de multe ori că soției mele îi datorez, nu întoarcerea la Dumnezeu, pentru că aceasta a fost dorința mea, ci ajutorul dat prin exemplul personal, prin răbdarea și perseverența afișată în acțiunea de a mă convinge că există numai o singură cale spre lumina adevărată: credința sinceră și necondiționată în Forța Divină. Nu o spun ca laudă, am început să citesc biblia de bunăvoie și să merg la biserică neînsoțit. De asemenea, am avut puterea și dorința de a merge să mă închin la moaștele sfântului Dimitrie Basarabov în ziua praznicului său și am stat la rând o zi. Voiam să mă spovedesc și să fiu împărtășit, dar nu-mi plăceau preoții pe care îi cunoșteam, deoarece păreau aspri și intransigenți, iar mie îmi era rușine să le mărturisesc păcatele. Și mai aveam un motiv: în tinerețe m-a impresionat în mod neplăcut unui preot, profesor la seminarul teologic, pe care îl cunoșteam din vedere deoarece locuiam în același cartier. M-a văzut o dată că i-am dat niște bani unui copil care cerșea pe stradă și m-a

certat iar pe copil l-a alungat cu vorbe urâte ce nu fac cinste unei fețe bisericești. La preotul care mi-a botezat copilul nu am îndrăznit să apelez, părea om bun, dar mă cunoștea și tot rușinea m-a oprit. Georgiana a fost cea care a căutat preotul dorit de mine și l-a găsit la biserica Sfânta Maria din spatele cimitirului de pe Calea Griviței. Preotul era un bătrân trecut de 80 de ani, jovial, cu figură blândă ce exprima multă bunătate și înțelepciune. Mi-a făcut molitfa, mi-a pus câteva întrebări formale, mi-a dat câteva sfaturi duhovnicești, apoi m-a împărtășit. Astfel, cu voia lui Dumnezeu și cu ajutorul soției mele mi s-a deschis iar ușa care a stat închisă pentru mine timp de 30 de ani. La următoarele spovedanii am început să mă destăinuiesc lui Dumnezeu fără să mă mai simt jenat de faptul că eram asistat de un martor. Preotul este doar un martor iar harul primit la hirotonisire îi dă dreptul să fie intermediar între om și Dumnezeu. Am avut mai mulți duhovnici în decursul timpului, primul, printre cei importanți, fiind preotul Dumitru de la biserica Sfântul Ilie unde a fost botezat copilul meu. După câțiva ani acesta s-a mutat la altă parohie și am fost nevoit să-mi aleg alt duhovnic.

Reflecții și introspecții.

Au existat perioade în viața mea când nu m-am simțit înțeles de semenii și din această cauză am avut impresia uneori că mintea îmi era bolnavă, însă adevărul a fost că mă rătăcisem în pădurea de măracini a ispitelor și amăgirilor. Iubirea și suferința s-au învălmășit haotic în sufletul meu, iar furia, stârnită de neputința de a mă ridica la înălțimea propriilor dorințe și aspirații, accentuată de limitarea forțelor biologice care mi-au retezat uneori aripile cutezanței, a contribuit din plin la afundarea mea în acel abis sufletească numit întuneric. Nu am fost un ignorant. Am căutat lumina și adevărul, dar am greșit căutându-le mai mult în exteriorul sufletului meu. Sunt

creat din două părți karmice, una bună și cealaltă rea. Pe aceasta din urmă trebuie să o distrug, dacă se poate spune așa ceva, folosind singura armă acceptată de Dumnezeu: iubirea. Da, iubirea este cea mai puternică armă care nu ucide, dar poate nimici răul sub toate formele lui de manifestare.

În această penultimă viață întrupată, trebuie să învăț să iubesc atât prietenii cât și dușmanii actuali - și pe cei din viețile trecute, pe care mi i-a trimis Dumnezeu ca să facem pace între sufletele noastre; mai trebuie să învăț să fiu darnic sub toate formele pe care le implică această noțiune.

În decursul timpului m-am luptat prea puțin cu răul din mine și prea mult cu oamenii pentru ambiții deșarte, pentru adevărul pe care îl vedeam eu, dar care nu era mereu real. Acest război inutil mi-a obosit și mai mult spiritul, ce a fost pedepsit în cealaltă lume pentru greșeli karmice și nu a fost lăsat să se odihnească cât avea nevoie. Am fost trimis din nou pe Pământ pentru a învăța răbdarea, smerenia și pentru a aduce pacea și înțelegerea între oameni. Bolile trupești mi-au fost date tot ca pedeapsă pentru răul făcut în trecut și pentru a-i constrânge pe părinții mei să nu se mai războiască între ei cu sufletele, fiindcă și ei au venit cu datorii karmice unul față de celălalt.

Mi-a plăcut să studiez iar curiozitatea mea a fost și a rămas mare. Nu am fost un elev strălucit în gimnaziu și nici în liceu, însă în particular m-au interesat multe subiecte și am citit mii de cărți. Am încercat să pătrund cu mintea tainele învățăturilor sacre ale creștinismului și ale celorlalte religii și am studiat numeroasele curente filosofice. Am citit Biblia, Coranul, Talmudul, Vedele, Filocalia, operele marilor filosofi, psihologi, astrologi, istorici și scrierile multor oameni care au avut ceva

interesant de spus. Am constatat că omului îi place să filosofeze, să emită teorii, să experimenteze și să tragă concluzii, dar „foarte puțini au fost aleși dintre cei mulți chemați” și spun asta pentru că citind și biografiile unor eminente cenușii, am descoperit că puține minți luminate au coexistat în trupuri alături de spirite luminate, înnobilând ființa umană pe de-a întregul. Pentru Dumnezeu mintea umană este valoroasă atât timp cât se află în armonie cu sufletul și îl lasă pe acesta să-l conducă pe om în viață. Nu trebuie să uităm că mintea poate fi atât de diabolică încât este în stare să distrugă omenirea; în decursul secolelor și-a arătat de multe ori partea întunecată controlată și dirijată de forța malefică. Omul care vrea să evolueze spiritual trebuie să lupte cu propriile slăbiciuni, cu ispitele de tot felul și nicidecum să ridice sabia împotriva aproapelui în dorința de a-l umili ori de a-i fura agoniseala obținută de multe ori cu trudă și sudoare. Legile politice și economice sunt foarte dure în zilele noastre, ele sunt impuse omenirii cu forța de către statele puternic militarizate. Foarte trist este și faptul că majoritatea membrilor familiilor tradiționale au devenit foarte acaparatori și se luptă între ei pentru a lua cât mai mult din agoniseala părinților sau a celorlalte rude. Divinitatea nu aprobă așa ceva, însă nu mai intervine deoarece vrea să vadă cine mai știe ce este mila, smerenia, bunătatea, dragostea.

Adevărul ca axiomă există independent voința umană. Eul individual îl acceptă sau îl respinge în funcție de nevoile și interesul personal. Din această cauză adevărul apare învăluit în umbre și omul nu se grăbește să-l separe deoarece nu dorește să cunoască ce nu-i convine, ce-l supără. Ceva necunoscut este ceva inexistent atât timp cât nu-l afectează fizic și emoțional.

Imaginația sau închipuirea reprezintă produsul minții

expansive", fata morgană", declanșatorul iluziilor ce pot sfârâma încrederea și astfel sufletul ajunge o pradă ușoară pentru nesiguranță și o copleșitoare sursă de suferință. De la agonie la extaz este o distanță de un pas, dar acest pas reprezintă, de cele mai multe ori, evaluatorul puterii sufletești. Îl putem face în ambele sensuri în funcție de personalitatea și tăria de caracter individuală.

Cine să ne înțeleagă dacă nu ne înțelegem singuri, căci cine ne cunoaște mai bine decât noi înșine? Și cine să ne ajute dacă nu ne ajutăm singuri? Dumnezeu ne dă putere dacă știm cum să-L rugăm. Omul care nu încearcă să se ajute singur este un infirm fizic și sufletesc și va rămâne un infirm, iar suferința i se va dubla.

Adevărul pe care îl vedem și-l auzim zilnic poate fi cea mai frumoasă minciună ce ne-o putem face cadou, dacă ne place să ne mințim singuri. Minciuna și adevărul pot fi asemănați cu două brațe ale aceluiași fluviu, pe un canal curge apă cu mâl iar pe celălalt canal numai apă limpede. Chiar dacă pare un paradox, ne putem îmbolnăvi indiferent din care canal bem apă, pentru că nu oricine poate suporta minciuna și adevărul. Sunt oameni care se îmbată cu adevăr respingând minciuna, dar sunt și oameni care se îmbată cu minciună și resping adevărul. Caracterul uman este cel care dozează și filtrează minciuna și adevărul.

Am ajuns la concluzia că nu trebuie să caut adevăruri imuabile și nici înțelesuri ce vizează esența acțiunilor și vorbelor omenesti, indiferent de amploarea lor. Important este să le pot ignora pe cele care îmi displac, pe cele care îmi încântă egoismul și orgoliul. Ignoranța controlată, impusă minții, dă posibilitatea spiritului să perceapă realitatea în mod obiectiv.

Uneori îmi doresc să mă pot vedea din exterior și să mă pot privi cum aș privi pe altcineva. Atunci cu siguranță

aș fi obiectiv cu mine însumi. Alteori îmi doresc să scap de MINE și să fiu LIBER, dar nu murind, căci paradoxal, nici măcar prin moarte omul nu poate scăpa de EL ÎNSUȘI, de rucsacul în care spiritul a depus la păstrare aspirațiile, eșecurile și greșelile personale, adunate de-a lungul existențelor întrupate. Suntem „condamnați” de Forța Divină la veșnicie. Libertatea înseamnă în primul rând detașarea de partea materială a vieții, însă putem să trăim în lumea aceasta fără să ne hrănim, fără să avem un adăpost, fără să ne acoperim trupul cu îmbrăcăminte? Cu ajutorul voinței ne putem detașa de partea care guvernează în noi acumularea de bunuri materiale, ne putem elibera de unele dorințe, pasiuni, trăiri, obsesii, amintiri neplăcute, de oameni incomozi sau vicioși. Și totuși nu putem atinge acea stare deplină de libertate, pe care și-o dorește omul înțelept, deoarece suntem întinați. Omul pur este o utopie, numai Adam și Eva au fost puri și asta până la apariția șarpelui. Se pare că pentru om, dorința de a cunoaște devine viciu în fața lui Dumnezeu. Și atunci rațiunea este considerată tot viciu? Prin ce ne mai deosebim față de animale? Cineva ar putea spune că prin păcate. Dorind să cunoaștem mai mult despre om, univers, divinitate, păcatul devine mai mare.

Timpul străbate universul la fel cum gândul străbate mintea umană, nimeni nu știe de unde vine și unde se duce; el nu măsoară durata unor existențe, ci, asemeni unui căraș, transportă pe o porțiune de drum, într-un spațiu incomensurabil și etern, un sac cu semințe însuflețită. Printre aceste semințe mă număr și eu și numai Dumnezeu îmi cunoaște cu adevărat menirea fiindcă el m-a creat. Dacă am făcut greșeli, acestea s-au datorat imperfecțiunilor apărute în procesul ezitantei mele transformării din om în ALT OM și nu mă mândresc cu asta. Știu că Marele și Unicul Judecător mă va pedepsi, dar

nu mă mai supăr pentru că am înțeles necesitatea unor astfel de pedepse. Cât despre judecarea mea de către oameni spun doar atât, la fel cum a spus Iisus când s-a adresat mulțimii ce dorea s-o linșeze pe Maria Magdalena: „să ridice piatra cel care se știe fără de păcat!”

Ispita efemerului

Ispita cunoașterii a înfierbântat și fascinat de-a lungul miilor de ani multe minți luminate.

Adesea, cunoașterea a fost sinonimă cu sacrificiul suprem, ca singurul mod de a impune ideile novatoare unor structuri umane și sociale letargice și speriate de progres și adevăr. Sacrificiul de sine și respingerea compromisurilor a reprezentat o pârghie importantă pe scara evoluției umane și șansa de a impune progresul în fața civilizațiilor care se complăceau într-o organizată somnolență. În Evul Mediu, Inchiziția a căutat să împiedice expansiunea cunoașterii prin axfisierea minților luminate. Totuși, dorința de a scoate la lumină adevărurile de necontestat, folositoare omenirii, i-a determinat pe unii dintre savanți epocii respective să accepte martirizarea și defăimarea.

Curiozitatea este selectivă și subordonată în mare parte intereselor egoiste, specifice omului mai puțin evoluat din punct de vedere spiritual. Realitatea este înțeleasă și acceptată de fiecare dintre noi, într-un mod personal și particular, în funcție de puterea de înțelegere a minții și sufletului, a manifestărilor vieții sub toate aspectele ei, de la banalitatea cotidiană a trăirilor instinctuale și necontrolate, la perceperea conștientă și spațio-temporală a universului material și spiritual. Sufletul uman pendulează între nevoia de certitudine și dorința de afirmare, compromisurile reprezentând balastul care echilibrează balanța între obiectivitate și subiectivitate, între sentimente, aspirații și nevoile

fiziologice.

Adevărul, ca stare a conștiinței la nivelul înțelegerii umane, este relativ pentru că oglindește în gândire, segmential și în funcție de interese, realitatea obiectivă. Acesta, de multe ori este impus de factori ce nu pot fi stăpâniți sau controlați în totalitate și de fenomene ce doar par a fi înțelese. Ființa umană are nevoie de adevăruri, fie și parțiale sau relative, pentru a-și păstra echilibrul psihoemoțional. Minciuna reprezintă un refugiu al conștiinței de care, de asemenea, uneori, omul are nevoie pentru a supraviețui, sau pentru a se putea menține pe linia de plutire a sentimentelor și evenimentelor. Omul fiind o ființă a propriului interes poate să se mintă pe sine sau pe cei din jurul său în funcție de împrejurări. Puțini dintre noi acceptăm altruismul ca mod de existență când este vorba să dăm dovadă de acest sentiment nobil față de semenii noștri, dar îl așteptăm de la ceilalți și chiar îl revendicăm în numele moralei și al bunului simț.

Sacrificiul individual are drept finalitate tot un scop personal, egoist sau meschin. Puritatea sufletească de cele mai multe ori este iluzorie. Tentațiile vieții materiale sunt prea mari și într-un fel sunt la îndemâna noastră pentru a nu profita de ele, însă cu cât acestea devin mai mari, cu atât mai mult ne îndepărtăm de lumina divină, care strălucește încă de la naștere în sufletul fiecăruia dintre noi. Cu fiecare tentație la care cedează, începând încă din pruncie, omul pierde din acea strălucire întipărită de Dumnezeu în matrița sufletului său și devine robul patimilor care de cele mai multe ori îi întunecă mintea, îl urâtește spiritual și implicit moral. Majoritatea științelor afirmă că omul are doar o viață și trebuie să profite din plin de ofertele iluzorii ale acesteia, însă a profita de viață nu înseamnă să-ți bați joc de tine însuși și de aceasta prin felul în care înțelegi să o trăiești. Puțini dintre noi știm sau

acceptăm să trăim în demnitate și lumină spirituală. Pentru foarte mulți semeni, umbrele sunt mai atractive deoarece oferă posibilități și plăceri ascunse, care stârnesc interesul prin misterul ce-l degajă asupra lor și atrage ca un magnet sufletele slabe, dornice de aventură, de trăiri intense, însă periculoase.

Dumnezeu a creat spiritul ce sălășluiește în ființa umană după chipul și asemănarea Lui spirituală și înainte de a-l trimite pe Pământ, în trup de carne și sânge, acesta a fost înger. Nu toți îngerii s-au supus autorității divine și Creatorul i-a pedepsit tăindu-le aripile și izgonindu-i pe veci într-un spațiu al disperării și al urii. Fiind trimiși pe Pământ, îngerii au devenit muritori și astfel Dumnezeu le-a dat posibilitatea de a cunoaște lumea tentațiilor, lumea în care gândirea abstractă, impusă și controlată de creier se împletește cu latura sentimentală a înțelegerii, imprimată aprioric în suflet și supusă de multe ori discordiei. În viața întrupată, trebuie să învățăm ce înseamnă iubirea, bunătatea, toleranța, răbdarea, încrederea, loialitatea, spiritul de sacrificiu, suferința spirituală și trupească, umilința. Trebuie să înfruntăm abuzurile din exteriorul nostru și slăbiciunile din interiorul ființei noastre, minciuna, trufia, ura, invidia, ignoranța, teama, foamea, setea și nu în ultimul rând, propriile dorințe și patimi de tot felul. Oare câți dintre noi reușim să trecem testul purificării prin încarnare, în lupta cu tentațiile și agresiunile la care ne supunem reciproc? Suntem ascunși, cinici, egoiști, hărpăreți, răzbnători, sadici, indiferenți la nevoile și suferințele celorlalți. Ne distrugem fizic și moral între noi pentru a ne demonstra că suntem puternici. Dar ce înseamnă a fi puternic? Nicidecum a ucide și a distruge de dragul de a ne demonstra forța și autoritatea. Un om este puternic atunci când poate renunța la vicii, orgoliu și egoism.

Specia umană cu cât îmbătrânește, cu atât mai mult vrea să se arate plină de virtuți, numai că virtutea nu este o calitate, ci o stare evoluată a spiritului, care poate deveni o povară pentru ființele lipsite de curajul de a lupta cu propriul demon. Refugiul în virtute poate fi periculos dacă suntem lipsiți de inițiativă, deoarece aceasta poate deveni o himeră la umbra căreia se pot ascunde automulțumirea și iluzia că suntem ceea ce ne dorim, dar realitatea o respinge. Nu este obligatoriu să fim virtuoși, ci doar cinstiți cu noi înșine – și acest fapt implică ceea ce se numește curaj, fiindcă puțini dintre noi acceptă să recunoască, în primul rând, în adâncul ființei lor și după aceea în fața celorlalți, când greșesc. Ar fi minunat să avem permanent tăria de a ne analiza ascunzișurile sufletului și pe cele ale minții, de asemenea, dorința de a ne purifica de toate tentațiile nocive și degradante. Ne putem înnobila sufletul iubind și ajutând în aceeași măsură atât aproapele cât și dușmanul. Nu vreau să fiu considerat patetic, însă cred că abia atunci ne putem mândri că suntem virtuoși. Iubirea ne spală de păcate și ne apropie de Dumnezeu. Cel

Atotputernic nu ne-a părăsit, după cum se crede, ci doar ne-a lăsat să ne descurcăm singuri deoarece nu ne mai recunoaște ca fiind creați după chipul și asemănarea Lui și asta datorită faptului că ne-am îndepărtat de El prin decăderea morală și spirituală, prin demonizarea noastră datorită dorințelor exagerate de acumulare materială și a dorinței nesăbuite de a fi cu orice preț stăpânii altora. Suntem ahtiați după „arginți”, palate, onoruri, faimă... Toate sunt efemere și dintre acestea nu luăm nimic cu noi în lumea celor drești. Egiptenii bogați își îngropau morții alături de bogățiile acumulate în cursul viață, în speranța că vor mai avea nevoie de ele, dar se amăgeau pentru că spiritul nu se hrănește cu substanță materială ci cu lumină

și iubire, atât când este întrupat, cât și în starea de existență transcendentă.

Nimic nu este întâmplător din tot ce ni se întâmplă. Întâlnim persoane a căror prezență ne repugnă și ne îndrăgostim instantaneu de persoane necunoscute. Uneori, indivizi din anturajul nostru, sau din afara lui, ne fac rău fără un motiv bine întemeiat sau înțeles de noi, alteori, producem suferințe celor apropiați, cuprinși de un impuls necontrolabil. Suntem chinuiți de întrebări, de remușcări și nu găsim motivări plauzibile pentru faptele reprobabile ale celorlalți și pentru unele dintre acțiunile noastre de care ne este jenă sau teamă să discutăm. Ne îndeamnă cineva sau ceva necunoscut și neînțeles să facem ceea ce uneori nu dorim sau regretăm? Impulsul este întipărit în memoria spiritului fiecăruia dintre noi și răzbate prin timp din viețile trecute de care majoritatea nu ne amintim deoarece suntem foarte întinați. Cei mai mulți dintre oameni au de ispășit pedepse karmice pentru tot felul de păcate, însă sunt și din aceia, ce-i drept mai puțini, care trebuie să fie răsplătiți pentru acțiunile și gândurile lor pozitive din trecut. Este adevărat, religia creștină, și mai ales cea ortodoxă, nu acceptă ideea reîncarnării ca dogmă pentru că Iisus Hristos nu ne-a spus nimic clar în acest sens, cu excepția faptului că viața este veșnică și ne-a demonstrat prin învierea Lui, în a treia zi de Paști, că spiritul nu moare niciodată. Desigur, interpretările religioase nu corespund totdeauna cu cele laice deoarece nici interesele celor două părți nu sunt identice mereu, iar păcatul sau ceea ce înseamnă păcatul, provoacă deseori divergențe. Religiiile asiatice propovăduiesc reîncarnarea spiritului. Buddha, la ieșirea din coapsa dreaptă a preastrălucitoarei fecioare Măvădevi a anunțat că se află la cea de-a 550-a întrupare și ultima, evenimentul având loc cu 500 de ani înaintea nașterii lui Hristos, Fiul lui

Dumnezeu. Toți muritorii, indiferent de religiile în care au fost inițiați și în funcție de cât de evaluați sunt din punct de vedere spiritual, vor afla cândva că purificarea spirituală se realizează prin repetarea reîncarnărilor până la iluminarea deplină, iar la sfârșitul ciclului se vor întoarce definitiv în împărăția Lui Dumnezeu. În fond, toate religiile au același țel: insuflarea credinței în forța divină, indiferent de mijloacele pe care le folosesc. Însă, pentru a ne apropia de Creator, trebuie să-L căutăm și să-L descoperim în noi înșine, iar pentru a fi iubiți de El, trebuie ca faptele și gândurile noastre să fie pozitive față de toate ființele. Creștinismul, Islamismul, Iudaismul și nenumăratele secte religioase propovăduiesc iubirea, mila, milostenia și iertarea aproapelui, pe lângă rugăciuni ca mod de consonanță cu Dumnezeu, în timp ce Buddhismul și Taoismul propovăduiesc detașarea de materie, de eul personal și de semeni, pentru atingerea Nirvânei.

Dacă noi, muritorii, am cunoaște ce urmează să ni se întâmple după ce părăsim lumea materială, ne-am feri să ne mai facem rău unii altora.

Presupunând că într-o viață anterioară am greșit față de o persoană ori i-am produs un mare rău, este foarte probabil ca în existența actuală să reîntâlnim acea persoană, desigur având altă înfățișare și chiar alt sex și va trebui să-i plătim. Acea persoană ne va întoarce răul într-un mod asemănător cu cel săvârșit de noi în trecut. Binele făcut în viețile anterioare se poate întoarce la noi ca răsplată sub forma unui serviciu ori a unui ajutor nesperat, totuși nu toate întâlnirile și legăturile, pe care le avem cu diferite persoane în această existență, reprezintă întâlniri karmice. Putem face bine și rău cu voie și fără voie, iar acestea ne pot fi făcute la fel, cauzele datorându-se, în primul rând, caracterului nostru complex, ce înglobează în structura sa atât binele cât și răul. Cele două laturi

distincte și opuse ale caracterului uman se manifestă în funcție de slăbiciunea și puterea de a ne controla, de a conștientiza impulsurile altruiste și pe cele de agresiune. Cu cât vom face bine semenilor în mod dezinteresat și vom gândi pozitiv, cu atât mai mult ființa noastră va înflori și spiritul își va desăvârși evoluția. Cu ajutorul gândului rostit și nerostit omul poate face mult bine, dar și mult rău, totul depinzând de forma de energie mentală pe care o transmite: pozitivă ori negativă. Energia gândului transmis telepatic poate vindeca mari suferințe trupești și sufletești sau poate distruge ființe nevinovate, în funcție de încărcătura benefică ori malefică pe care o transportă. Un gând ori un cuvânt rostit sub impulsul mâniei poate deveni otravă pentru cel împotriva căruia se folosește, pe când un gând ori un cuvânt de mângâiere, poate alina și chiar vindeca suferințe pe care medicamentele nu reușesc să o facă.

Credința ființei umane în Dumnezeu și diavol se reduce la gânduri și cuvinte. Iisus Hristos, în timp ce se afla pe Pământ, le-a arătat oamenilor că, prin credința lor și prin evitarea păcatului, se puteau vindeca de boli incurabile și chiar puteau învia morții. Practicile de magie-n demonstrează cum gândurile și cuvintele ne pot face viața un coșmar, ne pot distruge psihic și fizic.

Manifestarea minții umane este foarte complexă, subtilă și greu de pătruns. Din punct de vedere anatomic, creierul reprezintă o anumită cantitate de materie, un organ, dar cine îi poate cunoaște cu adevărat toate tainele, toate funcțiile, procesele psihice și biologice? Neuronii și impulsurile electrice transmise de aceștia în urma unor procese chimice produc ceea ce numim inteligență. Inteligența este nativă și reprezintă facultatea de a înțelege ușor, de a rezolva situații și probleme diverse, multe dintre acestea fiind noi pentru experiența

individuală și personală a omului. Definiția de mai sus nu rezolvă, însă, esențialul problemei și anume care este mecanismul producerii gândirii și cum funcționează acesta în mod inteligent. Generalizând, căutarea unui răspuns provoacă o mulțime de întrebări ce sporesc amplitudinea curiozității perpetue; aceasta, la rândul ei, poate ajuta la dezvoltarea psihică a individului, curiozitatea aducând noi descoperiri, dar și suferința de a nu putea afla tot ce dorim și când dorim. Permanent există o condiționare produsă de diverși factori externi și interni ființei umane, independenți de voință, însă uneori dependenți de acceptarea unor reguli, condiții, transformări care conduc spre voința individuală. Nu putem cunoaște tot deoarece ori încă nu suntem pregătiți pentru a afla, ori nu avem voie să aflăm datorită impurității noastre spirituale. Puritatea spirituală focalizează înțelepciunea în mintea noastră și ne deschide poarta spre infinitatea cunoașterii. Omul gândește atât cu mintea cât și cu sufletul. Perfecțiunea și lumina revelației se revarsă în exterior din armonia minții cu spiritul. Mintea rezolvă problemele de gândire abstractă, în timp ce spiritul aduce echilibru și toleranță sentimentelor. Numai simbioza dintre cele două planuri armonizate, creează superioritatea ființei umane în fața animalului pur instinctual.

Omul înțelept caută mai mult în interiorul lui în timp ce omul îndrăzneț caută în exteriorul ființei sale. Dacă nu reușim să contopim cele două moduri de căutare, nu vom putea ajunge la esența fenomenelor, la înțelegerea ființei umane și a universului, în care ordinea și dezordinea se amestecă într-un mod greu de descifrat.

Ființa umană, prin complexitatea ei de particule materiale și spirituale, reprezintă un univers la scară redusă, care se transformă și evoluează prin voință proprie, dar sub îndrumarea unor legi stabilite de Creator.

De curând a fost descifrat genomul uman. Unii dintre savanți se gândesc deja la clonarea omului. Dar va înnobila Dumnezeu o clonă cu un spirit benefic, ori aceasta, pur și simplu, va fi luată în stăpânire de un spirit malefic? Nu cumva savanții care doresc clonarea omului, sunt deja posedați de forțe malefice? De multe ori curiozitatea excesivă l-a dus pe om la pierzanie sau a produs multă suferință. Să nu uităm de coșmarul armelor nucleare, acesta există și poate distruge oricând specia umană printr-o singură apăsare pe un buton de către un nebun sau de către un om malefic. De asemenea, nu trebuie să uităm că suntem muritori și nu avem dreptul să ne asumăm calități ce aparțin Celui Atotputernic, pentru că, pe lângă faptul că vom fi trași la răspundere, putem produce dezechilibre grave în lanțul de manifestare a vieții pe Pământ după legi necunoscute nouă.

Ființele din astral

Înainte de a începe să transcriu jurnalul propriu-zis, voi face o scurtă prezentare a ființelor din astral care ne-au marcat viața într-un mod evident și benefic, contribuind cu puterile și sfaturile lor la transformarea noastră spirituală. Cu ajutorul acestora am pătruns în tainele care ne călăuzesc sufletele și am descoperit o formă de existență paralelă cu omenirea, ce ne așteaptă pe toți după ce sufletul omului părăsește trupul muritor. Nu toate sufletele merg în același loc. Când ajungem în lumea spiritelor, suntem repartizați în spații speciale, în funcție de stadiul de evoluție spirituală dobândit în viața întrupată, un rol determinant pentru „cazarea noastră” avându-l faptele săvârșite. Dacă am greșit mult, sufletul vă rămâne mai aproape de pământ, unde lumina Divină este slabă și suferințele pentru ispășire grele. Ca să fiu mai bine înțeles, lumina, ce degajă și căldură, în care va pluti sufletul omului este condiționată de mărimea și gravitatea

numărului de păcate.

Spiritul aflat în stare pură, după decorporalizare, seamănă cu un globuleț colorat. Culoarea globulețului indică starea sufletească avută de om în momentul în care a părăsit definitiv trupul și este determinată de acumularea faptelor bune și rele din timpul vieții pământești. Spiritul își schimbă culoarea odată cu eliberarea de o anumită stare sufletească negativă (ură, mânie, invidie, revoltă, dorință de răzbunare), când începe să accepte că a greșit, când își recunoaște păcatele în sinea lui și se căiește pentru faptele rele săvârșite în lumea materială. Un spațiu de primire al spiritelor, metaforic vorbind, seamănă cu o cutie mare și transparentă în care plutesc mii de mărgele colorate. În momentul în care un spirit își schimbă culoarea, de la o nuanță închisă la una deschisă, ori de la o culoare întunecată la alta luminoasă, urcă una sau mai multe trepte. Evoluția are loc odată cu recunoașterea păcatelor și eliberarea de balastul sentimentelor negative, împovărătoare. „Urcarea” se face printr-un canal de lumină, prin absorbție sau aspirare, însoțit de un înger.

Înainte de a muri, tot în funcție de felul cum s-a comportat în viață, omul este întâmpinat de spiritele unor rude și prieteni care l-au iubit – acestora li se permite să-l ajute ca trecerea să fie mai ușoară și să nu-i fie teamă. Dacă muribundul a fost foarte evlavios, va fi întâmpinat de un sfânt. Omul rău, cu păcate grele, este întâmpinat de spiritele unor vrăjmași sau chiar de spirite malefice, acestea vin să-l sperie. De asemenea, sunt și oameni care, tot din cauza unor păcate, nu sunt întâmpinați de nimeni până în momentul venirii Îngerului Morții, ce are rol de însoțitor al sufletului în cealaltă lume și îl trece de prima vamă. Întâmpinarea se face vizual, cu ochii minții; chipurile par foarte reale, dar seamănă cu niște imagini ce

se derulează pe un ecran, fără a avea formă tridimensională.

În momentul în care apare Îngerul Morții nu se mai poate schimba nimic. Redau în continuare discuția pe care a avut-o acesta cu mine în seara zilei de 17 Februarie 2007:

— Vreau să fie liniște.

— Am oprit televizorul și m-am așezat pe un scaun, lângă patul pe care soția mea a fost adusă de acesta în starea de transă.

— Eu sunt Îngerul Morții și am venit să vorbesc cu tine. Trebuie să aprinzi candela sau o lumânare pe care ai folosit-o la împărtășanie.

— Bine, așteaptă puțin.

— Am luat din frigider o lumânare folosită la împărtășanie, am pus-o într-un pahar și am aprins-o.

— Acum te ascult.

— Noi, îngerii morții, nu am fost întrupați. Voi sunteți supărați pe noi că venim să vă luăm sufletele.

— Eu am înțeles că fiecare înger are treaba lui. Vouă v-a încredințat Dumnezeu această treabă.

— Așa este.

— Tu ești înger de lumină?

— Îngerul de lumină este îngerul călăuzitor care ia în primire sufletul omului de la noi. Eu am chipul meu.

— Ai chip uman?

— Nu.

— Poți să-mi spui cum ești văzut de sufletul căruia i te arăți?

— Nu am voie, dar ai să vezi și tu când va hotărî Dumnezeu. Eu îți doresc să fie cât mai târziu.

— Bine, dar poți să-mi spui dacă ai chip frumos sau urât?

— Chipul meu nu este nici urât și nici frumos.

- Tu extragi sufletul omului din trup?
- Nu știu ce înseamnă cuvântul extragi.
- Scoți. Tu scoți sufletul din trupul omului?
- Nu.
- Acesta iese singur?

— Da. Eu numai îl întâmpin. Vin înainte ca sufletul să părăsească trupul și îi spun omului cine sunt și de ce am venit. Pe oamenii care au fost buni și evlavioși, în momentul în care mergem să le luăm sufletul, îi lăsăm să-și ia rămas bun de la rude sau de la cei care se află în preajmă. Toți vă speriați când ne vedeți și într-un fel este normal.

— Așa zic și eu pentru că este ceva necunoscut această trecere în lumea de dincolo.

— Vă este teamă pentru că nu sunteți împăcați și din această cauză trecerea este grea. Foarte puțini dintre voi sunteți împăcați, în primul rând cu voi înșivă, atunci când venim noi.

— Deci, dacă am fi împăcați trecerea ar fi mai ușoară.

— Da.

— Poți să-mi spui cât timp durează această trecere?

— Câteva secunde, dar este foarte dureroasă.

— Doare și trupul?

— Da. Durerea este atât sufletească cât și trupească.

— În momentul în care inima omului se oprește, sufletul iese din trup?

— Nu imediat, ți-am mai spus. Durează câteva secunde în care omul suferă cumplit.

— Înțeleg. Și venirea noastră în această lume este dureroasă.

— Da, atât venirea cât și plecarea sunt dureroase. O dată ce veniți în această lume începeți să și muriți.

— Desigur. Știu asta.

— De multe ori venim însoțiți de sufletele rudelor

celui pe care trebuie să-l luăm.

— Asta ca să-i ușurați suferința și să-i alungați teama?

— Frica nu v-o poate alunga nimeni. Această frică o au toate ființele, nu numai oamenii.

— Bunica mea din partea tatălui și-a văzut rudele decedate și a vorbit cu ele cu câteva zile înainte de a părăsi această lume.

— Unora dintre voi fi se dă voie să-și vadă rudele și înainte de venirea noastră. Pentru noi nu contează ce ați fost în lumea întrupată. Fie că ați fost mari conducători, fie că ați fost oameni nevoiași, pentru noi sunteți la fel. Contează numai cum ați fost ca oameni și ce fapte ați făcut, bune sau rele. Ne pare foarte rău când suntem trimiși să luăm sufletele copiilor și pe cele ale oamenilor tineri, dar nu avem ce face.

— Poți să-mi spui cine vă trimite?

— Dumnezeu. Numai El știe când trebuie să părăsiți lumea în care trăiești tu acum.

— Am înțeles. Poți să-mi spui câte vămi sunt?

— Da, nouă.

— Ce sunt aceste vămi?

— Niște spații în care vi se cere să vă recunoașteți păcatele. Odată cu sosirea noastră vine și îngerul de lumină care urmează să vă însoțească, dar vine și îngerul negru care aparține spiritelor rele. În prima vamă vă însoțim noi, îngerii morții. Aceasta este vama cea mai grea. Îngerul negru vă arată toate păcatele și vă acuză. Desigur, îngerul alb caută să vă apere, dar de multe ori nu prea are cu ce. Atât faptele bune cât și faptele rele sunt puse pe o balanță, faptele bune sunt așezate pe talerul alb iar faptele rele pe talerul negru. Dacă balanța se înclină spre talerul alb, sufletul este luat de îngerul lui Dumnezeu, dar dacă balanța se înclină sub greutatea talerului negru, sufletul

este luat de îngerul diavolului. Între cei doi îngeri se dă o luptă continuă. Puteți ajuta sufletele care trec prin vămi rugându-vă pentru ele în perioada celor 40 de zile cât mai rămân aproape de lumea materială.

— Această balanță chiar există?

— Da, dar nu este materială.

— Dacă sufletul își recunoaște păcatele, mai este luat de îngerul negru?

— Da, dar poate fi apărat mai ușor de îngerul alb.

— Și dacă sufletul omului a uitat cu adevărat că a săvârșit unele păcate care îi sunt imputate, ce se întâmplă?

— Îngerul negru i le amintește.

— Să înțeleg că îngerul negru este cel care ține socoteala păcatelor noastre?

— Această socoteală este ținută și de îngerul lui Dumnezeu, dar îngerul diavolului este cel care vă acuză pentru păcatele voastre și cere să i se încredințeze lui acel suflet păcătos.

— Înțeleg.

— Dacă în cursul vieții vă spovediți și vă mărturisiți păcatele, cu condiția să vă căiți cu adevărat pentru ele, atunci acestea vă sunt iertare și nu mai atârnă pe talerul negru.

Repet, în vămi nu sunt luate în seamă scuzele. Dacă ai săvârșit un păcat și după aceea ai făcut o faptă bună, poți fi iertat sau măcar păcatul nu mai atârnă atât de greu pe balanță. Păcatele făcute cu bună știință sunt foarte aspru pedepsite. Dacă în timpul vieții ați furat hrană sau bani pentru a vă cumpăra hrană, fapta nu este considerată păcat. Dacă, însă, ați furat bani pentru că doreați acei bani, veți fi pedepsiți cu asprime. Cei care iau viețile celorlalți nu sunt iertați. Scuze cum ar fi alcoolul și supărarea nu sunt acceptate. De fapt, pentru crimă nu se acceptă scuze. Vei fi iertat numai dacă ucizi din greșală

sau ca să te aperi.

— În lume au loc mereu confruntări sângeroase. Soldații care luptă în războaie și ucid sunt pedepsiți?

— Da. Atât conducătorii voștri care trimit oameni la război, indiferent de motive, sunt aspru pedepsiți, cât și cei care fiind trimiși, acceptă să meargă să lupte. Nu vă poate nimeni obliga să faceți un lucru rău. Dacă cineva îți spune să te arunci de la etaj pe fereastră, motivând că te va prinde și te va susține un înger, tu te arunci?

— Nu.

— Așa trebuie să facă și cei care sunt trimiși la război.

— Dar mulți oameni au fost trimiși cu forța să lupte, dacă refuzau erau aspru pedepsiți.

— De oameni.

— Da.

— Este mult mai rău când ești pedepsit de Dumnezeu. Cu toate astea, am văzut că tot mai mulți dintre voi fac voia diavolului și nu voia lui Dumnezeu. Sufletele care sunt luate de îngerul negru vor suferi chinuri groaznice. Mă întristez căci acestea se înmulțesc de la o zi la alta.

— Dar aceste suflete mai sunt ajutate de Dumnezeu? Am înțeles de la unii dintre voi că până la urmă și cele mai păcătoase sunt iertate.

— Numai dacă se căiesc sincer. Dumnezeu le aude și pe cele luate de îngerul diavolului. Dacă acestea plâng, se căiesc și cer iertare, după un timp de detenție, care poate fi lung, sunt eliberate. Atât Dumnezeu cât și diavolul se luptă pentru sufletele voastre de muritori.

— Cunoscut asta. Ce se întâmplă în următoarele vămi?

— În funcție de păcatele și faptele voastre bune, treceți de la un înger la celălalt, adică de la cel alb la cel negru și invers, iar la sfârșit, după ce se termină vămile, se

trage linie și se vede în favoarea cui atârână balanța. Dacă talerul alb coboară, sufletul este luat de îngerul lui Dumnezeu.

— Câte zile durează trecerea prin vămi?

— În funcție de fiecare suflet și de păcatele lui. Dacă recunoaște repede, trecerea este mai scurtă, dar ea are loc în perioada de 40 de zile.

— Sufletul se poate înălța în această perioadă după un interval mai scurt de timp de la trecerea lui în lumea spiritelor?

— Nu. După ce trec cele 40 de zile și numai dacă balanța atârână în favoarea lui. Sunt multe spirite care rămân jos, altele urcă puțin, sunt și spirite care, după ce urcă un timp sau mai multe trepte, cad și se întorc de unde au plecat.

— Mi s-a spus că și sfinții ne pot întâmpina la părăsirea trupului.

— Numai oamenii foarte cuvioși și cei care au răbdat toate umilințele la care au fost supuși vor fi întâmpinați de un sfânt pe care l-au iubit mult și căruia i s-au rugat în cursul vieții.

— Voi aveți ranguri?

— Da. Rangul cel mai mare pe care îl poate avea un înger al morții este cel de arhanghel. Toți oamenii care au fost cuvioși și buni în viață sunt întâmpinați de arhangheli. Aceștia au o putere foarte mare și pot ușura mult trecerea prin vămi.

— Știu că în perioada celor 40 de zile cât durează până la înălțare, sufletelor li se dă voie să viziteze oamenii și locurile care le-au fost dragi. În timpul acestor deplasări nu pot fi răpite de îngerii negri?

— Nu, pentru că fiecare suflet este însoțit permanent și de îngerul lui Dumnezeu.

— Cineva care a plecat din lumea aceasta în urmă cu

câțiva ani mi-a spus că imediat după ce a trecut în lumea spiritelor a văzut două lumini, una albă, strălucitoare și alta mai blândă, de culoare albastră. Poți să-mi spui ce reprezintă lumina strălucitoare?

— Amăgirea.

— Sufletului i-a fost teamă să se îndrepte spre lumina albă, dar ce s-ar fi întâmplat dacă pornea spre ea?

— Îngerul însoțitor nu l-ar fi lăsat.

— Spune-mi, te rog, iadul este locul unde se află spiritele malefice?

— Da, însă voi îl numiți iad.

— De fapt ce este iadul?

— Un loc urât, neluminat, unde se aud mereu plânsete.

— Raiul este locul în care se află sfinții și îngerii?

— Nu. Acesta este un loc luminat unde sufletele se simt foarte bine. Mai este și locul de așteptare. Aici sufletele așteaptă până se hotărăște dacă merg în rai sau iad.

— Și cum arată?

— Jumătate din el este luminat iar jumătate este întunecat.

— Locul unde se află sfinții este lângă scaunul lui Dumnezeu?

— Puțini sunt cei care îl pot vedea pe Dumnezeu.

— Poți să-mi spui cum arată acest loc?

— Nu. Pot să-ți spun că este un loc deosebit, iar voi, muritorii, nu puteți nici măcar să vi-l închipuiți. Caută să-ți amintești cât mai multe păcate, scrie-le pe hârtie să nu le uiți iar și mergi și le spune în casa lui Dumnezeu. Tu, spre deosebire de femeia ta, nu prea te căiești pentru ele.

— Nu este adevărat, mă căiesc.

— Ea are o credință mai mare ca a ta și nu trebuie să te superi că îți spun.

— Nu mă supăr pentru că știu și eu asta.

— Ea are păcate mai grele ca ale tale, a lepădat doi copii, a înșelat, a mințit... dar și tu ai mințit, ai înșelat, ai făcut rău.

— Așa este, recunosc.

— Eu nu te judec.

— Știu, dar îți arătăm că nu mi-e rușine și nici teamă să recunosc.

— Este nevoie și de multă căință.

— Am înțeles... De multe pedepse avem parte noi, oamenii, și aici, în lumea întrupată, cât și în cealaltă.

— Nu mai spune și nu mai gândi așa pentru că nu este bine pentru sufletul tău.

— Trecerea prin vămi reprezintă judecata lui Dumnezeu? Te întreb pentru că suntem și acuzați și judecați aici.

— Nu sunteți judecați de îngeri, numai că îngerul negru vă arată păcatele și vă cere să le recunoașteți. Judecata lui Dumnezeu este mult mai târziu.

— Poți să-mi mai răspunzi la o întrebare?

— Da.

— De fapt, nu este o întrebare. Mai mulți oameni pe care i-am cunoscut și au murit, în timp ce-și dădeau duhul, s-au apucat cu mâinile de cap. Atunci v-au văzut pe voi, sau ce s-a întâmplat?

— Au simțit acea durere mare în care sufletul a părăsit trupul. Mai dorești să mă întrebi și altceva?

— Nu acum.

— Îmi permiți să plec?

— Da.

— Bine, după ce plec, să mai lași câteva minute să ardă lumânarea.

— Dar s-a stins în urmă cu câteva minute.

— Atunci, să tămâiezi.

— Așa voi face.

A plecat fără să mai spună ceva.

Sunt cinci lumi sau categorii de spații distincte, populate de „spirite”; am pus cuvântul între ghilimele deoarece, spre deosebire de noi, muritorii, în lumea nevăzută doar sufletele oamenilor sunt considerate astfel. În celelalte lumi sunt sfinți, îngeri, spirite tranzitorii sau între două lumi: ursitorile, ielele, rusaliile și ultima categorie, cea a întunericului, unde sălășluiesc diavolul și demonii. Spațiul în care locuiește Dumnezeu este asemeni Lui, unic prin puritate și desăvârșire.

Îngerii au ranguri, nume și, în funcție de rangurile lor, se împart în 9 coruri angelice. Prima treaptă de sus aparține Serafimilor care au 6 aripi de lumină și se află cel mai aproape de Dumnezeu. În ordine ierarhică descrescătoare urmează Heruvimii – care după credința oamenilor au mulți ochi. Și tot în ordine descrescătoare vin Tronurile, Dominațiile, Puterile, Virtuțile, Principatele, Arhanghelii și îngerii.

Îngerii sunt ființe de lumină care nu au organe asemănătoare omului, pot însă lua înfățișare umană, au două aripi și înălțimi diferite. Există și îngeri fără aripi. Demonii pot lua și ei înfățișare umană, dar aceasta este schimonosită. Spiritele, inclusiv îngerii și sfinții se hrănesc cu lumină, se îmbracă cu straie de lumină și comunică între ei cu ajutorul impulsurilor luminoase. Spiritele sunt forme independente de energie inteligentă. Lumina divină reprezintă materia primă din care se plămădește totul în lumea metafizică. Am văzut că au existat polemici și dezbateri cu referire la sexul îngerilor. Mi se par ridicole astfel de discuții sau înfruntări de opinii, pentru că îngerii se nasc din lumina lui Dumnezeu și nu au nevoie de „organe sexuale”.

Sfinții se pot arăta unor muritori ce dispun de

capacități extrasenzoriale deosebite, cu înfățișarea avută în viața întrupată. Fecioara Maria, mama lui Iisus – fiul lui Dumnezeu, se poate arăta celor care o pot vedea și sub forma unei stele cu lumină albă, în patru colțuri, care degajă căldură sufletească, dragoste, milă și nesfârșită bunătate.

Iisus este fiul lui Dumnezeu și atât. Nu este Dumnezeu pe care ni-l prezintă Biserica Creștină și nici judecătorul suprem. Este adevărat, are rangul cel mai mare între sfinți și cea mai mare trecere în fața Tatălui Ceresc, dar ne poate ajuta la fel ca ceilalți, rugându-se pentru noi.

Sfinții au și ei ranguri, unii sunt specializați și, în funcție de puterea primită, pot da un anumit fel de ajutor. Toți depun rugăciunile noastre la picioarele lui Dumnezeu. În funcție de rangurile lor, în dorința de a ne ajuta, se roagă nu numai Divinității pentru noi, ci și unii altora. Ei nu au voie să vorbească despre viețile trecute, fiindcă au altă misiune dată de Dumnezeu, dar unii dintre ei, care au trăit pe pământ înainte de venirea lui Iisus, au abordat și acest subiect în discuțiile pe care le-au purtat cu mine, ca eu să înțeleg de ce mi s-au întâmplat și necazuri.

Unele spirite evaluate, dintre cele care ne-au cunoscut în viețile trecute și ne-au iubit, au primit permisiunea să ne ajute. O parte dintre acestea au stat cu anii sau cu lunile printre noi. Mă refer la Dinara, înțeleptul chinez, Hanna și unele dintre cele care mi-au fost mamă. Yasmina, Veronica și Carol-Iosif (papa Ioan-Paul al II-lea) au fost contemporani cu noi, dar au petrecut destul timp veghindu-ne și vorbindu-ne.

Știu, mulți dintre cei care vor citi această carte, vor gândi sau vor spune că mi-am pierdut mințile de fac astfel de afirmații; sincer, nu-mi pasă, judecata umană este de multe ori foarte subiectivă. Eu nu vreau să conving pe

nimeni că ceea ce am scris în această carte, este adevărat. Cândva, fiecare dintre noi va vedea lumea de care ne îndoim acum, mai precis, o parte din ea, în funcție de păcatele și faptele bune săvârșite în lumea materială.

Primele contacte cu spiritele.

Georgiana a avut în vis primele contacte cu spiritele. După cum se vede, eu am început să scriu jurnalul din luna Februarie a anului 1997.

8 Februarie 1997. A murit la azilul de bătrâni, în vârstă de 89 de ani, bunica mea Victoria. Înainte de a afla vestea, Georgiana a visat-o: era îmbrăcată cu un taior de culoare maron și se plimba, sprijinită în baston, pe o alee însoțită, flancată de straturi cu flori. Bătrâna avea un chip senin și privea cu încântare florile.

10 Februarie 1997. Victoria a venit iar la soția mea în vis. Le despărțea o masă. M-am mare era îmbrăcată în capod de casă, o privea cu insistență pe Georgiana și încerca să-i vorbească, dar nu reușea să spună nimic clar. Soția mea o tot întreba ce dorește. Bătrâna a început să-i scrie cu degetul pe fața de masă, dar nu a reușit să termine de scris tot ce voia pentru că a sunat ceasul deșteptător și visul s-a întrerupt. Georgiana a reușit să vadă doar atât: „Victoria a venit să o ia...” A doua zi, Lidia, soția vărului mai mic al bunicii mele – care a fost la înmormântarea bătrânei și nu părea bolnavă – a făcut congestie cerebrală și a murit. Tata o curta pentru că era văduvă și o plăcea, însă planul lui a murit odată cu femeia. Deci, m-am mare a vrut să ne anunțe că Lidia va muri și a vrut să scrie că a venit s-o ia.

15 Februarie 1997. Georgiana s-a întâlnit în vis cu îngerul ei păzitor. Acesta vine de fiecare dată când este chemat, dar i se înfățișează și nechemat atunci când are să-i comunice ceva. Seamănă cu o ființă umană, poartă o mantie lungă, de culoare cenușie, și are capul acoperit cu

o glugă. Georgiana îi spune supărările, îi cere sfaturi și ajutor pentru problemele noastre (ale ei, ale mele și ale copilului nostru). De data aceasta l-a rugat să mă ajute să-mi găsesc serviciu și să nu-i mai dea voie bunicii mele să-i vină în vis. Îngereasa – așa îl numește ea – i-a spus că, pentru a scăpa de ghinion, eu trebuie să merg în postul Paștelui la biserică în fiecare săptămână, în prima zi și în ziua în care m-am născut și să mi se citească slujbele Sfântului Vasile cel Mare.

22 Februarie 1997. Georgiana s-a odihnit după-amiază până aproape de ora 20. Înainte de a se trezi a visat că dormea pe patul din dormitor, pe care se afla în realitate, și la capătul patului, lângă fereastră, a apărut Yasmina. Surprinsă în vis de această vizită neașteptată, soția mea a vrut să coboare de pe pat.

— Nu te trezi, dormi mai departe, i-a spus Yasmina.

— Ai venit și tu o dată la mine și eu să stau întinsă pe pat?!

— Nu, nu te ridica, te rog, dormi. Am venit doar să-mi iau rămas bun.

I-a zâmbit, a întins palma dreaptă spre ea și i-a arătat o floare mică, albă, asemănătoare cu floarea de colț, după care a dispărut.

Când s-a trezit, Georgiana a spus că a murit Yasmina și mi-a povestit visul.

În dimineața următoare a sunat Veronica și ne-a confirmat că într-adevăr Yasmina murise cu o zi în urmă, la ora 19 și 30 min. Ne-a povestit că înainte de a părăsi această lume, bătrâna i-a spus că a venit să o întâmpine spiritul soțului ei care ținea în brațe un buchet mare de flori exotice. La rugat să aștepte puțin că va veni și ea. A privit-o pe Veronica și ultimele cuvinte rostite înainte ca sufletul să-i părăsească trupul au fost: „sper că nu am supărat pe nimeni în această lume”. Veronica i-a mai spus

Georgianeii la telefon că are să-i dea o floare de colț pe care Yasmina a descântat-o pentru mine, la rugămintea mea. De asemenea, mai are un mesaj pe care i-l va comunica după ce o va înmormânta pe bătrână.

Yasmina a fost înmormântată la cimitirul din Călărași. Georgiana nu a participat la ceremonie pentru că nu suportă să vadă oameni morți, i se face rău de frică. Încă nu a aflat motivul acestei frici, i s-a spus numai că este de natură karmică. Yasmina știa și a rugat-o pe Veronica să nu o cheme pe soția mea la înmormântarea ei.

După ce au trecut câteva zile de la înmormântare, Georgiana s-a întâlnit cu Veronica și aceasta i-a povestit că Yasmina, înainte de a muri, i-a spus că știa din tinerețe că urma să o întâlnească. Menirea ei a fost să o aștepte pe soția mea pentru a-i deschide poarta spre lumea spiritelor cu ajutorul unui „descântec” învățat în Singapore. Când era în viață, Yasmina a rugat-o pe Veronica să facă pentru Georgiana tot ce îi va spune ea în vis, după ce va părăsi această lume.

Soția mea este supărată de mai mult timp deoarece șefa ei de la serviciu se poartă urât cu ea. Dorește să plece de la Oficiul 12, dar Ionela nu vrea să-i aprobe transferul fără să primească om la schimb și nimeni nu acceptă să vină să lucreze acolo. Georgiana se plânge mereu la Dumnezeu, la sfinți și la cine o aude.

27 Februarie 1997. Tata-mare a venit în vis și i-a spus nepoatei lui că o va ajuta să se mute la alt oficiu. Să nu se certe cu șefa ei și să mai aibă puțină răbdare.

7 Martie 1997. Îngereasa a sfătuit-o pe soția mea să meargă timp de 6 săptămâni la biserică și a învățând-o ce să facă pentru a reuși să se transfere. Mie nu are voie să-mi spună ce a învățat-o îngerul ei.

12 Mai 1997. Yasmina:

— Stai liniștită, curând vei pleca de la Oficiul 12. Ai

încredere în mine.

— Voi avea încredere în tine dacă mă voi muta la Oficiul 33.

— Atunci, așa să fie.

16 Iulie 1997. Yasmina:

— Ei, acum crezi?

— Da, i-a răspuns Georgiana, care de câteva zile lucrează la oficiul pe care și l-a dorit atât de mult.

— Bine. Înainte de o sărbătoare religioasă vei primi un inel. Să te duci să-l sfințești.

Tot timpul când se întâlnesc în vis le desparte un spațiu cețos.

18 Iulie 1997. Yasmina:

— Să-mi dai de pomană câteva banane că-ți va merge bine.

În cursul zilei Georgiana a făcut ce a rugat-o spiritul. Într-adevăr, a început să-i fie mai bine la noul loc de muncă, se înțelege bine cu șefa, cu colegele de birou, a primit „atenții” și cadouri de la clienți.

26 Iulie 1997. Yasmina:

— Să-ți cumperi singură un inel cu trei pietre roșii. Este mai bine când omul își cumpără un lucru cu mâna lui.

— Dar nu am bani.

— Vei găsi sau vei primi.

În aceeași noapte Yasmina i-a spus Veronicăi să-i cumpere ea inelul.

26 August 1997. În vis, Georgiana se afla într-o capelă în care erau așezate 3 coșciuge. Capela era plină cu lumânări aprinse și flori. În exteriorul capelei se afla o mulțime de oameni care țineau în mâini flori și lumânări aprinse. Mesajul acestui vis l-am înțeles în data de 31 August când am aflat de la televizor că a murit, într-un accident de mașină, Lady Diana împreună cu logodnicul ei și cu soferul care conduce autoturismul.

31 August 1997. Întâlnirea cu unele dintre ursitorile noastre: Georgiana mergea pe un drum, într-un spațiu nedefinit. La un moment dat a ajuns în dreptul unei case pe care scria km. 52. O femeie îmbrăcată elegant stătea pe treptele de la intrare și privea într-un glob de cristal. Femeia era drăguță și avea degetele de la mâini pline cu inele.

— Ce faci aici? a întrebat-o Georgiana.

— Aici locuiesc de când m-am născut.

— Ce vezi în acel glob?

— Îl văd pe cel căruia îi ursesc.

— Cum se numește?

A pronunțat numele meu.

— Pot să privesc și eu în glob?

— Nu ai voie.

— Și cât mai stai aici?

— Oho, mai am mult de stat.

— Ești bogată? Văd că ai haine frumoase, elegante, bijuterii...

— Da.

— Bine, dar el este amărât acum, nu prea are de niciunele.

— Știu, dar nu va dura mult.

— Tu cum ai și el nu are?

— Eu mi-am făcut și își va face și el.

A mers mai departe și a ajuns la o casă pe care scria km. 60. La intrarea în casă, pe trepte, stătea o femeie cu chip blând și drăguț, dar îmbrăcată modest, care, la fel ca prima, privea într-un glob de cristal.

— Sărut mâna! Ce faci aici?

— Stau.

— Ești soră cu cealaltă?

— Nu, nu suntem surori, fiecare are treaba ei.

— De ce ești așa de modest îmbrăcată?

— Așa trebuie să fiu.
— Mă lași să mă uit și eu în glob?
— Nu, nu am voie.
— De ce ai mâinile așa muncite?
— Așa trebuie, eu muncesc ca să ai tu.
— Tu mai stai mult aici?
— Mai stau, nu exagerat de mult, dar destul.
— Vei fi mereu așa modest îmbrăcată?
— Da, deoarece eu atât am avut voie să-ți dau, restul
îți va da a treia.

— Pe a doua am văzut-o?
— Da, este cea care îți dădea să alegi inele.
— Și a treia?
— Asta tu trebuie să știi.

A salutat-o și a mers mai departe. A ajuns într-un loc exotic, însořit, cu multe plante tropicale. Aici a întâlnit o tânără blondă, cu ochii albaștri, care purta o cunună de flori pe cap și stătea în dreptul unei borne pe care era scris km. 90. Fata ținea și ea un glob în mână și privea în el.

— Tu cine ești? a întrebat-o Georgiana.
— Știi foarte bine cine sunt, i-a răspuns fata, care era voioasă, exuberantă, conștientă de calitățile ei.

— Tu ești bogată?
— Da, nu vezi?
— Și ce ai?
— Doar vezi, toate fructele, plantele, cerul însori, marea cu apă limpede și caldă... Am de toate și așa va fi și el, bogat, ca mine.

— Văd că porți verighetă.
— Da, dar pentru o perioadă scurtă de timp.
— O să suferi?
— Da, însă o să-mi treacă cu scurgerea timpului și voi găsi altă verighetă.

Georgiana s-a închinat în vis și a zis: Doamne, apără-

mă și păzește-mă! apoi s-a trezit în altă dimensiune și avea picioarele acoperite cu bube purulente.

5 Septembrie 1997. În jurul orei 20 a părăsit această lume Maica Tereza. Georgiana nu a visat ceva deosebit în cursul nopții, dar toată ziua, până la aflarea vestei, a avut un sentiment de tristețe, de „inimă grea”.

8 Octombrie 1997. Yasmina în vis:

— nu fi necăjită, nu fii tristă că o să se rezolve totul. Să nu-ți alegi o zi de vineri sau de sărbătoare, să ții post la Crăciun ca să te împărtășești, să dai de pomană la doi copii în zilele când se prăznuiesc sfinții Nicolae și Stelian, să aprinzi o lumânare mare pentru Matei. De ce nu porți inelul de la mine? Să-l porți împreună cu cerceii fiindcă îți vor aduce noroc.

Georgianeii trebuia să-i vină menstruația în urmă cu 10 zile, și-a făcut testul pentru graviditate și acest a ieșit pozitiv. Nu știu cum s-a întâmplat fiindcă eu am protejat-o. Suntem supărați amândoi.

21 Octombrie 1997. Astăzi Georgiana a fost chiuretată. Dacă aveam o situație materială mai bună și eu serviciu, lasam să se nască și acest copil.

În postul Paștelui din anul 1996 Îngereasa i-a spus soției mele că nu va trece doi ani și va avea o fetiță. A rugat-o să-i pună numele Tamliha sau Doriană. Desigur, îngerii au numai intenții bune, însă realitatea din lumea materială nu corespunde totdeauna cu condițiile necesare pentru ca acestea să fie îndeplinite de noi, muritorii.

22 Octombrie 1997. S-a întâlnit pe un drum (tot în vis) cu o bătrână care ținea o fetiță de mână. Copila plângea încontinuu.

— Nu știu ce să fac cu fetița aceasta că și-a pierdut mama.

Georgiana a întins brațele spre copilă și i-a zis cu glas drăgăstos:

— Hai, vino la mine! Fata s-a retras și împingea aerul cu mâinile, ca și cum s-ar fi apărat de cineva. De ce nu vrei să vii la mine? Toți copiii trag la mine!

Copila plângea în continuare și se tot retrăgea din fața ei, respingând-o cu mânuțele.

— Ce mamă este aceea care își pierde sau își alungă copilul? s-a întrebat Georgiana în gând. De ce nu vrea să vină la mine?

— Nu știu, i-a răspuns bătrâna sec.

Georgiana era foarte contrariată de atitudinea copilului și a situației. După ce s-a trezit, toată ziua a fost tristă din cauza acestui vis cu tâlc.

26 Octombrie 1997. S-a întâlnit cu două spirite ce semănau cu două femei. Una era îngereasa, avea chip blând și purta veșminte albe. Cealaltă, necunoscută, era îmbrăcata cu haine împodobite și avea o atitudine arogantă.

Îngereasa ținea de mână o fetiță de câțiva ani, cu ochi frumoși, blânzi, impresionabili.

Georgiana, cum a văzut-o pe îngereasă, a vrut să o atingă și a rugat-o să o ierte, dar aceasta i-a făcut seama cu mâna să se oprească deoarece nu trebuia să se apropie de ea, apoi i-a vorbit:

— Ți-am spus cu mult timp în urmă că dacă vei avea o fată să o lași să vină în lumea voastră și să-i dai numele de Tamliha sau Doriană. Eu am avut încredere în tine, dar m-ai dezamăgit. Voi fi și eu pedepsită. Ți-am trimis în vis pe cele trei ursitori care ți-au arătat cum va fi viața voastră în general, iar eu ți-am arătat lucruri la care puțini muritori au acces. Fetița care este lângă mine era binecuvântată deoarece în data de 8 Septembrie este praznicul nașterii Maicii Domnului. Copila nu a avut niciodată mamă de câte ori a fost născută, tot de atâtea ori a fost părăsită și tu ai fi fost pentru ea acum, și ea pentru

tine, o alinare, căci altfel nu ți-aș fi dat-o ție. Nu se știe cât va mai umbla spiritul ei până își va găsi o mamă iubitoare. Dacă vreodată va fi trimisă iar la tine și o vei primi, va fi rea și se va răzbuna pe tine pentru suferințele pricinuite de toate mamele care au alungat-o. Șiindu-te miloasă nu mă așteptam să procedezi așa. Pentru că nu m-ai ascultat, eu nu mai am voie să vin până în ceasul morții tale, când vei părăsi lumea de supărare, ca tatăl tău.

— Te rog din suflet să mă ierți pentru că îmi pare rău, s-a tânguit Georgiana.

Îngereasa era pe picior de plecare, dar auzindu-i rugămintea și simțindu-i regretul, s-a oprit și i-a spus:

— Pentru că ești bună la suflet și ai respectat înțelegerile făcute cu mine, te dezleg de aceste înțelegeri. Dacă vreodată vei face ceva care să mă înduioșeze, îți voi mai acorda o șansă și voi veni iar în vis să te ajut. Păstrează pentru tine tot ce ți-am spus până acum că îți va fi bine. Dacă vrei să spui, ești liberă să o faci pentru că te-am dezlegat. Faci cum crezi de cuviință.

— Bine. Spune-mi, te rog, ea cine este?

— Videnia.

— Și eu ce să fac cu ea?

Videnia ținea în mână o cupă cu o băutură incoloră. I-a zâmbit și a îndemnat-o:

— Bea!

— Ce să fac? a întrebat-o pe îngereasă.

— Faci cum dorești, de mine n-ai vrut să asculți, ai ascultat de muritori, i-a răspuns ea cu blândețe.

Videnia s-a apropiat mai mult și i-a spus cu îndrăzneală:

— Dacă vei bea, șarpele se va închina în fața ta.

Îngereasa se îndepărta cu fetița, iar Georgiana se uita după ea cu disperare în suflet.

Videnia a continuat să-i vorbească pe un ton mieros:

— Dacă vei bea, te vei folosi de mine pentru a te feri de cei care te-au supărat și te vor supăra, iar eu te voi ajuta să te răzbuni pe ei.

Georgiana a întins mâna să ia cupa, dar o altă mână, nematerializată, a lovit cupa și aceasta a căzut jos. Videnia a dispărut fără să mai spună ceva. Georgiana a privit în sus și a văzut o lumină. În același timp un glas i-a spus:

— Îmi pare rău, dar de acum te vei descurca singură.

28 Octombrie 1997. S-a întâlnit iar cu îngereasa. Aceasta a mângâiat-o pe cap și i-a zis să se așeze lângă ea, pe o bancă, într-un spațiu nedefinit.

— Mor azi? a întrebat-o Georgiana cu nedumerire în glas.

— Nu.

— Dar nu am făcut nimic înduioșător ca să vii...

— Eu nu am fost pedepsită și oricum nu suntem noi în măsură să judecăm și să pedepsim. Noi, îngerii, știm cu adevărat ce se petrece în sufletul fiecărui muritor. Am revenit deoarece m-a înduioșat durerea ta sufletească. Ești la fel ca ceilalți oameni, dar ai ceva aparte.

— Ce anume?

— Omenia. Acum stai aici lângă mine să discutăm puțin. Știu că ești supărată și că nu ai vrut să te naști, dar așa a trebuit și eu te-am ajutat. Te veghez de când ai venit pe lume și te-am urmărit mai mulți ani înainte de a-ți apărea în vis. Știu că tânjești după dragostea oamenilor și că tu îi iubești, dar unii oameni sunt făcuți să dăruiască mai mult iar alții să primească mai mult. Uite, să-ți dau un exemplu. Tu spui că Alina și Roxana îți sunt prietene, dar adevăratul prieten este cel care stă lângă tine la necaz. Ele, de când au o situație materială mai bună decât a voastră, s-au îndepărtat de tine în loc să te ajute. Tu le-ai fost cu adevărat prietenă pentru că le-ai ajutat ori de câte ori au avut nevoie. Nu trebuie să te superi pentru că așa sunteți

voi, majoritatea muritorilor. Oamenii pe care tu îi iubești, datorită dragostei tale, au noroc. Binele pe care îl faci se întoarce și se revarsă asupra copilului tău. Afecțiunea și darurile oferite de tine lui Augustin se întorc acum prin Virginia, nașa voastră, la copilul tău Matei.

— Bine, dar eu ce să fac acum pentru că sunt necăjită din cauza șefei mele?

— Eu nu știu ce înseamnă „șef” fiindcă numai Dumnezeu ne conduce. Acea despre care îmi vorbești ține de legile voastre pământene; tu nu ai niciun șef, Dumnezeu este cel care hotărăște soarta oamenilor. Ceea ce vrei să obții de la oameni, să ceri cu blândețe și demnitate și dacă nu primești, nici ei nu vor primi când îi vor cere lui Dumnezeu, pentru că așa sunt legile noastre. Să nu uiți că tot timpul tu ai zis că Dumnezeu vede tot și El este cel care împarte dreptatea. Să fii ca înainte... Noi ne rugăm pentru tine, dar să mai mergi și tu în Casa Domnului să te rogi.

— Voi merge, dar tu știi că sunt necăjită din cauza lipsurilor. Dacă știam că mi se va îmbunătății viața materială, nu făceam avortul.

— Noi chiar dacă știm, nu avem voie să spunem astfel de lucruri. Poți să povestești discuția avută cu mine unui om care ești sigură că te crede. Tu să continui să-i iubești pe oameni chiar dacă nu-ți împărtășesc toți sentimentele. Știu că suferi din această cauză, dar să te gândești că părinții tăi, fiul și soțul tău îți împărtășesc dragostea.

A mângâiat-o pe frunte și a dispărut.

29 Octombrie 1997. Georgiana se afla la curtea unui rege. Nu știa cum a ajuns acolo, dar era conștientă în vis că trăia cu adevărat în alt timp, cel actual. Stătea în iatacul care îi fusese dat, nu știa de cine, și era îmbrăcată cu o rochie de creolină, lungă, cu guler înalt, așa cum se purta la curțile regilor din Apus în urmă cu 4 - 5 secole.

Pe ușă a intrat o femeie pe care o cunoștea ca fiind doica ei. Aceasta a întrebat-o:

— Ești gata?

— Pentru ce? i-a răspuns Georgiana tot cu o întrebare, deoarece nu știa ce se întâmplă cu ea și nici cum a ajuns acolo.

— Te așteaptă regele.

— Da?! Bine...

— Să fii atentă cum te porți și cum vorbești cu el. Îi plac femeile, dar este neîndurător cu cele care îl resping și nu-i arată respect.

— Cine este acest rege și cum am ajuns aici?

— Este Henric al... (Georgiana, la trezire, a uitat al câtelea) ...și ai venit tu, singură.

— Am venit eu?! Dar eu trăiesc în altă lume, în viitor.

— Da?! Bine, însă, acum trebuie să mă urmezi.

Au străbătut împreună mai multe culoare lungi, au trecut prin uși păzite de soldați îmbrăcați în armuri și înarmați cu săbii și halebarde, și au pătruns într-o sală mare unde regele petrecea în compania curtenilor.

— Să fii atentă cum îi vorbești, i-a amintit doica și a condus-o până în apropierea locului unde ședea suveranul, apoi s-a retras cu pași ușori.

În timpul cât au străbătut sala, zeci de perechi de ochi au urmărit-o pe Georgiana cu interes și curiozitate.

— A, iată-te! a exclamat regele când a zărit-o în apropiere.

— Bună ziua, majestate!

— Cum te cheamă? a întrebat-o regele binevoitor.

„Cum mă cheamă? Regele acesta nu este sănătos la cap. Dacă îi voi spune că numele meu este Georgiana, va crede că-mi bat joc de el”, a gândit ea. L-a privit cu sfilă și i-a răspuns cu glas scăzut:

— Nu cred că numele meu are importanță.

— Da, așa este. Ai răspuns cuviincios. – S-a ridicat de la masă.

— Să mergem! Iar către ceilalți: eu plec, am o treabă. Curtenii îi priveau cum se îndepărtează și chicoteau în urma lor cu subînțeleș.

— Te-a pregătit doica? a întrebat-o regale pe soția mea.

— În ce sens?

— Cum, nu ți-a spus?

— Nu, majestate.

— Nu a procedat cum trebuie. Cum ai spus că te numești?

— V-am spus, nu are importanță.

— Poate te mai gândești și-mi spui numele tău.

— Ce trebuia să-mi zică doica?

— Îți voi spune eu. Nu-mi place să fiu refuzat...

— Am auzit că sunteți un om crud cu femeile.

— Numai cu cele care mi se împotrivesc. Să mergem în iatacul meu.

— Cum doriți, majestate, numai că eu nu am voie să fac dragoste cu un bărbat timp de o lună. Abia am făcut o întrerupere de sarcină.

— Nu înțeleg ce spui.

— Eu vin din viitor și femeile care rămân însărcinate și nu vor să nască copiii, au posibilitatea să-i avorteze în primele luni de sarcină. Există medici și instrumente medicale cu ajutorul cărora poate fi scos fătul din pânțele femeii.

— Spui prosti, nu este posibil așa ceva.

— Este posibil pentru că eu trăiesc în altă lume, în viitor. M-am întors înapoi, în timp, câteva sute de ani.

— Deci ești vrăjitoare. Voi porunci să fii arsă pe rug.

— Nu sunt vrăjitoare și spun adevărul. Nu știu cum am ajuns în lumea voastră.

— Mie nu-mi pasă. Dacă este așa cum spui, vreau numai să-ți văd și să-ți mângâi sânii.

— Au intrat în iatac.

— Dezbracă-te!

— Bine, îți voi arăta sânii, dar numai atât cât vreau eu. În gând: dacă nu mă lasă în pace îi trag una în cap... Nu este bine că mă poate da pe mâna călăului.

— Și-a deschiat nasturii rochiei și a scos-o de pe ea. A rămas cu corsetul și juponul. O mare parte din sâni se ridica deasupra corsetului.

— Doar atât îți arăt, corsetul nu-l dau jos de pe mine.

— Bine, spuse regele și începu să-i mângâie sânii.

După un timp a îngenuncheat și i-a mângâiat picioarele. Curând l-a luat somnul și a adormit la picioarele ei.

Georgiana nu și-a mai amintit dacă a venit doica să o ia din iatacul regelui sau a ieșit singură. S-a trezit, tot în vis, în curtea castelului, în fața unui turn foarte înalt și asista la o ceremonie funerară. Opt bărbați, purtând un coșciug pe umeri, coborau scara spiralată aflată în exteriorul turnului.

— Cine a murit? a întrebat-o Georgiana pe doica apărută lângă ea.

— Prințul moștenitor. Era un tânăr cu suflet bun și iubit de oameni.

— Îmi pare rău pentru el, dar de ce trebuie să-l coboare așa încet tocmai din vârful turnului?

— Așa este ceremonialul.

— În lumea mea se procedează mult mai simplu.

— În lumea noastră este altfel.

— Eu nu vreau să rămân în lumea voastră. Doresc să mă întorc în timpul în care trăiesc cu adevărat și nu știu cum să fac.

— Te pot ajuta eu dacă recunoști un bărbat dintre cei

opt care poartă sicriul pe umeri.

— Bine.

Georgiana îi privea cu atenție pe bărbați, dar erau prea departe și nu le distingeau chipurile.

— Îmi trebuie un binoclu ca să-i văd mai bine, i-a spus ea doicii.

— Nu știu ce înseamnă acest obiect, fu răspunsul primit.

— Ei, nu știi!... Am să încerc să mă descurc fără el. Parcă unul dintre bărbați seamănă cu Dan.

— Nu știu cine este Dan.

— Acela, și Georgiana i-a arătat cu degetul pe unul dintre bărbații care duceau sicriul.

— Dar, acela este pajul Daniel.

— Ei, n-are importanță, Dan, Daniel, este același.

— Stai să văd, spuse doica și deschise o carte foarte mare și foarte groasă. Răsfoi mai multe file, căutând ceva cu privirea. Da... acesta este răspunsul, confirmă ea într-un târziu, apoi închise cartea și Georgiana se trezi din vis.

30 Otombrie 1997. S-a întâlnit cu îngereasa într-un spațiu nedefinit. Aceasta a mângâiat-o pe cap și a întrebat-o:

— Tot ești supărată?

— Da. Am eu un cui împotriva cuiva.

— Crezi că trebuie să fie pedepsită persoana respectivă?

— Nu știu. Dacă nu s-a căit așa cum m-am căit eu...

— Dacă Dumnezeu te-a iertat pe tine, crezi că mai trebuie pedepsită?

— ...?!

— Nu mai fi necăjită.

1 Noiembrie 1997. Altă întâlnire cu doica. Ev mediu, rochii din crinolină.

Georgiana se află în camera ei și își aranjează câteva

haine într-un dulap.

Doica:

— Azi trebuie să-l întâlnești pe prințul cu care te vei mărita.

— Poftim?! Dar nici nu știu cum arată iar eu sunt măritată și am un copil în lumea din viitor.

— Acum, în lumea în care ne aflăm, trebuie să te măriți cu cine dorește tatăl tău. Sper că nu vrei să-l superi.

— Bine, dar... Măcar de mi-ai arăta chipul desenat al bărbatului cu care trebuie să mă mărit.

— Asta se poate, a zis doica și a adus un vas din sticlă, un fel de casetă în care se afla un portret al prințului.

— Este drăguț, a remarcat Georgiana. Ochii îi sunt blânzi și au o culoare albastră, intensă. Îmi place, însă mă mai gândesc. Eu am născut un copil...

— Nu în lumea asta, replică doica.

— Da, dar nu mai sunt virgină.

— Nu este bine. Va fi o dezonoare pentru viitorul tău soț. Scoțienii țin mult la onoare.

— Parcă spuneai că este norvegian.

— Ei, din părțile acelea... Trebuie să rezolvăm repede această chestiune.

— Cum?

— Îți voi aduce un medic care te va coase.

— A, dar nu vreau. A fost foarte dureros când am fost dezvirginată. Nu vreau să mai trăiesc încă o dată această experiență.

— Trebuie, dacă nu vrei să-l superi pe tatăl tău, prințul... (La trezire i-a uitat numele).

— Bine, fie.

Doica a ieșit din încăpere și s-a întors cu un bărbat care a spus că este medic și a cusut-o. În timp ce medical își făcea treaba, Georgiana simțea durerea la intrarea în

vagin.

După ce s-a încheiat mica operație, soția mea a mers la întâlnirea cu viitorul ei soț din acele vremuri. Bărbatul a întâmpinat-o cu o plecăciune și ea i-a răspuns făcând același gest.

Necunoscutul era frumos, blând și avea o privire caldă, învăluitoare. Purta haine de om cu rang înalt. După ce doica le-a făcut prezentările s-au despărțit.

Georgiana i-a spus doicii:

— Data trecută ai vrut să mă măriți cu regele acela care a adormit sau a leșinat după ce mi-a mângâiat sânii, iar acum vrei să mă măriți cu acest prinț scoțian. Norocul meu este că măcar cunosc limba engleză.

— Cunoști limba lui?

— Da.

— Atunci este bine. Cum rămâne, te măriți cu prințul?

Fără să mai ezite i-a răspuns:

— Da, mă mărit cu el deoarece îmi place, apoi s-a trezit.

5 Noiembrie 1997. Veronica a visat-o pe Yasmina și aceasta a rugat-o să-i dea Georgianeii una dintre fustele pe care i le-a lăsat și anume pe cea pepită. „Trebuie să o poarte când are ceva important de rezolvat”, a fost recomandarea ei.

6 Noiembrie 1997. Veronica a chemat-o pe Georgiana să-i dea fusta. De asemenea, i-a mai dat un inel din argint, tot de la Yasmina.

10 Noiembrie 1997. Yasmina:

— Să nu pui inelul pe deget până la Sfântul Nicolae. După ce trece ziua lui, să-l porți o săptămână de probă, să vezi dacă nu ți se întâmplă ceva rău. Să nu mai judeci oamenii greșit, după starea ta sufletească.

— Despre cine vorbești?

— Vei vedea persoana respectivă săptămâna viitoare.
Atât deocamdată și stai liniștită.

17 Noiembrie 1997. Georgiana, în vis, era cu mine pe un câmp. Un cal alb păștea ceva mai departe de noi. Un câțel s-a apropiat de ea:

— Îți place cum arăți?

— Da, sunt mulțumită.

— Și nu vrei să arăți și mai frumos?

— Aș vrea, dacă mi-ar folosi la ceva.

Câinele s-a dus la cal și l-a întrebat:

— Nu vrei s-o ajuți?

— Cu ce s-o ajut?

— Să fie mai frumoasă.

— Asta vrea, ai întrebat-o?

Și iar a venit câțelul la Georgiana.

— Îți place cum arăți?

— Da, arăt destul de bine. Pe mine mă dor rinichii acum.

— Și în sinea ei: poate am febră dacă am ajuns să vorbesc cu animalele.

Câinele s-a dus iar la cal:

— Hai s-o ajutăm.

Și calul s-a apropiat de Georgiana.

— Eu pot să te ajut și să-ți îndeplinesc numai o dorință. Deci, ce vrei, să fii sănătoasă ori să arăți mai bine?

— De fapt, tu știi foarte bine ce-mi doresc. Îndeplinește-mi ce vrei tu din ce ști că-mi doresc. Acum sunt bolnavă și nu-mi arde de nimic, dar voi ce sunteți de am ajuns să vorbesc cu animalele? Îngeri nu cred că puteți fi.

— De unde știi tu ce suntem noi și dacă am fii îngeri ce chip putem să luăm?

Ea se gândea: Calul acesta seamănă cu căluțul pe care mi l-a arătat moșul, numai că acesta este mare și

sfătos. Dar căluțul era Matei. Ce bolnavă sunt de am ajuns să vorbesc cu caii!

— Ai încredere? a întrebat-o calul.

— În oameni? Am încredere în ei până la proba contrară.

— Ai încredere în toată lumea?

— Am în părinții mei, în soțul meu, în copilul meu, în Veronica, Doina, Claudia...

— Bine, lasă rudele. Oricum, să nu ai încredere în toată lumea deoarece nu toți îți vor binele.

Câinele adresându-se iar calului:

— Hai să o facem mai frumoasă.

— Trebuie să vrea și ea.

— Către Georgiana: spune-mi ce dorești?

— Ce vrei tu, eu acum nu mă simt bine și nu știu ce să-ți cer. Ce crezi tu că-mi trebuie.

— Bine, spuse calul și se îndepărtă.

Peste două zile Georgiana a eliminat o piatră de la rinichi.

30 Noiembrie 1997. S-a trezit într-un spațiu în care erau Yasmina și îngereasa.

Îngereasa i-a zis:

— Pentru că te frământă să afli niște răspunsuri, și cum suntem în post, și avem voie să coborâm la voi să vă spunem câte ceva, vom merge toate trei și eu îți voi arăta numai ce mi s-a permis, chiar dacă știu tot. Am venit pentru că m-a rugat Yasmina. Poți să mă întrebi tot ce vrei pentru că eu știu aproape tot, dar îți voi răspunde numai la întrebările la care am voie. Noi suntem spirite și numai Dumnezeu este cel care cunoaște tot. El știe care vă este destinul și pe noi, spiritele, ne lasă din când în când să vă spunem câte ceva ca să vă ajutăm. Venim când suntem lăsate și ne adresăm cui ne aude și ne vede. Știu că ai sufletul foarte tulburat și confuz și vrei să afli o mulțime de

răspunsuri. Acum vei primi o parte, spun asta pentru că este posibil să nu am voie să-ți răspund la toate întrebările. Și pentru că, de câte ori ți-am arătat câte ceva, soțul tău ți-a cerut să-i spui clar ce vi se întâmplă, îți spun că noi vă putem arăta numai prin simboluri ce vreți să știți.

— Pot să întreb ceva în legătură cu floarea de colț dată de Yasmina soțului meu?

I-a răspuns Yasmina:

— Dacă ar fi fost altcineva și nu Remus, ar fi avut efect într-o oarecare măsură, dar eu neștiind că are sufletul încătușat și că nu are acces la lumea noastră, floarea și descântecul nu au nicio putere. - (Înainte de a muri, Yasmina mi-a descântat o floare de colț pe care urma ca eu să o pun noaptea sub pernă pentru a avea acces la lumea spiritelor).

Îngereasa:

— Vino să vezi. Și i-a arătat într-un glob ca de cristal o ladă, legată cu lanțuri în formă de cruce și ferecată cu lacăt, și a zis: acolo se află sufletul lui de când s-a născut.

— Dar de ce este încătușat sufletul lui? a întrebat Georgiana.

— Soțul tău nu a crezut în Dumnezeu într-o viață anterioară, iar acum a venit cu aceeași necredință și de-abia de ceva timp a început să creadă cu ajutorul tău. Dumnezeu nu s-a supărat, dar cei care l-au trimis în lumea materială, drept pedeapsă pentru necredința lui, i-au „înlănțuit sufletul”. Se va elibera dacă te vei ruga tu la un sfânt care crede că îl poate ajuta, sau l-a ajutat când l-a rugat el. Tu poți să te rogi la ce sfânt vrei tu, căci pe tine te va ajuta oricare dintre ei să-i eliberezi sufletul. Acum ai voie să-mi pui 3 întrebări la care vei primi răspuns prin intermediul simbolurilor.

— Cum va fi viața copilului meu?

În glob a văzut o floare exotică ce emana raze de

lumină, dar avea o petală puțin veștejită.

— De ce o petală este veștejită? a întrebat Georgiana.

— Nu te îngrijora pentru că îl va afecta puțin și mult mai târziu. Esențial este că floarea este frumoasă, proaspătă, plină de lumină. Rămâne doar să o protejați.

— Ai voie să ne spui când și cum vom muri?

— Nu.

— Pot să pun a doua întrebare?

— Da.

— Vom avea vreodată posibilitatea materială să trecem peste greutățile pe care le avem acum și cum?

— Ai pus două întrebări, alege ori dacă, ori cum.

— Dacă?

În glob a apărut un car plin cu fân, tras de doi boi.

Yasmina o ținea de mână și parcă îi sugera telepatic ce să întrebe.

A urmat a treia întrebare, numai că la ea s-a gândit mult până să o pună:

— Dacă pe Remus îl va ajuta cineva să treacă peste perioada aceasta grea, sau va reuși singur?

— În glob a apărut un drum pe care venea un bărbat căruia nu i se vedea chipul și ținea un scarabeu într-o mână.

— Asta ce înseamnă?

I-a răspuns Yasmina:

— La egipteni scarabeul simboliza puterea, norocul și cine îl purta la gât era protejat, avea noroc iar oamenii îl venerau ca pe o zeitate. În mâinile acestui om se află norocul lui Remus și i-l va da curând.

Îngereasa:

— V-am zis să purtați la gât niște simboluri. Tu poți să porți crucea de argint iar lui Remus poți să-i cumperi un scarabeu tot din argint. Am să-ți spun mai târziu ce trebuie să poarte Matei la gât, dar va trebui să fie din aur. Am

venit mai des în ultimul timp ca să vă liniștim, trebuie să te rogi și o să vă fie mai bine.

Yasmina:

— Floarea de colț s-o îngroape Remus la rădăcina unei plante din casă, care crede că-i aduce noroc.

Îngereasa a sărutat-o pe frunte și a binecuvântat-o, iar Yasmina i-a amintit ce nu trebuie să spună din ce a văzut și auzit. Georgiana a mai aflat de la îngereasă ce legătură este între ea și Yasmina, însă nu are voie să spună, cum nu are voie să spună numele îngerului.

9 Decembrie 1997. În timpul nopții Georgianeii i-a apărut iar în vis un bărbat tânăr, cu ochii albaștri, frumos, tandru, afectuos, care tăcea. L-a văzut de câteva ori până acum și dimineăta, la trezire, de fiecare dată, a simțit că îi este dor de cineva și crede că acest bărbat există cu adevărat în viața reală.

În cursul zilei, a avut surpriza să intre în incinta oficiului poștal un bărbat care semăna cu cel din vis. Acesta, de cum a zărit-o la ghișeu, a venit direct la ea și i-a spus că un spirit înveșmântat în alb i-a apărut în vis și l-a trimis să caute, în corpul de clădire în care se află oficiul poștal, o femeie care într-o viață trecută i-a fost soție.

— Credeți în vise? a întrebat-o tânărul.

— Da, i-a răspuns ea puțin stânjenită.

— Atunci, mă credeți?

— Încerc să te cred... De unde ai știut că sunt eu cea pe care trebuia să o cauți? Și cum arătam când ți-am fost soție?

— Aveați părul lung și erați foarte frumoasă.

— Purtam ochelari?

— Nu. Sunt sigur că și dumneavoastră aveți premoniții.

— Ce te face să fii așa de sigur?

— Trăsăturile figurii...

— Cum te numești?

— Încă nu vă spun.

— Inițialele numelui și prenumelui tău sunt doi de C.

— Da, de unde știți, a întrebat-o el cu uimire în glas?

În loc de răspuns, Georgiana i-a zâmbit.

— Inițială numelui dumneavoastră este litera G.

— Așa este, numele meu este Georgiana.

— Da?! În visul meu numele începea cu litera G, dar era altul.

— De fapt mă numesc altfel, dar mi se spune Georgiana.

— Da, înțeleg. Te superi dacă îți spun pe nume?

— Nu mă supăr. Numele tău este Cristi... sau Cristian.

— Da. Am 21 de ani și sunt student la filosofie. Mai fac și a doua facultate la seral.

Pot să trec să te mai văd?

— Da.

— Bine. Acum plec.

S-a întors nu după mult timp cu un buchet cu cinci garoafe. Georgiana se întreba în gând de unde o fi cumpărat florile pentru că ea nu cunoștea să fie vreo florărie prin apropiere. A primit florile și l-a condus până la ieșirea din clădire. Pe drum, ea l-a sfătuit să nu mai povestească la toată lumea visele deoarece nu este bine. S-au despărțit fără ca Georgiana să-i spună că l-a văzut în vis de mai multe ori. Este curioasă să vadă dacă tânărul Ciucaș Cristian o va mai căuta. El a văzut că poartă verighetă, deci știe că este căsătorită, dar nu a întrebat-o ce vârstă are.

10 Decembrie 1997. Cristian i-a adus un fir de trandafir alb și a plecat repede. Georgiana nu a venit cu floarea acasă deoarece are o superstiție în legătură cu trandafirii. De câte ori a primit trandafiri de la o persoană,

s-a despărțit de aceasta.

11 Decembrie 1997. Yasmina:

— Am venit fiindcă știu că ești supărată și eu pot să văd în „ladă”. Remus are sufletul întristat.

Pentru a-ți dovedi că este adevărat ce-ți spun, să mergi zi în oraș cu Veronica, ea să tragă un loz pe zodia ta iar tu să tragi un loz pe zodia lui Remus. Să nu te aștepți la un câștig mare, dar cu ce vei câștiga tu să-i cumperi lui Remus un lucru nou de purtat. Veronica să-ți cumpere ție ceva și din ce rămâne de la amândouă să-i cumpărați ceva și lui Matei. Lucrurile pe care le veți cumpăra să le puneți pe voi după ce le veți stropi cu apă sfințită.

— Eu cât timp să mă rog, căci am început să fac asta?

— Știu că ai început. Te rogi cât timp dorești tu.

În jurul orei 8 și 30 min. Cristian era în oficiu.

— Am trecut să te văd, este adevărat, am treabă și la Bursă, dar mă duc mai târziu.

— Ia spune-mi, mă iubești? l-a întrebat Georgiana pe un ton șagalnic.

— Îmi placi foarte mult, i-a răspuns tânărul fără să se intimideze.

Georgiana a râs:

— Să-mi spui când vei începe să mă iubești.

— Desigur. Acum trebuie să plec, ți-am spus că am treabă la Bursă și vreau să ajung și la facultate.

— Mergi sănătos!

Aproape de ora prânzului a sunat-o Veronica:

— Nu știu ce să mai cred, Yasmina mi-a cerut să fac un lucru cam ciudat...

— Să joci la loz în plic, i-a replicat Georgiana râzând.

— Da, a confirmat cealaltă. Și trebuie să ne vedem azi.

— Păi, cum facem?

— Vin să te iau de la serviciu.

După-amiază au ieșit împreună în oraș și s-au oprit la primul vânzător de loz în plic care le-a ieșit în cale.

— Hai să o facem, te rog, tu prima! a spus Georgiana.

Veronica a ales un loz cu semnul peștilor pe el, l-a răzuit și a câștigat 100.000 lei.

Au început amândouă să râdă.

— Hai, ia și tu un loz! a îndemnat-o Veronica.

— Să iau și eu...

A ales un loz cu semnul scorpionului pe el, la răzuit fără grabă și era câștigător. Tot 100.000 lei.

Câtiva trecători se uitau la ele nedumeriți. Vânzătorul le-a îndemnat să mai cumpere și alte lozuri.

— Nu, ne ajung acești bani pentru cumpărături, i-a zis Veronica.

Au luat banii de la vânzătorul ambulant și au cumpărat, pentru mine, cu 90.000 de lei un pulover de culoare gri cu alb, iar pentru Georgiana, cu 60.000 de lei o pălărie drăguță. Au mai rămas

50.000 de lei din suma câștigată și au hotărât să-i cumpere ceva și lui Matei, dar în altă zi.

13 Decembrie 1997. Yasmina:

— Să nu-l trimiți pe Matei luni la școală deoarece învățătoarea este supărată pe Remus și vrea să-i strice copilului media semestrială.

La ultima ședință învățătoarea lui Matei ne-a spus nouă, părinților, că dorește să comande uniforme școlare pentru clasa ei, la o firmă particulară și eu nu am fost de acord, în primul rând, cu modelul și culorile alese de ea.

15 Decembrie 1997. Yasmina i-a dat să miroasă mai multe parfumuri.

— Reține mirosul care îți place și cumpără-ți un parfum care are miros asemănător.

— De unde să-l iau și cu ce?

— Vei avea cu ce și de unde. Să-ți dai cu el pentru că

este făcut din plante exotice benefice.

Dimineață am fost cu copilul la medic deoarece nu se simte bine. Doctorul i-a dat tratament și scutire de școală pentru toată săptămâna.

După-amiază Cristian a intrat în oficiu.

— Săru'mâinile, am trecut să te văd. Vin direct de la școală.

— Ți-a fost dor de mine? l-a întrebat Georgiana.

— Da, și a zâmbit.

Georgiana i-a spus că îi este foame și are multă treabă.

— Câți sunteți în casă?

— Trei, i-a răspuns ea.

— Bine, plec și mă întorc repede.

A revenit cu șase prăjituri Cremșnit.

Soția mea se întreba în gând de unde știe că îi plac trandafirii și genul acesta de prăjituri.

16 Decembrie 1997. Georgiana a mers astăzi să-i cumpere ceva de îmbrăcat lui Matei, dar nu a găsit un lucru care să-i placă, în schimb a găsit un parfum care se numește „Yasmin” și are mirosul exact ca cel din în vis. Și-a cumpărat o sticlută.

17 Decembrie 1997. Cristian a vizitat-o la oficiu și i-a spus că știe că are un băiat.

— De unde știi, pentru că eu nu ți-am spus?

— Știu eu... În viața trecută am avut împreună o fetiță. Te rog să miroși aceste deodorante și să alegi unul pentru mama mea, și i-a înmănat două tuburi.

— Cum arată mama ta?

— Așa, ca tine.

Georgiana a ales deodorantul al cărui miros i-a plăcut mai mult.

— Îți stă foarte bine cu pălărie și aș vrea să văd că o porți mereu, a complimentat-o tânărul.

Ea l-a privit șagalnic și i-a zâmbit fără să spună ceva. Pălăria era cea pe care i-a cumpărat-o Veronica în urmă cu câteva zile. Băiatul a plecat pentru puțin timp și la întoarcere i-a adus un carton cu prăjituri și două tuburi cu deodorant pe care a rugat-o să le primească drept cadou, însă Georgiana i-a zis că este superstițioasă și a vrut să i le plătească. Cristian i-o cerut o monedă de 100 de lei, iar ea i-a dat două monede, câte una pentru fiecare tub.

După-amiază, Georgiana a cumpărat pentru Matei o canadiană drăguță, cu două fețe – o față verde și cealaltă roșie. O jumătate din preț l-a plătit cu restul de 50.000 lei rămas din banii câștigați la loz în plic.

24 Decembrie 1997. Azi Cristian i-a adus un mic cadou pentru Crăciun și i-a spus că în viața în care a fost soția lui se numea Annelise. A întrebat-o ce face Matei și cu ce medie a terminat primul trimestru de școală. Georgiana i-a răspuns că a obținut media 10, ceea ce este adevărat. Tânărul a cumpărat pentru copil o sticlă de Prigat și o ruladă, i-a făcut urări pentru Crăciun și Anul Nou și a plecat ca de fiecare dată, repede și discret.

25 Decembrie 1997. Îngereasa:

— Știu că ești tristă deși am încercat pe toate căile să te ajut să scapi de tristețe. La anul îți va fi mai bine cu serviciul și așa, în general. Nu are rost să suferi din cauza oamenilor, chiar dacă aceștia nu se poartă cu tine așa cum dorești tu. Fii prietenoasă cu ei, dar nu te mai lega sufletește atât de mult, deoarece ți-a fost menit să fi dezamăgită de cei în care ai mare încredere. Fă-ți altă verighetă, desigur cu acordul lui Remus. Aceasta să fie lată și să o porți pe mâna stângă. Pe mâna dreaptă poți să porți un inel. Știu că bunicul tău ți-a spus să iei ceva care i-a aparținut.

— Eu nu am cum să ajung la Râmnicu-Vâlcea.

— Cerceii mamei tale... Îmi pare foarte rău că nu am

reușit să-ți alung tristețea, mai ales în ceea ce privește fetița.

A mângâiat-o pe cap și a sărutat-o pe frunte.

— În data de 27 decembrie am mers în vizită la părinții ei și Georgiana a cerut cerceii din aur făcuți de tata-mare. Mama ei nu a avut nicio obiecție și i-a dat.

28 Decembrie 1997. Georgiana s-a întâlnit cu îngereasa în același spațiu nedefinit în care se întâlnesc de fiecare dată.

— Las la aprecierea ta dacă dorești sau nu să-i povestești soțului tău ce îți voi arăta eu acum. Știu că ești încă supărată, dar în noaptea aceasta o să înțelegi de ce Remus are necazuri și sufletul îi este înlănțuit. Vino și vei vedea, dar să nu mă întrebi nimic în timp ce îl vom urmări.

S-au oprit în fața unei ferestre și au privit prin ea. Dincolo m-au văzut pe mine, care eram mai tânăr, aveam fața măslinie și eram așezat pe un tron construit din lemn și împodobit cu ghirlande de flori. În jur se vedeau copaci exotici, iar oamenii, atât bărbații cât și femeile, erau îmbrăcați sumar și purtau ghirlande de flori legate în jurul gâtului și al gleznelor de la mâini și picioare.

— Un gând îi spunea Georgianeii că ceea ce vedea se întâmpla în insulele Maldive, cu mult timp înainte de a fi descoperite de europeni.

Îngereasa:

— Întotdeauna el a judecat oamenii greșit. Îți voi arăta unde a greșit și de ce în viața aceasta continuă să plătească.

În fața tronului a venit o femeie cu doi copii și un bărbat. Femeia mi s-a plâns că bărbatul i-a furat ceva de preț sau de folosință și cerea să-i fac dreptate. Aveam aerul omului care ascultă cu atenție, dar eu nu eram atent la vorbele ei. Femeia era un fel de vraci și oracol al

comunității respective. După ce a încetat să vorbească, i-am spus că minte și eu nu cred că bărbatul a păgubit-o. Aveam convingerea, la modul general, că femeile mint. Am condamnat-o să fie alungată de pe insulă. Femeia a căzut în genunchi și m-a implorat, cu lacrimi în ochi, să cred că adevărul este cel spus de ea și să nu o alung de pe insula pe care trăia de când s-a născut.

— Nu mai discut, rămâne cum am hotărât, vei fi izgonită de pe pământul acesta! au fost ultimele mele cuvinte.

— Pentru că mă izgonești pe nedrept, te voi urmări în toate viețile viitoare ca să-ți arăt cum este să ai dreptate și să nu ți se dea crezare.

Georgiana a întrebat-o pe îngereasă:

— Așa este, femeia l-a urmărit și în viața aceasta?

— Da și într-o viață anterioară. El o cunoaște fiindcă întâlnirea s-a consumat deja în viața asta. Este vorba de Tabita.

— Și nu putem face ceva ca să-l ajutăm?

— Este bine că se roagă, dar eu nu pot face nimic pentru el fiindcă nu-mi aparține. E bine că te rogi și tu pentru el. Trebuie să încerce să se schimbe, să asculte oamenii și să nu mai fie părtinitor. Și în viața anterioară a fost pedepsit pentru aceleași fapte. Dacă nu încearcă să se schimbe, va păți un necaz mare, care nu îi este menit și poate fi evitat. Cel mai mult se poate ajuta singur.

1 Ianuarie 1998. Yasmina:

— Văd că ești foarte obosită de la un timp. Dacă vrei, eu te pot dezlega. Noi venim des deoarece tu cauți răspunsuri la multe întrebări și subconștientul tău ne cheamă. Îngereasa știe mai mult decât mine, dar îți spune numai ce are voie. Te poate ajuta însă cu sfaturi, iar eu mai mult decât fac, nu pot. Verifică-ne atunci când venim, pentru că lumea spiritelor este mare și diversă și poate să

vină și altcineva, care ia înfățișarea noastră, și-ți spune să faci lucruri benefice, dar care au efecte contrare după ce le-ai făcut. Anul acesta să te bazezi mult pe instinctul tău.

— A mângâiat-o pe obraz și a dispărut.

17 Ianuarie 1998. În vis, Georgiana stătea în genunchi și avea în față o mantie.

— De când stai tu în genunchi în fața mea?

— Credeam că este Iisus.

— De ce, a mai venit El la tine?

— Tu știi că l-am visat.

— Mă întristez și eu când îl văd pe Matei trist.

— Nu are nimic, este doar plictisit. Din cauza lui Remus sunt îngrijorată, i s-a umflat un sân și-l doare.

— Nu-ți face griji, se va tămădui, i-a spus pe un ton ferm îngereasa. Știu că el se gândește la moarte, dar nu se va întâmpla acum. Nu-ți face griji, el este soarta ta și tu îl ajuți.

— Eu nu-l ajut...

— Eu îți spun că îl ajuți, dar nu-ți dai seama cât de mult.

— Dar pe mine cine mă ajută?

— Noi. Remus ți-a fost sortit deoarece tu poți să-l ajuți. Unii oameni vin în lume ca să ajute, așa cum ești tu, iar alții vin să fie ajutați, așa cum este el.

— Bine, dar dacă nu era Remus, cum ar fi fost viața mea?

— Vino cu mine și-ți voi arăta.

S-au înălțat puțin amândouă și priveau undeva în jos. I-a arătat un bărbat care stătea cu spatele la ele.

— Te-ai fi măritat mai târziu cu un bărbat văduv și mai bătrân.

Bărbatul s-a întors cu fața spre ele și acesta era Tudor, care este văduv din anul 1993.

— Când ne-am căsătorit, Remus mă iubea?

- Da.
- Dar acum, după ce l-am înșelat?
- Și acum. Așa ți-a fost scris în destin, dar nu trebuie să te îngrijorezi. Tu îl ajuți și-l vei ajuta mereu.
- Cum îl voi ajuta?
- A condus-o într-o biserică goală și s-au oprit amândouă în fața icoanei lui Iisus (care în realitate se află în biserica ce poartă hramul sfântului Mina).
- Dar nu pot să mă rog tot timpul pentru că ori sunt obosită, ori nu mă simt bine...
- Nu-i nimic, roagă-te când poți, dar când o faci să fie cu toată inima.

22 Ianuarie 1998. În cursul nopții Georgiana nu a văzut pe nimeni în vis, dar a auzit un glas care i-a spus să nu meargă la lucru pentru că va avea neplăceri. Ea i-a răspuns că trebuie să meargă. Atunci vocea i-a zis că nu o poate ajuta altfel.

Mătușa ei Nona și Viorel au sunat-o la oficiu și i-au stricat ziua. După-amiază am sunat-o eu pe Nona acasă și am avut cu ea o discuție dură. I-am cerut pe un ton foarte categoric ca ea și nepotul ei să o lase în pace pe soția mea. - (Am povestit într-un capitol anterior despre aventura Georgianeii cu Viorel, așa că acum nu voi mai face niciun comentariu cu referire la acest subiect).

27 Ianuarie 1998. Îngereasa:

- De ce ești supărată?
- Pentru că am rămas fără bani și eu nu am de unde să iau.
- Soțul tău a vorbit cu mama lui?
- Nu.
- Dar tu ai vorbit?
- Știi că nu am voie să-i cer nimic.
- Văd că ții minte și nu uiți nimic. Ți-am spus că nu ai voie să ceri pentru tine. Soțul tău poate să ceră. Va

primi de la mama lui și de la sora mamei lui.

Într-adevăr, sunându-le pe amândouă, acestea m-au chemat să-mi dea niște bani.

30 Ianuarie 1998. În cursul nopții, Matei l-a rugat în somn, cu glas, pe îngerul lui să mă ajute să mă fac bine și să nu mai fiu nervos.

Îngereasa (pentru mine): nu sunt al lui, nu este al meu, dar nu-mi place tensiunea din casa voastră. Am primit dezlegare să-i spun că nu va fi operat și că se va face bine. Să stea liniștit.

1 Februarie 1998. Îngereasa:

— Să faci feștanie la casă în luna Martie. Pe soțul tău îl pot ajuta doar așa: să țină post în prima și ultima săptămână din Postul Mare dacă nu poate să țină tot postul, iar în Vinerea Mare să treacă de trei ori pe sub masă. Nu știu ce rugăciune trebuie să i se citească, dar îl voi ajuta să găsească un preot înțeleghător care să-i asculte păsurile și să-i citească ce trebuie, Vinerea și în timpul postului. Iar ca legământ pe care să-l facă, m-am gândit că cel mai greu îi va fi să-și înfrâneze nervii și să nu mai țipe la tine și la Matei. Acest legământ să-l facă cu mine într-o zi de sărbătoare.

— Cum, nimic legat de tatăl lui sau de familia mea?

— Vei vedea cât îi va fi de greu să respecte legământul. Deocamdată atât pentru el, voi vedea dacă mai pot face și altceva.

— Îmi doresc și eu o geantă.

— O să primești.

— Nu este o dorință prostească?

— Pentru voi, nu, și a zâmbit.

4 Februarie 1998. Matei ne-a spus că învățătoarea le-a cerut bani copiilor din clasa lui pentru o carte și pentru a cumpăra măștișoare pe care să le ofere mamelor și bunicilor de 1 Martie. Eu m-am supărat deoarece această

femeie cere des bani pentru tot felul de mărunțișuri din care are și ea un câștig. I-am scris o scrisoare, în care i-am arătat ce mă deranjează, și în calitate de președinte al comitetului de părinți pe clasă, îi ceream să convoace o sedință cu părinții. Georgiana mi-a zis să nu-i dau scrisoarea până nu se consultă cu îngereasa și cu Yasmina.

5 Februarie 1998. Îngereasa și Yasmina au venit împreună.

Yasmina:

— Sub nicio formă, Remus să nu-i dea scrisoarea învățătoarei, deoarece este o femeie foarte rea și răzbunătoare și-i va face neplăceri copilului vostru. Nici nu poți să-ți imaginezi ce caracter urât are. Știi că eu nu te mint.

Georgiana s-a uitat la îngereasă.

— S-o ascuți pe Yasmina pentru că are dreptate.

— Sunteți surori? a întrebat-o, fără să-și dea seama că face o gafă.

Îngereasa a privit-o cu tristețe, dojenitor.

— Noi nu suntem și nu vom putea fi niciodată surori. Eu nu pot să vorbesc așa tăios ca ea.

— Te rog să mă ierți, i-a zis Georgiana dându-și seama că a greșit.

— Uite, eu nu zic ca ea, dar dacă soțul sau copilul tău vor vedea, atunci când vor ieși din casă, parte bărbătească, să-i dea scrisoarea, dacă vor vedea parte femeiască să nu i-o dea. Eu te pot ajuta numai pe tine, însă fiind vorba de copilul tău, fă ce ți-am spus. Este bine ca soțul tău să-i vorbească acelei femei de față cu alți părinți și să-i spună pe un ton blând, dar categoric, ce îl deranjează. Cartea să o cumpărați că ajută la luminarea minții, pentru altceva să nu mai dați bani. Te-am rugat să-i cumperi ceva care să-i placă mamei tale.

— Dar i-am luat de Crăciun.

- Știu, dar ea își dorește un basc gri ca al tău.
- Bine, i-l voi da pe al meu.
- Așa să faci.

17 Februarie 1998. Azi Georgiana s-a întâlnit cu Veronica și aceasta i-a cumpărat o geantă, cadou pentru ziua ei de naștere, dar Yasmina i-a transmis că nu are voie să o poarte până la data de 28 Februarie.

18 Februarie 1998. Georgiana urmează ca în data de 25 Februarie să dea examen pentru postul de oficianț specialist. Este puțin îngrijorată și îngereasa a venit să o liniștească.

— Ce i-a arătat îngereasa în această noapte eu am aflat în data de 26 Februarie, după ce au fost afișate rezultatele de la examen.

— Îngereasa nu a vorbit, i-a arătat sala în care urma să susțină examenul și pe membrii comisiei de examinare (care au fost în realitate). Soția mea s-a văzut stând la o masă și o femeie blondă, membră a comisiei de examinare, i-a dat o coală de hârtie. După ce Georgiana a primit coala, îngereasa i-a arătat pe un bilețel nota pe care o va lua: 9, 40. I-a cerut să nu povestească întâmplarea până nu află rezultatul examenului și a dispărut.

28 Februarie 1998. Azi Georgiana a împlinit 38 de ani. După-amiază s-a culcat și a venit Yasmina.

— Să-i spui lui Remus că în ziua învierii Domnului i se va descătușa sufletul, dar asta nu înseamnă că își va vedea vreodată îngerul până în ziua în care va muri. În perioada în care va ține post, după ce își spune rugăciunile de dimineață și de seară, să zică de trei ori: În numele tău Doamne, dăruiește-mi viață, sănătate, luminează-mă și ajută-mă să-mi eliberez sufletul de toate cele rele! O dată să nu uite!

6 Martie 1998. După-amiază, Georgiana în vis: „dacă mă iubiți, vă rog să veniți!” – Au venit amândouă.

— Îngereasa:

— Eu știu ce vrei să mă întrebi, deși tu intuiești răspunsul. Pentru că dorești să ai o certitudine, îți confirm ceea ce intuiești.

— De ce oamenilor care îmi fac rău, nu exagerat de mare, li se întâmplă ceva mai rău decât ne așteptăm, eu și ei?

— Tu de la naștere ai o protecție divină pe care o porți cu tine din viețile trecute, dar nu pot să-ți spun motivele, cu toate că le cunosc. Și e mai bine așa, să nu le cunoști.

— Bine, dar eu am mințit.

— Este adevărat, numai că minciunile tale nu au afectat în rău viața și soarta nimănui. Este omenesc și nu este om care să nu mintă.

— Uneori am înjurat, am drăcuit, am bombănit, am fost urâcioasă când mi s-a vorbit frumos, vreau să am și eu ce au alții...

— Da, totuși este o mare diferență între felul cum o faci tu și felul cum o face marea majoritate a oamenilor. Tu spui numai cu gura, însă sufletul îți rămâne curat în acel moment, nu spui cu tărie, din suflet.

— Și atunci când îmi doresc ce au alții, nu sunt invidioasă?

— Ești furioasă pe moment că nu ai și tu. Îți este sortit să ai și tu ce îți dorești, dar mai târziu. Ți s-a ursit așa la naștere ca să înveți să ai răbdare. Te-ai măritat mai târziu și a fost bine, copilul a venit și el mai târziu, profesional te-ai realizat tot mai târziu... Cine își bate joc de tine, îți face rău intenționat sau se poartă urât, este pedepsit de Dumnezeu.

— Nu înțeleg de ce?

— Pentru că tu nu dorești răul nimănui. Pe oamenii față de care tu ești sinceră și te iau în derâdere, de

asemenea, îi pedepsește Dumnezeu deoarece tu ești la fel de sinceră și cu El. Asta este valabil pentru toți oamenii, fie apropiați, rude, ori străini. Și nu faci rău când îi avertizezi. Ai și tu păcate și ai fost pedepsită pentru ele în măsura gravității lor. Pentru că ai fost credincioasă în toate viețile, Dumnezeu ți-a dat un dar, nu ți-l spun pentru că nu am voie.

— Eu nu doresc ca celor care îmi fac un rău sau mă supără să li se întâmple un rău mult mai mare.

— Dumnezeu hotărăște, nu tu, pentru că numai El știe cât suferi. Soțul tău să nu mai spună tot ce intuiește în rău și să se abțină să mai gândească negativ deoarece se împlinește; el nu are protecția pe care o ai tu, este protejat, dar prin tine.

— Cum este protejat prin mine, când eu nu-l ajut la gătit, la dereticat în casă, la spălatul rufelor?

— Pentru noi protecția înseamnă altceva. Tu continuă să fii darnică și bună, dăruiește cui crezi tu de cuviință, indiferent dacă acea persoană îți face bine sau rău. Ascultă-ți întotdeauna instinctele, în ciuda logicii altora, căci ele te vor ghida toată viața. Mama soțului tău la supărare spune vorbele cu sufletul și acestea nu mai pot fi oprite chiar dacă le regretă. De când ai făcut legământul cu noi, de câte ori i s-a întâmplat sau i se va întâmpla ceva rău, înseamnă că a gândit sau va gândi ceva rău despre tine. Pentru că Matei este darul tău de la Dumnezeu, cine îi va face rău voit, va fi părtinitor cu el sau îl va judeca greșit, va fi aspru pedepsit. Copilul are un suflet bun, curat, nu minte și nu va minți. Va avea de suferit din cauza sincerității, dar va fi protejat ca tine. Dați-i cât mai mult din ce aveți bun în voi și învățați-i și pe cei care vă sunt alături să facă la fel cu el, fiindcă va avea de suferit prin moartea primei soții. Va fi un om cu carte, înțelept, selectiv și, indiferent de ce i se va întâmpla și va simți, va ști tot

timpul să discearnă comportamentul oamenilor vizavi de persoana lui. Nu fi supărată pe învățătoare că își va primi pedeapsa pentru că l-a nedreptățit pe copil și dacă va căuta să-l necăjească în trimestrul doi de școală, mută-l la altă clasă. Să fii binecuvântată! și a sărutat-o pe frunte.

Yasmina:

— Eu ți-am mai spus, femeia aceasta are un caracter infect. De-acum să-l lași pe Remus să discute cu ea, indiferent ce repercusiuni va avea asupra copilului, iar lui să-i insuflați curaj și încredere în el. Nici nu vreau să o mai văd în fața ochilor pe învățătoare!

— Dar tu acum ești spirit?

— Nici nu-ți poți închipui ce înseamnă să spună așa ceva un spirit. Te rog să dai bluza roșie de dantelă cui vrei tu sau vinde-o. Să-ți spun de ce: eram îmbrăcată cu ea când am aflat că a murit soțul meu, de aceea fă orice cu ea, dar nu o mai ține în casă. Persoanei căreia o vei da nu-i va aduce ghinion. Tu ești legată de mine și nu este bine să o porți.

— Dacă aș îmbrăca-o, Remus ar muri?

— Nu știu, dar este bine să nu o mai îmbraci și nici să o ții în casă. Să mă ascuți, doar cunoști vorba mea: „te-am mințit eu vreodată”?

A sărutat-o pe obraz și a plecat cu îngereasa.

8 Martie 1998.

— De unde știi că sufletul lui Remus va fi eliberat în ziua de Paști? a întrebat-o pe îngereasă.

— De la îngerul lui.

— De ce nu vorbește cu el și de ce nu-l ajută?

— Pentru că deocamdată nu are voie. După ce îi va fi eliberat sufletul soțului tău, îi va sta alături. Din acel moment eu nu voi mai avea ce să-i spun soțului tău.

În vara anului 1997, Georgiana l-a împrumutat pe Dumitru Nicolae cu 300.000 lei și acesta a dispărut fără

să-i înapoieze datoria. Îngereasa și Yasmina îi spuneau să stea liniștită fiindcă Dumnezeu îl va judeca și-l va pedepsi nu pentru paguba pricinuită ci pentru faptă. Într-o zi în care am rămas fără bani, de supărare Georgiana a zis: „cum plâng eu după banii dați, așa să plângă Nicolae după fata lui”. În data de 5 Martie 1998 Nicolae a sunat-o pe soția mea la oficiu și i-a spus că fata lui a murit în Italia, unde era căsătorită de câțiva ani. I-a cerut iertare pentru purtarea lui și i-a promis că îi va înapoia banii. Georgiana s-a întristat și a început să aibă muștrări de conștiință pentru vorbele spuse la supărare împotriva păgubitorului.

10 Martie 1998. Îngereasa:

— Stai liniștită că nu din cauza ta a murit fiica celui care te-a păgubit, dar datorită ție a început să-și vadă greșelile.

11 Martie 1998. Azi „madam” Constantin, învățătoarea lui Matei, a făcut ședință cu părinții, nu că ar fi avut ceva de comunicat în legătură cu copiii, a dorit doar să se răzbune pe mine și să-i ațâțe pe părinți împotriva mea pentru că s-a simțit ofensată atunci când i-am arătat cum a greșit față de Matei.

12 Martie 1998. Îngereasa:

— Îmi pare rău că nu l-am putut ajuta ieri pe soțul tău în confruntarea cu părinții, dar să știi, dacă asta te poate consola, că îngerul lui s-a rugat pentru el. Vino să-ți arăt!

A luat-o de mână, a deschis o fereastră și i-a zis: „uite-l!” Georgiana a văzut o entitate cu aripi, îmbrăcată în alb, stând în genunchi și cu capul aplecat, care se ruga. Deasupra îngerului se revărsa o lumină puternică, albă. A închis fereastra și i-a spus:

— Ai voie să-i povestești ce ai văzut.

— Îi voi povesti. De cât timp se roagă pentru el îngerul lui?

— Din ziua în care s-a născut.

— Cum, stă în genunchi de 45 de ani?

— Da, și nici nu știi de câte ori a plâns pentru soțul tău. Va sta așa până îi va fi eliberat sufletul. Și pentru că Remus a fost iar judecat pe nedrept de oameni, nici nu mai știu pentru a câta oară, vor fi pedepsiți. Cine a semănat vânt, va culege furtună.

— Te referi la învățătoare?

— Da, pentru că de la ea a pornit vrajba. Iar dacă îi va face copilului tău o nedreptate cât de mică, întreit va fi pedepsită pentru că Dumnezeu nu acceptă să li se întineze puritatea copiilor. Ține minte și tu acest aspect. Tu oricum îi ajuți, dar poți să faci și pentru ei cum faci pentru tine.

— Cum?

— Cu puterea gândului. La fel cum spui pentru tine spune și pentru ei: „Doamne, te rog să-l vezi pe cel care își bate joc de mine și mă nedreptățește. Eu nu-mi fac singură dreptate. Fă tu, Doamne, cum este mai bine!” Efectul va fi același și pentru ei.

— Da, se poate?

— Desigur.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu ți-am spus deoarece am văzut că ai făcut deja pentru oamenii la care ții. Te-ai rugat pentru colegele tale care au pierdut bani, pentru cine a fost bolnav, pentru femeia care a pierdut verigheta. Tu le porți noroc oamenilor pe care îi iubești. Fii bună în continuare!

14 Martie 1998. A venit Yasmina.

— De ce ai venit că eu nu te-am chemat?

— Te deranjează că am venit?

— Nu, dar știu că în post ziua de Sâmbătă este pentru pomenirea voastră.

— Așa este. Voi, cei vii, ne puteți pomeni oricând doriți, pentru că noi ne bucurăm de fiecare dată, indiferent

în care zi a săptămânii o faceți. Asta înseamnă că vă aduceți aminte de noi și în felul acesta ne ajutați să ne eliberăm de păcate. De aceea se și spune când moare cineva: „Dumnezeu să-l ierte, ori s-o ierte!”

— Și dacă moare cineva la două zile de la naștere, ce păcate are?

— Are, deoarece toți avem păcate, mai multe sau mai puține, săvârșite în viețile trecute. De aceea se botează pruncii, pentru că astfel le este purificat sufletul și din acel moment le sunt iertate multe păcate karmice. Rămân neiertate păcatele mari pentru care trebuie să plătim și din cauza cărora avem de ispășit pedepse în această viață. Când te rogi pentru sufletul unui om care a murit este bine să spui „să-i fie iertate păcatele”, în felul acesta îl ajuți mult la eliberarea și înălțarea sufletului pe o treaptă superioară. Am venit pentru că tu ai un „of”.

— Poți să-i spui și așa. Spune-mi, să-l iert pe bărbatul care m-a păgubit? (Se referă la Dumitru Nicolae).

— După ce ți-ai scos paguba, chiar nu poți să-l ierți, tu, care ai iertat oamenii ce ți-au făcut mult rău?

— Ceilalți erau tineri, dar acesta este un om bătrân, cu multă judecată.

— Este un om bun și de încredere, a fost toată viața, dar a avut un moment de slăbiciune ori de rătăcire. Iartă-l și fă-o cu toată inima! Este el destul de supărat acum. Îl vei ierta?

— Da. Pot să pun mâna pe tine și să te pipăi?

— Poți, dar vei fi dezamăgită.

Georgiana a întins mâna spre ea și aceasta nu s-a oprit pe trupul ei, pur și simplu a trecut prin el.

— Să-i transmiți lui Remus că mă bucur pentru el că îi este mai bine.

Spiritul s-a îndepărtat pentru că soția mea a auzit un zgomot puternic în bucătărie.

— Ia uite, ăștia zăngănesc vasele ca să mă trezească!
Yasmina s-a apropiat iar după ce Georgiana nu a mai auzit zgomotul.

— Mă pregăteam să plec.

— Nu mai aud nimic din lumea materială... Ce faceți voi, spiritele, de ziua voastră?

— Ne adunăm cei care ne cunoaștem, ne împrietenim cu alte spirite de pe nivelul nostru, sau de pe nivelele inferioare, ne hrănim, dar nu cum credeți voi.

— Cu ce vă hrăniți?

— Cu lumină. Apoi ne rugăm toată ziua lui Dumnezeu să ne ierte păcatele fiecăruia, în parte, și pe cele ale celorlalte spirite. Ne rugăm și pentru cei vii pe care îi iubim.

— Pe tata-mare l-ai mai văzut?

— Da, l-am văzut, dar este supărat că nu se înțeleg copiii între ei și nu vor să împartă pământul moștenit așa cum știu că dorea el. Este adevărat, bunica ta i-a chemat pe copii, dar nu l-a lăsat să le vorbească înainte de a părăsi lumea. Totuși, copiii știu de când era el în viață care bucăți de pământ aparțin fiecăruia, pentru că le-a spus.

— Te rog să-l pupi din partea mea când îl mai vezi și spune-i să vină la mine, în vis, pentru că mi-e dor de el.

— Așa voi face. Remus să nu mai poarte verigheta pe mâna dreaptă. Stânga este a aurului și a inimii, iar dreapta este a Lunii și a sistemului nervos. Visele îi vor fi influențate mult în bine dacă v-a purta verigheta pe inelarul mâinii stângi. Nu-l judecați pe fratele tău Cristi deoarece greșiți. Nimeni nu a vrut să-l ia în serios în viața asta și a pățimit destul. Este un om bun. Trăiește ca într-o carapace pentru că nimeni, în afară de mama voastră, nu i-a arătat dragoste și înțelegere. Dacă veți vorbi cu el mai mult, veți vedea că este un om necăjit. Dacă vreți, puteți să-l ajutați. Ce faci cu părul lui Matei?

— Îl strâng și m-am gândit să-i fac o pernă pe care să doarmă cu capul când va fi mai mare.

— Știi cine doarme cu capul pe o astfel de pernă? Este un obicei în unele locuri, la țară, ca din părul strâns în timpâl vieții, să se facă pernă pentru mort.

— Nu am știut. Îl voi arunca chiar dacă îmi pare rău.

— Când va fi mare și va merge la frizer, nu o să i-l arunce? Păstrează-i doar moțul.

28 Martie 1998. Georgiana stătea pe prispa unei case alături de o femeie brunetă, drăguță, care avea mai multe inele pe degetele de la mâini.

— Vezi, mai aveai o lună și un pic și nașteai...

— Georgianeii îi părea foarte rău că a avortat copilul.

Vino! i-a spus femeia și a dus-o în fața unei ferestre. Privește!

Dincolo de fereastră a văzut o fată frumoasă. A cuprins-o tristețea și supărarea.

— Lasă, ca să nu mai fi tristă, privește aici! și i-a arătat patru cifre înscrise pe niște plăcuțe ca de remy, așezate la rând pe o placă mai mare. Așază-le într-o anumită ordine și vei afla răspunsul la ce te frământă.

Cifrele erau: 2, 7, 3, 4. Georgiana a încercat mai multe variante de combinații, dar femeia i-a spus de fiecare dată că nu este bună așezarea lor.

— Nu știu, vreau să mă trezesc.

— Nu, mai încearcă. Te vei trezi când vei găsi combinația bună.

— Nu mai pot, sunt foarte obosită și vreau să mă trezesc.

— Bine, trezește-te! Intuiția te va ajuta, după ce te vei trezi, să dezlegi ceea ce cauți.

S-a trezit. Intuiția i-a spus că cifrele reprezintă data de 2 Iulie 2034. Este zi de Duminică (?!). Ar putea fi ziua în care va părăsi această lume...

4 Aprilie 1998. A venit Yasmina la rugămintea Georgianeii.

— Poți să-mi spui dacă și când m-am mai întâlnit cu Remus?

— Da, pot, dar ar fi mai bine să nu știi pentru că ați putea-o lua de la capăt cu cearta.

A prins-o de mână și au trecut în alt spațiu și în alt timp. Georgiana avea în minte gândul că imaginile pe care le vedea, ca printr-un geam, reprezentau fapte și trăiri petrecute în Egipt, în urmă cu aproximativ 300 de ani.

Eu eram tatăl ei vitreg. Aveam fața măslinie, eram îmbrăcat cu haine lungi, colorate, purtam podoabe și inele pe degete. Georgiana știa că sunt o persoană foarte bogată, importantă, cu influență în lumea în care trăiam. Am luat-o de soție pe mama ei pentru că era frumoasă, dar mai aveam câteva neveste. Mama Georgianeii avea tenul alb, iar părul negru, tuns cu breton, era făcut șuvițe și în aceste șuvițe erau împletite fire din aur. Palatul în care locuiam avea uși cu draperii, sau în locul ușilor erau draperii. Fetei nu-i plăcea de mine pentru că, deși spuneam că o iubesc pe mama ei, m-a surprins mergând și în camerele celorlalte soții. S-a supărat și i-a spus mamei ei ce a văzut. Pentru că era cea mai nouă soție și preferata mea, aceasta era considerată stăpâna casei. Într-o certă, soția mi-a spus că fata ei m-a urmărit și a văzut ce fac. Gestul fetei m-a supărat și am început să o urăsc. Mă purtam urât cu ea, o lăsam flămândă, o pedepseam încuind-o într-o încăpere, îi refuzam rugămintile... Mama ei era văduvă când s-a căsătorit cu mine, iar fata era o adolescentă.

În continuare, Georgiana s-a văzut plecând de la palat și mergând la casa doicii ei. Ajunsă aici, i-a povestit femeii comportamentul meu urât și aceasta i-a promis că va avea grijă de ea, că va invoca zeii și va face descântece

pentru a se putea răzbuna pe mine.

— Dacă nu-l vei putea pedepsi pe tatăl tău vitreg în această viață, o vei face în viețile următoare, i-a spus doica încrezătoare.

Georgiana a întrebat-o pe Yasmina cine era doica.

— Eu, a răspuns spiritul.

— Și ce trebuie să facă Remus pentru a-și ispăși greșelile făcute față de mine?

— În afară de ceea ce face acum în casă: gătit, curățenie, spălatul rufelor, îngrijirea copilului, să-ți cumpere ca talisman o brățară din aur pe care să ți-o pună pe glezna piciorului stâng.

— Chiar vorbești serios?

— Da. Acum nu știi dacă este bine să-i spui pentru că se va supăra...

— Dacă-mi pune brățara, gata, a scăpat?

— Îți voi spune mai târziu. Din clipa în care îți va pune brățara, se va întâmpla ceva, dar nu de rău.

— Eu nu cred că voi putea purta o astfel de brățară pentru că se va uita lumea ciudat la mine.

— De când iei tu în seamă ce crede și ce spune lumea despre tine? Eu ți-am spus de mult să nu mai gândești așa.

— Dacă ești convinsă că nu mi se va întâmpla ceva rău, voi purta și o astfel de brățară.

— Brățara trebuie să fie plată și subțire. Când ți-o va pune la picior, voi veni și îți voi spune și restul. Acum știi când și în ce împrejurări ne-am întâlnit în trecut.

Yasmina i-a spus totuși înainte ca eu să cumpăr podoaba ce se va întâmpla dacă îi voi pune brățara din aur la glezna piciorului stâng și ea o va purta: ne vom întâlni și vom fi împreună și în viețile viitoare.

11 Aprilie 1998. Georgiana a început să vorbească în timpul somnului că glas, în așa fel încât înțeleg tot ce îi spune spiritului. Este ceva nou pentru mine și foarte

interesant.

Îngereasa:

— De ce ești supărată?

— Pentru că nu mă simt iubită.

— Îți cunosc felul de a fi, e greu să stea cineva lângă tine, ești pătimașă și oamenii nu sunt toți ca tine.

— Ce să fac ca Remus să fie așa cum vreau eu?

— Depinde numai de el, eu nu pot să te ajut.

— De ce nu mă iubește așa cum doresc eu?

— Întreabă-l!

— Poți să-mi spui cu cine m-am mai întâlnit în alte vieți, dintre persoanele pe care le cunosc ori îmi sunt rude, ce am de plătit, cui, și cine are să-mi plătească mie?

— Toți oamenii au și de plătit și de primit. Nu există om care are numai de plătit sau numai de primit. Fiecare dintre voi, în viețile trecute, a greșit față de unii dintre oamenii cu care s-a întâlnit în această viață și trebuie, ca pedeapsă, să le plătească acelor persoane printr-o suferință, ori făcându-le un bine pentru care nu trebuie să aștepte răsplată.

— Asta am înțeles mai de mult.

— Cu tatăl tău actual ai fost frate de mamă, părintele tău a fost austriac iar al lui ungur, însă important este că v-ați iubit și v-ați ajutat. Matei și mama ta au fost mamă și copil iar Vasile, cumnatul soțului tău, i-a fost un foarte bun prieten. Tu ai fost bunica Veronicăi, i-ai dăruit multă dragoste și ajutor și acestea se întorc acum la tine. De fapt, tu ai fost darnică în mai toate viețile tale. Cu prietena ta Roxana ai fost soră.

— Ce soră? că este egoistă.

— Așa este acum, dar în viața în care ați fost surori, ea a fost mai darnică cu tine. Cu fosta ta șefă, Ionela, te-ai mai întâlnit. Ați fost prietene bune și ați iubit același bărbat. El te-a preferat pe tine și Ionela nu a reușit să te

ierate că din cauza existenței tale nu a putut fi soția lui. Georgică (fost coleg de serviciu la Oficiul 12), care te-a curtat și ți-a dăruit în 1994, înainte de Crăciun, un șirag frumos de mătăanii, într-o viață trecută în care a fost călugăr, a avut grijă de tine pentru că erai copil orfan. Cu Gabriel (un fost prieten) ați fost soț și soție. El te-a iubit mult, dar tu l-ai înșelat. Dacă v-ați fi căsătorit în această viață, nu ți-ar fi fost ușor. Cristian ți-a fost soț în Evul Mediu, însă ați stat puțin timp împreună fiindcă el a murit în timpul unui război. V-ați iubit și nu aveți de plătit ceva unul celuilalt. Și cu Nicolae ați fost soț și soție. Tu erai bărbat și el femeie. Te-a iubit, însă tu, înșelându-l, l-ai făcut să sufere. Când a aflat, te-a chinuit într-un mod cumplit, pe care nu ți-l poți închipui. El, acum, prin moartea fiicei lui, și-a ispășit pedeapsa fiindcă suferă cumplit. Cu Dan: de trei ori ați vrut să vă căsătoriți, dar nu v-au lăsat părinții. V-ați iubit, o să vă mai întâlniți și în viitor, numai că nu veți putea fi împreună niciodată. Cu soacra ta ai fost prietenă. Tu erai căsătorită și aveai grijă de ea, îi cumpărai îmbrăcăminte, încălțăminte, podoabe. Ea a pus ochii pe soțul tău și ți l-a furat. Ai izgonit-o și pentru că te-a făcut să suferi, acum trebuie să-ți plătească. Ați mai avut și alte întâlniri în care tot ea a greșit față de tine. Acum nu pot să-ți dau amănunte, trebuie să mai cercetez. În prezent este geloasă pe tine pentru că Remus s-a îndepărtat de ea și s-a apropiat de tine. Asta face parte din plată. Deocamdată numai atât îți pot spune despre întâlnirile din trecut. Nicio întâlnire în care există o afinitate cât de mică nu este întâmplătoare.

— Îți mulțumesc. Eu vreau să fiu iubită cu patimă și în această viață.

— Ce preferi, mai mulți bani sau dragoste?

— Am nevoie și de bani căci altfel nu am cum să trăiesc, dar am mai multă nevoie să fiu iubită de

persoanele pe care le iubesc. Eu pun cel mai mare preț dragoste.

— Bine, roagă-te și vei avea parte de mai multă dragoste.

— Așa o să fac.

— Nu trebuia să avortezi primul copil pentru că a fost tot Matei. Dacă îl nășteai atunci, ar fi avut o viață mult mai fericită. Totdeauna primul copil se lasă pentru că este dat de Dumnezeu. Datorită rugăciunilor tale și ale mamei tale va fi protejat. Cu toate că ți-a aprobat medicul, nu trebuia să faci avortul în Vinerea dinaintea Crăciunului. Din cauza lui Matei o să suferiți și voi deoarece o să fie nefericit într-o perioadă a vieții lui. Acum așteaptă dragostea pe care ți-o dorești. Ți-am mai spus, vei avea ce-ți dorești, dar tot timpul mai târziu. Convinge-l pe tatăl tău să meargă repede la medic că altfel nu-i va fi bine. Dacă se poate, chiar astăzi.

— Am mai încercat, dar nu vrea.

— Atunci roagă-te pentru el.

În ziua următoare, în jurul orelor amiezii, socrul meu a fost transportat cu mașina Salvării la spital și operat în regim de urgență, cu diagnosticul ulcer perforat.

16 Aprilie 1998. Azi eu și Matei ne-am împărtășit. Georgiana numai s-a spovedit. După canoanele Bisericii Ortodoxe, din cauza întreruperii de sarcină, are penitență timp de 7 ani și nu are voie să se împărtășească. Pentru ea este o mare suferință oprirea de la împărtășirea cu sângele lui Iisus.

17 Aprilie 1998. Au venit două entități care aveau înfățișările îngeresei și Yasminei, dar când le-a verificat, Georgiana a constatat că nu cunoșteau formula de recunoaștere. Acestea i-au spus soției mele să rămână toată ziua în casă. Ea s-a închinat în vis și ele au dispărut. Dacă erau cu adevărat îngeresea și Yasmina, nu plecau în

momentul în care Georgiana a făcut semnul crucii.

— Cu trecerea pe sub masa scoasă din altar în Vinerea Mare, am încheiat facerea celor recomandate de spirite.

19 aprilie 1998. Prima zi de Paști. Eu nu am avut niciun vis relevant, dar Georgiana a visat ceva ce ar putea avea legătură cu eliberarea sufletului meu. A văzut un cufăr legat cu lanțuri grele. Două mâini au desfăcut lacătul, lanțurile, și au ridicat capacul cufărului. În ladă se afla un porumbel alb care ședea chircit.

— Acum, ieși afară și zboară! l-a îndemnat soția mea.

Porumbelul a început să țopăie și s-a urcat pe marginea cufărului, dar nu îndrăznește să zboare.

— Hai, zboară, acum ești liber! a insistat Georgiana, însă porumbelul a continuat să țopăie pe fundul cufărului. Bine, când o să vrei să zbori, vei putea zbura, fiindcă lada va rămâne deschisă.

Cufărul se afla într-un spațiu ce semăna cu o încăpere întunecată, dar era luminat de un mănunchi de raze ce intrau printr-un ochi de fereastră rotundă.

21 Aprilie 1998. Îngereasa:

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, cu rugăciunile tale și ale mamei tale, tatăl tău se va însănătoși și va mai avea multe zile de trăit. Tu să-ți respecti făgăduiala de a merge să-l vezi de trei ori pe săptămână la spital și de a face dania către biserică.

Georgiana i-a promis lui Dumnezeu că va pune la cutia mii de bani pe care îi va primi de la serviciu ca recompensă (este vorba de prima trimestrială de merit).

— Voi ați venit în noaptea de Joi spre Vineri în Săptămâna Mare?

— Nu. Mergi la preot și întreabă-l dacă te poate împărtăși mai curând după ce faci un canon.

24 Aprilie 1998. Azi după-amiază Georgiana s-a

întâlnit cu Cristian Marin (cel care a făcut pariu cu Stelian că o va dezvirgina). A invitat-o în oraș la o pizzerie și au stat de vorbă. El s-a întors de curând din Statele Unite, unde a stat 6 luni. Mama lui este menajeră la un medic veterinar bătrân, plecat din România în urmă cu 30 de ani, și i-a făcut chemare ca să lucreze acolo. A obținut viză pentru 10 ani. A muncit în mai multe locuri din New York: a vândut covoare într-un magazin și a fost muncitor pe mai multe șantiere de construcții. A fost plătit cu 60 de dolari pe zi. Cristian i-a făcut cadou o sticlă de parfum. A vrut să-i dea 100 de dolari, dar Georgiana i-a spus că primește doar jumătate din bani. El i-a promis că pe ceilalți îi păstrează și îi va da altă dată. De asemenea, a mai promis că o va ajuta de câte ori va putea. A întrebat cum ne simțim eu și tatăl ei. Georgiana i-a povestit că eu țin un jurnal și chiar mi-am notat în el tot ce mi-a spus ea despre relația lor. Bărbatul a fost surprins și nedumerit, însă Georgiana i-a explicat că nu avem secrete unul față de celălalt, iar eu i-am acordat toată libertatea, în baza încrederii pe care mi-o inspiră. Cristian i-a destăinuit că mai are pentru ea un inel cu piatră și un medalion din aur, pe care încă nu i le dăruiește de teamă că nu o să vrea să-l mai vadă după ce le va primi. Tot timpul i-a fost și îi este dor de ea. Din S.U.A. i-a trimis o scrisoare lungă, dar soția mea nu a primit-o. În viața trecută în care au fost soț și soție, Georgiana s-a căsătorit cu el la vârsta de 16 ani, iar după ce a împlinit 23 de ani a rămas văduvă. Bărbatul spune că vrea să facă pentru ea tot ce nu a putut să facă atunci. Între viața în care au fost căsătoriți și cea de acum, Cristian a mai fost o dată reîncarnat în femeie și a trăit într-o țară arabă. În drum spre casă, în mașină, Georgiana i-a povestit că mai sunt doi bărbați, în afară de el, care i-au fost soți în unele dintre întrupările trecute, dar nu i-a dat detalii, chiar dacă el, împins de curiozitate, a insistat să le

cunoască.

25 Aprilie 1998. A venit plângând un spirit cu înfățișarea Yasminei:

— Nu plâng pentru tine, dar îmi pare rău pentru tine și nu am cum să te ajut.

— Dar se întâmplă ceva rău?

— Ție nu. Iartă-mă, nu pot să mai stau, dar îmi pare rău că nu te pot ajuta.

Este posibil să nu fi fost spiritul Yasminei. Georgiana poate să le verifice pe îngereasă și pe Yasmina numai când le cheamă ea.

29 Aprilie 1998. Îngereasa:

— Știu că ești necăjită și că te apasă multe griji, dar nu dispera, Dumnezeu nu te lasă și te va ajuta.

De câte ori vei avea nevoie, mama soțului tău va veni și te va ajuta până se va face bine tatăl tău. Întreabă-l pe soțul tău dacă în Săptămâna Mare a făcut bine unei femei? Ți-am spus că va fi supravegheat și încercat. În mare parte a fost milos și generos. I-a înapoiat banii femeii care vinde pâine, dar nu a mers să-l vadă pe tatăl tău.

— Ce se întâmplă cu Remus? Uite ce am visat eu... și i-a povestit visul cu porumbelul.

Știi, ai voie să-mi spui?

— Da, vino și îți voi arăta, dar ai voie să-i povestești numai soțului tău.

A dus-o lângă un glob din cristal și în el a văzut o încăpere cu ferestre, pe cei patru perti, larg deschise. În interior un porumbel alb zbura și se lovea de ziduri. Era atât de dezorientat încât nu nimerea să iasă pe una dintre ferestrele deschise și sângera din cauza rănilor.

— Acesta este sufletul lui?

— Da. Noi îți arătăm prin simboluri, altfel nu avem cum.

— De ce se lovește de pereți când ferestrele sunt

deschise?

— Fiind închis de sute de ani, acum că este liber, nu știe ce să facă cu libertatea lui. Va ști însă de înălțare. Cu toate că i-a fost eliberat sufletul, trupește este bolnav, dar o parte dintre boli i se vor tămădui. Și acum să-ți mai arăt ceva. Uite, îngerul lui care era îngenuncheat, acum după cum îl vezi, este ridicat și are brațele înălțate spre o lumină ce îi inundă chipul. Poziția brațelor reprezintă un semn de mulțumire din partea lui adus lui Dumnezeu pentru că a eliberat sufletul soțului tău. De acum înainte va fi protejat. Tatăl tău se va face bine, însă cu răbdare. Să le spui fraților tăi să nu-l mai supere.

13 Mai 1998. Yasmina:

— Spune-i lui Remus să nu te mai judece greșit. Veronica va pleca în străinătate, la nepotul ei, pentru o perioadă lungă de vreme și ar fi bine să petreci cu ea cât mai mult timp.

— Este gravă boala ei?

— Da, dar există tratament pentru ea.

— Veronica va părăsi curând lumea aceasta?

— Eu am spus că va pleca în străinătate. Numai Dumnezeu știe când murim. Tu stai liniștită că vei avea o zi bună azi, cu o surpriză plăcută. Să nu-ți fie teamă și să nu-ți faci griji.

Georgiana a mai eliminat o piatră de la rinichi în timp ce era la serviciu, iar Nicolae Dumitru i-a dăruit un pandantiv din argint, sub formă de inimioară.

16 Mai 1998. Yasmina:

— Să nu pleci de acasă până la ora 16 fiindcă vei primi bani de la tatăl lui Remus, și a zâmbit.

— Știu ce vrei să-mi spui, că tu nu mă minți niciodată.

De fiecare dată, înainte de a pleca, Yasmina îi spune să se trezească și învârtăște deasupra capului ei un deget

care deșiră un curcubeu ce o învăluie în întregime. În acest timp rostește o formulă, nu știu dacă magică deoarece eu nu am voie să o cunosc.

După cum i-a spus Yasmina, în jurul orei 15 a venit Verona și ne-a adus 250.000 de lei, bani trimiși de tata prin intermediul ei. Georgiana l-a rugat în urmă cu două zile să ne dea niște bani de care aveam eu nevoie.

17 Mai 1998. După-amiază. Georgiana le-a chemat pe amândouă deoarece a supărat-o Alina – prietena ei din copilărie, și au venit. Yasminei:

— Ce să fac? Uite, Alina, i-a spus mamei mele că mi-a dat cu împrumut, în urmă cu ceva vreme, un colier din os și nu i l-am înapoiat. Se poate, tocmai mamei care este atât de supărată?! Putea să mă sune la telefon și să-mi facă mie reproșuri. Nu vreau să o mai necăjească nimeni pe mama mea.

— O iubești sau nu, mie doar atât să-mi spui?

— Pe Alina nu o mai iubesc ca prietenă ci doar ca pe un om străin.

— Când vei avea timp, să-i duci înapoi colierul. Să nu-l mai atingi până când i-l vei înapoia, restul lasă-l în seama mea.

— Ce vrei să-i faci?

— Nimic rău, dar va dori să nu-l mai poarte niciodată în viața ei. Cu o noapte înainte de a i-l duce, te voi învăța ce să zici în gând atunci când o să i-l înapoezi. Sub nicio formă să nu-l mai atingă cineva din casă. Lui Matei îi vor trece julturile de la genunchi și coate.

— Ieri, pe stradă, după ce a ieșit de la școală, în timp ce alerga în fața mea, un coleg de clasă i-a pus piedică și a căzut. M-am supărat, însă nu i-am făcut nimic copilului.

— Va termina clasa I cu media maximă, dar să fie totuși atent la școală. După data de 1 Iunie, dacă vrei, poți să nu-l mai trimiți la școală, dar mai vorbim până atunci.

Mâine, când Remus va porni spre firma unde a fost angajat, să poarte la el crucea din argint, elefantul din santal cumpărat de tine, și un mir. Înainte de a ieși din casă să spună de 9 ori rugăciunea împărătească. Să treacă peste pragul de la intrare cu piciorul drept și să nu privească în urmă până nu va ajunge la serviciu. Mergând, să nu se întoarcă. Când va ajunge la sediul firmei, înainte de a intra, să facă semnul crucii de trei ori și să pășească cu piciorul drept înăuntru. Și nu mai fi supărată! căci așa cum a zis sfântul Mina: nu pentru dar ci pentru faptă este mustrat omul. Îți promit că Alina nu o să vă mai supere nici pe tine, nici pe mama ta.

— Cum îi va fi lui Remus la noul loc de muncă?

— Nu știm foarte multe, dar să fie atent cu domnișoara director pentru că este ca un cristal cu multe fețe și nu știi niciodată care îi este adevărata față. Să fie atent ce vorbește cu șoferul firmei, cu care va face multe drumuri, căci este rudă mai îndepărtată cu patronul. Domnișoara director are afinități pentru o persoană din firmă și cu aceasta comunică mai mult. Să încerce să o identifice ca să se poată feri de ea. Remus să-și impună punctul de vedere într-un mod diplomat și argumentat, fără să ridice glasul. În două luni își va da seama dacă merită sau nu să rămână la această firmă. Să nu aibă încredere în nimeni deoarece încă nu știe cu cine lucrează și nici noi nu știm. Eu atât am avut de spus.

(Am fost angajat ca șef de serviciu la firma C.I.V.I.O. și urma să fac deplasări în orașele din țară pentru a încheia contracte).

Îngereasa:

— Știu că dorești să afli mai mult despre răul pe care ți l-a făcut mama soțului tău în viețile trecute. Îți voi mai arăta.

Georgiana a privit printr-un ecran și a văzut o

secvență dintr-o altă existență. Soacra ei era bărbat, comandant de oști și șeful lui Cristian. Venea în vizită des în casa lor și se uita urât la amândoi.

— De ce se uita urât la noi?

— Era gelos pe fericirea voastră și te plăcea pe tine. Ca să vă despartă, l-a numit pe Cristian „mâna lui dreaptă” și pentru că țara voastră purta război cu o țară vecină, l-a luat cu el. Cristian a fost trimis intenționat într-o bătălie despre care se știa că nu avea sorți de izbândă și a murit pe câmpul de luptă. Într-un fel, soacra ta plătește acum prin faptul că nu suportă că te-ai măritat cu fiul ei.

— În urmă cu două zile l-a blestemat să moară ca un câine. Mama lui a gătit în bucătărie, însă a lăsat ușile deschise în interiorul apartamentului și toți pereții s-au umezit de la aburi. Remus a muștrat-o când a venit de la lucru, ea s-a mâniat că nu-i apreciază ajutorul pe care ni-l dă și i-a urat să ajungă să se târască în fața ei și să moară ca un câine neajutat de nimeni.

— Nu va muri ca un câine cât timp trăiești tu. Nu știu care dintre ei doi va muri ca un câine, dar lui Dumnezeu nu-i plac oamenii care blestemă sau doresc răul altcuiva. Mama soțului tău este în regresie.

Yasmina:

— Remus să nu o sune la telefon, fiindcă ea a greșit. Soacra ta trebuie să facă primul pas. În decursul timpului a greșit foarte mult și față de copilul vostru.

— Nu-mi mai aduce aminte de felul în care s-a purtat cu copilul meu. Ce puteți să-mi spuneți despre trecutul lui Matei?

Îngereasa:

— Nu ar trebui să vă spun, dar poate îl va ajuta într-un fel și pe el și pe voi... Copilul vostru este la a șaptea viață. Înainte de a veni pentru prima dată în lumea voastră, a fost un spirit pur și Dumnezeu la trimis ca să

vadă cum este această lume și să treacă prin toate stadiile de trăire sufletească pe care le poate oferi viața întrupată. Dacă va reuși să nu se întineze și să învețe repede lecțiile care i-au fost hotărâte, se va întoarce înapoi, în lumea spiritelor pure. În prima viață a fost faraon și a trăit cu 1350 de ani înainte de venirea Domnului pe pământ. Și în următoarele vieți a avut rol de conducător, blând, dar autoritar. Cpilul tău a venit acum să învețe ceva pe cineva. Când vom ști mai multe, îți vom spune. Mama soțului tău a greșit blestemându-și copilul pentru că blestemul de mamă este cel mai grav și se împlinește, dar soțul tău cu credința pe care a căpătat-o în Dumnezeu și cu rugăciuni, va reuși să biruiască răul și să-l îndepărteze. Eu nu îl mai pot ajuta pe Remus deoarece sufletul lui este liber acum și are îngerul lui care este alături de el și se roagă pentru el.

A condus-o într-un spațiu în care i-a arătat niște imagini: un porumbel zbura liber, nu se mai lovea de niciun obstacol, dar a fost lovit cu o piatră de o femeie care semăna cu mama mea. Porumbelul nu s-a prăbușit, însă zbura aproape de pământ.

— Sufletul soțului tău, după cum știi, este rănit. Vezi, îngerul lui îi pansează rănila și curând se va putea înălța iar. De acum înainte tu nu vei putea să-i mai vezi îngerul în niciun fel. Mare păcat este și va fi pentru sufletul mamei soțului tău. Dumnezeu răsplătește pentru orice vorbă și faptă, fie bună sau rea. Dumnezeu va avea grijă de ea. Mamele care își blestemă copiii nu au moarte ușoară.

2 Iunie 1998. Azi a fost ultima zi de lucru ca șef de serviciu la firma C.I.V.I.O. Patronul mi-a comunicat că domnișoara director executiv nu este mulțumită de activitatea mea. Dimpotrivă, eu consider că am făcut o treabă bună deoarece le-am pus la punct toate actele și evidențele, am organizat activitatea și am căutat să o dezvolt. Când am preluat postul nu mi s-a predat și nu mi

s-a arătat ceva, m-am descurcat singur cum „m-a tăiat capul”. Oare a început deja să lucreze blestemul mamei mele?!

18 Iunie 1998. A venit îngereasa nechemată.

— Sunt foarte nefericită și mă bucur că ai venit. Dacă poți sau știi cum, te rog, ajută-ne să scăpăm de pacostea care s-a abătut asupra noastră.

— Să nu-i mai pomeniți numele mamei soțului tău, asta înseamnă că veți ignora răul.

— Dar dacă cineva dintre rudele lui aduce în discuție vorba despre ea, ce să facem?

— Să vorbiți despre ea cum vorbiți despre altcineva, iar dacă vi se vor aminti vorbele ei spuse soțului tău sau copilului vostru, să ziceți așa: dacă altceva nu a știut să spună, să o ierte Dumnezeu! Fiindcă te consider bună, cu toate că și tu greșești, eu te apăr așa cum pot și cum ți-am arătat de multe ori. Îți voi arăta iar ceva, dar întâi spune de trei ori Tatăl Nostru în gând... (Georgiana a făcut ce i s-a cerut). Bine, acum prinde-te de mâna mea și te voi duce în sufletul mamei soțului tău. Să nu-ți fie teamă și să nu privești nici în dreapta, nici în stânga, să nu întorci capul și să nu te uiți înapoi când vei auzi un glas care te va striga, te va ruga și te va implora. Dacă ești pregătită, pornim. Eu și Dumnezeu suntem lângă tine, ai încredere în noi!

— Cum pot eu, om care trăiesc, să ajung în sufletul altui om care trăiește?

— Nu pot să-ți explic pentru că nu am cum. Când vom ieși din sufletul ei vei avea impresia că ai visat.

A acoperit-o cu mantia și o ținea strâns de mână. Deodată s-a pornit un vânt care le-a purtat ca într-o tornadă ce se deplasa pe orizontală. La început a văzut o pădure plină cu șerpi. Georgiana s-a uitat îngrozită la îngereasă și aceasta i-a făcut semn să nu vorbească. Pomii aveau trunchiuri hidoase, semănau cu niște chipuri umane

slute și agresive care țineau gurile deschise. Ochii acestor arătări demonice o priveau urât, iar crengile încercau să o prindă pe soția mea ca într-un clește. Tot timpul se auzea un geamăt sinistru. Brusc, a apărut soarele și se aflau pe o pajiște acoperită cu multe flori. Georgiana a vrut să rupă o floare și când s-a aplecat asupra ei, floarea s-a transformat într-un lup care își arăta colții. Îngereasa a tras-o repede de mână. Au mers mult timp pe această pajiște și au ajuns la o mlaștină. Din apele măloase ieșeau mâini care aveau doar trei degete și se auzeau gamete. În jur era frig și întuneric. Au trecut peste mlaștină și au ajuns la marginea unei prăpastii. În adâncul prăpastiei erau șerpi și lupi care se luptau între ei. Aproape de marginea prăpastiei, pe peretele întunecat era o floare roșie, mare și foarte frumoasă. Atât lupii cât și șerpii încercau să ajungă la ea, dar nu reușeau. Și-au continuat drumul și au ajuns la un zid. Îngereasa i-a șoptit la ureche să spună următoarele cuvinte ca să poată trece de zid: În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh! În clipa aceea a început să se crape zidul și prin crăpături curgea sânge negru și cleios. Încet – încet, zidul s-a sfărâmat și s-a spulberat până a ajuns o grămăjoară de nisip, iar sângele a dispărut. Îngereasa i-a spus Georgianeii să facă semnul crucii deasupra grămezii de nisip și instantaneu s-au întors în locul luminos din care au pornit. Cu excepția pajiștei înșorite, tot ce au străbătut și au văzut, era acoperit de o ceață întunecată.

— Spune de trei ori Tatăl Nostru și pe urmă poți să-mi pui întrebări.

Georgiana a făcut ce i s-a spus apoi întregat-o:

— Poți să-mi traduci ce am văzut?

— În mare parte, da, lucrurile esențiale.

— Atunci, spune-mi ce reprezintă tot ce am văzut, de la începutul călătoriei și până la sfârșitul ei.

— Pădurea cu șerpi: sufletul la naștere. A venit chinuit și cu pedeapsă. Pajiștea cu flori reprezintă sufletul ei de când s-a măritat și până când a fost părăsită de soț. Mlaștina reprezintă sufletul după ce a fost părăsită, căci era îndurerată, dar suferința nu a ajutat-o să devină bună. Cele trei degete care ieșeau din mlaștină sunt soțul tău, sora lui și nepotul ei cel mare.

— Dar de ce atâtea mâini și toate doar cu trei degete?

— Pentru că numai pe ei trei voia să-i salveze, însă răutatea și invidia de care nu a reușit să scape, îi trăgea pe toți în jos, spre fundul mlaștinii. Era conștientă de faptul că este răutăcioasă, dar lor le dorea binele. Sufletul ei era dominat de răutate și până la urmă a biruit aceasta împreună cu invidia. Prăpastia semnifică sufletul ei de acum. Floarea roșie este bunătatea la care sufletul ei plin de șerpi (invidia) și lupi (răutatea) nu poate să ajungă. Zidul este ce va rămâne din sufletul ei, dar pentru asta trebuie să fiți trei oameni care să vă rugați ca răul dorit de ea să nu vă atingă.

21 Iunie 1998. Georgiana adresându-se îngeresei:

— Poți să mă lămurești de ce Matei este atât de dependent de mine și de ce sunt divergențe și tensiuni între el și tatăl lui?

— Băiatul tău ți-a fost în două vieți mamă. Acestui fapt i se datorează grija pentru tine și dependența. Copilul tău suferă foarte mult pentru că este singur. Să nu uiți că este dar de la Dumnezeu. Din trei copii numai el a rămas. Acum vino să-ți arăt sufletul lui! și i-a arătat o floare de crin. În ceea ce privește neînțelegerile cu tatăl lui, acestea se datorează faptului că soțul tău l-a judecat greșit de multe ori în trecut, cum a făcut și cu ceilalți. Din acest motiv este și el judecat acum de ceilalți și nu i se dă dreptate chiar dacă are.

Matei nu vrea să doarmă decât lângă mama lui. O alintă zicându-i „copilule” și „gazeluță”. Uneori, cu mine este arțăgos și mă contrazice.

— Poți să-mi spui cu cine s-a mai întâlnit soțul meu în viețile trecute, dintre cei cunoscuți acum?

— Din ce știu eu, îți voi spune, dar să nu te superi. Cu tatăl tău a fost frate și s-au întâlnit în urmă cu 1500 de ani înaintea venirii Domnului; jumătate erau egipteni și jumătate evrei. Cu tatăl lui a fost frate vitreg, soțul tău având totul și tatăl lui nimic. Soțul tău era zgârcit și l-a lăsat pe fratele vitreg să moară de foame. Mama lui i-a fost soț de două ori. Nu s-au înțeles niciodată și soțul tău, care atunci era femeie, îl înșela. Soacra ta l-a iubit, dar era și foarte geloasă. Cu nepotul lui cel mare au fost prieteni foarte buni, dar acesta l-a trădat în război. Soțul tău i-a fost și soț Tabitei, aceasta a fost singura femeie pe care a iubit-o cel mai mult în toate viețile în care s-au întâlnit, inclusiv în această viață. Stela i-a fost soț și l-a părăsit la bătrânețe. Cu Virgil au fost soră și frate. Sora ce mare a mamei lui i-a fost într-o viață mamă. Adelina i-a fost soră, s-au înțeles bine și atunci și acum. Cornelia și mama lui au fost frați în vremea în care mama lui îi era soț. Soacra ta avea mare încredere în fratele ei și i-o lăsa des în grijă pe soția lui (soțul tău). Fratele (Cornelia) a început să-i facă „ochi dulci” cumnatei lui, care nu-l avea la inimă. Degeaba a încercat aceasta să-i țină departe unul de celălalt pe frați, că nu a reușit, iar soțul ei nu a crezut-o când i-a mărturisit că fratele lui a devenit foarte insistent cu ea. Într-o viață trecută, soțul tău a avut un prieten bun căruia i-a luat soția. În viața aceasta prietenul din trecut s-a răzbunat și l-a făcut pe soțul tău să piardă ceva important.

— Cred că se referă la Doru Valahe, directorul sucursalei București a Loteriei, unde am lucrat la începutul anilor '90. Acesta mi-a desfăcut în mod abuziv

contractul de muncă și am rămas fără slujbă.

— Poți să-mi dai un indiciu despre prima viață a lui Matei?

— Matusalem. Atât știu, atât îți spun. Transmite-i soțului tău să încerce să-și rezolve problemele cu cei întâlniți în trecut, cu care a avut divergențe, pentru că altfel se va întâlni iar cu ei și în viața următoare. Acum trebuie să plec.

— Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus.

Oare, Matei a fost Matusalem, bunicul lui Noe, care a trăit 969 de ani, sau a fost faraon în vremea lui?! Numai Dumnezeu știe!

28 Iunie 1998. Yasmina:

— Când zici de bine se împlinește în bine și când zici de rău se împlinește în rău, așa că de acum înainte fii atentă ce urezi sau dorești altcuiva. Sora lui Remus este o femeie fățarnică, într-un fel gândește și în alt fel îți spune în față. Dacă mama lui Remus nu-i va cere iertare pentru ce i-a spus copilului ei și nici tu nu retragi ce i-ai urat ei, așa va fi cum i-ai dorit tu, nu va putea să moară până nu-ți va cere ție iertare. Spune-i lui Remus să fie atent ce vorbește cu Robert, de acum și până la sfârșitul vieții lui, deoarece acesta a spus multe neadevăruri despre el și continuă s-o facă. Să nu speli rufe și să nu coși în zilele de Luni ca să vă fie bine în casă, să procedați la fel și în zilele de Vineri ca să vă fie bine în viață.

5 Iulie 1998. A venit îngereasa nechemată, a luat-o de mână pe Georgiana și a dus-o într-o biserică. Senzația de real era foarte vie.

Îngereasa:

— Pentru sufletul tău spune de trei ori după mine: Aici, în fața lui Dumnezeu, mă rog să fiu iertată pentru ceea ce i-am urat mamei soțului meu și te rog, Doamne, nu căuta la vorbele spuse de mine. Retrag tot ce am spus de

rău pentru această femeie!

— După ce au ieșit din biserică a continuat: pentru ca soțul tău să meargă să aducă spor în casă, trebuie să faci un fel de sacrificiu.

— Ce sacrificiu? Mie oricum mi se pare că fac sacrificiu...

— Trebuie să nu mai fi prietenă cu foștii tăi soți din celelalte vieți.

— Adică să nu-i mai văd și să nu le mai vorbesc deloc?

— Nu. Pot să vină să te vadă, pot să-ți dăruiască, dar să nu mai pleci cu ei. Dacă te hotărăști, îmi spui.

— Mă gândesc și când mă hotărăsc te chem.

— În clipa în care vei face acest legământ cu tine, va trebui să-l ții până la sfârșitul vieții tale fără a mai putea fi dezlegată de el. În funcție de hotărârea pe care o vei lua, îți voi mai spune și altceva. Soțul tău să poarte ceva roșu sau cu roșu.

9 Iulie 1998. Georgiana a chemat-o pe îngereasă să-i spună ce a hotărât. Îngereasa a învățat-o cum să facă legământul cu Dumnezeu, însă mie nu are voie să-mi vorbească despre asta.

— Dacă vrea, și soțul tău poate să facă un legământ, el trebuie să promită că îți va spune mereu tot ce va primi. Dacă se va hotărî, tu nu trebuie să cunoști noaptea în care va face acest legământ. Ca să-mi arate mie că a făcut legământul, să lase în noaptea aleasă un lucru sfințit pe masă, iar eu voi vedea. A doua zi și-l va pune la loc. Nu este obligatoriu să facă acest legământ, însă dacă îl va face, va fi o faptă bună pentru sufletul lui. Copilăria soțului tău în unele privințe a fost mai fericită ca a ta.

— I-a derulat pe un ecran secvențe din copilăria ei.

— Soțul tău a avut mai mult decât tine din punct de vedere material și a fost ajutat de Dumnezeu în această

privință. Să fiți binecuvântați și să luați decizia corectă!

— Pot să te întreb ceva?

— Da. Dacă am voie îți voi răspunde.

— Nu ești nici foarte tânără și nici foarte bătrână, după înfățișare. Ce vârstă ai în anii pământești?

— Șapte milioane.

— Pentru voi, este mult, este puțin?

— Sunt tânăr comparativ cu alți îngeri.

— Din ce sau cum vă nașteți?

— Numai din lumină.

— Mai ai vreo întrebare, pentru că trebuie să plec?

— Tu știi cât de mult îl iubesc eu pe Sfântul Ilie. Poți să-mi spui ceva despre el?

— Voi, muritorii, considerați mulți sfinți importanți, dar prorocul Ilie este unul dintre primii trei pooroci mai importanți și este un mare sfânt.

12 Iulie 1998. A venit îngereasa nechemată.

— De ce ai venit că nu te-am chemat? a întrebat-o Georgiana cu blândețe.

— Am înțeles că dorești să cunoști câte ceva despre trecutul soțului tău.

— Este adevărat.

— Îți voi spune și îți voi arăta. Mi-e foarte greu fiindcă așa ceva nu se face, dar sper că îl va ajuta să înțeleagă ceea ce i se întâmplă, ceea ce i se va întâmpla, și poate în acest fel va învăța mai mult. Nu pot să-ți localizez timpul, însă pot să-ți arăt persoanele. În general, nu a învățat prea mult, iar uneori chiar de loc. Nu sunt sigură că tot ce-ți voi arăta a fost chiar așa, dar în general este corect ceea ce vei vedea. Soțul tău are un spirit bătrân și a trăit până acum 47 de vieți. A avut, în general, poziții sociale bune, dar a profitat numai el de acestea, nelăsând și pe alții să se bucure de ceea ce aveau împreună cu el. Într-o singură viață a învățat 31 de lecții, atunci a fost cel

mai bun, cel mai generos, aproape un înțelept... și a trăit lângă oceanul cel mai mare. Asta a fost printre primele lui vieți după care și-a schimbat total comportamentul, gândirea, crezându-se mai presus de toți ceilalți. Începând cu a opta viață, toate morțile lui au fost violente. A murit la naștere, a murit și tânăr, a murit și foarte bătrân, dându-i-se șansa să se poarte ca un om cu frică de Dumnezeu.

— Te rog, poți să-mi spui dacă visele lui au vreo legătură cu modul în care a murit în trecut?

— Unele.

— Poți să-mi spui sau să-mi arăți?

I-a arătat cum de două ori am fost decapitat, apoi spânzurat, înecat, cum mi-au fost scoși ochii.

— Acum înțelegi de ce îi este teamă de obiectele ascuțite care se îndreaptă spre el. A fost ucis de oamenii care îl dușmăneau pentru nedreptățile făcute. Ultima decapitare i-a adus-o femeia pe care a iubit-o cel mai mult în tinerețea aceasta.

— Numele ei este Tabita?

— Da. A trăit în multe țări, dar eu cunosc doar o parte din ele. În Egipt a trăit de 10 ori, în Africa de 6 ori, în Japonia de 9 ori, în India de 7 ori. Mai este o țară unde indienii poartă simboluri pe cap.

— America.

— Aici de 6 ori. Restul de țări nu le mai știu. Visele lui reprezintă frânturi din viețile trecute.

— Despre mine poți să-mi spui ceva?

— În ultima viață ai trăit puțin și ai suferit mult. Ai avut 26 de întrupări și față de alți muritori, ai învățat destul, dar nu tot ce trebuia. În toate viețile tale ai crezut în Dumnezeu.

— Știi cumva unde și când am trăit în ultima întrupare?

— Ultima viață ai trăit-o în țara unde s-a născut

Hristos, și nu cu mult timp în urmă. Au trecut aproximativ 100 de ani și ai fost bărbat. Acum trebuie să plec, dar voi veni să-ți mai spun despre viețile tale trecute și despre cele ale copilului tău. Ceea ce ți-am spus acum puteți să povestiți cui vreți, dar în glumă și numai despre locurile unde ați trăit. Roagă-l pe soțul tău să-ți promită ceva înainte de a-i povesti ce ai aflat de la mine, pentru că orice faptă bună trebuie răsplătită, mai ales că el nu-mi aparține și va fi un pas bun pentru el.

14 Iulie 1998 Îngereasa:

— În privința soțului tău m-am înșelat în legătură cu viețile trăite în Japonia. Numai 4 vieți din cele 9 a trăit în această țară, iar pe celelalte 5 le-a trăit pe niște insule din apropiere unde oamenii au alte obiceiuri și altă înfățișare. În mai mult de jumătate din viețile avute, soțul tău a fost femeie. În ceea ce te privește, știu că ai trăit 15 vieți în India. Despre copilul tău pot să-ți spun că primele trei vieți le-a trăit în Egipt. Din viețile avute până acum, în 4 a fost femeie. În a 5-a viață a avut un caracter mai urât, a fost rău și zgârcit.

— Ultima viață unde a trăit-o?

— Încă nu știu.

15 Iulie 1998. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Poți să-mi spui, dacă ai voie, în care dintre vieți am fost cea mai nefericită și în care am fost cea mai fericită?

— Ce cifră nu-ți place?

— 6.

— Da, în a șasea viață ai fost băiat și ai rămas orfan de mamă la vârsta de 10 ani. Nu ți-ai cunoscut tatăl. Vino să-ți arăt!

Ca și cum privea printr-o fereastră, dincolo de aceasta, într-alt spațiu, Georgiana a văzut derulându-se secvențele cele mai importante: era îmbrăcat cu haine de culoare albă și purta sandale cu multe barete. Se afla într-

un templu, lângă un catafalc pe care era întins trupul mamei lui acoperit cu ghirlande de flori. Femeia era îmbrăcată cu un veșmânt, tot de culoare albă, și în jurul gâtului avea o ghirlandă de flori albe. Oamenii care o privegheau purtau și ei haine albe și ghirlande în jurul gâtului. Ceremonia funerară părea fastuoasă. Copilul rămas singur a ajuns cerșetor și muncea pe la casele oamenilor care aveau ceva de lucru pentru puterile lui. Nu a putut să-și întemeieze o familie și a trăit destul, dar nu foarte mult. Când a fost copil și adolescent, a avut grijă de el un călugăr care îl hrănea și îl povățuia. Toată viața a muncit pe unde a putut și nu a avut nicio mulțumire sufletească.

— Ai văzut viața cea mai nefericită, acum ți-o voi arăta pe cea mai fericită.

Era femeie și trăia într-un palat. Avea părul lung, strâns în coc, purta rochii frumoase și scumpe. Era iubită și preferată regelui care a rămas văduv. Bărbatul nu avea mai mult de 40 de ani. Georgiana a trăit, undeva, în Europa de Vest, într-o țară unde limba vorbită era un amestec de germană-engleză-franceză.

— Acestea au fost extremele. Indiferent de cum ai trăit, ai rămas un om credincios.

— Mulțumesc. Știi câți ani avem fiecare ca spirit?

— Da.

— Poți să-mi spui și mie?

— Cel mai bătrân spirit dintre voi trei îl are copilul vostru: 1200.000 de ani. Urmezi tu cu 950.000 de ani și soțul tău cu 900.000 de ani.

20 Iulie 1998. Yasmina:

Nu trebuie să fii supărată că șefa ta te-a chemat din concediu mai devreme cu o zi, pentru că atunci când ai fost la examen nu te-ai mai întors la locul de muncă și nu ai stat tot timpul câte 8 ore, ai mai întârziat și chiar dacă

te-a certat uneori, nu te-a penalizat. Spune-i lui Remus să se ferească de foc azi.

Georgiana a uitat să mă atenționeze dimineată, înainte de a pleca la serviciu, în legătură cu ce i-a spus Yasmina și după-amiază mi-am opărit ușor mâna stângă.

24 Iulie 1998. Îngereasa:

— Soțul tău să încerce în postul Sfintei Marii să se împace cu mama lui, în așa fel încât să nu audă nimeni din casa ei și nici din casa lui ce vor vorbi. El să asculte numai cu urechile ce-i va spune ea și să nu pună la suflet ce va auzi. Dacă mama lui nu va accepta să discute cu el, să nu insiste și să nu se supere căci ea se va încărca cu un păcat în plus refuzându-l. În ziua praznicului Fecioarei Maria, după ce se va împărtăși, Remus să aprindă o lumânare pentru mama lui și să-i dorească să aibă tot ce vrea.

— Îi voi transmite. Poți să-mi răspunzi la niște întrebări legate de oameni?

— Să aud întrebările. Ce ți-ar place să mai cunoști?

— Dacă noi, oamenii, am fost la început tot spirite pure?

— La început noi, aici sus, am fost toți puri, dar unele dintre spirite nu au mai vrut să urmeze calea lui Dumnezeu și atunci El s-a supărat și a despărțit spiritele credincioase, care au dorit să-i rămână alături, de cele necredincioase. Eu am vârsta de 7 milioane de ani, dar voi existați cu mult mai înainte.

— Spune-mi, te rog, dacă în afară de noi, pământenii, mai există și alte civilizații în univers?

— Da, mai multe și fiecare dintre acestea crede într-o entitate superioară. Este posibil, dar nu știu sigur, o parte din rândul spiritelor rele a fost trimisă de Dumnezeu să se întrupeze, în lumea muritoare, ca să vadă dacă acestea pot evolua, pentru a se întoarce alături de spiritele bune, care au rămas alături de El. Spiritele există aici, sus, cu mult

înaintea apariției omului pe pământ. În post voi mai veni o dată ca să-ți mai spun câte ceva despre soțul tău și asta va fi penultima oară când voi mai putea veni pentru el. Tot atunci îți voi arăta și ce face îngerul lui. Dacă voi avea ceva deosebit să-i mai spun, voi mai veni numai o singură dată. Pentru tine voi veni când voi vedea că ești odihnită și atunci îți voi spune ce vei mai dori să afli.

25 Iulie 1998. Georgiana a chemat-o pe Yasmina.

— De ce m-ai chemat?

— Te rog să stai cu mine și să-mi povestești, căci sigur cunoști multe, atât despre mine cât și despre cei care mă înconjoară.

— Îți voi spune ce am voie, dar cu o condiție. De acum înainte cheamă îngerul numai dacă ai nevoie de un sfat. Când ți-am făcut descântecul, am zis să vină un spirit benefic pur care să te ajute să ieși din greutățile sufletești. El nu poate să-ți spună ceva despre partea materială pentru că nu știe. Ajutorul pe care ți-l poate da se referă numai la suflet.

— Bine, voi ține cont de ce mi-ai spus. Acum, când sufletul lui Remus este liber, poți să-i faci și lui descântecul în vis?

— Nu pot. Chiar dacă aș fi reală, necunoscându-l, nu aș avea cum să i-l fac. Unul dintre îngerii lui i-a vorbit tot timpul când a avut necazuri și l-a prevenit. Acesta este îngerul pe care îl va auzi toată viața. S-ar putea, dar nu sunt foarte sigură, că după ce va împlini 46 de ani să intuiască și lucrurile bune, acesta va fi celălalt înger. Remus trebuie să se autoanalizeze la modul foarte serios și să vadă unde greșește în gândire față de ceilalți. Nu trebuie să se supere că îi spun, dar așa este, greșește față de ceilalți, poate o face involuntar. Eu îl voi ajuta prin intermediul tău cât timp mi se va permite. El să caute să-și dezvolte și latura pozitivă a intuiției. Acum îți voi spune

ceva care o să-ți placă, dar să nu mă întrebi de unde știu fiindcă nu am voie.

— Te scult.

— O singură dată în viețile tale ai fost împărăteasă. Mai întâi ai fost prințesă și ai urcat pe tronul Anglo-Saxoniei după ce soțul tău, regele, a murit. Ai domnit în secolul XVI, dar nu cunosc exact perioada, și nu pentru mult timp. Din acest motiv acum „ai aere”, vrei să comanzi și toată lumea să facă numai cum vrei tu. Culmea este că, în general, reușești să obții ceea ce vrei, în special de la bărbați.

— Poți să-mi spui cine a fost soțul meu atunci?

— Gabriel. Ei, acum ești liniștită că ai fost și regină?

— Sigur nu mă păcălești?

— Te-am mințit eu vreodată? Acum îți voi povesti ce am aflat despre actuala viață a lui Cristian. Vă cunoașteți de copii. Tu erai în clasa a II-a și el în clasa I la aceeași școală. A fost coleg de clasă cu una dintre prietenele tale din copilărie - Cristina. Ați locuit în același cartier și s-a însurat după ce tu te-ai măritat. S-a căsătorit din obligație pentru că femeia care i-a devenit soție a rămas însărcinată și el a fost cel care a deflorat-o. Cu câțiva ani înainte de a se căsători a trăit cu altă femeie și are cu aceasta o fată pe care a recunoscut-o legal ca fiind a lui. Cristian a lucrat în cadrul miliției pe vremea comuniștilor și femeia care a rămas gravidă cu el l-a amenințat că îl va reclama la superiorii lui dacă nu o va lua de soție. De teamă să nu fie dat afară din serviciu s-a însurat cu ea. Are un băiat trecut de 10 ani și o fată puțin mai mică decât Matei. Soția lui este fată de la țară, dar este răutăcioasă, egoistă, geloasă, însă bună gospodină. Ca mamă se poartă exagerat de dur cu copiii ei și lui Cristian nu-i place. El a vrut tot timpul să fii soția lui și din acest motiv este cu sufletul acasă, la copii, mai ales pentru fetiță, dar cu inima este și va fi

mereu lângă tine. La câțiva ani după ce s-a născut băiatul a divorțat de soția lui și un timp au stat despărțiți. Mergea totuși des să-și vadă copilul, dar se mai culca și cu fosta lui nevastă. Femeia a rămas iar însărcinată, a născut o fetiță și de dragul copilului Cristian s-a căsătorit din nou cu ea. Verifică ce ți-am spus eu. Acum trebuie să plec. (Tot ce i-a povestit Yasmina despre Cristian este adevărat).

25 Iulie 1998. Georgiana s-a culcat după-amiază și Yasmina a venit iar nechemată.

— Acum ce mai este?

— M-am informat greșit și am venit să-ți spun că nu ai fost regină în Anglia ci soție de maharajah.

Georgiana s-a supărat și i-a zis cu reproș:

— Ei, vezi, nu am fost regină!

— Nu trebuie să te superi. Soție de maharajah este echivalentul soției regelui la europeni.

— Dar maharahii aveau mai multe soții.

— Așa este, numai că tu erai soția preferată căci pe tine te iubea, pe celelalte le onora din obligație. El te place și acum.

— Ei, este însurat...

— Da, dar a rămas cu o slăbiciune sufletească pentru tine.

— Nu mi-a făcut niciun cadou.

— Nu-i adevărat, ți-a făcut.

— Am dat broasca din argint primită de la el.

— Păi, vezi... Datorită faptului că ai fost soție de maharajah, acum îți plac podoabele mai deosebite.

— Bine, acum du-te că mă faci să râd cu maharajahul tău!

26 Iulie 1998. Îngereasa, în cursul nopții:

— Am venit să-ți răspund la întrebările pe care le ai în gând, cu toate că acestea nu-ți aparțin. Eu te veghez de când ai venit în această lume și îți cunosc bine gândurile.

Tot timpul voi cunoaște dacă ce mă întrebi este sau nu gândit de tine. Soțul tău nu este al meu și nici eu al lui, dar îi voi satisface și această curiozitate. Știu că piramidele din Egipt există dinainte de a fi eu (mai mult de 7 milioane de ani?!) și au fost construite de alți muritori care au dispărut. Piramidele reprezintă simboluri ale lui Dumnezeu.

După-amiază, tot îngereasa:

— Am revenit pentru că doresc să-ți mai spun, deși nu știu în ce măsură te poate ajuta să-ți îndeplinești datoriile pentru care ai venit în lume în viața aceasta. Voi muritorii visați când trăiți și după ce muriți reveniți la real. Visele din somnul vostru reprezintă frânturi din alte vieți sau ceea ce urmează să vi se întâmple. Muritorii cu adevărat buni sunt foarte puțini și cei care reușesc să-și însușească lecțiile pentru care au fost trimiși în această lume se întorc și devin sau redevin spirite pure.

— Asta înseamnă că eu nu sunt bună?

— Despre cum ar trebui să fie un muritor bun, ar fi nevoie de mai mulți ani ca să-ți povestesc. Mulți dintre voi nu reușesc să evolueze și din această cauză nu se pot întoarce definitiv; decăzând, ei trebuie să se reîncarneze de multe ori până revin la starea inițială. Dar sunt și destui care reușesc de prima dată să-și îndeplinească datoriile ca muritori. Fiecăruia ne vine rândul ca la un moment dat să coborâm în lumea voastră.

— Atunci poți să-mi spui cine este Buddha?

— Da. Acum este un spirit pur, însă a trebuit să se întrupeze de multe ori până a reușit să-și îndeplinească datoriile. Dumnezeu este cel care hotărăște dinainte soarta fiecărui muritor, dar și astrele vă influențează destinul deoarece acestea au fost create tot de Cel Preaînalt. Absolut tot ce vă înconjoară, pământ, apă, vietăți, plante, vă influențează. Eu sunt menit pentru tine să te ajut să

evoluezi spiritual și să-ți acord ajutor în ceea ce privește soarta ta. În fiecare viață a fost cineva care ți-a făcut legătura cu mine și astfel eu am putut să-ți apar în vis. Așa a fost hotărât de cel care ne-a creat pe toți.

27 Iulie 1998. Azi au sunat-o pe Georgiana la oficiu Gabi și Cristian. Amândoi au vrut să se întâlnească cu ea, dar soția mea a promis că nu se va mai întâlni cu soții din celelalte vieți și este hotărâtă să-și respecte promisiunea. Totuși, a primit dezlegare să se întâlnească cu Cristian pentru a-i spune că nu se mai pot vedea. Bărbatul a invitat-o la o pizzerie și Georgiana i-a povestit ce a aflat despre el de la Yasmina. Acesta, întâi s-a supărat, crezând că tot ce știe ea despre el i-a fost spus de mama lui, dar până să se despartă a acceptat că informațiile vin de la un spirit și a recunoscut că totul este adevărat. Băiatul lui s-a născut în anul 1986 și se numește Andrei-Florian. Prenumele copilului l-a primit în vis de la Georgiana înainte de botez. Fata are 6 ani și poartă numele de Cristina-Mariana. Tot ce i-a povestit Yasmina despre soția lui este adevărat.

30 Iulie 1998. Matei a împlinit vârsta de 8 ani. Atât Georgiana cât și eu am fost triști azi pentru că în afară de socrii mei nu și-a adus altcineva aminte de copilul nostru. Tot azi am aflat de la Georgiana că sub înfățișarea îngeresei vin mai multe spirite pure superioare: Gabriel de la îngeri, Daniel de la Principate, Yelaiah de la Virtuți și Yeliayel de la Tronuri. În funcție de veștile pe care i le aduc, sau în funcție de ceea ce vrea ea să știe, vine unul dintre aceștia. Georgiana îi deosebește numai pentru că își spun numele. Gabriel îi aduce numai vești bune.

1 August 1998. Au venit amândouă - Îngereasa și Yasmina, chemate de Georgiana.

— Este adevărat că ne alegem noi soarta, locul unde venim înainte de a ne naște?

Yasmina:

— O să-ți răspundă cine este lângă mine.

De fapt, cele două spirite nu stau alături, fiecare dintre ele se află în alt spațiu, fiind despărțite de un fel de perete cețos, însă soția mea le poate vedea pe amândouă în același timp.

Îngereasa:

— Nu este adevărat lucrul acesta, Dumnezeu este cel care hotărăște unde și când să vă trimită în lume, în funcție de ce ați făcut și ați învățat în viața anterioară, dacă aveți de plătit și de învățat ceva în viața care urmează. Nimeni nu este trimis la întâmplare, fiecare spirit este trimis în lume în timpul și spațiul (locul) care trebuie pentru a putea întâlni spiritele cu care are ceva de rezolvat, să le plătească pentru o greșală gravă, ori să fie răsplătit cu bunătate pentru un ajutor sau o faptă bună din trecut.

— Eu ce am de învățat?

— Știi singură, dar îți voi spune totuși: să-i ajuți pe toți cum poți și în măsura în care poți. În proporție de mai mult de trei sferturi din viața ta de până acum ai ajutat oamenii. Ajută-i în continuare, dar nu te supăra că-ți spun, pe mulți îi ajuți din prea multă credulitate și milă cu toate că nu au nevoie. Nu e rău că ai procedat așa, însă este bine ca de acum înainte să te asiguri că acei oameni au într-adevăr nevoie să-i ajuți, pentru că altfel îți consumi o parte din energia sufletească și fizică fără rost și îi lipsești de ajutor pe unii care au cu adevărat nevoie de el. Ține minte că orice bine este bun făcut, însă nu-ți irosi energia benefică pe acțiuni inutile.

— De ce tot ce îmi doresc în această viață primesc mai târziu sau chiar nu primesc?

— Când voi afla adevăratul motiv, îți voi spune.

— Și ce mai am de învățat?

— Să ai răbdare, să înveți să spui nu în anumite

momente și anumitor oameni.

— Spune-mi, te rog, știi la ce oră m-am născut?

— Te-ai născut la ora 17 și 12 minute într-o zi de Vineri. Știu că vrei să-ți spun orele la care s-au născut soțul și copilul tău, însă acum nu le cunosc. Îngerul soțului tău este Mihail pentru că trebuie să învețe ce este dreptatea și nedreptatea, cum este să fii nedreptățit și cum este să ți se facă dreptate. Îți voi arăta ce face acum, vino să-l vezi!

Și i-a arătat într-un spațiu luminos cum îngerul meu striga către cer și-l implora pe Dumnezeu prin gesturi.

— Îngerul este necăjit și trist...

— Da. Pentru soțul tău este trist că nu-l aude și-l imploră pe Dumnezeu să găsească o cale prin care să se facă auzit. Spune-i soțului tău că trebuie să se schimbe și să devină mai încrezător, să creadă în ceea ce își dorește așa cum crezi tu și să alunge partea cea rea din el pe care a moștenit-o de la mama lui. Are momente când este foarte bun și după aceea face altfel de cum și-ar fi dorit. Îngerul lui este tot timpul lângă el, dar soțul tău nu vrea să-l audă.

— Poți să-mi spui ce-l împiedică sau îl reține?

— Acum nu știu, dar când voi afla îți voi spune. Încearcă să-l convingi să fie credincios ca tine.

— Încerc. Poți să-mi spui ce reprezentau mai exact piramidele?

— Îți spun, însă acesta nu este gândul tău. Piramidele reprezentau simboluri făcute pentru Dumnezeu de oamenii care au trăit în acele vremuri. Cele patru laturi ale piramidei semnifică focul, apa, cerul (aerul) și pământul, iar cele trei unghiuri ale triunghiurilor reprezintă cele trei divinități: vârful pe cea superioară, iar celelalte două care formează unghiurile de la bază, pe divinitățile ce stau lângă ce superioară. Cei care au construit piramidele se rugau stând lângă baza lor și li se îndeplineau dorințele,

fapt care se întâmplă și astăzi, dar puțini oameni cunosc asta. În interiorul piramidelor se află multe încăperi în care își au sălașul numai spirite benefice. Cu cât încăperile se află mai aproape de vârful piramidei, cu atât spiritele pure sunt mai evaluate. Fiecare spirit are un rang. Orice om care se lipește cu trupul sau atinge pietrele din care este construită piramida și își pune o dorință în același timp, aceasta i se va împlini. Egiptenii și niciun alt om nu trebuiau să umble în piramide fiindcă aceste sunt sacre. Pentru faptul că au pătruns în interiorul lor de-a lungul timpului, au fost pedepsiți de mai multe ori. Este păcat ca oamenii să le distrugă. Latura de nord a piramidei reprezintă iarna, iar ca element al naturii este asociată cu aerul. Latura de sud reprezintă vara și focul. Latura dinspre răsărit reprezintă primăvara și apa, iar latura de vest reprezintă toamna și pământul. Spune-i soțului tău să se schimbe pentru că nu pot să mai vin pentru el decât o singură dată.

Îngereasa s-a retras în spate și a înaintat câțiva pași Yasmina.

— Mama lui Remus, de câte ori are ocazia, te vorbește de rău și a reușit să o convingă și pe fiica ei că ceea ce spune despre tine este adevărat. Convinge-l pe Remus să vorbească cu mama lui și să-i explice că nu procedează corect defăimându-te pe tine. Dacă aceasta va refuza să-l asculte, să aprindă în fiecare zi câte o lumânare pentru ea și să se roage astfel: „Doamne, eu robul tău Remus – Ioan, mă rog pentru mama mea Maria să-i dai așezare sufletească, sănătate și înțelepciune”. Dacă nu poate să meargă la biserică zilnic, să se roage în casă.

— Spune-mi unde locuiești acum ca spirit, pe vreo planetă?

— Niciun spirit nu locuiește pe vreo planetă cunoscută vouă. Noi cei care am murit și cei care nu s-au

întrupat niciodată locuim în altă dimensiune, în alt spațiu, însă nu pot să-ți spun pentru că nu știu unde se află acesta în comparație cu pământul sau cu lumea materială.

— Ce faceți voi acolo?

— Depinde... Spiritele muritorilor, în funcție de cum s-au comportat și ce au făcut în perioada cât au trăit pe pământ, trebuie să-și răscumpere greșelile făcând ceva. Când plecăm din lumea întrupată, pe fiecare dintre noi îl așteaptă un înger și rudele care și-au ispășit pedepsele pentru păcatele săvârșite în viața pământească. Îngerul care îl ia în primire pe spirit, se va ocupa de el și-l va ajuta să-și îndrepte greșelile. Dumnezeu, pe care nu l-au văzut nici îngerii, este singurul care ne judecă și ne stabilește pedeapsa. Când ești pe pământ și te căiești pentru greșelile tale și încerci să le îndrepti, în momentul în care ajungi aici ca spirit și arăți cu sinceritate că îți pare rău, beneficiezi de o anumită clemență din partea îngerilor și ți se mai diminuează din pedeapsă.

— În ce constă pedeapsa, aveți cazane?

— Nu. Pedeapsa constă în a sta în întuneric. Cu cât ai făcut mai mult rău, cu atât stai mai mult în întuneric și este foarte dureroasă această pedeapsă.

— Bine, dar tu mi-ai spus când erai pe pământ că ai avut 5 amanți?

— Da, dar eu nu am destrămat nicio căsnicie, nu am luat soțul niciunei femei. Nu am fost invidioasă, nu am furat, nu am făcut rău nimănui și am ajutat mulți oameni. Am stat și eu în întuneric. După ce ieșim din întuneric, beneficiem de lumină și o liniște desăvârșită, ceea ce este foarte odihnitor. Nu ai cum să cunoști această senzație. După ce ne ispășim pedeapsa, suntem lăsate să ne odihnim până când se hotărăște să fim trimise iar pe pământ. De multe ori, spiritele care au făcut mult rău și au stat mult timp în întuneric, cum sunt scoase la lumină nu mai sunt

lăsate să se odihnească, ci sunt trimise să se reîncarneze, asta ca un test. Acum trebuie să plec.

A sărutat-o pe frunte, s-a înfășurat într-un norișor de steluțe și a dispărut.

10 August 1998. A venit Yasmina nechemată:

— Să-i spui lui Remus că se poate ruga pentru mama lui și în casă, dar să aprindă candelă.

— I-a mai zis ceva Georgianeii, însă are voie să-mi spună abia după ce se va împlini.

15 August 1988. Îngereasa:

— Pe copilul tău l-au asistat la naștere al 7-lea înger de la Tronuri (Melhael) și al 34-lea (Lehahiah). Să se roage toată viața la cel de-al doilea. Pe soțul tău l-a asistat al 13-lea înger de la Arhangheli (Umabel).

— Te deranjează dacă soțul meu scrie ceea ce discutăm?

— Ceea ce discut eu cu tine despre soțul tău, despre copilul tău și alte lucruri, nu mă supără. Dar ceea ce îți spun și este numai pentru tine, să păstrezi în sufletul tău. Tu ai trăit în Atlantida.

— Poți să-mi spui ceva despre oamenii care au trăit acolo?

— Da. Erau foarte puțin credincioși, aveau multă știință, se iubeau foarte mult între ei, dar cineva, după un timp, a început să-i învrăjbească și au decăzut din toate punctele de vedere și au uitat de Dumnezeu. Din această cauză Dumnezeu i-a pedepsit pentru prima dată pe muritori deoarece nu i-a plăcut purtarea lor și a despicat pământul în două. Astfel au murit cu toții.

— Când s-a întâmplat aceasta?

— Eu i-am apucat la sfârșit. După ce s-au purificat aici, Dumnezeu i-a trimis iar pe pământ, dar până atunci, a fost o lungă perioadă de timp în care nu a trăit niciun muritor. A doua pedeapsă a oamenilor a fost atunci când a

avut loc potopul din timpul lui Noe.

— Și acum după câte facem, Dumnezeu ne mai pedepsește?

— Dumnezeu nu vă mai pedepsește deoarece vă faceți singuri rău unii altora și sunteți destul de pedepsiți. Pentru că prima dată ai trăit în India, după ce ai revenit pe pământ, să porți ceva chiar de acolo. Te va ajuta să vezi unele frânturi din viețile trecute și îți va fi de folos să te ghidezi în viața aceasta. La fel, soțul și copilul tău să poarte ceva din Egipt.

30 August 1998. A venit îngereasa chemată.

— Te rog, dacă știi și ai voie, spune-mi dacă anii pământești corespund ca timp cu anii voștri.

— Nu sunt la fel, anii muritorilor par mai lungi că ai noștri. La noi timpul este mai comprimat.

— Cunoști care dintre copiii mamei mele este mai norocos?

— Fratele mijlociu. Tu trebuie să lupți toată viața ca să obții ceva, însă știi singură treaba asta.

— Bine, dar soțul meu cum este?

— Încă de la naștere el a fost norocos pentru că a putut să trăiască, că l-a lăsat Dumnezeu să trăiască. Acum nu este lipsit de noroc, numai că are de plătit pentru ce a făcut în viețile anterioare.

— Spune-mi, te rog, care este sufletul meu pereche?

— Bărbatul care umblă pe ape (Dan).

— Care dintre soții mei m-a iubit cel mai mult în toate viețile?

— Cel care poartă numele unuia dintre cei doi arhangheli (Gabriel).

— Cu cine m-am întâlnit cel mai des?

— Cu același de dinainte.

— Cine este cel mai cinstit cu mine și cine mă minte cel mai mult în această viață?

— Copilul tău este cel mai cinstit și unul singur spune cele mai multe neadevăruri (Cristian). Este cel care ar trebui să-ți dea un inel. Nu trebuie să fii supărată pentru ceea ce ai aflat deoarece nu toți oamenii care par nefericiți sunt cu adevărat așa și nu toți oamenii care par fericiți, sunt așa cum lasă impresia.

5 Septembrie 1998. Îngereasa a venit nechemată:

— Am venit să-ți mai arăt pe unde ai trăit.

A condus-o într-un palat și a lăsat-o acolo. Georgiana era tot femeie, dar bătrână și distinsă. Stătea de vorbă cu o fată care avea 15 - 16 ani. Fata era zveltă, frumoasă, blondă, cu ochii albaștri și cu părul lung, lăsat pe spate. În palat pătrundea foarte bine lumina zilei, era spațios, avea multe încăperi mari și multă dantelărie. Georgiana vorbea cu fata care se numea Ecaterina (Larisa) și era foarte zvăpăiată.

— Comportă-te ca o adevărată prințesă căci atunci când vei deveni țarină va trebui să te porți ca atare.

— Unde este țarul? a întrebat-o fata.

— Țarul George este plecat la vânătoare.

Fata privea melancolică pe fereastră și a întrebat-o iar pe Georgiana:

— Aceia, care se văd în depărtare, sunt munții Urali?

Îngereasa s-a apropiat și a luat-o din palat.

— Cine este fata? A întrebat-o Georgiana.

— Te las să te gândești deoarece îți vei da singură seama.

Îngereasa a dispărut. Georgiana s-a gândind cu ce persoană din viața actuală seamănă fata și a tras concluzia că aceasta este Veronica. Pe vremea țarului Georgiana i-a fost bunică.

12 Septembrie 1998. Îngereasa:

— Să fii bună așa cum îți este inima că de bine vei avea parte.

— Ce să fac eu ca băiatul meu să nu rămână văduv după ce se va căsători?

— Să te rogi că poate Dumnezeu îi va schimba destinul, dar trebuie multă rugăciune.

— Poți să-mi spui ce a fost soțul meu în prima lui viață?

— Care dintre soți?

— Cel de acum dat de Dumnezeu.

— Aș putea să-ți spun, deși nu este al meu, dar pentru asta trebuie să-mi promiți că-l rogi pe el să facă o faptă bună.

— Ce anume?

— Ceva ușor, dar alegi tu.

— Bine, îți promit.

— Prima dată când a venit în lumea muritorilor, a trăit pe pământul unde se află foarte multe plante și animale, acolo unde voi, muritorii, spuneți că ați descoperit primele semne de viață. Avea pielea neagră, a fost femeie și făcea lucruri neplăcute lui Dumnezeu.

— A fost vrăjitoare?

— Da, și a făcut mult rău oamenilor.

— Deci, așa!

— Nu fi dezamăgită pentru că fiecare dintre voi a făcut și bine și rău, mai mult sau mai puțin. De aici izvorăște pornirea lui de a vedea și simții lucrurile negative.

— Da, dar acum parcă s-a mai schimbat.

— Da, numai că lucrurile rele le va intui în toate viețile lui.

Georgiana a auzit un zgomot puternic, cred că cineva a bătut în ușa de la lift, și s-a trezit.

De câteva săptămâni am de lucru intens, fac horoscoape pe bani. Georgiana îmi face rost de clienți de la editurile din Casa Presei. Iau 100.000 lei de horoscop și

până azi am câștigat 3.000.000 lei (300\$).

22 Septembrie 1998. Georgiana chemat-o în vis pe Yasmina.

— Spune-mi cum este învățătoarea cea nouă a lui Matei?

— Știu câte ceva despre ea. Este o femeie corectă, blândă, are amărăciune în suflet, dar nu cunosc motivul. Voi, părinții, ar trebui să o ajutați deoarece nu știe să-și ceară drepturile și din această cauză directoarea o ignoră. Este timidă și nu știe bine să discearnă. Matei se va înțelege bine cu ea și o să învețe la fel de bine ca în clasa I.

Am fost constrâns, de unii dintre părinți și de învățătoarea Constantin, să-l mut pe Matei la altă clasă când acesta a trecut în anul II de școală. Doamna învățătoare s-a plâns că este stresată de prezența mea și nu mai poate intra la ore (?!).

2 Octombrie 1998. A venit Yasmina nechemată.

— Am venit să-ți spun că urmează să mă duc în altă dimensiune și te rog să mă ierți dacă în ultimul timp nu am fost mereu clară, dar îmi este teamă și sunt puțin confuză deoarece nu pot să mă concentrez.

— Unde te duci și pe mine cui mă lași?

— O să găesc o cale să te ajut să te descurci singură și să știi ce să faci, însă trebuie să mă mai gândesc. Eu urmează să merg la judecată, mi-a venit rândul.

— Cine te va judeca?

— O entitate superioară, dar nu cea supremă. Suntem judecați în funcție de ce am făcut în viața întrupată. Fiecare entitate superioară are atribuțiile ei și judecă numai un anumit păcat. Nu știu cât de repede voi scăpa. Când va veni vremea să plec îți voi spune. Nu te speria, mă voi întoarce. Până voi reveni, voi găsi o cale indirectă să te ajut. Îți voi spune din timp.

3 Octombrie 1998. A venit îngereasa nechemată.

— De ce ai venit?

— Am văzut că ești supărată și vreau să-ți mai arăt câte ceva din trecut deoarece știu că acest lucru te va bine dispune.

În vis, a dus-o într-un tren care circula în Rusia la începutul căilor ferate. În tren era cu prietena ei din copilărie, Roxana, care în vremea aceea îi era soră. Traversau Siberia și trenul s-a oprit în câmp din cauză stratului mare de zăpadă depus pe linia ferată. Roxana era însărcinată și trebuia să nască. Amândouă erau îngrijorate deoarece stăteau de mult timp în trenul înzăpezit.

Roxana spunea că sunt așteptate la Moscova de țarina Ecaterina. Și Georgiana era însărcinată cu al doilea copil și îi mărturisea surorii ei că își dorește ca acesta să fie fată.

Îngereasa a luat-o din tren și i-a zis:

— Acum hai să-ți arăt ce a mai făcut soțul tău și cât de nedrept era.

În alt spațiu spațiu a văzut orașul Cairo. Acesta era curat, foarte alb, cu străzi înguste și pietruite. La marginea orașului se vedeau deșertul și piramidele. Palatul pe care i l-a arătat în continuare avea zidurile albe, câteva turle și multe mozaicuri pe pereți interiori și pe podele.

— Este cumva o biserică, a întrebat-o Georgiana?

— Nu. Este palatul în care locuia cel care acum îți este soț.

— Și cu ce se ocupa?

— Era conducătorul orașului. Ziua, la răsăritul soarelui, porțile orașului se deschideau, iar la lăsarea serii se închideau. Oameni din toate colțurile țării veneau la el cu diferite cereri și jalbe.

— Ceea ce îmi spui tu seamănă cu ce am citit în „O mie și una de nopți”.

— Nu știu despre ce îmi vorbești, dar te asigur că

ceea ce îți arăt nu este poveste.

A condus-o în interiorul palatului într-o sală imensă în care se afla un tron făcut din perne rotunde de culoare roșie. Pe acel tron era așezat un bărbat care purta barbă și era îmbrăcat cu șalvari și o cămașă largă. Pe cap avea turban, de gât îi atârnau lanțuri din aur, iar degetele de la mâini îi erau împodobite cu inele. Bărbatul citea Coranul.

— Cum se numește?

— Hassan al III-lea.

— Ce rang poartă?

— Este calif.

În sală mirosea a ambră, mosc și aloe.

— Seamănă perfect cu ce am citit în „O mie și una de nopți”.

Pentru prima dată îngereasa a zâmbit și i-a spus:

— Nu știi despre ce carte vorbești, dar te asigur că ceea ce vezi s-a întâmplat cu adevărat.

Un alt bărbat a intrat în sală și s-a apropiat de calif cu pași ușori și cu capul aplecat. Dregătorul, supărat că a fost deranjat, a poruncit la doi slujitori rași pe cap, care stăteau nemișcați în fața tronului, să-l ia și, drept pedeapsă, să-i taie capul.

— Vezi cât de crud și nedrept era?

— Da.

Au ieșit amândouă din palat și îngereasa a dispărut.

8 Octombrie 1988. A venit Yasmina nechemată. Era îmbrăcată cu o mantie cernită și purta o glugă pe cap.

— Am venit să-ți spun să te pregătești deoarece se apropie timpul să plec. Să fii odihnită când voi veni ca să poți să ții minte tot ce îți voi spune. În următoarele două nopți să-ți pui la gât colierul primit de la mine și să dormi cu el.

9 Octombrie 1998. Yasmina:

— Să ții minte tot ce îți voi spune acum și să-i

transmiți lui Remus. Să poarte toată viața la gât cruciulița din argint sfințită și să se împărtășească întotdeauna după posturi. Mie să nu-mi aprindă lumânări căci eu nu am nevoie de astfel de lumină. Până voi veni iar, dacă vrea să mă ajute ca să-mi fie mai ușor la judecată, să facă ceva bun și să spună în gând: fac lucrul acesta ca să ajut spiritul Yasminei. Să caute să nu se mai enerveze. Cu cât se enervează mai des, cu atât își pierde din putere. Să încerce să se îmbrace într-un anumit fel. Lunea să-și pună pe el ceva bleu sau albastru, chiar dacă este în combinație cu alte culori; marțea: ceva portocaliu, miercurea: roșu, joia: mov sau indigo, vinerea: verde, sâmbăta: bleumarin, indigo sau negru, iar duminica: galben. Să nu mai păstreze vechituri. Să se gândească, analizând zilele săptămânii, care este cea mai norocoasă zi și în aceea să se roage la Dumnezeu să-l ajute în ceea ce vrea să rezolve, dar trebuie să învețe să se roage mai bine.

10 Octombrie 1998. Yasmina:

— Eu mă voi duce într-un loc în care nu am mai fost până acum, pentru că trebuie să mă purific. Nu știu dacă mă voi întoarce, sau mai bine zis, dacă mi se va mai da voie să vorbesc cu tine, așa că îți voi spune acum ce mai știu. Cu Remus te vei mai întâlni într-o viață următoare numai dacă îți va dăruia o brățară din aur pentru gleznă și ți-o va pune la piciorul stâng, sau una din argint pe care să o porți pe mâna dreaptă. Dacă îți va cumpăra brățara din aur, îi va fi de folos numai lui căci o să vă mai întâlniți și în viețile următoare, dar nu știu cât de mult și bine o să vă înțelegeți atunci. Dacă îți va cumpăra brățara din argint, în primul rând te voi putea ajuta eu indirect acum, în această viață, și-l voi putea ajuta și pe el. Brățara pe care eventual ți-ar cumpăra-o, s-o ții 7 zile, de când începe Luna să crească până la Luna Plină, în fața ferestrei de la camera în care dormi, iar dimineața numai câteva ore, când

soarele este la amiază. În clipa în care veți cumpăra brățara, să te gândești profund la mine. Eu astfel voi ști, indiferent unde mă voi afla, că ai cumpărat-o și te voi ajuta prin intermediul ei, pentru că îți va da o intuiție foarte puternică, ceea ce va înlocui prezența mea. După ce o vei ține la Lună și la Soare, să o sfințești în ziua în care te-ai născut, Duminică, și să o porți permanent. Matei te va iubi mereu și vă veți mai întâlni. Când va crește să se ferească de femeile cu păr bălai și ochi de culoare deschisă. Acestea îl vor iubi, dar îi vor face necazuri. Acum trebuie să plec, însă voi mai veni o dată.

10 Octombrie 1998. După-amiază. Yasmina s-a întors, dar era tristă și i se citea pe față puțină teamă.

— Te rog, în perioada în care voi lipsi să nu mă chemi sub nicio formă, chiar dacă va fi să nu mai vin niciodată.

— Dar știi unde mergi și cât stai? Nu te însoțește nimeni?

— Ba da, îngerul care m-a vegheat și m-a îndrumat în timpul vieții.

— Și ce o să faci acolo unde te duci?

— Cred că voi răspunde la întrebările entităților superioare pentru ceea ce am făcut și gândit în viața întrupată.

— Ți s-a spus ce va urma?

— În funcție de gravitatea faptelor și gândurilor, voi sta un timp la întuneric. Toți care ajungem aici trebuie să fim foarte sinceri pentru că ei oricum știu tot ce am făcut, de asemenea știu dacă ne căim sau nu pentru păcatele noastre. În primul an petrecut aici m-am întâlnit cu o parte dintre rudele și cunoștințele mele din timpul vieții, asta pentru a mă acomoda cu existența de lumea asta, după care fiecare a trecut în spațiul în care trebuie să stea. Spiritele care vor să ajute pe muritori, și li se permite, beneficiază de mai multă îngăduință. Spiritele superioare

care-i ajută pe oameni și le spun mai mult decât trebuie și au voie, sunt chemate și atenționate de entitățile cu grade mai mari. Aici nimic nu este lăsat la voia întâmplării.

11 Octombrie 1998. Yasmina:

— Am venit să-ți mai spun că dacă nu vin până la ziua ta, să pui deoparte inelul de la mine. Înseamnă că voi lipsi ani. Veronica îți va lua alt inel, care îl va înlocui pe acesta până vin eu. Dacă voi trece testul, va fi bine pentru amândouă.

A sărutat-o și a plecat.

În urmă cu câteva zile Georgiana a fost în vizită la Veronica, mai precis aceasta a chemat-o la ea și i-a povestit că Yasmina i-a spus în vis că va pleca pentru un timp în alt spațiu; nu știe când și dacă se va mai întoarce. Femeia a plâns puțin întrebându-se cine o să le mai ajute pe amândouă. După ce s-a liniștit, a întrebat-o pe Georgiana dacă Yasmina i-a spus și ei același lucru. Georgiana i-a confirmat că a primit și ea aceeași veste.

13 Octombrie 1998. Azi după-amiază Veronica a chemat-o pe Georgiana la ea și i-a dat bani să-și cumpere o brățară din argint. A făcut acest gest la rugămintea Yasminei.

15 Octombrie 1998. Azi eu și Matei am însoțit-o pe Georgiana în oraș. A dorit să mergem cu ea să-și cumpere brățara.

16 Octombrie 1998. Dumitru Nicolae i-a înapoiat Georgianeii cei 300.000 lei pe care îi datora. De fapt, îi datoraveronicăi. Georgiana s-a dus să-i ducă banii și aceasta a rugat-o să o însoțească la biserica „Sfântul Mina”, unde a pus la cutia milei 100.000 lei. Veronica a vrut să-i dea și Georgianeii 100.000 lei, dar ea a refuzat-o.

17 Octombrie 1998. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Poți să-mi spui, dacă ai voie, ce face Yasmina?

— Nu am voie să-ți spun așa ceva, i-a răspuns îngerul pe un ton foarte categoric.

— Bine, dar despre ultima mea viață trecută poți să-mi vorbești?

— Da. Ai fost un băiat foarte credincios, foarte sărac, nefericit și nu ai avut parte de aproape nimic. Nu ai avut pereche sufletească, nu ai avut copii, ai fost foarte oropsit. Oricât de nefericit ai fost, nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu și ți-ai însușit lecția. De aceea ai venit acum ca femeie și de aceea îți dorești multe lucruri lumești, deoarece nu le-ai avut atunci. Ai avut un har, tot ce ți se întâmpla așterneai pe hârtie și te exprimai foarte frumos. În viața asta ai venit cu câte ceva din viața trecută: credința că orice ți se întâmplă, Dumnezeu nu te lasă, și dragostea pentru a împărtăși și altora ce ți se întâmplă ție, fie în scris, fie vorbind.

— Bine, și despre soțul meu poți să-mi mai spui ceva?

— El nu trebuia să se nască, dar l-a ajutat mama lui cu toate că nu trebuia. Spiritul soțului tău nu a vrut să intre în trupul pe care îl are. S-ar fi născut mai târziu și ar fi avut altă soartă. Nici tu nu ai vrut să te naști de teamă să nu ai aceeași soartă cu cea din viața anterioară.

18 Octombrie 1998. Îngereasa, nechemată:

— Am venit să-ți spun ce înseamnă pentru noi fapta bună, pentru că știi că în sufletele voastre vă preocupă gândul acesta.

— Da, te rog, spune-mi cum înțelegeți voi ca noi, muritorii, să facem fapte bune.

— A face o faptă bună, pentru noi înseamnă să faci fapta fără să te gândești măcar o clipă la persoana ta și să nu aștepti răsplată. De asemenea, trebuie să nu-ți pară rău niciodată că ai făcut-o, chiar dacă persoana aceea îți va face rău vreodată. Când te roagă cineva să-l ajuti, să o faci fără să eziți, și dacă îți va cere ceea ce consideri mai de

preț pentru tine, să-i dai. Indiferent cine îți va cere să-l ajuți, să nu-l refuzi. Adevărata faptă bună este cea pe care o faci fără să-ți dai seama. Întotdeauna când faci fapta bună să nu spui altcuiva că ai făcut-o. Foarte puțini muritori fac cu adevărat fapte bune. Nu există niciun muritor care să nu fi făcut o faptă bună, dar sunt fapte bune mici și fapte bune deosebite.

De aproape o lună îi vine în vis un spirit care se numește Philipe de Noiret și a fost prieten cu Nostradamus. Yasmina l-a rugat să ne ajute în locul ei. În urmă cu câteva zile, spiritul i-a spus Georgianeii că eu voi muri cu o lună înainte de a împlini vârsta de 81 ani.

14 Noiembrie 1998. A venit Philippe de Noiret chemat de Georgiana.

— Spune-mi, cum de nu te-ai reîncarnat până acum?

— Nu am spus niciodată că nu m-am reîncarnat din timpul când mă numeam Filip. Nu m-ai întrebat. În ultima viață m-am numit Constantin și l-am cunoscut pe soțul tău când era internat în spital. Și eu am fost bolnav de cancer și această boală mi-a produs moartea. În viața asta am făcut lucruri de artă, mai exact ceramică. Soțul tău știe. Eu ca spirit, cunosc faptul că soțul tău m-a regretat foarte mult. Fiind aici, după un anumit timp, mi s-a dat voie să ajut oamenii și am hotărât să-l ajut și pe el prin intermediul tău. Să nu mă întrebi de câte ori m-am reîncarnat și nici ce facem aici, deoarece nu am voie să-ți spun. Dacă dorim să facem bine, suntem lăsați. Acest lucru ne ajută să evoluăm. În general, am avut vieți în care am fost înțelept și așezat la casa mea. Numele pe care ți l-am spus, l-am purtat în urmă cu două vieți, începând cu anul 1365. Nu am avut nume sonore în afară de acesta. Soțul tău se va bucura când o să-i vorbești despre mine. Spune-i că trebuie să rămână un luptător, așa cum era tânăr.

Într-adevăr, l-am cunoscut pe acest om între anii

1980 - 1981. Am stat împreună în același salon de spital, în vremea când făceam tratament pentru cancer cu izotopi radioactivi, la secția nucleară a Institutului de Endocrinologie. Bătrânul, în vârstă de 72 ani, avea metastază osoasă și a murit după ce s-a chinuit vreo 2 ani. Era un om foarte înțelept și cult, artist plastic, specializat în ceramică. Avea o soție cu 26 de ani mai tânără, frumoasă și blândă. Mi-a părut foarte rău când am auzit că a murit.

18 Noiembrie 1998. După-amiază, Georgiana a fost să o vadă pe Veronica, aceasta a fost internată în spital și în urmă cu o zi s-a întors acasă. Pe drum, pe undeva pe bulevardul Ștefan cel Mare, i-au ieșit în drum două țigănci, una tânără și cealaltă bătrână. Cea tânără a acostat-o spunându-i că vrea să-i ghicească. Georgiana a refuzat-o și a vrut să se îndepărteze. A făcut câțiva pași și țiganca bătrână i-a zis:

— Tu vorbești cu spiritele.

Georgiana s-a oprit, surprinsă de ceea ce a auzit.

— Îți ghicesc fără să-ți iau niciun ban. Să mă ardă focul iadului, dacă îți voi cere vreun ban! Tu du-te de aici! i-a spus însoțitoarei și s-a apropiat de Georgiana.

— Și unde să stăm?

— Aici. Ne așezăm pe vine ca să nu-ți fie frig. - S-au așezat.

— Dă-mi mâinile amândouă.

— Georgiana i le-a dat și țiganca a început să-i studieze liniile din palme.

— Tu vorbești cu spiritele. Ți-a făcut cineva legătura cu ele, o femeie care a părăsit această lume. Sunt spirite bune, care te ajută, dar să nu spui nimănui ce îți zic ele, să păstrezi numai pentru tine. Tu ai fost foarte supărată din cauza tatălui tău. A fost foarte bolnav, dar acum este bine. În afară de soțul tău, pe tine te mai iubesc doi bărbați. Pe

unul l-ai mai întâlnit și în alte vieți. Te va ajuta mereu. Soțul tău are o rudă în străinătate. Voi nu mai așteptați să primiți nimic de la el, dar eu zic că veți mai primi. Este o femeie alături de el care nu-l lasă să vă trimită bani. El se gândește la voi și o să vă mai trimită bani. Ai un copil, un băiat cu „stea în frunte”. O să vă bucurați de el toată viața. Tu ai grijă de inima ta. Soțul tău citește în stele. O să ajungă un om cu renume și va ajuta oamenii cu acest har al lui.

24 Noiembrie 1998. Georgiana nu a putut să doarmă, s-a gândit la Filip și acesta a venit.

— Pentru că tot te gândești, îți voi spune: vei trăi aproape cât a trăit bunicul tău din partea mamei. Te vei supăra pentru ceva minor și asta îți va fi fatal. Remus mai are puțin și își va face un anumit renume din ceea ce face acum, iar mai târziu își va întregi renumele prin ceea ce-i spui tu. Eu știu că el este mai optimist acum chiar dacă nu arată.

12 Decembrie 1998. A venit îngereasa chemată.

— De unde știi câte vieți am avut, unde am trăit și cu cine ne-am întâlnit?

— Nu am voie să-ți spun de unde știu, dar pot să-ți spun că și voi, prin natura voastră de muritori, simțiți, unii mai mult, alții mai puțin. Oamenii cu care aveți legături profunde, de durată, au mai fost cu voi și în alte vieți. Oamenii care vă sunt alături pe anumite perioade de timp, având cu ei relații, fie bune, fie rele, reprezintă întâlniri karmice. Toți aveți și de primit și de plătit. Fiul tău este mult mai înțelept decât voi și va fi în continuare. În ultima lui viață, copilul tău te-a avut pe tine soț și te-a iubit foarte mult încât a dorit să vă întâlniți iar. Tu în ultima viață ai fost bărbat evreu, dar nu ai trăit în țara în care trăiesc evreii acum. Tu și copilul tău ați avut mai multe întâlniri karmice.

— Femeile care mă înconjoară în locul unde muncesc, au mai fost cu mine în altă viață?

— Nu și nu aveți nimic de plătit între voi. În schimb, este un bărbat cu nume de floare pe care tu trebuie să-l înveți să aibă încredere în oameni, pentru că a fost foarte dezamăgit și nefericit, atât în viața trecută cât și în cea actuală. În ultima lui viață a murit tânăr, în luptă. Tu ai fost fratele lui și v-ați iubit foarte mult. Este un om darnic și bun cu tine. I-a părut foarte rău când a murit, deoarece era fratele mai mare și te-a lăsat fără ajutorul lui. La rândul tău, acum, tu trebuie să ai răbdare cu el și trebuie să-l faci să înțeleagă că oamenii sunt buni. Dacă vei avea cu el răbdare, vei câștiga, în sensul că se va schimba. Dar dacă va respinge ajutorul tău și vei renunța, vei da dovadă de înțelepiune, pentru că dacă el nu va dori să fie ajutat, degeaba îți vei irosi timpul încercând.

Îngereasa s-a referit la Florin, fotografii de la revista „Flacăra”, acesta i-a făcut fotografii pe gratis, îi aduce în fiecare zi casete și un walk-man ca să asculte muzică la serviciu.

19 Decembrie 1998. A venit îngereasa nechemată.

— Să-i dai o icoană bărbatului cu nume de floare deoarece îl va ajuta să-și recapete încrederea în el, și, mai ales, în oameni și îl va ajuta să-l regăsească pe Dumnezeu.

— Dar nu am de unde.

— Vei avea.

— Yasmina îmi spunea clar ce trebuie să fac și de ce.

— Îți este dor de ea?

— Cum să nu-mi fie?

— Dacă vei da icoana, această faptă te va ajuta și o va ajuta și pe ea, iar în ziua de Crăciun o vei vedea iar.

— Ești sigură?

— Dacă nu va fi așa, să nu mai crezi niciodată ce îți spun.

— Bine, am să văd ce voi putea face.
— Vei mai primi bani.
— Bine, voi cumpăra o icoană și o voi dărui.
— Poți să-i spui soțului tău, dar după ce dăruiești icoana.

Georgiana a vorbit cu Costin, un prieten care pictează icoane pe lemn, i-a dat 100.000 lei și în data de 23 Decembrie a avut icoana pe care i-a dăruit-o lui Florin. Acesta, în aceeași zi, i-a făcut cadou Georgianeii un radiocasetofon.

25 Decembrie 1998, Crăciunul. Astăzi a venit Yasmina, desigur, nechemată. Georgiana i-a văzut numai capul și a impresionat-o expresia feței, în special ochii. Avea o figură tristă, obosită, dar resemnată. Nu are voie să vorbească timp de 40 de zile, însă i-a arătat că poate să scrie cu degetul, desenând în aer literele. I-a scris: Să nu mă întrebi nimic deoarece nu am voie să vorbesc. Desigur, voi veni să-ți povestesc când mi se va permite. Acum am venit pentru că îți era dor de mine. Îmi pare bine că a avut cine să-mi țină locul.

26 Decembrie 1998. Azi m-am certat cu Georgiana deoarece ne-a sunat mama ei și ne-a spus că nașii noștri de cununie, care sunt și nașii de botez ai lui Matei, i-au cumpărat copilului un cadou pe care l-au pus sub bradul lor și vor ca noi să mergem să-l luăm. Eu am zis că nu mai intru în casa lor deoarece în urmă cu un an am fost la ei în vizită și ne-au tratat cu răceală, ca să nu zic cu indiferență, iar Virginia, nașa, s-a supărat că m-am jucat cu câțelul lor și l-am enervat.

— A venit Yasmina nechemată. Era îmbrăcată cu o pelerină albă și avea capul descoperit.

— Se poate să vă certați așa de rău numai pentru atât? Credeam că sunteți mai înțelepți; măcar tu, Georgiana, că pe tine te cunosc.

Georgiana a lăsat capul în jos și i-a spus cu glas spăsit:

— Deci, acum ai voie să-mi vorbești.

— Da, dar anumite lucruri nu am voie să-ți spun. Ce am voie, îți voi spune, dar păstrați numai pentru voi.

— Da, îți promit.

— Dacă tu crezi că lui Remus îi va fi teamă de ce o să auzi acum, să nu-i spui.

— Îl cunosc bine, nu-i este teamă. Cât timp ai stat la întuneric, sau nu ai stat?

— 30 de ani, însă socotiți la timpul de aici.

— Ai lipsit aproape 3 luni.

— Timpul vostru este măsurat altfel decât timpul nostru.

— A fost rău și greu unde ai stat?

— Nu a fost rău ci foarte greu. Am stat în întuneric total, la fel ca un orb. Am reușit să suport și astfel am văzut lumina mai repede. Sunt spirite ale unor oameni care nu reușesc să suporte mult timp întunericul și încep să se tânguiască. Acestea sunt scoase temporar la lumină, dar li se prelungește perioada de stat la întuneric. Am simțit în jurul meu multe spirite, dar nu le puteam vedea, numai le auzeam. Unele dintre ele plângeau și se văitau, iar jalea lor era cutremurătoare. Pe pământ nu am auzit astfel de plânsete îndurerate, nici când a murit cineva cunoscut și era jelit. Plânsetul celor îndurerați nu poate fi comparată cu ce am auzit aici; durerea este de nedescris. Nu am voie să-ți spun cine m-a judecat, dar pot să-ți spun ce întrebări mi-au fost puse.

— Dacă nu te superi, te rog, spune-mi.

— M-au întrebat dacă am fost botezată, dacă m-am spovedit și împărtășit în timpul vieții, dacă am curmat viața cuiva. La această întrebare intră și întreruperea de sarcină. Am mai fost întrebată dacă am jurat strâmb, dacă

am pus pe Dumnezeu chezașie între mine și ceilalți, dacă am despărțit familii: soț de soție, părinți de copii. Tu niciodată să nu învrăjbești pe cineva împotriva altcuiva. Această faptă reprezintă un mare păcat. Dacă tu crezi că o persoană ți-a greșit, spune-i personal și dacă aceasta nu vrea să te asculte, atunci spune-o unei terțe persoane că a greșit, după aceea mergi și spune-i preotului. Am mai fost întrebată dacă am blestemat pe cineva. Să știi, toate blestemele se adevăresc în timp dacă nu sunt spuse preotului și șterse în biserică. Alte întrebări puse: Dacă am fost mânioasă în timpul vieții. Oamenii înțelepți nu se mâniază. Dacă cineva m-a rugat să-i fac un bine și eu nu am vrut, cu toate că puteam; alt mare păcat. Dacă am făcut rău voit, dacă mințind am făcut rău cuiva cu minciuna mea, dacă cineva mi-a cerut ceva și eu nu i-am dat, deși nu-mi era de folos, sau îmi prisosea, este alt păcat, numai că eu nu am procedat astfel. Dacă mințeam pentru păcatele săvârșite, pedeapsa ar fi fost mai mare deoarece ei cunosc tot ce am făcut în viața întrupată. Nu mai pot să vorbesc deoarece sunt obosită. O să vin să-ți mai povestesc, dar fără să mă chemi, deoarece ne vei face rău la amândouă. Voi ști când vei avea nevoie de mine și voi veni. Îți voi spune eu de când vei putea să mă chemi.

- Ți-ai găsit pacea sufletească?
- Da, a răspuns Yasmina blând și categoric.
- Mă bucur că ți-ai găsit pacea.
- Georgiana a vrut să o atingă.
- Nu, nu am voie încă să fiu atinsă.

După socoteala făcută de mine, timpul în cealaltă lume este de 120 de ori mai comprimat decât timpul nostru, asta înseamnă că ziua are doar 12 minute, raportat la timpul pământean. Foarte interesant!

8 Ianuarie 1999. A venit îngereasa chemată.

- Poți să-mi spui ce faceți voi acolo? Vă întâlniți cu

cei care sunt muritori? Cum comunicați între voi?

— La noi nu este noapte și nici zi, este tot timpul lumină. Nu ne întâlnim cu spiritele celor morți, nu avem cum, ele se află în alt spațiu. Spiritele muritorilor sunt judecate de spirite superioare pure. Acestea sunt conducătorii noștri. Ele sunt mai evolute decât cele ca mine și au acces la sfinți. Eu nu am văzut niciodată pe sfinți. Cu toate că aceștia au fost muritori, ne sunt superiori nouă, îngerilor. Noi, spiritele de lumină, comunicăm între noi prin fascicule de lumină.

— Bine, dar, cum vă înțelegeți?

— În funcție de intensitatea și lungimea undei de lumină pe care o emitem. Aici noi ne rugăm pentru spiritele muritorilor vii și morți și comunicăm între noi. Fiecărui înger îi este dată posibilitatea să-și aleagă un muritor pe care să-l ajute și să-l îndrume în decursul vieților întrupate. Noi încercăm să luăm legătura cu voi încă de la prima întrupare, dar nu toți dintre noi reușesc să se facă auziți și nu pot să-i ajute pe cei pe care i-au ales. Aceasta se întâmplă pentru că majoritatea muritorilor sunt obsedați de tot ce este trecător. Dacă unul dintre noi nu reușește să contacteze spiritul pur întrupat de la prima sa viață pe pământ, încearcă în următoarele vieți și nu are voie să-și aleagă alt muritor pe care să-l ajute. Fiecare dintre noi ia în primire spiritul unui muritor și-l veghează până la sfârșit, până nu se mai întrupează.

9 Ianuarie 1999. A venit Yasmina nechemată.

— O să fie o mare catastrofă și o să moară mulți oameni.

— Catastrofă? De ce îmi spui mie pentru că nu am cum să-i ajut pe acești oameni.

— Îți spun ca să știi.

— Când și unde se va întâmpla?

— Zilele acestea, dar nu știu dacă în Asia sau

America.

— Să vii să-mi spui la ce biserică să merg să pun banii, i-a zis Georgiana înainte ca Yasmina să plece.

Georgiana i-a promis lui Dumnezeu că dacă tatăl ei, care a fost iar bolnav, se va face bine, va depune la cutia milei banii care i-a primit de la locul de muncă drept primă de merit. Tatăl Georgianeii s-a înzdrăvenit și ea trebuie să-și țină promisiunea.

11 Ianuarie 1999. Am văzut la știrile de la televizor că un autobuz în care se aflau 38 de pasageri s-a prăbușit în Kazahstan într-o prăpastie adâncă de 250 m. Nu există supraviețuitori.

12 Ianuarie 1999. Veronica este bolnavă de cancer și urmează să plece la un nepot stabilit în Elveția. A primit deja invitația oficială și 400\$, bani de drum. Georgiana a mers azi la ea să o vadă.

17 Ianuarie 1999. Verona ne-a invitat la masă și dorește să mai stăm de vorbă. Ne-a spus că Robert urmează să se însoare în vară. Mama vrea să-i lase lui casa din Dămăroaia, inițial s-a gândit să-i facă act de vânzare-cumpărare, dar s-a răzgândit și vrea să-i facă act de donație deoarece taxa este mai mică. Trebuie, însă, ca noi, copiii, să renunțăm la partea noastră de moștenire și pentru aceasta trebuie să dăm fiecare o declarație în fața notarului că suntem de acord. Soră-mea mi-a spus că ea este dispusă să-i cedeze lui Robert partea ei de moștenire – normal, doar este copilul ei – și m-a întrebat dacă sunt de acord să fac și eu același gest. I-am răspuns cu o întrebare: „Eu ce câștig la afacerea asta?” Nu i-a picat bine răspunsul meu și a schimbat discuția.

22 Ianuarie 1999. După ce a ieșit de la serviciu, Georgiana s-a dus să o caute pe țigancă. A găsit-o în locul în care a întâlnit-o prima dată. Țiganca știa că o caută și i-a ieșit în cale.

— Am venit să-mi spui ce se întâmplă cu soțul meu. Mi-a ghicit o femeie în cafea că va avea o operație, după care va muri.

— Să nu crezi orice pentru că nu este adevărat. Va mai avea o operație, dar peste mulți ani și nu va muri după ea.

— Cum te cheamă pe dumneata?

— Mirina.

— Ai copii?

— Am cinci. Sunt văduvă de la 19 ani. Am făcut atunci un mare păcat și mi-a murit soțul. Eu mai am foarte puțin de trăit, iar tu o să mai vii la mine doar o singură dată. Să nu spui nimănui ce îți spun spiritele. Și eu vorbesc de mică cu ele. La vârsta de 5 - 6 ani puteam să văd în oameni și spuneam tot ce vedeam despre cei care intrau în casa noastră. Mama mea ghicea numai în cărți. Eu pot să ghicesc nu numai în palmă, pot să ghicesc privind omul.

— De ce nu-mi iei bani?

— De regulă nu iau bani și nu ghicesc la oricine. Mai iau câteodată și bani, dar nu îi păstrez pentru mine, îi dau copiilor mei. Cineva din neamul soțului tău de parte femeiască, va ajunge la mâna ta, chiar dacă acum nu crezi că se va întâmpla. Mai vrei să mă întrebi ceva?

— Nu. Acum plec. Sărut mâna!

Georgiana, fiind în apropiere, a trecut și pe la Veronica. Aceasta se pregătește de plecare în Elveția. Speră ca tratamentul pe care îl va urma la un spital din Berna să-i vindece boala. I-a făcut Georgianeii cadou o brățară din argint, pe care aceasta a uitat să o ia.

23 Ianuarie 1999. Îngereasa:

— De ce vrei să știi mai mult decât ai voie?

— Dacă am greșit, te rog să mă ierți.

— Nu ți-am răspuns eu la întrebări, dacă am avut voie?

— Spune-mi, te rog, dacă există îngeri cu aripi?

— Da, aceștia sunt îngerii păzitori. Fiecare om are câte doi. Și există apoi entități superioare, sfinți, heruvimi. Eu sunt o entitate superioară. Cei doi îngeri păzitori veghează tot timpul asupra muritorilor pe care îi au în grijă. Sunt îngeri care se roagă pentru voi, îngeri care vă asistă la naștere, îngeri care vă iau sufletele în primire când muriți. Toți aceștia au aripi.

25 Ianuarie 1999. Azi a avut loc un cutremur de pământ în Columbia. Sunt mai multe mii de morți și răniți. Cred că acesta este cataclismul la care s-a referit Yasmina în urmă cu o săptămână.

6 Februarie 1999. Yasmina:

— Deși ți-e teamă, îți spun, mai ai de trăit 13026 de zile.

— De unde știi tu așa ceva, pentru că până acum mi-ai spus că nu știți sau că nu aveți voie să-mi spuneți?

— Fiindcă știu eu.

— Numai Dumnezeu știe. Cum de știi și tu?

— Știu și este suficient.

— Pe mine asta nu mă interesa, nu trebuia să-mi spui așa ceva. Acum o să stau să le număr. Ce liniștită ești și ce privire blândă ai! Ce frumos ești îmbrăcată! Ce este?

— Pune mâna.

Georgiana a pipăit materialul și i-a zis:

— Ce mătăsos este! Dar nu-mi dau seama ce fel de material este.

— Este normal pentru că nu se poate face comparație între ce se află pe pământ și ce se află aici.

— Acum ce faci în locul în care te afli?

— Mă odihnesc.

— Ești sigură că mai am de trăit 13026 de zile?

— Da, te rog să mă crezi. De azi înainte, când vin eu sau altcineva să rostești cuvântul abusamar. Dacă nu sunt

eu sau cel cu care dorești să vorbești, va pleca.

După socoteala mea, 13026 de zile se împlinesc pe data de 24 Octombrie 2034.

8 Februarie 1999. Azi Georgiana a fost la Veronica și pe drum a întâlnit-o pe Mirina.

— Îți voi spune acum ce văd în palmă. Nu prea ai noroc, decât din ce-ți faci tu și-ți mai dau alții. Linia norocului la tine se vede slab și nu întretaie altă linie importantă. Ai un copil în viață și două avorturi și cu acestea vei rămâne. Vezi că suferi cu inima. De trăit ai să trăiești, dar va exista în viața ta un moment în care vei avea moarte clinică, după acest eveniment vei mai trăi, dar vei fi slăbită. Soțul tău va muri înaintea ta. Toată viața ai avut și vei avea stări depresive. Fii atentă să nu faci vreo prostie.

— Să nu-mi spui că paraliziez.

— Nu, stai liniștită. Soțul tău deși este bolnav, nu va muri din cauza bolilor. I se va curma viața brusc. Din familia soțului tău, dintre părinții lui, tatăl său va muri primul, iar cumnatul tău va rămâne văduv.

12 Februarie 1999. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Soțul meu mi-a fost numai tată vitreg?

— Nu. Ți-a fost și mamă. Ați trăit în țara unde sunt cei mai mulți arbori înalți din lume - eucaliptul este cel mai înalt arbore - iar aceasta arată ca un triunghi cu vârful în jos. A rămas fără bărbat de tânără și a luat alt bărbat, care acum este mama lui. Soțul ei se purta foarte urât cu tine, însă ea te apăra tot timpul. Te-ai mai întâlnit încă odată cu mama soțului tău și atunci ți-a înecat copilul.

De aceea aceasta are să-ți plătească. Nu-ți spun cine este cel care ți-a fost copil deoarece ești tulburată.

— Trăiește acum?

— Da și este o persoană la care tu ții foarte mult, dar îți voi spune altă dată cine este.

18 Februarie 1999. A venit Yasmina nechemată.

— Azi să nu te duci la serviciu deoarece nu-ți va fi bine, nu fizic, ci acolo, la locul de muncă. Mirina îți transmite să te ferești de omul de tobă azi.

A mângâiat-o pe frunte și a dispărut. Georgiana a sunat la oficiul la care lucrează și a vorbit cu șefa ei, i-a spus că are o criză de rinichi și nu poate lucra azi. S-a culcat iar și a chemat-o pe Yasmina.

— De ce m-ai chemat acum? Îți este bine acasă.

— M-a rugat Remus să te întreb ceva.

— Ce vrea să știe?

— Ce se întâmplă după ce mori.

— Asta este taină și nu vă doresc niciunui să aflați curând.

— Bine, dar tu poți să-mi spui ce ai simțit?

— Nu în totalitate. Îți spun că nu este ceva plăcut. În primul sfert de oră am simțit un regret sfâșietor, m-a durut sufletul, cum se spune când ești în viață. Nu vezi imediat nicio lumină. O entitate stă lângă tine, pregătită să te călăuzească. Este neplăcut să-ți vezi trupul zăcând inert și să știi că persoana aceea ai fost tu atâția ani. Pe măsură ce trece timpul, orele, zilele, te detașezi și începe să te cuprindă pacea. În clipa în care mori nu vezi și nu auzi nimic. Nu știu de la mine, dar pot să-ți spun că cu cât ți-a fost mai dragă viața, cu atât mai mult îți pare rău și te simți legat de viața pământească, de cei care ți-au fost dragi. Unele spirite dacă au iubit în mod deosebit pe cineva, nu se pot despărții și rămân lângă aceste persoane mult timp ca să le ajute. Sunt spirite care rămân sute de ani jos, pe pământ. Cel mai bine pentru un spirit este să se detașeze repede de lumea întrupată. Spiritele care nu se înalță și rămân jos să-i ajute pe cei rămași în urma lor, sunt spirite rătăcite, dar benefice. Sunt și spirite rătăcite malefice, care au suferit mult fiind întrupate, sau au

aparținut unor oameni care au fost omorâți și nu se înalță deoarece doresc să se răzbune pe cei care le-au făcut rău și din greșeală, la rândul lor, fac rău unor oameni nevinovați. Timp de 40 de zile, entitatea care te însoțește permanent încearcă să te ajute să te detașezi de tot ce este lumesc. Dacă nu reușește în această perioadă, de 40 de zile, pleacă și revine când poți să te detașezi. Vă doresc să ajungeți aici cât mai târziu și să simțiți ce am simțit eu, deoarece nu este totul numai lumină și liniște.

27 Februarie 1999. A venit îngereasa nechemată.

— Știu că vrei să afli de ce ești atât de curtată de bărbați. Am să-ți arăt.

A dus-o într-un bordel din orașul Lyon. Georgiana s-a recunoscut în una dintre fetele stabilimentului. Era drăguță. Stătea pe un scaun alături de o „colegă” și vorbea cu aprindere în limba franceză. Bărbații care intrau erau mai în vârstă și aveau figuri buhăite, purtau costume asemănătoare epocii noastre, dar Georgiana crede că se afla ca timp pe la începutul secolului XX, sau poate sfârșitul secolului IXX. Pe ea nu a invitat-o niciun bărbat în intervalul cât s-a văzut în bordel. Crede că era o femeie mai specială. Nu era ea matroana pentru că a văzut-o pe aceasta. Pe colega ei de conversație a invitat-o un bărbat iar Georgiana a rămas pe scaun. A continuat să privească femeile și bărbații care se perindau prin fața ochilor ei.

Îngereasa a luat-o de acolo și a plecat. După scurt timp a venit Yasmina.

— Am să te duc într-o sală în care sunt expuse multe desene. Va trebui să alegi câte unul pentru fiecare dintre voi. Prin intermediul desenelor alese de tine, vei vedea câte un lucru reprezentativ din viitor.

Georgiana a intrat în sală, s-a gândit la mine și a ales un tablou. Desenul reprezenta o carte deschisă, o călimară și un toc. Separat se afla și o pereche de ochelari

desfăcuți. Deasupra scria: „Vei face ce n-ai făcut, numai să nu privești în trecut”. S-a gândit apoi la Matei și a ales cel de-al doilea tablou. Desenul reprezenta un soare și un cufăr deschis în care se vedeau strălucind o mulțime de bijuterii și monede din aur. Deasupra scria: „dacă vei fi priceput, vei avea ce ei nu au avut”. În sfârșit, Georgiana s-a gândit și la ea și a ales al treilea tablou. Desenul reprezenta un cap de bărbat cu două fețe, un inel și o inimă. Deasupra scria: „Mulți te vor iubi, dar tu numai pe unul îl vei prețui”.

6 Martie 1999. A venit Filip chemat.

— Ce dorește soțul tău să mai știe?

— Dacă o să călătorească.

— Spune-i doar atât: pentaclul lui Solomon, nodul gordian și blestemul lui Tutancamon.

Sincer, nu văd nicio legătură între întrebare și răspuns.

7 Martie 1999. Îngereasa nechemată:

— Am venit să-ți arăt când ai avut viața cea mai bogată din punct de vedere material.

A dus-o într-un palat mare din Persia. Ea era o fată de 17 - 18 ani, se numea Semiah, purta o pereche de șalvari și o cămașă scurtă care lăsa să se vadă buricul, iar fața îi era acoperită cu un voal; pe cap nu avea nimic. Eu eram Șah sau Emir, mă numeam Kemir Șaman sau Șarun, purtam barbă și haine scumpe, turban pe cap cu o piatră mare roșie pe frunte. De asemenea, amândoi aveam multe podoabe. Georgiana crede că îi eram tată. Eu stăteam pe o pernă mare, rotundă, de culoare roșie, într-o încăpere spațioasă. Georgiana s-a plimbat un timp prin palat, apoi a privit strada printr-o fereastră. Pe drum treceau oameni cu cămile și sacagii. După scurt timp îngereasa a dispărut și ea s-a trezit din somn.

8 Martie 1999. A venit Yasmina nechemată și însoțită

de Mirina.

— O vezi? Acum nu mai este printre voi. Cristian este bătut de soartă, iar Florin de Dumnezeu, la fel ți-a spus și ea când era printre voi. Să-i dăruiești lui Florin un șirag de mătânii sau o cruciuliță ca să fie protejat.

13 Martie 1999. Georgiana a chemat-o pe Yasmina:

— În urmă cu o săptămână Remus m-a rugat să-l întreb pe Filip dacă va călători și acesta mi-a răspuns prin simboluri, dar eu nu văd legătura între ce mi-a spus el și ce a vrut Remus să afle.

— Să nu te superi, dar sunt și spirite jucăușe cărora le place să pună mintea oamenilor la încercare. Când o să vină vremea, Remus o să afle ce reprezintă acele simboluri, însă faptul că va descoperi mesajul lor, nu-i va folosi în mod special la nimic.

31 Martie 1999. A venit Yasmina nechemată și i-a spus Georgianeii că Veronica a plecat în Elveția, dar se va întoarce repede și să nu se aștepte că-i va aduce ceva.

2 Aprilie 1999. Azi Georgiana a mers la biserică și a depus la cutia milei banii promiși lui Dumnezeu, prima ei pe semestrul II al anului trecut.

12 Aprilie 1999. Veronica s-a întors din Elveția.

4 Mai 1999. Yasmina:

— Dacă cineva va avea nevoie de bani, chiar dacă sunt ultimii tăi bani, dă-i că nu o să-ți pară rău.

7 Mai 1999. Ieri, Georgiana a fost în vizită la Doina, o colegă de serviciu care a rămas de curând văduvă. I-a dat ultimii 50.000 lei. Azi, pe seară, a sunat la telefon Remus-Vasile, unchiul tatălui meu din Germania, și i-a spus Georgianeii că ne-a trimis 600 de mărci.

14 Mai 1999. Azi Cristian a sunat-o pe Georgiana din New York și i-a spus că o va căuta cineva să-i dea din partea lui un cadou și bani.

25 Iunie 1999. Veronica a chemat-o la ea pe

Georgiana deoarece cineva i-a spart ușa de la intrare, i-a furat bijuteriile și o statueta din jad. Împreună au fost la poliție unde Veronica a depus în scris o plângere.

27 Iunie 1999. Cu ajutorul numerologiei am reușit să aflu 4 cifre câștigătoare din 6 la loto 6/49; am avut două variante câștigătoare. Nu au fost mulți bani, dar au fost bineveniți. În cursul nopții, Yasmina i-a spus Georgianeii că Veronica își va găsi lucrurile furate.

28 Iunie 1999. Veronica a găsit la gunoi, într-o pubelă, statueta din jad.

29 Iunie 1999. Azi Veronica a lipsit de acasă doar 20 de minute. Când s-a întors, a găsit pe preșul de lângă ușa de la intrare, învelite într-o pungă de plastic, bijuteriile.

1 Iulie 1999. Georgiana a văzut în vis cum două mâini luminoase i-au pus lui Matei o coroană pe cap și a auzit o voce care a zis:

— Va fi ca un împărat!

3 Iulie 1999. Azi a avut loc nunta nepotului meu cel mare, Robert. Sincer, nu mi-a plăcut cum s-a desfășurat petrecerea, muzica a fost foarte zgomotoasă, mirii umblau cu dolari prinși în piept, cică să aibă noroc de bani cât va dura căsnicia, dar ce m-a iritat cel mai tare au fost vorbele Loredanei, mireasa. La plecare, când ne-am luat rămas bun ne-a zisa pe un ton foarte sigur:

— Gata, de acum mi-am intrat în drepturi.

Nu am făcut niciun comentariu față de ea, mă chiaunise de cap muzica și nicidecum băutura și am preferat să plecăm cât mai repede de acolo. Au existat și câteva momente care m-au amuzat teribil: două femei ale căror soți au dansat cu Georgiana au făcut crize vizibile de gelozie. Mi-am permis să le spun, în glumă, să nu-și facă griji pentru că soția mea nu a venit să le fure bărbații. Crize de gelozie a făcut și Alexandra, o puștoaică drăguță de 16 ani, cu părul foarte cârlionțat, prietena nepotului

meu cel mic, Eduard, în vârstă de 14 ani. Când l-a văzut, Georgiana l-a îmbrățișat și l-a întrebat dacă o mai iubește și mai vrea să se însoare cu ea, deoarece până pe la 11 - 12 ani zicea că pe ea vrea s-o ia de nevastă. Fata a privit-o pe Georgiana ca o felină gata să-și sfâșie prada și l-a tras pe băiat de mână cu putere. Degeaba i-a explicat că îi este mătușă lui Edy, pentru că nu l-a lăsat nicio clipă singur.

4 Iulie 1999. Georgiana a întrebat-o pe Yasmina:

— Ce înseamnă când la nuntă iau foc florile de la lumânările mirilor.

— Căsătorie arsă.

Îngereasa:

— Coroana care i-a fost pusă pe cap lui Matei este semn divin, dar voi, ca părinți, va trebui să luptați ca să-și păstreze coroana, ajutându-l să fie sănătos și ferindu-l de oamenii răi.

25 Iulie 1999. A venit îngereasa chemată.

— Te rog, spune-mi, dacă știi și ai voie, de ce în religia creștină nu se vorbește de reîncarnare?

— Nu știu ce înseamnă religie și nici celălalt cuvânt.

— Unele persoane se închină la Buddha, altele la Iisus, altele la Mahomed...

— Dumnezeu este unul, dar voi, muritorii, îi spuneți forței divine în mai multe feluri. Cei care nu știu că spiritul este veșnic, vor afla.

31 Iulie 1999. Îngereasa:

— Sufletul pereche al copilului tău este cea care ți-a dat viață.

— Dar poți să-mi spui care este sufletul pereche al meu și al soțului meu?

— Pentru tine voi căuta să aflu deoarece nu știu. Sufletul pereche al soțului tău este Remus-Vasile.

3 August 1999. În data de 1 August a venit tata la noi neanunțat. Am avut o discuție foarte dură, cu reproșuri

reciproce. Tatăl meu este supărat pe mine și nu mă va ierta niciodată pe motiv că eu i-am ținut partea mamei în războiul dintre ei, iar în 1977, când s-au hotărât să se despartă, pretinde că l-am dat afară din casă. Nu este adevărat, i-am spus doar să plece dacă nu mai vrea să îmbătrânească alături de mama și nicidecum nu l-am izgonit.

Georgiana a chemat-o pe îngereasă ca să mă ajute.

— Poți să-l rogi tu pe îngerul soțului meu ca să stea acum lângă el fiindcă este foarte supărat și are nevoie de mângâiere sufletească?

— Eu mă aflu la un anumit nivel iar îngerul soțului tău se află la alt nivel și nu pot să urc pentru a lua legătura cu el. Tot ce pot să-ți spun este că noi, îngerii, stăm lângă voi, vă vorbim, vă ajutăm și ne rugăm pentru voi, dar la un moment dat, unii dintre voi nu ne mai aud și atunci noi ne îndepărtăm. Îngerii sunt spirite benefice, dar, după cum știi, sunt și spirite malefice, numite demoni, care sunt mai puternici decât noi prin faptul că oamenii îi recepționează mai ușor; din cauza asta sunt mai puternici. Când intervin și ei, voi, muritorii, îi ascultați mai mult pe ei și atunci noi ne îndepărtăm. Ne luptăm cu demonii, dar până la sfârșitul vieții voastre aceștia vă domină și abia în ceasul morții, sau cu puțin înainte, ei se leapădă de spiritul vostru, pentru că răul este deja făcut, iar voi, muritorii, vă dați seama că ați greșit și ne rugați să vă luăm iar în grija noastră, ceea ce și facem, fără însă a vă absolvi de pedeapsa pentru cele făcute în viață. Nu toată viața și nu tot timpul muritorii sunt în stăpânirea demonilor, dar pentru perioadele în care sunt stăpâniți de aceștia, vor fi pedepsiți în lumea spiritelor. Demonii se folosesc de slăbiciunile voastre. Pe soțul tău nu pot să-l ajut, însă va fi un ajutor dacă va ține seama de ceea ce-i vei spune tu. Trebuie să știe că fiecare dintre voi își primește răsplata

sau pedeapsa pentru cele făcute în viață, fie și la sfârșitul acesteia.

— Acum, te rog să-mi spui, dacă știi și ai voie, care este diferența între nivelele la care vă aflați voi, îngerii, care ne vegheați și ne protejați?

— Spre deosebire de mine, îngerul soțului tău a fost întrupat și se află la un nivel superior. El este mai puternic decât mine și soțul tău i-a fost dat în grijă pentru că este mai slab, în sensul că are nevoie de mai mult ajutor comparativ cu tine. Tu ai nevoie de ajutor pentru o anumită latură spirituală a ta: partea afectivă a spiritului, deoarece suferi din cauza tuturor, mai precis pentru toți. M-am înșelat când am spus că sufletul pereche al soțului tău este fratele bunicii lui. Tu cu soțul tău sunteți suflete pereche.

— Cum ne ajutăm noi acum? Am înțeles că sufletele surori sau pereche se ajută între ele foarte mult.

— Dacă vă veți analiza, veți găsi răspunsul căutat.

12 August 1999. Îngereasa:

— Poți să-i spui soțului tău că îngerul lui, care a fost întrupat, a trăit înaintea venirii Domnului pe pământ în țara în care oamenii se închină la un chip care stă cu palmele lipite și cu picioarele încrucișate sub el, iar femeile au un semn pe frunte (India). Numele lui este Daivam.

Descântecul Yasminei. Îngerul și demonul. Ce ni s-a urzit la naștere.

14 August 1999. Georgiana a chemat-o pe Yasmina.

— Remus te roagă să-mi spui incantația pe care ai folosit-o ca să-mi deschizi poarta spre lumea spiritelor și vrea ca eu să-i fac ritualul.

— Este foarte greu. Trebuie ținut cont de ziua în care s-a născut, de ora de naștere, de așezarea planetelor și după aceea trebuie făcută incantația într-o limbă

necunoscută. Eu ți-am spus descântecul într-o zi de Duminică, deoarece ești născută Duminica, între orele 16 și 30 și 18. Am luat în considerare Soarele pentru că guvernează ziua de Duminică, Jupiter-planeta bogăției și a ocrotirii divine, Venus-care aduce dragostea, Mercur-ca să te poți descurca, Uranus pentru evoluția spirituală; Trebuie evitat Marte- ceea ce la tine nu a fost posibil, și Saturn.

— Și ce trebuie spus?

— Este foarte greu de reținut ceea ce trebuie spus, deoarece este într-o limbă necunoscută, iar traducerea nu o cunosc nici eu. Voi încerca să-ți transmit pe bucățele descântecul.

15 August 1999. A venit Yasmina chemată.

— Spune-mi, cum trebuie să fie așezate planetele în ziua în care pot să-i fac ritualu?

— Trebuie să fie o zi de Joi deoarece el este născut în această zi. Să fie Lună Plină, iar planetele Soare, Jupiter, Venus, Mercur, Uranus și Pluton trebuie să formeze aspecte pozitive, astfel Soarele cu Jupiter și Uranus, iar Venus cu Mercur și Pluton.

5 Septembrie 1999. Azi Yasmina a terminat de transmis descântecul, cu ajutorul unei plăcuțe pe care scria cuvintele. Totul a durat aproape 3 săptămâni deoarece Georgiana nu a putut reține mai mult de două-trei cuvinte la o întâlnire.

Acesta este descântecul (lipsesc intenționat accentele de pe unele litere deoarece m-am gândit că unele persoane, citind această carte, vor fi tentate să încerce să-și facă ritualul):

AHMAT O AMNASAN AYAMIT AMIN O
AHTOSERAM.

AVARAM E ATSIHEN AMASUTIRHI E AMATO ASEM
ANU ARA

ASIM ARAHITO E AMENTUR AUMNISAT AMIN ARI
AMSAY ANOR O ADRIHITI ASTORISTAȘI AMNI
ARAFI ARAMSAM AMNASAN.

Când se spune acest descântec nu se pronunță niciu nume, doar se învăluie cu palmele capul persoanei căreia i se spune.

Yasmina i-a povestit Georgianeii că a spus descântecul numai la 5 persoane, dintre care doar două mai sunt în viață, și a făcut acest lucru după ce a împlinit vârsta de 60 ani deoarece mai devreme i-a fost frică. Descântecul l-a primit de la o femeie trecută de 90 ani, scris pe o plăcuță de lut, în timp ce se afla în Singapore împreună cu soțul ei. Bărtâna, o băștinașă născută dintr-un părinte indian și celălalt local, a văzut la Yasmina o lumină în jurul capului și i-a spus, prin intermediul translatorului, că poate vorbi cu spiritele, după care i-a zis descântecul, însă fără să-i comunice semnificația acestuia.

25 Septembrie 1999. A venit Yasmina chemată.

— Pot să-i spun lui Remus descântecul Joi?

— Cum consideri, dar o singură dată ai voie; te gândești bine. Să ții cont că trebuie să fii foarte liniștită în ziua aceea. Să-i faci în jur cerc din busuioc și să aveți candela aprinsă. Gândește-te că sunt șanse puține ca să-i deschizi poarta spre lumea spiritelor. Dacă te hotărăști, să-mi spui pentru că trebuie să mai cunoști și altceva.

26 Septembrie 1999. În cursul nopții, Georgiana i-a chemat pe toți trei în vis, dar nu a venit niciunul. A auzit un vârtej cumplit după care a văzut o poartă închisă. I s-a făcut teamă și nu a mai insistat.

27 Septembrie 1999. A venit Yasmina chemată.

— Ce trebuie să fac înainte de a spune descântecul?

— Tămâiezi, spui de 9 ori „Tatăl nostru”, îi faci în jur un cerc din busuioc; este de preferat să faceți ritualul în camera lui. El trebuie să stea pe covor în mijlocul

încăperii. Aprinde candela înainte de a începe. În timpul ce spui sescântecul îi faci cu mâinile în jurul capului mișcări circulare. După ce termini, spui iar de 9 ori „Tatăl nostru”, desfaci tu cercul, după care tămâiezi. Să aveți amândoi sufletele liniștite.

29 Septembrie 1999. Yasmina:

— Remus să țină minte ce va visa în cursul nopții de mâine. Este posibil să viseze ceva din viața anterioară. Dacă va avea un astfel de vis, este posibil ca ritualul să reușească, dar va avea de așteptat chiar și 6 luni. Nu este sigur că îi va veni îngerul în vis, dar va primi mesaje în vis și va avea premoniții. În viața asta, tu poți să faci doar de 5 ori ritualul, la aceeași persoană sau la mai multe, dar repet, nu mai mult de 5.

În cursul nopții care a urmat, am visat că aveam un măgar ori un catâr și eram urmărit de doi bărbați care țineau în mână fiecare câte o trestie sau sulită. Pe unul l-am învins, parcă fără să-l omor, iar al doilea a dispărut.

30 Septembrie 1999. Azi între orele 9 și 10 și 9 și 30 Georgiana mi-a făcut ritualul.

2 Octombrie 1999. După-amiază a venit Filip nechemat și i-a spus Georgianeii că am aura închisă și nu poate veni la mine în vis. Nu știe cine mi-a închis-o. Georgiana a chemat-o pe îngereasă, dar a venit un înger cu aripi; acesta avea ochi blânzi și o figură bărbătească.

— Știi cine i-a închis aura soțului meu?

— Un demon. Vrei să ți-l arăt și să vorbești cu el?

— Dar nu pătesc nimic? Este bine să vorbesc cu acesta?

— Nu te va putea atinge fiindcă te voi proteja eu, și a cuprins-o cu aripile lui. Spune de trei ori „Tatăl nostru” și să nu-ți fie nicio clipă teamă de el, deoarece teama ta îi dă putere. Eu am să trasez un hotar înaintea ta pe care demonul nu-l va putea încălca, și îngerul a trsat cu aripa

un zid invizibil între ei.

A apărut demonul. Acesta avea o figură hidoasă, era la fel de înalt ca îngerul, dar aripile îi erau tăiate, se vedeau doar două cioturi.

— Întreabă-l ce vrei să știi că îți va răspunde, i-a spus Îngerul Georgianeii.

— Cine ești?

— Un demon, i-a răspuns foarte liniștit și senin.

— Al cui ești?

— Al soțului tău.

— Și de când stai lângă el?

— De aproape 2 ani.

— Și cine te-a trimis?

— Asta nu-ți pot spune, dar noi venim imediat ce suntem trimiși.

Georgiana, adresându-i-se îngerului:

— Cum poate să-i facă rău soțului meu?

— Nu-l lasă să primească energie pozitivă de la nimeni. Îngerul soțului tău nu-l poate alunga singur pe demon.

— Există vreo posibilitate de a-l alunga?

— Da, dar pentru asta trebuie să vorbesc cu îngerul soțului tău, iar acesta trebuie să vorbească cu îngerul care l-a vegheat la naștere, cu cel care îi va lua sufletul, cu îngerul ce-i stă la dreapta și îngerul care-i stă în stânga și cu ceilalți îngeri ce îi sunt sortiți soțului tău să-l ajute în viață. În general, ar trebui să fie 10 îngeri ca să-l poată alunga pe demon. Nu știu sigur cum trebuie să faceți, dar voi încerca să mai vin ca să-ți spun cum poți să-l ajuți pe soțul tău. Până vin eu, soțul tău să-l ignore pe demon și să nu se gândească la el, pentru că astfel îi slăbesc forțele, dar până nu va fi alungat, aura soțului tău va rămâne închisă. Când demonul va fi alungat de la soțul tău, se va întoarce la cine l-a trimis și-i va face rău acelei persoane.

Cât timp a vorbit cu demonul, Georgiana a ținut degetele arătătoare sub formă de cruce.

3 Octombrie 1999. Georgiana a chemat-o pe îngereasă, dar a venit tot îngerul cu aripi.

— Te rog, spune-mi dacă poți să ne ajuți?

— În mare parte, da, dar trebuie să vă ajutați și voi.

— Știi cine l-a trimis pe demon?

— Știu, cea care i-a dat viață. Aceasta nu i-a trimis demon numai soțului tău, ci și surorii ei, tatălui copiilor ei, fetei ei.

— Surorii ei?

— Da, dar aceasta este o luptătoare și demonul nu poate să-i facă niciun rău sufletului, o chinuiește numai fizic.

— Ceilalți ce vor face?

— Fiica ei are doar trupul puternic și dacă nu se va îngriji, spiritul îi va fi copleșit. Părintele soțului tău va sfârși chinuit. Demonii se vor întoarce la mama soțului tău după ce oamenii la care i-a trimis vor părăsi lumea voastră. Înainte ca femeia să părăsească lumea, toți cei care au primit demoni de la ea, se vor întoarce împotriva ei.

— Cum poate fi trimis un demon?

— Prin fapte, ceea ce ea nu a făcut, dar și prin vorbele care-i macină sufletul.

— Eu ce să fac pentru a-mi ajuta soțul?

— Am vorbit cu unul dintre îngerii lui și noi vă sfătuim așa: 7 săptămâni, în zilele de Luni să mergeți unul dintre voi la casa Domnului și să vă rugați. În timpul acestor 7 săptămâni să curățați zilnic casa voastră cu tămâie și apă sfințită. Cel mai important, în afară de rugăciune, este să fiți veseli, dar nu prefăcuți. Indiferent ce supărare aveți, lăsați-o să treacă chiar dacă vă este greu. Căutați să-l ignorați pe demon făcând tot ce-i place lui Dumnezeu; să fie pace și armonie în casa și în sufletele

voastre și căutați să vă stăpâniți în suflete și în gânduri pornirile rele. După ce vor trece cele 7 săptămâni, voi veni iar ca să vă spun dacă demonul a plecat, dar nu uitați, plecarea acestuia depinde numai de voi.

— Spune-mi, te rog, ce rang ai?

— Arhanghel.

După-amiază Georgiana a dormit puțin. Demonul i-a apărut în vis și îi rânjea cu insolență.

— Pleacă! i-a spus Georgiana.

— Nu plec.

— Dacă nu pleci am să chem pe cineva ca să te alunge.

— Cheamă, să vedem, vine?

Georgiana s-a rugat să vină un înger păzitor, dar nu a venit nimeni.

— Ai văzut, nu poate să vină nimeni, i-a spus demonul cu satisfacție. Știu că vreți să mă alungați, dar până atunci nu te voi lăsa în pace.

— Georgiane i s-a făcut teamă, cu toate că între ei exista acel zid despărțitor înălțat de arhanghel.

— Pentru că știi cine sunt, nu am să te las în pace, și îi rânjea batjocoritor.

10 Octombrie 1999. A venit îngereasa nechemată.

— Ai venit să mă ajuți?

— Eu tot timpul te ajut, numai că nu mă auzi mereu.

— Știi când l-am visat pe demon? Te-am strigat mult atunci, dar nu ai venit. De ce nu ai venit să-l alungi?

— El este mai puternic decât îngerii ca mine și eu nu mă pot lupta cu el. Te poate ajuta numai cel care te-a ocrotit atunci când ai vorbit cu el. Noi îi respectăm pe cei care ne sunt superiori. În ceea ce privește pe demon, nu vă lăsați înșelați de el!

— Cum adică, poți să-mi explici?

— El vede lucrarea voastră și va sta liniștit pentru a

vă face să credeți că a plecat sau că vă lasă în pace, dar nu vă lăsați înșelați, lupta cea mai grea va avea loc în a 7-a săptămână. Voi căutați să-l ignorați în lumea voastră, iar în lumea noastră se luptă cu el oastea Domnului.

— Aseară am simțit și eu și Matei că este cineva în camera în care ne aflam toți trei. Frunzele trandafirului s-au mișcat de mai multe ori și am simțit un miros deosebit de parfum, care a persistat mai multe minute și a fost remarcat și de soțul meu. Știi cumva cine a fost?

— Poate fi oricând cineva din altă viață, care te-a iubit și nu are posibilitatea acum să fie lângă tine. Dacă în această viață veți trăi în armonie, într-o viață viitoare o să vă întâlniți iar și armonia dintre voi va fi și mai mare, dacă acum aveți probleme și nu căutați să le rezolvați, într-o viață viitoare acestea se vor agrava. Cel care ți-a fost dăruit de Dumnezeu să-ți fie alături la bine și la rău în această viață, va trebui să aibă grijă de tine până la sfârșitul zilelor lui, pentru că nu a avut nimeni grijă de tine în viața trecută.

10 Octombrie 1999. Georgiana s-a culcat după-amiază și i-a venit în vis demonul, care a încercat și a reușit să o sperie arătându-i diferite ipostaze cu ea: că poate cădea într-o prăpastie, că este învărtită pe un glob pământesc, că o atacă lupii... A reușit cu mare greutate să se trezească, iar când s-a trezit, era foarte amețită și avea o stare de disconfort. Eu am uitat să-i prind la mână, înainte de a se culca, brățara din santal care are proprietatea de a alunga spiritele rele, de asemenea, am uitat să-i pun sub pernă acatistul Maicii Domnului, cum am fost sfătuit de îngereasă.

16 Octombrie 1999. A venit îngereasa nechemată.

— Ai ceva important să-mi spui? a întrebat-o Georgiana.

— În mod deosebit despre demon. Aveți grijă în

fiecare zi de Luni și nu vă supărați dacă pierdeți câte ceva, fie și de valoare, dacă aveți probleme de sănătate sau neînțelegeri cu cei pe care îi iubiți, pentru că îi provocați bucurie.

— Și când va pleca, ce va face?

— Se va întoarce la cine l-a trimis.

— Și când va muri cea care-l va primi înapoi, unde se va duce?

— Întotdeauna va exista un muritor cu suflet slab.

— Poți să-mi mai spui câte ceva despre ce ni se va mai întâmpla în viață?

— Pot să vă spun numai ce am voie. Spiritele pe care voi le numiți ursitori sunt tot îngeri și vă prorocesc tot ce le este spus de Forța Divină. Deci, Dumnezeu este cel care hotărăște pentru fiecare muritor ce viață pământească urmează să aibă, dar le dă voie îngerilor să vă prorocască și de la ei ceva bun, numai dacă aceștia vor. Fiecare înger are grijă de o anumită parte a vieții voastre.

— Și ce anume mai poți să-mi spui despre fiecare dintre noi?

— Îți voi putea spune numai după ce vă veți gândi bine, deoarece s-ar putea să vă întristați știind dinainte ce vă este hotărât și nu este bine să trăiți cu grijă până la sfârșitul vieții voastre. Dacă vă hotărâți, îmi spuneți, deoarece trebuie să vorbesc și cu ceilalți îngeri care vă au în grijă.

17 Octombrie 1999, după-amiază. Georgiana s-a culcat și a venit iar demonul.

— Știu că vreți să scăpați de mine, dar până atunci am să te fac să suferi.

Georgiana i-a râs în față.

— Nu mi-e teamă de tine, hidosule!

— Te voi face să suferi de foame! și Georgiana a simțit o foame cumplită.

— A vrut să se întoarcă cu spatele la demon.

— Te voi face să te doară tot ce voi vrea eu!

A început să o doară rău capul și mâna dreaptă. S-a trezit din cauza durerii și aceasta a persistat timp de o jumătate de oră.

23 Octombrie 1999. Azi după-amiază m-am culcat lângă Georgiana. La un moment dat m-am trezit deoarece am auzit-o mormăind. Venise demonul. Când acesta o vizitează, întâi se face un hău înaintea ei apoi apare el rânjind. Cum l-a văzut, Georgiana a făcut semnul crucii și s-a rugat la Dumnezeu să o protejeze.

— Pot să iau orice formă doresc, i-a spus acesta.

— Nu te cred, mă minți ca să mă sperii.

Demonul nu are brațe, dar i-au crescut două brațe puternice și cu ele a prins-o de gât pe Georgiana. Pe soția mea o durea gâtul și se văita. Am auzit-o și am reușit să o trezesc.

26 Octombrie 1999. Azi Georgiana a pierdut brățara din aur dăruită de Cristian. În data de 23 Octombrie, Yasmina a prevenit-o că va pierde ceva de valoare.

29 Octombrie 1999. Georgiana s-a rugat la Dumnezeu să o ajute și să nu-l mai lase pe demon să-i apară în vis. A venit arhanghelul, care are o statură imensă, și a făcut în fața și deasupra ei semnul crucii, de trei ori, cu aripile.

— De acum înainte nu o să te mai supere demonul, i-a spus acesta și a dispărut.

31 Octombrie 1999. Îngereasa nechemată:

— Vei avea bani, dar cum îi vei avea, așa îi vei da, mi-a spus una dintre ursitori.

— După ce trec cele 7 săptămâni, soțul meu va scăpa de tot?

— Da și niciodată nu se va mai întoarce demonul la niciunul dintre voi. Dar transmite-i soțului tău să nu-i pară

rău nicio clipă că acesta se va duce la mama lui. Dacă-i va părea rău, demonul nu se va întoarce la el, dar îl va alimenta cu energie negativă. În timpul postului să nu mergeți la mama lui pentru a fi feriți. Nici la sora lui și nici la tatăl lui să nu mergeți în această perioadă.

— Dar cum se poate să vină demonii dacă avem îngeri păzitori?

— Toți vă nașteți și cu îngeri și cu demoni, dar în funcție de cum vorbiți și vă comportați în viață, vi-l apropiați pe unul sau pe celălalt, iar cei care au făcut mult rău fiind întrupați, când vor muri, sufletele lor vor fi luate de demoni și vor fi duse la întuneric; la fel se întâmplă și cu sufletele oamenilor care își iau singuri viața. Cei careucid sunt luați tot de demoni.

13 Noiembrie 1999. A venit îngereasa nechemată să-i spună ce urări mi-au făcut cele 5 ursitori și i-a cerut Georgianeii să nu-mi spună ce au discutat, dar soția mea a vorbit cu glas și eu am auzit. Voi avea o viață lungă, însă bolnăvicioasă. Nu am auzit motivația faptului că sunt mereu bolnav. Am avut noroc că am supraviețuit după ce am fost bolnav de cancer. Alt noroc pentru mine a fost nașterea lui Matei, deoarece din cauza tratamentului cu izotopi radioactivi nu am avut voie să fac copii. Nu voi mai avea cumpene mari în viață. Voi avea un alt mare noroc, dar îngereasa nu știe în ce va consta și nici când se va întâmpla acesta.

14 Noiembrie 1999. După-amiază, demonul i-a venit iar Georgianeii în vis și a încercat să o strângă de gât cu cioturile aripilor, deoarece nu i-au mai crescut brațe, dar nu a putut să o atingă. El doar mima intenția și Georgiana totuși simțea strânsoarea din jurul gâtului. Nu putea să strige și era îngrozită. Demonul era slab, înnebunit de furie și nu mai avea chef să rânjească. Am auzit-o pe Georgiana respirând agitat și a trebuit să o zgudui cu

putere ca să o trezesc.

20 Noiembrie 1999. A venit arhanghelul și a învăluit-o cu aripile pe la spate.

— De Luni, cel dăruit ție prin soartă de Dumnezeu va fi liber, iar cel care te chinuiește te va lăsa în pace.

— Dar nu va crăpa?

— Ce înseamnă asta?

— Adică a se rupe în două sau în mai multe părți.

— Așa ceva nu se poate, el va pleca de la cel la care a fost trimis și nu se va mai întoarce, dar va trebui să vă rugați pentru cea care i-a dat viață celui sortit ție până ce moartea vă va despărți. Numai ea îl poate nimici pe demon prin post și rugăciune.

— Cum să o convingem să facă ce spui tu?

— După nașterea Domnului, încercați să-i arătați cum a păcătuit și dacă va înțelege, va trebui să meargă în casa Domnului, va ține post și se va căi, iar prin rugăciune se va mântui. Celui care îi este tată soțului tău, îi va fi mai ușor să scape de demon, trebuie doar să se spovedească și să se împărtășească. Cea care îi este soră să meargă la casa Domnului în ziua în care a fost născută și să facă ce a făcut cel care ți-a fost ursit. Și nu uita, nu trebuie să vă pară rău că demonul se întoarce la cea care l-a trimis, chiar dacă este mama soțului tău, deoarece voi vă eliberați de el.

Georgiana a văzut zburând mulți îngeri în jurul ei și a zâmbit.

— Mare este împărăția Domnului! a spus ea bucuroasă.

Glasul îngerului îl auzea ca pe un ecou venit de departe.

— Până la sărbătoarea Nașterii Domnului să nu mergeți la cea care i-a dat viață celui care ți-a fost sortit de Dumnezeu. În prima săptămână să nu mergeți la nimeni. Te voi mai sfătui și mâine.

Cum a plecat arhanghelul, a venit demonul. Acesta era foarte slab și avea ochii roșii, ca doi tăciuni aprinși. Georgiana s-a speriat și l-a strigat cu glas pe înger. Eu am auzit-o și am înțeles ce se întâmplă. Am trezit-o imediat.

27 Noiembrie 1999. A venit Yasmina nechemată.

— Cel care l-a supărat pe soțul tău a plecat definitiv.

— Știu. Poți să-mi spui în ce parte a trupului se află sufletul omului?

— Sufletul se află în mijlocul trupului, deasupra diafragmei. El este acolo, și deși nu se poate vedea, doare. Și când îți este luat doare.

5 Decembrie 1999. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Spune-mi, dacă știi, ce i-a fost ursit soțului meu.

— Pot să-ți spun, dar nefiind îngerul lui, nu cunosc dacă ursitorile au spus tot adevărul. Eu nu am vorbit cu ele, ci doar cu îngerul lui. Un spirit i-a urat să aibă viață lungă, dar cu boli. Alt spirit i-a urat să fie înșelat de toată lumea în afară de propriul lui copil. Cel de-al treilea spirit i-a urat să aibă tot ce-și doresc muritorii, dar după a doua tinerețe. Cel de-al patrulea spirit i-a urat că până nu-l va găsi pe Dumnezeu să aibă numai piedici. Al cinci-lea spirit i-a urat să moară bătrân, dar nu de boală. Spune-i că îngerii nu-i pot veni în vis deoarece nu i-a fost menit. Va fi mai fericit neștiind ce va urma să i se întâmple. Va avea visele lui care îl vor ajuta, iar cele care îi sunt menite să-i aducă vești rele, nu știu dacă le va percepe. Nimeni nu-i va spune în vis dacă i se va întâmpla ceva bun, însă va simți.

— Știi cum va muri?

— Nu știu. Cum veți muri știe numai Dumnezeu.

11 Decembrie 1999. A venit Filip nechemat.

— Știu că pe soțul tău îl chinuiește modul în care va muri. Spune-i că va muri de mâna lui.

— Cum vine asta?

— Nu pot să-ți spun mai mult.
— Dar nu înțeleg ce vrei să spui.
— Va muri în modul în care s-a născut. Altceva nu am voie să-ți spun.

16 Decembrie 1999. A venit Filip tot nechemat. Era trist și într-un fel supărat.

— Am fost muștrat pentru ce ți-am spus. Eu chiar dacă știu unele lucruri, nu am voie să-ți spun orice dorești deoarece nu sunt spirit superior. Nu mai am voie să vă spun nimic despre viitor.

— Îmi pare rău că ți-am pricinuit necazuri, i-a zis Georgiana. Te rog să mă ierți.

— Dăruiești afecțiune și veți primi.

— Bine, mulțumesc. Te rog, nu mai fi supărat.

— Dacă Remus vrea să știe mai mult despre viitorul lui, poate să afle singur; își face horoscopul.

— Îi voi transmite.

18 Decembrie 1999. A venit îngereasa nechemată.

— Pentru că ești născută în ziua a VII-a, ziua Domnului, vei fi protejată de El mai mult decât ceilalți. Oamenii care se nasc de ziua Domnului se vor lupta mai mult pentru ce-și doresc, deoarece în ziua a VII-a Domnul s-a odihnit. Ți s-a urât ca din 7 în 7 ani să ți se schimbe norocul. Vei muri singură cu lumea ta fiindcă fiul tău va fi plecat departe. Vei muri într-un loc unde oamenii sunt singuri. Muritorii nu au noroc pe parcursul întregii vieți. Cine are noroc în prima jumătate a vieții, nu are în cealaltă jumătate.

26 Decembrie 1999. A venit diavolul. Avea o figură animalică, dar semăna cu ființa umană; ochii îi erau roșii, vicleni și pătrunzători. Nu avea coarne, coadă și copite.

— Nu mai fi tristă!

— Cine ți-a spus că sunt tristă?

— Eu știu absolut totul despre toți.

— Tu nu ești Dumnezeu și nu știi ce-mi trebuie mie.

— Ia să vedem dacă pot să ghicesc? Bani, averi, să călătorești, să ai tot ce-ți dorești.

— Dar sănătate?

— Dacă ai tot ce-ți pot oferi eu, nu-ți mai trebuie sănătate. Dacă mă rogi pe mine, eu îți îndeplinesc absolut orice dorință, dar din clipa în care te vei ruga mie, nu vei mai putea să te rogi și altcuiva.

— Nu-mi trebuie nimic de la tine. Eu mă rog lui Dumnezeu și sfinților.

— Da, te rogi, dar cu ce te-au ajutat până acum? Eu te pot ajuta cu absolut orice și chiar repede. Poți avea ce nu a avut niciunul dintre strămoșii tăi.

— Nu. Eu mă voi ruga mereu numai lui Dumnezeu și El îmi va da când va crede de cuviință, căci îmi cunoaște nevoile și dorințele.

— Mie îmi pare că ești cam strâmtorată. Mai ai tu răbdare până îți va da Dumnezeu? Eu îți pot dărui foarte repede ce dorești și nu trebuie decât să te rogi mie.

— Și după ce voi muri, ce vei face cu mine?

— Îți voi lua sufletul și-l voi ține închis pe vecie.

— La mine să nu mai vii cât timp voi trăi căci eu îi rămân credincioasă lui Dumnezeu și numai lui mă voi ruga.

— Bine, rămâi cu Dumnezeul tău să vezi ce-ți va oferi el. Gândește-te însă că ești la mare strâmtoare.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, te rog să pleci și să nu mai vii în vecii vecilor.

Georgiana a făcut semnul crucii și diavolul a dispărut.

9 Ianuarie 2000. Au venit pe rând Yasmina și îngereasa.

Yasmina:

— Trebuie să te gândești până la ziua în care vei împlini 40 de ani dacă închizi sau nu porțile spre lumea

noastră. Când ți-am făcut descântecul, am precizat că poți ține porțile deschise sau le poți închide până în ziua în care vei împlini 40 de ani. Am făcut această specificare deoarece nu am fost sigură că te vei obișnui să comunici mereu cu noi și pentru a avea posibilitatea să alegi singură. Ești foarte obosită, noi suntem spirite benefice și nu-ți luam din energie, dar spiritele malefice o pot face.

— Da, cred că voi închide porțile.

— Dacă faci acest lucru, timp de 10 ani nu vei mai putea comunica cu noi.

— Bine.

— Dacă nu le închizi până în ziua în care împlinești 40 de ani, timp de 10 ani nu le vei putea închide și nu se știe cine mai poate veni.

— Mă gândesc și vă spun ce hotărâre voi lua.

Îngereasa:

— Când te hotărăști, să-mi spui și mie.

— Desigur.

— Dacă vei închide porțile, vei avea vise cum aveai înainte de a începe să comunici cu noi. Îți va spune și intuiția ce va fi bine sau rău. Să continuați să vă rugați lui Dumnezeu fiindcă acesta o să vă ajute.

18 Februarie 2000. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Poți să-mi spui de ce de vreo două luni îmi merge rău cu sănătatea?

— Cineva, nu din familie, ți-a făcut un fel de urare pentru sănătate.

— Adică să fiu bolnavă?

— Da, ca să te țină la distanță de ea și în felul acesta ți-a trimis un demon, desigur, fără să știe. Demonul îți pune unele piedici în rezolvarea problemelor de sănătate. Am să ți-l arăt.

— Nu vreau.

— Nu-ți fie teamă, nu te poate atinge.

Într-un spațiu paralel, Georgiana a văzut un demon care îi rânjea.

— Scârnăvie! a exclamat ea. Știi cine mi l-a trimis?

— Nu, dar Dumnezeu îți va arăta. Nu-ți fie teamă, o să te faci bine și o să-l alungi. Trebuie însă să te rogi în fiecare zi la un sfânt care crezi că te-a ajutat mereu și trebuie zilnic să tămâiezi și să sfințești casa cu apă sfințită. Este bine să faci asta până când începe postul Paștilor, pe urmă va trebui să aduceți un preot să facă feștanie la casă.

— Poți să-mi spui ce urări mi s-au făcut la naștere?

— Doar o parte dintre ele. Ți s-a urat să fii frumoasă și invidiată; să nu ai prieteni adevărați toată viața și când îți va fi mai greu mâna lui Dumnezeu să fie asupra ta, iar pentru ceea ce vei dobândi să muncești mai mult decât ceilalți.

Spiritele o roagă pe Georgiana să nu închidă poarta. Incursiune în sufletul meu. Yasmina este pedepsită. Alte discuții cu îngereasa.

27 Februarie 2000. Au venit în același timp Yasmina și Filip nechemăți.

— De ce ați venit?

— Să te rugăm să nu închizi poarta, i-a răspuns Yasmina.

Amândouă spiritele aveau figuri triste și priviri rugătoare.

— Ar trebui să fiu supărată pe voi fiindcă din ceea ce mi-ați spus în ultima vreme puține preziceri s-au adeverit.

— La început puteam să-ți spun mai clar deoarece eram atrasă de lumea pământească, s-a justificat

Yasmina.

— Și tu, Filip?

— Este adevărat, uneori m-am înșelat, dar așa am văzut și dacă totuși am văzut bine unele evenimente ce

urmau să vi se întâmple, nu am avut voie să vă previn.

— Deci, eu nu mai vreau să veniți deoarece mă doare inima și nu mă simt bine după ce vorbesc cu voi. De acum îl voi lăsa pe Dumnezeu să hotărască și nu voi mai apela la voi să-mi spuneți ce urmează să mi se întâmple, fie că este bun sau rău.

— Te rugăm să ne mai primești pentru că și nouă ne este dor de voi cei care ați rămas pe pământ. De aceea vin rudele și prietenii celor morți la voi în vis, deoarece le este dor. Suntem liniștite, avem pace și lumină, dar ne este dor de viața pe care o duceți voi. Cei dintre noi care pot să se detașeze de lumea voastră, și au reușit să-și îndeplinească menirea, nu se mai întrupează.

— Cred că, de fapt, voi sunteți cei care aveți mai multă nevoie de noi, le-a spus Georgiana.

— Te rugăm, nu închide poarta, a insistat Yasmina.

— Bine, mă mai gândesc.

17 Martie 2000. A venit îngereasa nechemată.

— De ce ai venit, vrei să-mi spui ceva în mod deosebit?

— Nu, dar cred că este bine să afli cum este sufletul soțului tău.

— Bine, arată-mi.

— Vei veni lângă mine, dar să nu pui întrebări. Îți voi spune eu ce reprezintă tot ce vei vedea. De asemenea, te rog, nu te întoarce să privești în urmă.

Îngereasa a rostit o rugăciune pe care Georgiana nu a înțeles-o, după care au intrat împreună într-un vârtej de culoarea mătului și foarte zgomotos; sunetul semăna a tânguire.

— Acesta este momentul nașterii lui. Nu a vrut să vină, dar a fost trimis la familia în care s-a născut deoarece avea și are de plătit. El nu și-a dorit părinții pe care îi are, a fost trimis drept pedeapsă pentru el, nu pentru părinți.

În continuare au străbătut un spațiu cald și liniștit.

— Aceasta este copilăria lui. De acum încolo să nu-ți fie frică de ce ai să vezi și te rog să taci.

Au pătruns într-un spațiu întunecat și se împiedicau de ceva nevăzut. În același timp se auzea un sunet asemănător unui tunet ce se propagă continuu.

Georgiana s-a uitat întrebător la îngereasă.

— Așa era sufletul soțului tău când a început să i se îmbolnăvească trupul. Nu mult după aceea părinții lui au început să nu se mai înțeleagă și să nu mai respecte porunca Domnului: „iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”.

Au mers destul de mult timp prin acel întuneric. Au ajuns la niște hăuri asemănătoare cu niște găuri fără fund.

— Aici și-a pierdut pe unul dintre părinți, iar suferința era ca aceste hăuri pentru părintele lângă care a rămas.

— Este vorba de perioada în care părinții mei au divorțat.

Hăurile semănau mai exact cu niște răni deschise, văzute printr-o lupă mare.

— Trupul lui era foarte bolnav.

— Au ajuns la o cascadă de sânge.

— Aici soțul tău se zbătea între viață și moarte.

Au fost nevoite să treacă pe sub cascadă și îngereasa a acoperit-o pe Georgiana cu mantia ei.

— Avem drum lung de străbătut și nu trebuie să fii udată.

După ce au trecut de cascadă, au ajuns pe un pământ foarte uscat și crăpat din cauza uscăciunii.

— Uscăciunea și crăpăturile reprezintă suferințele soțului tău pentru dragostea lui.

A urmat un drum într-un spațiu liniștit și odihnitor, în care totuși nu se vedea nimic.

— Odihna și liniștea pe care o simți reprezintă

perioada de când te afli lângă el.

Și-au continuat drumul și au ajuns într-un spațiu de lumină în care se auzea o muzică blândă, odihnitoare, ca de harfă.

— Acesta reprezintă momentul venirii copilului vostru. De acum înainte să stai liniștită, indiferent de ce vei vedea, pentru că vom fi însoțite mereu de această căldură.

Au mers destul de mult prin spațiul de lumină. Din când în când cădeau lângă ele bulgări de foc.

— Bulgării de foc reprezintă spusele celei care i-a dat viață soțului tău pentru cel căruia i-ai dat tu viață. Acum fii foarte atentă, vom intra într-o peșteră de foc și a stropit-o cu apă sfințită ca focul să nu o rănească.

Au pătruns în peșteră. Din toate părțile răsăreau limbi de foc foarte înalte.

— Nu te teme, asta simțea cel ce s-a unit cu tine în fața lui Dumnezeu atunci când muritorii i-au făcut nedreptatea cea mai mare.

— Se referă la momentul când directorul de la Regia Loteriilor mi-a desfăcut contractul de muncă în mod abuziv.

Au ieșit din peșteră. În jurul lor, deasupra și sub ele, pluteau nori negri din care curgea un fel de apă noroioasă.

— Acesta este momentul în care i-a fost trimis demonul. Plângea și se îneca sufletul celui cu care te-ai unit.

A urmat un pustiu acoperit de nori în care se auzea o muzică plăcută, dar nu instrumentală. Georgiana a privit-o întrebătoare pe îngereasă.

— Sunt îngerii care se roagă alături de cel care suferă.

Senzația era foarte plăcută, dar pe Georgiana o speriau norii.

La un moment dat s-a deschis în fața lor o ușă enormă și au pătruns într-un spațiu imens de lumină și liniște în care nimic nu era supărător. Când s-a deschis ușa, au crăpat 9 lacăte cu zgomot puternic.

— Lumina aceasta îi învăluie sufletul acum. Asta înseamnă că l-a găsit pe Dumnezeu. Acum ne vom întoarce, și a spus o rugăciune ce seamăna cu o incantație.

Se aflau din nou în spațiul în care s-au întâlnit. În toată călătoria, îngereasa a ținut-o de mână, iar la sfârșitul ei i-a dat drumul și i-a spus:

— Să nu uiți să-i transmiți că este bine că l-a găsit pe Dumnezeu.

24 Martie 2000. Georgiana i-a chemat pe Yasmina și Filip.

— V-am chemat să vă arăt că puteți să veniți în continuare, când vreți, dar să nu-mi spuneți minciuni. Decât să mă amăgiți, mai bine îmi spuneți că nu știți.

— Dar noi ne-am înșelat și te-am înșelat uneori și pe tine fără să vrem.

— Am înțeles. Să veniți numai dacă aveți ceva important să-mi comunicați.

— Dacă va fi vorba de moartea cuiva din familie, nu vom veni, i-a spus Filip.

— Da, nu vom veni, a întărit Yasmina spusele lui Filip. Tu, Georgiana, o să știi singură, o să simți când se va întâmpla așa ceva.

— Bine. Yasmina, peste două zile mi se termină concediul, trebuie să merg la serviciu și nu știu ce mă așteaptă acolo.

— Colegele sunt de partea ta. Mare prudență cu șeful tău și cu Magda, pe care tu o consideri prietenă.

— Și nu-mi este?

— Este genul de om care își urmărește numai interesul și dorește să fie văzută bine și apreciată de șef.

Din acest motiv îi face lucrările și îi „toarnă” pe ceilalalți.

— Mulțumesc. Tu cum te numeai când erai în lumea asta? l-a întrebat pe Filip.

— Constantin.

— Bine, mulțumesc. Puteți pleca.

31 Martie 2000. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Spune-mi, te rog, spiritul muritorilor este unul și același cu sufletul?

— Da. Duh, spirit, suflet sunt unul și același.

— Știi când intră spiritul în trupul copilului care trebuie să se nască?

— Da, atunci când își alege părinții - pentru spiritele care nu au de ispășit pedepse grele. Spiritele pedepsite sunt trimise fără voia lor.

8 Aprilie 2000. A venit Yasmina nechemată.

— Un timp nu voi mai putea veni deoarece am de făcut o penitență pentru că ți-am spus descântecul. Nu știu cât voi lipsi, dar, în lipsa mea, vei avea cu cine să te sfătuiești.

Georgiana a vrut să o sărute.

— Să nu mă atingi fiindcă nu sunt curată, și a dispărut.

Georgiana a chemat-o pe îngereasă spunând ceva ce seamănă cu o rugăciune.

— De ce nu mai are voie spiritul Yasminei să vină?

— Dacă îți era dat de Cel Atotputernic să poți vorbi cu orice înger dorești, ți-l trimitea Dumnezeu fără intermedierea ei cu ajutorul descântecului. Ea a făcut un mare păcat folosind acele vorbe asupra spiritului tău. Trebuie să faci penitență și un timp spiritul ei nu va mai fi liber. Te rog să nu o chemi pentru că o vei tulbura și nu este bine pentru ea. Așa cum ți-au venit îngerii sub diferite înfățișări și ți-au spus lucruri importante despre viața ta, ți-ar fi venit și în continuare fără intervenția Yasminei.

Pentru liniștea ta și a celui care ți-a fost hărăzit să-ți fie alături până când moartea trupească vă va despărți, pot să-ți spun anumite fapte și sentimente ale celor care trăiesc alături de voi.

— Chiar te rog, spune-mi!

— Tatăl soțului tău a devenit un mare iubitor de sine, ceea ce lui Dumnezeu nu-i place. Toți muritorii vă iubiți un pic mai mult decât pe ceilalți, cu toate că sunt și muritori, ce este drept, puțini, care ar fi în stare să facă orice sacrificiu pentru alții. De aceea demonii au pus stăpânire cu totul pe sufletul tatălui celui sortit ție și spiritul lui va ieși cu greu și multă durere când va sosi ceasul.

— Chiar dacă se va duce să se spovedească și să se împărtășească?

— Va fi iertat numai dacă va merge în casa Domnului și-i va spune tot slujitorului de acolo. Atunci, da, va fi iertat căci mila Domnului este mare. Cea care i-a dat viață se căiește pentru că și-a blestemat copilul și încet-încet se va apropia de Dumnezeu și în felul acesta va reuși să mai alunge din demoni. Sora soțului tău începe și ea să devină iubitoare de sine, dorind din ce în ce mai mult să ia totul de la părinți, în dauna fratelui ei. Dacă se va întâmpla asta, copiii ei vor avea de suferit. Pentru liniștea ta sufletească, îți spun că nu mai ai asupra ta influența niciunui demon. Asta a fost o lecție pentru tine, caută să nu mai repeți greșeala.

29 Aprilie 2000. Azi Georgiana a găsit un preot milostiv care i-a ascultat spovedania și a împărtășit-o, cu toate că de la avort nu au trecut minim 7 ani cum cer scrierile bisericești, însă preotul i-a dat drept canon să meargă 6 duminici la rând la liturghie.

30 Aprilie 2000. A venit îngereasa.

— Vezi, dacă ai căutat milostivire, ai găsit. Deși este ziua învierii Domnului, îți voi arăta ce este în casa surorii

soțului tău, și i-a arătat.

Georgiana a văzut o mulțime de demoni cum se dădeau peste cap, ca la circ, în toate camerele.

— Această casă este, după cum vezi, plină de demoni și sufletul ei este la fel. Privește ce iese pe gura ei!

Verona vorbea, dar Georgiana a văzut cum pe gura ei ieșea foc.

— Dacă ar sfinți casă, dacă s-ar spovedi, s-ar împărtăși și s-ar căi pentru ce le-a spus multor oameni, încetul cu încetul, demonii ar dispărea. Sufletul soțului ei nu este cuprins de demoni, dar, locuind în aceeași casă, nu-l lasă în pace. Copilul lor este ferit. Sora soțului tău a vorbit împotriva voastră celor care îi veneau în casă. Pentru aceeași fapt, să mergeți 7 zile de Luni la biserică, iar soțul tău să aprindă câte 7 lumânări de fiecare dată și să se roage la Arhanghelul Mihail ca să fie apărat el și sufletul lui. Dacă pe soțul tău îl va chema mama lui, să nu-l lași să meargă singur, deoarece tu poți să-l protejezi.

10 Mai 2000. Veronica a câștigat 1.000.000 de lei la „loz în plic” și i-a cumpărat lui Matei un lănțisor cu cruciuliță din aur, iar Georgianeii un sarafan din material de blugi.

13 Mai 2000. A venit Filip nechemat să o mustre pe Georgiana deoarece aceasta a primit un ceas bărbătesc de la Cristian, pe care mi l-a dat să-l port eu, dar m-a mințit, spunându-mi că a găsit ceasul în iarbă în ziua în care l-a însoțit pe bărbt la moaștele preotului Ilie Lăcătușu. Cristian a dorit să se roage ca să fie ajutat să plece iar în Statele Unite. Georgiana i-a promis lui Filip că îmi va spune adevărul și l-a rugat să nu se supere pe ea.

19 Mai 2000. Azi Georgiana a primit de la Veronica o pereche de cercei din argint cu marcasite și un inel cu piatră, tot din argint.

27 Mai 2000. De două zile Matei este bolnav, îl doare

în gât, și îngereasa a venit nechemată ca să o liniștească pe Georgiana.

— Îți voi arăta din lumea noastră ceva care să te liniștească.

— Ce anume?

— Privește!

Georgiana a văzut un înger de lumină care ținea brațele ridicate și palmele în jos, iar din acestea izvorau continuu raze de lumină.

— Cine este și ce face?

Este îngerul copilului tău care veghează asupra lui și-i trimite lumină ca să se facă sănătos.

— Vai, ce frumos este! Dar nu se face bine cu ajutorul medicamentelor?

— Nu. Îngerul vă ajută să găsiți ceea ce trebuie ca să vă vindecați.

— Știi cum se numește?

— Nu. Știu doar că stă în stânga pe al VII-lea tron.

Pe urmă i l-a arătat pe îngerul meu care se ruga. Cei doi îngeri pe care i-a văzut aveau aripi.

— Și tu ești la fel ca ei?

— Da, dar nu am voie să vin cu adevărata mea înfățișare. Dacă ți-aș arăta chipul meu real, nu aș mai avea voie să comunic cu tine.

30 Iunie 2000. Georgiana a chemat-o pe îngereasă, dar a venit un înger de înălțimea unui copil care avea aripi foarte mari.

— Tu cine ești? l-a întrebat Georgiana.

— Sunt îngerul soțului tău care stau în partea stângă, unde se află inima lui.

— De ce ai venit la mine?

— Am găsit „o porțiță” deschisă și am venit să-ți spun să-i transmiți că eu i-am vorbit și îi vorbesc mereu, dar el nu m-a auzit și nu mă aude tot timpul. Când erau demonii

nu mă auzea deloc. Spune-i să fie mai credincios.

— De ce nu mergi la el?

— Când făptuiește, gândește bine și vorbește curat, mă aude, dar nu are de unde să știe că îi vorbesc eu și mă va vedea numai când va muri.

— Bine, îi voi transmite, dar te rog să nu mai vii pentru că nu știu dacă am voie să vorbesc cu tine.

Îngerașul era foarte luminos, avea o privire blândă și inspira voioșie. Georgiana mi-a spus că părea pus pe șotii. Cum a plecat îngerul meu, a venit îngereasa.

— Spune-mi, te rog, dacă știi de când suntem noi, muritorii, pe lumea aceasta?

— Voi nu sunteți singurii muritori în univers, dar sunteți cei mai tineri și mai întinați sufletește.

— De ce suntem așa?

— Voi ați fost trimiși de îngerii care au căzut în păcat. Știu că ați fost învățați tot de oameni că nu Cel Atotputernic v-a creat și că proveniți din suflete cu trupuri de animale, dar nu este așa. Demonii au vrut să-i arate Celui Atotputernic că și ei pot crea o lume pe care să o stăpânească, dar lui Dumnezeu i s-a făcut milă de voi, și aflând aceasta, i-a aruncat în întuneric și v-a luat sub ocrotirea Lui. Cu toate că sunteți cei mai păcătoși, Cel Atotputernic vă iubește cel mai mult, vă ocrotește și dorește să-l iubiți cel mai mult pe El. De aceea, cât o să dăinuieți, va fi luptă între îngeri și demoni.

Pe Georgiana a trezit-o un zgomot puternic. După-amiază s-a culcat și a venit iar îngereasa.

— Am să-ți arăt cum ai murit în viața anterioară. Nu-ți spun cine este acum cel pe care o să-l vezi, pentru că îl cunoști și nu vreau să te superi.

Georgiana era bărbat, purta barbă, plete, era îmbrăcat sărăcăcios și umbla desculț. Se afla lângă o moschee și cerea de mâncare celor care treceau pe lângă

el. A venit fratele lui vitreg, care era tot cu barbă, dar avea chelie și o privire răutăcioasă.

— De ce mă faci de rușine cerșind?

— Mi-e foame.

— Fratele s-a repezit și i-a luta banii și mâncarea câștigată.

— Pentru că m-ai alungat din casă, m-ai lăsat să sufăr de foame și îmi iei acum mâncarea dată de străini, am să te urmăresc și în viața următoare și, deși vei avea tot ce-ți trebuie, vei muri de foame.

Fratele ei s-a repezit și i-a pus mâna la gură.

— Soțul tău va avea de acum înainte viețile mai bune deoarece l-a găsit pe Dumnezeu.

7 Iulie 2000. A venit Yasmina, desigur nechemată.

— Bine te-am găsit! i-a spus ea Georgianeii.

— Tu ești, Yasmina? Stai că văd eu! Și a verificat-o.

Yasmina era îmbrăcată în capod, s-a apropiat de Georgiana și a sărutat-o pe frunte.

— Ei, cum a fost acolo unde a trebuit să mergi?

— Neplăcut.

— Poți să-mi povestești?

— Da, dar nu tot. Pentru fiecare lucru pe care îl facem cât suntem pe pământ, și nu este plăcut în fața lui Dumnezeu, trebuie să ispășim aici o pedeapsă, iar dacă nu te spovedești, nu te împărtășești și nu te căiești pentru păcate când ești în viață, chiar nu-ți este bine când ajungi în această lume.

— Spune-mi cum ne întâlnim, vin eu la tine sau vii tu la mine?

— Nu ai cum să vii tu la mine. Eu vin la tine în vis. Tu știi cum să-ți folosești energia și intuiția și de aceea putem să venim la tine în vis. Sunt oameni mult mai credincioși decât tine, dar nu pot să aibă contact cu noi.

— Poți să-mi spui unde ai fost?

— Într-un spațiu plin de zgomot și deloc odihnitor. Eu sunt la începutul pedepselor. De fapt, nu sunt pedepse, este un mod de a ne arăta că ceea ce am făcut nu a fost bine. Este ca o școală. Nu pot să-ți explic în cuvinte pentru că îmi este foarte greu. Ține însă minte un lucru: caută să nu ascunzi ceea ce gândești despre celălalt; spune-i frumos ce gândești despre el când greșește, poate astfel se îndreaptă. Tu îți eliberezi sufletul spunând adevărul, iar celălalt dacă se supără, își împovărează sufletul. Dacă persoana care nu suportă să-i spui adevărul nu este de față, nu spune altora despre el. Pentru orice cuvânt spus și pentru orice faptă pe care o consideri fără importanță, ești tras la răspundere aici. Pe viitor, fiți atenți ce spuneți și ce faceți! Lui Dumnezeu îi place să audă numai adevărul. Nu pot să-ți spun cât timp am stat în acel spațiu. Probabil că am stat puțin timp, dar a fost foarte obositor. În răutatea ei, sora lui Remus, ți-a urât un lucru pe care l-a considerat rău, dar ție îți va prinde bine.

— Despre ce este vorba?

— Când ți-a urât să ai banii pe care îi are ea. Sora lui Remus este invidioasă pe Matei pentru că învață bine, și chiar dacă se va mai împotmoli pe parcurs, copilul tău le va da clasă când va ajunge mare. Remus va avea mult de umblat luna asta și va întâmpina chiar mici obstacole, dar își va rezolva problema care îl preocupă acum.

Yasmina ne explică faptul că omul nu gândește numai cu mintea, iar îngereasa ne arată viețile în care am fost foarte fericiți. Tot îngereasa ne arată ce datorii karmice au părinții mei.

1 August 2000. A venit Yasmina chemată.

— Te roagă Remus să-i spui cu ce gândesc spiritele și dacă noi, oamenii, luam cu noi toate cunoștințele când trecem în lumea în care te afli tu acum.

— Nici nu trebuie să întrebați așa ceva deoarece,

chiar dacă știm, nu avem voie să vă răspundem la toate întrebările. Omul își folosește creierul pentru lucruri logice ce țin de calcule și are impresia că gândește totul cu mintea, dar se înșală pentru că tot ce ține de partea sentimentală este

„Gândit” cu inima sau cu sufleul. Mulți oameni fac greșeala că trec totul numai prin creier și nu țin cont de suflet și instinct. De fapt, sufletul este instinctul care te ghidează și de multe ori este bine să te lași condus de el. Intuiția este îngerul păzitor sau mai precis ce îți comunică el și tu auzi.

— Știi de ce Matei până la vârsta de 3 ani se speria când îl vedea pe tata?

— Eu nu cunosc asta, dar tu știi cine îți poate spune. Folosiți-vă mai mult instinctul și ce vă spune inima.

— Memoria omului se înregistrează în spirit?

— Da, în spirit se află înregistrată memoria tuturor vieților întrupate.

— Despre problema mea genitală, poți să-mi spui ceva?

— Nu intra în panică, cu tratamentul pe care l-ai început, fibromul uterin va dispărea.

3 August 2000. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Poți să-mi spui, dacă știi, în ce viață am fost noi foarte fericiți și dacă acum cunoaștem vreo persoană întâlnită atunci?

— Soțul tău a fost cel mai fericit și a avut tot ce și-a dorit când a trăit în țara în care crește eucaliptul (Etiopia), dar din tot ce a avut nu a dat nimănui nimic și în felul acesta și-a schimbat karma, toate viețile care au urmat. Cel care acum îți este tată, atunci a fost fratele soțului tău și s-au înțeles bine. Tu împreună cu copilul tău și cu cea care îi va fi soție, ați fost foarte fericiți când ați trăit în țara care acum este cea mai bogată din lumea voastră. Tu erai

soțul, copilul tău era soția, iar cea care în această viață îi va fi lui soție era copilul vostru. Tu ai mai fost foarte fericită când ai trăit în țara unde oamenii se închină la un idol ce ține picioarele încrucișate și palmele lipite, iar femeile au un semn pe frunte. Erai femeie și ai fost foarte mult iubită. Te-ai întâlnit în viața aceasta cu 2 dintre bărbații care te-au iubit atunci. Unul a trebuit să-ți plătească și ți-a plătit (Nicolae), iar celuilalt a trebuit să-i plătești tu. Mai este încă un bărbat care în vremea aceea a fost femeie și s-a purtat cu tine ca o mamă. Te va ajuta și în viața asta. Nu aveți de plătit nimic unul celuilalt.

— Viețile cele mai triste nu vreau să le cunosc.

28 August 2000. În data de 1 August am mers cu Georgiana la bijutier și i-am comandat un inel din lanțul de aur ce îl aveam de la mama și i l-am dăruit ei. Georgiana a refuzat să poarte lanțul, așa că m-am oferit să-l transform pentru ea în inel. Azi Georgiana a fost la monetărie să-și ia inelul și este foarte încântată de cum arată pe degetul ei.

Aproape 3 luni nu am mai făcut notări în jurnal, acum, când îl transcriu, nu îmi mai amintesc motivul.

18 Noiembrie 2000. A venit îngereasa chemată.

— Spune-mi de ce nu trebuie să ne fie frică înainte de a ne părăsi trupul, fiindcă mie tot îmi este? În urmă cu o zi mi-a fost foarte rău și m-am speriat crezând că o să mor.

— Pentru că nu aveți de ce. Este adevărat, puțini sunt muritorii cărora nu le este teamă să vină la noi, mai bine zis în lumea spiritelor, pentru că în spațiul în care ne aflăm noi, îngerii, muritorii nu au acces.

— Noi suferim fizic când trebuie să ne părăsim trupul, de aceea ne este teamă.

— Da, dar adevărata suferință este în lumea voastră pentru că voi muritorii sunteți trimiși în lumea materială, unii pentru a învăța, alții pentru a-și ispăși unele pedepse. Cei care trebuie să învețe sunt supuși ispitelor de tot felul

și dacă trec testul, se întorc definitiv înapoi. Cei care fac foarte mult rău în lumea voastră și iau viețile altor muritori cu bună știință, când revin aici, rămân în pedeapsă veșnică. Am vorbit cu unul dintre îngerii copilului tău, cu cel care stă în partea inimii lui și pe care nu-l mai aude.

— Cum, sau de ce nu-l mai aude?

— Nu-și odihnește trupul cât trebuie și din această cauză obosește și spiritul care intră în stare de adormire.

— Am întâlnit un muritor care mi-a spus că eu doar cred în Dumnezeu, în timp ce el se încrede în Dumnezeu. (Aceleste vorbe i le-a spus, în urmă cu câteva zile, un călugăr care a intrat în oficiul unde lucrează pentru a trimite o scrisoare. Bărbatul este foarte tânăr și aude și el spiritele când îi vorbesc). Poți să-mi spui care este diferența?

— Eu nu știu care este diferența, pentru că în cartea sfântă în care citiți voi, sunt și multe neadevăruri. Pot să-ți mai spun despre copilul tău că este foarte invidiat. Cu toate că îngerii i-au făcut urări bune, după cum ți-am mai spus, dacă nu se roagă cu credință, îi va fi greu să biruiască ispitele.

25 Noiembrie 2000. A venit Yasmina nechemată.

— Să nu ai încredere în niciuna dintre colegele tale de la locul de muncă. Vezi să nu te superi! Și pentru că a venit vorba despre supărare, anul viitor, cu toate că îți va merge mai bine din multe puncte de vedere, ceva te va supăra foarte rău și este posibil să rămâi șocată. Nu are legătură cu părinții tăi. Urmează să studiezi mai bine problema. Singurul care te va putea scoate din șoc și te va ajuta va fi Remus.

29 Noiembrie 2000. Ieri am fost la mama și am vorbit cu ea la modul foarte serios. I-am spus că mie îmi vorbesc și îmi arată îngerii cum greșesc eu și ceilalți și mă învață cum să mă port ca să fiu plăcut în fața lui Dumnezeu. I-am

arătat mamei mele cum a greșit față de noi: de mine, de soția mea, de copilul nostru și ce trebuie să facă pentru ca, în primul rând, Dumnezeu să o ierte. De asemenea, i-am spus că are demoni și ce trebuie să facă pentru a scăpa de ei.

— După-amiază a venit îngereasa nechemată. Era puțin supărată.

— V-am rugat să nu spuneți tuturor ce știți de la mine.

— Remus a vrut să o convingă pe mama lui să meargă la biserică și să facă ce i-a spus el pentru a putea scăpa de demoni.

— Da, este bine, dar a dat prea multe amănunte. Mă îndoiesc că mama lui nu va povesti și altora ce i-a spus soțul tău. Pe viitor, încercați să o convingeți fără să-i dați prea multe amănunte despre lumea noastră, fiindcă este o femeie foarte schimbătoare și lipsită de discreție.

— Te rog, află pentru mine ce au să-și plătească părinții soțului meu.

— Bine, dar să nu mă mai rogi pentru altcineva în afară de cei care stau lângă tine.

30 Noiembrie 2000. Georgiana a chemat-o pe Yasmina.

— Mi-ai promis că o să-mi povestești ce se întâmplă cu spiritul omului care moare.

— Mortul trebuie ținut timp de 3 zile, de preferat în casa în care a trăit și nu la capelă, așa este bine pentru liniștea spiritului care este nedumerit pe de-o parte, iar pe de altă parte, se bucură că se simte ușor și liber, dar se întristează dacă vede că îi este plâns trupul. Dacii, chiar dacă erau considerați barbari, procedau înțelept atunci când petreceau la înmormântarea unui om. Eu, cu 3

zile înainte de a trece în lumea spiritelor, i-am văzut pe soțul meu și pe cei pe care i-am iubit și m-au iubit; au

venit să mă întâmpine. După ce mi-am părăsit trupul, soțul meu m-a dus în Ucraina să-mi arate unde i-a fost îngropat trupul, deoarece eu, fiind în viață, nu am știut. În primele 40 de zile, spiritul este liber să viziteze orice ființă iubită și orice loc. Sunt cazuri când unele spirite sunt nemulțumite de unele persoane rămase în viață, sau care le-au făcut rău, și rămân mult timp jos, pe pământ, ca să-i chinuiască, să se răzbune, să-i bântuie.

1 Decembrie 2000. Îngereasa:

— Am aflat ce s-a întâmplat în trecut între mama soțului tău și tatăl lui.

— Ai voie să-mi apoi?

— Da. Mama soțului tău a viețuit la 1600 de ani după venirea Domnului pe pământ și a fost împărat peste două popoare care s-au unit și au format un popor mai mare. Amândouă popoarele au fost sângeroase, iar mama soțului tău a fost al II-lea împărat de la unirea lor.

— Știi cumva care sunt cele două popoare?

— Două ape mari străbăteau cele două țări unite (Ar putea fi Rinul și Dunărea).

— Nu știu despre care popoare este vorba, însă cred că nu are importanță.

— Acum îți voi povesti ce s-a întâmplat între cei doi. Amândoi au fost bărbați și buni prieteni. Având rang mare, mama soțului tău, l-a rugat pe prietenul de atunci, să-l ajute într-ascuns să devină împărat. Cel care în această viață i-a fost soț l-a ajutat, dar mama soțului tău după ce a ajuns împărat l-a aruncat în temniță, unde a murit în chinuri groaznice. Înainte de a muri, acesta s-a lepădat de Dumnezeu pentru că nu l-a ajutat și l-a blestemat pe împărat, promițându-și că nu își va găsi liniștea până nu se va răzbuna. Domnia celui care acum îi este mamă soțului tău a fost o șansă dată de Dumnezeu pentru a face bine oamenilor, dar nu a știut să o folosească cu înțelepciune și

nu va mai avea alta la fel. Celelalte vieți ale ei vor fi mai grele până când nu va găsi armonia cu ceilalți. Mulți dintre dușmanii pe care i-a avut atunci când a fost împărat au venit și în această viață cu ea.

Un Arhanghel o scapă pe Georgiana de doi demoni care o chinuiau. Yasmina ne spune cine va fi nora noastră. Georgiana o întreabă pe îngereasă dacă Ștefan cel Mare este sfânt.

3 Decembrie 2000. După-amiază m-am culcat lângă Georgiana. A fost agitată în timpul somnului, iar când s-a trezit mi-a povestit că a fost vizitată de doi „demoni”. Unul dintre ei o ținea de mâini iar celălalt o strângea de gât. Georgiana a încercat să țipe, dar nu a reușit. Se întreba în vis de ce nu o trezesc eu. După un timp, pe care nu a putut să-l aprecieze ca durată, a venit un arhanghel (sau îngereasa cu chipul ei real) și i-a luat pe cei doi demoni cu aripile lui puternice.

— Ai grijă și ferește-te să mai vorbești despre ei, i-a spus îngerul și a dispărut împreună cu cei doi malefici.

9 Decembrie 2000. Filip:

— Am venit să vă spun că în ceea ce privește viitorul conducător, eu văd că va fi cel care a fost comunist și v-a mai fost conducător după ce a murit Ceaușescu.

Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Poți să-mi spui unele dintre neadevărurile scrise în cartea sfântă?

— Da, dar nu toate și numai dacă mi se va permite. Deocamdată trebuie să cer voie.

— Trebuie să facem ceva anume ca să merităm să cunoaștem aceste neadevăruri?

— În cazul în care mi se va da voie, am să vă spun, pentru că nu știu dacă aveți acest merit. Acum pot să-ți spun că timpul a fost mereu la fel pentru toți oamenii și niciunul dintre muritori nu a trăit mai mult decât muritorii

de acum. În alte vremuri timpul se aprecia altfel de cum îl apreciați voi. Pot să-ți mai spun că niciodată Domnul nu a spus nimănui să ucidă pentru El sau să poarte războaie. Nu înțeleg de ce vă dușmăniți și vă luptați între voi. Fiecare muritor are un dar de la Dumnezeu pe care nu trebuie să-l destăinuie celorlalți.

— Care anume?

— Ceea ce voi spuneți că vă aduce noroc, de la o podoabă simplă până la ceva ce face parte din trupul vostru. Nu este bine să le destăinuiți pentru că își pierd din putere. Înainte de a pleca, îți mai spun că cineva îți va da câțiva „arginți” ca să te ispitească.

24 Decembrie 2000. A venit un înger mic de statură și foarte alb.

— Tu cine ești? l-a întrebat Georgiana.

— Sunt unul dintre îngerii tăi.

— Poți să-mi spui acum, în Ajunul Crăciunului, ceva despre cum va fi viața mea în viitor?

— Nu, pot să-ți spun doar când vei muri, mai precis în care zi a săptămânii.

— Și care va fi aceasta?

— Vei muri în ziua în care te-ai născut și i-a arătat mult soare. Aceasta va fi în ziua Domnului.

Cum a plecat îngerul, au venit iar cei doi demoni. Aceștia erau furioși. Unul o trăgea pe Georgiana de mâini iar celălalt de picioare. După câteva secunde a apărut arhanghelul și i-a apucat de ceafă, dar cu toate că demonii erau mici de statură, s-au zbatut cu putere și au reușit să scape din prinsoarea îngerului. Eram în pat, alături de Georgiana, și am simțit că cineva o chinuiește. Nu mai poate vorbi în somn, dar scoate niște sunete nearticulate când se află în pericol. Am trezit-o scuturând-o ușor.

25 Decembrie 2000. A venit un îngereasa nechemată.

— Îți voi spune unul dintre neadevărurile din cartea

sfântă. Voi, muritorii, vă faceți chip cioplit și vă închinați la el, dar nu este bine deoarece Dumnezeu v-a spus să nu vă faceți chip cioplit.

27 Decembrie 2000. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Te-am chemat să te întreb dacă ai mai aflat vreunul dintre neadevărurile scrise în cartea sfântă. Mai poți să-mi spui unul?

— Dar nu ți-am spus niciunul.

— Mi-ai spus în urmă cu două nopți să nu ne facem chip cioplit ca să ne închinăm la el.

— Nu am fost eu. A fost altcineva care a luat chipul meu uman.

— Da?! Atunci trebuie să-mi schimbi modul de a te verifica.

— Da, și i-a spus formula altei scurte rugăciuni cu ajutorul căreia să o cheme. Să știți că nu sunt supărată că ați povestit și altora din ce v-am destăinuit eu, dar ce este de folos sufletelor voastre, păstrați numai pentru voi.

Îngereasa i-a dezlegat glasul și Georgiana putea iar să vorbească în somn ca să o aud eu.

28 Decembrie 2000. A venit Yasmina nechemată. Georgiana a verificat-o cu atenție ca să nu mai aibă surpriza că a fost înșelată.

— Dragă Georgiana, vreau să-ți dau o veste bună.

— Te ascult.

— Știu cum se numește și cine este viitoarea ta noră.

— Serios?

— Da. Este puțin mai mare ca vârstă decât Matei.

— Cu cât?

— În jur de un an, un an și ceva. Se numește Alexandra și este tot singură la părinții. Pe fată nu ai văzut-o niciodată, dar îi cunoști părinții. Aceștia sunt mai înstăriți acum decât voi. Fata este născută în zodia

Taurului. În scurt timp vei primi un semn care îți va arăta cine este.

— Dar tu știi cine este fata?

— Da, dar nu îți spun, îți las ție plăcerea surprizei.

30 Decembrie 2000. Azi Gabi Matache, unul dintre prietenii Georgianeii și fost soț în câteva vieți anterioare, i-a făcut cadou un inel din argint, încrustat cu pietre prețioase. Fata lui se numește Alexandra, este născută în zodia Taurului și este mai mare cu un an decât Matei. (Să fie aceasta viitoarea noastră noră?! Vom trăi și vom vedea).

20 ianuarie 2001. Georgiana a chemat-o pe îngereasă.

— Te rog să mă ierți pentru întrebarea pe care ți-o voi pune.

— Dacă voi putea să-ți răspund și dacă voi considera că ai voie să știi, îți voi spune.

— Știi câți ani a trăit Fiul lui Dumnezeu pe pământ?

— Da, noi spiritele pure și sfinții știm. Niciun muritor nu știe cu adevărat, chiar dacă unii au spus că a trăit o anumită vârstă. Nu am voie să vă spun fiindcă nu sunteți asemenea nouă și sfinților.

— Am înțeles. Acum aș vrea să-mi lămurești o dilemă.

— Dacă pot, desigur.

— Noi am avut un domnitor care s-a numit Ștefan cel Mare și Biserica noastră l-a declarat sfânt. Pot să-l chem ca să vorbesc cu el?

— Slujitorii Domnului, din rândul vostru, declară cu ușurință sfinți pe unii dintre muritori, dar aceștia nu sunt văzuți astfel de Dumnezeu. Numai Dumnezeu știe pe care muritor îl privește ca pe un sfânt. Un muritor care a greșit încălcând unele dintre porunci, dacă se căiește și face fapte bune, este iertat de Dumnezeu și poate fi privit ca un sfânt, dar, repet, numai Cel Atotputernic își alege sfinții și aceștia vi se descoperă ca fiind făcători de minuni.

Minunile le face tot Dumnezeu la rugămintea sfinților Lui. Un slujitor al Domnului care te dezleagă de păcate la spovedanie și-ți acordă împărtășania ia asupra lui păcatele tale. Acesta este văzut de Dumnezeu cu adevărat ca slujitor al lui.

— Știi care dintre apostolii ce au stat lângă Fiul lui Dumnezeu, au scris despre viața lui? Mă refer la Evanghelii.

— Ioan. Pe toți i-a iubit Iisus, dar pe Ioan mai presus.

— Poți să-mi spui unde se află cu adevărat mormântul lui Iisus și locul unde a fost răstignit?

— Domnul a fost răstignit pe muntele descris în cartea din care vă rugați. Sunt mai multe locuri unde spun muritorii că se află mormântul Domnului, dar cel adevărat este cel care se află cel mai aproape de locul unde a fost răstignit. Pe locul unde se află mormântul a fost înălțată o Casă a Domnului. Aceasta a fost construită cu greu deoarece locul este pietros.

— Aș vrea să știu ce am, sau dacă am ceva de împărțit cu Viorel.

— 5 vieți ați fost pe rând soartă unul altuia. El, fie că a fost femeie, fie că a fost bărbat, ți-a fost necredincios. Tu ai aflat mereu și ai plecat de la el. În prima viață în care v-ați întâlnit, după ce l-ai părăsit, s-a jurat că te va urmări în 7 vieți; acum sunteți la a VI-a în care vă întâlniți. Până nu vă veți înțelege și nu vă veți mai înșela, vă veți întâlni în continuare. Blestemul s-ar fi spart dacă, în una din cele 5 vieți în care ați fost soț și soție, trăiați în pace și armonie. (Cu acest Viorel a avut Georgiana o aventură despre care am dat amănunte în capitolul „Treimea umană”).

2 Februarie 2001. Yasmina:

— Trebuie să-l operați de polipi pe Matei cât mai curând. După operație nu va mai răci așa des.

10 Februarie 2001. A venit îngereasa nechemată.

— Îți voi arăta de ce copilul tău plângea când îl vedea pe tatăl tău.

I-a arătat într-un spațiu un castel cu ziduri și turnuri înalte.

— Tatăl tău a fost bufonul regelui la începutul formării regatului Marii Britanii. Copilul tău l-a văzut atunci de mic ca bufon și figura tatălui tău îl speria. Bufonul i-a făcut cadou un diamant care l-a încântat pe copil și în felul acesta s-a apropiat de sufletul lui. Copilul tău a ajuns o persoană cu rang înalt și l-a păstrat pe bufon ca prieten și sfătuitor. Tatăl tău a trăit mulți ani, era un om înțelept și uneori chiar regele îi cerea sfaturi.

25 Februarie 2001. Yasmina:

— Șeful tău va încerca să-ți facă necazuri. Fii atentă ce vorbești și cum vorbești cu el.

Șeful Georgianeî încearcă să o șantajeze și o hărțuiește sexual. Îngereasa îi arată ce legătură karmică este între ei.

3 Martie 2001. Ieri Georgiana, deoarece a văzut că a venit o comunicare scrisă de la conducerea instituției, a intrat în biroul șefului când acesta era singur, și i-a mărturisit că a făcut modificări ulterioare pe o chitanță F42. În această comunicare i se cere șefului de oficiu să verifice copiile mai multor chitanțiere. Șeful i-a spus că apreciază cinstea ei și i-a cerut să nu mai facă astfel de fapte.

Astăzi, în jurul orei 21, Gheorghe Nistor a sunat-o acasă pe soția mea. Era beat și i-a cerut să se întâlnească cu el a doua zi dimineată. Georgiana a fost foarte surprinsă de propunerea lui, dar nu s-a întins la discuție, i-a spus că eu sunt în casă și nu poate vorbi deocamdată. A rămas să îl sune ea mai târziu să-i comunice ce a hotărât. Noi nu avem microfon la radiocasetofon, așa că l-am sunat pe Florin și l-am rugat să ne împrumute un reportofon. Mi-am dat

întâlnire cu el în oraș și într-o oră am fost înapoi cu reportofonul. Georgiana l-a sunat pe Nistor, care acum era „mangă” de beat că abia mai putea să vorbească, și a căutat să-l facă să spună clar motivul pentru care dorea să se întâlnească cu ea în zi de Duminică. Bărbatul i-a spus Georgianeii că vrea ca ea să-i facă o vizită acasă deoarece fetele lui sunt plecate. Georgiana l-a întrebat ce dorește cu adevărat și el i-a spus că de mult timp vrea să se culce cu ea; dacă va fi drăguță cu el, nu-i va întocmi referat pentru falsul în acte. A învățat-o cum să mă mintă ca să poată pleca de acasă și a sunat-o de mai multe ori până la ora unu, când am scos telefonul din priză. Desigur, am înregistrat toate convorbirile cu reportofonul și a treia zi dimineață am însoțit-o pe Georgiana la oficiu. I-am dat dirigintelui o copie după înregistrările telefonice și i-am spus că în după-amiaza zilei aștept de la el un telefon. Dacă își va cere scuze și va promite că nu va mai încerca să o șantajeze ori să-i facă necazuri, îl las în pace și nu mă duc cu înregistrarea magnetică la conducerea instituției. Domnul a binevoit să dea telefon pe la ora 18, dar nu și-a cerut scuze. Mi-a spus că m-a sunat pentru că așa i-am cerut eu și își asumă responsabilitatea celor spuse de el și înregistrate pe casetă.

— Am înregistrat și această discuție.

— În cursul zilei, Magda - una dintre colegile de serviciu, a întrebat-o pe Georgiana dacă șeful lor o hărțuiește sexual. Georgiana nu i-a dat un răspuns clar. Seara am rugat-o pe soția mea să o sune pe Magda și să încerce să „o tragă de limbă”, în speranța că aceasta ne va spune ceva care să-l incrimineze și mai mult pe Nistor. Astfel am avut noroc, sau poate Dumnezeu a vrut să ne ajute, deoarece Magda i-a povestit lucruri foarte interesante și grave despre minunatul lor șef. Marți după-amiază am mers împreună cu Georgiana la șefa Oficiului

Central București - Fugarsin Maria și i-am pus să asculte înregistrarea de pe caseta audio. Femeia a fost destul de șocată de ceea ce a auzit și ne-a sfătuit să depunem o sesizare scrisă împotriva șefului direct al Georgiane, la care să atașăm și caseta cu înregistrările verbale.

7 Martie 2001. Peste noapte Georgiane i s-a făcut rău și dimineată s-a internat în spital. Prietenul meu, doctorul Mihai Popescu, după ce i-am povestit ce ce i s-a întâmplat soției mele, mi-a spus că dacă voi face plângere împotriva șefului ei, faptul că Georgiana a fost internată în spital în urma incidentului, va reprezenta un suport serios în sprijinul cauzei ei.

9 Martie 2001. Azi am depus pe biroul directorului Catană reclamația scrisă de mine și semnată de Georgiana și o copie după caseta cu înregistrarea convorbirilor dintre ea și șeful ei.

14 Martie 2001. Georgiana a ieșit din spital.

16 Martie 2001. Georgiana i-a chemat pe Filip și Yasmina, le-a pus să asculte înregistrarea de pe casetă (?!) și le-a redat în amănunt ce am scris în sesizarea făcută împotriva șefului ei.

— Yasmina, vezi ce se va întâmpla?

— Încă nu văd, dar voi încerca să aflu ce gândesc cei care trebuie să ia o hotărâre în privința ta.

Filip:

— Este bine scrisă sesizarea ta și înregistrarea de pe casetă este relevantă, însă oamenii din ziua de azi nu prea mai acordă importanță părții morale. Nu pot încă să-ți spun ceva concret, dar îți voi arăta ceva și vei putea vedea în felul acesta dacă și cum vei scăpa de necazul în care ai intrat.

Filip a dispărut și Georgiana s-a trezit mergând pe bordura unui trotuar. În partea ei stângă mirosea alături, iar lângă rigolă, la distanțe diferite, se aflau carcase vechi

de mașini. Pe mijlocul drumului era tatăl ei, care a însoțit-o un timp. Georgiana mergea cu atenție ca să nu depășească bordura și să calce în mocirlă. Pe la mijlocul distanței dintre punctul de plecare și cel de sosire s-a dezechilibrat puțin și s-a sprijinit cu mâna de o carcasă ruginită, însă cu picioarele nu a atins mizeria ce o înconjură și a continuat să meargă. Înainte cu câțiva metri de a depăși porțiunea de drum marcată cu apă și noroi, s-a dezechilibrat iar și s-a sprijinit de altă carcasă, aceasta s-a afundat în mocirlă până la acoperiș. Georgiana s-a lăsat pe vine în timp ce caroseria se scufunda, fără să se murdărească, după care s-a ridicat cu grijă în picioare, a făcut ultimii pași mergând pe bordură și a ieșit cu bine din zona plină cu mizerie.

23 Martie 2001. Azi Matei a fost operat de polipi la spitalul Budimex. L-am adus acasă cu autoturismul unui amic.

24 Martie 2001. În cursul săptămânii care a trecut, Georgiana a rugat-o pe îngereasă să-i arate ce are de împărțit cu Nistor Gheorghe.

— Azi a venit îngereasa chemată.

— Poți să mă ajuți să văd ce te-am rugat?

— Te voi ajuta să vezi ceea ce dorești, dar de acum înainte vei putea să mergi singură să cauți în trecutul vieților tale.

— Georgiana nu are voie să-mi spună cum se poate întoarce singură în trecut.

— Acum ești pregătită să te întorci în viața care te interesează?

— Da.

S-a produs din senin un vârtej care le-a luat și s-au trezit într-un oraș din Rusia, în perioada evului mediu. Georgiana era tot femeie, dar austriacă, și a mers în vizită la verișoara ei rusoaică, care în această viață este Ana, sora ce mare a mamei mele. Verișoara era o persoană care

făcea parte din anturajul țarinei. Georgiana a avut un inel frumos, primit în dar de la soțul ei cu mulți ani în urmă, pe care l-a pierdut. Nistor, pe vremea aceea era comandantul gărzilor de la palatul țarului și o curta pe Georgiana. Ea i-a respins avansurile și acesta, ca să se răzbune, i-a furat inelul și s-a dus cu el la soțul femeii, spunând că l-a găsit în dormitorul țarului, fapt care demonstra că Georgiana îl înșela cu țarul. Soțul, pe al cărui chip Georgiana nu a reușit să-l vadă, a cerut ca soția lui să fie pedepsită după legile locului. Atât Georgiana cât și verișoara ei au încercat să ajungă la țar, dar nu au reușit. Georgiana a fost aruncată în temniță și condamnată la spânzurătoare. Conform legilor de atunci, din acea parte a lumii, dacă 3 oameni depuneau mărturie în favoarea unui condamnat, acesta era iertat de pedeapsă. Georgiana a fost urcată pe podiumul spânzurătorii. Verișoara ei și un bărbat necunoscut au strigat că femeia este nevinovată, dar erau numai doi. Călăul i-a pus Georgianeii lațul funiei de gât și aceasta a mai apucat să strige și să-i spună lui Nistor, care asista la execuție, că în viața următoare în care se vor întâlni, fetele lui vor suferi crunt. Călăul i-a acoperit capul și fața cu o glugă. Georgiana era foarte agitată în somn și am trezit-o.

19 Martie 2001. Filip:

— Cel mai bine ar fi să te operezi de tiroidă și să te pensionezi medical. Sub nicio formă să nu te întorci la serviciu.

Yasmina i-a spus și ea același lucru:

— Știu că o să vă fie greu, dar este bine să nu mai mergi la serviciu deoarece ți se pot pune întrebări la care nu vei putea răspunde. Hotărârea încă nu este luată definitiv în ceea ce te privește.

Georgiana s-a adresat îngeresei:

— Spune-mi, te rog, ce o să văd anul acesta pentru că

nu am înțeles mesajul?

— Vei vedea și vei înțelege ce ai greșit în trecut. Să-i ierți pe toți fiindcă Cel Atotputernic s-a milostivit de tine și te-a iertat. Nu-ți face griji pentru copilul tău deoarece nu i se va întâmpla nimic rău anul acesta. Piticul care uneori îl amenință în vis este teama lui ascunsă. (Și Georgiana până pe la 7 - 8 ani era amenințată în vis de un pitic).

— Poți să-mi spui dacă eu mai am de plătit ceva cuiva?

— Nu pot să-ți spun dinainte dacă ai ceva de plătit și cui anume, pentru că te-ai feri și ce este hotărât să ți se întâmple, nu poate fi împiedicat. Pot să-ți spun doar despre relațiile avute în care ai continuat armonia și în viața asta.

25 Aprilie 2001. Azi m-a chemat Catană, directorul de la instituția la care este angajată soția mea, mă cunoaște de mulți ani și a dorit să mă prevină. Situația Georgianeii și a altor salariați subordonați lui este dificilă și organele de control au propus desfacerea contractelor de muncă. El nu are cum să intervină, chiar dacă este conducătorul unității.

Georgiana nu ajungea în situația în care se află în prezent dacă ținea cont de sfatul meu atunci când am prevenit-o să fie atentă și să renunțe.

8 Mai 2005. Filip:

— Stai liniștită pentru că le este teamă de casetă și de presă.

Începând cu data de întâi a lunii, Nistor Gheorghe nu mai este șeful Georgianeii, a fost retrogradat din funcție, însă nu știm unde a fost mutat.

18 Mai 2001. Yasmina:

— Cât am putut să vă ajut, vorbeați tot timpul despre mine. Pe noi, spiritele, ne ajută mai mult să vorbiți despre noi decât să ne pomeniți la morți.

— Acum de ce nu-mi mai spui nimic?

— Nu am voie. Chiar dacă știu ce ți se va întâmpla, nu am voie să-ți spun. Dacă ar fi să câștigi mâine un miliard de lei, tot nu ți-aș spune azi. Fiecare muritor trebuie să învețe să se descurce singur și trebuie să se întâmple ce-i este sortit, fie bun sau rău. Îmi pare rău că nu mai vorbiți despre mine și că nu pot să te ajut.

11 Septembrie 2001. Îngereasa îi dezvăluie Georgianeii faptul că îngerii nu ne spun tot timpul numai adevărul și ne testează, deoarece trebuie să gândim și să facem singuri alegerile în viață. Fantoma Yasminei îi apare în dormitor.

20 Iunie 2001. Azi Veronica s-a întors din Elveția. Este foarte slăbită. Carmen, nepoata ei, a rugat-o pe Georgiana la telefon să nu meargă încă să o vadă. Înainte de a pleca din țară, Veronica a lăsat la Carmen o scrisoare pentru noi pe care urma să o primim în caz că ea ar fi murit. Carmen nu știe ce era scris în scrisoare. La întoarcerea în țară, Veronica i-a cerut să distrugă scrisoarea.

31 Iulie 2001. Zi stresantă. Maiorul Birică de la Poliția Capitalei a sunat-o pe Georgiana la telefon, a invitat-o să dea o declarație și să aducă o chitanță de la casieria instituției unde lucrează, care să dovedească faptul că a plătit suma de 6 400.000 lei pe care o reclamă Poșta Română - pe motiv că și-a însușit-o prin falsificarea unor acte. Georgiana va merge să dea declarația, dar nu va plăti niciun leu.

10 Septembrie 2001. Un înger a condus-o spre o fereastră închisă. Georgiana a văzut cum două clădiri înalte ardeau și s-au prăbușit într-un nor imens de praf. Mii de oameni alergau speriați pe străzi încercând să se salveze de valul imens de praf care se rostogolea cu viteză spre ei și acoperea tot ce îi ieșea în cale.

— De ce îmi arăți mie așa ceva? Eu nu am cum să-i

ajut pe oamenii aceia.

— Ca să vezi că de furia omului nimeni nu poate scăpa și faptul că niciun muritor nu este la adăpost, indiferent unde trăiește.

— Nu înțeleg.

— Vei înțelege foarte curând, și a dispărut.

11 Septembrie 2001. Azi S.U.A. a fost atacată cu propriile mijloace tehnice. 4 avioane civile, deturnate de un grup de 19 teroriști de religie musulmană, au lovit cele două turnuri gemene înalte de 110 etaje, din World Trade Center din New York și clădirea Penagonului. Cele două blocuri, împreună cu o altă clădire înaltă de 47 etaje, s-au prăbușit, iar un corp din clădirea Pentagonului a fost distrus. victimele sunt estimate la aproximativ 6.000 de morți.

27 Septembrie 2001. Azi a fost ziua de naștere a Veronei. Georgiana i-a urât și ea la telefon, alături de mine”, la mulți ani!” și i-a propus să îngroape securea războiului; în urmă cu jumătate de an s-au certat și de atunci nu au mai vorbit.

— În urmă cu câteva zile, Primăria i-a demolat magazinul construit de soțul ei pe spațiul public în urmă cu câțiva ani, desigur cu aprobările de rigoare.

24 Octombrie 2001. Azi Georgiana a fost la poliție, la secția de cercetări penale, și a dat o declarație în prezența avocatului Stoian Vasile, care ne-a fost recomandat de Gabi Matache – despre care am mai vorbit în acest jurnal.

30 octombrie 2001. Îngereasa:

— Copilul vostru are noroc, dar este bine să-i ajutați și voi norocul. Să nu-i spuneți că este mai prejos decât este în realitate și nici să-i arătați că este mai presus decât este. M-am înșelat în unele cazuri în care ți-am arătat ce relații au fost între voi și alte persoane în unele dintre viețile trecute. O să caut să aflu precis și o să-ți spun. În

unele relații actuale nu aveți nimic de împărțit cu persoanele respective, dar este posibil să aveți ceva de învățat.

4 Noiembrie 2001. Îngereasa:

— De multe ori noi nu vă spunem adevărul, nici despre viețile trecute, nici despre viața de acum, pentru că vrem să vă lăsăm pe voi să gândiți cum trebuie să vă purtați față de cei pe care îi iubiți, care, poate în realitate vă sunt dușmani, și față de cei pe care îi considerați dușmani și care în realitate vă vor numai binele. Nu vreau să vă supărați pe noi, însă trebuie să gândiți, să alegeți și să învățați singuri. Nu mai luați întotdeauna drept bun ce vă spunem noi, deoarece nu vă spunem adevărul tot timpul pentru că dorim să vă încercăm. Vă spunem atât adevăruri cât și neadevăruri. Dacă noi nu v-am spune niciodată nimic, ce ați face, cum v-ați alege prietenii și cum v-ați descoperi dușmanii? Trebuie să încercați să-i iubiți la fel pe toți. V-am spus intenționat că în destinul vostru sunt lucruri rele, care urmează să vi se întâmple, cât și lucruri bune, care nu se vor întâmpla. Noi nu vrem să vă amăgim, dar trebuie să vă alegeți singuri destinul și numai voia Domnului vi-l poate schimba. Nu vreau să vă supărați fiindcă nici muritorii foarte evoluți nu cunosc acest fapt.

— Te rog, spune-mi măcar un fapt din destinul nostru care va fi adevărat, desigur dacă ai voie.

— Ceva bun sau ceva rău?

— Ceva bun.

— Aș putea, dar să nu vă influențeze.

— Spune-mi pentru Matei.

— Nu pentru că el este mic și nu veți putea păstra tăcerea.

— Pentru mine sau pentru soțul meu poți?

— Pentru soțul tău pot să-ți spun că va evolua din toate punctele de vedere, în afară de sănătate.

— Și pentru mine?
— Dacă vei învăța să ai răbdare, vei avea.
— Dar despre ceva rău poți să-mi spui?
— Feriți-l cât se poate pe copilul vostru. Tu ocrotește-ți sănătatea, în primul rând inima, iar pentru soțul tău să aibă grijă în cine are încredere din familia lui.

— Poți să ne spui dacă urmează să ni se întâmple ceva bun sau ceva rău?

— Deocamdată, nu.

— Despre viețile anterioare, poți să ne spui ceva sigur?

— Da, doar legăturile importante. Pentru tine: tu și fiul tău, tu și mama soțului tău, tu și Dumitru, tu și Veronica, tu și Gabriel, tu și Florin, care ți-a fost frate, tu și Dan. Fiul tău cu tine, cu soțul tău, cu mamele voastre, cu tatăl tău. În viitor vor apărea și alții. Pentru soțul tău: tatăl său, mama sa, fiul său, tu, cea cu care trebuia să se căsătorească (Cornelia), cea care a plecat din țară (Tabita), și încă doi muritori alături de care a muncit.

— Ne poți repeta iar cine cui are de plătit?

— Da, însă nu acum și nu trebuie să privești întâmplările ca pe un mod de a vă plăti greșelile făcute în trecut unii față de alții, ci ca pe o șansă de a vă împăca și de a trăi de acum înainte în armonie. Dacă în această viață nu veți reuși să vă armonizați, în viețile următoare o să vă fie și mai greu.

13 Noiembrie 2001. În jurul orei două și treizeci de minute, Georgiana s-a trezit din cauza unor zgomote făcute de jaluzelele de la fereastră care se mișcau. Când a deschis ochii, lângă fereastră a văzut o fantomă și este sigură că nu a visat deoarece își mișca picioarele. Era speriată și din cauza asta nu a putut vorbi și nu a putut aprinde lumina. A spus în gând Tatăl Nostru și cu limba și-a făcut cruce în cerul gurii. Fantoma era Yasmina, care și-a

luminat aura și a început să-i scrie litere cu ajutorul degetelor: mergeți la preot, aveți dușmani nevăzuți; Matei nu este bolnav ci invidiat de o parte dintre colegii de clasă și de părinții acestora.

După ce a scris cele de mai înainte, i-a arătat pe o plăcuță de mărimea unui caiet, următoarele semne: lebădă, girafă, leu, simbolul infinitului, colac de salvare, umbrelă, trifoil cu 4 foi, semnul zodiei Gemeni, scaun, foaie de calendar, șarpe încolăcit pe o creangă de copac, cifra 7, felie de pâine cu două mușcături, un balon de care atârână o undiță. Fiecare semn simbolizează o lună calendaristică și cum ne va fi în decursul ei, începând cu luna Noiembrie în care ne aflăm. După ce i-a arătat aceste semne, fantoma s-a închinat, i-a zâmbit și a suflat din căușul palmei sărutări, după care s-a strâns într-un glob mic de lumină ce s-a micșorat treptat până a ajuns un punct și a dispărut. La ora 3 Georgiana a venit în camera mea să-mi povestească ce i s-a întâmplat și am stat de vorbă vreo două ore, apoi ne-am culcat iar.

22 Noiembrie 2001. Azi Georgiana a sunat-o la telefon pe Nona pentru că este ziua ei de naștere și a aflat de la aceasta că Viorel, nepotul ei, a murit la sfârșitul lunii trecute în condiții stranie și neelucidate.

Amăgiri. Veronica moare și îi povestește Georgianeii cum a avut loc trecerea dintr-o lume în alta, de asemenea îi mărturisește primele impresii despre noua ei formă de existență.

14 Februarie 2002. Azi Georgiana s-a sculat mai devreme ca de obicei și s-a dus la Veronica deoarece a simțit nevoia să o vadă. Veronica este bine acum și este convinsă că acest fapt se datorează laptelui de țară pe care îl consumă de câteva luni.

— În urmă cu două săptămâni, Veronica i-a povestit despre nepoata ei, Carmen, care are o tumoare la cap.

Dorește să-și vândă apartamentul ca să o ajute și speră ca medicii din străinătate să o poată vindeca.

15 Februarie 2002. Ora 0 și 30. A sunat telefonul. Eu și Matei dormeam în dormitor, iar Georgiana se uita la televizor deoarece era neliniștită și nu putea să doarmă. La telefon, Carmen i-a spus că Veronica a făcut comoție cerebrală în cursul serii și a dus-o la spitalul nr. 9 cu salvarea. Este inconștientă și are o paralizie pe partea dreaptă a trupului.

Georgiana a reușit să doarmă câteva ore în cursul zilei și a chemat-o pe Yasmina.

— Știi ce s-a întâmplat cu Veronica?

— A văzut ceva la televizor care a supărat-o.

— Faptul că Poșta Română va intra în grevă?

— Cred că da.

— A murit?

— Încă nu.

— De ce i se întâmplă așa ceva? Se simțea bine ieri și era optimistă.

— Dumnezeu se mai răzgândește.

— Nu vreau să mai vii niciodată.

— Bine, dacă aceasta este dorința ta.

Yasmina era foarte blândă și resemnată.

16 Februarie 2002. Azi la ora 7 și 30 a sunat telefonul. Pentru că Georgiana a rămas să doarmă în sufragerie, a răspuns ea. La telefon era Carmen care plângea.

— A murit Veronica. Înainte de a muri a devenit lucidă și a putut vorbi câteva minute. Mi-a spus să nu fiți supărați, dar Dumnezeu s-a răzgândit. A mai zis să o ierți pentru că nu a putut să-și țină promisiunea de a te ajuta cât vei avea nevoie. Lui Remus i-a transmis să nu dispere niciodată. Pentru Matei mesajul este să învețe și să ajungă să poarte pe cap ce are șoricelul primit de la ea. Mie mi-a

lăsat casa. Mi-a mai spus să nu vii să o vezi moartă, pentru că nu arată bine și știe că îți face rău să vezi trupuri neînsuflețite.

— Să nu-i puneți basma pe cap.

— Nu-i vom pune. Are o pălărioară și i-o vom pune pe aceea.

— Unde o îngropați?

— Ne-a rugat să o ducem lângă fiica ei Irina, la Bălți.

— O să plătești mult telefonul, nu mai vorbi atât.

— Asta nu este o problemă. O să te sun după ce se termină totul ca să vii să mă ajuți la curățenie și să-ți povestesc.

18 Februarie 2002. În vis, Georgiana mergea pe un drum de țară și a ajuns la o casă pe care a mai văzut-o tot în vis. Aici a întâlnit-o pe Veronica. Aceasta stătea lângă o fată care avea vârsta în jur de 20 ani.

— Cum îți este aici? a întrebat-o Georgiana.

— Bine, am lumină, liniște și sunt cu fata mea. Oricum, acolo nu mai aveam ce face.

— Mie cine o să-mi mai cumpere inele și cercei?

— O să-ți cumperi singură. Serios, încet-încet, o să-ți cumperi.

— Pe coana mare ai întâlnit-o?

— Se referă la Yasmina.

— Aici? Nu.

— Cum este să mori?

— N-ai vrea să știi. După cum te cunosc eu, este mai bine să nu știi și să afli peste mulți ani.

30 Aprilie 2002. În timpul postului îngereasa și Yasmina i-au spus Georgianeii că Veronica nu este moarta, dar Carmen, din cauza bolii, și-a pierdut mințile și a nu mai știut ce spune și ce face.

Georgiana a rugat-o pe îngereasă ca atunci când vine să-i arate chipul de lumină și nu pe cel uman.

14 Mai 2002. Azi Georgiana a fost să verifice dacă Veronica trăiește și a avut plăcuta surpriză să o găsească vie. Vorbește mai greu și-a vândut tot ce se putea vinde din casă. Georgiana i-a povestit ce i-a spus Carmen la telefon.

— Nepoata mea a stat două luni în spitalul de psihiatrie deoarece și-a pierdut memoria și are perioade în care nu-și recunoaște nici părinții. A suferit un șoc psihic atunci când am făcut comoția și te-a sunat pe tine de la spitalul în care m-au internat. În ziua aceea am stat în moarte clinică 21 de minute. Nici medici nu au înțeles cum a fost posibil să-mi revin.

— Ai văzut ceva în timpul cât ai stat în moarte clinică?

— Nu am văzut nimic. Când mi-am revenit, parcă mă trezisem dintr-un somn adânc.

20 Mai 2002. A venit Yasmina nechemată.

— În Noiembrie anul trecut, tu ai venit și te-ai materializat în camera în care dormeam?

— Nu, nu am voie să fac așa ceva.

— Atunci mi-am pierdut mințile?

— Nu, dar a venit alt spirit sub înfățișarea mea. Putea fi un spirit bun și a luat chipul meu ca să nu te sperie.

— Mi-a arătat 14 semne, de fapt desene, câte unul pentru fiecare lună până la sfârșitul anului 2002. - Georgiana i-a descris câteva dintre acestea.

— Știi ce înseamnă?

— Nu pot să-ți spun ce a vrut să-ți transmită prin intermediul acestor simboluri, dar dacă ți s-a întâmplat ceva bun în lunile care au trecut până acum, sau dacă desenele au reprezentat un mesaj care s-a împlinit, înseamnă că spiritul, care a venit cu înfățișarea mea, a vrut să te ajute.

29 Mai 2002. I-a venit Veronica în vis.

— De data asta chiar am murit, și a îmbrățișat-o.

— Ei, acum ai murit iar, i-a replicat Georgiana cu neîncredere.

În somn realiza că doarme și visează.

30 Mai 2002. La ora 18 și 10 a sunat Sorin, prietenul lui Carmen. Acesta a găsit în memoria telefonului lui Carmen numărul nostru și a întrebat-o cine este Georgiana. Carmen nu i-a spus cine este Georgiana, dar a insistat să o sune.

Veronica a murit cu adevărat. Azi-dimineață când Tamara, o prietenă bună care avea grijă de ea, a venit să-i aducă mâncare, a găsit-o moartă. A chemat salvarea și poliția și a dus-o să-i facă autopsie. Carmen nu a reacționat în niciun fel la auzirea veștii că Veronica a murit. Georgiana l-a rugat pe Sorin să cumpere un fir de trandafir alb sau roșu și să-l pună pe trupul Veronicăi, pentru ca ea a primit „poruncă” să nu meargă să o vadă moartă.

31 Mai 2002. I-a venit Veronica în vis. S-au întâlnit într-un spațiu nedefinit.

— Cum este să mori? a întrebat-o Georgiana.

— Este foarte dureros. Știu că ție îți este teamă, așa că nu am să-ți spun. Simți un mare regret și te doare sufletul, îți spun așa ca să înțelegi, fiindcă nu se poate explica în cuvinte

— Cât timp durează trecerea?

— Nu știu, nu mi-am dat seama. Pot fi clipe sau minute. Nu ai cum să măsoți timpul și îți este teamă.

— Ai văzut un tunel sau altceva?

— Eu nu am văzut niciun tunel. După ce am scăpat de greutatea durerii, am văzut două drumuri de lumină sau de energie. O lumină era foarte albă și strălucitoare, iar cealaltă de un bleu cald. Mi-a fost teamă să mă îndrept către cea albă și m-am dus către ce de culoare bleu. Atunci au apărut în jurul meu multe dintre persoanele care m-au

iubit. Erau ca niște umbre pe care nu am putut să le ating. Nu mi-au vorbit, dar prin gesturi mi-au arătat că nu trebuie să-mi fie teamă. Cea mai apropiată de mine era fata mea, Irina. Am văzut multe persoane, nu are rost să-ți povestesc despre ele, dar tatăl și soțul meu nu erau printre acestea. După un timp, care nu știu ce durată a avut, toți cei care m-au întâmpinat, au dispărut. Am început să mă simt foarte ușoară și liniștită și puteam să mă deplasez cu viteză mare. Am fost și am văzut locul unde m-am născut. Eu nu prea am după cine să regret, dar m-am întristat văzându-i plângând pe cei din jurul trupului meu. Am încercat să le spun că nu trebuie să mă plângă deoarece mie îmi este bine aici. Poate plângeam și eu dacă lăsam în urma mea o familie. În același timp cu mine, a ajuns aici o tânără care plângea.

Nu știu pe cine a lăsat în urmă deoarece nu am putut vorbi cu ea. Nu știu ce urmează să se întâmple cu mine, dar nu-mi mai este teamă. Îmi pare rău pentru voi că aveți necazuri, dar acum nu am cum să vă ajut.

— Vrei să-ți dau ceva de pomană?

— Nu. Nu simt nevoia de nimic acum. Cred că chestia cu pomana ține de tradiție. Acum nu am nevoie de nimic. Dacă voi simți nevoia de ceva mai târziu, o să-ți spun. Aștept să văd ce urmează să se mai întâmple cu mine.

Georgiana, cât timp a vorbit cu ea, i-a văzut numai capul. Avea un chip liniștit și arăta ca atunci când era sănătoasă.

Veronica apare în realitatea materială, dar numai Georgiana o poate vedea. Discuții în miez de noapte. Spiritul ne dă detalii despre cealaltă lume.

6 Iunie 2002. A venit Veronica. Plângea.

— De ce plângi? a întrebat-o Georgiana.

— Îmi pare atât de rău că am murit!

— Eu nu am cum să te ajut.

— Știu, dar îmi pare rău, și din ochii ei albaștri curgeau șiroaie de lacrimi.

— Ți-au îngropat trupul?

— Nu, Marți mi-l îngroapă.

— Le-am lăsat tot ce trebuie, m-am pregătit de mult timp pentru acest eveniment. Le-am lăsat bani și acte ca să-mi îngroape trupul la Bălți.

— Nu mai plânge că mi se face rău să te văd așa.

— Te rog să mă ierți că te-am necăjit. Să nu mai iei calciu pentru că acesta îți dă palpitații la inimă, este mai bine să iei vitamina A, aceasta te va liniști.

— Da, dar acum îmi este rău.

— Trezește-te și bate în tăblia de la pat ca să te audă băieții.

Georgiana s-a trezit și a făcut ce a învățat-o în vis Veronica. Eu și Matei eram în bucătărie. Copilul a auzit-o strigând și ne-am dus repede să vedem ce s-a întâmplat.

3 Iunie 2002. Veronica era liniștită și mulțumită.

— Ți-a trecut supărarea? a întrebat-o Georgiana de cum a văzut-o.

— Da. Îmi vor duce trupul acolo unde am vrut.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, dacă nu ești cea pe care o știu eu și ai luat chipul ei, dispari!

Veronica a zâmbit și a rămas pe loc.

— Fata ta este alături de tine?

— Nu, nu mai este nimeni dintre cei care m-au întâmpinat.

— Și tu unde te afli, într-un spațiu luminos, întunecat, sau într-un loc anume?

— Nu este nimic în jurul meu.

— Lumină este?

— Da. Sunt într-un spațiu fără limite, nedefinit, iar lângă mine se află o lumină care mă protejează.

— Este un înger?

— Nu știu ce este, dar am vrut să văd ceva și nu m-a lăsat, s-a așezat în fața mea. Aici unde mă aflu și nu pot să spun unde anume, pentru că nu știu, este o liniște adâncă ce mă neliniștește. Asemenea liniște nu am cunoscut în viața întrupată. Eu mă cam tem de această liniște.

— Tu îți mai vezi trupul? Te întreb, deoarece eu știu că spiritul se învârtește în jurul trupului până la înmormântare; așa am auzit.

— Nu, nu mă mai preocupă trupul, dar de ce te interesează pe tine așa ceva?

— Pentru că Nicu și Vasile - unchiul lui Remus, atunci când au murit, s-au luat cu mâinile de cap și nu știu ce au văzut. Puteau să-l vadă pe cel cu coarne sau altceva?

— Nu știu ce au văzut ei, dar eu nu am văzut nimic.

— Și acum cum te simți?

— Liniștită, dar îmi este teamă pentru că nu știu ce se va întâmpla cu mine. Sunt și singură.

— Unii dintre cei care au murit, atunci când îmi vin în vis, îmi pot aduce vești bune sau vești rele. Tu ce îmi poți aduce?

— Nu știu.

— Ești cam confuză. Când o să-ți revii, te rog să vii să-mi spui clar că eu acum nu înțeleg.

— Sunt mulțumită că și-a revenit Carmen.

— Da, și-a revenit? Am să verific. Ce poți să-mi mai spui?

— Acum nu pot să-ți mai spun nimic, dar este mult mai greu să trăiești în trup, este chiar groaznic.

— Cei care au bani și nu le lipsește nimic, crezi că nu sunt fericiți trăind în trup?

— Nu știu. Eu îți spun asta făcând comparație cu viața pe care am trăit-o eu.

— Când vorbesc cu tine, ba am impresia că visez, ba

că stăm de vorbă în realitate. În momentul în care ai murit, ți-a tras cineva spiritul din trup?

— Nu știu.

19 Iunie 2002. Azi Georgiana a mers la casa în care a locuit Veronica și a găsit-o acolo pe Carmen. Femeia și-a revenit din șoc după ce și-a văzut mătușa în sicriu. Carmen intenționează să vândă apartamentul pe care i l-a lăsat Veronica moștenire și să-și cumpere o garsonieră, apoi se va mărita cu Sorin. Pe Veronica au înmormântat-o după dorința ei, la Bălți, în Republica Moldova, alături de fiica ei, Irina.

4 Iulie 2002. Eu m-am culcat lângă Matei, iar Georgiana, pentru că nu avea somn, a rămas în sufragerie să se uite la televizor. Nu adormisem când a venit să mă trezească și să mă cheme în sufragerie.

— Ai pățit ceva? am întrebat-o eu.

— Vino în camera cealaltă să-ți spun ceva. Tu, Matei, rămâi aici și încearcă să adormi repede.

Am urmat-o în sufragerie și ea a închis repede ușa de la hol.

— Ce s-a întâmplat, Georgiana?

— Privește în spațiul dintre masă și televizor.

Am făcut ce mi-a spus.

— Nu văd nimic.

— Este Veronica.

Am privit iar cu atenție.

— Îți repet, nu văd nimic.

— Este aici.

— Te cred.

— Îmi spune să te așezi.

M-am așezat pe canapea, lângă Georgiana.

— Dacă tu o vezi, te cred. Dorește ceva?

— Nu. A venit să ne vadă și să vorbească cu noi, pentru că pe data de 9 Iulie se înalță și nu știe ce se va

întâmpla cu ea după aceea. Ea te aude, poți să i te adresezi direct. Poți să o întrebi ce vrei, dar nu poate să răspundă la întrebări complicate. Ne va răspunde la întrebările la care are voie.

— Am înțeles. Ce poți să-mi spui despre sănătatea mea? Te voi urma curând?

— Spune că după ce vei face tratamentul cu aloe te vei simți mai bine - Georgiana este cea care o aude și răspunsurile le primesc prin intermediul ei.

— Să nu folosești planta pe care ți-o va da mama ta, să o iei pe cea de la sora ei.

— Bine, voi face cum spui tu, i-am răspuns eu Veronicăi.

— Aveți grijă cu Matei. Trebuie să-l obișnuieți să folosească banii, să facă târguieli, să ia restul bine și să nu vă supărați pe el dacă va mai pierde bani.

— Și eu i-am spus Georgianeii de mai mult timp că trebuie să facem acest pas.

— Este temător și trebuie să-l ajutați să scape de teamă.

— Știm că îi este teamă să nu ne piardă. Într-o viață trecută ne-a fost mamă, mie și Georgianeii și ne-a pierdut de timpuriu.

— Acum nu o să vă piardă iar. Un preot ar putea să-l ajute să scape de teamă prin ceea ce-i va citi.

— Bine, îl vom duce la un preot, am răspuns tot eu.

— Unele obiecte din această încăpere sunt încărcate cu energie negativă și ar fi bine să renunțați la ele. Au fost subiectul unor dispute între părinții tăi, Remus.

— Dacă ni le arăți și putem să ne lipsim de ele, le vom scoate din casă.

— Pe unele le puteți vinde.

— Serviciul de pahare din sticlă neagră este încărcat cu energie negativă; cel de ceai din porțelan roz să-l

păstrați deoarece este încărcat cu energie benefică. - S-a uitat la ursulețul Irinei pe care i l-a dăruit lui Matei în urmă cu câțiva ani.

— Este cam murdar.

Georgiana a zâmbit.

— Nu știm cum să-l curățăm, i-am spus eu.

— Cu un burete umed.

— Bine, așa voi face.

— Carmen a vândut casă, să nu fiți supărați că nu v-am lăsat nimic.

— Nu avem niciun motiv să ne supărăm pe tine, i-am răspuns tot eu, ai fost foarte bună cu noi și ne-ai ajutat cât ai putut când ai fost printre noi.

— Dacă nu era Carmen, v-aș fi lăsat vouă casa.

— Fii liniștită, te-am înțeles.

— Mama ta îți va cere să-i donezi nepotului tău Robert partea ta de moștenire.

— Știu asta. O să i-o donez.

— Este bine să-i pui o clauză ca nepotul tău să te respecte până mori.

— Aveam de gând să fac asta.

— Dacă mamei tale nu-i va conveni, pentru că va dori să-i pună ea clauză, să nu semnezi actele.

— Bine.

— Asupra mamei tale se fac presiuni ca să-i facă mai repede actele de donație lui Robert.

— Știu asta.

— Și tatăl tău face presiuni asupra mamei tale. El îl iubește pe Robert.

— Dacă tatăl meu face presiuni asupra mamei mele, o să-i cer să-mi plătească el despăgubirea pentru partea mea de moștenire ne vor să o donez nepotului meu.

— Nu o să vrea pentru că va spune că nu este casa lui.

— Am înțeles.

— Unchiul tău, Vasile, care se află aici de câteva luni, este supărat pe Ana deoarece a aflat că aceasta o ajuta pe mama ta fără să știe el. A aflat că te-a ajutat și pe tine, dar nu este supărat fiindcă voi sunteți amărâți. Vasile îl iubește mult pe fiul lui Tavi. Până când Ana nu va vorbi deschis cu copilul ei și până când nu și-l va apropia, Vasile nu o să-i vorbească.

— Pot să-i transmit Anei ce mi-ai spus?

— Da, poți să-i spui, dar nu știu dacă te va crede.

— Oricum, voi încerca să vorbesc cu ea. Știi că în urmă cu doi ani Georgiana a primit niște cifre în vis?

— Da, da, știu. Numai că nu pot să vă ajut, nu știu cine i le-a dat, iar eu nu pot să văd ce combinații de numere ies la loterie. Poate că ultima cifră primită, 6, este cheia. Într-odată de 6 ar putea ieși câștigătoare celelalte 5 cifre primite de Georgiana.

— M-am gândit și eu la această variantă. Matei ar putea intui anticipat cifrele câștigătoare?

— Nu știu. Matei are și va avea toată viața o intuiție puternică. Trebuie să-l ajutați să gândească mai mult pozitiv pentru că acum intuiește mai mult răul.

— Aici seamănă cu mine. Vom face ce spui tu, cu toate că, atât eu cât și Georgiana, încercăm de mai mult timp să-l facem să-și schimbe modul de gândire.

— Tu o să-l ajuți foarte mult pe Matei încă mult timp de acum înainte.

— Sigur că o să-l ajut. Aș vrea să te întreb ceva, dar te rog să nu te superi.

— Întreabă-mă.

— Poți să-mi spui ce faci acum dincolo, dacă îngerul stă mereu lângă tine?

— Nu am voie să-ți răspund la această întrebare. Până la înălțare stau jos, după aceea nu știu ce se va

întâmpla cu mine. Îmi este puțin teamă.

— Din câte știm noi de la Yasmina, nu ajungi la judecată imediat cum te înalți.

— Cu fiecare om se întâmplă altfel.

— Când erai în lumea asta, i-ai spus Georgianeii că știi din ce cauză ți s-au întâmplat multe lucruri nefericite. Acum ne poți spune motivul?

— Da. În urmă cu vreo 500 de ani am făcut mult rău oamenilor. Pe unii i-am omorât fără să aibă vreo vină.

— În război?

— Nu.

— Ai fost judecător?

— Am fost inchiuzitor și unul foarte rău. Am ars mulți oameni pe rug.

— Îmi pare rău pentru tine. Și eu am fost un om rău în unele dintre viețile trecute. Cred că din această cauză sunt bolnav și am avut multe necazuri.

— Da, bolile grave sunt pedepse karmice. Ai putea să-mi spui ce ascendent am avut?

— Pot, trebuie să-mi spui ora la care te-ai născut.

— Ora 7 și 55, 31 iulie 1944, Bălți.

— Așteaptă puțin, trebuie să consult niște tabele.

— Aștept.

— Leu cu ascendent în Fecioară, i-am spus eu după un minut.

— Nu cred. Mi-ai calculat ascendentul în funcție de longitudine și latitudine?

— Durează mult, acum am consultat niște tabele.

— Mai stau câteva minute și trebuie să plec, îmi spui când voi mai veni.

— Cum dorești.

— Dar mă interesează să știu cum erau așezate planetele și în ziua în care am murit.

— Nu mai știu data.

— 30 Mai 2002.

— Poți să-mi spui cum ai murit?

— În somn.

— Știi la ce oră?

— Nu știu exact.

— La ce oră te-ai culcat?

— La 11 iar pe la 3 m-am trezit să beau apă. Înainte de a adormi am văzut cum începea să se lumineze de ziuă.

— Cred că era după ora 4.

— Se poate.

— Și după ce ai adormit iar, ce s-a întâmplat?

— Am simțit o durere foarte mare.

— Ai făcut infarct sau congestie cerebrală?

— Nu știu.

— Nu cunoști motivul care a dus la deces?

— Nu.

— Însă ți-au făcut autopsia.

— Da. Este mare păcat să măcelărești în acest fel un om.

— Înțeleg, dar ai fost singură în casă când ai murit și poliția și procuratura trebuiau să știe cauza.

— Eram bolnavă.

— Da, dar ei nu au exclus probabilitatea să te fi ucis cineva, până nu au văzut rezultatul autopsiei.

— Legile omenеști nu sunt toate bune.

— Chiar dacă este așa, trebuie să ne supunem lor.

— Desigur. Acum trebuie să plec.

— Bine, vorbim când o să mai poți veni.

După ce a plecat, am întrebat-o pe Georgiana cum a apărut.

— Mă uitam la televizor și la un mometdat am zărit-o lângă ușa de la balcon.

4 Iulie 2002. Veronica a venit iar. Georgiana mi-a spus că se află în cameră. Era îmbrăcată cu o rochie de

culoare bleu ce avea un guler alb din dantelă. Era încălțată cu pantofi cu toc cui de aceeași culoare cu rochia. S-a așezat pe un scaun. Ne-am așezat și noi pe canapea.

— Ce frumos ești îmbrăcată, i-a spus Georgiana. Când ai purtat această rochie?

— Este rochia mea de la cununie.

— Este foarte frumoasă. Și ce pantofi ai! Știi că eu sunt înnebunită după îmbrăcăminte și încălțăminte.

— Știu, i-a răspuns Veronica.

— Spune-mi, te rog, acum fiind spirit, cum îți pui haine pe tine? am întrebat-o eu.

— Este o iluzie optică.

— Adică, de fapt, tu nu ești îmbrăcată?

— Da. Cum să apar altfel, ca o lumină?

— În realitatea ta, tu ești așa, ca un mic glob de lumină?

— Aproximativ.

— Îți vezi restul corpului?

— Nu, eu nu am niciun fel de corp, iar ceea ce vede Georgiana este o iluzie optică.

— Înțeleg. Tu i-o sugerezi?

— Da.

— Seamănă cu o hipnoză? a întrebat-o Georgiana.

— Da.

— Eu de ce nu te pot vedea? am întrebat-o.

— Pentru că nu poți, nu știu cum să-ți explic.

— Și când îi vei Georgianeii în vis, unde vă întâlniți?

— Într-un spațiu nedefinit.

— Și asta se întâmplă în mintea ei?

— Da.

— Georgiana ar putea să vadă și alte spirite?

— Desigur, dar îi este teamă. Acum poți să-mi spui ce ascendent am avut?

— Îmi trebuie ora exactă de naștere.

— Dacă aștepți puțin o să-ți spun.

— Nu plec nicăieri.

După 10 - 15 secunde:

— M-am întors în timp la momentul nașterii mele. M-am născut în casa părintească. Aveam o casă mare cu 4 camere.

— Spune-ne ora, a întrerupt-o Georgiana din povestit.

— Pendula din sufragerie arată ora 4 și 35, dar nu știu dacă funcționa bine.

— Aveați radio? Așa puteați să vă potriviți ceasurile.

— Aveam difuzor. Ceasul de la mâna tatălui meu arată ora 5 și 20. Nu, așteaptă puțin, îl văd invers. Ora nașterii mele este 4 și 55.

— Îți pot spune ascendentul și îți pot face și horoscopul, dar durează 2 ore.

— Îmi spui când vin data viitoare.

— Ai fost singură la părinți?

— Nu, am mai avut doi frați și o soră care au murit de pojar.

— Ce fel de om era tatăl tău?

— Era un om foarte bun. A fost profesor de istorie.

— Din cât am înțeles eu, acesta nu te-a întâmpinat.

— Așa este. A lucrat și în securitate și a făcut multe greșeli, cu toate că el nu a vrut, dar politica din vremea aceea era foarte periculoasă. Georgiana, să fii atentă ce spui când te va mai chema polițista să-ți ia declarație. Aceasta dorește să fii pedepsită, într-un fel, pentru că ești încăpățânată și nu recunoști ce vrea ea să recunoști.

— Da, o să fiu atentă. Tu poți să mă însoțești la poliție?

— Acum nu pot.

— Nici după înălțare?

— Nu știu. Îmi este teamă de ce va urma, pentru că după ce a murit Irina, mulți ani am participat la ședințe de

spiritism.

— Și eu am participat la două ședințe, știi asta. Trebuie să spun la preot?

— Nu, pentru că persoana care a spus că a chemat spiritele era o șarlatană, practic nu a venit nimeni.

— M-ai liniștit, a zis Georgiana.

— Am aflat de la Yasmina, am vorbit eu, că ea pentru aceeași faptă a stat 3 luni pământești la întuneric. A fost condamnată la 30 de ani în lumea voastră, dar timpul la voi este foarte comprimat. Ne vom ruga pentru tine.

— Să nu faceți asta, să nu-mi aprindeți lumânări și nici să nu-mi pomeniți numele până la înălțarea mea.

— Cum dorești.

— Nu mai pot să stau mult. Ce vreți să mai știți?

— Spune-ne ce vrei tu.

— Bine. Văd că ești un om inteligent și bun, mi-a spus, aș vrea să-ți fac un test. Te superi?

— Nu, te rog...

— Ia o coală de hârtie și un pix.

— Aveam la îndemână hârtia și pixul. Ce trebuie să fac?

— Desenează un cerc, un pătrat, un triunghi, un dreptunghi, un paralelogram, simbolul spiralei, o jumătate de cerc închis, o linie și un punct sub ea, simbolul infinitului, un romb, svastica indiană și un cerc umplut. Acum notează culorile pe care ți le voi spune eu: alb, gri, roșu, galben, albastru, verde, vișiniu, violet, portocaliu, roz, mov, maron.

— Mi-am notat.

— Bine. Va trebui să scrii sub fiecare simbol câte o culoare, dar nu acum, după ce plec sau mâine și-mi arăți când voi reveni.

— Așa voi face. Mai dorești să-mi spui ceva?

— Doar un lucru. Doctorul Popescu îți ascunde ceva

legat de boala ta sau nu știe precis ce ai. Dacă nu-și va schimba comportamentul față de oameni, adică să fie mai blând, mai înțelegător și să-i trateze pe toți la fel, nu doar ca pacienți, atunci Dumnezeu îl va lovi acolo unde durerea poate fi cea mai mare, ca să-l învețe ce înseamnă umilința. Copilul lui cel mic, la începutul adolescenței va suferi de o boală lungă și grea mulți ani, și tot ce va încerca el să facă, nu va reuși să-l ajute. Știu că o să-i spui, dar va trebui să fii atent cum o vei face.

— Da, o să mă gândesc bine înainte.

5 Iulie 2002. Seara Veronica a venit iar. Am stat de vorbă în dormitor.

Veronica:

— În dormitor este o atmosferă mai plăcută.

— Și această mobilă este cumpărată de părinții mei, dar în tinerețe.

— Au dormit și ei pe acest pat?

— Da, însă în perioada aceea se înțelegeau bine.

— Tatăl tău, din anumite puncte de vedere, este mai corect decât mama ta. El nu are multe lecții de învățat, spre deosebire de mama ta. El nu a invidiat pe nimeni și nu a dorit răul nimănui. Mama ta l-a sufocat și l-a terorizat cu gelozia ei, din cauza aceasta a plecat. A fost om de casă și mulți ani nu a înșelat-o.

— A luat-o pentru că avea casă? a întrebat Georgiana.

— Și pentru asta, dar și pentru că mama lui Remus era o femeie frumoasă. Marea durere a tatălui tău, Remus, este că atât părinții naturali cât și tatăl adoptiv nu l-au băgat în seamă și va pleca din lumea întrupată cu această durere.

— Da, eu înțeleg că a suferit, dar nu înțeleg de ce, el ca tată, a repetat cu mine greșeala părinților lui. Oricum, acum nu mai contează.

— Ați putea să căutați să vă apropiați de el.
— O să încercăm, am spus eu.
— Îi ziceți că nu vreți nimic de la el.
— Și dacă am vrea, tot nu ne-ar da.
— Femeia aceea tânără, cu care a trăit, l-a înțeles, i-a oferit ce nu i-au oferit părinții lui și chiar mama ta.
— Te cred, dar eu nu am plăcut-o.
— Matei, ție de ce îți este teamă și ce te frământă?
— Hai, spune-i! a intervenit Georgiana.
După o lungă ezitare, Matei i-a răspuns, în timp ce se uita la noi, la mine și la Georgiana:
— Să nu vă pierd pe voi.
— Părinții tăi nu vor muri curând.
— I-am spus și noi asta, a vorbit tot Georgiana.
— Eu nu sunt Dumnezeu, dar îți spun că părinții tăi vor sta mulți ani lângă tine. De ce nu vrei să te culci seara devreme?
— Vreau, dar nu pot.
— Eu știu că ești invidios pe mama ta că se uită la televizor mai mult decât tine.
— Matei s-a schimbat la față și am înțeles toți că s-a supărat.
— Nu te supăra, dar trebuie să recunoști adevărul.
— Nu mă supăr.
— Eu simt că te-ai supărat.
— Hai, recunoaște că acesta este adevărul, l-a îndemnat Georgiana.
— Nu sunt invidios, dar ea de ce nu se culcă?
— Ți-am spus, Matei, am intervenit eu în discuție, mama ta nu poate să doarmă deoarece are multe griji iar privitul la televizor o bine dispune și o ajută să fie mai relaxată.
— Îmi promiți că te vei culca mai devreme? l-a întrebat Veronica.

— Eu vreau să adorm repede, dar nu pot, s-a eschivat Matei.

— Spui Tatăl Nostru de mai multe ori și o să adormi.

— Sau te gândești la ceva frumos, cum ți-am spus, însă nu la desenele animate, am completat eu.

— Ce zici, îmi promiți? l-a întrebat iar Veronica.

— Nu știu dacă pot să adorm repede.

— Bine, te mai gândești până vin iar și îmi spui atunci ce te mai frământă.

— Da, a răspuns Matei fără convingere.

— Spune-mi, tu mai obosești? am întrebat-o eu.

— Nu.

— Nu vreau să te superi pentru ce te voi întreba, dar ținând cont de faptul că Georgiana te vede, ești o fantomă?

— Veronica s-a întristat.

— Vreau să înțeleg...

— Am citit și eu despre fantome când eram în viață, dar acestea sunt spirite neliniștite care rămân mulți ani jos, în lumea voastră. Eu sunt un spirit puternic și pe data de 9 Iulie mă voi înălța.

— Am înțeles. Mai simți mirosurile, căldura, frigul, mai ai senzația de foame și sete?

— Nu, acestea sunt specifice doar trupului. Acum trebuie să plec, dacă mâine sunteți acasă, am să vin tot seara.

— Vino când dorești, i-a zis Georgiana.

6 Iulie 2002. Dimineată m-a sunat Ana și mi-a spus să mă duc la ea să-mi dea planta de aloe, mierea și vinul, care îmi sunt necesare pentru rețeta naturistă. Am ajuns la ora 10. I-am povestit ce mi-a spus Veronica despre Vasile, soțul ei. Ana s-a plâns la mine că Tavi este foarte nervos, bea băuturi alcoolice, face scandal în casa lui și are necazuri cu piciorul operat de varice. I-am spus că trebuie să încerce să și-l apropie. Mi-a mărturisit că a încercat, dar

nu a reușit.

Seara a venit Veronica. Toți trei eram în sufragerie.

— Pe unde ai umblat azi? am întrebat-o eu.

— Prin mai multe locuri.

— Ai fost și la Carmen?

— Nu.

— Spune-mi, te rog, dacă ai voie, te ghidează cineva?

— Da.

— Cum te ghidează, te însoțește, îți vorbește?

— Nu am voie să-ți spun cum mă ghidează, dar nu mă însoțește și nici nu-mi vorbește.

— Bine, aș vrea să mai știu, dacă se poate, cum te deplasezi? Îți propui să ajungi într-un loc și ai ajuns?

— Mă deplasez ca gândul.

— Am înțeles.

— Ce vrei să mai știi?

— Vrei să-ți spun ce am văzut în horoscopul tău?

— Mai târziu.

— Îmi interpretezi testul?

— Da.

I-am arătat desenele. La cerc am scris: roșu, la pătrat: vișiniu, la triunghi: portocaliu, la spirală: albastru, la jumătatea de cerc: maron, la linia cu punct: galben, la simbolul infinitului: verde, la romb: mov, la svastică: alb, la cercul plin: gri.

— Cercul arată că vrei să ai o activitate care să-ți pună mintea la contribuție; viitor energic, vei putea face mai multe. Triunghiul indică protecție. Spirala: viitor liniștit, senin, ești încrezător în viitor. Pătratul: nu suporti să fi constrâns. Dreptunghiul: nu-ți place casa în care locuiești. Paralelogramul: căsnicie fericită. Linia și punctul: ești mai îngăduitor și lași mai multă libertate celorlalți. Infinitul: speranță plină de forță și vigoare. Svastica: suflet cinstit, corect. Romb: senzația că ești singur și nu vrea

nimeni să te ajute. Jumătatea de cerc: încăpățânat, dar nu tot timpul. Cercul umplut: treci de la o stare la alta și nu ai speranță tot timpul.

— Mulțumesc.

— Acum poți să-mi citești horoscopul.

— Ai fost Leu cu ascendentul tot în Leu. În ziua morții tale toate planetele de pe cerul tău natal erau afectate de planetele în tranzit. I-am spus și Georgianeii că după horoscop puteai să mori cu mult timp înainte deoarece planetele grele în tranzit se mișcă foarte greu. Nu vreau să spun o prostie, dar Dumnezeu a ezitat în privința ta când a fost vorba să te treacă în lumea spiritelor.

— Eu de la vârsta de 50 de ani am avut impresia că mi-am îndeplinit menirea în viața întrupată.

— I-am citit interpretarea horoscopului.

— Da așa este, mi-a spus Veronica după ce a ascultat-o cu atenție și fără să mă întrerupă. Acum trebuie să plec, stingeți lumina și culcați-vă! Măine nu voi veni.

Veronica se întoarce în timp să vadă orele noastre de naștere și motivul pentru care mi-a fost desfăcut contractul de muncă în timp ce lucram la Loteria Română. Veronica se înalță după ce trec cele 40 de zile de la deces.

7 Iulie 2002. Seara a venit Veronica.

— Ai fost la Carmen? a întrebat-o Georgiana.

— Am fost. Casa lor este un șantier.

— Ai zis că azi nu vii.

— Vă deranjez?

— Nu, am răspuns eu. Dacă te simți bine la noi, poți să vii când dorești.

— Sigur nu vă deranjează prezența mea?

— Sigur nu ne deranjează. Poți să te întorci în timp și pentru altcineva?

— Nu înțeleg.

— Nu știu precis la ce oră s-a născut Matei și m-am gândit că ai putea să mă ajuți întorcându-te în timp la momentul nașterii lui.

— Unde s-a născut?

— La maternitatea Giulești în data de 30 iulie 1990, între orele 15 și 16.

— Da, am să văd. Așteptați puțin...15 și 43 sau 15 și 33, nu știu exact deoarece văd două ceasuri care arată ore diferite.

— Bine, la mine poți să vezi?

— Dă-mi amănunte.

— M-am născut la maternitatea Grivița Roșie în data de 20 noiembrie 1952 între orele 9 și 10. Știu că m-am născut mort.

— Pe unde este această maternitate?

— În prezent localul adăpostește un cămin de copii și se află în cartierul Bucureștii Noi.

— Unde anume?

— Eu văd un cartier de case, o mahala.

— Așa arăta atunci. De la podul Constanța, înainte, pe linia tramvaiului 6.

— A câta stație de la pod?

— A treia pe partea stângă, cum mergi spre Mogoșoaia. Este o clădire cu două sau trei etaje. În acest local a fost și sediul Gărzii de Fier înainte de război.

— Bine, așteaptă... Ceasul de la mâna medicului arăta ora 9 și 22 când ai ieșit și 9 și 36 când ai scos primul țipăt.

— Deci eu trebuie să iau în calcul pentru horoscop ora 9 și 36.

— Da.

— Mulțumesc. Poți să vezi și pentru Georgiana?

— Da. Unde s-a născut? Data o cunosc.

— La maternitatea Polizu, i-a răspuns Georgiana.

După-amiaza. Mama mi-a spus că în jurul orei 17 și 30.

— Da... Ceasul de pe perete arată ora 17 și 24. Mai văd un ceas de mână, dar are cadranul întors spre interiorul mâinii. Persoana a mișcat mâna, îi văd cadranul, este zgâriat, dar nu pot să văd limbile ceasului.

— Alt ceas nu mai vezi prin jur?

— Nu. Nu știu dacă ceasul de pe perete arată ora exactă. Până plec o să mai văd. Trebuie să fii mai înțelegător cu Georgiana pentru că nu știi ce este în sufletul ei.

— Eu cred că știu.

— Este speriată de ceea ce i se întâmplă.

— Știi cumva motivul pentru care i se întâmplă aceste necazuri?

— Nu.

— În viața anterioară a fost cerșetor și fratele lui - căci a fost bărbat - l-a lăsat să moară de foame. Normal ar fi fost ca în această viață să-i fie mai bine.

— Nu știu ce să-ți spun.

— Cel care i-a fost frate în viața trecută trăiește și acum.

— Știu.

— Cunoști cine este persoana?

— Da, dar este mai bine să nu vă spun.

— Pot să încerc să ghicesc cine este?

— Da.

— Nu cred că este cineva din familia mea.

— Da, nu este.

— Cunosce persoana?

— Da.

— Este... Margareta.

— Da, dar nu trebuie să vă frământați din această cauză. Toată viața va fi nefericită în dragoste. Lăsați-o în plata Domnului!

— Așa gândim și noi, i-a răspuns Georgiana. Eu m-am spovedit și i-am spus preotului că am vândut timbre furate de Margareta. Preotul m-a sfătuit să nu o spun pentru că Dumnezeu va face dreptate și o va pedepsi El.

— Așa este.

— Dar mie îmi este teamă de judecata oamenilor, i-a mărturisit Georgiana. În Biblie scrie că Biserica ar trebui să ne judece pentru greșelile noastre.

— Dacă te-ar fi judecat Biserica, aceasta te-ar fi iertat, i-a spus Veronica. Trebuie să fii atentă ce spui la Poliție.

— Știi ce se va întâmpla sau cum se va termina ancheta poliției?

— Nu, dar sunt sigură că Dumnezeu te va ajuta. Acum trebuie să plec.

8 Iulie 2008. Veronica a venit la prânz, după ce am terminat de mâncat. Purta o rochie de culoare galbenă din voal sau mătase, decoltată la spate, și era încălțată cu o pereche de pantofi din lac de culoare ocru.

— Ce elegantă ești, i-a spus Georgiana.

— Așa am fost înmormântată.

— Toată stima pentru Carmen și părinții ei, i-am spus eu.

— A costat 11.500.000 lei (500\$).

— Așa de mult? Dumnezeule! De unde au luat-o? am întrebat-o eu.

— Nu știu.

— Și ce pantofi ai! s-a mirat Georgiana.

— Îi am de când eram tânără. Îmi este puțin teamă.

— Te înțelegem, dar trebuie să-ți învingi teama și să te înalți, am încurajat-o eu.

— Desigur. Sunt un spirit puternic și mâine dimineată, la ora la care am murit, mă voi înălța. Nu știu ce mă așteaptă și nu știu dacă după înălțare voi mai putea

veni. Dacă știam că am să mă simt așa bine cu voi, veneam mai de mult.

— Nu trebuie să regreti nimic.

— Iar voi va trebui să nu fiți triști și să nu mă plângeți ca să mă pot desprinde ușor.

— Nu vom fi triști și nu vom plânge, am căutat să o liniștesc eu.

— Îmi pare rău că nu am putut să vă ajut mai mult. Am să încerc altfel. Nu, cifrele de la loto nu le pot vedea. În afară de lozurile acelea, despre care știți, nu am câștigat altceva în viața mea.

— Ai putea să ne dai niște cifre pentru Joker și loto 6/49?

— Dacă vreți, dar să nu vă supărați pe mine dacă nu ies câștigătoare.

— Nu ne supărăm.

— Da, ar fi interesant de văzut ce o să iasă. Tu ai o intuiție bună, de ce nu o folosești? Și Matei are, dar nu ca tine.

— Sunt prea stresat și nu pot să mă concentrez. Alege 5 cifre din 45 și o cifră din 20.

— Scrie... Nu am notat cifrele în jurnal sperând că vor ieși câștigătoare. Acum, când transcriu jurnalul, nu mai știu ce numere mi-a dat.

— Ce să fac pentru a-mi ajuta frații? a întrebat-o Georgiana.

— Dă câte un acatist pentru fiecare și convinge-i să meargă să se spovedească. Caută să-ți ții promisiunile făcute.

— Da, știu că nu mi-am ținut unele promisiuni.

— Mai bine nu mai faci.

— Da. I-am promis lui Dumnezeu că nu mai merg la ghicitori, dar când Remus a fost șomer mi-am încălcat promisiunea.

— Are dreptate Veronica, mai bine nu mai faci promisiuni, am intervenit eu în discuție.

— Să nu uiți să spui la spovedanie că îi dădeai dracului pe frații tăi când erau mici.

— Nu uit.

— Trebuie să plec. Dacă pot mai vin o jumătate de oră diseară, pe la ora 22.

— Să ne luăm rămas bun? am întrebat eu.

— Nu, nu se face așa ceva.

— Bine.

— Am plecat.

9 Iulie 2002. În jurul orei 13 mă aflu în bucătărie și pregăteam ceva de mâncare. Eram nervos și puțin supărat pe Georgiana.

— Vino în sufragerie că a venit Veronica, mi-a zis Georgiana prin ușa întredeschisă.

— Ei, a venit Veronica! i-am răspuns eu cu neîncredere.

— Este aici.

— Bine, vin.

Am mers în sufragerie și m-am așezat pe canapea.

— De ce ești agitat? m-a întrebat Veronica. Nici nu știi ce este în sufletul Georgiane!

Simți că se va întâmpla ceva rău vreunui dintre voi?

— Nu simt așa ceva. Sunt puțin nervos deoarece Georgiana refuză să mă ajute la treburile casnice.

— Acum ea este speriată și îngrijorată. Fii răbdător cu ea!

— Încerc.

— Dacă știam că aveți așa probleme mari financiare, încercam să vă ajut mai mult.

— Ne-ai ajutat destul.

— Aș fi putut și mai mult, dar Georgiana când venea la mine ascundea foarte bine ce o preocupa. Spunea că nu

are nicio problemă. Ar fi putut fi o bună actriță.

— Mulțumesc, mi-au mai spus și alte persoane. Și tu aveai problemele tale.

— Îmi este teamă că aș putea fi judecată pentru egoism deoarece am dorit o înmormântare cu fast și prea costisitoare. În loc să vă ajut pe voi, am lăsat mulți bani să fiu înmormântată cu fast. Îmi pare rău.

— Nu te mai frământa pentru acest lucru. Dacă tu ai fost mulțumită și liniștită, este bine.

— Da, dar acum am muștrări de conștiință, dacă se mai poate spune așa.

— Cum este îmbrăcată acum? am întrebat-o pe Georgiana.

— Ca o călugăriță.

— În alb?

— Nu chiar, îmbrăcămintea ei este de culoare gri deschis.

— Te-ai înălțat? am întrebat-o pe Veronica.

— Da.

— Și ai putut așa repede să cobori?

— M-am rugat și mi s-a dat voie. Te rog, fi mai indulgent cu Georgiana. Acum trebuie să plec. Dacă mi se va mai da voie am să mai vin.

Pe la ora o și 30 Georgiana a venit din dormitor în sufragerie și mi-a spus că Veronica este în casă și plânge.

— De ce plânge?

— Nu știu. Acum este în sufragerie.

Georgiana a închis ușa de la sufragerie să nu ne audă Matei vorbind și a aprins lumina.

— Ce ai pățit? am întrebat-o eu.

— Sunt tristă pentru voi. Vă deranjez?

— Nu, putem sta de vorbă. De ce plângeai?

— Era tot o iluzie optică.

— Poți să ne spui unde te-ai înălțat?

— Nu știu cum să-ți explic. Într-un spațiu în care se află multe spirite care așteaptă.

— Ai fost întâmpinată de cineva, ți s-a vorbit frumos?

— Am fost întâmpinată de cineva, dar nu pot să-ți spun de cine. Tuturor ni se vorbește cu blândețe. Mi s-a arătat un loc nedefinit unde să mă așez și să aștept. Nu-mi place aici. Sunt mii de spirite de lumină care așteaptă. Este o liniște foarte mare, apăsătoare. Unele spirite sunt foarte liniștite și împăcate cu ele, altele se frământă, sunt supărate sau se căiesc. Cu toate că practic nu mai au un chip, pot fi citite. Mai exact le simt. Cele care sunt foarte luminoase sunt liniștite. În funcție de intensitatea luminii îmi pot da seama cum este fiecare și ce-l frământă.

— Comunică între ele?

— Nu.

— Tu ai comunicat cu cineva?

— Nu.

— Poți să-mi spui, îngerii se află în acest spațiu?

— Nu. Îngerii pot fi văzuți numai de spiritele aproape pure, care au avut o viață pioasă.

— În spațiul acela este lumină?

— Da.

— Ce culoare are lumina?

— Aș putea spune gri, de fapt ea nu are nicio culoare, așa o simt eu.

— În momentul în care ai ieșit din trup ai văzut două lumini, una bleu și alta albă?

— Da. Eu am urmat-o pe cea bleu deoarece mi-a fost teamă să o urmez pe cea albă și strălucitoare.

— Ți s-a comunicat ce aștepți în acel spațiu?

— Nu, dar simt.

— Acum de ce ești îmbrăcată în haine călugărești?

— Ți-am mai spus, este o iluzie optică, eu nu mai am formă umană. Așa mi s-a sugerat să mă arăt.

— Spune-mi, dacă știi, la ședințele de spiritism, spiritul mișcă cu adevărat masa sau obiectele?

— Cred că este vorba de magie neagră în privința mutărilor de obiecte. Dacă eu sunt nematerială, nu am cum să mai fac acțiuni asupra materiei.

— Înțeleg. Poți să-mi spui cum te-ai întâlnit cu spiritul unchiului meu Vasile?

— Nu.

— În timp ce ai umblat pe unde ai vrut în cele 40 de zile, ai întâlnit și alte spirite în drumul tău?

— Da. Sunt mii de spirite, mii de luminițe care se deplasează spre locurile unde doresc să ajungă.

— Ai comunicat cu vreunul dintre acestea?

— Nu, nu am putut.

— Spune-mi, unde se află lumea spiritelor, este paralelă cu lumea materială?

— Nu știu concret unde se află lumea spiritelor.

— Distanța de la noi la spațiul unde te-ai înălțat este mai mare decât până la spațiul unde ai stat 40 de zile?

— Nu-mi dau seama.

— Îți ia mai mult timp acum să ajungi unde îți este locul de așteptare?

— Nu.

— Nu înțeleg de ce eu nu-mi aduc aminte de viețile trecute.

— Ai încercat să te întorci în timp?

— Da, dar nu am reușit.

— Poate că încă nu este timpul sau momentul să afli. Nici eu nu-mi aduc aminte de altceva în afară de viața întrupată pe care am părăsit-o de curând.

— Poți să vezi organele interne din trupul nostru?

— Nu, nu am încercat.

— Atunci de unde știi ce ne supără?

— Simt.

— Ai putea să te întorci în timp pentru mine?

— Nu știu. De ce?

— Vreau să știu ce s-a întâmplat în anul 1993, din vară până în toamnă, când lucram la Loteria

Română.

— Ai dat afară o femeie care avea un copil și ai lăsat-o fără pâine.

— Cred că știu despre cine este vorba, dar nu am intenționat să-i fac rău. Am căutat să o fac să înțeleagă că trebuie să-și facă treaba și să nu mai lipsească nemotivat de la sevici. Nu am reușit și am fost nevoit să-i întocmesc referat și să cer penalizarea ei. Chiar am specificat în acel referat că nu doream să i se desfacă contractul de muncă, ci doar să fie mutată.

— Te cred, dar a fost dat afară și ți-a urat ca nici tu să nu mai ai ce să-i dai copilului tău să mănânce, iar altă femeie a vrut locul tău.

— Știu asta, dar eu am obținut postul prin concurs.

— Înțeleg, dar ai vrut să știi ce s-a întâmplat. Femeia care ți-a făcut farmece și ți-a dat peștele pe care l-ai adus acasă, a fost convinsă de celelalte două ca să le ajute să scape de tine deoarece erai un șef incomod pentru ele.

— Și m-au aranjat bine.

— Nu trebuia să iei peștele acela. Bătrâna ți-a urat să te zbați ca peștele pe uscat.

— Păi, așa se întâmplă.

— Ce vrei să mai știi?

— Crezi că voi putea publica o carte interesantă?

— Da, vei scrie o carte care te va face cunoscut. Vei folosi o parte din jurnal. Pot să-ți dau un sfat?

— Desigur, chiar te rog.

— Caută să fie o scriere mai mult fantastică, altfel este posibil ca unii dintre cititori să nu te creadă. Cei credincioși și cu teamă de Dumnezeu o vor aprecia, în timp

ce ceilalți vor fi indiferenți sau sceptici. Acum trebuie să plec.

Veronica-Ania sau calea spre lumina pură.

10 Iulie 2002.

— Îți este somn? m-a întrebat Georgiana.

— Nu prea. Ție îți este?

— Veronica este aici. Dacă nu îți este somn și nu te deranjează, poate să mai stea de vorbă cu noi.

— Da, putem să stăm de vorbă.

— Sigur?

— Da, am răspuns eu. Ți s-a dat voie să vii iar?

— Am cerut voie și mi s-a dat. În casa Anei se întâmplă unele lucruri anormale.

— De ce te preocupă pe tine Ana?

— Vreau să o ajut. Spiritul lui Vasile bânuie prin casa aia și îi agită pe toți. Trebuie neapărat să vorbească cu un preot ca acesta să citească ceva pentru liniștirea spiritului soțului ei.

— O să-i spun.

— Cine a hotărât să-l îmbrace cu hainele cu care a fost înmormântat?

— Nu știu, i-am răspuns eu. De ce întrebi?

— Pentru că spiritul lui Vasile este supărat că trupul i-a fost îmbrăcat cu un costum vechi și el a fost un om cu prestanță. Avea și haine noi. Au venit mulți cunoscuți la înmormântarea lui și nu i-a plăcut că l-au văzut așa îmbrăcat. Mai este supărat că în cele trei zile cât a stat în casă, l-au lăsat mult timp singur și nu au vorbit cu el.

— Era foarte frig în camera în care i-au ținut trupul neînsuflețit.

— Da, dar soția și copilul lui, dacă voiau, puteau să stea lângă el. I-a iubit foarte mult pe amândoi și a făcut pentru ei tot ce a putut. Vărul tău a primit totul de-a gata.

— Așa este.

— Spiritul lui Vasile este foarte supărat din cauză că Tavi ar putea să-l urmeze curând în lumea spiritelor dacă nu se liniștește cu băutura. Din cauză că este supărat și neliniștit nu s-a înălțat la nivelul la care sunt eu.

— Dar unde se află.

— La un nivel mai jos. Trebuie să vorbești cu mătușă ta. Chiar dacă se va supăra pe tine, spune-i să facă tot ce poate ca să-l ajute pe Tavi.

— Am înțeles. Te-ai obișnuit cu locul unde te afli acum?

— Încă nu, dar trebuie să mă împac cu situația. Totuși abia m-am înălțat. Să fii atent cu nepotul tău Robert.

— Mi-ai mai spus. Oricum eu nu am încredere în el. Spune-mi, înainte de a muri, nu ai avut niciun presentiment? Se zice că omul înainte să moară simte ce urmează să i se întâmple.

— Nu pot să zic că am avut un presentiment, dar cu 2 - 3 zile înainte de a muri aveam impresia că, în timp ce mergeam prin casă, mă împiedicam de Irina. Mi s-a părut ceva neobișnuit, dar nu m-am gândit la moarte.

— Înțeleg. Tot nu știi unde te afli?

— Eu cred că locul în care m-am înălțat este purgatoriu.

— Georgiana, tu spui că îi auzi vorbele în minte?

— Da.

— Este glasul pe care îl avea când era în lumea noastră?

— Da.

— Cum este posibil? m-am adresat Veronicăi. Tu nu mai ai coarde vocale, voce... Cum de te aude în mintea ei?

— Nu știu cum să-ți explic...

— Îi transmiți mesaje, dar nu știi cum?

— Nu știu cum să explic acest fenomen. A început să se lumineze de ziuă.

— Da, este ora 5.

— Parcă era ceva mai multă lumină când am murit. Cred că era după ora 5 și 30, așa, între 5 30 și 6. A trecut noaptea, trebuie să vă las să dormiți.

— Da, mai vorbim când vrei tu, i-am spus eu.

— Desigur. Acum am plecat.

16 Iulie 2002. Veronica a continuat să vină zilnic. Chiar dacă între mine și Georgiana au fost momente tensionate, Veronica a încercat să ne liniștească. A încercat să ne și ajute ieri când am fost la părinții ei. L-a determinat pe fratele ei Cristi să ne dea 2, 5 milioane lei. Veronica ne-a însoțit, dar l-a supravegheat și pe Matei care a rămas singur în casă.

Când eu și Georgiana am fost relaxați și liniștiți, Veronica s-a uitat la televizor împreună cu noi, sau am stat de vorbă.

— Spune-mi, cine ți-a pus prenumele de Veronica? am întrebat-o eu.

— Tata. Mai am însă un prenume.

— Da?! s-a mirat Georgiana. Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu am vrut.

— Și care este al doilea prenume.

— Ghiciți din trei încercări.

Am încercat toți trei, dar nu am reușit.

— Ania, ne-a spus Veronica.

— Este frumos, pe acesta cine ți l-a pus?

— Mama și așa vrea ca de acum înainte să-mi spuneți și voi la fel.

— Mie îmi va fi greu, i-a zis Georgiana. M-am obișnuit să-ți spun Veronica.

— Mie mi-ar plăcea să-mi spuneți cum îmi spunea mama.

— Bine, cum dorești. Ce se mai întâmplă în spațiul în

care trebuie să stai?

— Unele lucruri interesante. Luminițele acum sunt colorate, toate culorile și multe nuanțe. Lipsește însă culoarea negru. În funcție de culoare simt ce le preocupă. Multe dintre luminițele de culoare închisă s-au deschis, iar altele de culoare deschisă și-au schimbat culoarea, de fapt nuanța, devenind de culoare închisă.

— Ce forme au luminițele?

— Nu au nicio formă concretă, sunt ca niște puncte mai mari colorate.

— Tu știi ce culoare ai?

— Nu, nu mă văd.

— Am înțeles că în lumea spiritelor „simți” ce se întâmplă.

— Da.

— În lumea materială cum vezi?

— Normal, ca și cum aș fi întrupată.

— Deci, pe noi ne vezi cum vedem și noi.

— Da.

— Poți să-mi spui ce fac acele luminițe?

— Stau, așteaptă. Unele dintre ele, dar puține, mai pleacă la fel ca mine. Am mai observat ceva ciudat și anume că unele dintre ele s-au strâns și au dispărut într-un spațiu necunoscut mie.

— Cum anume s-au strâns?

— S-au micșorat și au dispărut.

— Crezi că au trecut în alt spațiu sau că au fost chemate la judecată?

— Da.

— Nu poți să afli exact ce se întâmplă?

— Nu, ți-am mai spus, aici doar ne simțim, altfel nu putem comunica.

— Cu cine te ghidează comunică într-un fel anume?

— Da, dar nu pot să-ți spun cum.

— Nu ai voie?

— Da.

— Despre spațiul în care te afli acum poți să-mi mai spui și altceva?

— Da, ceva ce nu înțeleg eu. Unele spirite care erau de culoare închisă și-au schimbat intensitatea culorii, adică au devenit de culoare deschisă, iar altele dintre cele care aveau culoare deschisă, s-au întunecat.

— Poate că se întâmplă asta în funcție de stările sufletești prin care trec.

— Este posibil. Am constatat că spiritele care au culori foarte deschise: alb, galben, nuanțe deschise ale altor culori, dispar și trec în alt spațiu, să zicem.

— Interesant. Dacă ai fi știut ce culoare ai, poate că-ți dădeai seama ce se întâmplă cu celelalte spirite, prin comparație.

— Da. Eu oricum le simt, dar nu prea înțeleg ce se întâmplă. Totuși sunt liniștită și mă simt bine unde mă aflu acum. Vreau să-ți pun o întrebare.

— Pune-mi.

— Tu când o să treci în lumea spiritelor o să vrei să-l ajuți pe Matei?

— Desigur, dacă voi putea sau dacă mi se va da voie, dar de ce mi-ai pus această întrebare?

— Pentru că sunt spirite care chiar dacă li se permite, nu vor să-și ajute copiii sau ființele pe care le iubesc.

— Înseamnă că sunt răutăcioase și egoiste. Tu ca spirit poți să miști obiecte?

— Nu.

— Atunci cum îți explici faptul că sunt spirite care pot arunca pietre? Am citit într-o carte, pe care o am în bibliotecă, dar momentan nu-mi amintesc cum se numește, că într-o tabără de copii, prin anul 1953, cădeau pietre

care pluteau prin aer fără să-i lovească.

— Am citit și eu mult pe această temă când eram în viață. De fapt și acum sunt vie.

— Știi asta.

— Cred că spiritele care aruncau cu pietre sau cele care mișcă diferite obiecte, sunt foarte neliniștite și nu se pot detașa de lumea materială. Unele vor să se răzbune pe anumite persoane, altele vor să ajute și rămân aproape de pământ. Eu sunt un spirit liniștit, împăcat cu mine și cu lumea întrupată, m-am înălțat. Unde? Nu știu.

19 Iulie 2002. Veronica-Ania:

— Am reușit să vorbesc cu unul dintre spiritele care așteaptă lângă mine, mai exact am reușit să comunic cu acesta. Are culoarea galben-portocaliu și a fost tot femeie; a murit bătrână și a lăsat în urma ei mai mulți copii și nepoți. Când a venit în lumea spiritelor era împăcată cu tot și era liniștită, dar ajunsă aici a aflat că fiii și ficele ei au urmărit să moștenească averea pe care a avut-o și s-a întristat. La început a avut culoarea galbenă, dar, pentru că s-a întristat, culoarea a început să se schimbe și să devină portocalie.

— Tu ai aflat ce culoare ai?

— Da, dar nu vă spun.

— Putem ghici? am întrebat-o eu, încercând un mic truc.

— Tot nu vă spun.

— Nu ai voie?

— Nu vreau.

— Cred că ai culoarea bleu, i-am spus eu.

— Eu cred că ești galbenă, i-a zis Georgiana.

— Verde are ceva? ne-a întrebat Ania.

— Nu are nimic, este o culoare frumoasă, am răspuns eu. Știi ce religie a avut spiritul cu care ai discutat?

— Musulmană.

— Un indian nu ai întâlnit?

— Nu, dar am să-ți spun dacă voi întâlni, i-a răspuns Georgianeii.

— Să înțeleg că în spațiul în care te afli sunteți de toate religiile?

— Dumnezeu este unul și toate spiritele, indiferent cărei religii au aparținut, vor intra la judecată.

— O parte din populația pământului se roagă la zei. Ce se întâmplă cu spiritele acestea? am întrebat-o eu.

— Dacă voi afla, îți voi spune.

— Mai sunt spirite de culoare albă în spațiul în care te afli acum?

— Da, câteva.

— Eu cred că acestea sunt ale unor sfinți, preoți, sau călugări care au dus o viață fără păcate, a spus Georgiana.

— Este posibil, însă eu nu știu. Mă simt din ce în ce mai bine aici. Sunt călăuzită să nu fac greșeli.

— Cu cine te călăuzește comunică într-un fel anume?

— Mă călăuzește o entitate superioară și simt ceea ce îmi transmite, într-un fel asemănător cu intuiția din viața întrupată.

— Ai urcat mai mult de 10 trepte sau straturi?

— Nu, cam jumătate din cifra ta. Am trecut prin mai multe straturi luminate diferit. Într-unul dintre acestea m-am simțit foarte bine. Lumina din el era caldă și plăcută, iar senzația era asemănătoare cu cea când stai la soare pe plajă.

— Când te-ai înălțat, în ce a constatat fenomenul? Te-ai înălțat singură?

— Am fost călăuzită de o entitate superioară. Am trecut prin mai multe straturi de lumină pe care le-am simțit diferențiat. Este adevărat că am stat doar câteva secunde în fiecare, eu așa cred, dar am avut stări diferite de la un spațiu la altul.

— Ai văzut spirite în acele spații?

— Nu, doar am simțit câte ceva. Într-unul chiar nu mi-a plăcut deloc.

— Și ai fost condusă până la spațiul în care te afli acum?

— Da, dar nu știu unde se află acesta și nici ce urmează după el.

— Când erai în viața întrupată ai știut câte ceva din ceea ce ți se întâmplă acum?

— De ce vrei să știi? Nu este bine pentru tine să afli ce știam eu.

— Și cine ți-a spus? am completat eu.

— Da. Eu am fost pedepsită pentru ce am aflat. Nu vreau să pățești și tu la fel. Pentru ceea ce îți spun, dacă greșesc, păcatul este al meu.

— Bine, am înțeles.

20 Iulie 2002. Veronica-Ania:

— Azi am ajuns ceva mai greu la voi deoarece am mai urcat.

— În alt spațiu?

— Da. Am fost absorbită, cu alte spirite, de o lumină de culoare alb-roz. Mi-a fost teamă, dar am fost ajutată.

— De cel care te însoțește și te protejează mereu?

— Da.

— Și cum este în noul spațiu?

— Mă simt mult mai liniștită, lumina este plăcută.

— Ce culoare simți că au spiritele din noul domiciliu?

— Culori foarte deschise. Lipsesc culorile roșu și mov; negru nu am văzut în niciun spațiu prin care am trecut. Culoarea gri există aici, dar este foarte plăcută.

— A durat mult urcarea în spațiul în care te afli acum?

— Nu-mi dau seama. Aici, unde mă aflu acum, am constatat că putem comunica ușor între noi. Am stat de

vorbă cu două spirite care au fost soț și soție și au trăit în Africa.

— Ce culoare au, am întrebat eu?

— Galben deschis.

— Se închinau și se rugau la zei. Au avut o viață simplă, rudimentară, dar au fost fericiți. Acum sunt împăcați și fericiți.

— Deci, în spațiul în care te afli acum sunt spirite care au aparținut tuturor religiilor.

— Da, aici nu mai contează ce religie ai avut.

— Ai reușit să comunici cu un spirit de culoare albă?

— Nu, acestea nu comunică cu nimeni.

— Albul este intens, strălucitor?

— Nu, culoarea lor este mată și transparentă. Ca să înțelegi mai bine, seamănă cu un clăbuc de spumă.

— Interesant.

— Acum poți să ne spui ce culoare ai?

— Roz deschis.

— Culorile spiritelor exprimă starea lor?

— Da, se poate spune și așa.

— Mai ai regrete?

— Mă gândesc... Nu, nu mai am. Azi vreau să vă vorbesc despre viețile mele trecute.

— Ai aflat acum despre ele?

— Nu, mi s-a spus în viața întrupată, în vis.

— Ai fost preot sau preoteasă în vreo viață trecută? a întrebat-o Georgiana.

— Nu. Am fost însă călugăr budist. Am avut un frate călugăr în ultima viață întrupată, făcând abstracție de cea pe care am părăsit-o de curând.

— Și te-ai întâlnit cu el?

— Da.

— Poți să ne spui cine este?

— Carmen, dar despre ultima viață nu am voie să vă

spun unde am trăit-o.

— Bine. În ce parte a globului ai trăit cele mai multe vieți? am întrebat-o eu.

— În țările scandinave și Rusia. Am fost și viching și m-am întâlnit și cu Matei. Am fost nobil și am fost un om de onoare.

— În vremea în care Matei a fost nobil englez?

— Da.

— Ceva mai deosebit ți s-a întâmplat în vreo viață trecută?

— Câțiva ani am fost prieten cu Van Gogh, mi-a dat și un tablou.

— Tu ce erai atunci? am întrebat tot eu.

— Eram un om simplu, miner. Aveam nevastă, copii. Van Gogh a fost un om deosebit, i-a ajutat cât a putut pe săraci. Împărțea cu ei tot ce avea și primea.

— Acum, ca spirit, poți să citești într-o carte închisă, sau să vezi cărțile de joc atunci când sunt puse cu fața în jos?

— De ce mă întrebi?

— Am citit în urmă cu câțiva ani despre un bărbat care primea anual o sumă de bani de la cazinourile din Las Vegas numai ca să nu mai joace în respectivele localuri. Putea să vadă cărțile de joc și mă gândesc că poate îl ajuta un spirit.

— Un spirit poate vedea tot ce dorește.

— Înseamnă că poți să ne ajuți însoțindu-ne la cazinou.

— Nu pot să fac asta.

— Oricum a fost o glumă.

— Bine. Acum voi pleca. Stați liniștiți câteva secunde.

— A plecat? am întrebat-o pe Georgiana după un timp.

— Da.

— Când pleacă, dispare dintr-odată?

— Nu, se estompează din ce în ce mai mult până nu se mai vede.

21 Iulie 2002, ora 19 și 30. Eu scriam în jurnal iar Georgiana și Matei se uitau la televizor.

— Mai ai mult de scris? m-a întrebat soția mea.

— Nu.

— Ania este aici.

— Bine, putem sta de vorbă. Pe unde ai mai umblat până să vii la noi? am întrebat-o fără să mă ridic de la masa unde scriam.

— Am stat acolo unde trebuie să stau.

— Ai mai discutat cu alte spirite?

— Da.

— Și cu cele albe?

— Nu. Acelea stau grupate și nu comunică nici între ele.

— Mai sunt și alte spirite care au culoarea ta, roz pal?

— Da.

— Ai încercat să comunici cu ele ca să afli de ce ai culoarea asta?

— Nu avem voie să discutăm chiar orice.

— Nu sunteți lăsate?

— Da.

— De cine?

— De spiritele superioare.

— Le vezi sau le simți pe acestea?

— Nu. Îl simt doar pe cel care mă călăuzește pe mine.

Mi se comunică ce am voie și ce nu am voie să spun, într-un mod greu de explicat. Ți-am mai spus, aici comunicăm prin simț, ne simțim. Suntem pregătite pentru ceva, dar nu știu pentru ce.

— Ai mai fost să-ți vezi mormântul?

— Nu. De ce întrebi?

— Pentru că mătușa mea, Ana, se duce des la cimitir, la mormântul soțului ei, îi aprinde lumânări, se roagă acolo și chiar vorbește cu spiritul lui Vasile.

— Chestia cu lumânările ține de tradiție. Spiritele nu se mai întorc la mormintele lor, dar ele pot să-i audă pe cei dragi și dacă le vorbesc din casă.

— Acum, ca spirit, dacă vrei să mergi într-un anumit loc, poți să ajungi?

— Ți-am mai spus, pot să ajung oriunde doresc. De când te urmăresc, am constatat că ai un spirit foarte obosit. Când o să ajungi aici, nu știu când, o să te detașezi repede de viața materială și o să vrei să te odihnești.

— Cred că ai dreptate.

— Dacă Matei o să fie aranjat în viața întrupată, o să-ți găsești repede pacea și odihna.

— Sper. Când vii la noi străbați iar toate straturile prin care ai trecut când te-ai înălțat?

— Nu, vin direct. Nu pot să-ți explic cum.

— În lumea spiritelor poți să măsoți scurgerea timpului?

— Nu. Aici nu există nici timp și nici spațiu determinat. Nu se văd soarele și stelele și este permanent lumină.

— Când spui că vei fi la o anumită oră la noi, de unde știi sau cum afli că este momentul să apari?

— Văd.

— Adică, cum vezi? Cobori aici de mai multe ori?

— Da. Deplasarea mea ca spirit este aproape instantanee.

— Ce noutăți mai ai?

— În spațiul în care mă aflu au venit și spirite noi, care s-au înălțat direct aici. Sunt spirite care au avut o moarte instantanee.

— Ce culoare au?
— Portocaliu.
— Și au scăpat de regrete, sunt împăcate?
— Nu în totalitate, dar au fost oameni buni în viața întrupată și au urcat mai multe straturi sau trepte deodată. Unele spirite sunt mici, altele mari.

— Au mărimi diferite?
— Da.
— Poate în funcție de vârsta pe care au avut-o când au murit.

— Nu știu ce vârste au avut.
— Dacă toți, indiferent de religia căreia îi aparținem în viața întrupată, ajungem în același loc sau spațiu, de ce sunt atât de multe religii pe pământ?

— Nu pot să-ți răspund la această întrebare.
— Este adevărat, Dumnezeu este Unul, dar sunt oameni care se închină la zei și în Biblie scrie că nu trebuie să ne închinăm la zei.

— Știu ce scrie în Biblie, dar aici nu mai are importanță cui s-au închinat spiritele în timpul când erau întrupate. Mai mult nu pot să-ți spun.

24 Iulie 2002.

— Cum mai este în lumea ta, ai putut să te apropii de spiritele albe?

— Nu, au încercat și altele, însă se lovesc de un zid invizibil. Nu putem să comunicăm cu ele și nici să ne apropiem.

— Alte noutăți mai ai?
— Am discutat cu mai multe spirite.
— Și vă povestiți reciproc viețile?
— Da, oarecum.
— Ai cunoscut și vreun indian? Pe Georgiana o interesează.

— Da, sunt de toate religiile, ți-am mai spus. Sper că

nu vrei să-ți povestesc viețile celor cu care am discutat?

— Nu vreau. Ceva mai interesant ai observat?

— Fiecare luminiță este învăluită de o lumină albă, strălucitoare, asemănătoare cu o aură protectoare.

— Deci, fiecare spirit are o protecție permanentă?

— Da.

— Și cele albe?

— Ele oricum sunt albe și strălucitoare.

— Cunoști fenomenul pendulului?

— Da.

— Cum îl explici?

— Sunt multe surse de energie care se manifestă în jurul vostru.

— Pot fi spirite?

— Nu știu. Este probabil ca energia care îl rotește să aparțină unui spirit. Să nu chemi spiritele unor rude sau persoane pe care le-ai cunoscut fiindcă este păcat.

— Nu am chemat astfel de spirite.

— Spuneai că nu te mai interesează televizorul și acum vrei să vezi un film, i-a replicat Georgiana direct, fără să-mi spună și mie ce i-a zis Ania.

— Ce film vrea să vadă? am întrebat eu.

— „Scandal”, mi-a răspuns Georgiana.

— Să-l vadă, dacă asta dorește. La ce oră începe?

— Peste câteva minute.

— Bine, îl vom vedea toți patru. Carmen are fotografii cu tine?

— Nu. După ce a murit Irina am ars toate fotografiile iar pe parcursul vieții nu mi-am mai făcut altele. Am suferit și un șoc psihic și un an și jumătate am stat internată într-un spital.

— Dar ți-ai revenit.

— Da.

— La școala unde învață Matei este o profesoară care

seamănă cu ea, a intervenit

Georgiana în discuție. Am să ți-o arăt.

— Bine. Uite, începe filmul, să ne uităm la televizor.

27 Iulie 2002.

— Azi ce ai făcut? am întrebat-o pe Ania.

— Am fost la Carmen. Părinții ei vor să închirieze garsoniera, le trebuie banii pentru operația fetei.

— La cap?

— Nu, are ceva la coloană și vor să o interneze într-un spital din străinătate, ca să fie siguri de reușită.

— Câți bani ar putea să strângă într-un an? a întrebat Georgiana.

— O mie și ceva de dolari, am răspuns eu. Este o sumă foarte mică pentru a plăti o operație la un spital din străinătate.

— Mai au bani, dar le mai trebuie, a intervenit Ania.

— Unde ai vrea să te reîncarnezi în viața viitoare? am întrebat-o eu.

— În ce țară?

— Da.

— Nu știu, mă mai gândesc.

— Acum poți să ne spui unde ai trăit în ultima viață întrupată, înaintea celei pe care ai părăsit-o de curând?

— În Suedia. Rămâne să aflu ce sex am avut. Eu cred că am fost bărbat.

— Cu Georgiana te-ai întâlnit numai o singură dată în trecut?

— Nu, de trei ori. O dată am fost veri pe la 1300. Tatăl ei de atunci trăiește acum.

— Poți să ne spui cine este?

— Da, dar cred că este mai bine să nu știți.

— De ce?

— Ca să nu se supere Georgiana.

— Nu mă supăr.

— Alina.

— Da?! s-a mirat Georgiana. Acum înțeleg de ce am fost așa de bune prietene. Îmi pare rău că prietenia noastră a durat doar 5 ani. Și tu, Vero - cum îți zice Matei, ai stat numai 7 ani alături de mine, i-a spus Georgiana cu regret în glas.

— Atât a vrut Dumnezeu. Într-o altă viață am fost frați. Tu erai scriitor, dar nu unul deosebit. Și atunci te-am ajutat.

— A fost căsătorit? am întrebat eu.

— Nu. Era un om singuratic.

— Tu ai fost căsătorit?

— Da, și am avut și copii. Unul dintre aceștia trăiește acum.

— Cine este? a vrut Georgiana să afle.

— Tamara.

— Este o femeie foarte rece și distantă, i-a spus Georgiana.

— Dar mi-a fost o foarte bună prietenă.

Pe canalul de televiziune Hallmark a început filmul „Print și cerșetor”.

— Rămâi să-l vezi? a întrebat-o Georgiana pe Ania.

— Rămân.

31 Iulie 2002.

— Câte straturi ai mai urcat? am întrebat-o pe Ania.

— Două sau trei, nu știu precis.

— Ai trecut prin două sau trei straturi înainte să ajungi la spațiul în care te afli acum?

— Da.

— Și cum este în noul domiciliu?

— Mult mai bine. Este mai multă lumină și căldură.

— Luminițele cum sunt aici?

— Sunt ca niște umbre.

— De trupuri umane?

— Exact. Acum pot desluși, privindu-le, cine a fost femeie și cine a fost bărbat.

— Interesant. Umbrele sunt colorate?

— Sunt luminoase ca o aură. Și aici suntem supravegheate și ghidate.

— Luminițele acelea albe mai sunt în acest spațiu?

— Nu știu, eu văd numai umbre cu contururi umane.

— Aici comunicați mai ușor cu celelalte spirite, comparativ cu spațiul anterior în care ai stat?

— Modul de comunicare este asemănător cu cititul gândurilor la oameni în lumea întrupată. Este suficient să ne privim și știm aproape tot unele despre altele. Ce nu ți-am spus până acum, este că aici sunt vârtejuri de lumină, de culori diferite, trecerea de la un nivel la altul făcându-se prin intermediul lor. Eu am urcat prin vârtejuri care aveau aceeași culoare.

— În vârtejurile de lumină sunteți însoțiți?

Desigur. Tot timpul suntem însoțiți.

2 August 2002.

— Am mai urcat două trepte.

— În spațiul în care te afli acum, cum este?

— Mă simt mult mai bine, am o stare de liniște lipsită de griji.

— Umbrele celorlalte spirite sunt mai clare?

— Da.

— Li se disting chipurile?

— Da. Unele sunt triste. Presupun că au chipurile din momentul morții trupești.

— Vezi culorile pielii, dacă se mai poate spune așa ceva?

— Sunt de toate culorile, albi, negri, mulatri, galbeni.

— Discutați între voi?

— Da, dar nu orice.

— Adică?

— Nu avem voie să ne spunem reciproc ce greșeli am făcut în viața întrupată. În rest putem să ne povestim viețile. Ce vrei să mai știi?

— Tot ce poți să-mi mai spui.

— Ni s-a spus că după ce vom fi judecate, vom fi pedepsite. Cât timp mai rămâne aici afirm după ispășirea pedepsei, tot atunci ni se va comunica unde urmează să ne reîntrupăm și ce sex o să avem. De asemenea, ni se va spune cu cine ne vom întâlni dintre cei cunoscuți în trecut.

— Spune-mi, spiritele care te-au întâmpinat în momentul trecerii din lumea întrupată, erau asemănătoare cu cele din spațiul în care te afli acum? Le-ai văzut la fel, ca niște umbre?

— Spiritele celor care m-au întâmpinat erau pline de bunăvoință, zâmbitoare, dar imaginile pe care le-am văzut erau false, ce vedeam era tot o iluzie optică. În realitate, chipurile lor erau cele pe care le-au avut în momentul morții trupurilor. Mie mi s-au arătat așa cum le-am văzut ca să nu mă sperie.

— În spațiul în care te afli acum, poți să te deplasezi în toate direcțiile?

— Fără în sus.

— În sus nu poți?

— Nu am voie. Ajungând la un nivel superior, mi se spune că până acolo pot urca.

— În dreapta, în stânga, te poți deplasa?

— Desigur, fără probleme.

— Și ce vezi?

— Numai lumină.

— Tu spui că urci, dar în univers nu există sus și jos.

— Da, așa este, dar altfel nu am cum să spun. Lumea spiritelor înseamnă altceva.

— Poți să-mi spui cum l-ai întâlnit sau cum l-ai cunoscut pe unchiul meu Vasile?

— Nu. El a rămas la un nivel inferior.

— Asta am înțeles, dar nu înțeleg cum v-ați putut întâlni și discuta, ținând cont de faptul că în viața întrupată nu v-ați cunoscut.

— Dacă ți-aș spune, aș avea eu necazuri.

— Nu vreau să-ți fac necazuri. Poți să-mi spui, tu, ca spirit, comparativ cu trupul uman, ce dimensiune ai? Am citit într-o carte că un om a putut vedea spiritul în forma lui reală și acesta este cât...

— O minge de pimpong, a continuat Ania. Nu pot să-ți confirm sau să-ți infirm, nu am voie.

— Georgiana, ar putea să te vadă sub forma ta reală?

— Nu am voie să-i apar așa.

— Dar ai putea să-i apari și în alt loc, în afara casei?

— Nu am încercat. Am însoțit-o o dată, dar nu m-a văzut. Am constatat că tot ce te mai interesează în viață este lumea spiritelor.

— Interesul meu nu se rezumă numai la lumea spiritelor, dar acum, datorită ție, mă preocupă mai mult acest subiect.

— Îți doresc să ajungi cât mai târziu aici.

— Și eu îmi doresc asta. Îmi cunoști intenția de a scrie o carte cu acest subiect.

— Da.

— Sper să reușesc. Aș vrea să nu-mi spui povești, am o imaginație bogată și dacă vreau, pot să inventez singur. Ai descoperit cauza care ți-a produs decesul?

— Un stop cardio-respirator. Dumnezeu a fost bun cu mine și nu m-a lăsat să mă chinuiesc.

4 August 2002 Ania:

— Aș putea să-ți răspund la o întrebare pe care o consideri importantă pentru viața ta, sau la una care să te ajute să te schimbi și să evoluezi spiritual. Poate vrei să cunoști ce greșeli mari ai făcut în trecut.

— Te referi la greșelile făcute în viețile anterioare?

— Da.

— Știu despre ce este vorba. Într-o viață trecută am fost un judecător subiectiv și am nedreptățit mulți oameni. O femeie pe care am nedreptățit-o atunci am întâlnit-o deja în viața asta. Tot într-o viață trecută mi-a fost tăiat capul din cauza ei.

— Te referi la Tabita? a intervenit Georgiana în discuție.

— Da. Mai știu că într-o altă viață am trăit în India și am fost cerșetor în tinerețe. Am moștenit o mare avere, dar am fost foarte zgârcit și cu rudele mele cele mai apropiate.

— Acum ești nevoit să ceri și nu ți se dă. Ești pedepsit pentru că în ultima ta întrupare, în afară de cea prezentă, ai cunoscut ce înseamnă să ceri fără să primești și după ce ai devenit bogat, ai uitat cine ai fost și cum ai trăit, și ai refuzat să-ți ajuți rudele.

— Am înțeles asta de cum am aflat ce am făcut. Nu cred că răspunsul la o singură întrebare ar putea să-mi rezolve problemele actuale. Mi-ai vorbit despre vârtejurile de lumină, ce culori au acestea?

— Galben pal, bleu, roz. Eu am trecut o dată printr-unul de culoare verde deschis, mai precis așa l-am simțit cu toate că aici culoarea verde lipsește. Am trecut de două ori prin vârtejuri de culoare bleu.

— Despre spiritele albe ce poți să-mi spui?

— Aici, unde mă aflu, nu sunt. Poate că acestea, comparativ cu mine, urcă mai multe trepte o dată. Ți-am mai spus, nu pot afla nimic despre ele. Sunt spirite care coboară.

— Cum adică?

— Exact cum ți-am spus.

— Ai încercat să te apropii de ele, să comunici cu ele?

— Nu pot pentru că acestea sunt în trecere prin spațiul în care mă aflu eu acum. Le văd coborând și nu știu unde se duc.

— Ar putea fi trimise să se întrupeze?

— Este posibil, dar eu nu știu.

— Tu când vii la noi, cobori la fel, traversând spațiile prin care ai urcat?

— Nu, vin direct. Nu am cum să-ți explic în cuvinte. Acum trebuie să plec.

5 August 2002. Azi am avut o ceartă mică cu Georgiana deoarece a fost pusă pe făcut reproșuri și observații. Eram supărat și nu voiam să mănânc.

— A venit Ania, vorbești cu ea? m-a întrebat soția mea.

— Ce anume?

— Vrea să știe de ce ești agitat?

— Tu mă agiți cu vorbele tale, i-am reproșat Georgianeii. Ce se întâmplă dacă puneam crăcioara cu mâncare pe fața de masă?

— Se topea plasticul.

— Mâncarea era doar caldă și crăcioara la fel.

— Ania vrea să știe dacă începi să mănânci sau stai de vorbă cu ea, fiindcă nu știe cât timp are voie să rămână jos?

— Cum ai aflat că ne certăm, de ai coborât? am întrebat eu spiritul.

— Transmiteți impulsuri de energie pe care eu le simt.

— Impulsuri negative, presupun.

— Da. Este mai bine să mănânci acum și vorbim mai târziu.

— Bine, cum dorești.

La ora 16 Ania era iar în casa noastră.

— Ieri ai zis că vrei să ne spui ceva important, i-am

amintit eu.

— Așa am zis, dar mă mai gândesc dacă vă spun.

— De ce te mai gândești?

— Pentru că acum sunteți neliniștiți.

— Este ceva de rău?

— Nu, este ceva despre lumea spiritelor.

— Păi, spune-ne!

— Nu acum. Pentru că tu o cunoști bine pe mama ta, spune-mi cum este mai ușor să o faci să se liniștească, sperînd-o sau vorbindu-i frumos?

— Vrei să-i faci o vizită?

— Așa am de gând. Vreau să o fac să fie înțelegătoare cu voi și să vă ajute, însă nu știu cum este mai bine să o abordez.

— Ținînd cont de faptul că mama a putut vedea doi dintre demonii ei și spiritul vecinului mort, ar putea să te vadă și pe tine.

— Cu vecinul era certată?

— Da, dar spiritul acestuia i-a apărut în biserică în timpul slujbei de înmormântare și după slujbă mama i-a cerut iertare.

— Da, ar putea să mă vadă și pe mine.

— Și cum ai de gând să i te arăți?

— Eu nu pot lua înfățișarea nimănui și nu am voie să las impresia că sunt înger. Am să iau înfățișarea unei femei simple, dar nu am să-i vorbesc.

— Și crezi că o poți determina să-și schimbe în bine comportamentul față de noi?

— Nu știu, încerc. Văd că Georgianeii îi este somn, așa că o las să doarmă.

— Te duci acum la mama?

— Da, vreau să văd cum este atmosfera pe acolo. Vorbim diseară.

Am tras toți un pui de somn, iar când ne-am trezit

Ania era înapoi și îi vorbea Georgianeii.

— Ce faci, Georgiana, am întrebat-o eu? văzând că aprobă prin gesturi făcute cu capul.

— Pot să spun că vorbesc singură, să mă duceți la Bălăceanca.

— Ei, de ce spui asta?

— Ania este aici și-mi vorbește.

— Ce-ți spune?

— Îmi povestește ce a văzut la mama ta.

— Spune-mi și mie.

— Nu a putut să se apropie de ea. Demonii erau acolo și sunt mulți. Ne-am îngrozi dacă am putea să vedem ce a văzut ea.

— Ce a văzut?

— Multe spirite cu chipuri hidoase.

— Câte erau?

— Stai puțin să le numere. Au și nume.

— Cum au și nume?

— Au numele celor la care au fost trimise.

— Își vorbesc între ele folosindu-și numele?

— Nu. De fapt, au înfățișările celor la care au fost trimise. Două au chipul tău, unul chipul Georgianeii, unul chipul tatălui tău, altul chipul surorii tale, unul chipul Anei, este unul care are chipul cumnatului tău Vasile, unul cu chipul Loredanei, soția nepotului ei și ultimul demon, chipul Doinei, fosta amantă a tatălui tău.

— Nouă?!

— Da. Nu am putut să mă apropiu. Toți țopăiau în jurul mamei tale. Cei care au fost trimiși înapoi, la ea, erau triști și fără chef. Când obolesc, demonii o lasă în pace pe mama ta și atunci ea se îmblânzește și vede altfel în jurul ei. De regulă, are mintea încețoșată, nu este nebună, dar demonii o zăpăcesc de cap. Dacă și-ar sfîinți casă, demonii care au venit înapoi de la voi, ar pleca de la ea. Dacă la

spovedanie ar spune că a fost invidioasă pe Vasile și că a căutat să-l despartă pe tatăl tău de Doina, demonii celor doi ar pleca de la mama ta.

— Ar rămâne ceilalți.

— Da, dar aceștia nu stau permanent la ea. Dacă ar merge la biserică atunci când se citesc molitfele sfântului Vasile, ar scăpa de ei.

— Eu am încercat să o conving să-și sfințească locuința și să meargă la biserică să i se citească molitfele sfântului Vasile, dar nu am reușit. Și nu cred că la spovedanie va spune că l-a invidiat pe ginerele ei când era patron de magazin și nici că a umblat pe la țigănci ca acestea să-i facă farmece Doinei pentru a pleca de la tata.

— Atunci demonii o vor chinui până când va veni ceasul să părăsească lumea voastră.

— Te-a întristat ziua de azi?

— M-a tulburat. Acolo sus, sunt liniștită, dar mă gândesc la Carmen și Georgiana. Mai sunt încă legată de lumea pe care am părăsit-o doar datorită faptului că nepoata mea, Carmen, este nefericită și bolnavă, iar voi sunteți...

— Săraci, am ajutat-o eu.

— Da. Încerc să vă ajut cum pot.

— 5 sau 6 numere câștigătoare la loto ne-ar rezolva toate problemele, am spus eu mai în glumă, mai în serios.

— Cred, dar așa ceva nu pot să vă dau.

— Ce voiai să ne spui în urmă cu două zile și ai amânat?

— Voiam să vă spun că în momentul în care mori, îți revezi întreaga viață care se derulează foarte repede, în imagini asemănătoare cu secvențele unui film. Eu am revăzut numai părțile bune.

— Și aceasta s-a întâmplat înainte sau după ce ai simțit acea mare durere?

— Nu pot să-ți răspund la această întrebare.

Veronica-Ania nu mai are voie să coboare și va fi pedepsită pentru ce ne-a spus despre lumea spiritelor.

8 August 2002. Eu și Georgiana ne uitam la un film la televizor.

— Ania este aici, mi-a spus Georgiana la un moment dat.

— Ai mai urcat? am întrebat-o eu.

— Nu pot să-ți spun.

— Este foarte tristă, mi-a zis soția mea.

— De ce ești tristă?

— Nu sunt, dar nu mai am voie să vă povestesc nimic din ceea ce se întâmplă aici. Am fost atenționată.

— În urmă cu câteva zile ne-ai spus că intenționei să ne povestești ceva despre lumea spiritelor.

— De ce te preocupă atât de mult acest subiect? Nu este bine.

— Mă fascinează. Tu trebuie să mă înțelegi pentru că și pe tine te-a preocupat acest subiect în timp ce erai întrupată.

— Da, dar eu nu aveam nimic de pierdut. Tu ai. V-am spus destule despre lumea în care mă aflu acum și nu aveam voie. Este păcatul meu. Nu trebuie să-ți încarci și tu spiritul cu un astfel de păcat. Vei afla tot ce te interesează, dar eu îți doresc să fie cât mai târziu. Pot să-ți mai spun doar un singur amănunt.

— Te ascult.

— Aici suntem întâmpinați atât de spiritele celor care ne-au iubit, cât și de spiritele celor cărora le-am făcut rău. Acestea, din urmă, vor să se răzbune.

— Și cum se pot răzbuna?

— Speriindu-l pe cel care a intrat în lumea spiritelor. Eu nu am făcut rău nimănui, așa că nu am avut parte de o astfel de experiență. În afară de faptul că uneori am fost

cam egoistă, nu am făcut rău oamenilor. Crede-mă, este mult mai bine pentru tine să nu mai fi atât de curios în ceea ce privește lumea spiritelor. Și încă ceva: fiecare cuvânt spus și fiecare faptă făcută în viața întrupată contează foarte mult aici. Pot fi vorbe sau fapte ce par fără importanță în lumea materială, însă în lumea spiritelor sunt privite cu multă atenție. De aceea, este bine să fiți mereu atenți când spuneți sau faceți ceva.

— Da, vom ține cont de tot ce ne-ai spus.

— Acum plec.

9 August 2002. A venit îngereasa.

— Să nu mai vorbești cu niciun spirit pentru că nu este bine pentru tine.

— Dar nu am chemat-o eu.

— Știu. Nu o să mai vină. Dacă Dumnezeu vrea să știți ceva, aflați în alt mod. Să nu mai lăsați copilul singur până când va începe școala.

19 August 2002. Ieri după-amiază m-a chemat mama, voia să vorbească cu mine. Când am ajuns la ea mi-a cerut să renunț la partea mea de moștenire în favoarea nepotului meu Robert. I-am spus că accept cu condiția să primesc o mică despăgubire în valoare de 5.000 euro, pentru că și eu am un copil care îi este nepot la fel cum îi este Robert, iar partea ce-mi revine din moștenire valorează mai mult de 50.000 euro. Când a auzit ce pretenție am, mi-a zis să stau liniștit că o și facă acte de vânzare-cumpărare aceluia care va avea grijă de ea; poate să fie și un străin, nu neapărat Robert. Mi-a vorbit cu blândețe și a fost mai tot timpul zâmbitoare, dar simțeam că în suflet clocotea de supărare.

Noaptea a venit îngereasa.

— Îți voi arăta ceva.

— Ce anume? a întrebat-o Georgiana.

— O să vezi, să nu-ți fie teamă.

Amândouă erau la poarta casei în care locuia mama.

Aceasta mergea prin curte, dar era cu spatele la ele. După ce a mai făcut câțiva pași, s-a întors și a pornit spre poartă. Georgiana a tresărit speriată de ceea ce a văzut. Cea care îi este soacră avea chipul unui demon cu ochii roșii; numai rânetul îi mai amintea că acea ființă este mama mea. Georgiana și-a făcut semnul crucii și toate imaginile au dispărut.

— S-a supărat foarte rău mama soțului tău după ce acesta i-a spus că nu-i cedează pe gratis nepotului ei partea lui de moștenire. Toată noaptea s-a frământat și i-a trimis gânduri de aversiune. A gândit că dacă nu ar fi fost copilul vostru, soțul tău nu ar mai fi cerut bani pentru partea lui de moștenire. Trebuie să mergeți iar la biserică să vă rugați, pentru a vă proteja, fiindcă iar v-a trimis un demon. Să nu vă fie teamă că Dumnezeu o să vă ajute. Mama soțului tău i-a trimis un demon și surorii ei deoarece se bucură că aceasta a rămas văduvă.

21 August 2002. Nu adormisem când Georgiana a venit la mine.

— Dormi?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Vino să vorbim.

— Acum? Măine.

— Avem musafiri. Este ultima dată când mai poate vorbi cu noi.

M-am dat jos din pat și am mers în dormitor.

— Unde pot să mă așez?

— Pe pat, ea se află lângă fereastră.

— Cum este îmbrăcată? am întrebat-o pe Georgiana.

— În alb și are un voal pe față.

— De ce ai fața acoperită?

— Așa am fost îngropată.

— Așa ai vrut tu să i te arăți Georgianeii?

— Mi s-a sugerat.

— Înțeleg că este ultima oară când mai putem sta de vorbă în felul acesta.

— Da, nu voi mai veni niciodată.

— Așa ți s-a spus?

— Da.

— Dar în vis, la Georgiana, vei putea veni?

— Încă nu știu.

— Ești supărată, tristă?

— Puțin îngrijorată pentru că nu știu ce va urma.

— Nu știi ce se va întâmpla cu tine?

— Știu unde mă voi duce, dar...

— Nu ai voie să ne spui, am completat eu fraza ei.

— Da.

— Ai fost pedepsită pentru ce ne-ai spus?

— Încă nu, urmează, dar nu știu când și nici cum. Nu trebuia să vă spun despre straturile prin care am trecut.

— Îmi pare rău că vei fi pedepsită.

— Nu-i nimic. Și mie îmi pare rău că v-am făcut într-un fel rău fără să știu.

— Ți pare rău după viața întrupată?

— Am întâlnit aici spirite care au venit în lumea asta în urmă cu 50 de ani și regretă că au părăsit lumea materială. Unele dintre ele au avut tot ce și-au dorit, dar sunt spirite care, ca oameni, au fost sărace și tot regretă.

— Cred că înțeleg. Vrei să ne spui ceva în mod deosebit?

— Da. În următoarele 6 săptămâni, tu să fii mai vesel.

— Voi încerca.

— Iar tu, Matei, să nu mai faci promisiuni pe care nu le poți ține.

— Și să se culce devreme, am adăugat eu.

— Și asta. Ce zici Matei, vrei să-ți ajuți mama?

— Da.

— Bine. În următoarea perioadă de timp veți fi supuși

unor încercări. Trebuie să rămâneți uniți și să nu vă lăsați pradă disperării.

— Va dura mult timp?

— Nu.

— Până la sfârșitul anului?

— Mai puțin.

— Poți să ne mai spui și altceva?

— Aș putea să vă spun multe despre lumea spiritelor și despre voi, dar nu am voie.

— Înțeleg. Carmen ce mai face?

— Nu face prea bine. Are perioade în care este lucidă și perioade când nu știe ce se întâmplă cu ea.

— Eu cred că poate fi operată și aici, în România. Avem medici neurologi foarte buni.

— Nu contează unde se va opera.

— Adică operația nu-i va fi de folos?

— Karma ei se apropie de sfârșit și cu asta cred că am spus tot.

— Știi din ce cauză i se întâmplă toate acestea?

— Da. În urmă cu două vieți a fost medic și nu a folosit ce știa în scopul de a trata oamenii, a făcut experiențe chinuitoare pe ei.

— E trist. Aș vrea să știu ce se întâmplă cu karma mea. Nu înțeleg de ce de aproape 9 ani trăiesc ca într-un ȋarc din care nu reușesc să ies. Nu mi-a reușit nimic din ceea ce am încercat să fac în această perioadă.

— Nu știu. Continuă să te rogi. Ai sufletul foarte bătrân, parcă ar fi al unui om care are peste o sută de ani.

— Stresul este de vină. Faptul că nu reușesc să fac nimic din ceea ce doresc sau pot, mă obosește cumplit.

— Te înțeleg, am trăit și eu în lumea asta și am suferit din aceeași cauză. Nu trebuie să te lași pradă disperării și neîncrederii dacă ești credincios.

— Ai dreptate, dar în jurul meu sunt oameni mult mai

credincioși decât mine care au fost loviți crunt.

— Cunosci și eu.

— Rudele noastre sunt supărate pe noi.

— Știu.

— Crezi că am greșit când i-am spus mamei mele că nu pot să-i fac lui Robert un cadou atât de scump?

— Nu ai greșit, este dreptul tău. Nu te mai consuma sufletește, caută să fii mai optimist iar când te rogi fă-o cu încredere și bucurie. Acum trebuie să plec.

Înțeleptul

29 August 2002, ora 3 și 15. Încă nu adormisem când Georgiana a intrat în camera mea și m-a întrebat în șoaptă:

— Dormi, te doare ceva?

— Nu am adormit încă deoarece vă aud pe voi șoșotind dincolo și nu mă doare nimic.

— Cineva vrea să vorbească cu tine.

— Cu mine? Cine?

— Nu știi cine este, dar spune că v-ați cunoscut.

— M-am ridicat din așternut, am urmat-o pe Georgiana în dormitor și m-am așezat pe marginea patului.

— Cum arată?

— Este înalt, bătrân, cu părul alb și poartă o mantie albă iar la mijloc este încins cu un brâu lat.

— Cine ești? l-am întrebat pe spiritul necunoscut. Ai un nume?

— Am fost prietenul tău cel mai bun. Am trăit amândoi toată viața la un templu.

— Ce fel de templu?

— Nu-ți mai aduci aminte?

— Nu. Eu nu-mi aduc aminte absolut nimic din viețile trecute.

— Am fost amândoi călugări șaolini. Tu ai venit la templu la vârsta de 5 ani iar eu cu doi ani înaintea ta și am fost cu doi ani mai mare decât tine.

— Unde s-a întâmplat asta?
— Undeva la granița dintre China și India, în urmă cu vreo 500 de ani.

— Ai un nume?

— Mi se spunea „cel înțelept” iar ție „cel bun”. Te caut de mult timp. Am fost și la mama ta, dar nu am putut să mă apropii de locul unde trăiește din cauza unor vântejuri întunecate.

— Cunoști ce sunt demonii?

— Da.

— Mama mea are în jurul ei mai mulți demoni.

— Nu este bine, ar trebui să scape de ei.

— Ar trebui.

— Am văzut când te-ai născut. Știu că nu ai vrut să vii atunci. Până pe la un an ai fost foarte bolnav.

— Bine, văd că într-adevăr mă cunoști. Acum ce dorești?

— Va trebui să mă reîncarnez, nu prea curând, și mi s-a dat voie să-mi aleg viitorii părinți.

O să vin în familia ta. Ne vom întâlni iar spre sfârșitul vieții tale.

— Vei veni la copilul meu?

— Este posibil, acum încă nu sunt hotărât.

— Deocamdată vreau să văd cum este lumea în care urmează să mă reîncarnez. Nu-mi place ce am văzut până acum. Oamenii nu mai sunt atât de buni și de înțelepți cum erau în urmă cu câteva sute de ani.

— Așa este. Omenirea a progresat și s-a dezvoltat din punct de vedere material, dar a decăzut mult din punct de vedere spiritual.

— Se autodistruge.

— Da.

— Este foarte rău.

— Este. Spune-mi, dacă tu te exprimi în limba

chineză, soția mea cum te aude în limba română?

— Vorbim toți aceeași limbă.

— Cred că te înțeleg. Spune-mi, eu de ce nu-mi aduc aminte de viețile trecute?

— Pentru că nu ești atât de evoluat din punct de vedere spiritual încât să ai acces la astfel de informații.

— Tu când ai aflat de viețile tale trecute? Când ți le-ai amintit?

— Cam la jumătatea perioadei de când mă aflu aici mi s-a dat voie să-mi amintesc de ele, deoarece întâi a trebuit să învăț multe.

— Despre viitorul meu din viața asta știi ceva?

— Da, dar nu am voie să-ți spun dacă îți va merge bine sau rău fiindcă ai multe de învățat. Dacă ți-aș spune că îți va fi bine, poți deveni delăsător, iar dacă ți-aș spune că îți va merge rău, îți vei pierde speranța.

— Până acum am învățat ceva?

— Da, dar nu atât cât trebuie. Te văd cam descurajat.

— Sunt, pentru că toate îmi ies mai mult pe dos.

— Răbdarea este primul pas spre înțelepciune.

— Și al doilea?

— Încă nu este timpul să ți-l spun. Caută în tine însuși și vei găsi răspunsuri la multe întrebări. Voi faceți multe greșeli.

— Da, facem și greșeli.

— Adu-ți aminte ce făceam când eram la templu.

— Ți-am mai spus, nu-mi aduc aminte.

— Da, mi-ai spus. Iartă-mă! În fiecare dimineață, înainte de a mânca sau de face altceva, ne gândeam la greșelile pe care le-am făcut în ziua anterioară și le scriam. Ne mai notam cum eram noi ca oameni și ce defecte aveam. Și în felul acesta evitam să repetăm greșelile și ne schimbam în bine modul de a gândi și de a ne comporta. Faceți și voi la fel.

— Este o idee bună, o voi pune și eu în practică. Nu mi-ai spus cum m-ai găsit.

— M-am rugat să fiu ajutat să te găsesc. Și voi ar trebui să vă rugați mereu la Buddha.

— Ne rugăm, dar la altcineva.

— Da? La cine?

— Suntem creștini și ne rugăm la Dumnezeu.

— Buddha este un spirit care a fost întrupat.

— De 550 de ori, i-am răspuns dorind să-i arăt că știu cine este.

— Dumnezeu?

M-a surprins și m-a pus pe gânduri întrebarea lui.

— Dumnezeu este spiritul care a creat universul cu tot ce este în el, inclusiv pe om, i-am răspuns tot eu.

— Deci, este un spirit care nu a fost întrupat.

— Da, dar în urmă cu 2000 de ani a trimis în lume pe Fiul Lui, Iisus, care a fost om. Deci nu ai cunoștință nici despre Dumnezeu și nici despre Fiul Lui?

— Trebuie să aflu mai multe. Foarte bine, rugați-vă la Dumnezeu.

— Ne rugăm.

— Atunci de ce sunteți disperați?

— Pentru că nu ne ajung banii ca să trăim decent.

— Și pe vremea mea erau banii, dar nu trăiam cu ajutorul lor.

— Am să încerc să-ți explic. Vezi, acest obiect este o lampă, se numește veioză și este aprinsă de o sursă de energie numită curent electric. Trebuie să plătim pentru această lumină deoarece nu o producem noi.

— Dar Buddha a spus că pentru lumină, aer și apă nu trebuie să plătim fiindcă le primim pe gratis.

— Noi trăim într-un loc unde apa, lumina și căldura din casă se plătesc. Faptul că toate acestea vin în casa noastră fără să depunem cel mai mic efort este un lucru

foarte bun, numai că trebuie să plătim lunar pentru ele și nu ne ajung tot timpul banii. Știu, este greu să înțelegi, dar sunt sigur că în scurt timp vei putea face asta.

— Mă cam îngrijorează faptul că trebuie să vin într-o astfel de lume.

— O să te obișnuiești.

— De ce nu mergeți să locuiți la templu? Pe vremea în care amândoi am trăit la templu, oricine dorea, putea să intre acolo și să rămână pe viață.

— Alte vremuri, alte obiceiuri.

— Știi, este ora 5 dimineața și noi trebuie să dormim, i-a spus Georgiana.

— Da, voi pleca.

— Și în afară de asta, eu nu ar trebui să vorbesc cu tine.

— Nu mai are voie, am intervenit eu.

— Da, știu. Dacă am să constat că îți fac rău, nu voi mai veni.

— Oricum, dacă dorești să ne mai vizitezi, fă-o seara sau ziua, nu după miezul nopții.

— Așa voi face. Eu am fost învățat să respect dorințele tuturor ființelor. Acum plec.

După-amiază înțeleptul a venit iar. S-a învârtit aproape două ore în jurul Georgianeii, care l-a ignorat, sperând că va pleca.

— Ți-am spus că nu am voie să mai vorbesc cu spiritele.

— Da, nu-ți permite religia, dar mi-ai spus că pot să mai vin când este ziua.

— Ea de ce te poate vedea și eu nu? l-am întrebat eu.

— Pentru că ea are de învățat o lecție în legătură cu aceasta.

— Poți să-mi spui în ce va consta această lecție?

— La un moment dat al vieții ei va trebui să nu mai

povestească despre ceea ce vede și aude.

— Poți să-mi spui dacă eu am mai avut și alte întrupări de când ne-am despărțit?

— Nu am voie. Tu ai altă religie acum și aceasta spune că este păcat să vorbești cu spiritele. Nu înțeleg de ce sunt atâtea religii.

— Nici eu nu înțeleg și speram să mă lămurești tu.

— Nu pot. Acum trebuie să plec.

30 August 2002. La ora 1 Matei nu dormea. Înțeleptul a venit și i-a cerut voie Georgianeii să vorbească cu copilul. Înainte de a vorbi cu el i-a spus ei că știe motivul pentru care lui Matei îi este teamă să doarmă noaptea: într-o viață trecută a fost îngropat de viu într-un mormânt și subconștientul copilului are înregistrat în el acest eveniment nefericit. Ne-a rugat să nu-i spunem încă lui Matei, trebuie să căutăm să-l ajutăm. Georgiana m-a întrebat dacă sunt de acord ca

Înțeleptul să vorbească cu Matei și l-a întrebat și pe copil dacă este de acord.

— O să mă certe și el că nu vreau să mă culc devreme, a spus Matei cu tristețe în glas.

— Nu dorește să te certe, am căutat să-l liniștesc eu.

— Bine, a acceptat copilul puțin neîncrezător.

— Îți propun un schimb, i-a zis înțeleptul. Dacă tu accepți o provocare și anume să te culci devreme, eu îți voi putea spune multe lucruri care îți vor fi de folos și îți voi spune și din ce cauză îți este teamă de întuneric.

— Spune-mi acum! a plusat Matei cu îndrăzneală.

— Nu pot acum. Îți voi spune numai dacă accepți provocarea și o pui în aplicare.

— Accepți provocarea? l-am întrebat și eu.

— Voi încerca, a răspuns Matei, cu ezitare în glas.

— Matei, acum nu ne jucăm, am continuat eu. El simte dacă tu spui din suflet sau numai cu gura. Înțeleptul

este un spirit foarte serios, dorește să te ajute, însă îți cere ceva în schimb și tu trebuie să-i răspunzi cu seriozitate, fără să rânjești ca un copil de câțiva ani. Deci, accepți sau nu provocarea lui și începând chiar cu ziua de azi?

— Adică să fac totul de azi?

— Da. Să te speli pe față și pe dinți, să stai drept, diseară să te culci devreme, să-ți faci treburile fără să-ți mai spunem noi, părinții.

— Încerc. Nu știu dacă voi reuși.

— Dacă ai voință, reușești, depinde numai de tine. Hotărăște-te repede, pentru că el nu poate să stea toată noaptea aici.

— De ce îți este teamă? l-a întrebat chinezul. Îți este teamă atât de tine cât și de oameni.

— Nu știu, a răspuns Matei cu ezitare în glas.

— Nu trebuie să-ți fie teamă de nimeni și trebuie să fii sigur pe tine. Eu trebuie să plec, deci, accepți provocarea?

— Am mai spus că da, a vorbit Matei cu iritare, dar și cu nesiguranță în glas.

— Oricum, eu ca părinte, pentru binele tău, te voi constrânge într-un fel dacă nu accepți de bunăvoie să te schimbi.

— Trupul tău este foarte obosit, a continuat înțeleptul. Dacă trupul este obosit, atât mintea cât și sufletul obosesc. Dacă mintea și spiritul sunt obosite, atunci are de suferit și trupul. Trebuie să fie mereu în armonie trupul, spiritul și mintea ca să fii sănătos. Când îți este foame, ceri de mâncare?

— Da.

— Acum simți că trupul tău cere să se odihnească?

— Nu știu.

— Matei, nu te eschiva să răspunzi, i-a zis Georgiana.

— Da, a confirmat copilul cu jumătate de glas.

— Atunci, Ține-te de cuvânt, i-am spus eu.

— Bine, m-am lămurit, a încheiat chinezul discuția.
Acum voi pleca.

31 August 2008. După-amiază Georgiana a trebuit să se întâlnească cu Carmen. Era puțin neliniștită deoarece urma s-o însoțească pe fată la noua ei locuință și nu știa dacă este sau nu în mințile ei bune. După întâmplarea petrecută înainte ca Veronica să părăsească această lume, nu mai avea încredere în ea, cu toate că s-au mai conversat la telefon. În cursul nopții care a trecut, Veronica a rugat-o pe Georgiana în vis să-i ducă nepoatei ei o carte de rugăciune.

Soția mea a coborât din metrou în stația în care trebuia să se întâlnească cu fata, dar nu a văzut-o. Chinezul a apărut în mulțimea de oameni din stație și a condus-o pe Georgiana până la câțiva metri distanță de Carmen.

— Așteaptă puțin și încă nu vorbi cu ea. – S-a învârtit de câteva ori în jurul lui Carmen și i-a atins corpul eteric.

— Poți să o însoțești fără teamă la casa ei, a anunțat-o el și a dispărut.

Seara ne-a vizitat iar prietenul meu.

— Matei, înțeleptul dorește să știe dacă vrei să-ți spună motivul pentru care îți este teamă de întuneri? l-a întrebat Georgiana.

— Da, dar să nu fie de rău, a răspuns Matei.

— Ceea ce ți s-a întâmplat în urmă cu 600 de ani nu se mai poate repeta acum. Nu trebuie să-ți mai fie teamă. Aflarea adevărului te va ajuta să te eliberezi de teama de întuneric și de teama de spațiile închise.

— Bine, a acceptat Matei.

— Ai fost un cavaler foarte viteaz într-o țară cu oameni albi. În urma unei lupte ai fost rănit foarte grav și s-a crezut că ai murit. Ai fost îngropat într-un mormânt din

piatră, dar ți-ai revenit după o zi, însă a fost prea târziu pentru tine ca să mai poți fi salvat. Ai mai trăit câteva zile închis în acel mormânt, după care ai murit.

— A! poate din aceeași cauză îmi este teamă să folosesc liftul.

— Da, pentru că este ca o cutie puțin mai mare în care se pun morții. În acele timpuri medicina nu era atât de dezvoltată ca în zilele de azi și oamenii care te-au îngropat, crezându-te mort, nu au făcut-o cu intenția de a-ți face rău, pur și simplu au crezut că ai murit. Am aflat că acum, după ce oamenii mor, trupurile acestora se mai țin 3 zile, fapt care nu se întâmpla în acele vremuri. Ce zici, crezi că te vei simți mai bine că ai aflat motivul fricii care te chinuiește când vine noaptea?

— Da. Bine, mă voi culca mai devreme, a spus Matei.

— Eu nu simt că ești convins că o vei face, a intervenit chinezul. Încă îți este teamă. Caută să scapi de ea.

— Poți să-mi spui ce făceam noi la templu, pe parcursul unei zile? am schimbat eu discuția.

— Da. Cultivam pământul, ne făceam de mâncare, ne spălam hainele care erau puține, ne rugam, dar nu tot timpul pentru că aveam perioade de meditație, de cunoaștere a propriei persoane și de cunoaștere a celorlalți.

— Fiind călugări șaolini, adică războinici, ar fi trebuit să facem și antrenament cu armele.

— Făceam și așa ceva. Simțurile noastre erau foarte dezvoltate. Puteam să simțim ce se întâmplă în jurul nostru fără să vedem. Matei, igiena contează foarte mult la menținerea sănătății trupesti. La templu, noi ne spălam cu apă rece de două ori pe zi. Aveam perioade în care făceam baie în lapte și ne ungeam trupurile cu tot felul de uleiuri și sucuri extrase din arbori și plante. Mâncam multe

legume, lapte, ouă. Nu am mâncat niciodată carne. Respectam toate vietățile, chiar și pe cele mai mici, insectele. Am văzut că voi omorâți gândacii din casă.

— Da, aceștia nu au ce căuta în casele noastre, pot transmite microbi și boli, l-am lămurit eu. Mai știi exact anii în care te-ai născut și ai murit?

— Nu, i-am uitat de când sunt aici.

— Pe vremea cărui împărat sau rege chinez am trăit la templu?

— Pe vremea dinastiei Ming. La templu eram foarte izolați și nu primeam multe informații din exterior.

— Cum am ajuns la templu?

— Tu ai ajuns înaintea mea. Eu am furat niște fructe dintr-o grădină, era vorba de mango, și m-a prins stăpânul care m-a dat pe mâna soldaților împărătești. Trebuia să fiu spânzurat pentru că am furat.

— Dar ai furat pentru că îți era foame.

— Da, și am furat de mai multe ori. Faptul că eram copil și îmi era foame nu conta.

Am reușit să fug și să scap de soldați. M-a ascuns un călugăr mai mare sub tunica lui și m-a dus la templu. Maestrul m-a primit, dar m-a supravegheat câțiva ani. S-a hotărât să mă oprească definitiv la templu după ce s-a convins că pot să mă schimb.

— Eu de ce eram numit „cel bun”?

— Pentru că îi ajutai pe toți, te purtai frumos cu toată lumea, numai că tot timpul erai sigur că aveai dreptate; și era adevărat.

— Acum mai greșesc.

— Știu.

— Am murit amândoi în același timp?

— Nu. La diferență mică de timp, cam jumătate de an, dar nu îți voi spune în ce ordine.

— Oricum, nu mai contează.

— Am murit bătrâni, aveam peste 80 de ani. Trupurile celor care mureau erau îmbălsămate și unse cu tot felul de uleiuri, după care se îngropau.

— Nu se ardeau?

— Nu.

— Dacă acum eram buddhist, aveai voie să-mi povestești câte ceva despre lumea spiritelor?

— Nu, pentru că nu ești atât de evoluat încât să pot face acest lucru. Nu ai înțelege.

— Sunt un om inteligent și înțeleg multe.

— Nu ești atât de evoluat din punct de vedere spiritual, cât ar trebui.

— Înțeleg. Poți să-mi spui din ce cauză nu am evoluat cât trebuie?

— Din cauza ta. Ai fost trimis într-o familie pe care nu ai dorit-o. Știu că ai suferit mult. Misiunea ta era să-i faci pe părinții tăi să rămână apropiați, dar nu ai reușit.

— Tatăl meu m-a respins tot timpul.

— Trebuia să încerci să te apropii de el.

— Atunci nu știam ce știu acum. Și am fost mulți ani foarte bolnav.

— Da, boala ta ar fi trebuit să-i țină uniți.

— Numai că nu s-a întâmplat așa. Tatăl meu a venit în lumea asta să se răzbune pe mine și pe cea care i-a fost soție. Când era tânăr, o amenința mereu pe mama mea că o va lăsa singură. Nu știu dacă o făcea știind ce spune cu adevărat, sau pentru că avea întipărită în subconștient dorința karmică de răzbunare. A fost toată viața un egoist.

— Știu.

— Georgiana își vopsea părul și îmi comunica ce spunea înțeleptul. Acesta, după ce a făcut o pauză cam lungă, m-a întrebat: ce ai face pentru hârtiile acelea care se numesc bani?

— În niciun caz nu aș fura și nu aș ucide.

— Dar de mințit?
— Dacă sunt nevoit, pentru binele familiei mele, o fac.

— Dacă ai fi femeie, ai accepta să devii gheșă?
— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.
— Ai putea câștiga bani și ți-ai ajuta familia.
— M-a întrebat și pe mine același lucru și eu i-am răspuns în gând, mi-a spus Georgiana.

— Aș prefera să fac altceva pentru a câștiga bani. Sunt bărbat și nu gândesc ca o femeie, dar nu condamn o femeie care devine amantă pentru a-și putea întreține copilul sau familia, dacă nu poate face altceva. Pentru ea, ar putea fi un sacrificiu și nu trebuie condamnată. Desigur, sunt și femei care fac asta de plăcere sau pentru a trăi mai bine. Sincer, nu mă privește. Noi avem o zicală „fiecare doarme cum își așterne”.

— Voi vă spuneți unii altora greșelile? Noi le mărturiseam celorlalți când eram la templu și ne ceream iertare.

— Și noi le spunem preotului la spovedanie și îi cerem iertare în primul rând lui Dumnezeu și apoi celor față de care greșim.

— Faceți asta mereu?

— Nu chiar.

— Ți-am spus, eu era să fiu spânzurat pentru că am furat câteva fructe de mango.

— Unde vrei să ajungi? Te referi la ce a făcut soția mea? Ea nu a furat.

— Dar pătașă a fost?

— A acceptat să vândă niște hârtii cu valoare, care erau furate, deoarece eram foarte strâmtorați și înglodați în datorii, dar a mărturisit asta preotului la spovedanie. Știi cum se va termina ancheta poliției?

— Nu știu ce înseamnă poliție.

— Oamenii legii.
— Nu știu cum se va termina deoarece pe ea nu o cunosc.

— Dar vorbești cu ea.

— Da, însă nu am cunoscut-o în viața întrupată și nu-i cunosc nici pe cei care o cercetează.

— Am înțeles.

— Matei, eu voi pleca în scurt timp, dar, te rog, nu-ți încălca făgăduiala. Dacă te vei culca devreme seara, îți vei ajuta părinții. Mama ta va fi mai liniștită iar tatăl tău, care este bolnav, se va simți mai bine. Nu uita, ai promis! Divinității nu-i place ca oamenii să nu se țină de cuvânt. Dacă îți ții promisiunea, Dumnezeu se va îndura de părinții tăi și îi va ajuta. Acum plec.

Hanna

1 Septembrie 2002. Georgiana și Matei urmăreau un film la televizor în timp ce eu îmi notam în jurnal discuția avută cu înțeleptul. La un moment dat Georgiana a exclamat:

— Iar?! Nu mai suport!

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

— Este aici cineva care te cunoaște și dorește să vorbească cu tine.

— Cine?

— O femeie.

— Cum este îmbrăcată?

— Interesant. Are o bluză cu broderie de culoare galben pai și o fustă lungă, strânsă pe corp. Este încălțată cu botine și poartă pălărie. Are părul de culoare șaten și ochii albaștri. Este tânără și frumoasă.

— Cine ești? am întrebat-o eu.

— Zice că o cheamă Hanna și a fost soția ta. În urmă cu o lună a văzut o fotografie cu tine într-o casă în care locuiește o bătrână.

- Unde și când am trăit împreună?
- În imperiul Austro-ungar. Tu ai murit în anul 1805 iar ea în anul 1815.
- Cum se numea localitatea în care aveam casa?
- Conacul era în apropiere de Pesta, pe malul Dunării.
- Eram unguri?
- Nu, vorbeați limba germană. Ați avut o situație materială bună. Aveați o casă mare, pământuri, servitori, grăjdari. Erați boieri.
- Care era numele meu?
- Andrei. Zice că Matei îi aduce aminte de cineva, dar încă nu știe de cine.
- Este posibil. Am avut o căsnicie fericită?
- Da. Tu erai un om de onoare.
- Am avut copii?
- Da, doi băieți. Pe cel mare l-a găsit, acum este fată și se numește Bianca.
- Fata Claudiei?
- Da, a răspuns Georgiana în locul ei, însă Hanna îl caută pe băiatul cel mic ca să se răzbune pe el. Din cauza lui a murit.
- Este întrupat?
- Ea crede că da și este foarte rău.
- Georgiana i-a arătat un crucifix și musafira noastră din cealaltă lume a făcut semnul crucii când l-a văzut.
- Am fost oameni credincioși? am continuat eu seria întrebărilor.
- Da, foarte credincioși. Mergeam în fiecare Duminică la biserică iar eu nu am dat copii afară.
- Eram catolici?
- Da.
- Atunci știi că nu este creștinește să te răzbuni.
- Da, dar eu mă gândeam la o palmă morală.

— Dumnezeu este cel care pedepsește, lasă-l pe el să te răzbune.

— Bine.

— Știi că mama mea locuiește cu un tânăr care este nepotul meu?

— Nu. Pe el nu l-am văzut când am fost acolo. A trebuit să plec repede pentru că am auzit un huruit puternic când s-a întors acasă doamna aceea bătrână și mi s-a făcut frică.

— Noi știm ce se întâmplă acolo. Cel pe care îl cauți ar putea fi nepotul meu cel mare care locuiește cu ea.

— Bine, așteaptă zece minute.

— Cunoști ceasul?

— Desigur. Ție îți mai plac ceasurile?

— Când eram copil îmi plăceau mult cele vechi. Acum nu mă mai interesează în mod deosebit.

— Când am fost împreună ai avut o colecție de ceasuri.

— Te cred.

— Acum ceasul tău preferat se află la un muzeu dintr-un oraș pe care tu îl cunoști.

— Ploiești?

— Da.

— Interesant ce spui tu.

— Mă întorc în zece minute.

— Noi vom fi tot aici.

A dispărut și, într-adevăr, după zece minute s-a întors.

— El este, Ian, băiatul nostru cel mic.

— Pe cel mare cum îl chema?

— Ștefan. Ce anotimp îți place acum?

— Toamna.

— Și atunci îți plăcea tot toamna. Erasai născut pe 30 octombrie.

— În zodia Scorpionului, la fel ca acum, a intervenit Georgiana în discuție.

— Tu în ce lună erai născută?

— Pe 15 martie.

— Deci erai Pești cum este actuala mea soție.

— Ești țărăncă? a întrebat-o pe Georgiana deoarece a văzut-o legată la cap cu o basma.

— Nu. Mi-am pus niște bigudiuri în păr și mi-am acoperit capul cu o basma ca acestea să nu-mi cadă.

— Aveți o casă foarte mică.

— Este un apartament într-o casă mare pe care noi o numim bloc de locuințe.

— A!!! a exclamat Hanna emoționată, acum știu cine este ea, mi-am amintit. Este mama mea.

— La cine se referă? am întrebat-o pe Georgiana.

— La Matei.

— Simt o mare bucurie. Mi-am regăsit azi atât mama cât și soțul.

— Mă bucur și eu pentru tine. Cum se numea mama ta?

— Elisabeta. A fost o mamă foarte bună. M-a ajutat să-mi cresc copiii și a fost lângă mine când am murit. Am s-o ajut cât pot acum, din lumea asta. Nu știu ce s-a întâmplat cu tatăl meu. El a fost un om foarte milos și îi ajuta pe țărani. Îl voi căuta și pe el.

— Eu cum am murit?

— În război. Te-ai dus cu treburi în oraș, la Pesta, și ai fost împușcat.

— Știi în ce an te-ai născut?

— În 1756 iar tu în 1754.

— Și spui că am avut o viață fericită?

— Da. Mergeam la baluri, dădeam petreceri. De mai multe ori am fost la Viena, singuri, dar și împreună cu copiii și cu mama.

— Să înțeleg că făceam parte din clasa de mijloc?

— Da. Eram amândoi oameni educați. Acum ai făcut multă școală?

— Da, dar nu prea mă ajută pentru că sunt bolnav și nu pot să fac orice muncă doresc. Nu-ți explic acum pentru că nu ai să înțelegi.

— Îmi vei explica altă dată.

— Știi, Matei trebuie să se culce.

— O, dar într-adevăr este târziu. Atunci la ora 8 seara ne culcam și ne sculam dimineața la ora 7.

— Te rog să vii ziua.

— Da, așa voi face.

— Înainte de a pleca, spune-mi de ce m-ai căutat?

— Îmi era dor de tine.

— Cum m-ai găsit?

— Întâmplător. Am mai fost și la alte persoane pe care le-am cunoscut. Unii dintre servitorii și grăjdarii noștri acum sunt oameni bogați, iar alții au rămas la fel de săraci.

— Acum, te rog să pleci, Matei trebuie să meargă la culcare.

A plecat, dar la miezul nopții a revenit.

— Vino în sufragerie că nu mai scap de ea, mi-a spus Georgiana.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Hanna, în timp ce m-am așezat pe canapea.

— Vrea să-ți povestească ce i-a făcut copilul vostru cel mic.

— Este târziu pentru așa ceva, dar te ascult dacă te ajută să te liniștești.

— Atât Ian cât și Ștefan au învățat în străinătate. Ștefan a fost copil frumos și mai poza pentru bani, în Italia, unde își făcea studiile de arhitectură. A reușit să-și termine școala și s-a ocupat cu proiectarea construcțiilor. S-a

căsătorit și a avut 2 copii. Ian, după ce ai murit, a început să se poarte urât cu mine. Era rău, egoist, îngâmfat. Credea că are talent la desen, dar nu avea. Tu l-ai trimis la studii și i-ai impus să urmeze facultatea de drept. A făcut doar doi ani de școală, după care a renunțat; s-a apucat de băut și a început să-și piardă vremea cu tot felul de femei. S-a căsătorit în Italia cu o cehoaică și a adus-o acasă. Mie nu mi-a plăcut de ea deoarece era o femeie răutăcioasă. Au avut și ei 2 copii. După ce ai murit, a încercat să scape de mine ca să-i rămână lui averea. El și nevasta lui au umblat pe la vrăjitoare ca să mă distrugă, îmi puneau broaște în cameră și îmi băteau în perete ca să cred că în casă sunt fantome. Eu eram o femeie sănătoasă, dar din cauza spaimei am început să am probleme cu inima. Am plecat de la conac și am locuit un timp la o prietenă. M-am întors acasă când am aflat că a murit tata, dar nu mi-au permis să-l văd. Prietena mea a încercat să mă ajute, m-a dus la un preot și m-a învățat cum să mă rog ca să scap de vrăjile făcute. Aproape că-mi pierdusem mințile din cauza lor. Ștefan era plecat în străinătate iar mama, cu toate că mă iubea, nu a putut să mă ajute. Din cauza lui Ian am murit în chinuri.

— Înseamnă că, după ce ai murit, ai bântuit mult timp prin lumea materială?

— Da, până a murit Ian.

— Când a murit?

— A murit bătrân, după ce a împlinit 70 de ani, dar s-a chinuit mult timp și în felul acesta m-am simțit răzbunată.

— Ți-ai găsit liniștea?

— Da, dar a durat mult timp.

— Eu nu vreau să devin unealta răzbunării tale.

— Nu vreau să mă răzbuni, ți-am mai spus, poți să-i dai o palmă morală.

— Cred că deja i-am dat palma morală prin faptul că refuz să-i cedez pe gratis partea mea de moștenire ce-mi revine de la mama.

— Dar casa aceea unde locuiește este o cocioabă.

— Da, numai că terenul valorează mulți bani.

— Este teren puțin.

— Da, dar în vremurile acestea, terenurile din marile orașe, pe care se pot construi clădiri, sunt foarte scumpe. Ai văzut cum trăiește Ian acum? A fost părăsit de ambii părinți și din această cauză l-a crescut mama mea.

— Atunci sunt mulțumită, a primit ce a meritat.

— Cât de mare era casa noastră și cât pământ aveam?

— Moșia avea 500 de hectare iar conacul cu toate clădirile și grădina aveau 70 de hectare.

— Casa câte încăperi avea?

— 23.

— Da, era mare. Mi-a trecut prin cap o idee cam năstrușnică.

— Da?

— M-am gândit că tatăl tău de atunci ar putea fi socrul meu. Poate este o prostie.

— Am să verific.

— Acum aș vrea să mă culc, sunt obosit și mă doare stomacul.

— Nu ai medicamente? m-a întrebat Hanna cu îngrijorare.

— Am.

— Atunci ia-ți medicamentele și te las să dormi. Nu plec până nu văd că le-ai luat.

Mi-am luat un somnifer și am stins lumina. Dimineată, când m-am trezit, Georgiana mi-a spus că toată noaptea Hanna ne-a vegheat pe mine și pe „maică-sa”.

— Nu trebuia să-i spui, i-a reproșat spiritul

Georgianeii.

— Nu te supăra Hanna, dar nu avem secrete între noi.

— Bine. Atât tu cât și mama aveți somnul agitat. De ce?

— Nu știu. Eu, poate din cauza grijilor.

— De ce ai griji? Doar te rogi.

— Da, dar tot am.

— Ești foarte răzvrătit.

— Nu înțeleg.

— Ești nervos și nemulțumit, mi-a explicat Georgiana.

— Ți-am mai spus de ce sunt așa.

— Eu nu te-am văzut niciodată comportându-te astfel.

Am să-ți spun ceva ce nu ți-am mai spus până acum. Noi am mai avut un copil înaintea băieților, o fetiță. Aceasta a murit la vârsta de 2 ani. A lovit-o un cal cu copita în timp ce se juca pe lângă grajd. Atunci ai dat dovadă de multă înțelepciune, nu te-ai supărat nici pe grăjdar și ai zis că „asta a fost voia lui Dumnezeu”. Caută să fii și acum înțelept.

— Încerc.

— Am fost la părinții tăi, i-a spus Georgianeii, dar nu am reușit să le văd chipurile pentru că sunt foarte supărați. Tatăl tău este cel mai bolnav dintre părinții voștri.

— Vrei să-ți arăt niște fotografii cu chipurile părinților ei?

— Da, mi-a răspuns Hanna.

— Arată-i două poze de când erau tineri, mi-a sugerat Georgiana.

Așa am făcut. Am așezat fotografiile pe marginea mesei. Hanna le-a privit mult timp cu interes.

— Ți se pare cunoscut vreun chip? am întrebat-o eu.

— Da.

— Știi cine au fost?

— Da, cu certitudine. Femeia a fost prietena mea care m-a ajutat cu biserica. Acum este credincioasă?

— Este foarte credincioasă, i-a răspuns Georgiana.

— Mă bucur să aud asta. Tatăl tău a fost tatăl meu.

— Ești sigură? a întrebat-o Georgiana.

— Da, foarte sigură. Mă bucur foarte mult că i-am găsit și pe ei. Îmi pare foarte rău că este bolnav. - S-a uitat cu atenție la mine.

— Acum știi ce-ți lipsește: mustața.

— Purtam mustață?

— Da. Să lăsați aici chipurile.

— Se numesc fotografii.

— Nu știi cum se numesc și nici cum se fac.

— Aparatul de fotografiat încă nu era inventat pe vremea aceea.

— Acum plec, dar mă întorc diseară.

Când a revenit era foarte supărată. Eu nu mă simțem bine și nu prea aveam chef de stat la taifas.

— Hanna este aici și pare supărată, mi-a spus Georgiana.

— Ce s-a întâmplat? Cine te-a supărat? am întrebat-o eu.

— Am văzut ceva foarte rău în globul timpului. Ian a spus la mai multe persoane că tu refuzi să-i cedezi partea ta de moștenire și cineva a mers la vrăjitoare. Am văzut cum vi s-au făcut farmece. De asemenea, vi s-a urat să nu vă mai înțelegeți între voi, în casa voastră și să vă meargă rău. Sunt foarte supărată.

— Și noi, i-a zis Georgiana. În urmă cu câteva nopți, eu am visat cum Robert (Ian) mi-a arătat în curtea lui o mulțime de pui de găină, iar Matei a visat cum mama lui Remus se împiedica de șobolani.

— Farmece. Și în vremea în care am trăit noi

împreună, puii reprezentau același lucru. Trebuie să vă rugați și să mergeți la o biserică ce are putere mare.

— Deja mergem.

— Să evitați certurile ca să nu alimentați cu energie urările făcute.

— Deasigur, așa vom face. Spune-mi, ți-ai mai căutat rudele, să zicem, în urmă cu câțiva zeci de ani sau mai mult?

— Eu sunt liberă de puțin timp.

— Am înțeles. Aveai o intuiție bună?

— Da, am și acum.

— Bine. Poate că ne va fi de folos.

— Intuiția mea?

— Da.

— Poți să-mi spui ce îți notezi aproape zilnic?

— Țin un jurnal în care scriu ce mi s-a întâmplat în cursul zilelor, ce m-a impresionat în mod plăcut sau neplăcut, impresii despre oameni.

— Îți notezi și despre noi?

— Da.

— Nu este bine.

— De ce?

— Prietena mea care m-a ajutat ținea un jurnal în care își nota visele. A fost pedepsită foarte rău, și-a pierdut familia.

— Ești sigură că acesta a fost motivul?

— Visele sunt taine ale lui Dumnezeu, nu este bine să le notezi.

— Bine, dar și în Biblie sunt descrise multe vise. Cum se numea fetița noastră? am întrebat-o dorind să schimb subiectul discuției.

— Helena.

— Cu ea te-ai întâlnit?

— Încă nu, dar am să încerc să aflu.

— Știi când a murit mama ta?
— Nu. Știu că are un talent, însă deocamdată nu vi-l spun.

— Cum dorești.

10 Octombrie 2002. În data de 5 octombrie Hanna ne-a însoțit la petrecerea prin care a fost sărbătorită ziua de naștere a Biancăi. Pe drum s-a uitat cu interes la „cutiile pe roți” și s-a amuzat privind oamenii „care vorbeau singuri”. Noi i-am explicat că acele cutii se numesc automobile și sunt un fel de trăsură, dar fără cai, iar oamenii pe care i-a văzut vorbind singuri, de fapt, vorbeau cu alți oameni prin intermediul unui instrument numit telefon portabil.

Astăzi Hanna ne-a anunțat că urmează să fie trimisă să se reîntrepeze. Ea a cerut să i se permită să-și aleagă părinții, dar a fost refuzată. Cei la care dorea ea să se ducă au o situație materială foarte bună. În ultima viață întrupată, chiar dacă a murit în chinuri, a avut tot ce și-a dorit, acum trebuie să cunoască și alt mod de a trăi. A fost întrebată ce ar dori să facă ajungând în lumea noastră. Ea a răspuns că dorește să-l ajute pe Matei. I s-a răspuns că va avea acest prilej, dar acum trebuie să se ducă într-o familie necunoscută. Va fi băiat și va vorbi o limbă germanică. Nu cunoaște cum se numește țara unde urmează să se reîntrepeze.

— A fost asistată de un înger avocat care a sfătuit-o ce să spună și ce să nu spună.

— Când intră spiritul în copilul care urmează să se nască? am întrebat-o pe Hanna.

— După ce este complet format, mai precis când începe să-i bată inima.

— Asta înseamnă 2, 5 - 3 luni.

— Da. Nu la toți copiii începe să bată inima în același timp, ci într-un interval de timp de 2 - 3 săptămâni.

— În burta mamei îți vei mai reaminti ceva?

— Tot. Sunt copii care își amintesc trecutul câțiva ani după naștere. Foarte puțini dintre aceștia și-l amintesc și când ajung maturi. Regret că nu pot să văd și eu fotografiile făcute la onomastica Biancăi. Îmi pare rău că trebuie să o iau iar de la capăt, că tu și tata sunteți bolnavi. Am început deja să am sentimente omenești.

— Deci la ora 24 trebuie să pleci.

— Da, mă reîncarnez și nu vom mai putea vorbi.

— Ți doresc să ai parte de părinți buni, de sănătate și noroc! i-am urat eu la despărțire.

Înțeleptul, Hanna, Sfătuitorul, Dinara, spiritul neliniștit, Rodul soarelui, Erza Stavropulos, Elya.

19 Octombrie 2002. Înțeleptul ne-a întrebat dacă acceptăm să aducă pe cineva care poate să simtă energiile negative și malefice. Atât eu cât și Georgiana am fost de acord. A venit însoțit de „Sfătuitorul” și conducătorul templului. Acesta poartă o mantie roșie cu însemnele simbolurilor ying și yang pe spate, este ras pe cap și are desenat un dragon pe față. Sfătuitorul a mai avut două întrupări după cea de la templu, una în Grecia și cealaltă în Rusia. În Rusia a fost sora Aniei. Cunoaște în proporție de 90% tot ce se întâmplă acum în lume și îi sunt familiari termenii de exprimare modernă. M-a sfătuit să cedez partea mea de moștenire în favoarea nepotului meu Robert pentru a scăpa de gândurile și vorbele rele ale rudelor mele.

— Toți trei trebuie să învățați să fiți răbdători. Matei a venit cu multă răbdare. Am să vă spun pentru fiecare ce mai aveți de învățat. Cel bun, adică eu, să-l găsească pe Dumnezeu. Am văzut că l-ai găsit în urmă cu câțiva ani. Să fii darnic; aici mai ai de lucrat mult. Să acorzi celorlalți dreptate și să nu mai crezi că numai tu ai dreptate. Să fii bun cu ceilalți, nu numai cu membrii familiei tale. Să nu-ți

pierzi speranța pentru a nu-ți pierde și credința. Georgiana: Să-ți învingi dorința de a cunoaște viitorul cu ajutorul ghicitorilor, să fii darnică – am văzut că ești, să nu cauți să te răzbuni pe cei care ți-au făcut rău, să nu-ți pierzi speranța. Matei: Să te ferești de tentații pentru că sub o puternică strălucire se poate ascunde rugina. Să fii bun, împăciuitoare și să faci bine oricui poți. Meseria pe care o vei practica atunci când vei fi mare va implica această calitate. Să fii încrezător în tine și să nu-ți mai fie teamă să le spui oamenilor ce gândești.

La televizor era un film documentar despre fantome și spirite care pot mișca obiecte.

— Spune-mi, l-am rugat eu, spiritele care bântuie prin lumea materială, au rămas aici pentru că nu au fost ajutate să se înalțe?

— Toate spiritele sunt ajutate să se înalțe. Cele care refuză ajutorul sunt lăsate să-și consume neliniștea, dar sunt supravegheate. Unele spirite care bântuie prin lumea materială au fost pedepsite să rămână jos; este o mare pedeapsă să nu fii ajutat să evoluezi.

— Nu înțeleg cum unele spirite pot mișca obiecte.

— Toate putem face acest lucru, dar atunci când ni se dă voie și numai pentru a ajuta. Nu pot să-ți explic cu ce forță facem asta.

— Spune-mi, spiritele animalelor unde se află?

— În alt spațiu.

— Este adevărat, unele spirite umane pot fi trimise să se întrupeze în animale?

— Foarte rar și numai ca pedeapsă pentru fapte foarte grave. Acum trebuie să plec.

Îngereasa în vis:

— Ai sufletul învăluit în întuneric. Nici părinții tăi și nici cel sortit ție de la Dumnezeu nu sunt lângă tine și nu te înțeleg. Vorbește cu ei și roagă-i să te ajute să ieși la

lumină.

— De ce văd și pot vorbi cu unele spirite?

— Nu va mai dura mult, mai ai puțin și o să scapi de necazuri. După aceea nu o să le mai poți vedea și auzii. Acum, ele încearcă să te ajute. Caută să nu-ți pierzi încrederea și credința.

20 Octombrie 2002. Azi mi-am sunat la telefon rudele și le-am spus că renunț la partea mea de moștenire fără să mai am vreo pretenție de la ele. Au fost impresionate de hotărârea mea. Seara, a venit Sfătuitorul, mi-a spus că am luat o hotărâre înțeleaptă și promisiunea mea a fost primită bine „sus”.

21 Octombrie 2002. După ce s-a dus la culcare Matei, ne-am trezit cu Hanna în sufragerie. Purta un veșmânt alb cum au călugărițele.

— Așa repede te-ai întors în lumea spiritelor?!

— Da, și mă bucur.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost chemată înapoi.

— A avortat?

— A pierdut sarcina. Am fost o pedeapsă pentru cei la care am fost trimisă.

— Să nu te superi pentru întrebarea pe care ți-o voi pune, dacă nu ai voie, nu-mi răspunzi la ea.

— Bine.

— Întorcându-te, ai pornit iar de la nivelele de jos sau ai urcat direct la nivelul la care te aflai în momentul în care ai plecat?

— Nu am voie să-ți spun.

— Am înțeles. Cum a fost întoarcerea?

— Ușoară. Cred că am să mă duc la Ian.

— Nu este bine că urmărești în continuare să te răzbuni.

— Atunci când voi reveni în lumea întrupată, oricum,

nu o să mai știu nimic din ceea ce mi s-a întâmplat în trecut. Dacă Ian va fi un om bun, cred că ne vom înțelege.

— În burta mamei cum a fost?

— Nu am înțeles nimic din ce vorbeau.

— Dar mai știai ce ai lăsat în urmă, în lumea spiritelor?

— Desigur, nu am uitat nimic.

I-am arătat o fotografie cu Bianca.

— Globulețul acesta transparent de pe umărul copilei ești tu?

— Ce vrei să faci cu fotografia?

— Nimic. Vreau să știu dacă ești și tu în ea. Altcineva din lumea voastră mi-a spus că acel globuleț ar putea fi un spirit.

— Nu am voie să-ți răspund la întrebare, nu sunt atât de evoluată încât să-ți dau un răspuns clar. Georgiana ce a pățit de și-a tuns părul atât de scurt?

— S-a supărat că nu am lăsat-o să-și vopsească iar părul. A trecut numai o săptămână de la ultima vopsire și riscă să și-l distrugă dacă o face prea des.

— De ce ai lăsat-o să se tundă așa?

— A fost alegerea ei. Am lăsat-o să vadă urmările propriei crize de mânie. Este trecut de miezul nopții, mi-e somn și mă duc să mă culc lângă Matei. Voi puteți să faceți conversație în continuare.

M-am băgat în pat lângă copil și până să adorm m-am gândit la faptul că Hanna, întorcându-se în lumea spiritelor, ar fi putut fi unul dintre spiritele albe de care nu a putut să se apropie Veronica-Ania în timpul înălțării ei.

23 - 24 Octombrie 2002. Veronica-Ania:

— Pământul pe care se află construit blocul vostru și o mare parte din cartier este încărcat cu energie negativă.

— Care este motivul? am întrebat-o eu.

— Mulți oameni au avut de suferit când le-au fost

demolate casele și au aruncat blesteme asupra lui. Pământul de lângă lac este bun.

— Și cel spre podul Grant?

— O mare parte din el este încărcat tot cu energie negativă. Ar fi bine să vă mutați în altă casă.

— Când vom câștiga la loto, am glumit eu.

— Tu ești furios, mi-a spus Ania.

— Am destule motive. Nu înțeleg de ce am ajuns în impasul în care mă aflu.

— Ți s-a urat la naștere ca tot ce aduni cu mâinile să risipești cu vorbele. Tu de puțin timp te-ai schimbat în bine.

— Altceva?

— Ești făcut din două feluri de energie, una pozitivă, moștenită de la tatăl tău și una negativă, moștenită de la mama ta.

— Știu asta.

— Nici tu și nici sora ta nu ați vrut să veniți la părinții pe care îi aveți, dar ați fost trimiși ca pedeapsă pentru mama voastră. Ați suferit și voi, dar a suferit și ea. Tu poți să omori cu privirea când ești furios, fie animal sau plantă.

— Ei, nici chiar așa!

— Așa este.

— Dar eu nu vreau.

— Fii atent ce urări faci fiindcă se lipesc.

— Știu asta și caut să fiu atent. Ceva bun din ceea ce mi s-a urat poți să-mi spui?

— Când îți vei pierde speranța, vei fi salvat. Un bun exemplu este faptul că s-a născut Matei. Mult timp ai știut și ai crezut că nu o să ai copii.

— Așa este.

— În Georgiana mocnește dorința de a se răzbuna.

— Da, pe mine.

— Nu, ea încă nu știe pe cine, dar simte acest lucru.

Te-ai gândit că îl nedreptățești pe Matei atunci când ai hotărât să cedezi partea ta de moștenire?

— Da, însă am făcut-o ca să ne găsim liniștea și să nu mai fim bombardați cu energia negativă trimisă de gândurile și vorbele rele ale rudelor mele. Mă rog ca Dumnezeu să-i dea mai mult decât a pierdut.

— Faptul că ai luat hotărârea de a ceda, îți va fi de folos o dată sau de mai multe ori în viață. Vei vedea. Am să cercetez problema cu cele două energii din tine și am să vin după-amiază.

— Te aștept.

După-amiază:

— Mama ta este purtătoare de energie negativă deoarece a fost vrăjitoare. Am făcut cercetări până la anul 1600 și am descoperit că în perioada 1800 - 1820 s-a ocupat cu vrăjitoria în Germania. A trăit la țară, dar a avut mulți bani, câștigați în urma actelor de vrăjitorie. În jurul anului 1600 a fost călău în Japonia. În această viață trebuie să învețe să fie bună cu toată lumea fără să aștepte răsplată sau să pună condiții.

— Îmi doresc să nu mă mai întâlnesc cu ea în viețile următoare.

— Ea vrea să se mai întâlnească cu tine.

— Am să mă rog ca această dorință să nu i se îndeplinească.

25 Octombrie 2002. În ultima lună am mai fost vizitați de un spirit care în trecut l-a cunoscut și l-a iubit pe Matei; acum vrea să-l ajute și chiar să se întrupeze într-unul din copiii lui. Spiritul se numește Dinara, a fost vrăjitorul și sfătuitorul lui Matei în urmă cu mai mult de 2000 de ani, în vremea în care acesta a fost stăpânul Damascului. Dinara vorbea sanscrita și era o femeie frumoasă. Matei se numea Asir și domnea peste o populație care număra 750 de suflete. Semsiah era numele

soției lui Asir, pe care Matei o va întâlni iar în această viață și Dinara crede că îi va fi tot soție. Asir a ajuns rege la vârsta de 15 ani și a fost un stăpân bun și înțelept. Dinara este cea care ne-a spus că globulețul care se vede în fotografie alături de Bianca ar putea fi un spirit. Tot ea ne-a spus că numai îngerii pot vedea spiritele muritorilor sub formă de glob de lumină, în timp ce spiritele muritorilor se văd între ele sub formă umană.

17 Noiembrie 2002. Eu m-am așezat să dorm lângă Matei. Georgiana nu putea să doarmă și a rămas în sufragerie să se uite la televizor. A vrut să ia o pernă de pe un scaun aflat lângă bibliotecă și în timpul acesta au căzut vreo 10 cărți de pe raftul de sus. Georgiana a tras un țipăt de spaimă și s-a retras lângă ușă. Am venit să văd ce s-a întâmplat.

— Ce ai pățit de ai țipat?

— Au căzut cărțile acelea de pe bibliotecă.

— Stai liniștită. Nu trebuie să-ți fie teamă.

S-a așezat ușor pe canapea.

— Nu știi cine este, nu-l văd, dar îl simt.

— Indiferent cine ești, arată-te și spune-ne ce dorești! Să știi că nouă nu ne este frică de tine, i-am spus cu calm spiritului, dar pe un ton categoric.

Eu am tămâiat și Georgiana a stropit cu apă sfințită prin cameră.

— Îl simt.

— Te cred, dragă. Stai liniștită, sunt lângă tine și nu-ți va face nimeni niciun rău. Mie nu-mi este teamă de spiritele care ne vizitează.

Am simțit și eu prezența spiritului când m-am apropiat de fereastră.

— Arată-te și spune de ce ai aruncat cărțile din bibliotecă?

Spiritul a vorbit:

— Soția ta i-a făcut rău nepoatei mele.
— Cine este nepoata ta?
— Alina. Aceasta a plătit mai mult decât soția ta și a rămas și fără serviciu.

— Cine spui că ești?
— Bunicul ei...
— Alina nu a rămas fără serviciu din cauza soției mele, i-a fost desfăcut contractul de muncă pentru ce a făcut cu mânuțele ei. Știi ce a făcut?

— Da, știi tot. Dacă soția ta nu se ducea cu caseta la conducătorii instituției la care lucrau amândouă, nepoata mea ar fi avut și acum un loc de muncă.

— Te înșeli. Alina, plătind cele 20 de milioane de lei, care i-au fost cerute pentru a acoperi presupusul prejudiciu ce l-ar fi adus instituției, și-a recunoscut fapta. Nu trebuia să plătească pentru că nu și-a însușit acei bani.

— A fost cinstită.

— Doar pe jumătate. A spus că primea hârtiile de valoare de la soția mea, dar adevărul este că amândouă le primeau de la Margareta.

— Dar soția ta a luat mai mulți bani.

— Nu este adevărat. Alina a vândut și pentru propriul buzunar din ce a primit de la Margareta. Du-te să o sperii pe aceasta!

— Nu știu unde locuiește.

— Nici noi nu știm unde locuiește, dar o poți găsi la locul ei de muncă.

— Dacă voi nu erați săraci și soția ta nu accepta oferta Margaretei, nu se mai întâmpla...

— Acum nu mai contează. Alina plătește pentru ambiția ei prostească. Soția mea nu este de vină că Alina este șomeră și nici pentru că a divorțat pentru a doua oară. Să știi că nu a spus tot adevărul în casa ei. Noi suntem obișnuiți să vorbim cu spiritele, cred că ai văzut, și nu ne-

ai speriat răsturnând cărțile din bibliotecă, însă vei fi pedepsit pentru ce ai făcut. Pleacă și nu mai veni! Oricum, cred că nu vei mai fi lăsat să ne deranjezi.

— A venit înțeleptul, a zis Georgiana.

Acesta i-a spus ceva celuiilalt spirit iar nouă ne-a cerut să nu-i mai vorbim.

— Am să încerc altfel să mă răzbun, a spus spiritul neliniștit și a dispărut.

— Pace vouă! ne-a urât înțeleptul și a plecat și el.

23 Noiembrie 2002. Sfătuitorul a plecat din lumea spiritelor, a fost trimis într-o țară asiatică. Se va reîncarna ca femeie într-o familie cu o situație materială bună. I-ar fi plăcut să fie tot bărbat, dar și-a îndeplinit karma și a trebuit să i se schimbe sexul întrupării. Înainte de a pleca ne-a dat un sfat:

— Să nu aveți încredere în oricine este bun cu voi până nu verificați, pentru că sub aparenta bunătate se pot ascunde multă viclenie și gânduri necurate.

27 Noiembrie 2002.

— Dinara, când va fi chemată, ai putea să o însoțești pe Georgiana la poliție? am întrebat-o de cum a venit.

— De ce să o însoțesc?

— Să vezi cum este polițista ca om și ce intenții are.

— Este o femeie ambițioasă și vicleană, care vrea cu orice preț să se afirme. Nu știu dacă voi putea merge cu soția ta atunci când va fi chemată, deoarece aici, noi, toate spiritele suntem de serviciu cu rândul, fără cele neliniștite.

— Am înțeles. Voi merge eu cu Georgiana, dar cred că polițista nu-mi va permite să intru în biroul ei.

— Eu sunt convinsă că dosarul soției tale a fost trimis înapoi.

— De la procuror?

— Da, și cred că nu a ieșit la expertiză prejudiciu.

— Ce repede ai învățat să te exprimi în termenii

moderni!

— Am profesor bun și îmi place să învăț.

29 Noiembrie 2008. Dimineată am însoțit-o pe Georgiana la secția de poliție deoarece a fost chemată. Expertiza financiară a dovedit că soția mea nu a adus niciun leu prejudiciu instituției unde a lucrat și nici altcuiva. Georgiana a declarat că nu mai recunoaște nici falsul în acte fiindcă nu i-au fost prezentate documentele în original. A cerut iar caseta audio cu înregistrările convorbirilor dintre ea și fostul ei șef și actele în original. Polițista i-a făcut citație pentru următorul termen de prezentare: 9 Ianuarie 2003. În cursul nopții, Dinara i-a spus în vis Georgianeii că polițista nu va obține niciun act în original de la Poșta Română.

5 Decembrie 2002. La rugămintea Georgianeii, Dinara a făcut cercetări și a aflat motivul pentru care aceasta iubește atât de mult hainele.

În ultima viața anterioară, care s-a consumat la sfârșitul secolului 19, Georgiana a fost fiul unui croitor arab. A avut-o ca mamă pe cea care acum este Margareta. Aceasta și-a părăsit soțul când copilul era mic și nu a mai vrut să știe de ei. Tatăl era un croitor talentat și lucra haine scumpe pentru conducătorul ținutului în care trăiau. Muncea numai pentru mâncare și acoperișul de deasupra capului. Pentru că era foarte credincios, nu accepta bani. După ce l-a părăsit, soția lui s-a recăsătorit cu un bărbat bogat și a devenit prietena soției celui pentru care lucra fostul ei soț. Din răutate, a trimis hoți la croitor să-i fure hainele lucrate și i-a spus prietenei ei că cel care le lucrează hainele le-a vândut. Croitorul avea mai multe cufere cu haine și când a constatat că acestea i-au fost furate, de supărare, a făcut infarct și a murit. Slugile celui pentru care a lucrat, fiind instigate de mama fără suflet, l-au acuzat pe copil că și-a otrăvit tatăl ca să-i fure hainele.

Copilul, care avea doar 10 ani, a fost alungat din casa în care a locuit împreună cu tatăl lui și a trăit din mila oamenilor și a preoților; a suferit de foame și sete, dar nu și-a pierdut credința. A murit la 20 de ani de epuizare fizică.

Motivul pentru care Georgiana iubește acum hainele este acela că i-a rămas înregistrat în subconștient cât de greu și de complicat era pentru tatăl croitor să le lucreze. Cu toate că nu erau făcute pentru el, copilul a suferit cumplit când acestea au fost furate. S-a odihnit puțin în lumea spiritelor, în jur de 50 de ani. A venit așa de repede în lumea întrupată deoarece a trebuit să se întâlnească iar cu cea care atunci i-a dat viață. Georgiana nu s-a răzbunat pe Margareta pentru răul făcut atunci și a avut iar de suferit din cauza ei, pentru că a fost ispita. Femeia își va primi pedeapsa de la Divinitate. (Acum, când transcriu jurnalul, am observat că îngereasa i-a spus

Georgianeii că în viața anterioară a trăit la sfârșitul secolului 19, tot ca bărbat, și a fost lăsată să moară de foame de fratele mai mare... Poate că evenimentul povestit de Dinara s-a consumat în altă perioadă de timp).

Georgiana a rugat spiritul să facă cercetări și să afle de ce îi este teamă de morți. I se face rău când vede trupuri neînsuflețite.

Dinara mi-a spus că eu m-am întrupat pentru a patra oară la rând în bărbat deoarece nu mi-am îndeplinit menirea. Și tot ea este cea care în urmă cu o săptămână ne-a spus că nepotul meu cel mic va fi operat de urgență la coloana vertebrală, fapt care a avut loc ieri.

14 Decembrie 2002. Spiritul numit „Rodul soarelui” ne-a vizitat doar de 4 ori. Mie mi-a fost soț în India iar Georgiana i-a fost frate. Robert a fost fiica noastră. Deoarece fata ne-a furat bijuteriile și obiectele de valoare și a fugit cu ele, Rodul soarelui a blestemat-o, iar regele a

condamnat-o la moarte după ce a fost prinsă de oamenii trimiși să o caute. Matei i-a fost stăpân în Anglia. Prințul Eduard l-a salvat de la moarte pe Rodul soarelui, care atunci a fost surdo-mut, și acesta a devenit servitorul și gustătorul lui de mâncare. Acum Rodul soarelui trebuie să plece, se va reîncarna și are o misiune de pace, va trebui să aducă pacea între oamenii unui popor mare și rece. Mi-a arătat pe hartă țara unde urmează să se reîncarneze, aceasta este Germania. Nu știe ce sex va avea, i se va spune la plecare.

15 Decembrie 2002. A venit Erza. Aceasta mi-a fost mamă în jurul anului 100. A mai avut o întrupare între timp, în urmă cu vreo 900 de ani. A venit cu înfățișarea pe care a avut-o în vremea în care mi-a fost mamă: o bătrână distinsă, cu părul alb. Este un spirit sobru, rece și distant. Până la noi, nu a mai vorbit cu nimeni. A avut 5 copii: 4 băieți și o fată. Eu am fost băiat și eram preferatul ei. Mă numeam Ioan și în timpul liber pictam pereții lăcașurilor religioase. Virgil, prietenul meu din tinerețe, mi-a fost frate iar Verona mi-a fost tot soră. Pe Verona nu a iubit-o pentru că a fost prostituată. Verona, în reîncarnările pe care le-a avut de atunci și până la ultima, cea actuală, a fost mai mult femeie și a trăit ca ibovnică, prostituată, curtezană. Au interesat-o tot timpul numai banii. A decăzut mult ca spirit și dacă nu încearcă să se schimbe și să se apropie de Dumnezeu, viitoarea întrupare îi va fi mai grea decât aceasta. Când a fost sora lui Virgil nu s-au înțeles și în această viață trebuiau să se armonizeze, dar nu au reușit; ea se face vinovată de eșec. Erza nu a putut să se apropie de casa părinților noștri și nici de casa Veronei. A auzit un vuiet și a văzut un vârtej care pentru ea au însemnat pericol. Pe mine m-a văzut de mai multe ori în această viață, dar numai când eram internat în spital deoarece de acel loc a putut să se apropie.

Am fost evrei și am trăit în Erusalim. Ceilalți doi frați nu sunt întrupați acum. Toți am îmbrățișat religia creștină. Eu eram cadiu și împărțeam dreptatea la oameni. Am fost căsătorit cu cel care acum este copilul meu și am avut trei copii, toți băieți. Soția mea era virtuoașă, frumoasă la chip, gospodină și mamă bună. Unul dintre copiii mei a fost Cornelia. Spre bătrânețe, mi-am făcut testamentul și jumătate din avere am lăsat-o soției mele, iar cealaltă jumătate copiilor mei. Băiatul, care acum este Cornelia, m-a blestemat fiindcă nu i-am lăsat lui întreaga avere. Nu și-a retras blestemul și din cauza lui am murit la vârsta de 75 ani. Erza m-a îngropat și la puțin timp după mine a murit și ea, la vârsta de 93 ani. Cornelia, deoarece nu și-a retras blestemul în nicio viață trăită până acum, a fost pedepsită să nu poată naște copii atunci când se întrupează ca femeie.

— Când am vrut să mă căsătoresc cu ea, mi-a cerut să-mi vând casa și banii care i-aș fi luat să-i investesc în apartamentul ei. Am refuzat-o și cu 2 zile înainte de cununia civilă s-a dus la primărie și a retras actele. (Am povestit acest episod din viața mea în capitolul „Eu, păcătosul”).

Erza a văzut cele două războaie mondiale și a suferit pentru ce a pățit poporul ei. Evreii au fost astfel pedepsiți că nu au crezut în Iisus. Ea s-a rugat și se roagă pentru copiii ei. Mi-a cerut să vorbesc cu Verona și să încerc, pentru binele ei, să o conving să se apropie de Dumnezeu.

La scurt timp după ce a plecat Erza a venit cel care i-a fost frate lui Matei în vremea când a trăit în Grecia: un bătrân îmbrăcat în haine albe preotești. Este un spirit jovial. Numele lui a fost Stavropulos. În tinerețe a avut o mare suferință sentimentală datorată unei femei pe care a iubit-o și care l-a dezamăgit și din această cauză s-a călugărit. Ca preot călugăr a ajuns până la rangul de

arhiepiscop ortodox. Numele lui de călugăr a fost Tionisios. S-a bucurat când a auzit că Matei vrea să vorbească cu el. L-a urmărit în timp și știe multe despre viețile lui trecute. Matei a vrut să vină la Georgiana, dar a fost și trimis pentru că acum, în vremea în care trăim, tentațiile sunt foarte mari iar cel care i-a fost frate trebuie să le facă față. I-a vorbit lui Matei încercând să-l convingă să aibă mai multă grijă de trupul lui.

— Cum tu te bucuri când iei la școală o notă de 10, așa se bucură fiecare parte a trupului tău când o îngrijești cum trebuie. Ți-ai mai pierdut din înțelepciune. În nicio altă viață nu ai stat aplecat, cum stai în aceasta. Ai mare grijă de coloana ta vertebrală, de unghiile tale, de părul tău, de dantura ta. Părinții tăi îți vor binele și suferă când nu-i asculți sau când ai o suferință. Eu nu am avut niciodată copii, dar văd că părinții tăi sunt buni cu tine.

Matei a fost un bun orator și un bun matematician. S-a căsătorit și a avut copii. Tionisios a mai avut două întrupări de când a fost frate cu Matei. În prima întrupare a fost călugărită iar în a doua, și ultima, preot călugăr anglican. L-a cunoscut pe Matei și în Anglia, cu toate că nu au fost rude. Prințul Eduard i-a cerut o dată un sfat după care se ducea mereu să i se confeseze fiindcă a dorit să-i fie duhovnic.

Tionisios speră ca în viața următoare să fie tot preot. Dorește să evolueze atât de mult încât să nu se mai reîncarneze. Are voință și pentru acest țel a sacrificat tot. Decepția sentimentală pe care a avut-o când a trăit în Grecia l-a ajutat să devină preot și să evolueze căutându-l mereu pe Dumnezeu și slujindu-i Lui. Spiritelor care se apropie de sfârșitul ciclului de evoluție li se permite să-și aleagă sexul pe care doresc să-l aibă atunci când urmează să vină în lumea materială. Pentru Tionisios este mai ușor să fie bărbat călugăr sau preot. Ca bărbat poate să

cunoască mai mult din tainele lui Dumnezeu.

Va mai veni să stea de vorbă cu noi, dar până atunci va căuta să afle care sunt dușmanii lui Matei; este adevărat că este copil, însă și copil fiind trebuie să se ferească de unii dintre semenii lui.

— Trebuie să înveți fără să fii constrâns și nu mă refer la învățăturile pe care le primești la școală. Faptul că a trebuit să fii operat de mai multe ori la picior a fost o lecție. Dacă îți ascultai părinții și îl lăsați pe tatăl tău să-ți taie unghiile la degetele de la picioare, nu ajungeai să te infectezi. Nu mai fi încăpățânat și ai grijă de sănătatea ta.

(În decurs de 3 ani, Matei a fost operat de mai multe ori la degetele mari de la picioare din cauza unghiilor încarnate și infectate. Pentru una dintre operații a fost internat la spitalul de copii „Grigore Alexandrescu”).

17 Decembrie 2002, ora 2 și 30. Adormisem. Georgiana a venit să mă trezească deoarece un spirit necunoscut voia să facă ceva în dormitor.

— Cum arată? am întrebat-o eu.

— Este spiritul unei femei.

Am urmat-o în camera alăturată și m-am așezat pe marginea patului.

— Cine ești?

— Ți-am fost mamă.

— În ce țară am trăit?

— Nu am avut țară.

— Atunci, cărui popor aparțineam?

— Am fost huni.

— Și ce încercai să faci acum?

— Voiam să te răzbun.

— Nu înțeleg!

— Am văzut că femeia de lângă tine te-a supărat în cursul zilei care a trecut și am vrut să o sperii. Nu știam că mă vede.

- Cum aveai de gând să o sperii?
- Am vrut să arunc cu obiectul acela în ea (ursulețul de pluș), dar m-am răzgândit și am vrut să răstorn scaunul.
- De ce ești furioasă?
- Nu suport să te văd supărat. Dacă cineva încearcă să-ți facă rău, eu te răzbun.
- Cum?
- În multe feluri. De ea și de copil nu pot să mă ating, sunt protejați, dar pot să-i sperii. Ți-am stricat în casă ceva care se înșurubează, dar am văzut că tot tu l-ai reparat, așa că am renunțat. Mamei tale i-am pus piedică de câteva ori, a căzut și s-a lovit rău, la fel i-am făcut și tatălui tău. În casele lor sunt multe fapte hidoase, dar mie nu-mi este frică și mă strecor printre ele. Îți mai spun ceva, dar te vei supăra.
- Nu mă supăr.
- Sora ta are un copil care acum este bolnav. Am văzut cum te-a supărat și am vrut să o fac să sufere și ea.
- Și ce ai făcut?
- Eu l-am îndemnat pe copilul ei să ridice roaba cu lemne, fapt care i-a produs acea mare suferință la coloana vertebrală de a trebuit să meargă la tămăduitori și să-l coase.
- Am înțeles, dar nu trebuia să faci așa ceva. Eu te iert. Sunt convins că știi că făcând rău vei fi pedepsită.
- Oricum sunt pedepsită. Nu am fost iertată și pentru mine nu mai contează dacă fac rău sau bine.
- Înseamnă că ești la un nivel foarte apropiat de pământ.
- Da.
- Lumină ai?
- Da, dar nu atât cât aș vrea.
- Și sunt numai spirite agitate și furioase... am completat eu.

— Da, însă eu mă simt bine printre ele.

— Te rog să nu mai faci rău nimănui, pentru niciun motiv. Caută să te liniștești și să-ți găsești pacea. Tu trebuie să urci. În straturile superioare o să-ți fie mult mai bine.

— Ai să mă ajuți?

— Dacă pot, da.

— Te-am iubit foarte mult și aveam încredere în tine.

— Te cred. Încearcă să ai și acum încredere în mine.

Cum te numeai?

— Elya.

— Și eu?

— Raimu.

— Cum am murit?

— Nu știu pentru că ne-am despărțit și nu ne-am mai întâlnit. Te-am căutat, dar nu te-am mai găsit.

— Tu cum ai murit?

— A fost o iarnă geroasă și nu am mai găsit vânat.

— Îmi pare rău. Am avut vreo credință?

— Eu, spre sfârșitul vieții, am început să cred în Zamolxe.

— Era un zeu dac. Și eu sunt acum neam de dac.

— Femeia ta nu este, are trăsături de roman. Cel îmbrăcat în roșu este copilul tău?

— Da.

— Este prea firav.

— Este.

— Nu mănâncă?

— Mănâncă.

— Îi dai carne?

— Îi dau și carne când am cu ce să o cumpăr.

— Nu înțeleg.

— Noi trebuie să cumpărăm mâncarea.

— De ce nu o iei?

— Nu am voie, trebuie să plătesc pentru ea.

— Arginți?

— Da.

— Când eram vie, puteam să iau tot ce doream și de unde doream. Luam prăzi, uneori bogate.

— Acum trăim în altă lume. Și acum ești vie.

— Da, într-un fel.

A venit Dinara și s-a așezat la distanță de un metru de Elya.

— Mai vezi pe cineva aici?

— În afară de voi trei?

— Da.

— Nu.

— Nu poate să o vadă pe Dinara deoarece sunt la nivele diferite, chiar dacă amândouă se află acum în dormitorul nostru. Dinara, fiind mult mai evoluată, o poate vedea pe Elya.

— Mai ești agitată?

— Puțin.

— Dacă te calmează...

— Nu știu ce înseamnă.

— Dacă te liniștește, trăneste ceva.

— Nu. Pot să fac așa ceva numai când nu sunt văzută.

Dacă vrei să mă liniștesc complet, trebuie să faceți ceva pentru mine.

— Ce anume dorești să facem?

— Să mâncăm. Dacă vă văd mâncând mă liniștesc. Eu am murit de foame. Acum nu pot să mai mânc, dar mă liniștesc dacă văd oameni mâncând. Am mai venit la tine să te răzbun, dar v-am găsit mâncând și m-am liniștit.

— Bine, am să aduc ceva de mâncare pentru toți trei.

— Am pregătit câteva sandvișuri și am început să mâncăm.

— Eu am avut nevastă?

— Da, cea cu chip de înger care a plecat.

— A murit?

— Nu, a plecat în altă țară.

— A, cred că știi despre cine vorbești. (S-a referit la Tabita. Este adevărat, această femeie, când am cunoscut-o, avea un chip foarte frumos, numai că sub înfățișarea angelică se ascundea o ființă foarte perversă).

— Cum se numește țara unde în urmă cu un an s-au prăbușit două... nu știu ce...

— Clădiri.

— Da.

— America.

— Au fost pedepsiți.

— Dar au murit oameni nevinovați.

— Eu m-am bucurat.

— Nu este bine să te bucuri de suferințele oamenilor. Religia pe care o am acum ne cere să ne iubim dușmanii și să ne rugăm pentru ei. Este adevărat, sunt și mulți oameni răi în lume, dar are cine să-i pedepsească. Am fost fericit alături de cea care mi-a fost soție?

— Nu, era foarte rea. Eu nu am plăcut-o. Ați avut doi copii.

— Ești mai liniștită?

— Da, am început să mă simt fără putere, moleșită, ca atunci când te ia somnul.

— Este un început bun. O să încerci să te schimbi?

— Dacă mă ajuți.

— Voi încerca.

— Îmi plăcea să te văd când erai mânios.

— Eu nu vreau să fiu mânios. Este adevărat, ne mai certăm între noi, însă eu nu doresc răul nimănui. Unde locuiam atunci?

— În corturi. Cum se numește locul unde vă aflați acum?

- Cameră de dormit.
- Și acela pe care stați și este moale?
- Pat. Noi am terminat de mâncat.
- Văd și sunt liniștită deoarece simt că v-ați săturat.
- Bine, acum te rog să pleci, se face dimineată în curând și noi vrem să dormim.
- Atunci nu avea importanță.
- Acum are, suntem obosiți și trebuie să dormim. Dacă vrei, poți să mai vii să vorbim, dar când este lumină afară. Și te rog să nu mai faci nimănui rău.
- Bine, acum plec.
- Cum arată? am întrebat-o pe Georgiana.
- Ciudat. Este durdulie, are părul împletit în multe codițe, cu salbe prinse de ele, un colier la gât, cercei în urechi și inele pe aproape toate degetele de la mâini.
- Hainele sunt din piele?
- Nu, sunt țesute. Gata, a plecat.
- Ți-ai luat un mare angajament atunci când ai promis că vrei să o ajuți, mi-a spus Dinara.
- Știu, dar am să încerc să o ajut.
- În primul rând, va trebui să fii tu liniștit.
- Am să mă străduiesc să fiu.

20 Decembrie 2002. Elya vine de două ori pe zi. Trebuie să ne vadă mâncând și trebuie să ne simtă sătuli, asta o face să fie liniștită și să urce câte puțin. De asemenea, trebuie să nu ne certăm, dacă ne vede certându-ne, devine neliniștită. Dinara și înțeleptul sunt spirite însoțitoare și o ajută și ei în lumea spiritelor să evolueze.

21 Decembrie 2002. Elya a urcat un nivel.

Armand, Elena, Izabela, spiritul fără nume, Amina, Wilhemina, Denisa, Bătrâna.

25 Decembrie 2002. Este seara de Crăciun. Ne-au vizitat pe rând toate spiritele de muritori care ne-au iubit

în actuala viață și unele care ne-au cunoscut în trecut. Au venit și două spirite necunoscute: Izabel și Armand, dar nu au putut rămâne amândouă. Izabel s-a oferit să plece și să vină în altă zi.

— Armand, tu unde ai trăit?

— În Țările de Jos. Am fost flamand. Tu mi-ai fost frate mai mic, copilul tău mi-a fost fiică, iar soția ta fiu.

— Când am trăit?

— Nu-mi mai aduc aminte pentru că de atunci am mai avut două întrupări.

— Ne-am înțeles bine între noi?

— Da.

— Ce poți să ne mai spui?

— Tu ai fost alchimist, făceai tot felul de amestecuri din plante și substanțe pe care le foloseam pentru a trata oamenii bolnavi. Eu eram medic. Fata era înțeleaptă și judeca pricinile dinte oameni. Băiatul a fost mai neascultător.

— Eu am fost căsătorit?

— Nu. Soția mea a murit la naștere și tu m-ai ajutat să cresc copiii. Fata a fost măritată cu un burgund. Nici băiatul nu s-a însurat. El era cititor în stele. Acum mai poți citi în stele? a întrebat-o pe Georgiana.

— Nu mai poate, i-am răspuns eu, dar o interesează astrologia. În prezent eu mă ocup cu cititul în stele. Cea care ți-a fost soție unde se află?

— Este cu voi.

— O cunoaștem?

— Este fratele cel mic al soției tale.

— Ionuț. Acum înțelegem de ce ne ajută.

— Este milostiv chiar dacă este rău de gură. Se poartă urât cu toți deoarece nu este iubit de oameni așa cum vrea el. Știe că cei care îi spun că-l iubesc au un interes, vor ceva de la el.

— Am înțeles.

— Dacă aş putea merge cu voi acolo unde locuiește, aş putea să vă spun mai multe și aş putea să-l ajut.

— Bine, când voi merge la mama, vei putea să mă însoțești, i-a spus Georgiana.

— Cât este de când ai trecut iar în lumea spiritelor?
am continuat eu seria întrebărilor.

— Ați auzit de Hiroșima?

— Da, știm ce s-a întâmplat acolo.

— Eu am murit atunci, aveam numai 8 ani. Sora mea, care avea 2 ani, încă trăiește, dar nu-și poate folosi picioarele. Este infirmă și din această cauză nu a putut să se căsătorească.

— Este trist ce ne spui. Ți-ai găsit liniștea? Ai putut să urci?

— Am urcat chiar foarte mult pentru că i-am salvat viața surorii mele, m-am aruncat peste ea când a explodat bomba.

— Și părinții tăi au murit atunci?

— Da, dar nu vreau să vă întristez cu povestea mea.

— Nu ne întristezi tu, ne întristează faptul că au murit multe zeci de milioane de oameni în războaiele din secolul 20.

— Mai am rude în America, însă nu mă duc acolo. Nu mai sunt supărat, totuși nu-mi plac americanii.

— Te înțeleg. Și japonezii au fost foarte cruzi, au omorât milioane de oameni nevinovați.

— Da, numai că eu eram copil.

— Acum pentru tine este important doar faptul că ți-ai găsit liniștea.

— Sunt liniștit și împăcat atât cu mine cât și cu toată lumea.

— Știi, este ora două noaptea.

— Și voi vreți să vă culcați?

- Da.
- Bine, vă las. Eu sunt un suflet bătrân.
- Adică ai avut multe întrupări?
- Da.
- Bine, acum pleacă.

27 Decembrie 2002. Azi i-am cumpărat Georgianeii inelul pe care l-a vrut. Când i l-am pus pe deget am rostit următoarele cuvinte, indicate de Dinara:

- Cu acest inel îți plătesc pentru greșelile din trecut.

Am repetat de 3 ori fraza iar Georgiana mi-a răspuns cu o formulă dictată tot de Dinara și repetată la fel, de 3 ori:

- Primesc acest inel ca plată pentru greșelile făcute față de mine în trecut.

30 Decembrie 2002. A venit Elena. Acest spirit mi-a fost mamă în viața în care am ruinat-o pe Georgiana. Am trăit la Cairo și am fost negustor. Mi-a spus că s-a bucurat când a văzut că mi-am plătit datoria. În vremea când am fost copilul ei eram foarte egoist, a zis ea. Amândoi am fost părăsiți de bărbatul care i-a fost soț și am trăit greu. Eu am lucrat la stăpân, dar după mai mulți ani am devenit partenerul lui în afaceri. Spre sfârșitul vieții ei i-a părut rău că m-a lăsat să-l ruinez pe acel om, care acum este Georgiana, și m-a îndemnat să-i dau înapoi tot ce i-am luat înșelându-l, dar nu am mai avut cui deoarece acesta a murit de supărare. Nu am fost căsătorit și nu am avut copii. Elena a mai avut o întrupare de atunci, a fost bărbat și a trăit o mare parte din viață ca sclav pe o galere. A murit din cauza unei infecții la picior.

- A trebuit să învețe ce este suferința și umilința.

La scurt timp după plecarea Elenei a venit Izabela. Aceasta i-a fost soție lui Matei în urmă cu două vieți. Au trăit în Anglia. Matei a fost fiul regelui George al VI-lea sau al lui Eduard al VI-lea, nu mai știe exact. Matei a fost

condamnat de tatăl lui la moarte pe motiv că avea legătură cu vrăjitoria și a fost ars pe rug, iar ea a fost închisă în turnul Londrei și a murit acolo. Înainte de a fi condamnat la moarte, prințul s-a întors dintr-o călătorie lungă pe mare și a povestit că a văzut cum pământul a explodat și a luat foc. Cu toate că spunea adevărul, nimeni nu l-a crezut. Regele a fost influențat, în hotărârea pe care a luat-o, de mai multe persoane care îi doreau răul prințului și voiau să-l îndepărteze de tronul pe care urma să urce după moartea regelui. Un rol important în acest eveniment nefast l-a avut conducătorul bisericii de atunci, care în prezent este diriginta lui Matei, iar trădătorii, o parte dintre colegele lui de clasă: Alexandra, Cristina și Grigore. Regele a mai avut doi copii nelegitimi și a fost foarte curvar. Cea care i-a fost doică prințului trăiește în altă țară, dar Matei se va întâlni cu ea în această viață.

— Dumnezeu i-a adus dușmanii în actuala viață ca Matei să le demonstreze că atunci a fost nedreptățit și să se „răzbune” pe ei fiind cel mai bun elev din clasă în gimnaziu.

— Lui Matei îi este frică de foc și a învățat să aprindă aragazul cu mare greutate și insistență din partea noastră.

3 Ianuarie 2003. A venit un spirit care nu a vrut să ne spună cum se numea atunci când l-a cunoscut pe Matei, pe motiv că acum nu mai are importanță. A trăit pe o insulă din arhipelagul Fiji. A fost analfabet, dar știa să citească în semnele naturii și din această cauză stăpânul insulei l-a făcut sfetnicul și sfătuitorul său. Matei a venit la stăpânul lui pe mare, cu un vas, și l-a prins acolo erupția unui vulcan. Cel care este copilul nostru acum a suferit un șoc din cauza spaimei și a plecat în țara lui cu mintea răvășită. Spiritul fără nume a fost foarte impresionat de ceea ce a pățit atunci Matei. La scurt timp după această întâmplare a trecut în lumea spiritelor, însă nu a putut să urce mult

din cauza tristeții.

L-am pus pe Matei să aprindă și să stingă de mai multe ori aragazul. Spiritul ne-a spus că Matei încă mai are puțină teamă și o să-l urmărească de sus. Când va vedea că nu-i mai este deloc teamă de foc, se va duce unde îi este locul și ne va spune și nouă.

5 Ianuarie 2003. Amina mi-a fost soție cu 5 vieți în urmă, în Etiopia, iar Matei i-a fost mătușă. Tatăl ei a fost francez, dar nu a rămas cu mama ei, a părăsit-o înainte ca aceasta să nască. Mama Aminei a murit de tânără și a crescut-o mătușa ei. Eu m-am ocupat cu vânzarea pietrelor prețioase. Mătușa a văzut în vis unde se afla zăcământul de diamante, l-am căutat împreună și l-am găsit. Un diamant negru, pe care eu l-am purtat la gât, mi-a adus ghinion și acesta m-a urmărit și în viețile următoare. Am murit de boală.

— Amina în ultima ei viață întrupată a trăit în Virginia, a fost negru și a murit la vârsta de 21 ani, înjunghiat de un bărbat alb, înainte de asasinarea lui J.F. Kennedy. Și-a găsit repede liniștea pentru că, la scurt timp după el, a murit și cel care i-a luat viața.

7 Ianuarie 2003. Elya a mai urcat 3 nivele și are voie să vină neînsoțită. Ieri a fost cam agitată și Dinara a adus-o legată cu un lanț de mână. S-a liniștit după ce m-a văzut mâncând și lanțul a dispărut.

Wilhemina ne-a fost mamă, mie și Georgianeii, și i-a slujit lui Wilhelm de Orania ca sfătuitoare și ghicitoare în perioada în care acesta a fost conducătorul Olandei. A fost crescută de o familie de țigani și pe noi, băieții ei, ne-a făcut din dragoste („din flori”). În ultima viață a trăit în Spania, a fost moașă și a murit în timpul primului război mondial la vârsta de 60 ani. Ne-a spus că Georgiana are inima slăbită și își poate reveni în două-trei luni dacă este liniștită și înconjurată de multă dragoste.

9 Ianuarie 2003. Azi am însoțit-o pe Georgiana la secția de poliție, dar polițista care se ocupă de dosarul ei era plecată la procuratură.

10 Ianuarie 2003. A venit un spirit care a spus că se numește „Cel priceput”; a fost frate cu mine și cu tatăl meu actual. Am trăit printre ghețarii de la Polul Nord. Eu eram mezinul și mă numeam „Ager la minte” iar fratele mijlociu, care acum îmi este tată, se numea „Bucătarul”. Numele ne erau date mai târziu, în funcție de calitățile pe care le aveam, și numai după ce erau consultați vraciul și ghicitoarea comunității. După ce m-am maturizat, am fost ales conducător, judecam cinstit pricinile, însă aplicam pedepse aspre. Trăiam în igluuri și în corturi meșteșugite din piei și blănuri de animale. Mâncam numai carne, cea mai gustoasă fiind carnea de pe labele de urs. Toți trei frații am avut familie. Vraciul și ghicitoarea erau persoanele cele mai importante după conducător. Primăvara mergeam în tundră, cale de multe săptămâni, pentru a cumpăra legume și ce ne mai trebuia. Noi, frații, ne înțelegeam bine. Înainte de a muri fratele cel mare, eu m-am certat că Bucătarul și nu am vrut să-i spun motivul. Cel priceput, de supărare, a plecat singur la vânătoare, a alunecat de pe un dâmb de gheață și a căzut în apă. Neavând cine să-l ajute, a murit înecat. Nu a mai avut altă întrupare de atunci. Eu, spre sfârșitul vieții mele devenisem cam avar, voiam să am cât mai mult pentru confortul meu. În această viață, tatăl meu are să-mi plătească deoarece atunci m-a furat.

La scurt timp după plecarea lui „Cel priceput” a venit alt spirit necunoscut.

— Cum te numești? l-am întrebat.

— Denisa.

— Frumos nume. Unde ne-am cunoscut?

— În Franța, la Tulus. Eu și soția ta am fost

prostitute iar tu ai fost matroana bordelului. Copilul vostru mi-a fost iubit, cu toate că era însurat, iar Georgiana, așa am înțeles că se numește acum, mi-a fost cea mai bună prietenă. Amândouă eram foarte frumoase. Iubitul meu era comerciant și vindea ceasuri. Am murit de meningită, dar nu știu în ce perioadă de timp ne-am cunoscut pentru că de atunci am avut mai multe întrupări în Franța și încurc amintirile.

— În ultima întrupare unde ai trăit?

— Tot în Franța, între anii 1866 - 1952 și am fost matroana unui bordel luxos din Paris. Am murit de bătrânețe.

12 Ianuarie 2003. „Cel cu rang” a venit deoarece l-a cunoscut pe Matei în urmă cu mai mult de

2500 ani. Au trăit în Egipt. El a fost mare preot iar copilul nostru era fiul celui care conducea țara. Cel pe care l-a cunoscut atunci a murit tânăr pentru că a dus o viață destrăbălată, bea mult vin, nu dormea noaptea, era pasionat de jocurile de noroc și cheltuia mulți bani din averea tatălui său la jocul cu zarurile. Cel cu rang a coborât deoarece a dorit să-i spună lui Matei să nu repete greșelile din acea întrupare ca să-i fie bine în această viață. El se află la un nivel foarte înalt, este posibil să nu se mai întrupeze niciodată și are un rang despre care nu vrea să vorbească. Are voie să vină doar de 3 ori. Va mai cobori numai dacă va vedea că Matei se culcă devreme și renunță la statul în fața televizorului. Îl va supraveghea de sus printr-un mesager.

17 Ianuarie 2003. A venit un spirit care se numea Adana. Mi-a fost fiică în urmă cu 900 de ani în India. Tatăl meu din această viață i-a fost frate. Eu am fost un om simplu, dar drept, iar ca tată eram bun și iubitor. Împreună cu cel care acum este copilul meu împărțeam dreptatea și de fiecare dată amândoi voiam să avem ultimul cuvânt.

18 Ianuarie 2003. Georgianeii s-a făcut rău și a leșinat. Eu eram în bucătărie când a venit Matei să-mi spună. M-am dus în dormitor și am găsit-o întinsă pe pat în stare de inconștiență. Nu este prima dată când leșină. După ce și-a revenit mi-a povestit că, de mai multe luni, înainte de a i se face rău, aude o voce care îi spune că trăiește degeaba și că este o povară pentru ceilalți. I se face rău de frică și leșină. I-am spus să mă anunțe când va auzi iar acea voce deoarece vreau să vorbesc cu acel spirit. Ea i-a cerut de fiecare dată să se arate, dar nu a vrut.

A venit Dinara. Nici ea nu a putut să-l vadă, numai l-a simțit câteva minute în casă. S-a oferit să afle cine este. După o oră ne-a spus că este un spirit care vrea să mă ajute pe mine, cineva care m-a iubit. Dinara crede că este bunica mea Victoria.

19 Ianuarie 2003. Înțeleptul mi-a studiat aura. Aceasta pe partea stângă a corpului este de culoare deschisă. Pe partea dreaptă, de jos până la mijloc este de culoare gri, iar în sus de un albastru închis. În zona plexului-solar culoarea este mov-violet. Fără cruciulița sfințită și fără verighetă, partea dreaptă a capului meu nu are aură. După ce îmi pun la gât cruciulița din argint și verigheta pe deget, culorile aurei de pe partea dreaptă se deschid, iar în zona capului, tot pe partea dreaptă, apare aura, care însă nu se unește cu aura de pe partea stângă a capului. Deasupra creștetului rămâne un spațiu îngust, de un deget, neacoperit de aură.

24 Ianuarie 2003. A venit o bătrânică îmbrăcată în haine albe. Nu are nume și dorește să-i spunem „Bătrâna”.

— Ați rămâne uimiți dacă v-aș spune de unde vin și cine sunt. V-am supravegheat pe toți trei de mai multe ori în decursul vieților voastre, dar numai când ați fost credincioși.

— Ai fost vreodată întrupată? am întrebat-o eu.

— Nu pot să-ți răspund la această întrebare, dar pot să vă mai spun că, dacă v-aș arăta adevăratul meu chip, nu ați vedea nimic și ați orbi.

Poate este un înger am gândit eu, după ce mi-am amintit că și îngereasa ne-a spus la fel, că nu are voie să ne arate chipul ei de lumină.

Dimineață Georgiana și-a pierdut glasul după ce s-a trezit dintr-un leșinul care a durat vreo 10 minute. I-am chemat pe fratele ei Ionuț și pe mama lor să o vadă. La plecare, aceștia mi-au spus să o internez în spital că ei nu au ce să-i facă. Bătrânica a ajutat-o pe Georgiana să-și recapete glasul, dar în cursul zilei a putut să vorbească doar în șoaptă.

27 Ianuarie 2003. Azi Georgiana a leșinat iar. Când s-a trezit din leșin îi tremura mâna stângă, jumătatea stângă a feței, vorbea greu și pocit. Bătrânica mi-a spus să-l chem pe fratele ei Ionuț pentru că acesta este milostiv și dacă o iartă, Georgiana își va reveni.

Ionuț s-a supărat deoarece ne-a dat niște bani și noi am cumpărat cu ei un frigider, fără să-i spunem. L-am sunat și i-am spus că sora lui are nevoie de el, că și-a pierdut glasul și numai el o poate ajuta să și-l recapete. Ionuț, cu toate că era bolnav, îl durea în gât, a venit repede. Georgiana a reușit să vorbească cu mare greutate și i-a cerut iertare. El a iertat-o și Georgiana a început să se simtă mai bine. În timp ce se afla lângă patul pe care ea stătea întinsă, i-am spus lui Ionuț că sora lui vede un înger și vorbește cu acesta, iar îngerul o ajută să-și revină. Ionuț a spus că ne crede deoarece el știe din copilărie că sora lui este mai deosebită, că primea tot felul de mesaje în vis care se adevăreau.

Spiritele aplică metode de constrângere. Bătrânica, Hana, Sabia de lumină, demonul, îngerii noștri, Lumina.

30 Ianuarie 2003. Georgiana a leșinat iar azi. Eu cred

că, de fapt, a intrat în transă. Cât timp s-a aflat în această stare, a vorbit cu glas cu un înger de statură mare, cu aripi care atingeau tavanul – așa l-a văzut ea. După ce s-a trezit din leșin nu a putut să vorbească aproape jumătate de zi. Bărtanica stă de câteva zile cu noi și ne veghează dintr-un colț al încăperii. Tata-mare a fost și el prezent și a stat la câțiva metri distanță de înger.

— Am venit deoarece ai spiritul foarte obosit, i-a spus îngerul cu o voce gravă.

— Mai lasă-mă în lumea asta ca să-mi pot vedea și eu copilul mare, l-a rugat ea cu glas temător.

— Nu am venit să-ți iau sufletul. Liniștește-te, vreau doar să te ajut. Trebuie să te odihnești și să nu vorbești un timp.

— Dar mie îmi place să vorbesc.

— Știu, totuși pentru sănătatea ta trupească este bine să stai liniștită și să nu faci nici cel mai mic efort. Acum și vorbitul te obosește.

— Bine, nu voi vorbi un timp.

2 Februarie 2003. Georgiana a avut o viziune în care a văzut două femei. Uneia i-a văzut bine chipul, în timp ce pe cealaltă a văzut-o doar de la spate. Nu a apucat să-mi spună cine este cea pe care a văzut-o pentru că s-a speriat și a leșinat. Când și-a revenit din leșin nu mă mai auzea, dar auzea o voce gravă și puternică. Aceasta i-a spus să nu se sperie, apoi a început să vadă mai mulți îngeri zburând în cerc și cântând. Cântau despre dragoste. Georgiana comunica prin scris cu mine, astfel știam și eu ce vede. Spiritul care i-a vorbit fără să se facă văzut ne-a transmis că el dorește să-l numim „Bătrânul”. Acesta mi-a spus că Georgiana își va recăpăta auzul doar dacă se va milostivi cineva de noi, în primul rând mamele noastre.

— Mamele noastre nu ne cred și nu ne înțeleg, i-am explicat eu Bătrânului.

— Știu, dar vorbiți cu ele și încercați să le faceți să înțeleagă că aveți nevoie de dragostea lor.

— Am vorbit și vom mai vorbi cu ele. Te rog, acum redă-i auzul!

— Încă nu.

Seara, Georgiana a citit câteva pagini din Biblie și i-a revenit auzul.

Am început să cred că am devenit un fel de cobai pentru spirite și acestea ne arată ce pot face cu trupurile și mințile celor care au capacități extrasenzoriale. Foarte interesant, dar și foarte stresant! Ne folosesc pentru a-i determina pe ceilalți să ne ajute și să se schimbe mai mult în bine.

Georgiana mi-a spus că uneori leșină deoarece o sperie privirea mea când sunt furios sau mânios.

— Dar tu ai de puțin timp aceste stări. Înainte de ce nu te speria privirea mea? Sincer, nu prea îmi place ce ni se întâmplă.

Ea nu a făcut niciun comentariu și a intrat în baie.

4 Februarie 2003. După-amiază, Georgiana a intrat în dormitor să închidă fereastra pe care o lăsasem deschisă ca să se aerisească încăperea. Eu eram în hol, mă încălțam cu bocancii deoarece voiam să plec la piață. După ce a închis fereastra, am auzit în dormitor o bubuitură, ca și cum ar fi fost trântit un obiect greu. După 1 - 2 minute am auzit un zgomot și mai puternic. Am intrat repede în dormitor. Georgiana era răsturnată pe pat, se ținea cu mâinile de cap iar pe fața ei se citea groaza. Scaunul de la capătul patului era răsturnat iar dosarele cu „Arborele lumii”, care trebuiau să fie pe șifonier, zăceau jos, pe carpetă. Am reușit cu greu să o calmez. Georgiana mi-a spus cu glas tremurând că în timp ce închidea fereastra, a auzit două sau trei voci care râdeau și a fost împinsă cu putere pe pat de o forță nevăzută, apoi au căzut dosarele

de pe dulap și a fost răsturnat scaunul. Vocile au amenințat-o că va muri dacă îmi va spune ce au făcut. Am tălmăit și am stropit cu apă sfințită în casă apoi am citit rugăciunea sfântului Ciprian.

Seara a venit Bătrânul. Nu știa ce s-a întâmplat, dar a înțeles din câteva vorbe. A stat cu noi cam o oră. Înainte de a pleca, l-am rugat să fie îngerul nostru. Ne-a spus că nu se poate băga în ograda altuia, dar se va mai gândi.

5 Februarie 2003. Eu m-am enervat puțin deoarece mă durea ficatul și Georgiana a leșinat iar. Când s-a trezit din leșin îi temurau spasmodic piciorul drept și mâna stângă, dar și-a revenit repede fiindcă eu am fost calm. Au început să mă supere aceste leșinuri ale ei deoarece cred că îi sunt produse cu intenție pentru a mă constrânge să fac unele treburi care nu-mi plac, sau ca să accept totul fără să mă revolt. Desigur, Bătrânica era prezentă. Presupun că ea a fost cea care i-a indus Georgianeii starea de leșin.

8 Februarie 2003. De la ora 21 și 30 până la ora 21 și 50 Georgiana a fost inconștientă. Înainte de a-și pierde cunoștința i-am zis că nu trebuia să dea jos plasa de la fereastră bucătăriei. Este posibil să se fi supărat. Când s-a trezit din leșin ne privea curioasă pe mine și pe Matei. Ne-a spus că ne cunoaște de undeva, că semănăm cu cineva. I-am explicat cine suntem, a zis că ne cunoaște, dar arătăm altfel. Ea știa că suntem în anul 1994. Am reușit să-i demonstrez că ne aflăm în anul 2003, totuși memoria ei nu putea (ori nu dorea) să depășească pragul lui 1994. La ora 1 a mers la culcare, însă tot amnezică era. Am sperat că a doua zi, la trezire, se va întoarce în anul 2003.

9 Februarie 2003. Georgiana este în continuare amnezică. Bătrânica mi-a spus că o va ține așa mult timp și mi-a cerut să nu trec peste cuvântul ei.

— Faptul că soția ta nu-și mai aduce aminte de relele

care i s-au întâmplat, o protejează. Simt că vrei să-i spui adevărul, dar să nu faci asta. Toți aveți nevoie de protecție, însă acum trebuie ajutată Georgiana. Dacă rudele ei nu vor fi înțelegătoare și nu-i vor arăta dragostea de care are nevoie, sunt alții cu puteri mai mari decât ale mele care pot face să se înmoaie și pietrele.

— Te rog, oprește-te aici, crede-mă, nu mai rezist!

— Uneori este sacrificat un membru al familiei pentru ca ceilalți membri să le fie mai bine.

— Te cred, dar ajută-ne altfel.

Mama Georgianeii a insistat la telefon să chem salvarea și să o internez în spital, nu are importanță unde, să aleagă medicul de pe salvare. I-am spus că așa ceva nu pot să fac deoarece Georgiana are încredere în mine. Pot să merg cu ea la doctor, dar am nevoie de bani.

— Supărarea rudelor noastre este că le cerem bani.

10 Februarie 2003. Bătrânică s-a îndurat de nervii mei și i-a dezlegat Georgianeii memoria, dar parțial și m-a rugat să nu-i amintesc de necazurile noastre.

16 Februarie 2003. Am întrebat-o pe Bătrânică:

— Spune-mi, te rog, ce înseamnă pentru tine a fi mai mult decât înțelept?

— Bun.

— Înțelepciunea nu cuprinde și bunătatea?

— Nu tot timpul. Bunătatea vine totdeauna din suflet.

— Sunt oameni învățați care nu sunt și buni?

— Da. Înțelepciunea aparține minții și aceasta face calcule, pe când sufletul este departe de așa ceva. Nu mă refer la calculele matematice când...

— Am înțeles asta, dar nu tot Dumnezeu a creat și mintea omului?

— Ba da, dar după cum ți-am mai spus, mintea face și calcule.

— Da, înțeleg. Este foarte greu pentru noi, oamenii,

să ne armonizăm sufletul cu mintea.

— Știu. De ce mi-ai pus prima întrebare?

— Pentru că tu, când ai venit pentru prima oară, ai spus că ești mai mult decât înțelept.

— Știu asta.

— Te-ai referit și la voi, spiritele pure?

— Eu nu am spus că sunt spirit pur.

— Așa este, dar eu simt asta.

— Bine, să ții pentru tine ce simți.

— Să înțeleg că îngerii vorbesc sufletului și nu minții?

— Da, dar mulți oameni nu-i aud deoarece aceștia au mintea încărcată cu griji și preocupări care nu mai lasă loc și pentru glasul inimii, al sufletului. Omul păcătuiește numai cu mintea și cu trupul. Dacă și-ar asculta intuiția sau sufletul, atunci nu ar mai face atât de multe greșeli.

— Intuiția sunteți voi?

— Da.

— Este o mare încâlceală în mintea mea. Cândva credeam că îi cunosc și îi înțeleg pe oameni, dar îmi dau seama că aceasta era doar o impresie. Ce să fac?

— Ascultă-ți intuiția și judecă numai cu sufletul.

— De ce trebuie să suferim în viață? Sunt oameni care au parte de suferințe cumplite, atât trupești cât și sufletești.

— Suferința omului reprezintă rodul propriilor greșeli săvârșite nu numai în viața asta, ci de-a lungul timpului.

— Ne-ai spus că vei cere îngăduință să ne ajuți altfel, așa cum avem nevoie.

— Da și aștept răspuns.

Din când în când, Georgiana mă întreabă dacă părinții ei mai trăiesc pentru că nu-și mai amintește decât vag despre ei. I-am spus că este mai bine să se gândească la altceva. Azi a plâns în baie și m-a întrebat cum au murit.

M-am eschivat să-i dau un răspuns clar.

După ce mama ei a insistat să o internez într-un spital, i-am spus că am mers cu ea la un psihiatru și acesta ne-a recomandat ca Georgiana să nu se interneze fiindcă i se va pune diagnosticul de schizofrenie. Eugenia mi-a zis că este foarte bine dacă i se pune acest diagnostic pentru că fiica ei va fi pensionată medical și va scăpa de toate grijile. Georgiana s-a supărat foarte tare când a auzit ce a spus mama ei, i s-a făcut rău și a leșinat, iar după ce s-a trezit din leșin nu mai putea să vorbească și a plâns mult timp.

— Crezi că ar fi mai fericită dacă ar ști? m-a întrebat Bătrânică.

— Nu-mi dau seama. Ținân cont de faptul că în ultimele zile rudele ei nu ne-au căutat, eu zic să mai așteptăm.

— Să vă rugați pentru sufletele și trupurile voastre pentru că de restul are grijă Dumnezeu.

Pe seară, Georgiana a văzut în casă curcubeul. Prima dată l-a văzut în biserică, înainte de Crăciun, când s-a împărtășit. Razele curcubeului ieșeau din altar și se întindeau, răsfirându-se deasupra capetelor celor aflați în lăcașul sfânt. I-a spus preotului Bria ce vedea și acesta a zis că este semn de la Dumnezeu pentru ea.

În cursul nopții, pentru că Georgiana nu putea să doarmă și era neliniștită deoarece nu știa ce s-a întâmplat cu părinții ei, Bătrânică a adus-o la realitate, redându-i memoria în întregime. I-a spus Georgianeii că este foarte tristă și pleacă. Este posibil să nu mai revina niciodată.

17 Februarie 2003. După-amiază am fost la tata să-i duc înapoi aparatul video pe care l-am luat cu împrumut în urmă cu câteva zile. Florin ne-a dat casetele cu „Issus din Nazaret” și pentru că aparatul lui video este defect, l-am rugat pe tata să ni-l împrumute.

Am aflat că rudele mele apropiate, mai precis sora mea, Robert și soția lui, sunt îngrijorate din cauză că eu aș putea muri curând și le este teamă ca nu cumva Georgiana să le ceară partea de moștenire, ce-mi revine din averea mamei mele, la care am renunțat în favoarea nepotului cel mare. Acesta este motivul pentru care fac presiuni asupra mamei, vor să o determine să întocmească repede actele de donație sau vânzare-cumpărare pentru Robert. De asemenea, rudele mele, incluzând-o și pe mama, sunt supărate pentru faptul că le-am spus, într-un mod foarte convingător, că am trecut casa pe numele Georgianeii. Eu am glumit și ele m-au luat în serios. Tatăl meu a zis că pe el nu-l interesează și nu se implică în niciun fel în această problemă. Vai, a devenit sfânt! Îl cunosc cât este de fitilist și i-am dat impresia că îl cred. Dumnezeuule, ce preocupări au rudele mele!

Seara ne-a vizitat Hanna.

— Am venit să vă spun că adevărul este altul. Te văd trist și poate este mai bine să plec, mi-a zis ea.

— Nu pleca. Sunt trist pentru ce am auzit în cursul zilei de azi, dar, te rog, spune-mi adevărul. Am fost soțul tău?

— Da.

— Bine. Altceva?

— Ai murit împușcat, dar de Ian la vânătoare și nu din greșeală. Știa că ne iubim și voia cu orice preț să ne ia averea. Mamă nu mi-a fost Matei, ci actuala ta soție. După ce eu mi-am pierdut mințile, mama a fost alungată de la conac și nu am mai știut nimic de ea. Matei ți-a fost frate și a murit în urma unei crize de inimă, în Italia, la aflarea veștii morții tale.

— Bianca cine a fost?

— Singurul nostru nepot, copilul fiului nostru mort în Italia.

- Socrul meu ți-a fost tată, după cum mi-ai spus?
 - Nu știu, trebuie să mai cercetez.
 - Tatăl tău cum a murit?
 - S-a zis că a alunecat pe scări, dar servitorilor le-a fost teamă de Ian și au confirmat ce a declarat acesta. Când s-a întâmplat nenorocirea, noi, împreună cu mama, eram plecați în Italia, la Ștefan.
 - Bine, dar cum a scăpat de brațul legii?
 - Atunci se putea. Ian a declarat că împușcarea ta a fost un accident și așa s-a consemnat.
 - Și...?
 - După ce a scăpat de toate piedicile a trăit în huzur. Dacă soția lui de acum ar mai face un copil, m-aș duce la ei.
 - Ca să te răzbuni? Nu este mai bine să-l lași pe Dumnezeu să facă dreptate?
 - Ba da, așa m-am gândit și eu.
 - Nu sunt supărat pe tine pentru că nu mi-ai spus pe de-a întregul adevărul.
 - Ți l-am spus acum pentru că Matei nu a fost de față.
 - Da, este mai bine că nu a auzit și el ce ne-ai spus. Tu stai liniștită!
 - Da. Eu mi-am găsit astfel liniștea.
- 21 Februarie 2003. La orele prânzului a venit Bătrânica. Aceasta ne-a mărturisit că Elya a fost pedepsită, a coborât două nivele deoarece este agitată că nu avem ce mânca și nu mai are voie să vină. Îngerul ne-a mai spus că o putem ajuta în conținăre, mâncând.
- Nu avem tot timpul, i-am răspuns eu.
 - Știu, dar când aveți, mâncați mai mult.
 - Așa vom face.
 - Vreau să te întreb ceva.
 - Întreabă-mă!

— Evangheliile au fost scrise, după mulți ani de la răstignire, de oameni care nu l-au cunoscut pe Iisus. Cum au aflat aceștia cele ce au scris?

— Dumnezeu le-a arătat.

— Da... Iisus când era copil știa ce misiune avea de îndeplinit pe pământ?

— Chiar nu știu asta.

— Te-am întrebat pentru că Buddha a știut din momentul nașterii lui. Tu mi-ai spus că Buddha a fost proroc. Dar musulmanii și cei care aparțin altor religii îl consideră pe Iisus tot proroc. Poți să-mi explici?

— Tot timpul judeci.

— De ce spui asta? Eu credeam că gândesc.

— Pentru că pui întrebări. Și punând întrebări mă și ispitești.

— Voiam numai să înțeleg. Dacă te supără, nu am să mai pun întrebări.

— Vrei să știi, dar Dumnezeu nu-i descoperă oricui adevărul.

— Înțeleg, înțeleg... Poți să-mi spui cum aveai de gând să ne ajuți atunci când așteptai permisiunea?

Mai multe minute s-a eschivat să răspundă.

— Poți 3 zile să fii liniștit și să crezi că îți va fi mai bine?

— Da.

— Atunci fă așa! O să vină cineva care o să vă spună unele lucruri. Să faceți cum vi se va spune.

— Vor fi spirite de muritori, cunoscute, necunoscute?

— Și dacă vor fi spirite de muritori, care nu se vor mai întoarce niciodată în lumea voastră, vă va supăra?

— Nu.

— Atunci stați liniștiți. Veți vedea.

22 Februarie 2003. La ora 17 și 30 eu trebăluam în bucătărie. Georgiana stătea în dormitor și citea. M-a

chemat fără să se dea jos de pe pat.

— Ce s-a întâmplat, de m-ai strigat? am întrebat-o intrând în camera ei.

— Rămâi să vorbim. Nu știu cine este deoarece nu-l văd, dar, acolo sus, deasupra dulapului este o sabie de lumină.

M-am așezat pe pat, lângă Georgiana.

— Vrei să știi care este cauza celor ce ți se întâmplă? m-a întrebat Sabia.

— Da.

— Vorbele mamei tale și faptul că-i dorește răul soției tale.

— Știu că nu o place, însă de ce îi dorește răul?

— Ar vrea să te aibă lângă ea ori să locuiești singur și să-ți îngrijești sănătatea, iar copilul și soția să locuiască în altă parte.

— Asta este o prostie. Eu vreau să fim împreună toți trei.

— Și sora ta o urăște pe soția ta. Dacă ai fi singur, atât mama ta cât și sora ta te-ar ajuta mai mult.

— Și asta este o prostie. Noi suntem o familie.

— Mama ta este lucidă chiar dacă este înconjurată de făpturile acelea.

— Am tot vorbit cu amândouă, dar nu am reușit să le fac să înțeleagă că eu îmi iubesc soția și copilul.

— Ele au înțeles și de aceea te mai ajută câte puțin. O urăsc pe soția ta, însă știu că dacă ea ar muri tu ai suferi cumplit și preferă să trăiască.

— Nu știu ce să mai fac.

— Pot face eu.

— Ce anume?

— Pot să pedepsesc pe cei care ți-au făcut rău.

— Nu vreau să mai fie nimeni pedepsit. Cu părinții ei știi ce se întâmplă?

— Pot să pedepsesc, în egală măsură, pe toți care v-au făcut să suferiți.

— Nu știi cine ești și ce rang ai, dar mă gândesc că dacă noi am avea tot ce ne trebuie și nu le-am mai cere lor, și-ar schimba atitudinea față de noi. Dacă am putea să-i ajutăm noi cu bani, cred că s-ar îmbuna.

— S-ar folosi de voi și ar fi vicleni.

— Tu alegi, dacă ai putere și îngăduință să faci ce spui că poți să faci.

— Nu ai suferi dacă ar muri mama ta?

— Un timp, dar m-aș consola fiindcă toți suntem muritori.

— Mai gândește-te!

— Bine. Și cu cei care ne-au făcut farmece și vrăji, vei proceda la fel?

— Nu știu ce înseamnă farmece și vrăji.

— Tot un mod de a face rău, i-a explicat Georgiana.

— Cu ajutorul vorbelor, am completat eu.

— Voi proceda la fel.

— Alt mod de a rezolva ce ne chinuiește, nu există?

— Eu asta pot să fac.

— Nu știu ce să-ți spun acum.

— Vorbiți-le tuturor cu inima. Vă dau un răgaz. Dacă nici așa nu vor pricepe, atunci vor primi ce merită.

La ora 19 eram în fața televizorului, cu intenția de a urmări știrile de seară. Georgiana a leșinat și în timp ce o mângâiam pe cap a deschis gura, nu a scos niciun sunet, dar pe buzele ei am putut citit cuvântul mama. Striga cu disperare mută. La un moment dat am avut impresia că și-a înghițit limba și i-am tras-o cu degetele. După aceea, ea mi-a arătat că o poate scoate ușor printre dinți. Curând și-a revenit și mi-a spus că a strigat atât de mult că o doare în piept, în dreptul inimii.

— Când mă gândesc că mama este supărată pe mine

și nu are curajul să-mi spună, mă doare inima, mi-a ziua ea cu glas șoptit. Sper să ajungă să-i fie și ei vreodată dor de mine, poate așa mă va înțelege.

I-am dat să mănânce supă. După ce a terminat de mâncat am întrebat-o dacă se simte mai bine. Mi-a răspuns că puțin mai bine. După o jumătate de oră era chiar vioaie, ca în zilele ei bune.

— Mă supără cineva, mi-a spus la un moment dat.

— Cine?

— Are chipul mamei tale.

— Nu cred că este spiritul mamei mele.

— După cum rânjește, cu siguranță este altcineva.

— Nu-ți fie teamă, i-am spus soției mele. Pleacă! m-am adresat arătărilor pe un ton poruncitor. Noi suntem supușii lui Dumnezeu.

Am aruncat cu apă sfințită spre locul unde ședea arătarea.

— Eu îi slujesc stăpânului meu, ne-a spus aceasta.

— Du-te la stăpânul tău!

— Știi cine este?

— Desigur, o dată ce ai luat chipul stăpânului.

— Știi cine sunt?

— Un demon. Pleacă! Nu ne este teamă de tine.

Eu și Georgiana am început să râdem. Matei a rămas serios.

— Numai eu trebuie să râd. Voi de ce râdeți?

— Pentru că ne faci să râdem cu prostia ta. În numele lui Dumnezeu și al lui Iisus Hristos, pleacă!

— Nu am unde să mă duc. Acolo sunt prea mulți și nu mai am loc. Vrei să-ți spun câți sunt?

— Nu este nevoie, știu și vreau să pleci.

— Nu am unde să mă duc.

— Este treaba ta, aici nu poți să rămâi. Tu ai fost și mai devreme?

— Da. Vreau să trec la cei buni.

— Și vrei să te cred?

— Da.

— Hai, lasă vrăjeala!

— Vorbesc serios.

— Nu trebuie să ne spui nouă, știi cui poți să te adresezi în lumea spiritelor.

Am tămâiat prin toată casa, însă nu a vrut să plece. O voce i-a spus Georgianeii să facem toți trei semnul crucii de trei ori. Am făcut ce ni s-a spus și demonul a dispărut.

La ora 22 au venit Dinara și Hanna. Georgiana tocmai terminase de zis cu voce tare că nu vrea să mai vadă și să mai audă niciun spirit. Cele două musafire ne-au întrebat dacă vrem ca ele să mai vină. Eu le-am răspuns că, din partea mea, pot să vină când au ceva important să ne comunice, numai să mai vrea și Georgiana. Le-am povestit tot ce a vorbit Georgiana când era în transă. Ele s-au oferit să facă cercetări și au plecat.

23 Februarie 2003. După-amiază. Georgiana a intrat în transă și a început să vorbească.

— Eu am să plec cu el. Văd o lumină albastră și caldă. Îmi este bine aici. Să ai grijă de Matei.

— Georgiana, întoarce-te, eu și Matei te iubim!

— Am venit să o iau, sufletul ei este foarte obosit și trist.

— Cine ești?

— Îngerul ei.

— Nu îți este milă de mine și de copilul nostru?

— Matei avea ochii înlăcrimați și o ruga pe mama lui să nu plece cu îngerul.

— Mie îmi este milă de ea. Eu vreau să o ajut. Voi fi aveți pe ai voștri, vorbiți cu ei.

— Copilul are nevoie de mama lui și tu știi asta.

— Mulți copii sunt fără mame.

— Acest argument nu ne consolează. Vouă ar trebui să vă fie milă de toți oamenii.

— Mie îmi este milă de ea pentru că pe ea o am în grijă.

— Sunt foarte obosit și bolnav.

— Majoritatea muritorilor sunteți obosiți.

— Ajut-o altfel.

— Eu așa o pot ajuta.

— Luându-i sufletul?

— Da.

— Nu face asta!

— Care este numele tău?

— Remus-Ioan.

— Ai putere, de ce nu ți-o folosești?

— Ce putere am?

— A Înaintemergătorului, numai că nu trebuie să vorbești în pustiu. Trebuie să sfărâmi pietrele din inimile celorlalți.

— Am încercat, dar nu am reușit.

— Trebuie să crezi. Nu te mai îndoii. Am să-i las viața, însă până nu vei sfărâma pietrele așa va rămâne.

— Suferim și așa destul de mult. Ajut-o altfel! Întărește-o la trup, minte și spirit.

— Acum nu pot. Tu trebuie să-i netezești calea. Are și ea puterea celui cu suliță, însă acum este slăbită.

— Am ajutat-o mereu și am stat lângă ea.

— Știu asta, am văzut. Eu cunosc multe.

— Ce trebuie să fac?

— Nu te mai îndoii. Cum vreți să rămână, mută sau să nu cunoască pe nimeni până când tu îi vei netezi calea? Alegeți!

— Mută am răspuns eu și Matei. Știi ce este în sufletele noastre acum?

— Știu, eu văd tot.

— Nu este mai bine să o lași cum era și să o întărești?

— Am venit a doua oară. Trebuie să lupți și să nu te mai îndoiești.

— Dumnezeu ne dă și ne ia viața.

— Eu am fost trimis de Cel Atotputernic. Sufletul ei este foarte obosit. Trebuie să vorbești cu ceilalți. A treia oară voi veni cu Cel Năprasnic și o voi lua.

— Las-o așa cum era, fie-ți milă de noi.

Nu pot să spun că-mi era teamă, dar simțeam că mă prăbușesc cu totul, nervii mei erau foarte încordați. Încercam să înțeleg ce se întâmplă cu adevărat și căutan să-mi păstrez când de cât calmul. Realizam că eram la un pas de depresie și în sinea mea clocoteam de furie.

— Bine, o voi lăsa așa cum a fost creată. Rămâne în grija ta. Acum trebuie să plec că altfel ea nu se va mai putea întoarce.

După 30 de secunde Georgiana a oftat adânc. I-au curs câteva lacrimi pe la colțul ochilor și după alte câteva zeci de secunde a revenit la viața trupească. A fost în transă ceva mai mult de o oră.

— Știi ce s-a întâmplat? am întrebat-o când a deschis ochii.

— Era multă liniște acolo și cineva îmi vorbea frumos.

— Altceva nu-ți mai amintești?

— Nu. Am fost iar...

— Leșinată.

— Cât timp?

— O oră, Țuțu, i-a răspuns Matei.

— Nu se poate! s-a mirat ea.

— Țsta este adevărul, am întărit eu spusele copilului. Ai fost în transă și prin gura ta a vorbit altcineva.

— Te-a supărat?

— Nu, stai liniștită. (Nu puteam să-i spun că nervii

clocoteau în mine). Aș vrea să pot vorbi și eu ca tine, cu îngerul meu, i-am zis Georgianeii și am plecat în bucătărie să pregătesc ceva de mâncare.

Ea a rămas să privească la televizor. După 10 minute m-a chemat Matei:

— Vino, mama iar a... și a zâmbit așa cum zâmbea de fiecare dată când era nevoit să-mi spună ceva neplăcut.

Am mers în sufragerie. Georgiana era întinsă pe canapea.

— M-ai chemat și am venit. Te numești Remus-Ioan. Te veghez de când te-ai născut și mă rog pentru tine în genunchi. Ai păcate...

— Așa este, am confirmat eu întrerupându-l.

— Și tu ai făcut rău oamenilor, dar și ei ți-au făcut ție și pe nedrept. Tu te mâniezi doar cu vorba, însă cea care te-a adus pe lume se mâniază cu sufletul și îți face rău. Merge în casa Domnului și se roagă doar cu gura și cu mintea, nu cu sufletul, cum făcea când era tânără. Are multe păcate: mânia, ura, invidia, răzbunarea, bănuiala, credința că numai ea are dreptate. Nu se va putea despărți de lumea pământească fără milă.

— A cui milă?

— A voastră.

— A copiilor ei, sau a mea și a soției mele?

— A copiilor și a celei care ți-a fost sortită de Dumnezeu. Se va chinui mult, dar voi veți avea milă și o veți ierta.

— Spune-mi, te rog, care este partea rea din mine care am moștenit-o de la mama mea?

— Bănuiala și credința că numai tu ai dreptate.

— Înțeleg, Știu că nu am dreptate tot timpul.

— Caută să alungi îndoiala și să ai credință, în felul acesta vei putea scăpa de partea rea din sufletul tău.

— Vreau să sfărâm piatra din inima mamei mele și

din inimile celorlalți.

— Cea care ți-a dat viață, la vârsta pe care o are, nu va face sacrificiul suprem dacă va trebui să-și salveze copilul. Nu este în stare. Vrea să trăiască cu orice preț, dar se va chinui deoarece nu a învățat nimic.

— Și rudele soției mele sunt supărate pe mine.

— Dumnezeu le-a hărăzit viață lungă ca să învețe să iubească și să ierte.

— Avem toate porțile închise.

— Nu și la Dumnezeu.

— Știu asta.

— Dacă ai fi ca înainte de a te apropia de Cel Atotputernic ți-ar fi mai bine.

— Dar eu nu vreau să mă mai îndepărtez. Poți să mă ajuți să sfărâm piatra din inima tatălui meu?

— Întâi trebuie să alungi îndoiala și să ai credință și am să te ajut. Acum trebuie să plec.

Aproape de miezul nopții, când îi spuneam lui Matei să meargă la culcare, Georgiana a intrat iar în transă.

— Lasă-l, nu-l îndepărta! a vorbit cineva prin gura Georgianeii.

— Vrei să discuți cu el?

— Da. Vino, copil neprihănit!

— Ești cel ce ai grijă de sufletul lui?

— Da, sunt cel mai bătrân dintre veghetorii voștri, dacă pot spune așa, însă la noi nu contează timpul.

— Matei, vino, cineva dorește să-ți vorbească.

— Cine? a întrebat copilul în timp ce se apropia zâmbind.

— Îngerul tău.

— Matei s-a așezat pe pat, lângă capul Georgianeii.

— Spune-mi copil neprihănit, de ce îți este teamă?

Matei zâmbea și ezita să-i răspundă.

— Spune-i, am insistat eu.

— Să nu moară Țuțu.

— Adică mama lui, i-am explicat eu, crezând că nu înțelege cine este Țuțu.

— Va trăi atât timp cât va vrea Cel Atotputernic. De ce îți mai este frică?

— De școală.

— Către mine: trebuie să-ți spun ceva. Am luat un 8 la limba română. Te superi?

— Nu, i-am răspuns eu zâmbind. Continuă.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, copile, tu ești aproape fără de păcate. Sunt copii de vârsta ta care au păcate mari, fură, mint, sunt invidioși, răi. Tu ai sufletul curat. De ce temi?

— De moarte.

— Toți oamenii sunt muritori, dar tu nu trebuie să te gândești la așa ceva acum, ești prea tânăr. De ce îți mai este teamă?

— De câini.

— Înainte de apleca la școală să te rogi la Dumnezeu ca să te ferească de rele pe drum și oriunde mergi. Când te întorci de la școală și intri în casă, spui ceva?

— Ce să spun?

— Când lipsești mai multe ore de acasă și când te întorci trebuie să-ți saluți părinții. Cunoști porunca „cinstește-ți părinții și vei avea viață lungă”?

— Da.

— Atunci așa să faci. Pentru orice lucru bun pe care îl vei face pentru mintea, trupul și sufletul tău, eu voi pune pentru tine câte un bănuț la păstrare și ți-i voi da când vei ști ce să faci cu ei. Îmi promiți? Nu, eu nu am voie să-ți cer așa ceva. Vrei să faci un legământ cu mine?

— Da.

— De câte ori te vei spăla pe dinți, pe mâini, de câte

ori îți vei pieptăna părul, de câte ori îți vei saluta părinții și te vei ruga, eu îți voi pune câte un bănuț la păstrare și îi vei primi când vei fi mare. Faci legământul?

— Da.

— Acum ți-am vorbit prin gura mamei tale, dar eu îți vorbesc tot timpul altfel. De multe ori mă auzi, însă uneori nu. Nu uita, Dumnezeu și eu suntem mereu lângă tine dacă ții legământul. Acum trebuie să plec și tu să mergi la culcare.

24 Februarie 2004. După-amiază Georgiana a intrat în transă.

— Ieri m-ați judecat.

— Nu te-am judecat.

— V-am auzit.

— Ne-ai speriat pe mine și pe copil.

— Noi vă speriem?

— Cu ceea ce ne-ai spus.

— Muritorii vă sperie cu răutățile lor. Tu ești apa iar copilul este soarele.

— Nu știi dacă s-a referit la semnele noastre zodiacale pentru că nu l-am întrebat.

— Sufletul celei pe care o am în grijă este tare neliniștit și nu mai vede lumina. Din cauza aceasta eu sunt trist. Voi o puteți ajuta.

— Dar o ajutăm.

— Văd asta. Înainte de a vorbi eu prin ea, o mângâiai pe cap. De trupul ei ai grijă, dar și sufletul ei trebuie mângâiat.

— Fac tot ce pot.

— Pe ea o bucură fleacurile - cum le numiți voi, noi spunem lucrurile fără importanță.

— Știu asta, dar și aceste fleacuri costă bani.

— Ea nu se simte bine în casa în care locuiți. De ce nu o schimbați?

— Tot din lipsa banilor.

— Puteți să vă mutați într-o casă mai mică, dar primitoare.

— Și aceasta este mică.

— Eu nu o văd.

— Aș face multe ca cea pe care o ai în grijă să se simtă bine, dar nu am posibilități materiale. Nu vreau bani de dragul de a-i avea, ci pentru a putea trăi mai bine.

— Ea a făcut o făgăduială în fața Celui Atotputernic și se ține de ea. Dacă și-ar încălca făgăduiala v-ar fi mai bine, însă nu în fața lui Dumnezeu. Eu am căutat să o ispitesc, dar nu am reușit. Ea a mai făcut și alte făgăduieli în timp și le-a încălcat. Atunci v-a fost mai bine.

— Dacă pentru sufletul ei este bine să-și țină făgăduiala făcută lui Dumnezeu, atunci eu am să o ajut să și-o poată ține.

— Vouă vă este greu.

— Așa este, dar promisiunile trebuie ținute, indiferent cui sunt făcute.

— Nu am voie să vă spun ce făgăduială a făcut.

— Nici nu vreau să știu.

— Sufletul ei plânge după dragoste. Când o lași să-și ia ceva care îi place, o podoabă sau o haină, nici nu poți să-ți închipui ce bucurie îi faci. Ar vrea să-ți sară de gât.

— O cunosc și știu ce gândește.

— Dar ea se minte și vă minte și pe voi. Îi este teamă de moarte, dar nu i-ar părea rău după viața pe care o trăiește. Pruncul vostru o ține în viață. Cum voi, oamenii, aveți nevoie de sfaturi, și noi, îngerii voștri, avem uneori nevoie de sfaturi. Eu nu știu ce să mai fac ca să o scot din întuneric. Ea vede lumina zilei, dar sufletul ei se află în întuneric.

— Din cauză că a fost părăsită de aproape toți oamenii la care ține și pentru faptul că nu mai este iubită

nici măcar de părinții ei.

— Da, din cauza aceasta.

— Dacă eu aș însoți-o la părinții ei, tu ai putea să le vorbești prin ea?

— Da, dar voi ați suferi deoarece ei ar spune că se preface, nu ar crede că le vorbește un înger.

— Și ce să fac?

— Trebuie ca voi să o ajutați, tu și copilul vostru.

— Noi o ajutăm.

— Mi-ai promis că vei încerca să faci ceva.

— Să sfărâm pietrele din inimile rudelor noastre. Nu am uitat. Dimineată am umblat pentru Matei, am fost la doctor, acum mă odihnesc puțin și pe seară voi merge să vorbesc cu mama mea. Vreau să merg și cu ea, la părinții ei.

— Încă nu este pregătită. Îți voi spune eu când să mergeți. Curând.

— Bine, atunci aștept să ne spui tu când să mergem.

— Acum trebuie să plec.

Seara i-am făcut o vizită mamei mele. Am mers la ea cu gânduri și intenții bune. I-am vorbit cu „sufletul” și am încercat să-i înmoi inima pietrificată de răutate. Nu am reușit să o fac să înțeleagă că dacă va gândi și va vorbi frumos despre noi cu rudele și cu străinii, nouă, mie, Georgiane și lui Matei, ne va fi mai bine. Mama o urăște pe nora ei. La un moment dat m-au supărat atât de mult vorbele ei înveninate, încât am vrut să plec, dar a sunat telefonul și Matei mi-a spus că îngerul mamei lui i-a vorbit și l-a rugat să-mi transmită să nu plec și să încerc să o liniștesc pe mama mea, deoarece cea pe care o are în grijă este foarte neliniștită și se simte rău din cauza vorbelor spuse de aceasta, vorbe pe care le-a simțit cu sufletul. Am mai stat o jumătate de oră, i-am vorbit cu blândețe și i-am spus că rugăciunile și vorbele bune ale unei mame pot

ajuta mult copilul, pe când vorbele spuse cu mânie îi fac mult rău.

— Să se roage soacră-ta! mi-a zis ea tot cu furie.

— Mie îmi faci rău dacă vorbești și gândești rău despre Georgiana. Nu mai fi răutăcioasă! Dacă vrei să mă ajuți, fă-ne urări bune, nu cu gura ci cu sufletul.

A sunat telefonul și Georgiana mi-a cerut să vin acasă deoarece sunt în pericol. Mama era tot mânioasă și nu puteam face nimic pentru a o calma. Am plecat însoțit de tristețe.

25 Februarie 2003, ora 3 și 30.

— Cea care ți-a dat viață o urăște pe cea care mi-a fost dată în grijă. Dacă ar putea, ar sfâșiao! Numai că eu nu voi permite acest lucru. Eu pun scut între ele. Tot răul pe care i-l dorește cea care ți-a dat viață, celei pe care o am în grijă, se întoarce la ea, dar te afectează și pe tine. Eu o apăr pe ea, dar și tu trebuie să fii apărat.

— Înțeleg. Vorbește cu cel care mă are în grijă.

— Eu nu pot. Noi nu ne certăm între noi.

— M-am gândit că poate găsiți o cale de a ne apăra împreună.

— Fiecare înger îl apără doar pe cel pe care îl are în grijă.

— Bine, am să vorbesc cu îngerul meu.

— Cred că deja te-a auzit și va veni să-ți vorbească atunci când va dori el. Eu trebuie să o apăr numai pe ea.

— Despre părinții ei știi ceva?

— Încă nu. Dacă nu se vor schimba, voi apela la cei care au rang mai mare ca al meu.

— Fă cum este bine pentru cea pe care o ai în grijă.

— Ea ar vrea să lupte cu armele ei și ar învinge. Și-ar ușura și sufletul, dar nu este plăcut lui Dumnezeu. Eu încerc să o împiedic, însă nu știu dacă voi reuși.

— Voi vorbi și eu cu ea și îi voi transmite ce mi-ai

spus tu.

— Acum plec pentru că este obosită.

Georgiana s-a trezit și mi-a spus că simte că nu este aer în cameră. Am deschis ușa de la hol și în sufragerie a intrat un aer mai rece. I-am povestit pe scurt ce am discutat cu îngerul ei, apoi am înghițit o tabletă de diazepam, am închis telefonul și m-am dus la culcare în dormitor. Era ora 6 și 30.

26 Februarie 2003. Înainte ca Matei să plece la școală, Georgiana a intrat în transă și îngerul copilului a dorit să vorbească numai cu el. Am ieșit din sufragerie și am stat în bucătărie până am chemat. După ce a vorbit cu Matei, îngerul lui a dorit să ne spună ceva nouă, părinților, dar fără să audă și cel pe care îl are în grijă, așa că l-am trimis pe copil să se mai spele pe dinți.

— Vă rog să-l ajutați pe cel de care am grijă deoarece îi este teamă de locul unde primește învățăturile lumesti, mai precis de unul dintre învățătorii lui. Copilul nu are curajul să vă spună, așa că v-am spus eu. A treia zi din săptămână (adică mâine) va fi greu pentru el, să-l ajutați cu tot ce puteți.

După-amiază Georgiana a mers la școală și a vorbit cu diriginta lui Matei și cu unii dintre profesorii lui. Seara a intrat iar în transă.

— Suntem toți trei aici, dar acum vorbesc eu, cel care te am pe tine în grijă, Remus-Ioan. Știu că ai vorbit cu cea care ți-a dat viață.

— Am încercat să sfărâm piatra din inima ei, dar nu am reușit.

— Știu. Nu mai fi supărat. Voi, părinții, să mergeți la casa Domnului când se spun vorbele lui Vasile cel Mare și să luați și o haină de-a pruncului să o sfințească preotul.

— Am fost de multe ori până acum.

— Știu. Să mergeți în continuare, știți voi ziua. Cea

care îți este alături va putea să-i vorbească mamei tale, dar în săptămâna Patimilor. În acea săptămână să mergeți toți trei zilnic la casa Domnului pentru că se rostesc vorbe puternice acolo și veți fi apărați. Chiar dacă veți fi bolnavi trupește, dar eu nu vă doresc așa ceva, să nu lipsiți în nicio zi. În acea săptămână femeia ta va putea să-i spună mamei tale tot ce dorește. Să nu vă îndoiiți de nimic! Tu să te rogi la cel pe al cărui nume îl porți, este puternic și te va ajuta. Cel care o are în grijă pe cea care ți-a fost sortită să-ți fie alături în viața asta plânge de aseară și nu poate vorbi.

— Îmi pare rău. Eu voi face tot ce îmi stă în putere ca să o ajut și să o apăr.

— Acum vrea să-i vorbească pruncului cel care are grijă de sufletul lui.

— Bine.

— Copile!

— Sunt aici, i-a răspuns Matei, dar vreau să vorbesc cu tine fără să fie tata de față.

— Eu voi merge în altă cameră, am spus și am ieșit.

După un sfert de oră Matei m-a chema înapoi.

— Tu, care ești tatăl lui muritor, să-i îndeplinești mâine o dorință pruncului fără să pui întrebări. Să mergi cu el unde îți va cere.

— Așa voi face.

— Bine, acum noi vom pleca, dar diseară, înainte de a se culca, voi veni să mai vorbesc puțin cu pruncul. În seara asta să facă baie iar mama lui să-i aranjeze părul. Asta mă va bucura.

— Așa vom face.

La ora 22 l-am băgat pe Matei în cadă și l-am îmbăiat peste tot. Când îi spălam părul, era agitat, se certa cu mine și mi-a zis că îi este rău. Eram nervos deoarece mă durea stomacul și am făcut o greșală spunându-i „să-ți fie rău, dar lasă-mă să termin!”. Mi-a părut rău pentru vorbele

rostitute cu nesăbuință.

După ce l-am scos din cadă, l-am șters cu prosopul, iar Georgiana i-a dat o tabletă de aspacardin să se liniștească. Am deschis servanta să-mi iau și eu un medicament. Când m-am întors spre Georgiana, am văzut că era sprijinită cu umărul de tocul ușii și cu palmele își acoperea fața.

— Ți-e rău?

— Nu.

— Ai văzut ceva?

— Da, nu vă uitați spre fereastră!

— Este ceva bun sau rău?

— Bun.

Eu și Matei priveam spre peretele opus ferestrei. Am așezat-o pe Georgiana pe canapea.

— Ce faceți, vă mâncați între voi? a vorbit cineva cu glas puternic, acuzator. Vi s-a terminat mâncarea și vă sfâșiați între voi?

— Nu, am răspuns eu.

— Ați pornit pe un drum bun.

— Și vrem să mergem pe el.

— Bărbate din coasta lui Adam, ce ai făcut?

— Îmi pare rău. Eu îmi iubesc copilul și femeia, nu le doresc răul. Eram supărat.

— Mânios!

— Da, eram mânios când am spus acele vorbe copilului meu. Repet, îmi pare rău. Nu știu cine ești, dar merit să fiu certat. Am greșit, însă mă căiesc pentru vorbele mele necugetate.

— Bine, să fie după inima ta. Pace vouă! Acum voi pleca.

— Poți să ne spui cine a fost? am întrebat-o pe Georgiana după ce a ieșit din transă.

— Nu. Să nu mai vorbim de asta.

În jurul orei 23 și 30 eram în dormitor și mă rugam.

— Vino repede dincolo, este îngerul mamei tale și vrea să-ți vorbească, mi-a spus Matei cu glas precipitat în timp ce a împins ușa cu forță. Nu poate zăbovi mult timp.

— Cine ești? l-am întrebat pe cel care mă aștepta.

— Sunt îngerul celei care ți-a dat viață, mi-a răspuns acesta cu gravitate în glas. Sunt supărat pentru că de mulți ani îi tot vorbesc, dar nu mă aude sau se preface că nu mă aude. Pentru asta voi fi pedepsit. Am căzut și eu în trufie și este posibil să trec la ceilalți și atunci voi face rău.

— Nu cred că este bine să-l părăsești pe Cel Atotputernic, chiar dacă vei fi pedepsit. Eu știu că Dumnezeu, până la urmă, ne iartă pe toți și sunt convins că tu știi asta mai bine ca mine.

— Adevărat este ce ai spus.

— Nu merită ca pentru păcatele unui muritor să renunți la cel care ne este tată și stăpân.

— Da, dar sunt foarte supărat. Când a fost tânără a mai vrut să mă audă, dar de când a început să îmbătrânească a devenit mânioasă, invidioasă, mândră, rea. Este adevărat, a crescut 3 copii, însă a avut grijă numai de trupurile lor. Și-a dorit să aibă cât mai multe bogății, acum nu mai are nimic. A căutat să-i distrugă și pe cei pe care îi iubea atunci când aceștia au refuzat să facă ce voia ea. Zice că a uitat vorbele grele pe care le-a spus copiilor ei și altora, dar nu a uitat nimic, nu vrea să-și recunoască greșelile făcute și nici nu se căiește pentru ele. Chiar dacă ar veni acum la ea îngerul morții, tot nu ar recunoaște vorbele grele pe care le-a aruncat asupra voastră, a copiilor ei. Nu i-a păsat de nimeni în afară de ea. M-am bucurat mult când am văzut că face ce ai îndemnat-o.

— Dar nu a vrut să continue.

— Știu.

— Poate din cauza duhurilor necurate care o bântuie.

— Este orgolioasă și crede că numai ce face și ce spune ea este bine. Nu acceptă sfaturi. Tot timpul s-a plâns că are multe lipsuri. Sora ta i-a dat mereu îmbrăcăminte și mâncare, a ajutat-o de fiecare dată când a avut nevoie de ajutor.

— Aș fi ajutat-o și eu, dar nu am avut cu ce.

— Poate că tu ai ajutat-o mai mult fără să-ți dai seama. Tu ai fost cinstit cu ea și ai învățat-o de bine. I-ai spus cuvinte de mângâiere. Sora ta merge pe calea mamei voastre, este invidioasă pe voi.

— Pe noi?

— Da, pentru că ea nu are parte de dragoste și voi vă iubiți. Ea spune că nu are, dar are mai mult decât voi, arginți, haine, mâncare. Cel care îi este alături este credincios și se roagă la Dumnezeu. Ea nu se roagă și nu merge la casa Domnului. Este clevetitoare și trufașă. Se laudă cu operațiile și bolile ei, dar ea a avut bani pentru a-și trata trupul bolnav, pe când voi nu aveți. I se va întâmpla o nenorocire și atunci o să vadă ce înseamnă să nu ai.

— Eu voi putea să o ajut?

— Cu ce să o ajuți tu, dacă ea fuge de Dumnezeu? Face și fapte bune, însă se laudă cu ele.

— Și astea nu sunt luate în seamă acolo, la voi.

— Da, pentru că își primește răsplata în lumea voastră pentru ele.

— Îmi poți spune în ce va consta nenorocirea care se va abate asupra ei?

— Cineva de parte bărbătească va muri brusc și va rămâne singură și fără ajutor.

— Când se va întâmpla?

— Nu știu când, dar știu că se va întâmpla.

— Cel care va muri este bărbatul ei?

— Este posibil. Dacă nu se va schimba, va fi

constrânsă să învețe, pentru că nici ea nu a învățat mai nimic în această viață. Eu va trebui să mă războiesc cu un suflet.

— De ce?

— Pentru că trebuie să am grijă de sufletul celei care ți-a dat viață.

— Sufletul cu care trebuie să te războiești aparține soției mele?

— Nu știu, este posibil, numai că acest suflet este protejat și nu are nicio vină.

— Atunci, nu te lupta cu el.

— Cred că așa voi face... Mă mai gândesc. Mama ta merge în casa Domnului, numai că gândurile ei nu-i sunt plăcute Celui Atotputernic.

— Mai dorești să-mi spui ceva important? Te întreb pentru că trebuie să-i dau copilului să mănânce.

— Ce egoist am fost, am uitat de prunc. Iartă-mă!

— Nu mă supăr. Dacă vei dori să mai vorbești cu noi, vei putea veni oricând.

— Poate că am să mai vin. Acum plec.

28 februarie 2003. Georgiana a împlinit 43 de ani. A fost sunată la telefon de multe persoane, i-au făcut urări chiar mama și fratele ei Ionuț. Totuși, ziua a fost umbrită de tristețe deoarece tatăl și fratele ei cel mare, Cristi, au refuzat să vorbească cu ea. Seara, Remus-Vasile, ne-a comunicat tot prin intermediul telefonului că ne-a trimis o sumă de bani, iar soția lui, Antoneta, ne-a promis că ne va ajuta să-l tratăm pe Matei.

3 Martie 2003. După-amiază, Georgiana însoțită de Matei s-au dus să facă unele cumpărături. Georgiana a vrut să-și cumpere și un tub cu vopsea pentru păr, dar nu i-au mai ajuns banii, s-a supărat și la scurt timp după ce a ajuns acasă a intrat în transă.

După vreo 5 a început să vorbească prin gura ei cel

care o are în grijă.

— Am promis că nu voi mai veni așa, dar nu am putut să-mi țin promisiunea deoarece nu știu ce să mai fac. Sufletul ei este foarte trist. Două zile a fost...

— Veselă.

— Mulțumită. Acum nu știu ce se întâmplă cu ea, de fapt nu înțeleg.

— S-a supărat pentru că voia să-și cumpere vopsea pentru păr și nu s-a hotărâtă ce culoare să aleagă.

— Este supărată pentru că nu-i mai place cum arată trupește. Aveți în casă ceva care reflectă și se privește mereu.

— Se numește oglindă.

— Da, eu nu știam cum îi spuneți voi acestui obiect. Ar vrea să-și facă ceva ca să arate mai bine.

— Știu ce dorește să facă. Vrea să-și aranjeze altfel părul, să meargă la cosmetică, dar tu nu știi ce înseamnă asta, să-și cumpere haine noi, de culoare deschisă.

— Nu înșele, de ce până acum și-a cumpărat numai haine de culoare închisă?

— Așa a îndemnat-o starea ei de spirit din momentul respectiv.

— Mi-a spus că ar putea să-și facă singură haine mult mai frumoase decât cele cumpărate, însă îi trebuie o mașinărie.

— Este posibil, dar nu am banii care îmi trebuie pentru a putea să-i cumpăr mașina de cusut, ți-am mai spus, în lumea asta totul costă bani.

— Mulți bani vă trebuie?

— Nu foarte mulți, însă nu am de unde să-i iau.

— Mi-a zis că ar putea să îndeplinească, dar îi trebuie ceva.

— Da, lână.

— Și costă mult?

— Costă.

— Încearcă să o ajuți, cumpără-i, măcar ceva din ceea ce își dorește.

— Voi încerca. Trebuie să văd de unde pot face rost de bani.

— Eu nu pot să vă dau arginți.

— Știu. În urmă cu vreo 3 ani a primit în vis niște cifre pentru loto și dacă acestea ieșeau câștigătoare, acum avea banii pe care și-i dorește.

— Eu nu știu ce spui tu, dar dacă a primit în vis cifrele trebuia să le păstreze pentru ea și să nu le spună nimănui.

— Nu te supăra că te întreb, tu ești cel care îi vorbea în vis în urmă cu un an-doi?

— Asta este între mine și ea.

— Bine, am înțeles.

— Mai cere bani și las-o să-și cumpere măcar fleacurile pe care și le dorește.

— Rudele noastre sunt supărate pe noi pentru că le-am cerut bani.

— Ea are de dăruit multă iubire și nu mai are cui. Suferă că cei care i-au dat viață nu vor să-i vorbească.

— Știu, însă ne are pe noi, pe Matei și pe mine.

— Copilul vostru este cel care o ține în viață. Faptul că este iar tristă îi afectează sănătatea trupească. Trebuie să fie ajutată pentru că eu nu pot să mă pun mai presus de Dumnezeu. Acesta ar putea să facă să nu mai aibă nevoie de nimic. Ar rămâne în viață, ar putea să vorbească, să vadă, să audă, dar... ar putea să nu se mai miște.

— De ce să fie așa de crunt pedepsită? Doar pentru că dorește să fie iubită și să aibă cui să dăruiască dragostea ei?

— Nu știu.

— Este foarte singură. Când vorbea cu spiritele care

au fost întrupate, avea o alinare pentru că era ascultată de cineva. O ajutau să mai uite de necazurile ei.

— Voi unde trăiți?

— În lumea asta.

— Atunci, căutați să vă dezobișnuiți de ce a fost până acum. Ne-am gândit, la început, că acestea ar putea să vă ajute.

— Ne-au ajutat, într-un fel.

— Acum întoarceți-vă la viața lumească! Am văzut că faceți multe greșeli când vorbiți. Nu știți să vorbiți.

— Nu înțeleg.

— Nu mai spuneți „vreau să-ți iau ceva”, ci vreau să-ți dăruiesc ceva, ca Dumnezeu să vă dea. Nu mai spuneți „du-te și fă ceva sau adu-mi ceva”, ci mergi și adu-mi ceva sau mergi și fă-mi ceva. Trebuie să știți că foarte mult contează cum folosiți vorbele, acestea pot face mult bine, dar și mult rău.

— Așa este, cum spui.

— Acum trebuie să plec deoarece nu se simte bine. Să-i dai ceva ca să-și revină.

— Așa am să fac.

Când s-a trezit, pe Georgiana o durea capul la ceafă. A cerut două tablete de vitamina A, le-a înghițit, apoi a deschis televizorul și încet-încet și-a revenit.

6 Martie 2003, ora 16 și 15. Eu și Georgiana ne uitam la televizor iar Matei își făcea lecțiile. Am mers până la baie și când m-am întors Georgiana se afla în transă, întinsă pe canapea. Matei era așezat pe un scaun aflat în dreptul capului ei.

— Cred că Țuțu iar a leșinat.

— Poate glumește, știi că uneori se mai prefacă.

Georgiana a început să râdă zgomotos, dar avea ochii închiși și nu se mișca. Făcea pauze, însă dacă încercam să spun ceva, începea să râdă ca și cum o amuza ceva. Când

râdea ea, ne apuca și pe noi râsul. După vreo 10 minute mi-a pierit pofta de râs și m-a enervat faptul că nu știam ce se întâmplă cu ea.

— Da îmi place, dar vreau să-mi văd copilul crescut mare.

Georgiana se conversa cu o ființă pe care o vedea numai ea și la anumite intervale de timp râdea zgomotos.

— Vedeți, așa râd cei care au mințile rătăcite. Eu pot să o fac să uite de tot și să râdă mereu. O vreți așa? ne-a spus un spirit.

— Nu, am răspuns eu și Matei în același timp.

— Nu vreau să uite de mine, a zis Matei cu voce îngrijorată. Vreau să-i pot spune ce fac la școală și ea să înțeleagă.

O nouă porție de râs zgomotos.

— Așa râd de ea dușmanii ei. Ea este bună, dar ei o cred proastă.

— Nu știi despre cine vorbești.

— Nu fi viclean.

— Ce vrei să fac?

— Să-i oprești.

— Eu am apărat-o tot timpul.

— Știu asta, dar nu ai lăudat-o în fața lor. De ce sunt răi cu ea?

— Cred că știi răspunsul.

— Că nu a avut zestre?

— Da, numai că mie nu mi-a păsat și tu trebuie să cunoști acest fapt.

— Cunoșc, însă trebuie să vorbești cu ei și să-i faci să o vadă altfel.

— Am vorbit de multe ori cu ei și nu pot să fac nimic. Nu o plac, însă mie nu-mi pasă.

— Bine, o voi lăsa să-l cunoască numai pe copil.

— Cât timp?

- Până îi vei face pe ai ei să o vadă...
- Dar rudele ei sunt supărate pe mine, i-am spus întrerupându-i șirul vorbelor.
- Din cauză că le-ai cerut bani.
- Da.
- Puteți să o duceți la ei?
- Da. Ce se va întâmpla cu ea acolo?
- O să vezi, dar să nu-i lași să o ducă în locul în care sunt ținute oamenii bolnavi pentru că ea nu este bolnavă.
- Nu aș putea să-i opresc, frații ei sunt mai tineri decât mine și au mai multă forță fizică.
- Ar fi o nenorocire să ajungă acolo unde sunt duși oamenii cu mințile pierdute.
- Desigur, acolo tămăduitorii i-ar putea face mult rău, chiar dacă și-ar reveni brusc.
- Eu vreau să rămân în casa în care mă aflu acum, mă simt mai bine aici, a vorbit Georgiana.
- Poți să-i aduci aici? Tatăl ei ar putea să vină?
- El nu a vrut să-i vorbească nici la telefon de ziua ei. Amândoi părinții sunt supărați pe ea, chiar dacă nu i-au spus direct.
- Sau se prefac pentru că le cereți bani.
- Este posibil. Mama ei și unul dintre frați au văzut-o mută, vorbind pocit, lipsită de memorie și după un timp au zis că s-a prefăcut. Totuși nu cred că ar veni dacă i-aș chema.
- Ea vrea să fie iubită și să-și poată dăruia dragostea. Voi, muritorii, aveți gesturi și vorbe pe care le puteți folosi în acest scop.
- Am înțeles.
- Vrea multă dragoste.
- Știu ce vrea.
- Și noi suferim, a mărturisit îngerul.
- Am înțeles de mai mult timp. Eu ce să fac?

— Ea vă vede când sunteți triști sau supărați, chiar dacă încercați să vă ascundeți neliniștea sau suferința.

— Am și eu atât suferințe trupești cât și suferințe sufletești.

— Voi ziceți că suferința voastră este mare fără să vă gândiți că altul poate avea o suferință mult mai mare decât ce pe care o aveți voi.

— Eu sufăr și din cauză că o văd pe ea suferind.

— Aseară, după ce tu te-ai dus la culcare, și-a frământat mult timp mâinile. Florile pe ce stau?

— Pe un dulăpior, noi îl numim servanță.

— Eu nu știu cum îi spuneți, dar ea a deschis ușa, a luat ceva de acolo și a citit de mai multe ori cu voce. Era și chipul copilului pe acea... nu știu cum îi spuneți voi.

— Coală de hârtie, i-a răspuns Matei. A, știu ce era! O scrisoare pe care i-am scris-o eu de mărtisor, când eram în clasa întâi.

— Eu nu știu ce înseamnă, dar era bucuroasă pentru ce citea. Ea vede numai trecutul, îl despică, după cum ziceți voi, ca firul în patru, dar viitorul nu-l vede. Are o ușă în față pe care nu poate să o deschidă. Trebuie să o ajutați. Noi ne rugăm aici pentru voi. Căutați să fiți fericiți între voi și spuneți-i că foarte curând va scăpa de necazuri, că o să vă fie mai bine. Credeți ce vă spun eu și nu vă îndoiiți! Aseară eu i-am vorbit mult și am ajutat-o să adoarmă imediat cum s-a culcat pe pat, dar, de la un timp, nu mă mai aude bine.

— Știi de când?

— Dinainte de ziua ei. Eu trebuie să plec acum deoarece se întâmplă ceva în trupul ei. Căutați să fiți fericiți împreună. Am să o fac să-și amintească de oamenii care nu au avut mare importanță în viața ei și am să o fac să râdă și să uite de ceilalți.

— Bine, fă ce crezi că este mai bine pentru ea.

Îngerul a plecat și Georgiana s-a trezit. Matei i-a făcut o limonadă, deoarece el este specialistul în prepararea limonadei, și mama lui a început să se simtă mai bine.

Georgiana s-a uitat la ceas și părea puțin descumpănită.

— Văd că au trecut aproape 2 ore. Sunt cumva posedată? Începe să-mi fie teamă.

— Nici vorbă, și i-am povestit în amănunt discuția avută cu îngerul ei.

— Nu sunt nebună?

— Nu, stai liniștită. Ce vedeai când râdeai?

— Mulți oameni veseli, care râdeau, și o voce mă întreba dacă vreau să fiu ca ei. I-am spus că vreau să am motive de veselie, dar nu vreau să fiu ca acei oameni pe care îi vedeam și care păreau că au mințile rătăcite.

7 Martie 2003. La ora 11 și 10 Matei a venit de la școală. Georgiana s-a trezit din somn și a vorbit câteva minute cu el, iar la ora 11 și 25 a intrat în transă. Se afla într-o poziție incomodă și încet-încet, cel care dorea să ne vorbească i-a schimbat poziția trupului până a ajuns să stea întinsă pe spate.

— Vrem să vorbim cu voi.

— Cine ești? am întrebat eu.

— Sunt cel care are grijă de sufletul tău.

— Te ascult.

— De ce nu te odihnești?

— Nu pot.

— Ești supărat pe ea?

— Nu.

— Ești, eu știu.

— Nu sunt supărat, ci doar obosit și am o suferință trupească care mă face irascibil, adică nervos.

— Te doare piciorul?

— Puțin.

— Ți-am mai spus să cobori din pat dimineața, la trezire, cu piciorul drept ca să-ți meargă bine în cursul zilei.

— Așa am făcut dimineață, dar am ațipit înainte de a veni copilul de la școală și când a bătut în ușă, m-am trezit brusc și am sărit din pat, mi-am răsucit glezna de la piciorul stâng fiindcă de la un timp nu mai am siguranță pe picioare când mă dau jos din pat.

— Ce motive ai mai avut azi să te superi?

— Matei iar nu se mai culcă devreme seara și dimineața se mișcă încet deoarece este obosit.

— Bine, noi vom veni mai târziu cu condiția să nu vă mai sfâdiți între voi. Trăiți în armonie.

— Am înțeles.

După o jumătate de oră:

— Ce te mai supără?

— Tu știi foarte bine ce mă supără.

— Dacă eu ți-aș putea da banii pe care îi vrei, tot supărat ai fi?

— Nu, mi-ar trece. Aș cumpăra ce ne trebuie, aș plăti dărilor la timp...

— Ce te-ar face fericit?

— Ți-am mai spus, să-i văd pe ei, pe soția și pe copilul meu, că au ce-și doresc și sunt fericit.

— Bine, acum eu plec.

După o scurtă pauză:

— Copile, unde ești?

— Aici, a răspuns Matei.

— Ție de ce îți este teamă acum?

— Îmi este... dar nu îmi este.

— Eu știu. Ce s-a întâmplat azi la școală?

— Profesoara de limba română mi-a spus că un copil de clasa a VI-a nu poate scrie o poezie ca cea pe care i-am

dedicat-o eu cu ocazia zilei femeii.

— Nu știu ce este aceea o poezie.

— O înșiruire de vorbe frumoase, i-am explicat eu.

— Deci, erau numai vorbe frumoase?

— Da, a răspuns Matei.

— Însă nu au fost scrise de tine.

— Da.

— Nu trebuie să-ți fie teamă și nici să te superi. Să-i spui doamnei ce îți voi spune eu.

— Da.

— Nu știu ce înseamnă la voi doamnă. Există un singur Domn.

— Este o formulă de politețe, așa ne adresăm noi, oamenii, unii altora, cu „doamnă” femeilor și cu „domnule” bărbaților.

— Nu este bine.

— Aceste cuvinte se aseamănă cu cel al Domnului sufletelor, dar au alt înțeles.

— Bine, adresați-vă celorlalți așa cum este bine pentru voi.

— Așa și facem.

— Copile, ai spus femeii că ți-a trebuit mult timp să alcătuiești poezia, așa am înțeles eu.

— Da, i-am spus că m-am gândit de la începutul lunii ianuarie.

— Bine. Mai spune-i doamnei că tot ce este frumos se face în timp și nu repede, într-o oră sau într-o zi. Cât timp îi trebuie unei flori să crească?

— Mult, i-a răspuns Matei.

— Desigur. Să-i spui așa celei care vă învață la școală: Întâi dă mugurul care se dezvoltă, iar din el apare floarea. Mamei mele i-au trebuit 9 luni să mă nască și niciun om nu devine înțelept peste noapte. Înțelepciunea se adună în timp, cu multă râvnă. Ții minte?

— Da.

— După ce îi vei spune ce ți-am zis eu acum, ai să vezi că profesoara o să-și schimbe părerea și o să creadă că tu ești cel care a scris poezia. Trebuie numai să cauți să-i spui.

— Îi voi spune.

— Te mai supără ceva?

— Nu.

— Trebuie să plec și eu acum. Mai vorbim diseară.

În jurul orei 12 și 30 Georgiana a ieșit din transă iar eu i-am povestit ce ne-au spus îngerii.

La ora 13 și 15 minute eram toți trei în sufragerie, stăteam pe canapea și încă mai discutam despre cele auzite. Georgiana s-a dus la baie iar la întoarcere a rămas în hol și cu o mișcare bruscă și-a acoperit ochii cu palmele.

Matei s-a dus repede la ea:

— Ce ai Țuțu?

M-am ridicat și eu de pe pat și am cuprins-o ușor cu mâinile de mijloc, să o susțin în eventualitatea că ar cădea.

— Ți-e rău? am întrebat-o eu.

— Nu. Ce este lumina aceea din sufragerie?

— Lumina zilei, i-am răspuns.

— Bebe, nu este nimic, a întărit Matei vorbele mele.

— Este o lumină mai puternică decât lumina zilei.

— Te cred, însă o vezi numai tu, Georgiana.

— Da, Bebe, o vezi numai tu.

— Poate dorește să ne vorbească cineva, am spus eu. Să mergem în sufragerie.

Eu și Matei ne-am așezat pe canapea. Georgiana a rămas în picioare, sprijinită de tocul ușii care a rămas deschisă.

— Unde se află lumina? am întrebat-o cu blândețe în glas.

— Lângă fereastră și inundă toată încăperea.

— Sunt cel care v-a certat.

— Ai venit să ne cerți iar?

— Știți numai de ceartă?

Ne vorbea pe un ton blând.

— Nu, știm și de vorbă bună.

— Voi ziceți că ce vi se întâmplă este normal.

— Nu zicem așa, am vorbit tot eu.

— Vă plângeți că trăiți așa. Puteți avea mulți bani, dar veți fi și voi ca ceilalți, nu veți mai auzi și nu veți mai vedea suferința din jurul vostru.

— Nu vrem asta și nu ne dorim mulți bani.

— Sunteți neîncrezători. Vreți să se coboare Tatăl Ceresc la voi? Nu se poate!

— Știm.

— Ce dovezi mai vreți?

— Nu mai vrem nicio dovadă.

— Ce vi se întâmplă vouă nu este ceva normal și sunt foarte puțini cei care au fost aleși așa cum ați fost aleși voi. Sunt mulți oameni mult mai săraci ca voi și nu se plâng.

— Eu mă cam sperii pentru că ea a început să leșine și de două ori pe zi.

— Nu sunt leșinuri, cum credeți voi.

— Atunci, voi sta liniștit, dar cade, așa...

— Pe pat. S-a lovit vreodată, a pățit ceva?

— Nu.

— Atunci de ce te îngrijorezi? Ieri vi s-a spus că o să vă fie mai bine.

— Da, ni s-a spus.

— Stați liniștiți. Acum voi pleca și nu știu dacă voi mai veni. Eu nu pot să stau mult și nici să vin des.

Mi-a trecut prin minte că cel care ne-a vorbit ar putea fi Iisus, ori un sfânt, însă nu mi-am spus gândul cu voce. Este adevărat, ce ni se întâmplă este ceva neobișnuit, numai că uneori sunt prea obosit și derutat,

încât doresc să fim lăsați în pace. La început am fost fascinat de faptul că spiritele comunicau cu noi prin gura soției mele, dar insistența lor în a ne vorbi des, după un timp, a devenit sâcâietoare și chiar stresantă. Da, și acesta este un mod de a învăța, de a ne căli rezistența psihică și chiar cea sufletească, totuși am început să-mi doresc o pauză.

8 Martie 2003. După-amiază Georgiana s-a întristat și a intrat în starea de leșin. A început să râdă, apoi a vorbit, dar nu cu noi. Vorbea cu niște ființe care nu știau cine sunt și nici ce vârste au; erau vesele și se jucau.

— Pot să mă joc și eu cu voi? Știu și eu o mulțime de jocuri, vă învăț dacă vreți. Vai, ce inel frumos ai! Cum, mi-l dai mie pe gratis?! Da, îmi place. Nu vreau să mă numiți „ochi triști”. Am ochi expresivi și într-un fel frumoși, știu asta. Da, îmi place să-mi spuneți „ochi frumoși”. Puteți să-mi dați tot ce-mi doresc?! Da, vă spun: Îmi doresc alte bijuterii, pe ale mele le-am vândut; da, să fie din argint, mie îmi place mai mult argintul decât aurul. Vreau haine, o rochie de culoare albastră, să fie un albastru cald. Mai vreau pantofi albi, o geantă din piele, o blană lungă, albă, cu glugă. Aveți un magazin și puteți să-mi dați tot ce doresc?! Da, îmi place la voi. Mi-e foame. Vreau... salată de beuf și plăcintă cu brânză și stafide. Te duci tu? Bine, până când vii cu plăcinta eu îi voi învăța cântecele pe care le știu. Îmi place să mă joc. Știți „Țăranul e pe câmp?” Vi-l cânt eu, și a început să cânte.

— Le-a cântat toate cântecele pe care le-a învățat în copilărie. Pe mine și pe Matei ne făcea să râdem uneori. A cântat și în limba spaniolă.

— Noi avem un cântec numit „Deșteaptă-te române!”
— A început să-l cânte.

— Prima dată a fost cântat la revoluție, cu toate că a fost compus cu mult timp în urmă. Ce nenorociri s-au

întâmpilat atunci... Eu parcă eram însărcinată. Au fost omorâți mulți copii, i-am văzut morți la televizor. M-a impresionat mult o fată pe care au înmormântat-o în rochie de mireasă. Și tinerii aceia... soldați aruncați pe mese și pe ciment... erau împușcați... m-au impresionat mult și nu pot să uit. Mă ajutați voi să uit? Da, vreau să uit. Îmi veți da plăcinta uitării dacă rămân cu voi... Să rămân doar pentru o plăcintă?! Și restul, tot ce mi-ați promis? Ai venit cu plăcinta! Da, mi-e foame. Bine, dă-mi-o! Vai, de ce mi-ai dat peste mână?!

— După unu-două minute prin gura Georgianeii ne-a vorbit un glas sobru:

— Ați râs de niște ființe cu mințile pierdute! Este păcat. Cine a râs mai mult?

— Eu, am răspuns.

— De ce ai râs?

— Am făcut haz de necaz.

— Nu știu ce înseamnă necaz.

— Supărare, tristețe.

— Ai râs de supărare?

— Da... avem o zicală, dar nu știu cum să-ți explic.

Unii oameni când sunt foarte supărați râd de propria supărare pentru că sunt disperați.

— Nu știu ce spui.

— Ai fost vreodată întrupat?

— Nu.

— În situația asta este greu să înțelegi. Pe noi, oamenii, pe lângă suferințele sufletești, ne pot chinui suferințele trupești și mintale. Dar ca spirit nu le poți înțelege. Tu simți numai spiritul.

— Și ce este mai important?

— Desigur, în primul rând spiritul, dar pentru noi sunt importante și celelalte. Nu înțeleg ce faceți cu noi?

— Noi nu facem nimic. Voi îi faceți ei. Are sufletul

foarte trist.

— Știu asta, dar al meu nu este?

— Este, numai că suferința ei este mai mare. Tu ai suferințe trupești. De ce ați supărat-o?

— Nu am supărat-o, a vrut plăcintă cu brânză și nu am putut să-i cumpăr, nu mi-au ajuns banii.

— Ea este pregătită să înceapă ceva, voi trebuie să o ajutați trupește.

— O vom ajuta la fel cum am ajutat-o și până acum.

— Am venit pentru a treia oară.

— Nu știu cine ești, ați venit mai mulți în ultimele zile.

— Nu ai fost atent, am spus: a treia oară.

— Sunt prea obosit și nu pot să mă mai concentrez.

— Lumina.

— Puteai să ne vorbești și altfel

— Nu, pentru că nu înțelegeți. Acum plec. Și nu uitați ce v-am spus. Să coboare pacea și liniștea asupra acestei case!

Mucenicul fără nume. Iisus vorbește prin gura Georgianeii aflată în transă. Discuții cu îngerii. Demonii. Lumina gălbuie.

9 Martie 2003. Era trecut de miezul nopții, dar noi încă nu ne culcasem. În timp ce se uita la televizor, Georgiana a intrat în transă.

— Măine, de fapt astăzi, să vă veseliți, să mâncați, să beți. Până acum voi ne rugați pe noi, acum vă rog eu pe voi să faceți ceea ce am spus mai înainte. Este o mare sărbătoare.

— Știm asta... cei 40 de mucenici.

— Da.

— Tu cine ești?

— Unul dintre ei.

— Dar ai... voiam să-l întreb dacă are un nume, însă

nu m-a lăsat să termin de pus întrebarea.

— Atât, a intervenit acesta pe un ton categoric. Azi sunt sărbătoriți toți cei fără nume. Faceți ce v-am rugat și stați liniștiți. Acum voi pleca, dar mai vin mâine seară.

După-amiază Georgiana a avut o discuție tăioasă cu mama ei la telefon pentru că aceasta a refuzat să-i dea niște bani, apoi s-a certat cu fratele ei Ionuț tot pentru bani. I s-a făcut rău și nu-și mai simțea mâna dreaptă. A leșinat și a început să râdă. După vreo 10 a ieșit din transă, se simțea mai bine, era chiar voioasă și nu-și mai amintea de cearta avută în urmă cu o jumătate de oră.

Ne-a vorbit Lumina, fără ca Georgiana să mai intre în transă.

— V-am urmărit azi toată ziua.

— Am avut o zi cam agitată, cu toate că eu am dorit să fie liniște în casa noastră.

— Ea știe ce are de făcut de mâine, iar voi să o ajutați. Acum vreau să vă liniștiți și să petreceți ultima parte a zilei în armonie. De mâine veți fi numai în grija lui Dumnezeu. Să nu vă temeți. Să vă rugați și să căutați să țineți post, în primul rând cu sufletul. Acum plec.

Aveam câteva bucăți de piept de pasăre în congelator, le-am prăjit, am făcut și un piure din cartofi, am mâncat în liniște, apoi ne-am așezat în fața televizorului. La ora 22 și 30 a venit Mucenicul.

— Am văzut că ați mâncat, dar nu ați băut vin.

— Noi nu bem, dar dacă trebuie vom bea și vin, i-am spus eu.

— Da, să beți puțin pentru noi și pentru voi. Clinchetul paharelor aduce noroc. Să vă puneți fiecare câte 3 dorințe. Mâine începe postul. Să căutați să fiți buni, să faceți acte de milostenie, să vă rugați și să mergeți la biserică.

— Da, așa vom face. Tu vei mai veni?

— Nu, dar să țineți minte ce v-am spus.

— Vom ține.

— Stau până ciocniți paharele.

Matei a turnat vin în trei păhărele de cristal, am ciocnit și am băut fără să uităm să ne punem dorințele.

După ce Georgiana și Matei s-au băgat sub plapumă, a venit iar Lumina și ne-a sfătuit ca a doua zi să nu-l trimitem pe copil la școală. Este foarte obosit și este bine să-l lăsăm să se odihnească. Am acceptat.

11 Martie 2003. Ieri după-amiază Georgiana l-a rugat pe Ionuț să ne dea niște bani. Acesta a sunat la telefon dimineață și i-a spus surorii lui că nu are bani, dar vine să ne aducă un lanț din aur, în greutate de 21 gr. pe care să-l vindem. Georgiana i-a răspuns că nu are unde să-l vândă, că are nevoie doar de un milion de lei. Ionuț a venit, așa cum a spus, și-a dat jos lanțul de la gât și l-a pus pe masă.

— Îl vinzi sau îl amanetezi, i-a zis Georgianeii. Bani nu am, dar, uite, mai fac un ultim gest de mărinimie, după care vreau să nu mai aud de tine și vreau să nu le mai ceri bătrânilor niciodată bani. Au și ei problemele lor.

— Ți-am spus și la telefon, nu vreau lanțul, îmi trebuie doar de un milion de lei.

— Georgiana, repet, nu am bani. Dacă nu vrei lanțul, mă duc să-l amanetez. Sunt foarte grăbit și nu am timp de stat.

A luat lanțul și a ieșit pe ușă. După vreo 10 a revenit cu 3, 5 milioane lei și o chitanță; le-a pus ușor pe masă și a vrut să plece.

— Ce ai făcut Ioane? l-am întrebat cu nedumerire și tristețe în glas.

— Altfel nu aveam cum să vă ajut. Este pentru ultima oară când mai fac ceva pentru voi.

— Nu putem primi banii, nu trebuia să amanetezi lanțul.

— Aveți nevoie de bani, da? Mă grăbesc! Altceva nu mai pot să fac pentru voi.

După plecarea lui Ionuț, îngerii noștri ne-au întrebat ce avem de gând să facem cu banii. Eu le-am spus că sunt hotărât să-i dau înapoi banii și chitanța ca să-și recupereze lanțul amanetat.

— Și ce veți face fără bani?

— Ne vom ruga la Dumnezeu să ne ajute.

— Ne vom ruga și noi pentru voi. Nu înțeleg de ce femeile își vopsesc părul? Am văzut asta la multe dintre ele.

— Așa le place.

— Să-i spui femeii tale că eu voiesc să-și vopsească părul cu o culoare apropiată de cea pe care o are părul copilului vostru. Poate fi mai închis sau mai deschis. Cel mai bine este să rămână așa cum l-a creat Dumnezeu.

— Părul?

— Da.

— Îi voi transmite dorința ta.

— Vă dor oasele din cauza frigului. Stați la căldură. Aveți grijă și de suflet.

— Nu înțeleg la ce te-ai referit când ai rostit ultimele cuvinte.

— Furtuna din sufletele oamenilor vă aduce frig sufletesc.

— Am înțeles.

Seara, la ora 21 și 15 Georgiana a intrat iar în transă, tot în timp ce privea la televizor. Stătea în fund pe canapea și am culcat-o pe spate. Eram puțin nervos pentru că Matei nu voia să meargă la culcare și dorea să se uite la „Cârcotași” până se termină emisiunea. Înainte ca Georgiana să intre în transă mă aflu în bucătărie și curățam cartofi.

— Vorbește cineva, mi-a zis Matei.

— Bine, vin.

— Nu vă mai certați, nu vă mai mâniați, iubiți-vă și ajutați-vă, ne-a spus cineva cu voce blândă și caldă.

— Da, am răspuns eu. M-am supărat puțin deoarece Matei încă nu vrea să se culce și a promis că la ora 9 seara va fi mereu în pat.

— Toți oamenii se supără și își fac rău unii altora, nu mai văd și nu mai aud.

— Așa este cum spui.

— Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Înțelegeți voi aceste cuvinte? Voi nu știți cine sunt eu.

— Nu, dar eu bănuiesc cine ești.

— Omul este muritor.

— Da, trupul omului este muritor.

— Prețuiți fiecare clipă!

— Desigur.

— Sunt oameni care se luptă pentru aceste clipe.

— Așa este cum spui.

— Dumnezeu face totul cu un scop. Poate că Tatăl Ceresc are un plan cu voi. Ca să primiți, trebuie să dați înmîit. Fiți buni unii cu alții! mai am până voi veni iar printre voi. Iubiți-vă și vă ajutați!

— Noi ne iubim și ne ajutăm, dacă te referi la cei cărora le vorbești acum.

— Știu că trăiți în necazuri și sărăcie. Trebuie să luptați cu ele ca să le învingeți. Poate că Dumnezeu are un plan cu voi.

— Este posibil.

— Ea a pornit pe un drum și vrea să meargă pe el.

— Nu înțeleg la ce drum te referi.

— Ea știe. Voi iubiți-vă și ajutați-vă între voi.

— Dar eu am ajutat-o tot timpul și o voi ajuta și în continuare.

— Nu vă mai certați între voi și nu mai fiți mânioși.

Sunteți prea mândri.

— Te referi la noi, cei cărora le vorbești acum?

— Nu, la toți oamenii. Vă zbateți prea mult pentru lucruri pieritoare, lipsite de valoare. Cel mai valoros este sufletul.

— Am înțeles asta.

— Vă spun pentru a treia oară: poate Dumnezeu are un plan cu voi. Iubiți-vă și ajutați-vă!

— Dorești să ne mai spui și altceva? l-am întrebat după un timp deoarece a tăcut.

— Acum, nu.

După câteva secunde Georgiana a tresărit, fiind cuprinsă de un fior puternic care i-a străbătut inima, și s-a trezit.

— Te simți bine? am întrebat-o când am văzut că a deschis ochii.

— Da.

— Vrei să-ți povestesc ce ne-a spus?

— Nu, păstrați pentru voi.

— Știi cine a vorbit?

— Poate că știu.

— Bine, voi merge în bucătărie să-mi termin treaba începută.

13 Martie 2003. Azi Georgiana a intrat de două ori în transă. Ea ne aude tot timpul pe noi când îi vorbim, dar nu se poate mișca. Leșinul sau transa este un fel de somn care apare brusc și cu intensitate. Uneori, când cineva dorește să ne vorbească îi spune acest lucru sau aude un fel de zumzăit.

— Dacă o nemulțumește ceva leșină.

Azi la primul leșin s-a lăsat în șezut pe covor, lângă canapea. A doua oară a căzut pe patul din dormitor, cu nasul în pernă. Noroc că a văzut-o Matei și m-a chemat. Am întors-o repede cu fața în sus și a început să respire.

— Nu pot să respir, mi-a șoptit ea.
— Acum poți, nu-ți fie teamă. Te voi ajuta să te întinzi pe pat.

— Mi-e frig.

Am întins-o pe spate și am acoperit-o cu plapuma.

— Îți este mai bine?

— Da.

A adormit imediat. După câteva minute a început să vorbească prin gura ei cel care o are în grijă:

— Este iar foarte tristă. Am să o fac să uite tot.

— Și de mine? a întrebat Matei, puțin speriat.

— De tine, nu.

— Dar de tata?

— Am spus că de toți în afară de tine.

— Pe tine trebuie să te cunoască pentru că diseară te vei culca lângă ea, i-am spus copilului.

— Și tu ce vei face dacă nu te va mai cunoaște? m-a întrebat Matei.

— Voi spune că am venit în vizită, am glumit eu.

— Vă pot da să alegeți.

— Da? Între ce? l-am întrebat.

— Între a uita de toți și a o lăsa să-și manifeste furia, adică să strice tot ce nu-i place.

— Din casă?

— Da.

— Și după ce își va consuma furia stricând, ce vom face?

— Va strica și televizorul și frigiderul? a întrebat Matei cu iritare și teamă în glas.

— Am zis că tot ce-i displace.

— Stai liniștit Matei, doar știi că televizorul este obiectul pe care îl iubește cel mai mult. Către înger: ați zis că nu o veți mai face să se comporte așa și că o veți lăsa în pace.

- Dacă nu o ajuți.
- Cum poți să spui că nu o ajut?! Te rog nu mai începe iar cu acuzații, știi bine că o ajut.
- De ce nu-i cumperi ce-și dorește?
- Nu am cu ce. Am mai discutat acest subiect. Pot să vorbesc cu îngerul meu?
- Nu.
- Eu sunt foarte obosit, i-am spus pe un ton iritat, și nu am chef de astfel de discuții.
- Alegeți!
- Mai bine să mă cunoască numai pe mine, a vorbit Matei.
- Eu nu pot să aleg pentru că tu vei face oricum ce vei dori. Alege tu!
- Eu pot să vorbesc cu îngerușul meu? l-a întrebat Matei, cu glas mios.
- Nu acum. Deci nu vreți să alegeți?
- Nu. Îți repet, știu că tu faci oricum ce dorești. Nu te înțeleg. Copilul are mult de lucru pentru școală și nu poate să-și facă treaba din cauză că nu este lăsat.
- Ce veți face cu banii aceia? m-a întrebat îngerul, schimbând vorba și neluând în seamă ce i-am spus eu despre copil.
- Vreau să-i dăm banii înapoi lui Ionuț.
- Ți-e frică să-i folosești?
- Nu, dar prin felul în care ni i-a dat, fratele ei ne-a umplut sufletul de mâhnire.
- Folosiți din ei cât vă trebuie.
- Și de unde îi punem la loc?
- Nu-i mai puneți. Fratele ei a făcut ce a făcut la mânie, acum îi pare rău. Lăsați-l să vadă și el că ce face la mânie provoacă suferință. Lui îi pare rău că a pierdut mulți bani cu gestul făcut. Va învăța din asta și nu va mai face astfel de gesturi la mânie.

— Dar va rămâne supărat pe noi, și ce este mai trist, este faptul că vor fi supărați și părinții lor.

— Nu vă gândiți la asta acum. Înainte de a folosi din banii primiți, schimbați-i cu alți bani deoarece aceștia sunt încărcăți acum cu mânia fratelui ei. Cumpărați-vă hrană și ce mai doriți.

— Așa vom face.

— Gândiți-vă ce culoare a părului i-a purtat noroc. Am mai avut și pe alții în grijă, dar ca ea nu a fost niciunul atât de preocupat de vopsele pentru păr și buze.

— Te cred. Eu nu știu ce culoare pentru păr i-ar purta noroc. Și-a vopsit părul de foarte multe ori, de fapt ai cunoștință de asta.

— Culoarea pe care o are părul ei acum o deprimă.

— Voi merge cu ea mâine să-și cumpere alta, pe care o va dori.

— A fost vopsită mult timp, în urmă cu doi ani, cu o culoare care îi plăcea, parcă avea culoarea aluneii, i-a spus Matei.

— Atunci era fericită? a întrebat îngerul.

— Nu-mi mai aduc aminte, am răspuns eu.

— Tu te pricepi să combini culorile. La pielea ei, cu ce culoare de păr i-ar sta bine?

— I-a stat bine cu mai multe culori, dar pentru mine nu a contat asta. Era frumoasă când era veselă. Ajut-o să fie iar veselă!

— Bine, când se va trezi va fi veselă și nu va ști din ce motiv este așa. Unele lucruri le va uita.

Dacă nu va pune întrebări, voi să nu-i amintiți nimic. Lăsați-o să fie veselă și fiți și voi.

— Așa vom face.

— Copile bun!

— Da.

— Nu-ți voi vorbi mult timp pentru că și ție și mamei

tale vă este foame. Să-i duci mâine cuvinte frumoase celei care are grijă de voi la școală și celei care vă învață despre Dumnezeu. Te vor ajuta părinții tăi să le alcătuiești.

— Astăzi eu nu mai am timp pentru așa ceva iar Matei mai are mult de lucrat pentru școală. Le va duce luni.

— Ele așteaptă de mai mult timp.

— Da, însă azi nu am timp, i-am răspuns privind spre Matei, în încercarea de a-l determina pe copil să accepte termenul propus de mine.

— Este bine să le ducă mâine, a insistat îngerul.

— Trebuie să le pregătesc ceva de mâncare. Dacă pot în seara asta, îi voi scrie ceva lui Matei pentru cele două femei. De ce își frământă mâna stângă?

— Este ceva truesc.

— Parcă îi tremură sau strânge ceva imaginar în palmă.

— Plânge sufletul în ea, voi nu puteți vedea cum plânge sufletul, însă noi vedem.

— Faceți-o să fie veselă, așa cum ați promis.

— Cel care are grijă de ea a spus că o va face să fie veselă.

— Bine, așteptăm.

— Noi plecăm pentru că trupul ei cere hrană.

După câteva zeci de secunde, Georgiana a tras aer adânc în plămâni și s-a trezit.

15 Martie 2003. La ora 21 și 30 Georgiana a ieșit din casă și s-a dus să cumpere o sticlă cu pepsi de la un magazin din apropierea blocului în care locuim. A auzit zgomotul unui motor de elicopter și a privit spre cer.

— Ți-am spus eu din vara anului trecut că va fi război.

A privit în jur deoarece nu știa cine îi vorbește și l-a văzut alături pe Rodul soarelui. Era îmbrăcat în alb.

— Privește acolo! și i-a arătat elicopterul zburând.
— Te-ai întors în lumea spiritelor?
— Da. Cred că am fost trimis în lumea voastră ca pedeapsă pentru părinți. Nouă nu ni se spune motivul pentru care suntem trimiși.
— Înțeleg. Dacă vrei, poți să vii acasă să mai stăm de vorbă.

16 Martie 2003. După ora prânzului a venit Rodul soarelui.

— Aici, sus, nu place ce se întâmplă în lumea voastră. Războiul va începe foarte curând.

— Te cred, i-am spus eu.
— Nu aveți conducători înțelepți.
— Așa este, dar nu cred că pe noi ne va afecta războiul care este gata să înceapă, deoarece acesta vă avea loc la distanță mare de țara noastră.

— Pe vremea mea nu existau păsări din metal. Am văzut că acum omul nu mai este nicăieri în siguranță din cauza lor. Să fiți atenți!

17 Martie 2003, ora două noaptea.

— Sunt îngerul ei.
— Ce s-a întâmplat de vrei să-mi vorbești la ora asta? l-am întrebat cu nemulțumire în glas.

— Sunt îngrijorat deoarece este foarte tristă și îi pare rău că a făcut o promisiune atât de grea pentru ea. Ce ai văzut că s-a schimbat la ea în ultimul timp?

— Nu o mai caută nimeni.
— Așa este. Pot să vă destăinuiesc ce promisiune a făcut, cu condiția să nu-i spuneți că știți.
— Nu este nevoie.
— A făcut-o ca să vă fie vouă mai bine.
— Și ne este?
— Da, puțin mai bine. Ce promisiune crezi că a făcut?
— Să nu-și mai caute prietenii.

— Ești pe aproape.

— A renunțat la dragostea celorlalți, i-a spus Matei, având o sclipire de intuiție.

— Așa este. Ești foarte înțelept. Nu credeam că un copil poate să fie atât de înțelept. Să-ți dea Dumnezeu o viață cum îți dorești, i-a urat îngerul cuprins de emoție. De când a făcut această promisiune i-au întors ceilalți spatele. Numai voi îi mai arătați că o iubiți. Trebuie să-i arătați mereu asta, altfel se va retrage într-o lume a ei. Suferă mult că oamenii nu-i mai arată că o iubesc. Ea a dăruit multă dragoste celor din jur, rudelor, cunoscuților și chiar străinilor. Acum nu mai are încredere în altcineva în afară de voi, chiar dacă ea spune că nu este adevărat. De acum înainte se va gândi că cei care se vor oferi să o ajute vor avea un interes. Deocamdată arată supărare pentru ceilalți, dar aceasta se va transforma în indiferență și nu este bine. Un om indiferent nu mai iubește.

— Înțeleg. Noi cum o putem ajuta?

— Dar o ajutați fără să știți. Dragostea voastră este un mare ajutor pentru ea. Trebuie să plec acum.

19 Martie 2003. Georgianeii s-a arătat în vis cum va arăta războiul și ea nu a vrut să se mai trezească. Îngerul ei ne-a chemat și ne-a rugat să o trezim noi, eu și Matei. Ne-a rugat să-i pregătim și o licoare dulce, așa numește el limonada. Am tras cu putere de Georgiana, am zgâlțâit-o, dar refuza să se întoarcă în lumea asta.

— Spuneți amândoi de 3 ori așa: Doamne, pentru numele tău dăruiește-i viață!

Am făcut ce ni s-a indicat și după vreo 10 Georgiana s-a trezit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Ne-a strigat îngerul tău că nu puteai să te trezești. Ce ai văzut în vis?

— Ah, case distruse, arzând, mulți oameni morți,

steagul Americii împăturit și cu stelulele în sus.

— Acum liniștește-te. Uite, bea limonadă că o să te simți mai bine. Îngerașul tău l-a pus pe Matei să-ți facă limonada, era foarte agitat că nu putea să te trezească.

20 Martie 2003. La ora 4 și 35 Statele Unite au atacat Irakul pentru a doua oară.

Azi Georgiana a fost puțin neliniștită. După-amiază am aflat că Matei a luat o notă de 8 la matematică. A mințit-o pe profesoară că i-a împrumutat caietul colegului de bancă și din această cauză nu și-a făcut în întregime tema. Adevărul a ieșit la iveală, profesoara de matematică, cu toate că îl iubește pe Matei, l-a scos la tablă să-l asculte și l-a notat cu nota 8 pentru că a mințit, altfel merita nota 9.

Spre seară Georgiana a intrat în transă și îngerul i-a vorbit lui Matei:

— Eu te-am avertizat cu puțin timp în urmă să nu minți și să nu-i faci pe cei care te învață să-și piardă răbdarea. Ți-am mai spus să te rogi mult în a treia zi ca să nu pățești un necaz. Azi ai primit o lecție pentru minciună. Dacă nu vrei să înveți de vorbă bună, și nu mă refer la învățăturile pe care le primești la școală, vei fi constrâns de Cel Atotputernic. Nu face greșeli și învață de la părinții tăi. Ei au greșit în urmă cu mai mult timp și acum au de suferit. Tu, tată trupesc, nu faci bine că ești preocupat de războiul care a început. Cu cât vei vrea să vezi și să știi mai mult, cu atât te va atrage și va stârni în tine partea rea. Roagă-te ca să fiți protejați și bucură-te că voi nu vă aflați acolo.

21 Martie 2003, ora 16. Pentru că eram obosiți toți trei, ne-am culcat, Georgiana și Matei în dormitor iar eu în sufragerie. La ora 16 și 40 Georgiana a venit și m-a trezit.

— Vino dincolo, cineva vrea să ne vorbească.

— Cine este? am întrebat eu cu nemulțumire în

suflet. Putea să mai aștepte și să ne lase să ne odihnim.

— Hai, vino! Este o lumină gălbuie, caldă.

Am mers în dormitor și m-am băgat sub plapumă lângă ei.

— Este foarte rău ce se întâmplă acum în lumea voastră. Să vă rugați ca Dumnezeu să-i dea înțelepciune celui care a început și să nu-i pomeniți numele. Fiul a moștenit partea cea rea a tatălui așa cum tu ai moștenit partea cea rea a mamei tale. Ce a început el nu este de la Cel Atotputernic, acesta îi lasă pe cei care au pornit războiul să facă ce au început, dar îi va pedepsi, și pedeapsa nu va fi ușoară. Cel care a fost atacat a greșit față de poporul lui, dar și el își va primi pedeapsa acolo unde se va duce când îi va veni ceasul.

— Și noi credem că acest război nu își are rostul, mi-am exprimat eu părerea.

— Mândria și trufia sunt de vină. Cel care are putere mai mare se face mai mult vinovat deoarece nu a reușit să și le învingă. Va fi pedepsit pentru asta și vor fi pedepsiți și cei care l-au sfătuit și încurajat, cât și cei care puteau să-l împiedice, însă nu au făcut-o.

— Știi cât va dura și cum se va termina acest război?

— Nu sunteți atât de lipsiți de păcate ca să vă pot spune. Este începutul sfârșitului. Nu am voie să vă spun ce rang am, dar ar trebui să simțiți căldura pe care o trimit asupra voastră.

— Nu-mi dau seama pentru că sunt învelit, am răspuns eu. Simt însă o mare liniște sufletească.

— Tu cunoști rangurile, mi s-a adresat mie.

— Da?

— Le cunoști, le-ai citit undeva.

M-am gândit puțin și mi-am adus aminte că am citit ceva despre cele 9 Coruri Angelice.

— Da, îmi amintesc.

- Poți să le spui?
- Nu cred că-mi amintesc ordinea corectă și nici toate denumirile.
- Încearcă.
- Îngerii, arhanghelii, virtuțile... puterile... tronurile... heruvimi și serafimii.
- Care sunt primii și ultimii?
- Serafimii sunt primii iar îngerii ultimii.
- Da, eu fac parte din al VII-lea grup. Atât pot să-ți spun și să nu vorbiți despre mine că asta este o taină.
- O taină care se cunoaște totuși dacă am putut citi despre ea, dar nu am făcut niciun comentariu.
- Pot să te întreb ceva?
- Tu cunoști deja răspunsul, mi-a spus îngerul, care mi-a citit gândurile.
- A, bine...
- Întreabă totuși, m-a îndemnat Georgiana.
- Ai fost vreodată întrupat?
- Eu sunt cu cei de aici.
- Nu înțeleg...
- Ți-am răspuns deja.
- Am înțeles, nu te supăra pe mine.
- Noi nu ne supărăm.
- Pot să-ți mai pun o întrebare?
- Cum vrei.
- Sfinții sunt mai sus decât voi?
- Caută un preot cu har și vei afla răspunsul.
- Dar...
- Dacă îl vei căuta, îl vei găsi. Te-ai rugat la un sfânt și ai fost ajutat?
- Eu, da, a răspuns Georgiana.
- Nu te supăra, dar eu nu-mi dau seama. De rugat m-am rugat și la sfinți.
- Ei sunt mijlocitori între voi și Cel Atotputernic.

- Știu asta. Mai dorești să ne spui ceva?
- Pe cei pe care îi considerați dușmani să nu-i mai pomeniți și nici pe cei care credeți că v-au făcut rău.
- Nu înțeleg, a spus Georgiana.
- De exemplu, soacra ta, i-am răspuns eu la nedumerire.
- Vezi, eu ți-am transmis ce să-i spui, chiar dacă nu m-ai auzit cu urechile.
- Am înțeles acum, a vorbit Georgiana.
- Dacă le pomeniți numele nu faceți decât să le alimentați răutatea, ura sau invidia.
- Nici când ne rugăm să nu le pomenim numele?
- Numai atunci puteți să le pomeniți numele.
- Așa vom face.
- Mama ta ți-a transmis partea ei rea. Tu lupti cu ea.
- Da, așa este, dar nu reușesc tot timpul să o înlătur, am recunoscut eu.
- Continuă să te rogi.
- Despre tatăl meu ce poți să-mi spui?
- El nu te-a iubit niciodată și tu ai suferit toată viața, lui nu-i pasă de tine, însă nu-ți dorește răul.
- Despre tatăl Georgianeii?
- Acesta vorbește cu blândețe ca să nu-și facă rău trupului. Nu vă dorește răul.
- Despre mama Georgianeii?
- Ea este cea mai bolnavă dintre părinții voștri. Tot ce își mai dorește este să stea cât mai mult în casa Domnului.
- Despre frații ei?
- Unul este milos, adevărat, nu tot timpul, iar celălalt este nepăsător.
- Sora mea?
- Își dorește să aibă cât mai mult din ce este nefolositor și trecător în lumea voastră și nu se îngrijește

de sufletul ei.

— Vin imediat, am spus eu işind repede din încăpere.

Am mers la biblioteca din sufragerie şi am luat o carte. Când am revenit în dormitor

Georgiana m-a întrebat:

— Ce este aceasta?

— Cartea în care sunt descrise Corurile Angelice.

— Citeşte-mi! mi-a cerut Lumina.

— Al VII-lea rang în ordine descrescătoare este al Principatelor. Este corect ce spun eu?

— Da. Mai citeşte.

— Prinţ: Haniel; Vehuel, Daniel, Hahasiah, Imamiah...

— De unde cunoşti ce spui?

— Din această carte, dar nu ştiu de unde a luat autorul ei aceste informaţii. Poţi să-mi dai amănunte?

— Nu.

— Mai doreşti să ne spui ceva?

— Acum nu, voi pleca.

Principatele sunt superioare Arhanghelilor.

— Înseamnă că lumina albă, puternică, aparţine Arhanghelilor iar cea gălbuie şi blândă, asemănătoare cu lumina de pe o plajă însorită este radiată de Îngerii Principatelor. Interesant!

22 Martie 2003. A venit iar Lumina gălbuie şi caldă.

— Poporul vostru suferă, sunt unii care o duc mai bine, dar sunt mulţi care trăiesc ca voi. Aţi fost pedepsiţi, nu vorbesc despre cei din această casă. V-aţi omorât conducătorul într-o zi sfântă pentru voi. Cel mai rău este că mulţi v-aţi bucurat pentru moartea lui.

23 Martie 2003. În jurul orei 14 eram cam nervos pentru faptul că Matei nu voia să-şi facă lecţiile şi să muncească mai mult la matematică. Georgiana era şi ea agitată şi îmi făcea reproşuri că nu mai vreau să-l ajut pe copil la fel cum o făceam în urmă cu un an. Atunci îi luam

lecțiile regulat când era bolnav și lipsea de la școală. Numai că acum nu este bolnav, s-a cam plictisit să fie primul în clasă și îl preocupă mai puțin să învețe foarte bine. Este posibil să fie influențat și de faptul că i s-a spus că ce învață la școală nu folosește sufletului. Eu am evitat confruntarea, dar fierbeam de supărare în interiorul meu. I-am pregătit de mâncare Georgianeii și ea s-a așezat la masă, în bucătărie. A luat câteva înghițituri de mâncare și dintr-odată și-a acoperit ochii și fața cu palmele, sprijinindu-și capul pe brațele așezate cu coatele pe masă. Am crezut că îi este rău sau că a intrat în transă. I-am desfăcut ușor palmele de pe față și am întrebat-o ce i s-a întâmplat. Privea cu ochii larg deschiși și era puțin speriată.

— Nu mai văd, mi-a spus ea.

— Nu te speria. Să nu-ți fie frică. Iar se joacă cu noi! am rostit eu plin de indignare și revoltă. Mă doare inima și nu glumesc când spun asta.

— Ei vor să spui acum ce te nemulțumește.

— Nu am nicio nemulțumire.

— Ei știu că ai mai multe.

— Dacă le știi, de ce mă mai întreabă?

— Spune ce te nemulțumește! a insistat Georgiana.

— Numai după ce-ți redau vederea. Este suficient ce ne-ați arătat până acum, m-am adresat spiritului necunoscut. Am văzut ce puteri aveți asupra ei, dar nu înțeleg ce rost are să continuați în felul acesta, chinuind-o pe ea și tulburându-mă pe mine.

— Asta încă nu v-am arătat până acum, a vorbit unul dintre îngerii noștri.

— Dacă nu îi redați vederea, nu mai vorbesc cu voi. Dacă sunteți îngeri și vă este cu adevărat milă de noi, nu ne mai chinuiți.

— Noi nu am spus că suntem ce ai afirmat tu acum.

— Ați zis că aveți grijă de sufletele noastre... De fapt, nu știu cine sunteți și nici ce vreți de la noi. Nu voi mai vorbi cu voi. Mă voi ruga la Dumnezeu și atât.

— V-am învățat numai de bine.

— Așa este, dar nu înțeleg ce rost are ceea ce faceți cu noi. Am văzut că puteți face orice cu trupul, mintea și sufletul ei. Vreau să nu mai continuați.

— Promiți că ne spui tot ce te nemulțumește?

— Și voi ați promis că nu veți mai face nimic.

— Ne judeci?

— Nu, vă amintesc. Redați-i vederea!

— Dacă promiți.

— Nu promit nimic.

— Te încăpățânezi!

— Nu mai vreau să fiu constrâns în felul acesta. Dacă am ceva de mărturisit, pot să o fac și fără să faceți presiuni asupra mea. Mă enervează modul prin care încercați să mă constrângeți.

— Cel care este neprihănit să vină și să pună palmele pe capul ei, deasupra urechilor.

— Matei, tu ești acela, i-am spus copilului care se afla deja în bucătărie.

— Copile, spune tu rugăciunea Domnească.

Matei a făcut ce i s-a cerut.

— Pune și tu palmele pe fruntea și ceafa ei.

— M-am conformat.

— Nu, tu ești mânios acum. Ia mâinile! Retrage în gând tot ce i-ai urat de rău.

— Acum nu știu, nu-mi mai amintesc.

— Chiar dacă nu-ți mai aduci aminte, retrage tot ce i-ai spus rău, iar copilul să zică rugăciunea.

Atât eu cât și Matei am făcut ce ni s-a spus. După ce s-a scurs încă un minut, Georgiana vedea, dar nu cu claritate și o durea capul la ceafă. Au lăsat-o să termine de

mâncat și ne-am mutat toți în sufragerie, unde eu le-am înșirat supărările:

— Sunt supărat că Matei nu vrea să se culce devreme, că l-am văzut rozând unghiile, că îi trebuie mai mult de o oră să mănânce. Sunt îngrijorat pentru că nu știu de unde vom lua bani să ne plătim datoriile; sunt îngrijorat fiindcă nu știu cum se va rezolva dosarul Georgianeii aflat la poliție...

— Bine. Acum noi vom pleca fiindcă i s-a făcut foame copilului, dar vom reveni.

Matei a mers în bucătărie să mănânc iar eu m-am așezat la masă să-mi notez în jurnal ultimele evenimente. După vreo jumătate de oră, în timp ce Georgiana era așezată pe canapea și privea la televizor, am observat că a intrat în transă. Nu am schițat niciun gest, am rămas la masă și am continuat să scriu. Nu au trecut 5 și a vorbit îngerul ei.

— Sunt îngrijorat, unul mănâncă iar celălalt scrie.

— Și ce ar trebui să facem?

— Dacă ei îi era rău cu adevărat? Noi vă pregătim pentru ce o să fie. Se va întâmpla o dată și nu va fi de la noi.

— Ce anume?

— Se va supăra din cauza oamenilor, rude sau străini. Nu știm. Atunci va trebui să chemați tămăduitorul.

— Și noi cum vom ști de la cine este?

— Vom face un semn cu mâna ei sau vom vorbi.

— Când se va întâmpla?

— Nu știm. În post noi o vom ajuta.

— Și după post?

— Și atunci, dar dacă nu va fi de la noi, nu o vom putea ajuta. Poate fi și din cauza judecătorilor muritori. Puteți să aflați ce se mai întâmplă?

— Avocatul mai vrea bani și acum nu pot să-l plătesc.

- Voi nu puteți să vă interesați?
- Vom încerca, însă ne trebuie un motiv.
- Mă gândesc și vă spun. De fapt, eu nu gândesc, voi cerceta și vă voi spune cum să procedați. Ce vă voi spune eu, este viclenie, dar în fața Celui Atotputernic nu este rău.
- Bine, te ascultăm.
- Mergeți și spuneți că ea trebuie să facă o tăietură și trebuie să știți din timp ca să fie programată.
- Te referi la o operație?
- Da, eu nu știu cum îi ziceți voi.
- Este o idee bună și vom ține cont de ea.
- În felul acesta aflați ce au de gând judecătorii omenеști, dacă mai sunt acolo hârțiile. După ce veți afla ce vă preocupă, să fiți atenți la rudele voastre. Luna viitoare, spre jumătatea ei, să faceți ce v-am învățat eu acum.
- Bine, așa vom face.
- Trebuie să plec. Trupul ei cere iar hrană. Fructul acela acru să nu-i lipsească în nicio zi. Chiar dacă unii dintre voi vor spune că nu îi este de folos, eu vă spun că trupul ei îl cere și o înviorează.
- Nu-i va lipsi lămâia, așa se numește fructul la care te-ai referit.

— Am reținut. Acum plec.

25 Martie 2003. Azi Georgiana a mers la școală. A vrut să o cunoască pe profesoara de limba engleză. Ieri a vorbit cu profesoara de istorie pe care o simpatiza și i-a dus un mic cadou, un aranjament ornamental luat de la fondul plastic. Profesoara de istorie urma să-i facă cunoștință cu profesoara de limba engleză. Când a intrat în cancelarie, Georgiana a văzut pe pervazul ferestrei obiectul dăruit de ea profesoarei de istorie, iar aceasta i-a vorbit dur și a lăsat-o să aștepte două ore fără să-i facă cunoștință cu profesoara de limba engleză. Georgiana s-a supărat foarte rău, nu se aștepta ca această femeie să se

poarte atât de urât cu ea. Toată ziua a fost tristă. Eu am lipsit de acasă o mare parte din zi și ea a plâns mult. Când a întrebat-o Matei de ce plânge, i-a spus că este îngrijorată din cauza mea deoarece îi este teamă să nu am ciroză.

Seara, Îngerul Georgianeii mi-a spus că protejata lui este foarte tristă din cauza acelei femei care și-a bătut joc de ea și suferă că nu știe ce se întâmplă cu sănătatea mea. Îngerul m-a strâns ușor de mână ca semn de compătimire și încurajare.

— Femeia aceea va fi pedepsită pentru că soarta ta nu a supărat-o cu nimic, a vrut să-i facă chiar o bucurie. Această femeie are doi copii, unul fiind handicapat. Nu pune preț pe niciun om și are sufletul mic. Eu i-am vorbit mereu Georgianeii, dar nu am reușit să-i alung tristețea. Cel care are grijă de tine vrea să-ți vorbească.

— Bine, să-mi vorbească.

— Ai gânduri negre. Vrei să părăsești această lume?

— Nu.

— Pe mine nu poți să mă minți.

— Nu te mint.

— Ce te supără?

— Mă doare ficatul.

— De ce nu mergi să vezi ce este cu sângele tău? Soarta ta este îngrijorată pentru tine.

— Am vrut să merg împreună cu ea să ne facem analizele.

— Dacă ea nu vrea sau nu poate să meargă împreună cu tine, mergi singur. Va merge și ea când se va hotărî.

— Voi merge mâine dimineață.

— Nu te mai hrănești cum trebuie.

— Mă hrănesc cu ce se poate.

— Nu este bine.

— Știu, dar nu am ce să fac.

— A fost un timp când te hrăneai bine. Acum mănânci

multă pâine și aceasta te umflă. De ce nu mănânci pâine rotundă și turtită?

— Știu la ce te referi, la turta arabă, dar se găsește rar și este mult mai scumpă decât pâinea făcută în țara în care trăim.

— Mai bine mănânci mai puțin, dar mai sănătos.

— Tu ai dreptate. Ar trebui să țin și regim.

— Nu știu ce înseamnă.

— Adică ar trebui să mănânc numai anumite mâncăruri pentru a-mi proteja organele bolnave, dar nu am bani pentru a cumpăra alimentele.

— Eu îți vorbesc mereu și îți spun să mănânci mai puțină pâine, dar tu nu mă mai auzi.

— Chiar dacă te aud, nu am ce să mănânc ca să mă satur. Voi încerca să fiu mai ponderat.

— Nu știu ce înseamnă.

— Ponderat? Să nu mai depășesc măsura.

— Bine, așa să faci. Acum trebuie să plecăm, trupul ei cere hrană.

După ce a ieșit din transă, Georgiana a mâncat, însă a fost cam agitată. Mi-a făcut mici reproșuri și l-a certat pe Matei.

26 Martie 2003. Georgiana a intrat în transă și cineva a început să ne vorbească cu glas sever.

— Iar nu mai sunteți în armonie. Tu, cel care ești botezat Matei, ai sufletul cel mai curat. Tu cel care ești botezat cu nume de mare sfânt, ești mânios. Te plângi pentru suferințele tale trupesti. Crezi că suferința ta este cea mai mare.

— Toate suferințele sunt mari pentru noi. Omul, după cum știi, poate avea parte de trei feluri de suferințe: trupesti, sufletești și mintale. Nu știu cine ești, dar cred că voi, dacă nu ați fost întrupați, nu cunoașteți ce înseamnă suferințele trupesti sau mintale.

— Ești mânios!

— În primul rând, sunt pe mine supărat, pe trupul meu care nu mă mai ajută așa cum vreau eu.

— Și mama ta este mânioasă, partea ei rea lucrează în tine.

— Tot timpul îmi vorbiți despre mama mea și partea rea din mine. Eu nu am vrut această parte rea și lupt împotriva ei.

— Știu, dar nu reușești tot timpul.

— Așa este. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am mai venit de câteva ori, sunt Lumina.

— Ai glas aspru și...

— Poate fi mult mai tunător. Tu nu știi cât de tunător poate fi glasul meu. Cu voce blândă: Eu știu ce suferințe ai și văd că faci eforturi ca ei și copilului vostru să le fie bine.

— Tu ne supraveghezi de mult timp?

— Pe toți vă urmărim și tuturor vă vorbim.

— Te referi la toți oamenii?

— Da. Ieri, dacă nu eram lângă cea care îți este alături, când a mers la locul unde copilul vostru primește învățăturile lumești, putea să cadă și să nu se mai ridice. Femeia aceea și-a făcut un mare păcat.

— Știu. Așa suntem noi, oamenii.

— Noi știm foarte bine cum sunteți.

— Sunt convins. Pot să te întreb ceva?

— Da, dacă pot, îți voi răspunde.

— Știu că nu ai voie să-mi spui ce rang ai, dar poți să-mi spui al câtelea este în ierarhia voastră?

— Al treilea.

— Am înțeles. Mă simt mai bine, mai liniștit de când vorbesc cu tine.

— Te vei simți mereu bine dacă vei avea numai gânduri bune.

— Așa este.

Lui Matei:

— Copile bun, nu mai pune preț pe lucruri fără importanță. Dacă vrei să mănânci, ia de mâncare, nu-ți mai lua hârtii colorate. Banii aceia mai bine îi dai de pomană pentru că oricum îi pierzi. Nu te mai lăsa ispitit de ceea ce ți se pare ție bun și frumos. Hrana naturală este cea mai bună. Nu mai fi încăpățânat. Tu ai venit să ajuți, deci ajută. Am văzut că ai început să te odihnești. Asta este bine. Aș vrea să vă mai vorbesc, însă ea are nevoie de acel fruct cu apă. Plec acum, dar voi mai veni.

— Bine, vii când dorești.

Al treilea rang aparține Tronurilor. M-am înșelat când am crezut și am scris în jurnal că lumina albă este arhanghel.

După ce a ieșit din transă, Georgiana a băut o cană cu limonadă. Aparent era mai liniștită și nu se mai manifesta zgomotos. Am stat de vorbă și am lăsat-o să se uite la televizor pe ce program a dorit ea.

La ora 23 și 10 am intrat în baie, am ieșit după 5 și Georgiana era iar în transă.

— Este iar foarte tristă și eu nu știu ce să mai fac.

— Ce s-a întâmplat acum? A supărat-o ceva?

— Îi este teamă să nu vă piardă.

— De ce să ne piardă?

— Se gândește că atunci când tu nu o să mai fi să nu o părăsească și copilul ei. Pe cine a iubit mult, a pierdut, așa își zice în gând și îi este teamă.

— Eu voi sta lângă ea atât cât mă va lăsa Dumnezeu.

— Așa îi spun și eu. Tu o iubești cu sufletul, dar ea vrea și altfel.

— Știu la ce te referi.

— Ea crede că este diformă.

— Dar nu este, s-a îngrășat puțin.

— Ea nu se place.

— Trebuie să facă mai multă mișcare și va slăbi.

— Nu înțeleg de ce își dorește atât de mult straie sau haine. Nu știu cum este bine să le numesc.

— Noi folosim acum cuvântul haine, cuvântul straie este vechi și oamenii nu-l mai folosesc. Tu poți să le numești cum dorești. Poate că își dorește aceste haine pentru că nu a avut.

— A avut, eu știu mai bine. Până să se nască primul ei frate, cea care i-a fost nașă, și nu mai este printre voi, a avut soțul croitor iar acesta îi lucra. Până atunci tatăl ei a iubit-o foarte mult.

— Știu, mi-a povestit.

— Și noi vorbim aici între noi, dar eu tot nu înțeleg de ce își dorește atât de mult aceste haine.

— Poate nu a avut în trecut. I s-a mai spus câte ceva despre viețile trecute.

— Dar sunteți siguri că așa a fost? Eu nu știu.

— Nu avem cum să fim siguri, însă cei care ne-au spus nu ne-au mințit.

— Le iubește atât de mult... În urmă cu ceva timp a stat să privească printr-o fereastră mare aproape o oră, cred eu, căci nu cunosc timpul vostru, și s-a minunat de unele lucruri fără valoare; femeile le pun la gât și pe brațe.

— Bijuterii.

— Nu erau din aur și nici din argint.

— Ei îi plac podoabele de efect, așa spune ea.

— Da. Și am rugat-o în tot acel timp să plece, dar nu am reușit să o pornesc din locul acela. Parcă era vrăjită. A văzut-o un bărbat (Costin) și i-a vorbit, apoi i-a cumpărat un fruct și o floare. Mă tot întreb și nu știu ce să mai cred.

— Ce te întrebi?

— De ce îi plac atât de mult podoabele?

— Și mie îmi plac. Unele sunt chiar frumoase și la gâtul sau pe brațele femeilor vin bine. Este un păcat să-i

placă așa ceva?

— Nu. Eu sunt prea mic în rang și nu pot să vă dau arginți.

— Știu asta, dar nu trebuie să te întristezi.

— Ea își dorește și se gândește că nu are cu ce să-și mai cumpere. A avut, dar le-a dat. Nu-i pare rău pentru hainele și podoabele date. Ei îi place să dăruiască, dar să și primească.

— Cunosoc asta. Știu că nu ai voie să-mi spui ce rang ai, dar poți să-mi spui al câtelea este în ierarhia voastră?

— M-ai întrebat și în gând și eu ți-am răspuns.

— Bine, am înțeles. Ce pot să fac pentru ea?

— Nu știu ce pot eu să fac pentru ea. Tu mă poți ajuta. Nu se cade ca noi să vă cerem vouă ajutorul, dar acum tu poți să mă ajuți.

— Cred că faci bine ce faci mereu.

— Nu mă mai aude tot timpul sau nu mai vrea.

— Eu cred că te aude, însă este prea tristă din cauza celor ce i se întâmplă.

— Ea are păcate mai mari decât tine. Tu nu ai înșelat-o niciodată.

— Ah, eu am uitat, tu mi-ai adus acum aminte. Eu am iertat-o de atunci.

— Poate că și din cauza asta s-a lăsat ispitită de femeia aceea, când lucra.

— Oricum a plătit foarte mult și încă mai plătește pentru acea greșală. Este mult prea mare pedeapsa ce o are de suportat pentru că s-a lăsat ispitită. Ispita a fost mult mai mică decât pedeapsa. Noi ne rugăm.

— Și noi ne rugăm pentru iertarea voastră. Tristețea unui înger, tristețea unui înger... cine poate să o înțeleagă?

— Eu te înțeleg.

— Tristețea unui înger... să scrie copilul tău și să ducă la școală. Toți se vor întreba, cum îngerii pot fi triști?

— Da, vom face cum dorești.

— Tristețea unui înger... Nu știu ce să mai fac... Tu ești obosit, foarte obosit. Voi pleca. Mergi și te odihnește.

— Da, voi merge. Mai vorbim când dorești tu.

28 Martie 2003. Dimineață am intrat în dormitor să-l trezesc pe Matei și am văzut cum Georgiana mișca ușor, prin aer, brațul stâng. I-am luat mâna între palmele mele și m-a strâns la fel de ușor.

— Georgiana, nu te simți bine?

— Nu mi-a răspuns și l-am întrebat pe îngerul ei.

— Ce are, spune-mi tu?

— Un vârtej, mi-a răspuns acesta cu glas șoptit.

— Un vârtej? Deci, este amețită. Trezește-o să văd ce se întâmplă.

După 10" Georgiana a deschis ochii.

— Ești amețită?

— Da.

— Vrei ceva?

— Termometrul și o limonadă.

Matei a mers în bucătărie să mănânce iar ei i-am pregătit limonada.

— Ai temperatură? am întrebat-o când m-am întors în dormitor cu limonada.

— 36 cu 9.

— Nu ai. Bea limonada și o să te simți mai bine.

— O bătrână mi-a spus în vis să o ajut pe diriginta lui Matei.

— Foarte bine, ajut-o.

În urmă cu câteva zile, diriginta lui Matei a rugat-o să-i aducă o rugăciune puternică, dar nu a avut timp să-i explice motivul.

29 Martie 2003. După-amiază a sunat la telefon Remus-Vasile. A răspuns Georgiana și s-a dat drept Matei. Remus cel bătrân, cum îi zicem noi, era supărat că nu i-am

mulțumit prin scrisoare pentru banii pe care ni i-a trimis în urmă cu vreo săptămână. Georgiana ne-a scuzat pentru întârziere și s-a supărat pentru mustrare. Bătrânul este genul de om care așteaptă tot timpul mulțumiri pentru faptele bune pe care le face.

Pe seară, Georgiana a intrat în transă. După câteva minute de așteptare ne-a vorbit îngerul ei:

— Este foarte supărată pentru vorbele care i-au fost spuse copilului vostru - (de fapt, Georgianei). Nu înțeleg de ce voi, oamenii, așteptați mereu să vi se mulțumească pentru ajutorul dat altora.

— Nici eu nu înțeleg, dar așa sunt unii dintre noi.

— Dacă va vorbi cu cel care l-a mustrat pe copilul vostru, se va simți mai bine.

— Să vorbească, eu nu am nimic împotrivă.

— Dacă eu mă supăr, pot face rău. Eu o apăr pe ea.

— Voi, îngerii, sunteți buni, nu vă supărați și nu faceți rău, i-a spus Matei.

— Acum te superi? l-am întrebat eu enervat.

— Mă mâhnesc. Ea suferă pentru că v-a vorbit tot timpul de bine, însă voi nu ați făcut același lucru pentru ea.

— Nu mă simt bine și nu sunt dispus să aud iar mustrări. Eu am vorbit-o de bine de multe ori.

— Nu și când v-ați căsătorit. Atunci le-ai spus rudelor tale că tu faci totul în casă, și era adevărat, numai că acestea din acel moment nu o mai văd cu ochi buni pe cea care îți este alături.

— Te rog, lasă asta acum, nu mă simt bine. Ne întoarcem iar la „calendele grecești”?

— De ce nu vrei să recunoști?

— Ați promis că nu o să ne mai vorbiți în felul acesta, prin gura ei.

— Și voi ați promis multe și nu vă țineți de cuvânt.

— Eu mă țin de cuvânt. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Nu înțeleg ce vreți să faceți cu noi!

M-am ridicat de lângă Georgiana cu intenția de a ieși din cameră.

— Uite cum respiră! mi-a spus Matei cu teamă în glas.

Georgiana respira șuierând, asemănător cu astmaticii.

— Iar ne chinuiți? am zis eu cuprins de disperare. Nu mai suport. Mă doare ficatul. De ce faceți asta?

Nu a mai răspuns nimeni. Georgiana s-a trezit și era disperată.

— Îmi este frig și frică. Nu mai pot, mor!

— Liniștește-te!

Matei o privea cu spaimă și disperare.

— Dacă pățește ceva?

— Nu pățește nimic, stai calm Matei. Georgiana, vrei o tabletă de atenolol?

— Nu, mi-e frig.

Am învelit-o mai bine cu plapuma și am mângâiat-o pe cap. După ce au mai trecut câteva minute se simțea mai bine.

— Trebuie să sun la Brașov și să vorbesc cu unchiul tău.

— Nu am nimic împotriva.

Matei i-a adus telefonul la pat și a format numărul. A răspuns Remus cel bătrân.

— Bună seara! Sunt Georgiana.

— Bună seara, doamna Georgiana! i-a răspuns acesta pe un ton aspru.

— Vă rog să ne iertați că nu v-am mulțumit pentru bani. Cum am primit banii, Remus a vrut să vă scrie, dar Matei a zis că vă scrie el, însă nu a avut timp. Urma ca Luni să vă pună scrisoarea la poștă.

— Bine, să ne scrie, a vorbit bătrânul cu glas mai domol. Nouă ne place să ni se mulțumească... erau bani și se mai pot pierde. Dacă i-ați primit este bine.

— Vă rog să-mi spuneți Georgiana. Sunt eu doamnă, însă în altă parte.

— Remus cum se simte?

— Merge la spital și face perfuzii.

— Bine, ai grijă de el.

— Noi ne iubim și avem reciproc grijă.

— Mă bucur să aud asta. Vrem ca la vară, când Matei va intra în vacanță, să-l ținem un timp la noi. Tu cum te mai simți?

— Eu? Nu mai zic nimic...

— Bine, dragă.

— Încă o dată vă mulțumim.

— Bine, bine. Așteptăm scrisoarea de la Matei. Servus, dragă!

— Acum mă simt foarte bine, ne-a spus Georgiana după ce a pus receptorul în furca telefonului.

După vreo 10 a intrat iar în transă. Eu eram în bucătărie și curățam cartofi ca să-i prăjesc.

— Vino, a leșinat iar Țuțu, mi-a spus Matei din hol, fără să deschidă ușa la bucătărie.

— Nu știu ce se petrece, dar nu mai rezist! Acum ce s-a mai întâmplat? am întrebat intrând în sufragerie.

— Ești mânios! mi-a vorbit o voce puternică, acuzatoare.

— Sunt supărat și nu mă simt bine.

— Nu poți să te ții de cuvânt.

— Ba pot.

— Te macină foarte tare să știi ce se întâmplă acolo unde se luptă oamenii. Te simți bine când vezi oameni murind.

— Nu este adevărat. Mă preocupă ce se întâmplă în

lume. Este adevărat, și războiul.

— Partea rea din tine vrea să vadă așa ceva. În felul acesta te încarci cu energie negativă! Acum ești furios că nu poți să privești în obiectul acela unde voi vedeți imagini. Este ora când arată despre război.

Da, eram nervos pentru că mi-au interzis să mai urmăresc știrile la televizor și, în special, tot ce se arată și se discută despre războiul care se desfășoară în Irak, dar nu am vrut să recunosc.

— Nu din cauza asta sunt supărat. Cine ești?

— Am venit pentru a treia oară.

— Da?! Nu știu cine ești. Când ai venit a doua oară?

— În ziua mucenicilor, a zis Matei.

— Copilul tău este mult mai înțelept.

— Eu am uitat. Atunci ai spus că nu vei mai veni.

— Să nu mai privești și să nu te mai preocupe războiul, dacă vrei să-i faci ei un bine.

„Cum găsiți voi metode de constrângere” am gândit, însă m-am abținut să comentez cerința Mucenicului pentru că oricum acesta nu ar fi acceptat niciun fel de explicație.

— Am înțeles...

— Tu, copile, ține-ți promisiunile! Azi este ziua morților, de ziua sorții voi veni iar. Până atunci vă voi supraveghea, pot face asta.

— Știm, i-am răspuns cu un amestec de nemulțumire și tristețe în glas.

— Dacă veți încălca promisiunile, voi scădea de la ea...

— Eu pot să-mi stăpânesc curiozitatea, i-am spus, ca să încheiem mai repede discuția.

— Și tu, copile?

— Da.

— Atunci voi veni cum am zis, de ziua sorții.

După ce Georgiana a ieșit din transă am mers în

bucătărie să-mi continui treaba. După alte 20 de minute, m-a chemat iar Matei.

— Vino dincolo.

— Nu se poate! am exclamat cu furie în glas.

— Stai liniștit, Țuțu nu a pățit nimic.

Am mers în sufragerie.

— Ce mai este Georgiana?

— Lumina blândă este aici. Zice să nu mai fi supărat.

Ei nu vor să ne supere. Încearcă să ne ajute.

— Dar nu cum au procedat în după-amiaza aceasta.

— Îți cere iertare pentru ei.

— Bine. Știi cine a fost mai devreme aici? m-am adresat îngerului.

— Ei văd tot, a continuat Georgiana, însă eu nu am mai luat-o în seamă.

— Te-am întrebat pentru că, dacă nu te superi, vreau să-mi spui cine este mai mare în rang dintre voi doi?

— Nu pot să-ți răspund la întrebare. Aici suntem toți la fel.

— Pot să-ți mai pun o întrebare?

— Poți, dar nu știu dacă îți voi putea răspunde.

— Voi aveți și aripi? Sau care dintre voi aveți aripi?

— Mă ispitești!

— Nu, nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Ți-am pus această întrebare pentru că soția mea a văzut îngeri cu aripi, nu în realitate ci în timpul transei. Am citit în unele cărți că mai mulți oameni au văzut îngeri cu aripi, unii de statură foarte mare.

— Așa și i-au imaginat.

— Acesta este răspunsul?

— Nu pot să-ți răspund altfel la întrebare.

— Înțeleg, am spus cu glas și am gândit „de ce o fi atât de greu să răspunzi clar?” L-am întrebat în continuare: Tu poți să ne citești gândurile?

— Nu am voie. Sunt alții mai înalți în rang decât mine care pot.

— Bine.

— Te-ai mai liniștit?

— Sufletește, da. Cu razele tale poți să vindeci și suferințe trupești?

— Nu.

— Știi, sunt oameni care pot vindeca multe boli folosind mâinile.

— Și iau plată?

— Din asta trăiesc.

— Nu este bine.

— Știu.

— Au primit darul fără plată și trebuie să-l folosească tot fără plată.

— Aș vrea să merg în bucătărie să-mi termin treaba fiindcă ne este foame. Vrei să ne mai spui ceva?

— Acum nu.

Am terminat de curățat cartofii și i-am pus la prăjit.

— Ești chemat iar în sufragerie, mi-a spus Matei, deschizând ușa la bucătărie.

— Trebuie să supraveghez cartofii ca să nu se ardă.

— Ei vor să-i arate ceva lui Țuțu.

— Bine, să-i arate. Stai tu lângă ea.

Matei s-a întors în sufragerie și după 10 a revenit.

— Țuțu vrea să-ți spună ceva.

— Ce se întâmplă Georgiana? am întrebat-o intrând în cameră.

— Ești furios.

— Încă sunt supărat și nu mă simt bine.

— Ei nu pleacă până nu te calmezi.

— Cum doresc, oricum fac mereu ce vor.

— Dacă erai liniștit îmi arătau ceva.

— Acum nu mă simt bine și am treabă.

— Ei vor rămâne.

— Să rămână. Trebuie să merg în bucătărie.

După alte câteva minute a venit Matei la mine.

— Ei au zis că vor pleca, dar o vor lăsa pe Țuțu fără auz. Nu ne va mai auzi.

— Ei, Matei! Vin acum.

— Am dat de-o parte tigaia de pe foc și am mers în sufragerie.

— Ce faceți cu noi? Mi-ați promis de mai multe ori că o veți lăsa în pace.

— Pentru că nu ești cuviincios și nu ne respecti, o vom lăsa așa.

— Nu înțeleg ce se întâmplă. În numele cui faceți asta? Nu vă este temă de Dumnezeu?

— Nu mi-au răspuns.

— Vă întreb din nou, în numele cui faceți asta? Dacă sunteți cu adevărat îngeri, nu puteți să ne chinuiți astfel!

— Dacă nu ești respectuos o vom pedepsi.

— Cum să o pedepsiți?!

— Are multe păcate.

— Dar voi nu puteți pedepsi. Nu înțeleg ce se întâmplă. Nu mai vreau să vorbesc cu voi. Lăsați-o în pace! O să vă pedepsească Dumnezeu. În numele lui Dumnezeu, lăsați-o să-și revină!

Am mers în bucătărie și am pus cartofii iar la prăjit. Matei a venit după mine la scurt timp.

— Au zis că vor pleca și nu vor mai veni niciodată. Nu-i vom mai auzi.

— Bine Matei, tu stai liniștit.

— Țuțu plânge, spune că mai avea puțin și scăpa de necazuri.

— Va scăpa oricum, tu nu te mai frământa atât. Mergi dincolo, vin și eu să-i aduc o farfurie cu cartofi prăjiți.

După câteva minute am intrat în sufragerie.

— Georgiana, vrei cartofi?

— Da.

I-am dat farfuria.

— Nu te mai agita.

— Eu sunt liniștită.

— Bine... Mai am puțină treabă în bucătărie.

Am ieșit din cameră. Georgiana a venit după mine.

— Nu vreau ca Matei să audă, mi-a spus ea, vorbind în șoaptă.

— Ce anume?

— Ei nu au mai venit de când au promis.

— Poftim?!

— Nu au fost ei acum.

— Ți-a spus cineva?

— Da. Când i-ai întrebat în numele cui fac ceea ce fac nu ți-au răspuns. Erau demoni.

— Cum este posibil?

— Este, s-a întâmplat ceva la mama ta și nu știu ce. Sunt supărați și au venit să ne terorizeze. Îngerii noștri s-au luptat cu ei. Să fii liniștit.

— Acum sunt liniștit. Simțeam că mă agită ceva, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Oare, cine a fost cel care mi-a vorbit despre tristețea unui înger?

— Ei, acela a fost chiar îngerul.

— Dacă zici tu... Or să ne zăpăcească complet de cap.

— Ai văzut? Toată săptămâna am avut piedici.

— Da, a fost ceva...

...

Matei mi-a povestit că, în timp ce mă aflam în bucătărie, demonii i-au spus că mama lui nu va mai înțelege limba pe care o vorbim noi. Copilul îi vorbea Georgianeii, dar aceasta privea nepăsătoare la televizor. Când Matei a vrut să iasă din încăpere și să vină la mine, demonii i-au zis că dacă pleacă din încăpere, mama lui va

păți ceva rău. Matei nu știa cine îi vorbește cu adevărat și a crezut că acela vrea doar să-l sperie, așa că nu l-a luat în seamă și a venit după mine în bucătărie. Copilul mi-a mai povestit că în cursul ultimilor două-trei nopți a avut vise scârboase.

30 Martie 2003. Dimineață am fost la mama să iau cartofi, ea are unde să-i țină, eu locuiesc la bloc și este mai dificil să depozitez o cantitate mare care să nu se altereze repede. Am stat puțin timp, dar suficient ca să-mi povestească despre ce s-a mai întâmplat rudelor noastre. Robert și Loredana sunt foarte supărați deoarece copila lor este bolnavă de vreo două săptămâni. Loredana a dus-o la spitalul unde lucrează și au consultat-o mai mulți medici, însă tratamentul prescris de aceștia nu a dat roade, fata se simte tot rău. Și mama mea este îngrijorată, cu toate astea, astăzi pleacă în Moldova, la sora ei Margareta.

Georgiana s-a trezit din somn la ora 14 și 30. Era flămândă și puțin nervoasă. I-am dat să mănânce, dar tot agitată era. Am întrebat-o ce o supără, însă nu mi-a răspuns la întrebare. La ora 15 era întinsă pe canapeaua din sufragerie, se uita la televizor și a intrat în transă. Eu stăteam la masă și citeam o revistă literară în care mi-au fost publicate câteva poezi.

— Ieri a trebuit să ne luptăm cu cei răi, mi-a spus îngerul ei. V-am prevenit că va fi război al sufletelor. Ea se roagă. Ați avut deja un semn. În acest post o să vedeți cine vă sunt dușmanii.

— Semnul este faptul că nepoata mea este bolnavă?

— Un copil care se află în casa mamei tale.

— Da, am înțeles.

— Să nu vă fie teamă, noi suntem lângă voi, să continuați să vă rugați.

— Așa vom face.

— Căutați să fiți veseli, dar nu și în săptămâna

patimilor. Ea are o suferință a trupului.

— Ce anume?

— Are sângele murdar, eu nu știu cum se spune.

— Știu despre ce este vorba.

— Și are în cap un vârtej de mai mult timp.

— Urmează să-i vină menstruația și așa se simte câteva zile.

— Este bine să se împace cu femeia aceea.

— Dar ea nu a supărat-o cu nimic.

— Eu știu asta. Tu ești iar mânios că nu vă ajung arginții.

— Nu mă simt nici bine.

— Tu ai milă de ea?

— Sigur că am.

— Ea este supărată că nu poate să-și facă baie și să-și curețe părul.

— O voi ajuta diseară să-și facă baie.

— Acum vrea să-ți vorbească îngerul tău.

— Aștept.

— Știu că un organ al tău are o suferință și ești obosit. De ce te chinuiești singur și nu iei ceva ca să-ți frecă?

— Am luat, dar încă nu mi-a trecut.

— Menirea ta este să ai grijă de Matei, iar menirea lui este să aibă grijă de mama lui. Pentru acest motiv a venit în lumea muritorilor și la voi. Prin intermediul ei și al copilului vei avea și arginți.

— Deci, voi continua să fiu un întreținut, am zis eu cu amărăciune în glas.

— Contează să ai și nu cum.

— Asta așa este.

— În noaptea care a trecut te-ai culcat târziu.

— Nu am putut să dorm.

— De ce? Nu te-a supărat nimeni.

- Nu știu...
- Ești mânios că nu poți să privești cum se desfășoară războiul.
- Nu este adevărat.
- Subconștientul tău cere să vezi. Tu te lupți cu tine, dar partea cea rea nu te lasă în pace. Nu mai fi mânios.
- Sunt puțin supărat.
- Ești mânios și nu înțeleg de ce. Ai fost liniștit un timp.
- Așa este. Nu înțeleg nici eu ce se întâmplă.
- Gândurile nu-ți dau pace.
- Ce gânduri?
- Cele rele. Tu le cunoști.
- Îmi trec prin cap fără voia mea.
- Alungă-le!
- Încerc.
- Dacă ești mânios, mă îndepărtezi. Eu nu pot să stau lângă tine. Mânia cheamă pe altcineva.
- Am înțeles. Voi face tot ce pot ca să-mi alung mânia din suflet.
- Trebuie să plec, ea are nevoie de ceva dulce.
- Îi voi da când se va trezi.
- Șnurul. Mă îngrijorează.
- Nu înțeleg.
- Eu sunt al ei. A purtat la mână un șnur și tu l-ai pus azi într-un pom când ai fost la mama ta.
- Da așa este, dar ea mi-a cerut să pun șnurul într-un pom încărcat cu muguri.
- Este posibil să nu mai fie acolo.
- Voi merge să văd dacă mai este unde l-am pus.
- Poate să-l ia cineva și apoi să-l pună la loc.
- Este posibil, dar sper să nu fie așa.
- Mergi să verifici.
- Voi merge.

— Noi plecăm.

— Bine.

În perioada 1 - 8 Martie, Georgiana a purtat la încheietura mâini un șnur, asemănător cu cel de care se agață mărtișorul, cu deosebirea că era foarte gros. Dinara a sfătuit-o, după ce a trecut ziua femeii, să agațe acel șnur de creanga unui pom încărcat cu muguri ca să aibă spor în cursul anului. Eu am pus șnurul într-o mică scorbură din tulpina unui cireș aflat în curtea mamei mele.

8 Aprilie 2003. După-amiază a sunat la telefon Remus-Vasile și a vorbit cu Georgiana care s-a dat iar drept Matei. Bătrânul a fost impresionat de scrisoarea primită de la strănepotul lui, singurul care îi duce mai departe, în viitor, numele. Scrisoarea a fost scrisă tot de Georgiana și semnată cu numele lui Matei.

9 Aprilie 2003. În cursul nopții Georgiana nu a putut să doarmă și la ora 4 a venit înțeleptul. A fost trimis să mă ajute. De vreo lună mă doare foarte tare laba și călcâiul piciorului drept.

— Ai uitat multe lucruri pe care le-ai învățat în viața în care ai fost călugăr șaolin, mi s-a adresat spiritul mie. Mai păstrezi doar voința dobândită atunci. Ca să-ți treacă durerea de picior trebuie să începi să meditezi stând în poziție de lotus, cu palmele desfăcute în sus și încrucișate în față.

— I-a arătat Georgianeii poziția.

— Vei face acest exercițiu progresiv, crescând cu 5 durata timpului în fiecare zi. În prima zi vei sta așa 5, în a doua 10, până ajungi la o oră. Ziua în care vei sta o oră în poziția de lotus să fie ultima zi de Lună Plină. Știu că ai o carte cu ciclurile lunare, așa că poți să-ți calculezi perioada în așa fel încât ziua în care va trebui să stai o oră în această poziție să corespundă cu ultima zi a ciclului de Lună Plină. În timpul meditației să nu te gândești la nimic.

Razele Lunii Pline îți vor umple trupul cu energie benefică și îți va trece durerea de la picior. Să nu mai stai cu laba piciorului sub tine când mănânci sau când ai de scris. Și fără această suferință partea dreaptă a trupului îți este chinuită de răutatea moștenită de la mama ta. Să te așezi cu fața spre răsărit când vei medita.

12 Aprilie 2003. După-amiază îngerașii au venit de două ori. I-am rugat de mai multe ori să nu o mai adoarmă pe Georgiana când vor să-mi vorbească. Uneori, când intră în transă se află într-o poziție incomodă a trupului, pentru ea, și neplăcută pentru mine deoarece trebuie să o așez altfel sau să o întind pe pat. Ei nu prea țin cont de dorința mea, fac numai ce vor și când vor, așa că mi-au vorbit tot prin gura Georgianeii.

— Să fiți veseli, ne-a spus unul dintre îngeri. Cel Atotputernic a lăsat ca de acum să înflorească pomii și florile, iar voi trebuie să fiți veseli. Asta vă va ajuta. Tu nu prea îi lași să râdă.

— Ba îi las, dar nu-mi place să văd pe cineva râzând fără motiv.

— De ce trebuie să aibă un motiv? Dacă ție nu-ți place să fii vesel, de ce le impui și lor să fie triști?

— Eu nu le impun nimic.

— Ei vor să doarmă alături deoarece așa se mai veselesc... Fii și tu vesel!

— Nu prea am motive.

— Că trăiești, este și acesta un motiv bun.

— Sincer, nu știu unde este mai bine să trăim, aici, în lumea materială, sau dincolo. Cred însă că aici suntem mult mai chinuiți decât dincolo.

— Vrei să-ți părăsești trupul?

— Nu.

— V-am mai spus, o să vă fie mai bine.

— Da, ne-ați mai spus.

— Ea își va părăsi trupul în anotimpul când sunt cele mai multe flori? a întrebat Matei.

— Da, dar când va fi bătrână.

— Când va avea trupul bătrân? a întrebat iar copilul ca și cum nu a auzit răspunsul și dorind o certitudine că mama lui va trăi mulți ani.

— Da. Acum plecăm toți trei fiindcă ea este ostenită. Să vă hrăniți și să vă odihniți.

— Așa vom face.

13 Aprilie 2003. Azi au adormit-o pe Georgiana de 4 ori. M-a enervat foarte tare încăpățânarea lor, faptul că nu renunță să-mi vorbească prin gura ei. Georgiana a dorit să mănânce salată verde, însă eu nu am avut cu ce să-i cumpăr pentru că am rămas iar fără bani și ea mi-a reproșat că nu sunt în stare să-i satisfac o dorință atât de mică.

— Ea și-a dorit să mănânce verdeață și tu nu i-ai adus, mi-a reproșat și îngerul ei.

— Nu mi-au ajuns banii pentru tot ce trebuia să cumpăr.

— Eu știu că mai ai bani, dar nu ai vrut.

— Trebuie să chivernisesc banii ca să ne ajungă până primim alții. Trebuie să le gătesc și în zilele următoare.

— Ți-am spus să nu-i lipsească acel fruct și verdeața.

— Da. Avem lămâi în casă, dar pentru verdeață, cum îi spui tu, nu mi-au ajuns banii. A trebuit să cumpăr legume pentru gătit. Am ceva pe foc, în bucătărie. Mă întorc repede.

Când m-au chemat ei tocmai pusesem pe aragaz un ibric cu apă, Georgiana dorea să-i fac o cacao. Am pregătit repede cacaua și m-am întors în sufragerie.

— În prezența noastră să nu mai pomeniți cuvântul foc pentru că noi trebuie să plecăm repede când îl auzim.

— Dar noi preparăm mâncarea cu ajutorul focului.

— Să nu mai pomeniți acest cuvânt în prezența noastră deoarece este groaznic.

— Bine, voi spune că este ceva pus la fiert. Unele cuvinte au alt înțeles pentru noi decât pentru voi.

— Nu v-ați ținut promisiunea.

— Ce promisiune? Nu știu despre ce vorbiți.

— Eu m-am culcat mai devreme și mi-am făcut temele la timp, le-a spus Matei.

— Matei, nu cred că despre asta este vorba, am intervenit eu în discuție.

— Nu ați mers la casa Domnului.

— Am vrut, dar ați văzut că nu am putut, a trebuit să-l duc pe copil la școală după-amiază.

— Ea să se roage să nu sângereze în Săptămâna Mare.

— Da, se va ruga.

— Trebuie să mergeți la casa Domnului.

— Știu.

— Tu nu ești darnic.

— Nu am cu ce.

— Și când ai avut nu ai fost ca ea.

— Ca ea nu am fost, dar nici nu prea am avut.

— Nu ești darnic cu sufletul, noi știm mai bine și nu ne poți păcăli.

— Nu vreau să păcălesc pe nimeni.

Discuția a început să mă irite, dar lor nu le-am zis. Se putea totuși constata după tonul vocii.

— Părinții nu au voie să lovească copiii, a schimbat vorba îngerul.

Mai devreme Matei m-a enervat și i-am tras o palmă ușor peste mânuțe. De la un timp a devenit puțin obraznic, cred că îl tulbură hormonii.

— Nu l-am lovit, doar l-am atins ușor peste mâini, m-am scuzat eu.

— Nu este permis să lovești copilul peste față, peste cap sau mâini. La mânie omul matur are o forță mare și nu poate să și-o controleze.

— Știu, dar a vorbit cam obraznic.

— Copiii trebuie să-și respecte și să-și asculte părinții, iar aceștia nu au voie să-i lovească. Totuși este permis numai într-un loc să-i lovești, dar și atunci cu blândețe.

— În Biblie scrie că se pot aplica pedepse corporale copiilor neascultători și obraznici.

— Da, dar cu măsură și numai într-un anumit loc.

— La fund, numai că eu nu-l bat. Este adevărat, uneori îl mai ating, însă ușor.

— Trebuie să te mărturisești.

— Am făcut-o mereu.

— Tatăl ei acum este neputincios. A lovit-o și pe ea de multe ori, iar pe fratele ei mic l-a bătut de i-a dat sângele. Era mânios și l-a lovit cu forță.

— Nu cred că este neputincios din cauză că și-a lovit copiii când erau mici.

— Să nu-l mai lovești pe copilul tău. Dumnezeu vede și te poate lovi și El.

— Bine, am înțeles.

— Acum vom pleca.

Când s-a trezit, Georgiana a văzut că sunt nervos.

— Ești nervos, te cunosc.

— Nu am nimic, dar nu vreau să mai vorbesc cu ei.
Din toate părțile aud numai reproșuri.

— O salată verde puteai să iei.

— Nu mi-au ajuns banii, ți-am mai spus.

— Bine, acum stai liniștit.

— Încerc.

Am mers în dormitor și m-am întins pe pat, însă nu înainte de a-i da Georgianeii să mănânce. După vreo 10 a

venit Matei după mine.

— Vino repede, Țuțu a căzut pe pat!

— Iar! Doamne, ce se întâmplă?! V-am rugat să nu o mai adormiți. Mă doare inima de la un timp când o văd așa și voi nu vreți să mă înțelegeți.

— Nu vom mai veni pentru că nu vrem să aducem gâlceavă între voi.

— Bine.

— Noi am vrut să vă ajutăm.

— Puteați să ne vorbiți și altfel, nu să intrați în ea.

— Noi nu intrăm în trupul ei. Ea are un dar de la Dumnezeu pe care voi nu vreți să-l folosiți. Sunt alții cărora li se întâmplă lucruri mai rele și nu se plâng. Nu vom mai veni, vă vom supraveghea cum v-am supravegheat și până acum și vă vom întâmpina când veți veni aici.

— Promiteți?

— Cel Atotputernic vede și știe.

Am așteptat răspunsul, dar acesta nu a venit.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Ți-am răspuns. Ea o să ne vadă în vis triști.

— De ce îi faceți asta?

— Și nu-și va mai aduce aminte de noi. Voi să nu-i spuneți.

— De ce vă purtați așa cu noi?

— Ne judecați?

— Nu vă judec, dar nu vă mai înțeleg.

— Nu ne respectați și nu trebuie să ne vorbiți așa.

— Și noi am fost ca voi înainte de a fi trimiși în trupuri și este posibil ca și voi să ajungeți aici, în lumea asta.

— Nu mai vorbim cu tine, ai devenit trufaș ca Lucifer. Ai impresia că știi tot, dar nu este așa.

— Eu nu am afirmat niciodată că știu tot. Numai

Dumnezeu știe tot.

Nu mi-au mai spus nimic și Georgiana s-a trezit. Această discuție m-a tulburat și m-a întristat. Chiar dacă au spus că nu vor mai veni, eu am rămas cu convingerea că o să-mi vorbească în continuare prin gura Georgianeii.

14 Aprilie 2003. După-amiază, în jurul orei 17, Georgiana stătea întinsă pe canapeaua din sufragerie. Eu tocmai intrasem în baie când m-a strigat Matei.

— Vino, Țuțu a leșinat iar.

M-am așezat lângă ea pe marginea patului. Eram nervos și supărat deoarece au adormit-o. Matei o ținea de mână.

— Uite, nu mă strânge nimeni de mână. Știi ce au zis ei cândva. Tu sună la Salvare - m-a îndemnat copilul - și dacă nu are nimic, le spui că și-a revenit.

— Matei, stai liniștit, o să-și revină.

— Dar nu mă strânge nimeni de mână. Dacă este cineva aici, să mă strângă de mână... Uite, nu mă strânge nimeni.

Eu nu ziceam nimic, așteptam să se trezească sau să ne vorbească cineva.

— Suntem aici Serah și Daniel. Cu cine vreți să vorbiți întâi?

— Vorbim cu cine vrea să ne vorbească primul, le-am răspuns eu.

— Ești mânios.

— Sunt puțin supărat și nu mă simt bine.

— Ai început să fii iar cum erai înainte, chiar mai rău. Ce te tulbură?

— Nu-mi dau seama, am răspuns eu.

— Nu puteam să le spun că tulburarea mea se datora vizitelor nedorite.

— Simți ceva rău pentru unul dintre voi?

Tot ce simțeam era o durere în ceafă datorată

stresului.

— Nu, nu simt așa ceva.

— Pentru unul dintre părinții voștri?

— Nu-mi dau seama. Tu vezi sau simți de ce sunt tulburat? am întrebat eu, dorind să-i testez.

— Nu. La care dintre părinții voștri te gândești?

Nu mă gândeam la niciunul dintre ei, dar i-am răspuns:

— La mama ei.

— Crezi că i se va întâmpla acesteia ceva rău?

— Nu mă gândesc la așa ceva, dar unii dintre voi mi-au spus că ea este cea mai bolnavă dintre părinții noștri.

— Și ea are aceleași gânduri, chiar dacă nu le mărturisește cu glas. Dacă simți ceva rău, spune ca să nu se împlinească.

— Nu știu ce să spun, dar voi căuta mai mult în adâncul meu să văd ce îmi tulbură sufletul. Nu vreau să fiu ca înainte.

— Ai pornit pe un drum, mai ai mult de mers și nu trebuie să te abați nici la stânga nici la dreapta lui.

— Îmi doresc să nu mă abat și să merg pe el până la capăt. Am început să mă simt liniștit de când vorbesc cu voi, și nu mințeam. Este prea multă nebunie în lume, în jurul nostru...

— De ce spui asta? Tu știi cum sunt oamenii nebuni?

— Da, știu.

— Nu trebuie să gândești și să vorbești așa. Voi folosiți unele cuvinte fără să vă dați seama că ele pot provoca mult rău.

— Așa este cum spui, însă mă tulbură și ce se întâmplă în jurul meu.

— Gândește-te la înaintemergător pentru că îi porți numele... Roagă-l cu sufletul câteva clipe și el va veni și îți va aduce liniștea.

- Așa voi face.
- Copile!
- Este aici, am răspuns tot eu.
- Daniel are grijă de copii. Vrea să-ți vorbească.
- Da, a spus Matei cu timiditate.

— Tu când o să ajungi mare o să vindeci suferințele oamenilor. Acum nu înțelegi, dar vei înțelege mai târziu, numai să ții minte. Să nu iei plată pentru ceea ce vei face. O să ajungi să ai rang, așa ca noi, dar rang între muritori. Trebuie, însă, să fii cinstit în primul rând cu tine.

— Da.

— Voi, părinții, să vă binecuvântați mereu copilul ca să crească pentru că și voi ați fost binecuvântați de Dumnezeu cu el. Să vă rugați mereu la... mai mulți. În felul acesta veți fi ajutați. Ea va ieși învingătoare la sfârșit.

— Voi sunteți sfinți? i-a întrebat Matei.

— Îți voi spune eu ce sunt, i-am zis copilului.

— Bine. Veți mai veni?

— Nu știm. Acum Serah și Daniel vor pleca. Să păstrați în sufletele voastre vorbele noastre.

Daniel este al 50-lea înger din Principate. Serah nu știe cine este, el a vorbit primul și cred că are un rang mai mare decât Daniel.

17 Aprilie 2003, ora 18 și 15 Georgiana a mers în dormitor, s-a întins pe pat și a intrat în transă. Câteva minute a avut un somn profund.

— Voi o să vă supărați pe noi.

— Nu ne vom supăra, le-am răspuns eu.

— Cel ce este stăpânul tuturor sufletelor este posibil să se milostivească de ea și să-i curme suferințele, asta pentru că o iubește. Unii dintre muritori sunt luați dintre voi ca pedeapsă pentru lăcomia lor, alții sunt luați dintre voi ca pedeapsă pentru cei apropiați. Sunt și muritori care sunt luați dintre voi pentru că Dumnezeu îi iubește și vrea

să le curme suferințele spirituale și trupești. Ea a suferit mult atât cu trupul cât și cu sufletul.

— Știu asta.

— Ei i-a fost dat să fie iubită de când era copil, acum nu mai este iubită și nu poate trăi fără dragoste.

— O iubim noi, eu și copilul nostru.

— Noi știm asta.

— Poate că nu mai este iubită din cauza promisiunii pe care a făcut-o în urmă cu câteva luni.

— De mai mult timp, cam de 3 săptămâni ea se gândește să-și retragă făgăduiala, dar ce se va întâmpla cu voi?

— Te referi la dragostea celorlalți pentru noi?

— Da.

— Dacă își va retrage făgăduiala va fi iubită iar, însă nu vom mai fi iubiți eu și Matei. Este adevărat?

— Da.

— Dacă este pentru binele ei, să o facă!

— Să-i spunem să-și retragă promisiunea?

— Da.

— Voi sunteți mai puternici decât ea. A încercat și ea, dar nu mai este cum era.

— Știți din ce cauză nu poate să doarmă? Voi o puteți ajuta să se odihnească?

— Noi nu avem voie să trecem peste hotărârea Celui Atotputernic.

— De ce nu se poate odihni?

— Ca să-i slăbească inima.

— Voi cine sunteți?

— Serah și Daniel. Va trebui să cereți ajutor pentru ea și asta repede.

— Voi știți că rudele ei sunt supărate pe mine deoarece le-am cerut bani de mai multe ori.

— Știm, dar mai știm că ea a cerut de mai multe ori

ca tine și i s-a dat.

— Acum pe părinții ei nu-i mai interesează ce face ea.

— Știm și asta. Au devenit prea iubitori de ei. Unii muritori când îmbătrânesc, în loc să se înțeleptească, decad. Și ea a devenit indiferentă și nu este bine. Mulți muritori care au copii când îmbătrânesc spun că sunt neputincioși și vor să-i ajute copiii lor, dar în fața Celui de Sus nu este bine văzut acest mod de a gândi. Părinții trebuie să-și ajute copiii tot timpul, indiferent de vârsta pe care o au.

A intrat și Matei în cameră.

— Copile, eu ți-am spus că vei tămădui oameni, dar nu ai înțeles, i s-a adresat Daniel lui Matei.

— Voi vindeca bolile oamenilor?

— Da, dar altfel de cum fac tămăduitorii voștri. Vei aduce pacea și liniștea între oameni și asta înseamnă tot a tămădui, dar suflete. Dacă sufletul are pace și liniște atunci și trupul este sănătos. Vei avea și rang între oameni.

— Da, bine, a zis Matei zâmbind cu satisfacție.

— De ce te lași ispitit de lucruri fără importanță?

— Nu înțeleg, a răspuns el cu timiditate.

— Pe tine nu te interesează hrana ci acele lucruri ascunse în ea.

— Cartonășele colorate, l-am lămurit eu pe copil.

— Îți folosesc la ceva?

— Mă relaxează.

— O clipă sau mai multe.

— Da.

— Cu cât o să crești, cu atât vei avea de înfruntat ispite și mai mari. Ce vei face când va trebui să împarți dreptatea?

— Ăăă...

— Trebuie să-ți înfrângi ispitele de mic. Mă înțelegi?

— Da.

— Bine. Noi vom mai veni doar o singură dată.

— În timpul postului? am întrebat eu.

— Nu știm. Acum Daniel va pleca, iar eu voi mai rămâne câteva clipe. Ultima săptămână va fi cea mai grea pentru ea. Voi să cereți în săptămâna Patimilor și cine va avea, fie și puțin, și vă va refuza, va fi pedepsit cu foc. Nu ca cel pe care îl folosiți voi.

— Am înțeles asta.

— Mare păcat își va face muritorul căruia îi veți cere puțin și nu vă va da dacă are.

— Știu că arginți nu ne puteți da, dar altfel ne puteți ajuta?

— Nu cereți de la noi milostivire, noi am primit îngăduință să vă prevenim. Cereți milostivire de la oameni sau de la Cel Atotputernic care vă poate da.

— Dacă nu te superi, spune-mi, tu ești mai înalt în rang decât Daniel?

— Da.

— Îmi puteți spune ce rang aveți sau al câtelea este în ierarhia voastră?

— Asta nu putem să-ți spunem. Nu trebuie să te superi pe noi pentru ce v-am zis.

— Nu mă supăr.

— Dacă ați înțeles ce v-am spus, faceți ce trebuie.

— Vom face.

— Trebuie să plec repede, ea are o suferință a trupului.

— Bine, las-o să se trezească.

Nu prea înțeleg ce se întâmplă cu noi trei. Ei spun că ne previn și vor să ne ajute. Este bine, dar la ce ne folosește să fim preveniți dacă nu putem să evităm ceea ce urmează să se întâmple, ceea ce este deja hotărât să ni se întâmple? Noi nu putem să-i schimbăm pe oameni și nici nu putem să le impunem să ne iubească ori să ne ajute.

Faptul că mi se spune că este posibil ca mie ori unui membru al familiei mele să i se întâmple ceva neplăcut, mă stresează cumplit. În cursul vieții am avut parte de tot felul de spaime. Toate aceste prevestiri au devenit un chin pentru mine fiindcă nu mi se spune și cum putem să depășim necazurile care ar urma să se abată asupra noastră. Cel mai bine ar fi să nu-mi mai spună nimeni nimic. Viața noastră este prea mult condiționată, aproape dependentă, de comportamentul și sentimentele celorlalți față de noi, și asta de când noi trei, muritori neînsemnați, am devenit punte între lumea întrupată și lumea spiritelor. Oare nu era mai bine pentru noi ca Georgiana să fie o femeie normală? Desigur, la început m-a fascinat faptul că putem avea astfel de contacte ce se înscriu în sfera paranormalului. Nu pot să spun că acum mă simt un om important, ori mai deosebit, pentru faptul că am acces la niște informații sau pentru că îmi vorbește un înger. Datorită acestor contacte am acumulat experiență într-un domeniu puțin cunoscut. Împărtășind-o, această experiență ar putea fi de folos și altor oameni care vor să evolueze spiritual, care doresc să înțeleagă cerințele și mecanismele divinității.

18 Aprilie 2003. Azi la ora 8 și 30 m-a sunat la telefon Emanuel Craiu, redactor la revista „Logos” și mi-a spus că mi-a publicat o parte din piesa de teatru pe care i-am dat-o doctorului Mihai-Cezar Popescu, directorul publicației, în toamna trecută. Craiu mi-a mai spus că vrea să vorbească cu mine un ziarist venit din Statele Unite pe nume Ioachim Chimet și m-a întrebat dacă poate să-i dea numărul meu de telefon. Am fost de acord. Doctorul Popescu a avut numărul meu de telefon, dar l-a pierdut și Craiu a căutat în cartea cu numerele de telefon. A găsit un număr în dreptul numelui meu, a sunat și a răspuns mama mea. Aceasta i-a dat numărul la care m-a găsit.

După-amiază i-am făcut o vizită doctorului M.C. Popescu. Când m-a văzut intrând în cabinetul lui parcă i s-a luat o piatră de pe inimă, se citea pe chipul lui că prezența mea îl bucura. Și-a notat repede numărul meu de telefon în agendă. M-a invitat să iau loc pe fotoliu și mi-a spus că a apărut în „Logos” prima jumătate din piesa de teatru „Reportaj în colivie” și urmează ca în numărul următor să fie publicată și cealaltă jumătate. Am stat de vorbă un sfert de oră și pentru că aveam un mesaj pentru el, i l-am transmis. Una din lecțiile lui de viață pe care este obligat să o învețe este aceea că trebuie să-i trateze la fel pe toți oamenii, indiferent de funcțiile și averile pe care le au sau nu le au, altfel va fi constrâns de divinitate să se schimbe, devenind martorul neputincios al unei suferințe de durată pe care o va avea copilul său cel mic la începutul adolescenței. Mesajul mai cuprindea și faptul că va fi nevoit să bată la multe uși, să se lase umilit pentru a-și ajuta copilul, însă asta nu i-am transmis ca să nu-l supăr. Este un „leu’ orgolios. M-a impresionat faptul că avea în geantă horoscopul întocmit de mine pentru perioada întregului an. Mi-a mărturisit că nu se desparte de acesta în nicio zi. La plecare mi-a dat 3 exemplare din ultimul număr al revistei.

19 Aprilie 2003. Georgiana și-a dorit foarte mult să vadă filmul „Abisul sufletului”. Cu toate că nu a înțeles motivul acestei dorințe, a stat în cursul nopții să-l vizioneze la televizor.

După-amiază Georgiana a dormit o oră în dormitor. Când s-a trezit, a văzut sus, în dreptul ferestrei, cifra 4 din lumină, mai exact un semn asemănător cu cifra patru arabă, numai că linia oblică este întreruptă. Nu știm ce reprezintă acest semn luminos care a rămas în cameră pe tot parcursul zilei și al nopții. Ne aflăm în luna a IV-a din an... Să indice data de 4 Mai, sau poate nu este semnul

grafic al cifrei 4?

Spre seară, Georgiana s-a întins tot pe patul din dormitor fără să spună ceva, s-a învelit cu plapuma și a intrat în transă.

— Acum ce s-a mai întâmplat, vrea să-mi vorbească cineva? am întrebat eu.

— Tot timpul vă vorbește cineva, mi-a răspuns îngerul ei după o perioadă scurtă de așteptare.

— Asta știu. De ce este adormită?

— Nu doarme, ne întreabă pe noi dacă este bine să mai facă un legământ.

— A făcut un legământ greu și cred că este suficient. În cameră se află o cifră din lumină, știți ce înseamnă?

— Nu știm pentru că nu este de la noi.

— Înțeleg.

— Ea gândește că ar trebui să mai ceară iertare...

— Iar? A cerut destul și iertare.

— Da, dar vrea să aibă sufletul împăcat cu toată lumea.

— Bine, să ceară cui dorește ea.

— Este îngrijorată pentru fratele ei.

— Știu asta, însă cred că nu i s-a întâmplat nimic rău lui Ionuț. Ea este foarte liniștită de la un timp, și eu mă simt la fel. Este bine?

— Da, dar ea are spaime uneori din cauza asta. Prea multă liniște o sperie.

— Cred că nu ar trebui.

— Și noi credem la fel. Mai este puțin timp și ea va fi la fel ca atunci când era tânără.

— Este bine, era bună, iubitoare de oameni...

— Tu nu știi ce credeau despre ea unii dintre muritori.

— O considerau naivă sau proastă?

— Da, însă în fața Celui Preaînalt, care are grijă de

toate sufletele, era văzută bine.

— Contează cum suntem văzuți în fața lui Dumnezeu și nu în fața oamenilor.

— Așa este.

— Ieri și azi a durut-o rău piciorul drept. Știți din ce cauză?

— V-am prevenit că ultima săptămână va fi grea pentru ea.

— Păi, nu am intrat în ultima săptămână a postului.

— Este adevărat. Se va întâmpla și ceva bun în această săptămână.

— Pentru ea?

— Și pentru voi.

— Să dea Dumnezeu!

— Ea se mai gândește până Luni, așa îi ziceți voi la prima zi din săptămână.

— Da. La ce se gândește?

— Dacă să mai ceară sau nu iertare. Ar vrea să-i ceară și surorii tale, dar aceasta se va trufi. Îi va spune mamei tale.

— Nu are de ce să-i ceară iertare surorii mele.

— Așa îi zicem și noi, sora ta este cea care a greșit prima.

— Așa este.

— Vrea să meargă să-i vadă pe părinții ei.

— Cred că este bine să meargă după învierea Domnului. Nu vreau să o tulbure nimeni săptămâna viitoare.

— Acum trebuie să plec.

— Cum dorești.

21 Aprilie 2003. Azi cifra 4 încă se mai vedea în dormitor, dar mai estompată.

23 Aprilie 2003. Dimineață am mers la biserică toți trei și Georgiana a văzut iar curcubeul, pornea din altar și

se întindea spre sala mare. Se vedea chiar și atunci când era trasă perdeaua de la ușa altarului.

Ora 23. Georgiana a intrat în transă. Pe mine m-a deranjat puțin fiindcă eram obosit și voiam să mă culc. La un moment dat a început să arate cu mâna dreaptă partea inimii și gâtul. Am întrebat-o ce dorește, dar nu mi-a răspuns. A întins mâna după Matei, apoi ne-a arătat prin semne că îi este rău. O durea inima și i-am dat o tabletă de atenolol. După ce a înghițit tableta s-a liniștit și a intrat iar în transă.

— Am rangul 3, nu vă spun numele meu, nu am nevoie să mă pomeniți voi. Sunt aproape de lumina celui la care ne rugăm toți. Nu mai fiți mânioși.

— Nu sunt mânios, ci doar obosit.

— Ea a întins o punte. Trebuie să faceți același lucru și voi. Cel la care ne rugăm toți vă iubește. Chiar dacă vă mai pedepsește, o face să vedeți unde ați greșit.

— Te referi la noi trei sau la toți oamenii?

— La toți oamenii.

— Înțeleg.

— În zilele Domnului când mergeți la casa Lui să mergeți nemâncați pentru că atunci se împărtășesc îngerii. Dacă voi ați mâncat, îngerii rămân neîmpărtășiți. În ziua Domnului să lăsați bucatele pe masă pentru că atunci venim noi să le binecuvântăm și odată cu noi vine și norocul.

— Am înțeles, așa vom face.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Nu vă spun numele meu, nu trebuie să mă pomeniți voi.

— Altceva vreau să te întreb. Nu știu ce să fac și am nevoie de un sfat.

— Spune.

— Dacă cineva îți dă niște bani ca să te ajute, dar îți

impune să faci ceva în schimb, ce trebuie făcut ca să nu-l superi pe cel care te-a ajutat, însă nici să faci ceea ce nu-ți place și îți este cerut?

— Cine ajută nu trebuie să ceară nimic în schimb.

— Știm asta, dar sunt mulți oameni care ajută punând condiții.

— Nimeni nu trebuie să pună condiții când oferă ajutor.

— Așa este, dar eu mă aflu într-o încurcătură pentru că nu vreau să supăr niciun om. Îți voi spune clar despre ce este vorba. O rudă mi-a dat un ajutor bănesc, însă mi-a impus pe un ton poruncitor ca în ziua de Paști să-l invit la masă pe tatăl meu muritor. Numai că eu nu pot să-l chem la mine fiindcă nu este un om discret.

— Nu știi ce înseamnă.

— Nu poate păstra un secret sau o taină.

— Este clevetitor?

— Da. Mama mea se supără dacă află că l-am invitat la masă pe tatăl meu, pentru că ea m-a ajutat de multe ori spre deosebire de acesta, care nici nu vrea să audă de mine.

— Deci, tatăl tău se va lăuda dacă va veni la tine?

— Da și mi-ar face rău, însă nu vreau să o supăr nici pe ruda care ne-a dat ajutorul.

— Atunci, invită-i pe amândoi.

— Mama mea m-ar refuza pentru că știe că nu am cu ce să pregătesc o masă îmbelșugată. Dacă i-aș spune că am primit bani de la o rudă, ar pune multe întrebări și eu nu vreau să-i dau amănunte. Este suspicioasă, răutăcioasă și chiar răzbunătoare.

— Nu este înțeleaptă.

— Așa este. Nu știi ce să fac pentru că nu vreau să-l supăr pe Remus cel bătrâna, ruda care ne ajută.

— Ți-e teamă să nu pierzi ajutorul de la el?

— Da. M-am gândit să-i spun rudei că nu l-am putut invita pe tata la noi deoarece atât eu cât și soția mea suntem bolnavi.

— Dar acesta este adevărul.

— Da...

— Însă tu nici nu vrei să vină tatăl tău la masă.

— Este adevărat.

— Dacă ruda ce vă ajută se supără pe voi să nu vă întristați. Vă rugați la Cel Atotputernic la care ne rugăm toți și va găsi El o cale să vă ajute. Până să vă ajute acea rudă ce ați făcut?

— Am primit ajutor de la alte rude.

— Stați liniștiți și nu vă faceți griji. Cel Atotputernic va avea grijă și va găsi El o cale să vă ajute în continuare.

— Bine, acum sunt mai liniștit. Spune-mi, știi ce reprezintă curcubeul pe care ea l-a văzut în casa Domnului?

— Ea l-a văzut anul trecut întâi afară și atunci a avut o mare bucurie.

— Așa este.

— Este foarte mult iubită de Cel Sfânt.

— Și curcubeul văzut de ea în casa Domnului este un semn de la El?

— Da, este între ea și Cel Atotputernic. El îi arată că știe că ea își ține promisiunea făcută.

— Am înțeles.

— Este foarte rău de părinții care nu-și ajută copiii, mai cu seamă că au cu ce și nu vor. Tatăl tău a avut tot ce și-a dorit până acum. Singur și-a luat libertatea și a făcut numai ce a vrut pentru el. Nici nu știți ce-l așteaptă!

— Aici, în lumea asta sau dincolo?

— Și aici și dincolo. Aici va fi părăsit de toți. Va veni un timp când va căuta să ofere celorlalți din ceea ce are numai ca aceștia să vină să-l vadă, dar nimeni nu va mai

vrea nimic de la el, iar mai târziu va da tot numai ca să nu fie singur. Acum nu înțelegeți vorbele mele.

— Eu cred că înțeleg.

— Și dincolo va fi trimis într-un loc unde nu-i va place. Tu să ai grijă de pruncul tău.

— Desigur. Ai mai vorbit cu noi până acum?

— Inimilor și gândurilor voastre. Cu voi ca acum, nu. Fiți binecuvântați voi și casa voastră!

— Îți mulțumim.

După câteva secunde Georgiana s-a trezit.

25 Aprilie 2003. Azi Georgiana a fost cam agitată și starea ei m-a tulburat și pe mine. S-a enervat pentru un fleac și a intrat în transă stând pe canapeaua din sufragerie.

— Noi plângem aici și voi vă certați, mi-a spus o voce tunătoare.

— Nu ne certăm.

— Ești mânios!

— Nu, sunt puțin nervos.

— Dacă nu o mai vreți printre voi o luăm la noi.

— Știi bine că o vrem printre noi.

— Atunci de ce vă sfădiți?

— Ea este cam agitată și mă agită și pe mine.

— Ne-ați mâhnit.

— Îmi pare rău.

— Căutați să fiți liniștiți.

— Da.

În jurul orei 23 Georgiana era iar nervoasă. Eu eram obosit și voiam să dorm, dar ea a intrat în transă. A întins brațele spre cineva pe care eu și Matei nu-l vedeam.

— Vreau să vin cu voi. Ei mă ceartă mereu și se supără pe mine. Voi sunteți buni și mă iubiți.

— Și noi te iubim, i-a spus Matei. Spre cine întinde mâinile? m-a întrebat copilul.

— Nu știu, dar vorbește cu cineva.
— Țuțu, rămâi cu noi, bebele te iubește.
— Georgiana, liniștește-te. Suntem toți obosiți și trebuie să ne culcăm.

Georgiana nu ne auzea. La un moment dat s-a oprit din vorbire, mâinile i-au căzut inerte pe lângă trup și capul i s-a răsucit ușor într-o parte. I s-a oprit și respirația. Matei a început să plângă.

— A murit Țuțu!
— Stai liniștit, Matei, nu mai plânge!
— A murit!
— Nu a murit.
— Nu mai respiră.
— Liniștește-te, Matei!

O priveam pe Georgiana și eram foarte indignat de ceea ce vedeam. M-am supărat fiindcă am crezut că „Ei” vor să ne arate iar ceva și am zis cu glas că nu voi mai vorbi cu cei care mi se vor adresa prin gura ei.

Nu știu cât timp a stat Georgiana fără să respire (un minut sau câteva), însă dintr-odată a tras aer adânc în piept și s-a trezit. Mă privea cu spaimă.

— Să știi că nu voi mai vorbi cu ei.
— Dar ce ți-au făcut? Tata-mare mi-a vorbit frumos.
Era și Dan...

— Nu mă refeream la cei cu care te-ai conversat acum.

— Frecați-mi palmele și tălpile picioarelor.
Am făcut ce ne-a cerut.
— Acum te simți mai bine? am întrebat-o eu.
— Da.

— Bine, voi merge la culcare, sunt foarte obosit.

M-am băgat în pat, dar nu am reușit să adorm repede. Când sunt prea surescitat sau prea obosit adorm greu ori rămân treaz toată noaptea.

26 Aprilie 2003. Georgiana s-a supărat de cum s-a trezit din somn pentru că nu am cumpărat ridichi din piață. Legătura costa 10.000 lei și mi s-a părut prea scumpă, ieri cu aceeași sumă se puteau cumpăra 3 legături.

În jurul orei 14 și 30, în timp ce înfășuram sarmalele în bucătărie, Georgiana s-a dus în dormitor și a căzut pe pat într-o poziție incomodă. Matei a văzut-o și m-a chemat. Am mers repede și i-am așezat o pernă sub cap. Am împăturit o pătură în patru și am acoperit-o cu ea ca să nu-i fie frig, apoi m-am întors în bucătărie.

Matei a venit de mai multe ori să-mi spună că Daniel și Serah vor să-mi vorbească, însă i-am spus copilului să le transmită că nu pot, am treabă, prepar mâncarea.

— Dacă nu vii să-ți ceri iertare că i-ai acuzat pe nedrept, Țuțu nu se va putea trezi.

Am mers în dormitor.

— Eu nu v-am acuzat. Nu știu cine sunteți și nu înțeleg ce faceți cu noi.

— Ești mânios.

— Sunt supărat.

— Nu este vina noastră pentru ce s-a întâmplat în cursul nopții trecute. Noi am ajutat-o să-și revină, altfel murea. Nici ce s-a întâmplat mai devreme nu este vina noastră. Se întâmplă ceva cu ea. Era să cadă cu capul de podea și noi am ajutat-o să cadă pe pat. De mai multe ori ne-ai acuzat fără să fie vina noastră. Trupul și sufletul ei sunt bolnave. Noi vrem să vă ajutăm. Am trimis și pe alții mai mici în rang ca noi să vă ajute. Noi avem rangul III. Ești mânios și trufaș.

— De ce spuneți că sunt trufaș?

— Ea nu-și va reveni dacă tu nu te vei schimba. Noi nu am greșit cu nimic.

— Vă rog să mă iertați, îmi pare rău că v-am supărat.

— Sunt muritori căroră le vorbim cum vă vorbim

vouă și ne ascultă cu smerenie. Tu ești mânios.

— Sunt supărat pentru că ea este foarte agitată și nu înțeleg motivul.

— Aici, sus, s-a hotărât ca ea să fie în grija ta până la sfârșitul vieții ei.

— Dar eu am avut tot timpul grijă de ea.

— Știm asta, dar te și supără...

— Nu mă supără, numai că atunci când sunt obosit sau am suferințe trupești, sunt mai agitat, mai neliniștit.

— Să te odihnești.

— Acum trebuie să gătesc și mai am și altceva de făcut.

— După aceea să te odihnești.

— Așa voi face.

— De azi înainte viața ei va depinde numai de tine.

— Nu înțeleg.

— Ea te simte când ești supărat și nepăsător. Va trebui să fii vesel.

— Am încercat să fiu și vesel.

— Da, dar nu ai reușit. Tu ești așa de când te-ai născut.

— Nu știu de ce.

— Te lași dominat de partea rea. Mama ta te-a ajutat, dar te-a și domint.

— Înțeleg.

— Tu ai locuit mult timp alături de ea și te-a influențat în rău. De la tatăl tău ai încăpățânarea iar de la mama ta trufia.

— Eu nu doresc așa ceva.

— Atunci fii vesel. Ea se întristează când te vede posomorât. Pruncul tău este mai înțelept ca tine. De ce îi spui mereu că nu este momentul să râdă?

— Pentru că așa văd eu.

— Vezi greșit. Tot timpul este bine să fiți veseli.

- Am înțeles. Spune-mi, ce se întâmplă cu ea?
- Nu vrem să vă supărăm.
- Nu ne supărați.
- Se întâmplă ceva în capul ei.
- Nu cumva în mintea ei?
- Da.
- Ce anume?
- Nu știm. Puteți să o duceți la ce tămăduitor doriți, dar nu o va putea ajuta. Numai dragostea și înțelegerea voastră o poate ajuta.
- Da, înțeleg.
- În mintea ei, când se supără, parcă se ciocnesc doi nori și se produce un fulger. Din cauza asta cade.
- Și eu ce să fac, cum să o ajut?
- Trebuie să-i arăți multă dragoste și înțelegere și trebuie să nu mai fi mâhnit.
- Voi încerca să fac ce spuneți voi.
- Stăpânul nostru a hotărât ca viața ei să depindă numai de vorbele și comportamentul tău.
- Asta ca să mă facă pe mine să mă schimb?
- Nu avem voie să-ți spunem mai mult; și așa ți-am spus destul.
- Bine... Încă o dată vă cer iertare, îmi pare rău că v-am întristat.
- Ai fost iertat pentru că te-ai căit.
- Nu vă supărați că vă întreb, voi puteți să-i vindecați bolile trupești?
- Nu avem voie.
- Înțeleg.
- Ea va veni la noi prin suferință.
- Toți ne naștem și murim prin suferință.
- Ea are păcate mai multe ca tine. A fost și lacomă.
- Dar s-a căit și a suferit mult pentru asta.
- De ce nu vrei să vă înnoiți, să vă cumpărați lucruri

noi?

— Vreau, dar deocamdată nu avem bani.

— Are Dumnezeu grijă, v-a lăsat vreodată?

— Nu.

— Atunci?

— Așa suntem noi, oamenii, ne gândim la viitor și vrem să avem și o mică asigurare pentru el. Dacă aș avea bani, i-aș lăsa pe amândoi să-și cumpere tot ce-și doresc.

— Să nu te mai îndoiești de noi, o dată ce v-ați împărtășit, nu pot fi duhuri necurate aici.

— Am înțeles.

După-amiază, Georgiana însoțită de Matei a mers la părinții ei. Eu am rămas acasă să supraveghez sarmalele pe care le-am pus la fiert. La ora 19 și 20 m-a sunat Matei.

— Tata, nu vreau să te superi, dar...

— Nu mă supăr, ce s-a întâmplat?

— Lui Țuțu i s-a făcut rău pe stradă și s-a așezat lângă un gard. Vino să o iei.

— Cum, nu este nimeni în casa aceea care să o ridice din stradă? Dă-mi-o pe bunica ta la telefon!

— Nu vrea... nu poate.

— Matei, eu am mâncarea pe foc. Nu înțeleg, ce se întâmplă acolo?

— Lui Țuțu i s-a făcut rău pe stradă, i-am dat medicamentele pentru inimă, dar nu poate să meargă.

— Ia-l pe Cristi cu tine să o ridice din stradă și să o ajute să ajungă acasă!

— Cristi a spus că lui nu-i pasă.

— Matei, spune-i bunicii tale să vină la telefon! Cum este posibil să nu le pese de ce i se întâmplă mamei tale?!

— Bunica se îmbracă și va meargă cu mine. Spune să ne aștepti în stația de metrou la ora 20 și 30.

— Bine Matei, să ai grijă de mama ta.

La ora 20 și 40, Georgiana urca treptele din stația de

metrou însoțită numai de Matei.

— Nu a venit nimeni cu voi?

— Mama a mers cu noi până la stația de metrou din Titan. Avea părul ud. Când a auzit că mi s-a făcut rău, a ieșit din baie și l-a însoțit pe Matei.

— Georgiana, i-am spus lui Matei să-l roage pe Cristi să te aducă acasă, însă am înțeles că acesta a refuzat spunând că lui nu-i pasă de tine.

— Da. Și în casă, la mama, s-a purtat urât cu mine. Am intrat în camera lui ca să mă cântăresc, deoarece cântarul era acolo, el se uita la televizor și a țipat la mine că nu am bătut la ușă. Apoi mi-a reproșat că a ajuns așa datorită blestemelor.

— Tale?

— Da.

— Dar tu nu l-ai blestemat. Indiferența și răutatea din el l-a adus unde este. Bine că ați ajuns acasă. Dacă știam ce o să se întâmple, nu te mai lăsam să pleci. Maică-ta nu i-a zis nimic?

— Nu, cică și așa ia multe medicamente pentru nervi. Mama mi-a dat 3 cozonaci și 14 ouă roșii. Bani nu au pentru că Ionuț i-a lăsat cu datorii, a trebuit să plătească 1.500.000 lei la telefon. Roxana i-a trimis 300 euro ca să-și plătească avionul.

— Tot ea îi trimite bani să vină acasă?

— Da. Le-a spus părinților ei că s-a măritat cu Ionuț.

— Și?

— Maică-sa a sunat-o pe mama și a certat-o. Mama i-a spus că nici ea nu a știut că s-au căsătorit. Tata urinează cu sânge. Se pare că are și el calculi renali.

— Îmi pare rău pentru el, dar și pentru tine fiindcă le-ai moștenit și bolile.

Ionuț este plecat de câteva săptămâni în Spania. A încercat să-și găsească ceva de lucru acolo, dar nu i s-au

oferit decât munci de zilier. Deoarece nu a reușit să strângă banii necesari pentru biletul de avion, Roxana i-a trimis 300 de euro ca să se poată întoarce acasă și urmează să vină peste două zile. Se pare că înainte de a pleca în Spania s-au căsătorit fără să le spună părinților.

De la începutul lunii Mai și până în a doua jumătate a lunii August nu am mai scris în jurnal. Mi-am notat doar cine și când ne-a vorbit. Astfel, în lunile Mai și Iunie am fost vizitați de mai multe ori de îngeri de rangul 2 și 1, mai precis de Heruvimii care au 6 aripi de lumină, pe care

Georgiana i-a văzut cu înfățișarea lor reală și de Serafimi, îngeri care nu și-au arătat chipul, dar au spus cine sunt. În partea a doua a lunii Iunie a venit de 3 ori un proroc care nu și-a dezvăluit numele, ne-a spus numai că a fost înălțat cu trupul la cer. Am presupus că a fost Marele Proroc Ilie. În perioada 9 - 19 Iulie ne-a vorbit în 4 rânduri Maica Domnului; aceasta i s-a arătat Georgianeii ca o stea luminoasă, în 4 colțuri. Spre sfârșitul lunii Iulie, în perioada 21 - 25 am fost vizitați de un înger care își spune Cel blând.

Izabela a aflat că Matei, care i-a fost soț într-o viață anterioară, nu a murit datorită tatălui său, regele. A fost salvat de cineva care acum nu se află în lumea asta. Manuela, verișoara tatălui meu și nepoata lui Remus cel bătrân în această viață, în trecut a fost fata doicii lui Matei și a venit în lumea întrupată să se răzbune pe fosta ei mamă, adică pe Remus cel bătrân fiindcă nu i-a lăsat atunci averea și i-o va lua acum.

Maica Domnului. Îngeri și demoni. Georgiana își pierde memoria. Sfântul Dimitrie. Ursitorile. Sfântul Gheorghe. Sfântul Simeon.

8 Septembrie 2003. Când am intrat în dormitor, Georgiana era așezată pe pat și citea o carte.

— Credeam că dormi, i-am spus eu.

— Cred că o să adorm foarte repede.

— A pus cartea lângă ea și a privit un minut în gol, spre fereastră.

— Este aici...

— Cine?

— Steaua cu 4 colțuri. Vrea să-ți vorbească.

A alunecat ușor pe spate și s-a întins. I-am luat ochelarii de pe nas și am așteptat ca Maica celor năpăstuiți - cum își spune - să-mi vorbească.

— Trebuie să vă sfințiți casa. Sunteți blestemați.

— Iar? De cine?

— Au fost spuse vorbe grele la supărare și mânie de două femei și un bărbat. Una a venit în casa voastră cu bătrânul. A vrut să-i arate ea că voi nu sunteți așa cum vă vede el. A reușit pe jumătate pentru că bătrânul nu vă mai trimite bani.

— Și ceilalți doi?

— Ați fost voi trei la ei. Femeia este invidioasă pe voi, aveți ceva ce ea nu are. Tu te porți altfel cu soarta ta, ea a văzut asta și suferă că nu are dragoste de la soarta ei. Tu îi arăți sortii tale prin vorbe și fapte dragostea ce i-o porți, noi vedem asta. Femeia cealaltă are parte numai de dragoste carnală pe care noi nu o vedem. Mai este o femeie bătrână care se macină singură de invidie. Și ea și-a dorit să fie iubită, dar nu a avut parte de așa ceva. Soarta ta este invidiată și pizmuită.

— Știi exact cine sunt?

— Încă nu, dar îți voi spune.

Ne-a apucat pe toți trei ora 3 noaptea stând de vorbă despre „Ei”. Brusc, Georgiana a intrat în transă.

— V-am păcălit iar! și cel care ne vorbea râdea.

— Cine ești?

— Nu vei putea să ne alungi, nu ești preot și nu ai puterea lui.

Copilul s-a speriat, a luat în mână crucifixul și-l ținea îndreptat spre Georgiana.

— Matei, stai liniștit, nu trebuie să-ți fie teamă.

— Acum ce facem?

— Vor pleca. Nu trebuie să le arăți că îți este teamă de ei.

Am luat cartea de rugăciuni din sertarul de la noptieră și am început să citesc cu glas rugăciunea sfântului Ciprian. Demonii au plecat, însă Matei și-a revenit greu din spaimă. Copilul face tratament psihiatric de câteva zile, suferă de insomnie și de o frică ce îi provoacă tahicardie. Am reușit să-l liniștesc după vreo jumătate de oră.

Georgiana ne-a spus că nu va mai veni nimeni niciodată, însă eu nu cred deoarece mi-a spus asta de cel puțin 10 ori. În urmă cu o lună am fost sfătuit de Ei să citesc în fiecare zi acatistul sfântului Vasile cel Mare pentru a fi feriți de duhurile necurate, totuși am constatat că acestea au venit în continuare când au avut chef. Sau nu au fost demonii?! I-am spus Georgianeii că nu-mi place ce ni se întâmplă și trebuie să găsim o rezolvare. Ea ne-a promis, mie și lui Matei, că de azi înainte chiar nu ne va mai vorbi nimeni prin gura ei. Dacă se va mai întâmpla să leșine, va fi numai din cauza bolilor ei. Sincer, eu am rețineri în privința acestor promisiuni. În urmă cu vreo două luni spiritele mi-au spus că Georgiana a avut dureri trupești pentru că au pedepsit-o deoarece a refuzat să ne mai transmită mesajele lor pe care i le spuneau în vis. Și în afară de asta, ne-au arătat ce pot face cu trupul și mintea ei... Însăpăimântător! Nu înțeleg ce vor de la noi. Suntem destul de chinuiți de stresul și suferințele zilnice. Nu văd cine ar dori să ni le amplifice sau să ni le înmulțească. Vor să ne călească sufletește? Dar toate au o limită, altfel putem claca sau putem să ne îndepărtăm de divinitate. Vor

să ne testeze rezistența și să vadă dacă suferința ne va îndepărta sau ne va apropia și mai mult de Dumnezeu? Am senzația că mă aflu între două tabere care se luptă între ele și eu sunt prins la mijloc. Cel mai trist este faptul că noi, eu, Georgiana și Matei, suntem câmpul de luptă pe care se desfășoară ostilitățile între benefici și malefici. Dumnezeuule, ce se întâmplă, ce planuri ai cu noi?

25 Septembrie 2003. După ce a plecat Matei la școală, Georgiana s-a supărat din cauza banilor și mi-a spus că merge în dormitor să se întindă pe pat. După câteva minute am mers după ea să văd ce face. Am găsit-o zăcând în dulapul cu haine în stare de inconștiență. Am scos-o repede din dulap și am ținut-o sprijinită de marginea patului până și-a revenit din leșin. Nu știu cât timp am stat amândoi pe covorașul din dormitor, însă după ce a deschis ochii a stat mult timp cu ei pironiți în gol. Nu-și dădea seama ce se întâmplă cu ea.

— Știi cine sunt eu? am întrebat-o după un timp lung de tăcere.

— Pe tine parcă te cunosc, dar nu știu unde mă aflu, mi-a vorbit ea cu glas stins, ezitant.

— Te afli pe covorul din dormitorul casei noastre.

— Asta nu este casa mea. Casa în care locuiesc eu este proaspăt zugrăvită.

— Fie cum spui tu. Vreau să te ajut să te așezi pe pat.

— Unde este Matei?

— La școală.

— Cum la școală?

— A început să plângă.

— Abia am venit cu el de la maternitate.

— Hai să te ridic!

Am ajutat-o să se întindă pe pat și am acoperit-o cu o pătură.

— Unde este Matei?

- Ți-am spus, la școală.
- Dar este atât de mic, nu se poate.
- Știi în ce an suntem?
- 1990, mi-a răspuns ea repede.
- Ne aflăm în anul 2003 și Matei are 13 ani.
- Nu se poate!
- Țsta este adevărul. Acum știi cine sunt?
- Ești soțul meu.
- Începutul este promițător. Știi câți ani ai?
- Cred că 28 sau 30.
- Ai vrea tu... Ai 43.
- Atât de mult? Nu cred.
- Te doare ceva?
- Puțin ceafa. Ce s-a întâmplat cu mine? M-am lovit la cap? Am suferit un accident sau sufăr de o boală gravă?
- Doar ai leșinat în urmă cu o oră.
- Tu ar trebui să fii mai tânăr.
- Mi-ar plăcea să fiu mai tânăr, dar am 50 de ani.
- Chiar atât?
- Sincer, nici mie nu-mi vine să cred, totuși asta este vârsta mea reală, înscrisă în buletinul de identitate.
- Și spui că Matei este elev?
- Da, în clasa a VII-a.
- Este mare...
- Da.
- Și cum să mă port cu el când vine acasă?
- Normal.
- Îi spun într-un fel anume?
- Matei, Țuțu, Bebe.
- Și el?
- La fel. Nu-ți face griji, ți s-a mai întâmplat să-ți pierzi memoria.

Ne-am mutat în sufragerie. Georgiana s-a dezbrăcat. Nu înțelegeam ce vrea să facă, dar nu am oprit-o.

— Am numai cezariana, mi-a spus ea în timp ce își privea cu atenție trupul gol.

— După cum vezi...

— Este bine, credeam că am și alte operații. Ai mei mai trăiesc?

— Da.

— Și ai tăi?

— Da.

— Este bine. - S-a îmbrăcat, s-a întins pe canapeaua din sufragerie și a intrat în transă.

— Nu vreau să te superi pe noi, dar nu își va mai aduce aminte multe lucruri. Și nu suntem noi de vină.

— Își va reveni repede?

— Nu.

— Și ziceți că nu este de la voi?

— Nu este de la noi. Nu știm ce s-a întâmplat cu ea.

— S-a supărat, i s-a făcut rău, iar când s-a trezit știa că abia l-a născut pe Matei.

— Va trebui să o ajuți să-și revină, dar să nu-i spui nimic dacă nu te va întreba.

— Am înțeles.

— Poate cu timpul va începe să-și amintească lucrurile bune.

— Voi ne-ați arătat ce puteți face cu mintea ei...?

— Îți repet, acum nu este de la noi. (Amnezia ei se putea datora altor spirite, nu celor care îmi vorbeau acum, însă nu am făcut niciun comentariu).

— Bine.

— Nu-și mai amintește nimic rău despre mama și sora ta.

— Asta este bine.

— Va trebui să vorbești cu ele, o pot ajuta și în felul acesta se pot apropia iar.

— Am înțeles.

— Va dori să meargă la rudele ei, să o însoțești.

— Va putea merge?

— Da, dar ai grijă ca acestea să nu-i spună ceva ce ar putea să-i facă rău.

— Voi avea grijă.

După câteva minute Georgiana s-a trezit din transă.

— Ai visat ceva în timp ce ai dormit? am întrebat-o eu cu blândețe în glas.

— Pe bătrânelul care mi-a arătat căluțul înainte de a-l naște pe Matei. Mi-a spus să am încredere în el că mă va ajuta. Eu am încredere și în tine.

— Știu, i-am răspuns și am mângâiat-o pe cap.

27 Septembrie 2003. Azi, împreună cu Matei, am însoțit-o pe Georgiana la părinții ei. Când am intrat pe ușă, i-am spus Eugeniei că fiica ei a uitat ce a făcut și ce i s-a întâmplat în ultimii 12 - 13 ani și am rugat-o să-i vorbească cu blândețe.

— Iar începe! a exclamat ea cu furie și disperare în glas.

De această dată, tatăl Georgianeii a fost cel înțeleghător, i-a vorbit cu mult calm și blândețe. Părea chiar afectat de starea ei de sănătate și de felul cum arată. În timp ce Georgiana vorbea cu bătrânul, eu am abordat-o pe mama ei care nu dorea să vorbească cu mine.

— Să vă zic ce mi-a spus psihiatrul, de fapt îngerul, dar nu aveam cum să-i spun adevărul deoarece nu m-ar fi crezut.

— Nu vreau să aud nimic, nu vreau să-mi spui nimic, nu mă interesează. Bani nu am.

— Eu nu am zis nimic de bani. Georgiana trebuie ajutată, altfel o pierdeți.

— Tu o pierzi! mi-a răspuns ea cu furie.

— Da, dar ați uitat? Este copilul dumneavoastră.

— Femeia a făcut ochii mari și un timp a rămas fără

cuvinte.

— V-am cerut să-i arătați dragoste și afecțiune.

— Ce, vrei să o pup?

— De ce nu? Dacă nu o ajutați, poate ajunge la ospiciu. Asta doriți?

— Eu nu am ce să-i fac. Ea vrea mereu bani iar eu nu am.

— Are nevoie și de bani, este adevărat, dar are nevoie și de altceva...

— Nu știu... O să mă internez și eu. O să vorbesc și eu cu cineva... a mai spus femeia ieșind din încăpere.

După câteva minute, Eugenia i-a chemat la masă, în bucătărie, pe Matei și pe Georgiana. Pe mine nu m-a întrebat dacă îmi este foame. Când ne pregăteam de plecare a venit o vecină. Soacră-mea, care până atunci a stat îmbufnată, a devenit foarte vorbăreată și nu a lăsat-o pe tanti Jeni să discute cu Georgiana. Nu vrea să știe nimeni ce se întâmplă cu fata ei, îi este rușine.

Cât am stat noi acolo, Cristi nu a ieșit din camera lui. Georgiana nu i-a mai deschis ușa să-l salute, iar eu și Matei ne-am comportat ca și cum nu știam de existența lui, aveam amândoi destule motive să fim supărați pe el.

La plecare am rugat-o pe mama Georgianeii să mai discute la telefon cu fata ei, dar am vorbit degeaba fiindcă inima acesteia a rămas împietrită în zilele care au urmat.

4 Octombrie 2003. Georgiana s-a supărat pe mine pentru că i-am amintit unele lucruri pe care nu ar fi vrut să le mai știe. A leșinat, iar când și-a revenit din leșin pe mine nu mă mai auzea. Matei a trebuit să-i transmită vorbele mele pentru că pe el îl auzea. După câteva ore a intrat în transă.

— Tu vrei ca ea să-și aducă aminte tot.

— Nu, dar nu pot să-i ascund faptul că nu mai avem bani. Nu am cum să-i ascund asta, am repetat eu enervat.

— Ți-am cerut ca un timp să o lași așa.

— Deci, tot de la voi a venit uitarea.

Nu am primit niciun răspuns.

— Vei vedea că ai greșit.

După ce a ieșit din transă, câteva ore Georgiana a fost furioasă. O nemulțumea tot și avea chef de ceartă. Mi-a reproșat că am vrut să-și aducă aminte tot deoarece este mai comod pentru mine și nu trebuie să mai fiu nevoit să fac eforturi pentru ca ea să nu simtă lipsurile materiale.

— Mi-am adus aminte tot, asta ai vrut, mi-a spus cu furie în glas.

— Le-am spus și lor, nu aveam cum să-ți ascund că iar nu avem bani.

Seara a intrat din nou în transă.

— Noi o vom ajuta să fie iar liniștită, dar va trebui să ai grijă, are unele gânduri negre.

— Da, știu. De ce spui „noi”?

— Pentru că suntem trei. Am fost trimiși de sfântul Mina, pe care ea îl iubește foarte mult, și de Purtătorul de Biruințe. Ei vor să o ajute. Ea și-a pierdut încrederea și nu este bine. La tine, răul încă este puțin mai mult decât binele. Trebuie să înclini balanța în favoarea binelui.

— Știu, așa este. Încerc.

— Dar nu reușești.

— Este adevărat. Sunt supărat și uneori disperat.

— Noi te înțelegem. Roagă-te cu credință.

— Încerc. Voi, dacă veniți iar des, îi luați din puteri. Tot unul ca voi mi-a spus asta. Ea este și așa destul de slăbită.

— În timp se întâmplă asta. Bine, vom pleca.

16 Octombrie 2003. Azi am umblat împreună cu Georgiana prin magazinele de second hand, dar nu a vrut să-și cumpere nimic cu toate că i-au plăcut câteva lucruri și eu am insistat să le ia fiindcă aveam bani. Și-a cumpărat

iar vopsea pentru păr. În urmă cu câteva zile și-a vopsit părul, însă nu-i place culoare și vrea să o schimbe. I-am amintit că nu face bine dacă are de gând să-și vopsească din nou părul des.

Seara i s-a făcut rău, o durea inima și a leșinat sau a intrat în transă, spun asta deoarece nu știu să mai deosebesc cele două stări. S-a plâns la Dumnezeu de mine, pe motiv că i-am spus că „dă nebunia în ea dacă nu are bani”. Eu nu-mi amintesc să-i fi spus aceste cuvinte. De obicei zic că o să-mi pierd eu mințile dacă nu se liniștește. S-a plâns și de fratele ei Ionuț pentru că acesta dorește să o internăm la spitalul de psihiatrie. Cu toate că era cu sufletul în altă lume, a vorbit cu glas și am auzit și noi, eu și Matei, ce spunea. Când a revenit cu totul în lumea noastră ne-a zis:

- Cine mă ajută pe mine, va fi ajutat de Dumnezeu.
- Cine ți-a spus asta? am întrebat-o eu.
- Dumnezeu. Nu aveam voie să vă spun, dar acum v-am spus...

A intrat instantaneu în transă.

- Nu o mai amăgiți.
- Cine ești?
- Suntem cei trei trimiși.

— Eu nu vreau să o amăgesc. Ea vrea prea multe lucruri deodată și eu nu am cu ce să i le cumpăr. I-am spus și ei de prima dată că pot să-i cumpăr din ce își dorește, ori fustă, ori pantofi. De ce îi este iar rău?

— Nu știm ce s-a întâmplat. Noi am ajutat-o să se înalțe, însă s-a prăbușit din nou. S-a simțit amăgită.

- V-am spus ce intenție am avut.
- Da, noi înțelegem. Trebuie să o ajuți în continuare.
- O voi ajuta. Pot să vă întreb ceva?
- Da.
- Voi mi-ați spus că negru nu este culoarea voastră?

— Da. Negru este culoarea diavolului.

— Înțeleg asta, dar voi de ce îi apăreți în vis îmbrăcați în negru?

— Pentru că albul nostru este atât de strălucitor încât poate orbi.

— Am înțeles, am răspuns eu, cu toate că nu înțelegam; poate orbi în vis ori în realitate?

— De ce nu mai are somn noaptea?

— Nu știm.

— Puteți să o ajutați să doarmă?

— Nu.

— Din leșinul de acum pe care voi îl numiți somn, ar putea să intre în somnul natural?

— Nu. Trebuie să o ajuți să-și revină.

— Încerc.

— Matei, noi ți-am mai spus, tu poți să o ajuți mult pe mama ta. Trebuie să faci ceea ce ți-am spus noi și părinții tăi. Ai 7 zile ca să intri în normal cu somnul și să-ți îngrijești trupul. Tu nu te mai iubești pe tine dacă nu vrei să ai grijă de trupul tău. Dacă nu vrei să înțelegi de vorbă bună, vei fi constrâns într-un fel. De ce îți este așa de frică?

— Nu știu.

— Trebuie să vorbești cu tămăduitorul la care merge. Trebuie să-i spunei că îi este frică de cei care îl învață învățăturile voastre. Matei, degeaba mergi la acest tămăduitor, noi vedem că nu te poate ajuta.

— Ba mă ajută. De când merg la psihiatru mă simt mai liniștit.

— Dar tot îți este frică.

Matei nu le-a răspuns.

— Ai 7 zile să te schimbi. Pedepsele vor veni fără avertisment după scurgerea acestui termen. Trebuie să uiți că există acea cutie, televizorul, cum îi spunei voi.

Renunță la încăpățânare și orgoliu ca să-ți fie bine și roagă-te din suflet. Spune rugăciunea ca și cum ai dori să ai ceva ce îți place mult. Înțelegi?

— Da.

— Să știi că ne întristezi. Dacă nu vrei să faci ce trebuie, vom merge la alți copii care vor să ne audă, nu așa cum ne auzi tu. Aceștia ne aud în minte și fac ce le spunem noi că este bine să facă pentru ei. Să știi că îngerii nu au timp de pierdut. Noi nu putem să-ți vorbim cu grai la nesfârșit și tu să nu ne iei în seamă. Nici tatăl tău nu face tot ce-i spunem noi.

— Vreau să fac ce îmi spuneți voi, dar nu reușesc tot timpul pentru că unele împrejurări mă tulbură, le-am răspuns eu.

— Calea către Dumnezeu nu este ușoară.

— Știu asta.

— Nu te abate de la ea.

Încerc.

17 Octombrie 2003, seara. Georgiana a intrat în transă. Eu eram puțin neliniștit pentru că ea nu se simțea bine.

— Noi am ajutat-o să se înalțe și tu ce ai făcut?

— Ce am făcut?

— Ai întors-o înapoi, ai amăgit-o.

— Nu am vrut.

— Știu

— Am mai vorbit cu tine?

— Are importanță?

— Nu are dacă tu nu vrei să aibă. Nu înțeleg ce vreți de la noi.

— De la ea vrem. Este foarte credincioasă. Din primii ani de viață s-a rugat cu sufletul la Dumnezeu.

— Așa este cum spui.

— Ai început să semeni cu tatăl ei. Și acesta, după un

timp, când locuia în casa lui, a început să-i spună că nu are voie să-și dăruiască ce dorea.

— Poate că nici el nu avea bani.

— Nu avea tot timpul. Când a început să lucreze, ea și-a dăruit ce-și dorea și a dăruit și altora. Femeia ta nu înțelege de ce ceilalți oameni nu pot să fie ca ea, darnici și să ajute. Ea a fost întâi darnică prin gând, apoi cu vorba și fapta. Acum are veșminte care nu o mai încap și nu știe cui să le dea. Nu știe dacă alții sunt mai sărmani decât ea dintre cei pe care îi cunoaște. Suferă mult.

— Știi și o înțeleg.

— Nimeni nu poate înțelege cu adevărat ce simte celălalt. Vă asemănați între voi, dar sunteți foarte diferiți. Înțelege numai cel care a trăit o anumită experiență asemănătoare cu cea pe care a trăit-o sau o trăiește și altcineva.

— Așa este cum spui.

— E greu să fii sfânt.

— Sunt convins că este greu.

— Te întrebi cine sunt?

— Nu. Dacă vrei îmi spui, dacă nu vrei să-mi spui nu mă supăr.

— Știi cine sunt.

— Da?

— Ai dat un bănuț în ziua praznicului meu și ai primit mult mai mult la scurt timp. Gândește-te!

— Da. Acum îi arăți ceva ei?

— Nu, vede ce își amintește.

— Nu am înțeles ce a vrut să spună partenerul de conversație, dar nu am mai pus nicio întrebare.

— Puțini sunt cei care îi slujesc cu adevărat lui Dumnezeu, dintre cei care poartă haine preoțești.

— Știi și eu asta și ați spus-o și voi de multe ori.

— Poate că veți fi judecați pentru faptele voastre

când veți veni aici, însă slujitorii Domnului vor fi, cu siguranță, mai aspru pedepsiți pentru că ei știu foarte bine ce vrea Dumnezeu de la voi, oamenii.

— Înțeleg.

— Mulți dintre voi dați bani pentru Casa Domnului, însă cei care slujesc în ea îi folosesc pentru ei. Oare, aceștia nu primesc plată?

— Primesc.

— La fel și tămăduitorii, nici ei nu ar trebui să mai ceară altă plată.

— Desigur. Nici eu nu-i înțeleg pe acești oameni. Cred că cei care au mult, vor și mai mult. Uită că sunt muritori, că viața este scurtă și nu iau nimic cu ei în cealaltă lume.

— Mă întristează asta.

— Și pe mine, dar aceștia sunt oamenii.

— Să mergi pe calea pe care ai ales să mergi și să nu te mai abați de la ea.

— Da, așa voi face.

— Să te rogi.

— Mă rog.

— Cu cât te vei ruga mai mult, cu atât mai mult îi vei înțelege pe ceilalți. Acum trebuie să plec. Mă bucur că ai vrut să vorbești cu mine. Să ai o milă nesfârșită!

— O să mai vii?

— Poate că am să mai vin dacă vei avea o milă nesfârșită.

— Am milă.

— Știu, numai că toți dintre voi, uneori, nu vreți să mai știți de ceilalți, fie și pentru o oră. Vă înțeleg.

— Este adevărat ce spui.

— Știi cine sunt. Gândește-te și păstrează în inima ta.

Când Georgiana s-a trezit din transă am întrebat-o dacă a văzut ceva.

— Da. Mi-am adus aminte cum, în urmă cu 5 ani, ai putut să stai de dimineață până seara la Patriarhie pentru a te închina la moaște, în ziua sfântului Dimitrie și cum i-ai zis acelui călugăr că nu este nevoie să-și noteze numele tău ca să te pomenească în rugăciuni, pentru banii pe care i-ai dat, fiindcă știe Dumnezeu ce ai făcut. A doua zi ai primit 100\$.

— A, îmi aduc aminte. Tu știi cu cine am vorbit?

— Știu, păstrează în inima ta.

Pentru cine nu a înțeles, cel care mi-a vorbit a fost sfântul Dimitrie Izvorătorul de Mir.

25 Octombrie 2003.

— Ți-am spus că o să mai vin.

— Da.

— Măine se prăznuiește soborul praznicului meu, să vii și tu.

— Poate voi veni chiar la noapte.

— Dacă vei veni, vei vedea ceva ce puțini oameni percep. Ești neliniștit. De ce?

— Nu-l mai înțeleg pe Matei. Acum îi este frică și de profesori, la școală.

— Nu există om căruia să nu-i fie frică de ceva. Sunt oameni cărora le este frică pentru păcatele lor, altora că pot pierde ceva, bătrânilor că li se apropie sfârșitul vieții. Și lui Iisus i-a fost frică de moarte. Tuturor oamenilor le este frică de moarte. Și mie mi-a fost. Eu sunt cel mai tânăr dintre mucenici. După mine urmează Gheorghe. Copile, trebuie să te rogi la Dumnezeu să-ți trimită pe cineva care să fie lângă tine când ai câte o frică. Cu cât te vei ruga mai mult, cu atât îți va fi teamă mai puțin.

— Săptămâna aceasta a lipsit 3 zile de la școală, l-am ținut acasă noi, părinții, deoarece îi este teamă de câțiva profesori.

— Spune-ți în gând, când te afli în fața unui om de

care îți este teamă: eu sunt mai bun decât tine, eu am sufletul mai curat decât al tău, inima mea este mai bună decât a ta, bunătatea sufletului meu va stinge răutatea sufletului tău, lumina sufletului meu va alunga întunericul sufletului tău și vei vedea, că după un timp, acela se va purta frumos cu tine și nu-ți va mai fi teamă de el. Sau fă cum făcea mama ta când era copil, înainte de a pleca din casă se ruga și își închipuia că se află în fața lui Dumnezeu, iar El o aproba dând din cap și nu-i mai era teamă de nimic. Asta nu știați.

— Da, nu știam, i-am răspuns eu.

— Dăruiește ca să primești.

— Când am...

— Ea cum a avut tot timpul?

— Ea este ea.

— Așa este, niciunul dintre voi nu seamănă cu altul.

Seara, după ce i-am făcut baie lui Matei, am vrut să plec la Patriarhie. La ora 22 și 45 îmi căutam o pereche de blugi de culoare bleu, erau mai largi și mai groși. În urmă cu câteva zile, Georgiana a aruncat câteva perechi de pantaloni primiți de la Remus cel bătrân și am întrebat-o dacă nu cumva mi-a aruncat și pantalonii mei pentru că erau puțin uzați. Ea mi-a răspuns că nu-și mai aduce aminte. M-am enervat și i-am spus pe un ton amenințător „bine, Georgiana!” Ea s-a supărat și a intrat în transă.

— De ce ai certat-o?

— Nu-mi găsesc o pereche de pantaloni și cred că ea mi-a aruncat-o.

— Și este așa important pentru tine?

— Erau niște pantaloni făcuți dintr-o țesătură mai groasă și îmi prindeau bine în noaptea asta.

— Nu mai ai și alți pantaloni?

— Mai am, dar nu ca cei pe care i-am căutat.

— Te întreb iar, erau mai importanți acei pantaloni

decât liniștea și sănătatea voastră?

— Nu.

— Atunci de ce ești furios pe ea?

— Mi-a trecut supărarea.

— Ai amenințat-o. Știi că la mânie vorbele tale au o mare putere?

— Dar nu am amenințat-o.

— Ai spus „bine Georgiana!” pe un ton amenințător.

— Așa este, dar nu am zis nimic rău. M-am abținut.

— Ai gândit însă răul.

— Nu este adevărat.

— Ba ai gândit. Ți-am spus să vii. S-au adunat mulți oameni. Unii au venit de foarte departe ca să mi se închine.

— Și eu vreau să vin, tocmai mă îmbrăcam.

— Nu mai fi mânios, omule! Poți face mult rău cu vorbele.

— Știu, dar nu vreau să mai fac rău nimănui.

— Hai, pornește la drum!

M-am uitat la ceas și acesta arăta ora 23 și 20.

— Cred că la ora asta nu mai am cu ce să ajung și a început să mă doară ficatul. Dacă nu pot să vin în cursul nopții, voi veni mâine dimineață.

— Schimbă-te, omule! Nu pot să mai stau, trebuie să plec.

A doua zi dimineață, la ora 5 și 45 eram la Pariarhie și m-am așezat la rând ca să mă închin la moaștele sfântului Dimitrie Basarabov. Georgiana mi-a dat un bilet să-l pun la moaște și mi-a cerut să-i promit că nu-l voi citi. I-am promis și m-am ținut de cuvânt. După ce am sărutat moaștele am mers în catedrală și am asistat la slujba religioasă. Nu am văzut nimic deosebit. Se pare că sfântul Dimitrie s-a supărat pe mine.

27 Octombrie 2003. În jurul orei 21 mă aflu în

dormitor și citeam. Matei a venit la mine și mi-a spus că tocmai a plecat îngerul morții care i-a vorbit prin gura mamei lui:

„Mama ta se roagă mie, spune-i să nu mai facă asta. Numai Dumnezeu știe când îi vine ceasul omului. În fața mea sunteți toți la fel, nu contează că unii sunt prunci iar alții bătrâni. Ei îi este frig acum, învelește-o! Așa se întâmplă când vin eu. După ce voi pleca nu o să-i mai fie frig. Pentru că tatăl tău muritor nu vrea să vorbească cu fratele ei, vorbește tu’.

— Asta este tot ce ți-a spus?

— Da.

— Trebuia să mă chemi.

— Nu am vrut să te deranjez. Mi-a vorbit cu blândețe, chiar mai blând decât Cel Blând.

— Bine, Matei, poți să mai stai o jumătate de oră la televizor.

Am întrebat-o pe Georgiana ce a văzut în timp ce îngerul vorbea cu Matei. Mi-a răspuns că a văzut ceva frumos, dar nu are voie să-mi spună ce anume. Voi vedea peste câțiva zeci de ani, când voi muri.

29 Octombrie 2003.

— Bărbatul este stâlpul casei. Tu trebuie să ai grijă de ei.

— Și nu am?

— Ai, dar trebuie să te îngrijești să nu le lipsească nimic.

— Da... numai că nu știu să fac bani.

— Folosește-ți mintea.

— Mi-o folosesc și tot nu știu ce să fac.

— Dumnezeu ți-a dat minte, folosește-o. Poți să faci tot ce vrei, fără să încalci cele 10 porunci. Ea a făcut promisiuni. Tu de ce nu faci?

— Nu-mi place să fac promisiuni.

— Îți este teamă că nu vei putea să le ții sau ca să nu-ți crezi obligații?

— Nu, dar nu pot să promit că voi oferi ceva ce nu sunt sigur că voi avea. Dacă nu am bani, mare lucru nu pot să ofer.

— Tu niciodată nu ai putut.

— Altceva am mai oferit.

— Da, dar nu lor.

— Iar mă cerți? Dacă îmi faceți mereu reproșuri ce rezolvați? Doar îmi întristați sufletul.

— Ai greșit mult în trecut. Ai spus vorbe pe care nu trebuia să le spui.

— Știu. Îmi pare rău, dar acum nu pot să mai repar nimic din ce am stricat în trecut.

— Ți-ar fi fost mai bine acum dacă nu supărai mulți oameni atunci.

— Așa este. Repet, dacă îmi tot faceți reproșuri, pot rezolva ceva, îmi sunt de folos la ceva acestea? Dacă vreți să ne ajutați, faceți-o așa cum avem noi nevoie. Ați spus de mai multe ori că nu mai veniți. Mi-ați întristat sufletul și mai mult, eram eu destul de supărat și fără să mă certați voi.

— Trebuie să alegi, să uite tot ce a supărat-o sau așteptați ca Dumnezeu să hotărască.

— Să uite ce a supărat-o, dacă voi vreți iar asta. Oricum, voi faceți tot ce doriți.

— Dar să nu încerci din nou să-i aduci aminte.

— Bine... Toată discuția asta a fost pentru faptul că Georgiana a vrut să-și vopsească iar părul și eu nu am fost de acord?

Nu mi-a mai răspuns nimeni și nu știu cu cine m-am conversat. El nu mi-a spus cine este iar eu nu am avut curiozitatea să-l întreb.

31 Octombrie 2003. În cursul nopții am auzit-o pe

Georgiana mormăind tare și am intrat în dormitor. Matei dormea profund. Am mângâiat-o pe cap și i-am vorbit în șoaptă, încercând să o trezesc.

— Bătrânica, bătrânica cu cercei... Bătrânica... cea care îmi dădea să-mi aleg pantofii... Vreau să se întoarcă...

— Georgiana, trezește-te!

— Am zgâlțit-o ușor.

— Georgiana, mă auzi?

— Da, a răspuns ea cu glas scăzut.

— Mă auzi?

— Da.

— Ai visat?

— Nu. Vreau să vină bătrânelele înapoi.

— Încearcă să adormi iar și poate se întorc.

— Da. Bătră-ne-le-le...

— Noi am rămas, dar nu ne-a mai văzut ea.

— Voi cine sunteți? le-am întrebat eu.

— Noi i-am ursit la naștere.

— Ce sunteți voi?

— Știi ce suntem.

— Da...

— Nu putem să-i apărem altfel. Ne place când ni se spune „Bătrânele”.

— Ce este? a întrebat Matei.

— Lasă, vorbesc cu mine, tu dormi.

— Matei!

— Da, a răspuns copilul în șoaptă.

— De ce nu ne iubești pe noi? De ce te lași amăgit de ispită?

— Nu mă las...

— Te lași. Ea este frumoasă, dar te poate duce acolo unde nu este bine.

— Cine este ispita? am întrebat eu.

— Este rea, vine din cealaltă parte, nu este de-a

noastră. Noi ne luptăm cu ea și căutăm să o alungăm, dar Matei o iubește foarte mult. Fiți atenți, oamenii care ascultă de ea se îndepărtează de Dumnezeu și vor avea de suferit. Matei, din cauza ispitei ai unele suferințe acum, trebuie s-o alungi.

— Da.

— Puteți să-mi spuneți ce i-ați urat ei la naștere?

— I-am urat de bine.

— Înțeleg asta, dar ce anume?

— Nu vă putem spune acum.

— Puteți să-mi spuneți ce mi-ați urat mie?

— Noi nu suntem ale tale. Ursitorile tale nu vor să-ți vorbească acum.

— Sunt supărate pe mine?

— Nu.

— Bine. Doriți să ne mai spuneți ceva?

— O să-ți trimitem și ție ursitorile, dar nu în noaptea aceasta.

— Cum doriți.

— Matei, învață de la mama ta, ea s-a lăsat ispitită și acum vezi cât suferă. Noi căutăm să o ajutăm, însă cu greu se poate repara o greșeală.

— Mai veniți?

— Poate mâine.

2 Noiembrie 2003, după-amiază. În timpul nopții ce a trecut, vecinii care locuiesc deasupra noastră au petrecut și au făcut mult zgomot. Pe la ora două am sunat la poliție și a venit repede un echipaj. Polițiști nu au reușit să-i potolescă pe cheflii, cu toate că le-au dat amendă pentru tulburarea liniștii publice.

Eram obosit și irascibil când Georgiana a intrat în transă.

— Am să-ți spun ce ți s-a urat.

— Trebuia să-mi spui ieri.

— Fii respectuos!

— Azi sunt supărat și obosit. Nu am fost lăsat să dorm în cursul nopții.

— Pentru că i-ai spus.

— I-am spus pentru că nu se face așa ceva noaptea. Dumnezeu a lăsat noaptea ca să ne odihnim. Cine vrea să petreacă, să o facă în așa fel încât să nu-i tulbure pe cei care vor să doarmă.

— Ei i s-a urât ca binele pe care îl face să se întoarcă înzecit la ea.

— Asta este bine.

— Ție ți s-a urât să primești dacă vei fi darnic.

— Eu vreau să fiu darnic, numai că nu prea am cu ce acum.

— Și pentru că ești născut dintr-o parte bună și una rea...

— Nu am vrut eu asta, am spus întrerupându-l.

— ...tot ce vei face rău să se întoarcă înzecit la tine. Acum gândește-te.

— Mă gândesc... Am fost trimis la cei care îmi sunt părinți, nu mi i-am ales eu. De ce mi-ați făcut o astfel de urare?

— Ca să alungi răul din tine.

— Dar răul din mine mi-a fost transmis fără voia mea. Eu vreau să-l alung.

— Dar nu reușești prea des.

— Este adevărat, nu reușesc tot timpul, dar voi nu știți cum urma să fiu pe parcursul vieții. Asta este o pedeapsă pentru mine. M-ați pedepsit pentru ceva ce nu am făcut. Ați fost răutăcioși cu mine sau urările mi-au fost făcute pentru greșelile din viațele trecute?

— Și pentru ce ai făcut în trecut, însă vrem să scapi de partea rea din tine care de multe ori te domină. Femeia ta a cerut pentru tine, acum trebuie să ceri tu pentru ea.

Ieri, când ați fost la rudele tale, de ce nu ai cerut înapoi inelul pe care ea l-a dăruit femeii copilului surorii tale? Știi că-l vrea înapoi.

— Ea a tot dăruit și nu a primit înapoi nici măcar o parte din zece, cum i-ați urât.

— Da, este adevărat, numai că a dăruit pentru că așa a vrut ea.

— Dacă tot ziceți că i-ați urât să se întoarcă înzecit tot ce a dăruit, de ce nu primește?

— Trebuie să ceri tu pentru ea.

— Bine, dar...

— Dacă nu o vei face, te vei întâlni în viitoarele tale vieți cu cine nu vrei.

— Cu părinții mei?

— Da. Dacă îi împaci cu ea și ceri pentru ea, nu-i vei mai întâlni. Vorbește cu mama și cu sora ta. Mama ta poate să-i dăruiască ei capodul acela nou pentru că pe ea nu o încape.

— L-a primit de la sora mea, care și ea l-a primit de la tatăl nostru, care îl avea de la mama lui, bunica noastră. Nu știu dacă ar fi bine pentru Georgiana să-l poarte. Bunica mea a plecat din lumea asta în urmă cu 6 ani și a încercat să o sperie pe soția mea în urmă cu jumătate de an.

— Surorii tale cere-i pentru femeia ta ce a văzut aceasta pe soția nepotului tău.

„Ce preocupări poate avea un înger sau un sfânt, pentru că nu știu ce este”, am gândit, fiind puțin enervat de ceea ce îmi cerea să fac pentru Georgiana, însă m-am abținut să comentez dorința lui.

— Bine, voi vorbi cu sora mea, i-am spus cu vădită nemulțumire în glas.

— Să știi că dacă voi nu o vreți, noi o vrem.

— Mi-ați mai spus asta. Eu cred însă că ea dorește să

mai stea în lumea asta.

— Bine, acum trebuie să plec.

— Pot să te întreb ceva?

— Dacă pot, îți răspund.

— Cine ești?

— Ea îmi poartă numele. Dacă înțelegi... Mai mult nu pot să-ți spun.

— Mulțumesc. Am înțeles, sfinte Gheorghe.

Seara Georgiana a fost foarte agitată. A spart o cană dând cu ea de podea, s-a repezit la mine să-mi rupă hainele, a țipat că vrea haine noi și eu să-i cumpăr. A luat în mână foarfeca mare și a intrat în dormitor spunând că își va tăia toate hainele pe care le are în dulap.

Matei a urmărit-o și a intrat după ea în dormitor.

— Vino repede, Țuțu vrea să se arunce pe fereastră! a strigat copilul.

— Am început să mă enervez. Matei a venit în sufragerie, era speriat și neliniștit.

— Vino repede, dom'le, Țuțu a deschis fereastra și vorbește altfel, parcă nu este ea.

Am mers în dormitor. Fereastra era larg deschisă iar Georgiana era căzută pe colțul patului. Am închis fereastra și am privit-o un timp cu nedumerire. Nu înțelegeam ce se întâmpla.

— Așeaz-o pe pat, mi-a spus Matei.

— Nu pot, mă doare ficatul.

Georgiana a alunecat ușor pe covor. Am învelit-o.

— Acum ce facem?

— Nimic, Matei, așteptăm să-și revină.

După câteva minute a deschis ochii. Am întins mâna să o mângâi pe cap.

— Nu mă atinge! mi-a strigat.

— Trebuie să te așezi pe pat, eu nu pot să te ridic.

— Să nu mă atingi!

— Bine, stai liniștită.

S-a ridicat cu greu și s-a așezat pe pat. Se uita ciudat la mine și la Matei.

— Mă cunoști, puiu'?' a întrebat-o copilul.

— Nu a primit niciun răspuns.

— Eu sunt fiul tău. – S-a așezat, pe pat, lângă ea.

— Mie îmi plac copiii, tu poți să stai lângă mine. El cine este?

— Soțul tău.

— Nu-l cunosc.

— Este tatăl meu și soțul tău.

M-am aplecat spre ea.

— Nu te apropia! a strigat la mine cu voce speriată.

— Vreau să te învelesc să nu-ți fie frig.

— Nu mi-e frig!

— Bine, de ce ai deschis fereastra? Ce voiai să faci?

A sărit de pe pat speriată.

— Sunt demoni aici, îi văd!

— Stai liniștită, nu-ți fie teamă. Vin repede.

Am mers în bucătărie, am aprins un bob de tămâie și m-am întors cu el arzând.

— Unde sunt? am întrebat-o.

— Au ieșit în hol.

— Georgiana a deschis ușile la baie și la debara.

— Se ascund. Unii au intrat în baie.

— Am vrut să tămâiez.

— Acolo nu, m-a oprit ea.

— Se învârtea pe loc, tot temătoare.

— În debara sunt pui. Deschide ușa de la intrare!

Am făcut ce mi-a spus.

— Crezi că vor ieși pe ușă?

— Da.

— Sunt spirite.

— Au ieșit, a confirmat ea.

Am tămâiat în toată casa.

— Îi mai vezi?

— Nu.

Am citit rugăciunea sfântului Ciprian. În acest timp, Georgiana și Matei au rămas în picioare, lângă mine.

— Te simți mai bine? am întrebat-o în timp ce o studiam atent cu privirea.

— Da.

S-a așezat pe marginea patului în dormitor.

— De ce ai deschis fereastra?

— Să scap de ei.

— Nu înțeleg. Cum să scapi de ei?

— Voiam să ies din cameră.

— Pe fereastră?

— Da.

— Locuim la etajul 3. Puteai să mori.

— Voiam să scap de ei.

— Dar locuim la etajul 3...

— Eu am văzut doar copaci, cerul... Când am deschis fereastra i-am văzut speriați.

— Și cum ai ajuns pe pat?

— Când am vrut să ies...

— Pe fereastră?

— ...da, a apărut un bătrân care mi-a suflat în față și am căzut pe pat.

— Georgiana, puteai să mori. Trebuie să ne ținem mereu după tine? Bine, vino în sufragerie.

Când am intrat toți trei în sufragerie, Georgiana s-a repezit la icoana sfântului Simeon, aceasta se afla pe bibliotecă.

— El este cel care nu m-a lăsat să ies.

A luat în mână icoana pictată de mine și plângea în timp ce o mângâia.

— Acum liniștește-te. Întinde-te pe canapea.

S-a întins pe canapea și a continuat să mângâie icoana.

— El m-a ajutat.

— Știi cine este reprezentat în icoană?

— Cine?

— Sfântul Simeon.

— Chipul pictat de tine seamănă foarte mult cu chipul celui care m-a salvat. Are ochii la fel de blânzi. El a fost.

— Sfântul Simeon?

— Da. Tot el mi-a arătat căluțul când am rămas însărcinată și tot el mi-a zis să nu-mi mai spăl părul în zilele de Vineri și Duminică, dacă vreau să-i fie bine lui Ionuț.

— Înțeleg.

— Tu știi cine este el și ce a făcut?

— Da. I-a spus Fecioarei Maria că va trece sabie și foc prin inima ei.

— Da, el este.

Georgiana a intrat în transă.

— Crezi în mine?

— Ești cel despre care vorbeam?

— Da.

— Cred.

— Poți să te rogi mie.

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— Ați fost ieri la mama ta și aceasta a gândit, nu urât, ci cu ciudă despre ea, și făpturile acelea v-au urmat. Ele i-au întărit pe vecinii care nu v-au lăsat să dormiți în cursul nopții trecute. Ea a fost supărată toată ziua și nu le-a putut vedea.

— Mai devreme eu am stat de vorbă cu cineva.

— Știu.

— Nu înțeleg, cum au putut veni și ele?

— Nu era nimeni aici când au venit ele.
— Da, înțeleg. Vor mai veni?
— Nu dacă veți fi liniștiți. Nu trebuia să mergeți la mama ta.

— Dar voi ne-ați spus să mergem.
— Nu ieri. Noi i-am spus în vis.
— Dacă ea îmi spunea că voi i-ați zis în vis să nu mergem, rămâneam acasă. Acum faptul este consumat.

— Puteți merge în post.
— Nu mai contează acum. Ea chiar avea de gând să sară pe fereastră?

— Da, altfel nu veneam eu.
— Va trebui să o păzim mereu?
— Nu, pentru că nu se va mai întâmpla. Știai că dacă veți merge toți trei demonii nu se vor simți bine...

— Am crezut că dacă mama mea s-a mai îmbunat, nu se va întâmpla nimic rău.

— Dar ea gândește la fel.

— Nu vom mai merge.

Seara:

— Am venit să vă spunem că am promis în fața lui Dumnezeu că nu mai venim.

— Ați promis de multe ori.

— Dar nu în fața lui Dumnezeu. Am vrut să vă ajutăm, însă am constatat că v-am adus multă suferință. Să nu uitați ce v-am spus.

— Nu vom uita.

— Ea va avea visele ei asemănătoare cu cele pe care le avea înainte de a veni noi. Poate îi vom mai veni în vis, dar nu o să vă mai vorbim ca acum.

— Bine, cum doriți. Spune-mi, te rog, tu ești cel care mi-a vorbit înainte de a merge la moaștele acelui sfânt?

— Nu, eu sunt cel care ți-am spus ce ți s-a ursit. Să știi că tuturor li se fac și urări bune, dar și rele. Așa este

hotărât, nu trebuie să te superi.

— Nu mă supăr. Cel despre care ți-am spus, când a vorbit cu mine, mi-a zis că dacă voi merge a doua zi acolo unde am fost, voi vedea ceva ce puțini muritori percep, însă eu nu am văzut nimic deosebit.

— Nici în vis?

— Am un somn agitat, nu-mi aduc aminte.

— Nu știu ce să-ți spun despre ce m-ai întrebat.

— Ce facem cu ea dacă mai încearcă să iasă pe fereastră?

— Nu se va mai întâmpla asta, îți spun cu certitudine.

— Bine, te cred.

— Căutați să nu uitați ce v-am spus.

— Vom ține minte.

— Să vă rugați.

— Da.

— Dumnezeu să vă aibă în pază!

3 Noiembrie 2003. În cursul nopții am avut o durere cumplită de ficat și colecist și nu am putut să dorm.

Dimineață, Georgiana de cum s-a trezit a intrat în transă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit să vă întreb... poate că asta nu este bine să vorbesc cu voi.

— Întreabă-mă.

— Cum ar fi mai bine, Dumnezeu să o facă să uite ce este rău pentru ea, ori să rămână așa?

— Nu știu ce să-ți răspund. Oricum, nu hotărâsc eu.

— Așa este.

— Pot să știu cine ești?

— Cel care a oprit-o lângă fereastră. Ajutați-o! Nu trebuie să se mai supere. Este posibil, nu știu când, poate peste câțiva zeci de ani, numai Dumnezeu știe, să i se spargă un vas de sânge la cap sau să-și piardă mințile. Noi

v-am prevenit.

— Eu o ajut cu ce pot, dar bani nu știu să fac, am mai spus asta. Voi de ce nu o ajutați așa cum vrea ea să fie ajutată? Mă refer la bani.

— Fii darnic și vei vedea.

— Cu ce să fiu, dacă nu am cu ce?

— Ai avut. Dumnezeu ți-a dat multe șanse. Nu știu dacă îți va mai da. Poți, din banii voștri.

— Nu prea avem.

— Aveți. Mă refer la banii pe care îi primiți regulat.

— Sunt puțini.

— Fii darnic și o să vezi. Ai la dispoziție o lună iar Matei o săptămână pentru a face câte un bine.

— Am înțeles. O să văd ce pot face.

— Vă mai pot spune un singur lucru: lumina care îi înfășoară trupul și pe care voi o numiți aură, la ea este frântă, nu în patru locuri, ci în mai multe.

— Din ce cauză s-a întâmplat asta?

— Trebuie să aveți grijă să nu se mai supere, v-am mai spus.

— Se mai reface?

— Cu multă răbdare și dragoste.

După-amiază a venit înțeleptul.

— Să te întinzi pe podea cu fața în sus și cu organul bolnav în centrul camerei. Să fii așezat cu fața spre răsărit și să ții palmele în sus. În prima zi să stai 5, în a doua 10 și crești mereu cu 5. Să faci asta la aceeași oră și să meditezi sau să te gândești la sfântul la care vrei tu. Poți să-i vorbești organului bolnav, roagă-l să funcționeze bine, spune-i că-l iubești... Să nu folosești negații.

9 Noiembrie 2003. Au continuat să vină, dar nu le-am mai zis nimic. Azi Sfântul Simeon a venit a cincea oară.

— Fratele ei cel mare nu va avea soartă până nu-i va dărui ei din propria inițiativă și până nu o va întreba ce

face.

— Nu cred că va face așa ceva Cristi. Din cât îl cunosc eu, nu-i va dăruia nimic. De când sunt cu ea, nu a sunat-o nici măcar o dată de ziua ei.

— I-a fost ursit să nu aibă soartă dacă nu va fi darnic, în special cu sora lui.

— Înțeleg.

— Celuilalt frate, dacă va fi milostiv în continuare cu voi, Dumnezeu îi va da mai mult. Eu nu vă mint. Ea l-a ajutat salvându-i viața, acum el îi este dator.

— Te cred, dar sunt convins că Ionuț nu ne va asculta dacă îi vom spune asta.

— A greșit când și-a schimbat numele. Femeia trebuie să ia numele bărbatului. Cea pe care, spuneți voi, a luat-o de soție, în fața noastră nu este așa fiindcă nu s-au unit în fața lui Dumnezeu.

— Știu asta. Ea ce vede acum?

— Mă vede pe mine.

Cam la o jumătate de oră, după plecarea Sfântului Simeon, Georgiana a intrat iar în transă pentru că a venit Sfântul Dimitrie Izvorătorul de Mir.

Ieri am avut o discuție mai aprinsă cu Ionuț pentru că a supărat-o pe Georgiana cu sarcasmul și răutățile lui.

— Nu trebuia să-l stârnești mai rău, mi-a spus Sfântul Dimitrie.

— Nu am vrut să-l supăr, dar sunt convins că dacă ar avea un copil, nu ar accepta ca cineva, fie și rudă, să-i vorbească urât de față cu copilul. Ținând cont de faptul că era și Matei prezent, nu trebuia să vorbească atât de vulgar.

— Da, trebuia să fie mai ponderat cu vorba... Dacă vorbește despre binele pe care îl face din milă, în fața lui Dumnezeu se șterge fapta făcută pentru că vorbind și-a primit răsplata.

— Noi cunoaștem asta.

— Trebuia să-l faceți să stea mai mult pentru că voiam să-i vorbesc.

— Nu am reușit. Așa se comportă când vine la noi, este grăbit și nu vrea să asculte ceea ce dorim să-i spunem.

— Va trebui să mergeți la părinții ei.

— Vom încerca săptămâna viitoare.

— Ea vrea să le spună ceva. Mamei ei i se va face teamă când va auzi ce îi va spune despre băieții ei.

— Cred. Mama ei nu dorește ca Georgiana să meargă acolo ca nu cumva să vorbească cu vecinii și să le spună cum se poartă aceasta și băieții cu ea.

— Eu pot să-i arăt fratelui ei mic că, dacă ea nu-l mai protejează, nu-i va mai fi bine. Dacă nu va mai fi milostiv cu voi, ea se va spăla pe cap în zilele de Vineri și Duminică iar atunci el va vedea...

— Dar nu este păcat să facă acest lucru, pentru ea în primul rând?

— Ea este născută Duminica, da... vom vedea.

— Voiam să te întreb mai de mult, spune-mi, te rog, cum adică ea va fi numai a lui Matei? Nu ne vom mai întâlni în viețile următoare?

— Nu. Gândește-te...

— Poate să pățească ceva rău?

— Da, tu știi asta. Noi ți-am mai spus, i-a fost ursit.

— Eu mă rog ca Dumnezeu să o protejeze.

— Foarte bine.

— I s-a făcut o urare, asta înseamnă că nu trebuie neapărat să se și întâmple.

— Depinde de voi. Dacă o ajuți și nu se va mai supăra se poate să nu se întâmple. Tu trebuie să-i dăruiești ceva, până atunci nu va fi liniștită.

— Știi, voi căuta să-i dăruiesc cât mai repede.

— Noi vom ști dacă o vei face din inimă sau pentru că așa ți s-a spus. Matei, să spui mereu tuturor: inima mea este mai bună ca a ta, bunătatea sufletului meu va stinge răutatea sufletului tău, lumina sufletului meu va alunga întunericul sufletului tău.

— Tot timpul?

— Da. Și vei vedea că ceilalți se vor schimba. Nu ne mai faceți să coborâm așa des pentru că îi facem rău ei.

— Da, știm asta. Noi nu vrem...

— Pacea lui Dumnezeu să coboare asupra voastră!

14 Noiembrie 2003. Azi Georgiana a fost chemată la poliție. Anchetatorul care se ocupă de dosarul ei i-a arătat câteva chitanțe, dar nu în original. Georgiana a cerut în mai multe rânduri să i se arate chitanțele incriminatorii în original. Polițistul nu i-a luat nicio declarație fiindcă avocatul l-a luat cam tare deoarece nu avea notă de la procuror. Avocatul ne-a mai cerut 2.000.000 lei pe motiv că el se deplasează cu mașina și pentru că ancheta se prelungește.

15 Noiembrie 2003. Cel Blând ne-a rugat ca Matei să nu meargă la școală în ziua următoare pentru că ei l-au văzut căzând. Nu a putut să ne explice cum au văzut asta, dar a insistat ca măcar în primele 3 ore după prânz copilul să fie cu noi. Ne-a recomandat să mergem cu Matei la tămăduitor și la casa Domnului. Dacă i se va da voie, ne va spune în una din zilele următoare motivul pentru care copilul este așa de bolnav.

Sfântul Duh. Urările făcute de ursitori la naștere. Îngerul morții. Fiul lui Dumnezeu. Demonii. Sfântul Ioan Botezătorul.

17 Noiembrie 2003, ora 2. Sfântul Duh:

— Voi vă vedeți între voi... ca oameni, noi vă vedem culori diferite. Foarte puțini dintre voi au culoarea alb-strălucitor. Aceștia sunt oameni foarte buni.

— Pe mine cum mă vezi?

— Ca un nor. Ai avut momente când ai fost și tu strălucitor, atunci nu aveai griji și suferințe.

— Pe ea cum o vezi?

— Pe toți trei vă vedem ca niște nori pentru că sunteți împovărați de griji, însă noi dăm la o parte acest înveliș. Ea a fost aproape toată viața strălucitoare. Copilul vostru când s-a născut a fost ca o explozie de strălucire. Tu nu ai fost luminos nici la naștere.

— Nu am vrut să vin.

— Din familia ta, copilul cel mic al surorii tale a avut mulți ani strălucire, acum aceasta a dispărut.

Păcat. Fata copilului surorii tale are acum strălucire, dar și-o va pierde când se va mări. Din partea rudelor ei, tatăl ei a avut strălucire aproape toată viața pentru că a căutat să-i facă să se simtă bine pe ceilalți și le-a adus bucurii. A fost o perioadă ca o negură, însă acum strălucește iar.

— Mama ei cum este?

— Ca o mare învolburată.

— Așa a fost mereu?

— Da.

— Nu a avut strălucire?

— Nu.

— Ce trebuie să facem ca să devenim iar albi și strălucitori?

— Să trăiți în armonie și să fiți buni. Toți trăiți ca într-un vârtej de sunete și culori. Trebuie să auziți numai sunetele armonioase nu și zgomotele. Gândiți-vă că puteți avea o singură viață; aceasta să fie singura și ultima.

— Dar voi ne-ați spus că nu este așa.

— Dacă este o amăgire?

— Orice este posibil, însă după câte ni s-au spus și arătat, nu cred că este o amăgire.

— Cu cât veți fi mai albi și mai strălucitori, cu atât veți fi mai aproape de Dumnezeu.

— Înțeleg. Tu nu ești ca ceilalți care ne-au vorbit.

— Da, nu sunt ca ceilalți.

— Ai mai vorbit cu mine?

— Nu.

— Poți să-mi spui dacă ești înger sau sfânt?

— Nu pot să-ți spun cine sunt. Dacă erați foarte albi și strălucitori puteam să vă spun. Dacă veți deveni albi, atunci voi putea să vă spun. Copilul vostru suferă.

— Știu asta.

— Arătați-i dragoste și înțelegere. Este păcat că și-a pierdut strălucirea. Țineți-l acasă 3 zile, nu va pierde nimic dacă nu merge la învățătură.

— Bine.

— Pentru noi învățăturile voastre nu au nicio importanță. Pe voi vă pot ajuta să trăiți mai bine, însă în fața lui Dumnezeu contează numai dacă sunteți buni.

— Știm asta. Spune-mi, te rog, ce culori pot fi bune, sau mai precis, cum ar trebui să arătăm ca voi să ne vedeți?

— Alb-strălucitor, culoarea cerului, gălbui. De la culoarea roșie nu mai este bine. Voi vă schimbați culorile.

— Am înțeles asta. Ne schimbăm culoarea în funcție de starea sufletească.

— Și de binele pe care îl faceți. Conducătorii voștri ar trebui să fie buni și să facă tot ce le stă în putere ca să vă ajute, numai cu această condiție ar trebui să accepte să fie în fruntea voastră.

— Într-adevăr, așa ar fi bine, dar ei vor să ne conducă pentru că sunt mânați de orgoliu și de dorința de a fi puternici. Vor să ne arate nouă, majorității, cât de valoroși sunt ei.

— Nu și în fața lui Dumnezeu. Pentru voi orgoliul este

un defect, însă pentru noi este un păcat.

— Înțeleg.

— Acum trebuie să plec. Voi mai veni să vă vorbesc. Aveți grijă cu copilul vostru.

— Vom avea.

— Aveți grijă și de trupurile voastre ca să aveți viață.

— Da.

Seara:

— Trebuie să fii foarte atent, dacă ea va mai primi două lovituri, spiritul ei va părăsi trupul și acesta va muri curând. Ție tot timpul ți-a fost greu să dăruiești. Noi îți cerem să faci acest lucru.

— Da, mă voi schimba.

— Copilului tău îi este greu să facă ce i-a spus ea de multe ori. Trebuie să aveți grijă.

— De ce ursitorile ne-au făcut și urări rele?

— Din cauza părinților voștri. Trăiți în armonie. Eu mă pogor rar asupra oamenilor și asupra caselor în care trăiesc și numai acolo unde văd că există armonie. Vrei bani?

— De ce mă întrebi?

— Dacă ești necuviincios cu mine, vei fi pedepsit. Poate nu știi cu cine vorbești?!

— Bănuiesc... Te rog să mă ierți, nu sunt necuviincios, nu mă simt bine și sunt supărat.

— Vei avea foarte mulți bani dacă ea nu va mai fi cu voi, sau veți avea atâția cât vă vor trebui și ea va rămâne alături de voi. Alegeți!

— Desigur, vrem ca ea să fie cu noi.

— De ce? Pentru că altfel ați suferi?

— Este adevărat, am suferi, în primul rând pentru că știm că ei îi place aici, în lumea asta, și nu dorește încă să o părăsească, dar vrea să aibă un trai mai bun.

— Depinde de voi.

— Înțeleg.

— Fă ce ți-am cerut și vei vedea. Rugați-vă din suflet și fiți buni!

19 Noiembrie 2003, ora 2 și 15. Georgiana a mers în dormitor să se culce. Curând a intrat în transă și a început să vorbească și să-mi transmită ce-i spuneau ursitorile.

— Trebuie să dai roata înapoi ca să-ți fie iar bine.

— Nu înțeleg cum aş putea face asta.

— Atât mi-a spus o ursitoare. Ai grijă să nu te înțepi în spițele roții care toarce viața, ești grăbit și te poți înțepa. Vei trăi până în ziua în care va cădea Soarele.

— Cum poate să cadă Soarele?

— Ele spun că se poate, mai mult nu au voie să-ți spună. Ai multă răbdare, dar începi să ți-o pierzi. Fii atent să nu o pierzi de tot. Ți s-a mai urat ca toate vorbele, bune sau rele, să se întoarcă la tine. Știi ce ți se va întâmpla. Tot timpul ai știut lucrurile importante care urmau să se întâmple. Trebuie să urci. Te afli pe pământ, închis într-un cub. Trebuie să urci treptele din interiorul cubului care se află pe peretele de la răsărit. Poți să ieși pentru că nu există acoperiș. Ai încercat să dărâmi pereții și au căzut din ei cărămizi care te-au lovit. Dacă mai împingi în pereți, aceștia se pot năruî peste tine. Urcă pe peretele din interior. Una dintre ursitori ți-a pus vorbe meșteșugite în gură, dar alta a zis să le ai meșteșugite, numai că ce vei spune să se întoarcă la tine, pentru că știa că vei fi necugetat.

Roata este formată numai din spițe și nu are margine. Cea care învârtește roata a trecut de jumătatea spițelor cu înfășuratul ghemului. Ghemul este cam încâlcit și ea îl descâlcește. Este o ursitoare bună pentru că are răbdare, desface nodurile și învârtește încet de roată. Până când firul va închide cercul mai este un sfert și ceva.

— Poate vreuna dintre ele are niște cifre pentru

mine, i-am spus Georgianeii, mai mult în glumă.

— Da, una dintre ele are niște cifre scrise pe palmă, dar ține pumnul închis și eu nu pot să i-l desfac.

— Roag-o să ți le arate.

— Nu vrea. Ți le va da după ce vei scoate pe cineva dintr-un tunel. Nu văd pe cine pentru că este întuneric în el.

— Poate ești tu.

— Dar poate fi și Matei. Dacă ai răbdare, poți să scoți foarte repede persoana din tunel. Poți să primești cifrele pentru loto foarte repede sau într-un timp îndepărtat. Depinde numai de tine.

— Și câte cifre are pentru mine?

— Câte vei merita. Ți s-a mai spus în urmă cu câțiva ani cum vei muri.

— Vei muri de mâna ta dacă vei fi zgârcit ca tatăl tău.

— Eu cred că nu voi fi ca tata.

— Probabil vei fi zgârcit cu cineva și atunci va cădea și Soarele. Poți să ocolești asta dacă te vei îndrepta.

— Da, voi căuta să mă îndrept. În gând: Parcă suntem în „Tronul însângerat”. Acolo o clarvăzătoare i-a spus unui personaj că va muri când va merge pădurea.

— Pleci cu păsări și te întorci cu păsări; nu sunt păsări normale.

— Sunt avioane?

— Da.

— Am mai plecat înainte de 1990. Când urmează să plec iar?

— Mai ai un pic și ceva...

— Voi pleca singur sau însoțit?

— Posibil să pleci cu Matei, eu nu voi putea merge cu tine fiindcă nu mă va lăsa inima.

— Și voi pleca de multe ori?

— Da, dacă vei reuși de prima dată să faci ce vei dori

atunci. Ele nu cunosc timpul nostru, mai precis cum măsurăm noi timpul, așa că nu-ți pot spune exact când se va întâmpla. Ești născut pentru a proteja. Nu trebuie să te superi, pentru că în fața lui Dumnezeu, este mai bine să protejezi decât să fii protejat. Trebuie să ai pace cu copilul tău pentru că tu ești suflet ajutător. Trebuie să-i dai din curajul tău și din vorbele meșteșugite.

— Da, doar știi că vreau să fac asta. Vorbele meșteșugite îmi pot fi de folos?

— Îi pot fi de folos, în primul rând, copilului tău. Pentru tine pot fi de folos cele legate de stele sau de o altă lume.

— Înțeleg.

— Stai prea aproape de spițe pentru că ești foarte curios. Riști să te înțepi și să-ți faci rău și nu mai poți avea cifrele. Acum trebuie să plece. Vor mai veni, poate chiar mâine. Îți vor spune din ce ți se poate întâmpla rău numai ce poate fi ocolit. Ce trebuie să se întâmple și este de rău nu au voie să-ți spună.

Ora 22. Acum vorbesc Ursitorile:

— Oamenii când trec în alt an de viață, dăruit de Dumnezeu, trebuie să fie foarte buni în prima zi și să accepte dorințele celorlalți. Matei, exprimă-ți o dorință pe care tu Remus-Ioan trebuie să i-o îndeplinești.

— Bine, am răspuns eu.

— Vreau să stau acasă și în următoarele două zile.

M-a enervat dorința copilului deoarece am considerat că este bine să meargă la școală; deja a stat acasă 3 zile, dar am acceptat să mai stea încă două. După ce m-am calmat Ursitorile au continuat:

— Cerc de apă, pământ, aer și foc, puneți la mijloc și noroc pentru cel care este bun, să-i adun. Cel care este rău va fi pedepsit de Dumnezeu.

— Ce sunt aceste vorbe?

— Așa ți-am urat la naștere. De câte ori ai fost bun am fost lângă tine să-ți aduc noroc, mi-a spus una dintre ele. Ai folosit bunătatea, însă nu ai vrut să o folosești numai pe ea, ai mai folosit și răul, de aceea te-a pedepsit uneori Dumnezeu. La fiecare început de an de viață îți spun să fii în cerc alături de noroc, dar să nu mai faci rău. Focului nu-i faci față iar pământul este însetat.

— Asta ce înseamnă?

— Poți să lupți cu toți, însă nu poți să biruești oamenii care au în jurul lor foc. Pământul poți să-l stăpânești iar apa poți să o primești, căci apa care vine la tine este apa izvoarelor limpezi. Tu ești asemeni unei ape stătute în care nu se vede ca într-o oglindă. Ți-am mai urat că cine te va vorbi de bine să aibă parte tot de bine, iar cine te va vorbi de rău să aibă parte de mânia lui Dumnezeu. Greșeala cea mai mare a tuturor este că sunteți proprii voștri dușmani. Noi vă urăm de bine, dar și de rău ca să învățați să nu mai greșiți. Ne-ai mâhnit când ai spus că nu ai parte de ceea ce-ți dorești. Poate că nu ai știut să-ți dorești ce trebuie sau cum trebuie. Tu ai de învățat să ierți, dar încă nu ai învățat.

— Eu cred că am învățat să iert.

— A ierta înseamnă a uita. De ce ne-ai făcut să aruncăm sămânța discordiei între noi?

— Nu înțeleg.

— Trebuia să ne lași să ne facem treaba, pe noi care te-am ursit pe tine și pe cele care l-au ursit pe feciorul tău. De ce pui la mijloc răul?

— Nu vreau să pun la mijloc răul.

— Unde este feciorul tău?

— A ieșit din încăpere, s-a dus la baie. Matei! l-am strigat eu, vino că vor să fii aici.

— Tu încă ești supărat și el este temător.

— Nu are de ce să fie temător, mie îmi trece repede

supărarea. Dacă vrea să mai stea acasă, nu am nimic împotriva.

— Ție nu ți-a fost dor de niciunul dintre ei, acum că v-ați întâlnit iar toți trei, știi că feciorului vostru i-a fost dor de voi doi.

— Da, știu, mi s-a mai spus.

— Dacă v-ați făcut rău în trecut, în viața asta nu veți fi împreună până la capăt tu și soarta ta. Matei v-a căutat și a venit după voi cu toate că l-ați îndepărtat o dată.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Atunci când Georgiana a rămas însărcinată încă nu știam că am voie să fac copii.

— Dar soarta ta a crezut și Dumnezeu v-a dat un prunc cum nu vă așteptați.

— Așa este.

— El a suferit mult că v-a pierdut în trecut. V-a iubit și de aceea v-a urmărit în timp și a venit după voi. Nu poate fi liniștit decât dacă este lângă voi. Dacă în viața asta nu vă iubiți, veți fi pedepsiți și despărțiți timp de 10 vieți viitoare. Aceasta nu este știut de nimeni dintre muritori.

— Înțeleg.

— El a vrut să vă uniți ca să vă aibă alături pe amândoi. El este focul care vă dă și vouă strălucire pentru că el are strălucire. Lui i-a fost ursit să vă unească și să încerce să vă purifice. Prin el veți cunoaște gloria numelui pe care îl poartă. Matei, trebuie să nu ascuți de ispită. De câte ori vei fi ispitit de gânduri rele, să faci acest semn cu mâinile: stânga îndoită de la cot pe orizontală și dreapta tot îndoită de la cot, așezată deasupra perpendicular.

D

— I-S

Nu ți s-a ursit să-ți fie teamă de ceva, ci dimpotrivă. Focul pârzolește dușmanii. Matei, de ce nu încerci să fii așa cum ai fost trimis, focul care degajă în jurul lui lumină? Te

întrebi ce fac cu mâinile?

— Da, am răspuns în același timp eu și copilul.

— Adun cu mâinile energia negativă a trupului ei și o arunc, apoi aduc energia pozitivă prin palmele deschise și îndreptate în sus și o pun în locul celei rele. Zilnic, înainte de a ieși din casă, învăluiește-te cu tot ce este bun și frumos, ca nimeni să nu te atingă cu vorbe rele. Dacă totuși te va atinge cineva, te vei mâhni puțin, dar îți va trece repede. Ai aceeași karmă ca mama ta, visele îți vor spune multe. Vei fi invidiat de ceilalți pentru că nu vei arăta cât ai suferit. O vom lăsa să se odihnească și venim după miezul nopții.

— Bine, cum doriți.

20 Noiembrie 2003, ora 0 și 30.

— Acum puteți să-mi puneți întrebări, mi-a zis spiritul.

— Întreabă tu primul, Matei, i-am spus copilului.

— Știi dacă mama mea va trăi mult sau va muri curând?

— Asta știu numai ursitorile ei, dar dacă tu i-ai adus lângă tine pe cei care îți sunt părinți acum, dragostea ta trebuie să-i ajute; asta ți s-a ursit. Până vei ajunge să călătorești mult, prin dragostea ta și prin ceea ce faci, trebuie să-i ajuți. Asta este una dintre menirile tale. Este ceva bun care poate să alunge ispita. Trebuie să crezi în Dumnezeu și după aceea în tine. Ți s-a ursit să ai mult curaj, însă ispita te-a prins în mrejele ei. Tu trebuie să te eliberezi și să o alungi. Ți s-a ursit să ai o soartă mai bună ca a lor la un loc. De ce lași ispita să biruiască? Alung-o!

— Da. Mi se va întâmpla ceva bun în viitorul apropiat la locul unde învăț? Știți dacă anul acesta voi fi tot eu primul la învățătură?

— Noi ți-am ursit să fii ceea ce vei dori tu. Nu ai nicio piedică în afară de ispita care poate să apară sub diferite

forme. Ceea ce-ți vei dori, aceea să se întâmple, să se împlinească, așa ți-am ursit toate, dar nimic nu se poate obține fără a dăruia sau fără a face un sacrificiu. Tu trebuie să jertfești încăpățânarea și atunci o să cucerești. Mulți oameni au renunțat la mici bucurii și acum au mari bucurii. Nu trebuie să renunțați la dragostea față de oameni.

— Voi primi arginți până la sfârșitul anului? a întrebat tot Matei.

— Vei primi de mai multe ori, însă nu știm când anume.

— Acum ce faceți cu mâinile? am întrebat eu.

— O piramidă protectoare. Ar trebui să o faceți și voi dimineața, deasupra capului, după ce spuneți rugăciunea. Piramida trebuie să fie însoțită de următoarele cuvinte: Fie ca binele și bunătatea să se reverse asupra mea. Matei, în următoarele 7 zile, după ziua Domnului, vei avea mult de lucru. Să nu pleci nemâncat de acasă dacă vrei să biruiesti. Îți spun asta ca să nu zici după aceea că nu ai fost prevenit. Dacă vei face pentru școală tot ce trebuia făcut în perioada cât ai lipsit, vei fi apreciat și vei culege roadele cele bune. Lenea este tot o ispită.

— Am înțeles, nu mai am întrebări.

— Mie mi s-au mai făcut și alte urări? am întrebat eu.

— Da.

— Și poți să mi le spui?

— Nu toate.

— Bine, spune-mi-le pe cele pe care îți este permis să le spui.

— Ți s-a ursit să vezi foarte multe și să simți ceea ce mulți oameni nu văd și nu simt. O să vezi cifrele pe care le cauți. Să nu mai spui când cauți cifrele. Vei putea spune numai după ce ai căpătat ce ai dorit.

— Așa voi face. Știi cât mai durează până le văd?

— Puțin.

— Te rog, continuă. Ce altceva pot să văd și să simt?

— Știi doar. O să vezi și lucruri bune, dacă dorești.

— Acum ce faci cu mâinile?

— Nu mi-a răspuns.

— Dacă nu vrea să vă ajute feciorul vostru, nu o să fie bine pentru niciunul dintre voi. El nu ne crede, sau dacă ne crede, se sperie de ceea ce-i spunem, dar noi nu i-am urat nimic rău. Tot ce-și va dori aia va fi și va avea, însă va trebui să și muncească. Nimeni, de când este lumea, nu a aflat și nu a primit fără să facă sau să dea ceva în schimb, fie că a muncit câmpul, fie că a fost învățător sau a cântat. Dacă i-a dăruit Dumnezeu har să cânte și s-a folosit de harul primit, a avut ce și-a dorit. Trebuie să te descoperi, să vezi ce-ți place, și să faci cel mai mult ce-ți place. Dacă vei continua să nu faci, vei avea răsplata cuvenită, dacă vei face, vei avea plată îndoită. Tu, pentru că ți s-a urzit ca prin soarta pe care o vei avea (soția) să te apropi iar de Dumnezeu, să nu te îndepărtezi de această cale. Vei avea și cifrele pe care le dorești, însă în ziua în care te-ai născut, nu în data în care ai venit în lume.

— Am înțeles.

— Fiind ziua în care te-ai născut, mai bine să știi de cele bune și să ți se împlinească.

— Despre urările care i-au fost făcute ei, ai voie să-mi vorbești?

— Va fi ceva deosebit de trist, dacă feciorul pe care și l-a dorit nu va face în timp ceea ce trebuie. Supărarea cea mai mare de la el va fi. Asta o va doborî. Nu ai voie să le spui. Lui poți să-i spui peste un an-doi, după ce ea se va întrema. Asta poate fi pentru ea cel mai trist.

Matei a lipsit câteva minute din cameră și de aceea a putut să-mi facă această destăinuire.

Când a revenit copilul i s-a adresat lui:

— Matei, ți s-a urat să ai noroc. Uneori din cauza ispitei ai călcat peste el. Fii atent pe ce calci! Muncește bine de prima dată ca să nu muncești mai mult după aceea. Pot să-ți mai spun ceva, Matei?

— Da, spune!

— Nu știu dacă este înțelept.

— Poți să-mi spui.

— De câte ori vei lovi în tine, vei lovi și în mama ta. Îți spun asta pentru că de multe ori ți-ai făcut singur rău. Asta nu este o urare prea bună, dar până n-ai să le împlinești pe celelalte, nu vei suferi tu, care te lovești, cât va suferi mama ta. Poate vei avea înțelepciunea să înțelegi ce ți-am spus. Acum plecăm.

În timp ce ascultam ce spuneau Ursitorile mi-am adus aminte că Soarele se află în cădere în zodia Balanței. Deci, voi muri și în ultima săptămână a lunii Septembrie, fie până pe 22 Octombrie.

21 Noiembrie 2003, ora 0 și 20. Matei și Georgiana au mers la culcare. Mi s-a făcut și mie somn și am stins lumina. Când eram pe punctul să adormă venit Matei să-mi spună că Țuțu a intrat în transă și a început să cânte. L-am urmat în dormitor.

— Vreți să știți ce o așteaptă și pe ea? am fost întrebați după câteva minute de așteptare.

— Vrem, am răspuns eu.

— Pentru tot ce va dori să aibă, ea trebuie să-și aleagă. Dacă va alege bine, îi va fi bine. Numai ea trebuie să-și aleagă orice, de la cel mai neînsemnat lucru până la cel mai important. Ce va dori să agonisească, cu mâinile ei trebuie să agonisească. Și nu trebuie să-și dorească ceea ce voi deja știți, pentru că Dumnezeu, până la urmă, îi va îndeplini dorința.

— Am înțeles. Eu tot încerc să o conving să fie mai optimistă și să-și dorească să trăiască.

— Este legată de tatăl ei. Niciunul dintre ei nu vrea să trăiască suferind. Ea este mult mai tânără decât tatăl ei și totuși mult mai bătrână decât mama ei care nu a simțit ce a simțit femeia ta și nu cunoaște ce a cunoscut ea. Soarta ta a trăit când în hăuri, când în 'naltul cerului. Ei îi place mai mult printre stele.

— Nu înțeleg ce înseamnă printre stele.

— Nu sunteți destoinici să înțelegeți. Să fie fericită, asta înseamnă. A fost de câteva ori mai mult decât fericită și când știi că un fruct este dulce nu vrei să-l mai lași din mână. Așa i-a fost ursit, să cunoască ce-i durerea, dar și bucuria. Și pe cine va iubi mai mult, acea ființă îi va aduce... îi va deschide drumul fără întoarcere. Ea se ferește să iubească deosebit de mult pe cineva, pentru că atunci când a iubit foarte mult o ființă, aceea a părăsit-o. Îi este teamă acum. Cel mai mult îi este teamă să lase dragostea să-i pătrundă în inimă. Îi este teamă să vă dorească vouă cum își dorește ei. Ai să spui că este o cruzime, însă nu sunt eu cea care i-a ursit să fie părăsită de toți cei pe care îi iubește cu adevărat. S-a întâmplat mereu în decursul vieții ei să fie părăsită de oamenii care îi erau dragi. Ar vrea să vă iubească fără să-i fie teamă.

— Și nu se poate?

— Noi, cele bune, vom găsi o cale, dar va fi greu pentru cei pe care ea îi iubește.

— Care ar fi această cale?

— Trebuie să fiți uniți cei care vreți să o înfrunțați pe cea care i-a ursit așa.

— Cum?

— Eu văd că nu sunteți pregătiți.

— Cum ar trebui să o înfruntăm?

— Nu puteți să o iubiți mai mult pe ea decât pe voi. Sunt foarte puțini aceia care ar putea face asta. Numai în felul acesta surata noastră poate fi învinsă, însă ea știe că

nimeni nu poate iubi mai mult pe altcineva decât pe el însuși.

— Ce i s-a mai urat?

— Să lupte pentru a obține ce dorește. Ați văzut, ea dacă nu cere, nu i se dă.

— Da, am văzut.

— De foarte puține ori i s-a dat fără să ceară. Dintre cele care i-am urzit, numai 3 au fost bune cu ea. Și noi petrecem și ne veselim, nu numai voi. Cele care i-au făcut urări rele petreceau când noi le-am chemat. S-au supărat pentru că au trebuit să vină să facă urările și au spus repede ce au vrut.

— Voi mi-ați spus că nu sunteți rele. Trebuie să faceți și urări rele pentru că noi avem multe de învățat în lumea asta și uneori trebuie să fim constrânși ca să învățăm.

— Da, este adevărat, aveți și de învățat. Ea a învățat repede. De multe ori înving urările noastre. A fost și supărată, totuși a fost mai mult veselă. Acum este așa cum i-a urat una dintre suratele noastre: să se întristeze pentru orice. Răbdarea îi macină sufletul. Deși știm că mulți dintre voi sunt lipsiți de răbdare, ea trebuie să lupte pentru orice, chiar și pentru a avea răbdare. De fapt, toți trebuie să luptați pentru a vă îndeplini dorințele. Unii, pentru că au noroc, obțin mai ușor ce doresc. Matei este cu mult noroc, chiar dacă el nu crede asta acum. Și tu ești cu noroc. Tu ai alt fel de noroc, să scapi cu bine din toate cumpenele.

— Ce i s-a mai urat?

— Ea având puțin noroc, i s-a urat să aibă lângă ea oameni care o iubesc și au noroc, ca să-i împrumute și ei din norocul lor.

— Altceva?

— Să nu o doboare bolile pe care le are, ci altceva.

— Ce anume?

— Voi știți cât suferă ea pentru faptul că Matei nu se odihnește cât trebuie?

— Eu știu.

— Cine vrea să o distrugă trebuie să-i distrugă inima.

— Asta a fost urare?

— Da. Noi ce să facem? Vrem să o ajutăm să fie liniștită, dar în ultimul timp a suferit mult.

— Așa este.

— Acum trebuie să plecăm pentru că nu se simte bine. Fie ca să vezi cât mai repede cifrele acelea, în felul acesta veți scăpa de unele necazuri.

— Doamne-ajută!

— Acum plecăm.

Cât timp ne-au vorbit, Ursitorile i-au curățat trupul de energia negativă, i l-au încărcat cu energie benefică și i-au făcut de mai multe ori piramida pe care au ținut-o deasupra capului.

Ora 23 și 30:

— Fiecare s-a născut sub un cer mai bun sau mai rău. Tu poți citi în stele, este un dar. Folosește-l că este tot de la Dumnezeu.

— În privința noastră nu pot vedea clar.

— De ce nu poți? Îți spui că ești un om care te privești, iar pe ei îi privești ca pe niște străini. Dacă am avea voie, noi v-am spune multe. Tocmai lucrurile mărunte au importanță. Până în urmă cu ceva timp ea vedea multe. După ce s-a lăsat ispitită nu a mai văzut clar. Toți meritați să fiți apărați când greșiți, însă depinde cum greșiți. Ea nu dorea să nu aibă nimic, asta a îndemnat-o să se lase ispitită. Nu a făcut cum fac alții, nu a luat viața nimănui și nici nu a furat. Ea nu a luat de la nimeni. A meritat să fie pedepsită, dar nu ca cei care fac păcate grave ce nu pot fi iertate nici aici și nici în ceruri. Rugați-vă să aveți, pentru că mintea ei este foarte iscoditoare și va găsi o cale de a

avea, numai să nu fie una greșită. La tine este ceva care nu-ți dă voie să ai. Te rogi mult, am văzut asta, și ar trebui să ai. Poate nu te lasă partea rea.

— Eu vreau să scap de ea.

— Știm. Dacă ni se va da voie, vom cerceta. Când vă rugați, primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să cereți iertare pentru greșelile voastre. Dacă ea s-ar ruga iar, ai putea vedea repede acele cifre, însă nu va putea să se roage cum se ruga fiindcă mintea ei este obosită.

— Ea ce vede acum?

— Nu fi viclean!

— Nu sunt.

— Ba ești pentru că vrei să știi mai mult decât ai voie. Ești foarte curios.

— Te rog să mă ierți. Dacă nu te superi, poți să-mi spui ce reprezintă gesturile pe care le faci cu mâinile ei?

— Rugăciuni. Noi încercăm să o ajutăm. V-ați mai gândit?

— La ce?

— La ce v-am spus.

— La ce anume te referi, că nu înțeleg?

— Să o iubiți mai mult pe ea ca să o învingeți pe surata noastră care i-a făcut urarea rea.

— Eu încerc.

— Bine. Acum trebuie să plecăm. Să nu uitați ce v-am spus.

— Nu vom uita.

22 Noiembrie 2003, ora 1 și 40. Matei și Georgiana s-au băgat în pat să se culce. La fel am făcut și eu. După vreo 10 Matei a aprins lumina în camera mea.

— Țuțu a leșinat iar, mi-a spus copilul.

— Bine, vin.

M-am dat jos de pe pat și am mers în dormitor. M-am așezat pe covor, lângă pat, la capul ei. Copilul s-a băgat

sub plapumă, lângă ea.

— Pe mine nu mă puteţi alunga, mi-a spus o voce aspră, tăioasă.

— Eu nu vreau să alung pe nimeni.

— Sunt cea rea care ţi-am urat ca tot ce vei spune, fie de bine sau de rău, să se întoarcă la tine.

— Înţeleg. Eu cred că niciuna dintre voi nu este rea şi faceţi urările cu voia lui Dumnezeu. M-am gândit la ce mi s-a spus şi sunt convins că urările care par rele sunt cinstite şi au fost făcute cu scopul de a mă constrânge să mă schimb în bine.

— Noi ştim cu ce păcate veniţi din vieţile trecute şi ce aveţi de învăţat în viaţa asta. Mai facem urările şi în funcţie de cum sunt părinţii voştri. Nu suntem rele, ci înţelepte, voi ne consideraţi rele pe unele dintre noi.

— Am înţeles asta, dar nu înţeleg de ce ei i s-au făcut puţine urări bune, ţinând cont de faptul că în ultimele vieţi trecute a fost foarte săracă, oarbă, surdă şi mută.

— Pentru păcatele părinţilor ei.

— Au avut aşa mari păcate părinţii ei până s-a născut ea?

— Nu ai de unde să ştii.

— Din cauza tatălui ei că a vrut să aibă băiat şi s-a supărat când s-a născut ea?

— Nu trebuia să spună ce a spus şi nici să fie supărat că nu s-a născut băiat. Ea a fost copilul care i-a adus cele mai multe bucurii.

— I-a adus şi un nepot.

— Aşa este. El ştie, acolo în sufletul lui, că a greşit. A mai greşit şi în ultimul timp şi ai văzut cum a fost pedepsit. Dacă ea ar merge să-l vadă mai des s-ar simţi mult mai bine. Până nu-i va părea rău că nu a crezut-o, nu-i va fi pe deplin bine. Încă nu a scăpat. Este răutate, aşa spuneţi voi, dar trebuie să înveţe.

— Îți repet, eu nu cred că voi puteți fi răi pentru că, după câte știu, sunteți tot îngeri.

— Nu spune asta pentru că îți faci păcate.

— Așa mi s-a spus de către unii dintre cei de dincolo.

— Nu.

— Dar ce sunteți?

— Nu suntem demoni.

— Știu asta.

— Suntem între două lumi. Este suficient să știi asta.

— Bine, cum dorești.

— Trebuie să-ți ajuți feciorul până la sfârșitul vieții tale. Știi de ce?

— Îl voi ajuta cu tot ce pot pentru că este copilul meu și e datoria mea să-l ajut.

— Nu numai pentru asta.

— Și pentru altceva?

— Când era în burta mamei lui ai zis că tu nu ai avut niciodată ce ți-ai dorit, pentru că tu îți doreai să fie fată. Mama lui s-a rugat la Dumnezeu ca să fie ce îi va fi lui mai bine în viața asta.

— Este adevărat, am zis aceste vorbe, dar nu a mai avut importanță pentru mine după ce s-a născut că a venit băiat. Mi-a părut rău fiindcă am gândit așa.

— Totuși vorbele au rămas, de aceea va trebui să ai grijă mereu de el.

— Voi avea. Spune-mi, te rog, toate urările pe care le faceți se împlinesc?

— Da, toate. Nu ar trebui să vă spunem, totuși dacă sunteți credincioși, vă rugați la Dumnezeu și sunteți buni, cu mare greutate unele pot fi evitate de sunt rele. Noi prin urările noastre vă oferim două variante, depinde de voi ce alegeți. Dacă vă lăsați ispitiți, atunci se împlinește partea rea a urării.

— Cine este această ispită?

— E noapte și nu este bine să vorbim despre ea.
— Am înțeles.
— Este târziu și voi trebuie să vă odihniți. Plec.
— Mai rămâi puțin. Totuși nu înțeleg ce se întâmplă cu ea. Dacă a fost atât de nefericită în ultimele 3 vieți și nu și-a pierdut credința în Dumnezeu, acum de ce are parte de alte suferințe? Viața asta este un alt fel de test pentru sufletul ei?

— Toți trebuie să vă încheiați ciclul de reîncarnări, mai devreme sau mai târziu.

— Desigur... Ea este la sfârșit sau aproape de sfârșitul ciclului? Știți câte reîncarnări urmează să mai aibă până va rămâne definitiv dincolo?

— Nu. Știi deja cum trebuie să fiți pentru a nu vă mai întoarce în lumea întrupată. Credința în Dumnezeu și suferința vă purifică sufletul alături de faptele, gândurile și vorbele bune. Ea încă mai are dorințe lumești și încă nu este răbdătoare cât ar trebui. Aveți nevoie de odihnă toți trei. Culcați-vă!

— Ne vom culca. La toți ni se face același număr de urări?

— Nu. Unora li se fac multe urări mai puțin importante și una-două de mare importanță, altora doar câteva numai importante. Nu există o regulă. Acum chiar plec.

26 Noiembrie 2003, ora 22 și 10.

— Nu v-ați ținut de cuvânt.

— Nu înțeleg.

— Ba înțelegeți. Nu v-ați ținut promisiunile. Ei i s-a arătat în vis...

— Ce anume?

— Poate să nu se întâmple, dar dacă se întâmplă?

— Să moară?

— Da.

— Nu te supăra și spune-mi cine ești. Ai mai vorbit cu mine?

— Da, o dată. Sunt îngerul morții. În fața mea toți sunteți egali.

— Știu asta. Spuneai ceva de niște promisiuni, dar eu nu am făcut promisiuni.

— Știu. Ți-e frică?

— Nu îmi este frică, știu că pot face mai mult rău făcând promisiuni pe care să nu le pot respecta.

— Ești ca mama ei, nici ea nu a promis nimănui niciodată. Când ea vă aducea pâine era bine?

— Da, dar...

— Acum că ea nu mai poate, ce vei face?

— Nu știu, am trupul bolnav și multe nu pot să fac.

— Nu căuta îndurare la mine.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva.

— Și tu i-ai dorit răul.

— Doamne ferește! Cum poți să spui asta?

— Ai gândit.

— Nu este adevărat.

— Ba ai gândit pentru că ai spus că ea te-a provocat.

— Mi-a părut rău.

— Acum ce vei face? Trebuie să o ajuți.

— O ajut cu ce pot, fac toate treburile, îl ajut pe Matei...

— Da, faci ce poți... Dacă nu veți mai fi ajutați de nimeni, ce veți face?

— Ne rugăm la Dumnezeu, suntem numai la mâna Lui.

— La mila lui.

— Da, te rog să mă ierți, la mila Lui. Dacă Dumnezeu va dori să ne ajute, vom trăi, dacă nu, asta este, voi considera că atât ne-a fost dat să stăm în lumea asta. Tu ești un înger căruia Dumnezeu i-a încredințat o misiune, tu

îi îndeplinești voia, nu-mi este teamă de tine.

— Dacă ea va părăsi această lume, copilul tău te va urî pentru că nu ai făcut nimic pentru ea.

— De ce să mă urască? Dacă așa va fi voia lui Dumnezeu... Eu știu că ce ne este hotărât se va împlini. Ce pot să fac?

— Orice. Ea nu-și mai dorește nimic acum.

— Mi s-a spus și mie. O pot ajuta numai dacă am bani, dorințele ei de până acum erau legate tot de bani. Fără bani nu pot să-i dăruiesc nimic, nici haine, nici podoabe, nu pot să cumpăr hrană și leacuri.

— Nici când ai avut nu ai fost darnic.

— Niciodată nu am avut atât cât mi-a trebuit.

— Ba ai avut.

— Bine, dacă spui tu... Zici că am avut, și chiar dacă am avut, nu am folosit niciun ban pentru mine.

— Semenii cu tatăl tău, nici el nu a folosit din ei pentru el.

— Nu m-ai înțeles, am vrut să spun că toți banii i-am folosit pentru casă, pentru ce ne trebuia...

— Eu am fost trimis să vă spun: faceți ceva până nu este prea târziu.

— Vreau să trăiască în lumea asta încă mulți ani pentru că știu că-i place aici, numai că bani nu am de unde să iau.

— Pune-ți mintea la lucru.

— Mi-o pun, dar ea nu mai vrea să lupte.

— Pentru ce să lupte?

— Ca să trăiască. Nu mai are speranță, credință, nu este vorba de credința în Dumnezeu, ci de credința că se poate să-i fie și bine.

— Dă-i un motiv ca să vrea să mai trăiască.

— Repet, credința că-i va fi mai bine. Eu o ajut.

— Da, îi spui celui care nu știe să înoate să se avânte

în larg. Așa nu o ajuți. Caută cât mai repede ceva, altfel puteți să o pierdeți. Gata, trebuie să plec.

— Nu înțeleg ce vreți de la mine. Voi în loc să mă încurajați, veniți să mă speriați.

— Atât am avut să vă spun.

7 Decembrie 2003.

— Vă vorbim de mai mult de un an și nu prea ne-ați luat în seamă.

— Ba v-am luat.

— Nu ați făcut ceea ce v-am spus noi să faceți.

— Este adevărat, nu am făcut tot timpul, iar unele cerințe nu le-am putut îndeplini din cauze obiective.

— Nu fi viclean.

— Nu sunt.

— Vi s-a spus că este posibil ca ei să i se întâmple ceva rău.

— Așa este posibil să i se întâmple ceva rău oricărui om.

— Noi v-am prevenit.

— Bine.

— Ea te-a vorbit tot timpul numai de bine, chiar ți-a atribuit și calități pe care nu le ai.

— Știu, așa este.

— Tu de ce nu poți face ca ea?

— Și eu am făcut precum a făcut ea.

— În ultimii ani. Când v-ați unit ai făcut-o mult să sufere și ai greșit față de ea.

— Îmi pare rău. Și ea a greșit față de mine.

— Tu ai împins-o.

— Poftim?! Nu înțeleg.

— Este așa cum spun. Dacă tu te purtai altfel cu oamenii în tinerețe, acum nu mai trăiați așa.

— Nu le-am făcut niciun rău oamenilor, le spuneam adevărul și le arătam că greșesc.

— Îi și judecai, o mai faci și acum. Trebuie să o faci pe mama ta să o vadă cu alți ochi pe femeia ta.

— Am încercat și mai încerc.

— Nu prea reușești.

— Da, însă se pare că nu o mai poate schimba nimeni pe mama mea.

— Trebuie să poți. Trebuie să vorbești cu sora ta.

— Am vorbit.

— Față-n față. Nici mama ta și nici sora ta nu i-au dăruit nimic.

— Sora mea i-a mai dăruit.

— Trebuie să o faci pe sora ta să o vadă cu ochi buni pentru că femeia ta nu a greșit cu nimic față de ea. Menirea ta este să aduci pacea și asta până la sfârșitul anului, nu mai târziu.

— Da... am să merg să vorbesc cu sora mea, cu toate că nu știu ce mai este în casa ei. Ai mai vorbit cu mine?

— Are vreo importanță?

— Mi-au mai spus și alții aceleași cuvinte ca tine.

— Și i-ai ascultat? Dacă ți-aș spune că sunt Fiul lui Dumnezeu, m-ai asculta?

— Am încercat să fac tot ce se poate din ceea ce mi-ai cerut. Oamenii sunt dificil de abordat. Știi foarte bine cum se poartă cu noi rudele noastre. Îmi vorbești de rudele mele, dar cu rudele ei ce se întâmplă?

— Părinții ei sunt bolnavi și supărați pentru că văd că nu are cine să-i ajute.

— Și din cauza asta se poartă urât cu fiica lor? Ea nu a greșit cu nimic față de ei.

— Femeia ta se va înțelege până la urmă cu părinții ei. Tu trebuie să o împaci cu ai tăi.

— Voi încerca.

— Nu uita ce ți-am spus.

În aceeași zi, ora 22.

- Fiecare dintre voi are câte un înger.
- Știm asta. Tu cine ești?
- Îngerul ei.
- Da?! Asta înseamnă că ai vorbit de multe ori cu mine.
- Nu a confirmat și nici nu a infirmat.
- În gând: parcă ați promis că nu mai vorbiți prin gura ei.
- Trebuie să o ajuți.
- Și nu o ajut?
- O ajuți, dar trebuie să o faci fericită. Dacă va fi fericită se va vindeca. Nu o mai supăra.
- De ce nu vrei să faci o promisiune pentru ea?
- Ah! Am discutat de multe ori subiectul acesta. Credeam că ne-am lămurit.
- Bine, acum trebuie să plec.
- Ora 23 și 30.
- Dacă vrei să trăiască, trebuie să faci o promisiune, mi-a vorbit cineva cu o voce fermă, chiar aspră.
- Vreau să trăiască, dar nu fac nicio promisiune. Voi cine sunteți?
- Îngeri ai luminii.
- Ai lui Dumnezeu?
- Da.
- Nu vreau să vă supărați, dar nu ar trebui să-mi vorbiți despre promisiuni. Voi ați promis în fața lui Dumnezeu că nu mai veniți să-mi vorbiți prin gura Georgianeii și nu v-ați ținut cuvântul.
- Suntem mulți.
- Să înțeleg că nu sunteți cei care ați făcut promisiunea?
- Da.
- Nu știam nici ce să mai cred și nici dacă să mă supăr ori să mă amuz.

— Deci, voi puteţi să faceţi promisiuni şi totuşi să nu vă ţineţi de cuvânt. Venirea voastră îi face rău. Îi luaţi din vlagă şi voi ştiţi foarte bine asta. Sau poate chiar asta vreţi. Chiar sunteţi îngeri ai luminii? Aveţi vorba cam aspră.

— Suntem cine am spus că suntem. De ce minţi că tu nu faci promisiuni?

— De ce spunei că mint?

— Pentru că ai făcut o promisiune.

— Te referi la casa mamei mele, la faptul că am renunţat la moştenire în favoarea nepotului meu?

— Da.

— Mi s-a spus că această promisiune a fost primită bine acolo, sus. Nu vă înţeleg.

— Trebuie să ceri ceva în schimb pentru ea.

— Nu pot. Am spus că nu voi cere nimic în schimb.

— Trebuie, o faci pentru copilul tău.

— Când am făcut promisiunea, l-am rugat Dumnezeu să-i dea lui Matei înmiiit pentru faptul că renunţ la dreptul meu de moştenire în favoarea nepotului meu Robert. Voi ce faceţi acum, mă puneţi să tulbur iar apele? Mai devreme mi s-a cerut să aduc pacea. Mă dezamăgiţi. Gândiţi ca noi, oamenii, şi nu este bine ce-mi cereţi să fac.

— Mama ta de ce nu-i dăruieşte şi ei ceva?

— De ce nu o întrebaţi pe mama mea?

— Pentru că nu putem merge acolo.

— Părinţii ei de ce nu-i dăruiesc măcar vorbe bune?

— Ți s-a spus motivul.

— Sunt prea vanitoşi. M-aţi întristat foarte mult deschizând iar această discuţie.

— Atunci promite-ne nouă ceva, ca să o ajuţi pe ea.

— Nu puteţi să-mi cereţi așa ceva.

— Atunci promite-i lui Dumnezeu.

— Nu trebuie să mă constrângeţi să fac promisiuni.

Voi de ce nu o ajutați?

— De unde știi că nu o ajutăm?

— Nu știu, vă întreb.

— O ajutăm, dar altfel.

— Da, însă ea vrea să fie ajutată într-un fel anume, cu bani. De la un timp a devenit răutăcioasă.

— Pentru că nu o iubești.

— O iubesc.

— Nu așa cum vrea ea.

— Ei, asta-i bună! De unde știți că nu o iubesc așa cum vrea ea?

— Noi știm totul.

— Știți destule, dar nu cât vreți să mă faceți să cred că știți.

— Trebuie să o ajuți și încă foarte repede. Lumina sufletului ei este violetă.

— Asta ce înseamnă?

— Că nu mai are mult până să devină neagră. Și este ruptă în patru. Trebuie să o ajuți să trăiască.

— O ajut și voi știți asta.

— Trebuie să o ajuți să fie fericită.

— Mă străduiesc cât pot.

— Trebuie să și reușești. Fă ce ți-am spus! Gata, nu mai avem ce discuta, a încheiat pe un ton tăios.

— Va muri? a întrebat Matei.

— Matei, stai liniștit, numai Dumnezeu știe când și cum murim.

M-am enervat în momentul în care Georgiana, după ce a ieșit din transă, a vrut să reluăm discuția despre casa mamei mele. Am refuzat să abordăm iar acest subiect. Mă dureau ficatul și inima de nervi. După câteva minute pline de tensiune, Georgiana a intrat din nou în trană și a început să mormăie inteligibil un cântec. Erau ursitorile, așa se anunță, cântând.

— Mi-ajunge pentru ziua de azi, nu vreau să mai vorbesc cu nimeni, am repetat eu de mai multe ori, în speranța că vor pleca.

— Dacă nu vrei să vorbești cu noi, vom cânta.

— Cântați, le-am răspuns cu iritare și nemulțumire în glas.

— De ce ne vorbești pe tonul acesta și fără respect?

— Sunt supărat și am o suferință trupească, am răspuns eu cu același ton. Venirea voastră atât de des o obosește.

— Îi curățăm aura cu mâinile ei. Ce te supără?

— Nu înțeleg.

— Ce te supără?

— La ce te referi?

— Fă ca noi, adună ușor cu mâinile energia negativă și arunc-o, apoi adu în trupul tău energie pozitivă. Noi te-am învățat numai de bine.

Aveau dreptate. M-am calmat.

— Bine, voi face cum spuneți voi.

— Fă așa cu mâinile - mi-au arătat cum - și spune: Tot ce este rău și negativ în sufletul și trupul meu, eu adun și arunc în neant. Fie ca tot ce este bun și pozitiv să se adune în sufletul și trupul meu. Tot ce este rău vine de la oameni, să se întoarcă înapoi (?!).

— Nu am înțeles prea bine această frază și ce a urmat, pentru că vorbeau în șoaptă.

A sunat telefonul și Georgiana s-a trezit. A fost o persoană care a greșit numărul.

— Nu mă mai doare nimic, mi-a spus Georgiana cu glas liniștit.

— Mă bucur, i-am răspuns eu.

— De ce ești supărat?

— Doar știi.

— Ei nu au făcut decât să-ți aducă aminte că ai făcut

o promisiune.

— Bine, să ne oprim aici cu discuția. Nu am înțeles cum au zis ursitorile să spun, vorbeau prea încet.

— Azi este ziua Domnului și Sfânta Filofteia, îți voi spune mâine.

— Bine.

Am intrat în baie. După un minut l-am auzit pe Matei strigând cu disperare:

— Vino repede, Țuțu a căzut cu capul în pernă!

— Iar?

— Am ieșit repede și m-a întors în sufragerie.

— Poate să respire.

— Dar nu stă bine, întoarce-o pe spate. Uite, zâmbește.

— Poate vede ceva frumos, i-am spus copilului în timp ce o așezam într-o poziție comodă, cu fața în sus. Hai, trezește-te! Vrei să sunăm la Salvare?

— Mi-e frică, a spus copilul.

— Stai liniștit, Matei, își va reveni.

— Suntem aici de ieri.

— Au venit iar demonii, mi-a zis Matei în șoaptă.

— Este mai bine să plecați. Ce tot căutați la noi?

— Știți cine ne trimite.

— Știm și vă vom alunga.

— Tot vom veni... Noi vă facem să vă dați în cap unii altora. Suntem mai mulți decât ceilalți.

— Plecați, demonilor!

— Așa ne spuneți voi.

— Dumnezeu v-a pedepsit și v-a blestemat.

— Nu contează.

— Lumina lui Dumnezeu...

— Nu ne vorbiți nouă de lumină! s-a răstit la mine vocea.

— Am să vă alung.

— Nu vei putea, am învățat cum procedezi.
— Ce vrei să vă citesc? Rugăciunea sfântului Ciprian este bună să vă facă să plecați?

— Nu.
— Atunci să vă servesc ceva din Vasile cel Mare?
— Nu ne sperii.
— Iisus?
— Nu ne este teamă și nici nu ne pasă.
— Ce veți face după ce va muri mama mea?
— Nu ne pasă, pentru noi nu contează. Acum vom pleca, dar ne vom întoarce.

Am început să citesc rugăciunea sfântului Ciprian.
— Ei știu că îi iau din putere dacă stau mai mult, mi-a spus Matei.

I-am făcut semn cu mâna să tacă și am continuat să citesc rugăciunea.

— Nu veți scăpa ușor de noi. Mama ta cu gândurile ei ne trimite. Atât timp cât gândește rău despre ea...

Georgiana s-a trezit brusc.

— Ce faci? m-a întrebat ea puțin nedumerită.
— Am avut o vizită neplăcută, așteaptă să termin de citit rugăciunea sfântului Ciprian.

— Acum înțeleg de ce o vedeam pe mama ta.
— Nu înțeleg, cum pot veni când arde candela? Azi am și tămâiat în casă.

— Sunt eu supărată.

— Liniștește-te.

— Încerc.

Matei a mers la culcare. M-am întins și eu lângă Georgiana. Ea nu avea somn și ne-am uitat la televizor, dar am adormit curând. M-am trezit însă repede fiindcă se legăna.

— Georgiana, tot nu îți este somn?

— Nu. Îmi este foame.

— Pune-ți și mănâncă!

A mers în bucătărie și s-a întors cu un colț de pâine.

— Poate că ar fi bine să merg la doctor.

— De ce?

— Sunt bolnavă.

— Ce te face să crezi asta?

— Știu eu.

— Bine, mergem. Și la ce specialist?

— La psihiatru.

— Pentru ce motiv?

— De un timp aud cum plâng oamenii. Sunt prea sensibilă.

— Nu înțeleg.

— Aud oameni suferinzi cum plâng și vorbesc în tot felul de limbi...

— De mult timp?

— Da.

— De câți ani?

— De anul acesta.

— Nu ai nevoie de psihiatru.

— Poate sunt nebună.

— Nu ești, în mod sigur nu ești.

— Eu văd și aud multe.

— Știu.

— Nu ți-am spus tot timpul ce anume. Nu vreau să râzi de mine.

— Nu râd. Când eram tânăr, timp de câțiva ani, am auzit muzică simfonică numai cu urechea dreaptă. A fost o experiență ciudată. Indiferent că era zi sau noapte, în casă, pe drum sau la birou, recepționam cu urechea dreaptă muzică și în special muzică simfonică; parcă aveam în ureche un minuscul aparat de radio. Acum, te rog, lasă-mă să dorm, îmi este somn.

— Bine, dormi.

Când eram pe punctul să adorm, Georgiana s-a ridicat în șezut.

— Vai, ce puternică este!

— Ce anume?

— Lumina.

— Care lumină?

— Nu o vezi?

— Nu. Tu mai vezi încăperea în care ne aflăm?

— ...Nu. Este așa de puternică.

Și-a acoperit ochii cu palmele.

— Ce culoare are?

— Albă... și puțin albastră. Se împrăștie în toate direcțiile.

— Georgiana, întinde-te pe pat.

S-a întins și am acoperit-o cu plapuma.

— Zice că noi greșim și nu facem ce se spune în rugăciunea domnească, a continuat ea să vorbească. Vrem să ne fie iertate greșelile, însă noi nu iertăm.

— Nu putem tot timpul. Cum să iertăm dacă răul care ni se face rămâne întipărit în memoria noastră și când nu ne așteptăm iese la lumină? Numai dacă am uita, am putea să iertăm cu adevărat.

— Zice să avem grijă de copilul nostru.

— Dar avem.

— Trebuie să mergem la școală.

— Vom merge. Georgiana, eu sunt foarte obosit și vreau să mă lase să dorm. Au stat prea mult în ultimele ore. Să nu se supere pe noi, dar nu este bine nici pentru tine.

— Bine, ne lasă să ne culcăm.

Era trecut de ora 3. Am mers în sufragerie și am adormit repede, dar la ora 4 și 10 l-am auzit pe Matei strigând:

— Vino repede, Țuțu este căzută jos, cu fața în

carpetă!

— Am sărit din pat și într-o secundă am fost în dormitor.

— Cred că s-a lovit la cap.

— Nu te speria, nu are nimic.

Am reușit să o întorc și să o așez în șezut, sprijinită cu capul de umărul meu. După vreo 10 a deschis ochii. Am ajutat-o să se întindă pe pat și am acoperit-o cu plapuma. După scurgerea altor 10 și-a revenit, însă o durea ușor fruntea. Am mai stat o jumătate de oră în dormitor și am discutat în șoaptă cu ea pentru că Matei a adormit imediat ce am întins-o pe pat. La ora 9 și 30 trebuia să fiu cu copilul la psihiatru.

11 Decembrie 2003, ora 3,00. Am adormit după ora 1. Matei m-a trezit la ora 3, spunându-mi că cineva dorește să-mi vorbească. Eram obosit și voiam să dorm. M-am supărat în sinea mea, dar am acceptat să-l ascult pe cel care voia să-mi vorbească.

— Sunt aici, ce dorești să-mi spui?

— De ce nu ai fost ieri la tatăl tău?

— Pentru că m-a invitat numai pe mine. Dacă nu vrea să știe de Matei și de Georgiana, nu vreau să vorbesc cu el.

— Aveai posibilitatea să te apropii de sora ta. Ai promis că vei aduce pacea.

— Da, însă știam dinainte ce aveau de gând să-mi spună. Ar fi început să se plângă și, pur și simplu, mi-e lehamite să-i mai aud.

— De ce nu vrei să le spui rudelor tale că ai mințit sau că ai glumit când le-ai mărturisit că ai trecut casa pe numele femeii tale?

— De ce să fac asta? Pe mine nu mă interesează ce fac ei cu casele lor.

— Ar fi mai liniștiți și s-ar bucura în sinea lor că nu ai dat un bun de al tău. Ar fi acceptat mai ușor dacă le

spuneai că ai dat casa copilului tău.

— Oricum, Matei este moștenitorul meu legal.

— Mama și sora ta nu o au la inimă pe cea care ți-a fost dată de Dumnezeu.

— Știi asta. Ce au cu ea?

— Tu cunoști foarte bine motivul.

— Nu trebuie să fie un motiv de supărare pentru ele că vreau să-mi ajut soția.

— Pentru ele este, gândesc că ea este vinovată pentru faptul că trăiți în sărăcie. Și în afară de acest motiv, suferă amândouă că nu au avut norocul ei să aibă alături un bărbat care să le ajute și să le apere. Să spui la spovedanie că nu ai reușit să aduci pacea între ea și rudele tale. Tu ești de vină că rudele tale se poartă așa cu Georgiana. Vorbele tale sunt cele care le-au făcut pe acestea să o vadă cu ochi răi.

— Bine, voi spune.

— Nu prea o poți ajuta și nici Matei nu vrea să facă ceva ca mama lui să fie liniștită.

— Nu te supăra, dar este aproape ora 4 dimineața. Matei trebuie să doarmă ca să poată merge la școală. Vă rog să nu mai veniți la astfel de ore. Pentru noi este bine să veniți înainte de miezul nopții.

— Acum sunt spiritele liniștite, acesta este motivul pentru care noi venim după miezul nopții.

— Pot să știu cine ești? Ai mai vorbit cu noi?

— Nu am mai vorbit cu voi până acum. Pot să vă spun doar că am fost foarte bătrân.

— Ești sfântul Nicolae?

— Dacă nu poți să o împaci cu rudele tale, roagă-te ca Dumnezeu să facă o minune pentru voi cât mai repede că altfel va fi rău pentru ea. Suferă cumplit. Acum plec. Mergeți să vă odihniți.

M-am băgat în pat. Abia am ațipit că Matei m-a trezit

iar.

— Țuțu a leșinat din nou. Cred că vrea altcineva să ne vorbească. L-am urmat în dormitor. Erau ursitorile.

— De ce ești supărat? m-a întrebat una dintre ele.

— Sunt obosit.

— Cine se naște după miezul nopții și cu o oră înainte, va avea ce-și dorește fără să muncească mult. Muncim noi pentru el. Dar nu se întâmplă la fel cu cel care ia dreptul primului născut.

— Te referi la fratele ei cel mare?

— Da.

— Acesta de ce i-a luat tot? Ea are față de el vreo datorie karmică?

— A greșit mama lor.

— Da, înțeleg.

— Ți-a fost dat și sortit să ai bani mulți, dar nu știm când. Roagă-te la Dumnezeu să-i capeți cât mai curând.

— Mă rog.

— Astăzi să mergi cu feciorul tău la tămăduitor. Acum sunt mulți copii bolnavi în lume. Mergeți ca să nu sufere și el.

— Oricum aveam de gând să merg după-amiază cu el la medic.

— Lasă-l să se odihnească.

— Adică să nu meargă la școală?

— Da, nu va pierde nimic.

— Cum dorești. Este aproape dimineață.

— Da, vă vom lăsa să vă odihniți.

13 Decembrie 2003, ora 19 și 20. Georgiana a deschis ușa de la balcon ca să se aerisească sufrageria apoi a intrat în transă. Când am văzut-o adormită, am închis ușa și m-am așezat pe vine lângă marginea patului, așteptând ca cineva să-mi vorbească.

— Ea a deschis ușa să intre aer, nu trebuia să o

închizi.

— O voi deschide din nou.

Am mers și am deschis-o.

— Tot timpul vă certați.

— Azi nu ne-am certat.

— Așa este, dar v-ați certat ieri. De ce nu l-ai lăsat pe copilul vostru să folosească ce voia?

— Te referi la instrumentul de scris pe care noi îl numim cariocă? Pentru că sunt câteva zeci începute și nu avea rost să desfacă o cutie nouă. I-am spus să le folosească pe cele începute și să le păstreze pe cele noi.

— Și cele noi sunt ale lui.

— Desigur, însă este bine să învețe să păstreze și să nu facă risipă.

— Lasă-l să învețe singur, din propria experiență. Dacă le va strica pe toate nu o să mai aibă și atunci va ști că nu trebuia să le folosească pe toate o dată. Dacă nu vrea să învețe de bunăvoie, va învăța constrâns.

— Voi face cum spui tu.

— Ți s-a cerut să aduci pacea între ea și rudele tale.

— Am încercat, dar nu pot să-i fac pe oameni să iubească pe cine vreau și când vreau eu. Azi am vorbit cu mama mea și i-am mărturisit că nu am trecut casa pe numele Georgianeii, am spus așa ca să văd cum reacționează.

— Și ea ce a zis?

— Că oricum nu m-a crezut pentru că Matei este moștenitorul meu. De asemenea, i-am mai spus că m-a deranjat faptul că tata m-a invitat numai pe mine la aniversarea zilei lui onomastice, ca și cum Matei și Georgiana nu există.

— Și ea ce a spus?

— Că eu sunt reprezentantul familiei și din acest motiv mi-a făcut invitația mie, dar trebuia să mergem toți

trei.

— Ce a zis mama ta când i-ai spus că ții tot postul?

— Nu a făcut comentarii. Sincer, nu cred că ar trebui să spună ceva. Este hotărârea mea și nu supăr pe nimeni prin ceea ce fac.

Mi-am dat seama că vorbeam cu o ursitoare pentru că îi curăța aura cu mâinile și am rugat-o să-mi repete ce trebuie să spun când urmează să fac ce face ea acum.

— Nu ți-am spus eu.

— Și tu nu poți?

— Nu... Și ursitorile au un îndrumător.

— Tu ești acela?

— Da. Urările se fac în a treia zi de la nașterea pruncului și eu asist. Dacă unui copil i se fac numai urări bune, eu văd cum va fi copilul acela când va deveni om matur și spun că trebuie să plătească dacă nu va avea un suflet bun. Uite un exemplu, tatăl tău. A avut tot ce și-a dorit, însă pentru că nu a dăruit și altora în afară fiicei lui și nu l-a interesat de nimeni în afară de propria persoană, acum plătește, de fapt de mai mulți ani plătește. Nici nu poți să-ți închipui cât suferă că este singur și nu este iubit.

— Dacă i-a fost greu să arate dragoste măcar celor de un sânge cu el...

— Dacă unui copil i se urează să aibă parte de prea mult rău, eu cercetez și dacă văd că acel copil va fi un om bun, zic că trebuie să aibă parte și de bine în viață.

— Poți să schimbi unele urări acum, când suntem oameni maturi?

— Nu. Numai când se fac la naștere.

— Înțeleg. Deci, tu nu ești ursitoare.

— Da, nu sunt ursitoare.

— Dacă nu te superi, pentru că ai o putere mai mare, poți să-mi spui ce ești?

— Puterea mi-o dă Dumnezeu.

— Sunt convins de asta, dar ce ești?
— Un spirit.
— Toți sunteți spirite, i-am spus eu râzând.
— Știi, ca să primești trebuie să dăruiești.
— Da, știu.
— Nimeni nu primește nimic dacă nu dă ceva în schimb.

Frumos mod de a se eschiva ca să nu-mi spună cine este. Nu am insistat.

— Poți să-mi spui ce i s-a urat mamei mele la naștere?

— Ești viclean, și a râs.
— Nu sunt viclean.
— De ce vrei să știi?
— Voiam să văd dacă s-au împlinit urările și dacă i s-au făcut și urări bune.

— A avut parte și de bine în viață?

— Da, temporar.

— Nimeni nu are parte numai de bine sau numai de rău. După mult bine vine și ceva trist sau dureros, cum după ceva rău vine și ceva bun și frumos. Femeia ta este foarte tristă pentru că își dorește să întâmpine cum se cuvine ziua în care s-a născut Iisus, Fiul lui Dumnezeu, dar nu știe dacă veți avea tot ce vă trebuie pentru a vă bucura.

— Știu că este tristă și că suferă.

— Trebuie să o ajuți să fie fericită în această zi în care s-a născut Iisus.

— Da.

— Dintre rudele voastre, fratele ei cel mic a fost cel mai milos și darnic cu voi.

— Știu și îi sunt recunoscător.

— Va pleca și nu vă va spune. Ce veți face?

— Nu știu, vom vedea...

— Acum trebuie să plec. Vom mai vorbi.

19 Decembrie 2003, ora 16 și 40. Georgiana a intrat în transă. Am spus că nu vreau să vorbesc cu nimeni deoarece eram obosit și nu mă simțeam nici bine. După un sfert de oră Georgiana s-a trezit și mi-a zis:

— Am vorbit cu Sfântul Ioan. Tu de ce nu ai vrut să vorbești cu el?

— Nu știam cine este și sunt foarte obosit.

— Știe cât de mult am suferit anul acesta din cauza oamenilor.

— Sunt convins că știe.

— Noi trei suntem foarte legați între noi. Trebuie să fim atenți, dacă unul dintre noi pățește ceva, ceilalți doi vor suferi mult. Accepți să vorbești azi cu el?

— Da, mai târziu.

— Înainte de miezul nopții este bine?

— Da. Sper ca până atunci să mă odihnesc puțin și să gătesc ceva. Cum l-ai văzut?

— Ca om.

— Este Botezătorul?

— Da. Era îmbrăcat în zdrențe, avea o față smerită și o privire foarte pătrunzătoare. A mai spus că atunci când ne vom spovedi să ne și căim pentru păcatele și greșelile noastre. Dacă vom mărturisi numai cu gura și nu cu sufletul, nu vom fi iertați.

— Da, știu.

După-amiază m-am culcat în dormitor, dar nu am apucat să dorm decât o jumătate de oră pentru că m-a sculat Matei.

— Vino, cineva vrea să-ți vorbească.

Am mers în sufragerie, eram somnoros și mă dureau aproape toți mușchii. Nu aveam chef de discuții, totuși mi-am păstrat cumpătul.

— Ai zis că vii să vorbim înainte de miezul nopții.

— Nu am fost eu.

— Dacă nu te superi, cine ești?

— Am fost un om care a făcut mult rău... cu vorba și cu fapta.

— Ai fost vrăjitor?

— Da.

— Înseamnă că ești Sfântul Ciprian, am spus eu și Matei în același timp.

— V-ați îndepărtat de Dumnezeu. Ea era foarte credincioasă. Acum se întreabă dacă nu cumva

Dumnezeu și-a întors fața de la ea. Nu mai vrea să se roage cum se ruga odinioară. Se gândește că nu știe dacă mai are rost. Rugați-vă cu sufletul, nu trebuie să spuneți multe cuvinte.

— Da, știm.

— Când vă rugați, cereți-i lui Dumnezeu să vă dea sănătate spirituală, mintală și trupească. Cereți-i să vă dea El ce știe că vă trebuie ca să trăiți și să fiți sănătoși. Spuneți așa: Doamne, pentru numele tău, dăruiește-mi viață!

— Știm asta.

— Nu mai cereți bani fiindcă nu știți ce preț puteți să plătiți pentru ei.

— Dar fără bani nu putem să avem hrană, îmbrăcăminte, leacuri... nu putem să ne plătim dările și datoriile.

— Știu asta. Știe și Dumnezeu. Cereți să aveți hrană, leacuri, îmbrăcăminte și ce vă trebuie ca să trăiți și să fiți sănătoși. Dumnezeu oricum știe de ce aveți nevoie. Rugați-vă să fiți protejați de dușmani, căci aveți destui, și Dumnezeu să vi-i arate ca să vă puteți feri de ei. Tatăl tău are mulți bani, ziceți voi, însă ce preț a plătit pentru ei? Singurătatea și lipsa dragostei.

— Așa este.

— Chiar dacă va fi ajutat și îngrijit de cineva, nu va fi

din dragoste, voi știți asta.

— Desigur.

— Vedeți ce se poate întâmpla dacă cereți fără să cunoașteți prețul? Nimic nu trebuie cerut cu orice preț.

— Ai mai vorbit cu noi până acum?

— Nu. Nu trebuie să vă supărați, copiii sunt pedepsiți pentru păcatele părinților. Chiar dacă pare o cruzime, nu trebuie să vă supărați, asta este hotărârea lui Dumnezeu.

Nu am insistat să-mi spună cine este.

6 Ianuarie 2004, ora 3.

— Pocăiți-vă și cereți îndurare de la Dumnezeu și Fiul Lui fiindcă ceasul judecății se apropie!

— Ce înseamnă se apropie?

— Pe mine nu m-au auzit mulți. Chiar dacă le-am vorbit, am vorbit în pustiu pentru ei. Eu l-am botezat pe Fiul lui Dumnezeu cu apă, dar El vă botează cu Duh Sfânt. Îngenuncheați și cereți îndurare de la Dumnezeu și Fiul Lui pentru păcatele voastre! Cine ia dreptul primului născut va fi crunt pedepsit. Voi să nu faceți greșala asta cu copilul vostru. Să-i dați ceea ce i se cuvine după legea lui Dumnezeu.

— Așa vom face.

— Cine ia ce i se cuvine primului născut, nu se va bucura, iar ce va lua va fi mâncat de molii. Mama ei a greșit și va fi pedepsită, veți vedea.

23 Ianuarie 2004. Ursitorile:

— Să vă rugați așa: Doamne, orice gând rău să nu ajungă la sufletul meu și să se întoarcă îndoit la cel de la care a pornit. Nicio vorbă rea să nu tulbure inima mea și cel care a trimis-o să se răsfângă în ea.

28 Ianuarie 2004. Ioan Botezătorul:

— Tatăl ei a vrut cu orice preț să aibă băiat, nu s-a mulțumit cu ce i-a dat Dumnezeu. După ce s-a născut ea, s-a rugat mult ca Dumnezeu să-i dăruiască și un băiat și

atunci a fost trimis dușmanul lui, care a venit să se răzbune. Ea nu are nimic de împărțit cu părinții ei, dar suferă pentru că primul ei frate a venit să se răzbune pe cel care acum le este tată. Fratele ei a fost stăpânul celei care acum le este mamă. Aceasta l-a iubit mult pe stăpân și a greșit mult față de rudele ei. Acum a repetat greșeala, a lăsat casa ei, primită și nu făcută cu sudoare, celui care i-a fost stăpân. Va fi pedepsită și va avea aceeași soartă ca a mamei ei. Constantin, fratele cel mare al Georgianeii a fost un om foarte crud în trecut. A păstrat mult din răutate. Fratele lor cel mic a fost trimis să o ajute pe ea. Mama mamei ei, cu toate că era o femeie credincioasă, a fost pedepsită, și-a pierdut mințile cu câțiva ani înainte de a muri pentru că nu l-a lăsat pe bărbatul ei să împartă copiilor averea în mod cinstit. Mama Georgianeii era mai nevoiașă și avea 3 copii, tatăl ei a vrut să-i lase pământul cel mai bun, dar mama ei l-a iubit mai mult pe băiatul cel mare și a vrut să-i lase acestuia pământul cel mai roditor. Ați văzut că Dumitru a dorit tot timpul să-și construiască o casă acolo și nu a reușit. Asta a fost pedeapsă. Dacă mama ta îi va lăsa casa copilului cel mare al surorii tale acum, când ești nevoiaș, va fi foarte crunt pedepsită. Știu că nu te va crede și nici nu te va asculta, dar ea trebuie să vă lase vouă averea, ție și surorii tale. Dacă voi veți dori să-i lăsați casa celui care a fost botezat Robert-Daniel, atunci mama ta nu va păți nimic. Fratele Georgianeii nu poate să-i ia nimic tatălui lor pentru că acesta nu are nimic, însă va trebui să cheltuiască bani ca să-i îngroape trupul. Dacă ea ar fi locuit acolo, ar fi reușit să aducă pacea între ei. Ar putea să o facă și așa, însă s-au purtat foarte urât cu ea și dacă Georgiana nu va fi cea care să întindă mâna, nu le va fi bine. Va veni în zilele următoare un spirit care să vă spună mai mult.

Ciclurile evoluției spirituale. Sfinții și îngerii ne

vorbesc și ne sfătuiesc. Ursitorile ne dau amănunte. Serafimul. Sfântul Ioan Botezătorul. Sfântul Gheorghe.

30 Ianuarie 2004.

— Am spus că voi mai veni să vă spun lucruri pe care nu le știți. Voi începe cu cel mai mic dintre voi.

— Te ascultăm.

— Steaua sub care s-a născut este una deosebită pentru că a făcut multe fapte bune în viețile trecute. I s-a dat această stea, dar trebuie să-i mențină strălucirea. Să țineți minte, strălucirea nu se păstrează cu trufie, minciună și lene. Acestea o îndepărtează. Acum i s-a dat ocazia să învețe și să vadă cum este. Trebuie să-și ajute norocul. Nu o face tot timpul, și-l ajută pe bucățele. Nu este bine, dacă se îndepărtează de steaua asta bună, în viața următoare o să-i fie mai greu. S-a născut acum ca răsplată pentru ce a făcut bun în viețile trecute. Nu trebuie să se descurajeze. Totodată, viața asta este și o încercare pentru el. Acum a uitat că se purta bine și nu se mai poartă cum trebuie. Să nu-și alunge norocul că este păcat. Este un spirit tânăr. Și-a păstrat din înțelepciune, dar ispitele îl fac să se îndepărteze de ea. Le poate învinge pe ispite. Trebuie să fie darnic și bun cu vorbele, gesturile și faptele. Să nu fie trufaș. Oamenii născuți sub o stea ca a lui, când devin trufași, riscă să-și piardă viața.

— Trei zile de acum înainte spiritele sunt libere și de aceea trebuie să țineți aprinsă flacăra ce simbolizează credința (candela). În felul acesta, spiritele rele sau cele care vă doresc răul vor sta departe de voi și vor veni să vă vadă numai cele care v-au iubit în trecut.

— Dar noi am vorbit cu multe spirite care ne-au cunoscut în viețile trecute.

— Știu, numai că mai sunt și altele care acum au voie să vină. Sunt și spirite cărora voi le-ați făcut rău într-o viață trecută și acum se pot răzbuna făcându-vă un rău. Să

nu umblați mult pe afară.

— Să înțeleg că Matei trebuie să nu meargă azi la școală?

— Da, nu pierde nimic și este protejat dacă rămâne în casă.

— Bine, fie cum spui tu.

— Este aici un spirit care i-a fost soț și a iubit-o, atunci Matei era femeie.

— De ce nu-i vorbește personal, la fel cum fac și celelalte spirite despre care sunt sigur că ai cunoștință?

— Urmează să se întrupeze și se află la purificat. Matei se va întâlni cu el, însă nu știu la cine va veni. Deocamdată nu are unde să vină, dar Matei se va întâlni cu el în această viață. Se numește Raniși și a iubit-o mult pe Dilarani. Ei au alcătuit o dinastie.

— Și ce dorește?

— Vrea să-i transmit că a iubit-o și îl iubește și acum când s-a întrupat ca parte bărbătească și îl roagă să fie bun și înțelept în această viață. Au trăit împreună într-o țară unde era tot timpul cald și el a fost conducător. Raniși înseamnă „cel care strălucește”. Ea era cea mai bună vindecătoare din regiunea aceea. Dilarăm înseamnă „cea care tămăduiește”. Copilul vostru a fost de mai multe ori tămăduitor, însă o dată a greșit, nu i-a dat leacul care trebuia unui om și acesta a murit. În viața asta trebuie să repare greșeala. Deocamdată atât despre Matei. Acum îți voi spune despre tine.

— Bine, cum dorești.

— Tu ești un spirit bătrân și din păcate nu prea înțelept. Abia acum începi să devii înțelept. Ai fost tot timpul un spirit ascuns. De aceea ai început să spui ce te supără la alții, dar asta nu înseamnă că este tot și corect cum vezi. Ai fost un războinic, te-ai luptat tot timpul cu oamenii și ai dorit să învingi mereu. Ai dorit cu orice preț

și chiar dacă ai rănit suflete și trupuri, ai obținut victoria. Păstrează-ți spiritul de luptător, dar să fie drept și nu cu orice preț. Ai venit de multe ori în această lume, însă nu ai învățat să fii darnic și tolerant. Bolile ți-au fost date pentru a învăța.

— Da, înțeleg.

— Vrea să-ți vorbească un spirit care ți-a fost frate.

— Ascult.

— Ați fost 5 frați, unul dintre ceilalți 4 îți este dușman în această viață.

— Tata.

— Doar pe doi dintre frați i-ai iubit. Cel de aici, care îți vorbește, a fost preotul templului.

— Unde am trăit?

— Aveați arme ascuțite, umblați mai mult goi și purtați în jurul gâtului podoabe din lemn și os ca să vă protejați de spiritele rele și să le atrageți pe cele bune. Era foarte cald în ținutul acela. Mai este un frate pe care l-ai iubit și îl cunoști.

— Cine este?

— L-ai iubit, dar acum nu-l mai iubești.

— Este în lumea întrupată.

— Da. Trebuie să-l ierți.

— De ce?

— Pentru că așa spune Vrah, care a fost preot.

— Bine, despre cine este vorba?

— Despre tatăl ei trupestc.

— Mi s-a spus și de către altcineva că am fost frați. Îl iert, dar Vrah să știe că cel despre care este vorba ne-a adus suferință, mie și fiicei lui.

— El era vânător iar tu judecai pricinile. Cel de-al doilea frate pe care nu l-ai iubit și cu care te-ai întâlnit în viața asta, te-a învățat ca pe un fus și a plecat, nu din lumea asta. Este femeie.

— Nu-mi dau seama despre cine vorbește.

— Vrah ți-a arătat în fel și chip. Avea un chip frumos, dar sufletul era ca de șarpe.

— Poate să-mi spună cine este?

— Vrah spune că nu este bine să te mai intereseze altă femeie. Religia voastră nu vă permite. Dacă o să vrea Dumnezeu, vei afla.

— Bine, cum dorește.

Cred că este vorba de Tabita. A plecat în Statele Unite înainte de 1989.

— Acum îți voi vorbi despre Georgiana.

— Te ascult.

— Ea a încheiat două cicluri. A venit foarte înțeleaptă, miloasă și plină de dragoste față de toți, dar s-a abătut pentru că ceilalți au răspuns cu răutate la bunătatea ei.

— Ce înseamnă un ciclu întreg?

— Înseamnă că a venit tot timpul să ajute. Acum ceva nu o lasă.

— Ce anume?

— Au mai fost oameni nepăsători și batjocoritori față de ea, dar nu s-a abătut. Tu ai făcut să se abată.

— Îmi pare rău. Înseamnă că este slabă.

— Nu este slabă, influența ta asupra ei a fost puternică. S-a luat după tine crezând că este bine cum o înveți.

— Câte reîntrupări înseamnă un ciclu?

— 12. Dacă faci greșeli și nu-ți îndeplinești menirea, stagnezi sau chiar regresezi și atunci un ciclu poate cuprinde zeci de reîntrupări. Îndeplinindu-ți menirea și învățând ce ți se dă să înveți într-o viață, evoluezi din punct de vedere spiritual și treci în următoarea etapă, care reprezintă un stadiu superior.

— Înțeleg. Poți să-mi spui câte cicluri trebuie să

străbăteam pentru a nu mai reveni în lumea întrupată?

— 3, dar mai puteți veni dacă doriți și aveți o motivație bună.

— Ca exemplu?

— Să ajutați.

— În cadrul ciclului, ea la a câta reîncarnare se află?

— La ultima. Rămâne de văzut dacă o va trece cu bine.

— Eu câte reîntrupări mai am până să închei un ciclu?

— 4 în afară de asta, cu condiția să nu mai faci greșeli, altfel mergi înapoi. Copilul vostru se află la jumătatea ciclului și a mers progresând până acum. Depinde de el dacă își va continua sau nu evoluția.

— Deci, un ciclu corespunde unui zodiac.

— Da, dacă reușiți să-l străbateți fără greșeli. Cei născuți în semne de foc trec ușor peste greutăți. Cei aflați în semne de pământ au o stare materială bună și stabilă. Și cei născuți în semne de aer pot avea o stare materială bună, dar au și necazuri. Cei mai evoluți sunt cei născuți în semne de apă, însă aceștia au și cele mai mari greutăți de depășit.

— Este foarte interesant ce mi-ai spus până acum.

— Totuși tu nu o să mori în sărăcie chiar dacă ești născut în semn de apă. Dacă îți îndeplinești menirea și evoluezi în această viață, în următoarea întrupare te vei naște în semn de foc. Copilul vostru va putea trece cu ușurință peste greutăți și va avea și o stare materială bună, dar trebuie să fie atent și să țină cont de tot ce i se spune, pentru a putea evolua. Ea este foarte bătrână ca spirit, de aceea are și multe suferințe. Tot timpul ea a avut credință, însă a avut și păcate. A știut să se căiască și să facă fapte bune, de aceea a dus la bun sfârșit cele două cicluri. A avut și bogății materiale, a știut să le folosească

și a evoluat. A trebuit să vadă cum este să nu ai și tot a reușit. În această viață îi este menit să aibă, pentru că Dumnezeu vrea să vadă ce va face dacă va avea. Mulți au râs de ea, însă ei nu i-a păsat. Ea a cunoscut totdeauna oamenii, sufletul și înțelepciunea ei au fost mai presus de aceștia. Ea se numea Caran când au năvălit apele și s-a scufundat tot.

— Te referi la Atlantida sau la Potop?

— La Potop.

— Cel biblic?

— Nu, a mai fost unul înainte. Atunci ea i-a învățat de bine pe oameni și a căutat să-i convingă să se schimbe. Nu a reușit și Dumnezeu i-a pedepsit.

— A murit și ea?

— Atunci a încheiat un ciclu. Fiecare aveți calități și defecte. Tu trebuie să înveți să judeci, dacă vrei să faci asta. Nu te pripi. Copilul vostru trebuie să învețe să trăiască bine. Ea trebuie să rămână înțeleaptă, ceea ce îi va fi greu. Copilul vostru este pe urmele ei, a ajuns la jumătatea ciclului. El trebuie să fie înțelept în viața asta. Înțelepciunea nu merge cu lauda de sine. Ea a obosit și trebuie să vă las și pe voi să vă odihniți.

2 Februarie 2004, ora 1. Arhanghelul Mihail:

— Caută să afli de la mama ta când vrea să-ți ceară să renunți la dreptul tău ce l-ai prin naștere.

— Așa voi face.

— Atunci să cauți să rămâi numai cu mama și sora ta. Să-i spui mamei tale să privească în sufletul ei și să o întrebi: dorești cu orice preț ca eu să renunț la dreptul meu? Dumnezeu va auzi. După asta să privești în ochii amândurora și să le întrebi: aveți sufletul împăcat? Dacă da, puneți mâna pe inimă. Eu nu cred că vor pune mâna pe inimă. S-o mai întrebi pe mama ta: ești sigură că nu păgubești pe nimeni? Dacă ea se va lepăda de tine, va fi

păcatul ei. Dumnezeu va vedea și va auzi. Sabia mea te va apăra.

— Îți mulțumesc.

— Să nu accepți să mergi în post. Ea știe că ești credincios și mai știe că îți vei ține promisiunea. Roagă-te la Dumnezeu ca să nu fii păgubit de dreptul tău obținut prin naștere.

— Așa voi face. Nu ar fi mai bine să le chem în biserică pe mama și sora mea ca să stăm de vorbă?

— Vor refuza să vină. Mama ta s-ar supăra. Ai fi șocat să vezi cum face sora ta când intră în casa Domnului.

— Nu înțeleg ce se întâmplă cu ea.

— Este stăpânită de duhuri necurate.

— Și nu poate să scape de ele?

— Cu mare greutate. Trebuie să și vrea. Acum voi pleca.

Ora 2. Sfânta Parascheva:

— Eu protejez copiii alături de Sfântul Stelian. Copilul vostru știe cine sunt. Doresc să-l întreb pe el, vrei cu orice preț să fii primul între copii, la școală?

— Nu, a răspuns Matei.

— Bine. Săptămâna aceasta te paște un pericol mare dacă mergi la școală, nu vei putea respira (adică va face o criză de astm).

— Bine, va rămâne acasă.

— Cineva va încerca să-i facă un mare rău. Să citească în fiecare zi rugăciunea Sfântului Ciprian și pentru că îl iubește pe Sfântul Mina, acatistul acestuia.

— Așa voi face, a răspuns Matei.

— Ție îți pot îndeplini o dorință.

— Orice?

— Da.

— Dar nu cu orice preț.

— Asta am vrut să aud de la tine. Acum spune ce

dorești, dar să nu scrii.

— De acord, și mi-am ținut făgăduiala, nu am notat dorința în jurnal.

6 Februarie 2004. Ioan Botezătorul:

— Tămăduitorul la care ai fost este trufaș și va fi pedepsit, iar în viața următoare îi va fi mai greu ca în aceasta.

— Să merg mâine la parastasul bunicii mele?

— Noi știm ce vei face, dar inima ta ce spune?

— Sincer, nu vreau să-mi văd rudele de sânge, sunt fățarnice și mă întristează.

— În lipsa voastră vor discuta despre voi.

— Așa fac mereu.

— Știm asta. Dacă totuși veți merge, nu o să vă simțiți bine în zile următoare.

— Am observat și eu că de câte ori ne întâlnim cu rudele mele, nu ne simțim bine după aceea câteva zile și suntem agitați.

— Voi ați merge ca să mâncați pentru că nu prea aveți hrană.

— Așa este.

— Rămâneți acasă, veți fi liniștiți.

Bunica mea Victoria a venit să-și ceară iertare pentru faptul că a încercat să o sperie pe Georgiana. I-am spus amândoi că o iertăm. Încă nu a fost pedepsită că în decursul vieții nu i-a păsat de copilul ei. Mi-a spus că nu ea a fost aceea care i-a despărțit pe părinții mei.

7 Februarie 2004. Azi la ora 11 am sunat-o pe mama și i-am spus că suntem bolnavi și nu putem merge la parastasul de 7 ani făcut de tata pentru mama lui. Am rugat-o să-l trimită pe Robert să ne aducă pomana. Nu i-a convenit ce i-am spus, dar a acceptat scuza.

Arhanghelul Mihail:

— Chiar dacă voi fi pedepsit, am să-ți spun ceva.

Aproape în toate viețile ei femeia ta a murit din cauza celei care acum îți este mamă. Să nu-i spui asta.

— Nu-i voi spune. A fost omorâtă?

— Da, aproape mai tot timpul. Femeia ta simte ceva cu sufletul și din cauza aceasta are aversiune pentru mama ta, iar mamei tale îi este frică de ea, însă fără să știe motivul.

— Eu de ce am fost trimis să stau între ele?

— Vei afla după ce mama ta va părăsi această lume.

Seara, Robert a venit cu pomana, însă nu a vrut să intre în casă și mi-a dat sacoșa cu mâncare la ușa de la intrare. S-a scuzat că se grăbește deoarece a lăsat copilul singur în mașină. Mi-a cerut să zic bogdaproste și a plecat. Tata ne-a trimis doar o porție de mâncare... Ce suflet meschin are!

Sfânta Parascheva:

— Voi nici nu știți cum se dă de pomană.

— I-am spus nepotului meu bogdaproste.

— Cel care dă mâncarea de pomană pentru sufletul unui mort trebuie să o dea cu lumină și cu un pahar cu vin roșu, vinul reprezentând sângele lui Iisus. Dacă cel care a murit a fost bărbat, pomana se dă unui bărbat, dacă mortul a fost femeie, pomana se dă unei femei.

— Am înțeles.

11 Februarie 2004, ora 0 și 30. Ursitorile:

— Eu sunt Bătrâna.

— Cea mai bătrână dintre ursitori?

— Da, dintre cele care i-au ursit ei în viața asta.

— Ai mai vorbit cu mine?

— Nu.

— Poți să-mi spui ce i-ai ursit?

— Să fie înțeleaptă, dar s-a lăsat ispitită de două ori și a greșit.

— Cea tânără dintre voi mi-a spus că tu cunoști ora la

care ea s-a născut.

— O cunosc.

— Poți să-mi spui ora și minutul la care s-a născut?

— Da, dar la ce îți folosește?

— Să-i fac horoscopul.

— Nu știu ce înseamnă.

— Poziția stelelor pe cer în momentul când a venit în lume.

— Este o stea care o tulbură de la un timp.

— Știu.

— Cu toate că s-a născut și sub steaua sinucigașilor, va muri de bătrânețe. Când este supărată se gândește la sinucidere, dar atât. S-a născut la ora 5 și 12 minute după-amiaza.

— Când se socotește că s-a născut copilul, atunci când iese din pântecul mamei sau când scoate primul țipăt?

— Când iese.

— Știi dacă ea își va încheia ciclul de întrupări cu această viață?

— Nu am voie să vorbesc despre așa ceva.

— Nu te supăra că ți-am pus această întrebare.

— Noi nu ne supărăm.

— Bine.

— Să nu poarte roșu, nu-i face bine.

— Știe și ea.

— Tu vrei să plec.

— Sunt obosit și aș vrea să mă culc.

— Bine, voi pleca.

12 Februarie 2004, ora 0.00.

— Eu sunt ursitoarea ta.

— Te ascult.

— Te-ai născut cu 8 înainte de ora 10.

— Adică 9 și 52.

— Da. Atunci ai început să respiri. Știi că te-ai născut strangulat cu cordonul ombilical.

— Știu. Nu am vrut să vin la cei care acum îmi sunt părinți. Tu ce mi-ai urat?

— Să învingi moartea ori de câte ori vei fi aproape de ea, adică să trăiești mult. S-o învingi atât cu trupul cât și cu sufletul. Trebuie să continui să lupti fiindcă ești un luptător. Poți să citești bine omul și poți să vezi multe, trebuie numai să te mai aduni. Nu ai încredere în oameni și ai fost de multe ori dezamăgit pentru că în trecut ai dezamăgit și tu pe mulți. A trebuit să vezi cum este să nu ai încredere.

— Înțeleg. Mi-ai urat și altceva?

— Ți-am mai ursit ca ce îți dorești foarte mult să nu ți se îndeplinească.

— Pentru care motiv?

— Pentru că nu tot ceea ce îți dorești poate fi și bun pentru tine. Tu ți-ai dorit să ai fată. Dacă Matei venea ca fată, nu ar fi fost atât de bine pentru tine ca acum când este băiat. Ți-am dat numai un exemplu ca să înțelegi. Ești născut sub oblăduirea Sfântului Nicolae, el patronează ziua de Joi. Ar trebui să te împaci cu părinții tăi și cu sora ta, altfel o să vă întâlniți iar și nu se știe în ce împrejurări.

— Este adevărat ce spui, ar trebui, însă nu văd cum. Eu nu voi putea să-l iubesc pe tatăl meu în viața asta. Sora mea vrea să ia totul de la el pentru ea. Mama mea vrea să renunț la partea mea de moștenire. Ce să fac? Nu știu cum este mai bine să procedez cu mama mea.

— Dacă vei renunța la dreptul tău, vei suferi mult timp după aceea. Dacă nu vei dori să renunți și ea îți va lua totuși dreptul tău ce ți se cuvine prin naștere, atunci va fi numai păcatul ei și tu vei fi împăcat.

— Da, cred că ai dreptate, totuși nu înțeleg de ce mama vrea să-i lase casa nepotului meu. Îi este datoare din

trecut?

— Nu știu. Ar trebui să se gândească în primul rând la tine și la sora ta, pentru că voi sunteți copiii ei.

— Poți să-mi explici de ce am luat partea rea de la mama mea? Am luat-o în momentul venirii mele în lumea asta?

— Nu. Toți sunteți puri când vă nașteți. Mama ta a venit cu dorința de a acumula bunuri materiale pentru că în viața anterioară a avut foarte mult și a devenit invidioasă pe cei care au mai mult decât ea. Când a început să se lupte cu tatăl tău, ți-a transmis și ție partea rea care s-a dezvoltat în ea, după cum ți-am mai spus, datorită dorinței de acumulare materială și a invidiei. Tu trebuie să scapi de această parte rea ce îți stăpânește partea stângă a trupului.

— Eu mă lupt cu această parte rea din mine și vreau să scap de dea.

— Noi vedem. Știi ce te preocupă acum. Vei avea și bani. Vom vedea atunci ce vei face cu ei pentru că tu ești cam strâns la pungă.

— Nu sunt, dar nu am cât îmi trebuie.

— Ai avut.

— Nu atât cât mi-a trebuit.

— Bine, vom vedea ce vei face. Acum vă las să vă odihniți. Vom mai vorbi.

13 Februarie 2004, ora 23 și 15.

— Vreți să știți la ce oră s-a născut copilul vostru?

— Da.

— O să vă spun. Lăsați-l și pe el să asculte.

— Bine. Matei, rămâi aici. - tocmai îi spuseseam să meargă la culcare.

— Eu i-am urat să aibă bogăție și noroc. Sunt trei feluri de bogăție și eu i-am urat să le aibă pe toate.

— Materială, spirituală și mintală?

— Da. Este și frumos la chip.
— Bogăție mintală și spirituală are.
— Așa este. O va avea și pe cealaltă când va crește, dar...

— Cu o condiție?

— Una dintre noi a luat locul ispitei, pentru că știa că poate fi ispitit și a zis: dacă va fi sănătos la trup, le va avea pe toate. Nu trebuie să mai stea aplecat fiindcă poate avea necazuri cu organele de respirat. Nici la naștere nu a respirat bine. S-a născut legat (înfășurat în cordonul ombilical). Era să moară amândoi. Ea era foarte credincioasă atunci, este și acum, și nu a crezut nicio clipă că li se poate întâmpla ceva rău. A fost scos altfel, nu pe cale naturală.

— Da, prin cezariană. A fost tăiată pe burtă.

— L-a scos un bărbat. Erau acolo și două femei foarte bune la suflet și cu multă minte. Ele au umblat după acel bărbat ca să o ajute pe ea să-l aducă pe lume. În cursul vieții lui va fi ajutat de bărbați cu importanță pentru voi, însă femeile îl vor duce la acești bărbați.

— Ni s-a mai spus.

— Știu. S-au bucurat toți cei care erau acolo când s-a născut și au spus că va fi iubit. Va fi, dar își va alege cu atenție soarta. Pentru că nu a fost adus pe lume în mod natural, îmi este mai greu să spun cu exactitate ora la care s-a născut. Trebuie să așteptați puțin... Când a fost scos nu respira bine, nu știu încă dacă se consideră că s-a născut atunci, sau când a început să respire bine.

— Eu cred că în momentul în care a fost scos, chiar dacă respira mai greu.

— Așteptați puțin... Da, a spus ea cu satisfacție, ora lui de naștere a fost bine scrisă. Era ora 15,00.

Una dintre femei s-a uitat la ceas și a zis că s-a născut la fix. Va fi un om căruia îi vor plăcea lucrurile

exacte. Nu știu de ce a fost scrisă o oră în plus (în registru), nu este bine.

— Așa se procedează în orele de vară, dar noi ținem cont de ora reală la care s-a născut.

— Nu știu ce înseamnă la voi: punct la fix. Am mai auzit asta și la suratele mele.

— Nu știu ce să-ți spun, este o vorbă; adică exact la fix.

— Voi, oamenii, vă îngreunați limbajul.

— Uneori, dar ne înțelegem între noi.

— Este foarte bine că s-a născut la 3 ceasuri după miezul zilei. Atunci, în unele părți ale lumii, slujitorii Domnului încep să se roage. Dacă îmi promiți ceva, pruncule, îți vom face o favoare și-ți vom spune tot ce ți s-a ursit. Îmi promiți că vei avea grijă de trupul și de sănătatea ta și te vei ruga mereu?

— Da, a răspuns Matei, fără să fie prea convingător pentru mine.

— Bine, noi vom vedea dacă te vei ține de cuvânt. Fii atent cum gândești și nu-ți judeca părinții ca să ai viață lungă. Respectă-i! Când vei ajunge om cu stare să-i iubești și să-i respecti. Fiecare a făcut câte un sacrificiu pentru tine. Mama ta într-un fel, tatăl tău și mama ei au avut grijă de tine. Acum voi pleca, vă las. Este târziu și tu, pruncule, trebuie să te odihnești. Nu uita ce ți-am spus.

Noaptea trecută pe Georgiana au tulburat-o demonii. S-a luptat cu ei. Cu toate că îi era somn, s-a uitat la televizor pentru a nu-i lua în seamă și pentru a nu-i auzi. Spre dimineață au plecat. Au venit deoarece mama mea este iar măcinată de gândul că Georgiana a fost săracă din punct de vedere material atunci când ne-am căsătorit și că din cauza ei trăim acum greu.

14 Februarie 2004, ora 1 și 10. Ne culcasem toți trei de puține minute. M-am enervat când a venit Matei să mă

cheme în dormitor. Eram obosit și am refuzat prima dată să merg.

— Trebuie să vii, așa a spus.

— Cine este?

— Nu știu, dar insistă să vii.

L-am urmat în dormitor.

— Sunt obosit și mă doare ficatul, am spus eu.

— Dacă ți-aș da cifrele ai sta și 3 ore aici chiar dacă ești obosit.

— Te rog, lasă asta, nu mă mai amăgi.

— De ce nu vrei să vezi și pentru copilul tău cum erau așezate stelele la naștere?

— Voi vedea într-una din zilele acestei săptămâni.

— Ai vrut să cunoști ora de naștere, ursitorile au fost bune și ți-au spus. Și ursitorile sunt spirite născute din lumină. Sunt albe și au un miez roșu-portocaliu. Aduc căldură, multă căldură. De ce nu vrei să vezi azi cum erau așezate stelele la nașterea copilului tău?

— Am promis unei femei că îi voi face horoscopul fiicei ei.

— Înainte ai promis că vei face horoscopul celui bărbat (Florin).

— I-am promis Georgianeii și o să mă țin de cuvânt.

— Acest om v-a ajutat mult.

— Este adevărat.

— Poate veți mai avea nevoie de el.

— Voi face horoscopul lui Florin și pe cel al lui Matei săptămâna aceasta.

— Femeia ce tânără va avea soartă numai dacă va fi darnică și-i va ajuta pe cei sărmani fără plată și fără să ceară înapoi ce dă. Să nu privească oamenii cu dispreț. Să-și caute echilibrul pentru că este cum bate vântul. Îi vei spune asta?

— Da.

— Mama ei (care este psiholog) poate va accepta. Georgiana poate să o ajute, dar trebuie să o vadă. Dacă va vedea o umbră de dispreț pe chipul ei, va renunța. Ea poate fi ca o mană cerească pentru acea femeie.

— Înțeleg.

— Cel care i-a fost sortit mamei, nu se va mai întoarce. Trebuie să fie bună, este o femeie credincioasă și știe ce înseamnă a fi bun. În felul acesta va atrage norocul pentru ea și fiica ei. Fata va trebui să fie darnică mereu, nu o dată sau de câteva ori. Eu știu că femeia bătrână nu se va dezlega (la preot) de cel care a părăsit-o (soțul).

— Știi de ce a fost părăsită femeia cea bătrână?

— Nu știu. Femeia cea tânără ar putea să ascundă ceva. Vom cerceta.

— Poți să-mi spui cine ești?

— Mereu mă întrebi asta. Dacă ar coborî Fiul lui Dumnezeu, tot nu ai face ce-ți va spune.

— Dar eu fac ce-mi spuneți voi.

— Nu puteți să vorbiți mâine, că mi-e somn? a întrebat Matei.

— Te rog să mă ierți, pruncule, că din cauza mea nu poți să dormi. Noi trebuie să vă lăsăm să vă odihniți. Și tu să mă ierți, mi-a spus și mie.

— Nu m-ai supărat cu nimic.

— Vorbim pe lumină.

În urmă cu două săptămâni, în timp ce eram internat în spital, doctorul Popescu m-a întrebat dacă sunt de acord ca psihologul Rodica Donea să-mi facă o evaluare psihologică. Am acceptat, cu toate că în sinea mea m-a iritat propunerea. Psihologul a fost încântat de rezultatul testului. Chiar dacă eram obosit din cauza stresului, concluzia a fost că nu am nevoie de consultanță psihologică, și spre surprinderea mea plăcută, psihologul a fost cel care a avut nevoie de sfaturile și ajutorul meu. Am

discutat foarte deschis cu această femeie despre relația specială pe care o are familia mea cu spiritele și ea a acceptat posibilitatea ca spiritele să vorbească direct unora dintre noi. M-a rugat să văd ce se întâmplă cu fiica ei care, cu toate că este o fată drăguță, studentă la medicină, nu are noroc în dragoste, iar pe ea a părăsit-o soțul.

16 Februarie 2004, ora 23 și 20. În timp ce privea la televizor, Georgiana a intrat în transă. A stat adormită cam un sfert de oră fără ca cineva să-mi vorbească.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu enervat când am început să-mi pierd răbdarea.

— Voi vă supărați, însă pentru ea este mai bine să uitate iar. Mama și sora ta clevetesc împreună, ar vrea să o duci acolo unde sunt duși oamenii cu mințile bolnave.

— Dar ea nu are mintea bolnavă.

— Desigur, este doar supărată.

— Și speriată, am completat eu.

— Mai mult.

— Îngrozită?

— Da. Mama și sora ta nu îndrăznesc să-ți spună ce gândesc. Ele sunt convinse că ție îți este rău din cauza ei. Gândesc că dacă ai duce-o la tămăduitori și ai lăsa-o acolo, aceștia ar trata-o și tu te-ai simți mai bine.

— Nici nu mă gândesc să fac așa ceva.

— Până se va hotărî Dumnezeu să-i curme suferința, este mai bine să nu știe nimic, altfel se poate să i se întâmple ceva rău, să i se spargă un vas de sânge la cap sau să-i plesnească inima. De copilul ei nu va uita.

— Și când va începe să pună întrebări, ce va trebui să fac?

— Nu va pune.

— Va vedea că iar nu avem bani. Eu ce să-i spun?

— Spune-i ce vrei. Dacă ea nu te va întreba nimic

despre nimeni, să nu-i spui tu ceva.

— Bine, așa voi face.

— Să trăiți în liniște și armonie în casă și tu să nu te mai mâniezi.

— Bine. Dacă nu te superi, poți să-mi spui cine ești?

— Am mai venit în urmă cu un an, era și fratele ei atunci.

— Bătrâna sau Bătrânul?

— Nu. Atunci a văzut o lumină foarte mare.

— Nu înțeleg.

— Șase aripi.

— A, știi, ești Serafim.

— Așa ne numiți voi.

— Da... Înger cu rangul 2.

— Da. Este mai bine, ca un timp, uitarea să vină de la noi decât de la boală și supărare.

— Faceți cum credeți că este mai bine pentru ea.

— Așa este mai bine, să uite.

— De ce spuneți mereu „voi” fiindcă sunt numai eu?

— Ne referim și la rudele voastre. Și mama ei este supărată că are mințile împrăștiate. Și ea dorește să-și revină, dar nu este ca rudele tale.

— Te cred.

— Părinții ei sunt supărați în continuare pe ea, însă nu-i mai spun, mi-a mărturisit îngerul cu o ușoară tristețe în glas.

— Tot nu le-a trecut?

— Își fac păcate în continuare, însă asta este treaba lor. Deci, ai grijă de ea.

— Am tot timpul.

— Știm.

— Nu vreau să mă lamentez iar, dacă nu am fi săraci și nu am avea atâtea necazuri, ea s-ar simți mult mai bine.

— Este adevărat. Rugați-vă, poate Dumnezeu se va

îndura mai repede de voi.

— Oare, de ce nu pot să văd cifrele acelea? Nu te supăra că ți-am pus această întrebare.

— Nu mă supăr, dar nu cunosc motivul.

După două minute Georgiana a deschis ochii. Își aducea foarte bine aminte de primii ani ai căsătoriei noastre.

17 Martie 2004. Azi am însoțit-o pe Georgiana la poliție. Trebuia să se prezinte în urmă cu o săptămână. Avocatul ei a fost ocupat sau nu a vrut să o mai asiste, așa că am însoțit-o eu. Ajunși la secție, s-a întâmplat un fapt deosebit și ieșit din comun pentru că anchetatorul mi-a permis să asist la întrevedere și chiar să-i dictez Georgianeii declarația pe care a trebuit să o dea. Am avut și o discuție în contradictoriu cu inspectorul de poliție, iar acesta a acceptat punctul meu de vedere. Polițistul i-a adus la cunoștință Georgianeii că instituția la care a fost angajată a distrus probele incriminatorii, originalul chitanțelor, așa că soția mea a refuzat să mai dea explicații noi, a scris doar că își păstrează ultima declarație și nu mai are nimic de adăugat deoarece nu i-au fost prezentate documentele în baza cărora i-a fost întocmit dosarul penal. Polițistul a încercat să o păcălească, denaturând în procesul-verbal, întocmit de el, declarația dată de ea, iar Georgiana a refuzat să semneze actul. Acesta a fost nevoit să scrie în procesul-verbat ce i-a dictat Georgiana. Dosarul, care conține declarațiile ei și procesul-verbal, va fi trimis la Parchet și procurorul va hotărî ce va urma.

Mergând spre casă, Georgiana mi-a destăinuit că Dumnezeu i-a permis Dinarei să ne însoțească la secția de poliție. Acest spirit l-a zăpăcit pe inspector și l-a determinat să mă invite în biroul lui.

18 Martie 2004. Îngerul Georgianeii:

— Ai văzut că Dumnezeu s-a îndurat și i-a dat voie

celui care v-a însoțit să vă ajute? Ceea ce ți s-a permis ție acolo, unde ai însoțit-o pe ea, nu a fost o întâmplare și nu a mai avut loc. Cel care vrea să o dea pe mâna judecătorilor va minți în ceea ce va scrie, pentru că este orgolios și dorește cu orice preț ca ea să fie judecată, dar, pentru noi, ea nu are nicio vină. Pentru că vrea să o dea pe mâna judecătorilor, acel bărbat va păți ceva rău și veți afla.

— Nu cred că avem cum să aflăm deoarece nu-l cunoaștem și nici nu ne vom mai întâlni cu el.

— Veți afla.

— Bine, cum spui tu.

— Ea trebuie să fie liniștită și tu trebuie să o ajuți. Nu mai fi agitat și nu te mai mânia. Ea suferă mult, noi știm asta, însă Dumnezeu a vrut să vadă cum se descurcă și în condițiile în care trăiți acum.

20 Martie 2004. După-amiază am avut o discuție supărătoare cu Georgiana. În urmă cu două zile s-a oferit să mă ajute să facem curățenie. Azi mi-a spus că s-a răzgândit pentru că nu este casa ei. Eu m-am enervat iar ea s-a supărat și i s-a făcut rău. Când se supără începe să o doară în capul pieptului și nu mai poate respira bine. Ar putea avea angină. A luat o tabletă de atenolol și după ce s-a liniștit a intrat în transă.

— Trebuie să înveți să ai grijă de un om bolnav, mi-a spus un spirit. Am venit să te cert. Acesta nu este glasul meu, dar ea este foarte slăbită și trebuie să vorbesc încet.

— Eu înțeleg și de vorbă bună.

— Te mâniezi prea ușor și pentru lucruri fără importanță.

— Este adevărat, însă ea refuză mereu tot ce nu-i convine sau nu-i place.

— Acum nu poate, este foarte slăbită și are un început de o nouă boală. Nu este gravă, se poate vindeca dacă are liniște și nu se supără. Tu o poți ajuta. Te-am ales

pentru că știi că te poți schimba.

— Dacă nu te superi, cum adică m-ai ales?

— Știu că dacă vrei, poți să nu mai păcătuiești. Poți deveni un alt om. Când tatăl tău era tânăr i-am vorbit și lui, dar nu m-a auzit. A ales cu mintea și nu cu sufletul.

— Ai vorbit și mamei mele?

— Ea poartă numele altcuiva.

— Am vorbit și fratelui ei mai mic. Uneori m-a auzit și a fost bine și pentru el și pentru voi. De când trăiește cu acea femeie cu care s-a unit numai în fața oamenilor, nu mă mai aude. Pentru noi nu sunt uniți și trăiesc în preacurvie. Femeia aceea nu-l lasă să vă mai ajute. Poate ar înțelege dacă ar veni aici. De când stă cu ea nu mai are nici el, totuși este mulțumit că ea îi poartă de grijă. Nu a ales cu inima.

— Dacă s-ar despărți de ea, i-ar fi mai bine?

— Da. A căzut pradă ispitei și voi înceta să-i mai vorbesc. De foarte multe ori le-am vorbit oamenilor și nu m-au auzit. Le-am vorbit în pustiu. Am fost trimis să-l vestesc pe Fiul lui Dumnezeu, însă puțini m-au crezut. Pe Irod l-am muștrat de multe ori pentru că a căzut în păcat și din această cauză a poruncit să mi se taie capul. Chiar dacă i-a părut rău după aceea, fapta a rămas faptă.

— Dar tu ai știut ce urma să ți se întâmple în viață. Dumnezeu te-a trimis în lume cu un scop anume.

— Așa este, am știut dinainte ce mi se va întâmpla. Și tu știi ce ți se va întâmpla bun și rău în viață. Ai știut mereu. Nu te mai mânia atât. Ea este cam gureșă, dar suferă mult. Nimeni nu poate să-l înțeleagă pe altul cu adevărat, fiecare suferă în felul lui și suferința fiecăruia este mare pentru el. Și tu ai avut suferințe mari în viață. Acestea trebuiau să te apropie de Dumnezeu. Ai trecut și pe lângă moarte și tot nu ai înțeles mult timp că trebuie să-l cauți pe Dumnezeu. Ea te-a ajutat. Este adevărat, ai vrut

și tu să-l găsești pe Dumnezeu, însă crezi că este puțin lucru ce a făcut ea pentru tine?

— Nu, nu este puțin.

— Și ea a avut de învățat. Este trist că s-a întâmplat ca amândoi să aveți de învățat în același timp. Acum sunteți și săraci și nici nu prea mai are cine să vă ajute.

— Este adevărat.

— Să nu uitați prin ce ați trecut când veți avea. Să nu uitați că sunt alții care vor fi cum sunteți voi acum.

— Nu vom uita.

— Este obosită, trebuie să plec.

21 Martie 2004, ora 1,00. Înainte de miezul nopții, Matei m-a enervat, este obraznic și are un mod foarte brutal de a vorbi când nu-i convine ceva. Am ridicat mâna asupra lui și l-am atins ușor. Georgiana s-a supărat și la ora 0 și 45 s-au băgat amândoi sub plapumă. M-am culcat și eu, dar după vreo 10 copilul m-a chemat în dormitor deoarece mama lui a intrat în transă.

— Cine este? l-am întrebat pe Matei.

— Sunt Ioan, mi-a răspuns spiritul. Cât timp este de când am vorbit cu tine?

— Puțin.

— De ce ai ridicat mâna asupra lui?

— Ca să-l pedepsesc. Este obraznic cu mine.

— Și mama ta a ridicat mâna asupra ta de multe ori și acum este pedepsită.

— Și eu ce să fac?

— Îl poți pedepsi altfel, oprindu-l de la ce-i place mai mult.

— Bine, așa voi face.

— De ce nu vă înțelegeți?

— Pentru că nu ne respectă și nu ne ascultă, nici pe mine, nici pe mama lui. Refuză să spună mulțumesc, te rog, iar uneori este agresiv în vorbă. Nu vrea să meargă la

culcare când îl trimitem, nu stă drept, roade unghiile...

— Am văzut că acolo unde înveți ești tăcut și stai cu capul plecat pentru că îți este frică, dar cu părinții tăi te porți fără lipsă de respect. Cinstește-ți și ascultă-ți părinții ca Dumnezeu să-i lase lângă tine mulți ani, pentru că ești singur și ai nevoie de ei. Știu că îi iubești, dar poartă-te cuviincios cu ei. În următoarele 7 zile voi vedea cum vă purtați amândoi. Cel care se va purta mai bine, va primi o răsplată. Nu știu la ce vă așteptați voi.

— Nu ne așteptăm la nimic, am răspuns eu.

— Fii cum ți-am cerut, pentru că te-am ales.

— Încerc.

— Matei, botezat întru numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, vei face ce ți-am spus?

— Da, a răspuns Matei cu glas scăzut.

— Nu ești prea sigur. Dacă eu v-aș vorbi cu limbajul meu, nu ați înțelege nimic.

— În pilde?

— Da. Am învățat de la alte spirite limbajul vostru ca să vă vorbesc așa cum vă vorbesc, însă o dată o să vă vorbesc și cu limbajul meu.

— Bine, cum dorești.

— Înainte de a merge la spovadă, să așterneți pe hârtie amândoi ce trebuie să mărturisiți, pentru că voi nu spuneți tot, mai uitați.

— Așa vom face, am răspuns eu pentru amândoi.

— De ce le spuneți voi părinților părinților voștri bunici?

— Nu știu, așa am fost învățați.

— Ar fi fost mai bine să-i numiți strămoși... Ei sunt bătrâni și răbdători, sunt înțelepți și buni.

— Așa ar trebui să fie...

— Le spuneți bunici de la buni.

— Da, cred că aceasta este explicația.

— Matei, unde îți sunt mâinile?

— Aici, a răspuns copilul, scoțându-le de sub plapumă.

— Ce faci cu ele?

— Nimic.

— De ce le chinuiești? Tot timpul le frământă. Obosesc și ele, lasă-le să se odihnească. Nu le mai chinui pentru că suferă. Când mergeți mult, spuneți că vă dor picioarele. Acestea sunt obosite și vă anunță că au nevoie de odihnă. Ați văzut, când vă smulgeți un fir de păr, vă doare, acela suferă. Aveți grijă de fiecare părticică a trupului vostru și nu o faceți să sufere. Cu cât vă veți îngriji mai mult și mai bine trupul, cu atât veți trăi mai mult. Viața omului este darul lui cel mai de preț dat de Dumnezeu. Învățați să prețuiți tot ce vi s-a dat.

27 Martie 2004, ora 18. Eram cam nervos pentru că Georgianeii nu-i plăcea mâncarea și voia să se certe cu mine. A intrat în transă. Eu aveam treabă în bucătărie și nu doream să vorbesc cu nimeni, dar pentru ei nu contează ce vreau sau nu vreau eu.

— Nu mai vrei să ai grijă de ea. Dacă va muri, te vor blestema toți.

— Cine ești?

— Nu meriți să știi.

— Bine, atunci... m-am ridicat și am plecat din cameră.

După câteva minute Matei a venit după mine.

— Mi-au zis să-ți transmit că vei fi pedepsit pentru că le-ai întors spatele și ai plecat. Vor veni iar peste o oră. Să te gândești și să le spui ce vei face până începe săptămâna patimilor.

— Nu prea înțeleg.

— Așa au zis.

Ora 21.

— De ce ne-ai întors spatele mai devreme?

— Trebuia să pregătesc mâncarea și nu ai vrut să-mi spui cine ești. Nu văd cu ce am greșit de ai venit să mă cerți.

— Tot timpul greșiți. Sunt oameni care fac greșeli mici și cred că au făcut unele mari, sunt alții care fac greșeli mari și spun că acestea sunt mici.

— Tot nu înțeleg de ce sunteți supărați.

— Nu suntem supărați ci întristați și îngrijați.

— Care este motivul? am întrebat.

— Eram nedumerit.

— Că o putem pierde pe ea trupește și sufletește. Nu mai are încredere și speranță. Nu mai vede nicio cale. Minte ei este tulburată.

— Și sufletul nu este?

— Este și acesta, mi-a răspuns spiritul.

— Dacă ar avea bani să-și cumpere ce dorește de îmbrăcat și de încălțat, dacă și-ar schimba culoarea părului și ar putea merge la cosmetică, s-ar simți mai bine, atât sufletește cât și trupește, ar deveni optimistă și încrezătoare în ea.

— Nu știu ce înseamnă cosmetică.

— Nu știu să-ți explic ca să înțelegi. Este ceva care o ajută să se simtă bine... Un tratament pentru față.

— Ea nu are nimic pe față.

— Tratamentul este pentru a-i curăța pielea.

— Dar se spală cu apă.

Am zâmbit. Sunt momente când naivitatea lor pare amuzantă.

— Se spală cu apă, însă tratamentul acționează în interior, îi curăță porii.

— Dacă acesta o face să se simtă bine, este bun.

— Da, dar costă bani și ea acum nu are acești bani. Să nu-mi spui iar că dacă nu făceam sau nu spuneam... că

nu mai are niciun rost. Îmi pare rău pentru greșelile mele și dacă ar fi posibil să mă întorc în trecut, aș repara tot ce s-ar putea repara. Și eu sunt tulburat din cauza lipsurilor materiale. Acesta este motivul pentru care îmi doresc să văd cifrele câștigătoare la loterie. Nu vreau bani de dragul de a avea acești bani, ci pentru că avem nevoie de ei ca să trăim în lumea întrupată. Eu vă înțeleg pe voi și nu sunt supărat pe niciun spirit, numai că voi nu prea ne înțelegeți în totalitate. Noi avem și trup pe care trebuie să-l îngrijim. Avem nevoie de hrană, de leacuri... Voi cunoașteți toate astea. Nu mă plâng, însă aceasta este realitatea în care trăim.

— Roagă-te în așa fel încât să-l impresionezi pe Dumnezeu.

— Mă rog, voi știți.

— Tu de ce te superi?

— Doar ți-am spus, nu sunt supărat pe voi.

— Dar te tulburi.

— Pentru că pe voi vă interesează numai persoana ei. De ceea ce se află în sufletul meu nu vreți să știți.

— Noi știm ce se află și în sufletul tău, tu însă ești mai puternic decât ea.

— Nu știu să fac bani, ori nu mi se permite, și mă certați degeaba.

— Tot timpul?

— Nu. Aveți și dreptate, însă dacă am avea ce ne trebuie, nu ne-am certa. Nu suntem mereu în armonie deoarece nu mai știm cum să ne descurcăm cu viața.

— Ți-a spus Matei ce i-am zis noi?

— Da, dar nu înțeleg ce trebuie să fac până începe săptămâna patimilor.

— Tu te abții numai de la hrana de dulce.

— Este adevărat.

— Asta nu înseamnă că ții post.

— Așa este.
— Ajută-ți copilul.
— Îl ajut.
— Nu cum îl ajuți.
— Încerc.
— Tu încerci multe, dar nu prea reușești. Noi am hotărât să nu mai venim.

— Ați mai spus asta, chiar ați și promis. Totuși au venit alții.

— De acum nu va mai veni nimeni.

— Cum spui tu... Oricum, faceți numai ce vreți voi. Nu înțeleg de ce nu vrei să-mi spui cine ești. Ai venit numai pentru ea.

— A venit cineva numai pentru tine, de curând, cel pe al cărui nume îl porți. Ea poartă numele meu (Sfântul Gheorghe).

— Am înțeles.

— Trebuie să plec pentru că ea nu se simte bine. Ursitorile, spirite de lumină, v-au spus multe, țineți cont de vorbele lor.

1 Aprilie 2004, ora 18. Georgiana s-a supărat în urmă cu o jumătate de oră fiindcă voia să se convingă dacă Matei a luat premiul I pentru poezie la concursul organizat de liceul la care este elev, iar eu nu am fost de acord să o sune pe profesoara lui de limba română. Totuși, Georgiana a sunat-o și eu m-am enervat că a vorbit mult la telefon. Da, Matei a câștigat premiul I și urmează să plece într-o excursie de câteva zile. La câteva minute după ce a așezat receptorul telefonului în furcă, a intrat în transă. Matei era lângă ea și a venit să mă cheme din bucătărie.

— Vino, Micu a leșinat și cineva dorește să-ți vorbească.

— Cine ești? am întrebat apropiindu-mă de canapeaua pe care Georgiana era întinsă.

— Sunt cel care are grijă de sufletul ei.
— Ce se întâmplă acum cu ea?
— Îi este teamă pentru că vede un vârtej și eu o țin pe brațe ca să nu-și părăsească trupul.

— Ce este vârtejul pe care îl vede?
— Nu pot să-ți spun, nu am voie, dar îl vede când este supărată sau are o suferință trupească. De ce nu o ascultați? Ea a ieșit la lumină și acum vede bine. Este cum era până în urmă cu 3 ani. Și tu ai fost în lumină de mai multe ori, dar pentru puțină vreme. Acum ești în întuneric. Te mâniezi foarte des. Dacă nu te-ai mânia 7 zile, ai vedea iar lumina.

— Dar ea mă supără uneori cu vorba sau cu comportamentul și atunci mă mâniez. Mă provoacă mereu.

— Consideră că este o ispită și abține-te. Fă asta până la învierea Domnului și vei putea să vezi acele cifre. Poate nu de prima dată pe toate, dar a doua oară sigur. Voi sunteți înconjurați tot timpul, atât de noi cât și de cei răi. Noi ne luptăm cu ei, însă nu câștigăm totdeauna. Trebuie să luptați și voi cu voi înșivă.

Georgiana ținea ochii deschiși, așa că l-am întrebat pe înger:

— Tu vezi cu ochii ei?

— Nu.

— Ea vede ceva acum?

— Nu.

— Georgiana mi-a zis de mai multe ori că tot ce am auzit ieșind din gura ei a fost de la ea, că nu a auzit și nu a văzut nimic.

— Este mai bine așa.

— Dar tu ești cel care ai spus că ești?

— Da. Nu te mai supăra pe ea. O mamă simte altfel decât celelalte femei. O mamă este mereu neliniștită și vrea cu orice chip să-și ajute copilul. Ea va face mereu

orice pentru Matei, ca să-i fie lui bine. Și mama ta a suferit mult pentru tine. Ar fi păcat să greșească acum când ai nevoie de ajutor. Mare greșeală va face dacă îți va cere să renunți la dreptul tău obținut prin naștere de la Dumnezeu.

— Știu, mi-ați mai spus, dar eu nu pot să fac nimic.

— Roagă-te ca Dumnezeu să-i lumineze mintea și sufletul.

— Mă rog... Cu mama ei ce se întâmplă? Nici nu vrea să mai audă de fata ei.

— Ei, vrea... Și când va trece în lumea neîntrupată, va spune că este mama copiilor ei. Nu-i mai judecați voi pentru că în felul acesta va rămâne cu judecata voastră. Dacă voi nu o mai faceți aici, o va face Dumnezeu cu sufletele lor.

4 Aprilie 2004. Dimineată am sunat la tata, voiam să-i cer niște bani.

— Alo, ce faci tată?

— Alo, alo! Nu te aud, vorbește mai tare.

— Sunt Remus, i-am spus strigând în receptor.

— Bună, frățioare! mi-a răspuns el crezând că sunt unchiul lui de la Brașov, cel căruia noi îi spunem Remus cel bătrân. De o lună am o infecție la urechea bună și nu prea mai aud nici cu ea. Cu cealaltă nu mai aud de când eram ucenic, cred că știi asta. Mă auzi?

— Da, vorbește! i-am spus eu, intrând în rolul pe care mi l-a atribuit el.

— Am doi copii, unul nenorocit, care stă cu mâna întinsă, iar fata nu mai vrea să audă de mine. I-am dat 60 de milioane lui Robert. Acesta s-a apucat să construiască, reface casa Marioarei, a mai adăugat ceva... și sunt într-o mare dilemă. Nepotu' mi-a zis să vând apartamentul și să mă mut la el. Nu știu ce să fac. Sunt într-o mare dilemă. Tu ce spui? Nu te aud, vorbește mai tare.

Eu nu spuneam nimic, eram șocat de vorbele lui.

— Fă ce vrei, am strigat eu supărat în receptor și l-am trântit în furcă.

În jurul orei 12 am sunat-o pe mama și i-am povestit ce am auzit de la tata.

— Ai spus că Loredana a luat bani cu împrumut de la bancă.

— Da, a luat, mi-a confirmat mama.

— Sunt foarte supărat pentru cum vă purtați cu mine. Ai făcut acte pe casă lui Robert?

— Nu.

M-am făcut că nu am auzit răspunsul ei.

— Deci, Robert vrea să ia totul de la tine și de la tata. Mai ia jumătate de la Verona, o treime de la tatăl natural... Și tu vrei să-i cedezi, pe gratis, partea mea de moștenire? Tot ce te preocupă este să-l aduci pe tata înapoi, după ce v-ați urât aproape 30 de ani. Nu-ți mai dau nicio semnătură pe gratis.

Mi-a închis telefonul fără să mai spună nimic. După-amiază, Georgiana l-a pus pe Matei să sune la tata și să se dea drept Remus cel bătrân, pentru că are o voce groasă și gravă, asemănătoare cu vocea acestuia. Dorea să obțină mai multe amănunte, însă cineva i-a șoptit că cel care a sunat nu este ruda lui de la Brașov.

7 Aprilie 2004. Sfântul Gheorghe:

— Aprindeți lumânarea de la Paști. Nu sunt duh necurat.

Am aprins-o.

— Ești mucenic?

— Da.

M-am gândit la Sfântul Gheorghe.

— Ești...?

— Nu-mi pronunța numele, sunt cel la care te gândești. Ești cam tulburat.

— Sunt obosit. Este adevărat, sunt și supărat. Nu mă așteptam ca rudele mele să se poarte așa cu mine. Toate m-au mințit.

— Măcar acum le-ai văzut cu adevărat fața.

— Așa este, dar am sperat tot timpul să nu fie așa. Sincer, nu mă așteptam ca mama să accepte să locuiască iar împreună cu tata, în aceeași casă, după ce el și-a bătut joc de ea 30 de ani.

— Mama ta crede că vor fi iar împreună la bine, dar se înșală. Nu va fi așa cum dorește ea.

— Te cred.

— Caută să nu te mai mâniezi și ascult-o pe femeia ta. Acum este în lumină și vede bine. Rugați-vă la Dumnezeu și trăiți în armonie. Ai văzut, Dumnezeu i-a ascultat rugămintea, veți putea petrece Paștele în liniște și cu tot ce trebuie.

— Așa este.

— Trebuie să aveți speranță și să credeți mereu că Dumnezeu nu vă lasă la greu.

— Avem speranță și credință, totuși nu înțeleg ce se întâmplă cu ea, a ieșit la lumină, însă sunt zile în care este foarte agitată.

— Da. Când stau lângă ea este liniștită. Trebuie să fii și tu liniștit. Acum că v-au trădat toți și vă aveți numai pe voi, căutați să trăiți în pace. Împreună, și cu ajutorul lui Dumnezeu, veți reuși să treceți peste toate greutățile. Acum voi pleca. Fie ca pacea, dragostea, liniștea și armonia să coboare peste sufletele voastre!

(În urmă cu două zile, Adriana, una dintre prietenele din copilărie, i-a dăruit Georgianeii haine, bani și multă carne de miel și porc).

10 Aprilie 2004, ora 11 și 50.

Toți trei priveam la televizor slujba de la patriarhie.

— Sunt mulți îngeri în această cameră, ne-a spus

Georgiana.

— Îi vezi?

— Da, sunt luminițe albe, sclipitoare.

— Sunt mari?

— Nu. Trimit fascicule de raze spre noi și ne spun să ne iubim. Chiar dacă ne-au părăsit cei de un sânge cu noi, să nu ne temem, Dumnezeu nu ne va părăsi. Să trăim în pace și armonie.

În urmă cu 3 săptămâni, Georgiana i-a văzut pe îngerii noștri stând lângă noi și învăluindu-ne cu aripile lor. I-a văzut câteva ore. Sunt cei care ne vorbesc, numai că atunci i s-au arătat cu înfățișarea de îngeri cu aripi.

12 Aprilie 2004. De câteva zile mi se întâmplă ceva straniu, mi se face rău de câteva ori pe zi. Durează doar câteva minute răul, dar simptomele sunt greu de descris. Mă cuprinde o sfârșeală și am senzația că mă prăbușesc, în timp ce simt că cineva sau ceva mă strânge de ceafă și mă sufoc. Tot trupul îmi este cuprins de un fior care mă tulbură și mă sperie.

13 Aprilie 2004. Azi, eu și Matei am constatat că palmele Georgianeii miros a vanilie. Mirosul este foarte pregnant în căușul palmelor. Chiar dacă se spală cu săpun, mirosul nu dispare (?!).

16 Aprilie 2004, ora 23 și 30. Înainte de vacanța școlară de Paști, Matei a participat (cu 4 poezii scrise de mine) la concursul literar organizat de revista și editura „Amurg Sentimental” și a obținut premiul I.

Azi am vrut să-i mai trimit directorului publicației un număr de alte 7 poezii, semnate tot cu numele copilului, dar Georgiana nu a fost de acord fiind influențată de Dinara. M-am enervat, iar Dinara s-a supărat și ne-a spus că nu mai poate să urce pentru că este tulburată. I-am cerut iertare cu toate că nu mă simțeam vinovat, dar nu a fost mulțumită pe motiv că nu i-am cerut iertare cu

sufletul. Dumnezeu, sunt așa de sensibile spiritele care stau mai mult pe lângă noi!

Georgiana a leșinat de două ori, iar după al doilea leșin, când și-a revenit, nu mai știa ce s-a întâmplat cu ea în ultimii 15 ani. Cineva i-a spus că în tot acest timp a fost în comă, că eu și Matei am avut grijă de ea. A început să o doară piciorul și mâna dreaptă și nu a putut să doarmă. A stat în sufragerie lângă mine până la ora 5 și 30 apoi a mers și s-a băgat în pat lângă Matei. În timpul leșinului l-a văzut pe Iisus care i-a vorbit. Nu am fost curios să știu ce i-a spus și nu am întrebat-o.

17 Aprilie 2004. După-amiază m-a chemat mama să-mi dea niște bani. Robert construiește etaj la casă cu bani primiți de la tata și ea este foarte încântată. Vrea cu orice preț să-l facă pe fostul ei soț să se mute acolo. În timp, i-am spus multe din ce mi-au spus spiritele și cu toate astea este hotărâtă să-i lase moștenire lui Robert întreaga avere. În ziua de Paști s-au adunat toate rudele mele în Dămăroaia, însă pe mine nu m-au chemat, nici măcar nu au dat telefon.

— Înțeleptul a asistat când i-am povestit Georgianeii ce am discutat cu mama. Nu a făcut comentarii și nu a pus întrebări. S-a retras spunând că vrea să analizeze cele auzite.

18 Aprilie 2004. Dinara a stat aproape toată ziua cu noi. Este neliniștită pentru că, în primul rând, vrea să-l ajute pe Matei, iar în al doilea rând, pentru faptul că nu stă drept. Ne-a rugat să nu-l trimitem Luni la școală deoarece sunt două eclipse, una de soare și alta de lună.

20 Aprilie 2004, ora 21. Sunt supărat și nervos. Georgiana a făcut o criză de nervi pe care și-a revărsat-o asupra mea din cauză că l-a văzut pe Matei plângând. I-am cerut copilului să-l sune pe colegul lui de bancă și să-l roage să-i dea lecțiile. Nu a vrut să vorbească la telefon de

față cu mine și m-am înfuriat. Nu l-am atins, totuși el a început să plângă din cauza nervilor. Înțeleptul și Dinara au încercat să mă ajute să-l calmez, însă au pus mai mult „paie pe foc”. A fost o prostie din partea mea să mă comport așa, dar m-au durut vorbele răutăcioase și acuzațiile Georgianeii.

Azi a leșinat de 4 ori iar la ora 21 a intrat în transă. Eu eram în bucătărie și îi pregăteam mâncarea lui Matei.

— Vino, cineva vrea să-ți vorbească, mi-a spus copilul.

— Vin, dar să aștepte puțin, mai am treabă.

— Nu poate să aștepte.

Am pus omleta copilului pe farfurie și am intrat în sufragerie.

— Eu o protejez pe ea și îi pedepsesc pe toți care o supără.

— Pe mine cine mă protejează?

— Cel al cărui nume îl porți.

— Tu cine ești, dacă nu te superi?

— Credeam că deja știi.

— Cel al cărui nume îl poartă ea?

— Da.

— Este foarte agitată.

— Toți sunteți.

— Așa este. Nu înțeleg ce s-a întâmplat azi cu ea. De ce a fost așa de agresivă cu mine?

— Pentru că ai supărat copilul. Ea este în stare să facă orice pentru copilul vostru, mai ales când îl supără cineva. Are nevoie de liniște. Vei spune că toți aveți. Așa este, dar acum ea iar este neliniștită și speriată din cauză că nu știe ce vor hotărî oamenii legii în privința ei. Căpătase încredere în ea, acum nu mai are. Trebuie să fii liniștit. Știu că îți este greu. Ce ți se întâmplă acum este foarte rău, dar trebuie să te liniștești.

— Încerc.

— Dacă veți trăi în liniște și armonie, veți învinge toate greutățile și toți dușmanii.

— Mai devreme, ea a văzut cu ochii minții și totuși în realitate, cum cineva îi înfigea ace în inimă, părinții mei erau înfășurați și legați, iar gurile le erau șterse. Ce se întâmplă?

— Voi știți deja. Rugați-vă ca Dumnezeu să vă protejeze. Noi ne luptăm pentru voi, însă trebuie să trăiți în armonie. Este bine să ceară înapoi acel inel, pentru că și-a dat norocul cu el. Tu i l-ai dăruit. (Este vorba de inelul oferit Loredanei la botezul Deliei).

— Cum să-l ceară înapoi? doar l-a dăruit.

— Atunci, când veți putea, să-l cumpărați.

— Vom încerca să facem cum spui.

— Dumnezeu îi vede pe toți și cei de un sânge cu tine, care au greșit față de voi, vor fi pedepsiți când va dori El. Numai Dumnezeu știe când și în ce fel. Până de curând ați trăit în armonie. Acum, că ești supărat pe toată lumea, vrei ca toți să fie pedepsiți, chiar și cei de lângă tine.

— Nu, nu vreau așa ceva.

— Roagă-te ca Dumnezeu să aducă liniștea și pacea în sufletul tău.

— Mă rog.

— Acum plec.

Mai devreme un înger i-a spus Georgianeii că un bărbat numit Marian îi dorește răul iar un alt spirit i-a arătat în imagini ce i-a spus Sfântul Gheorghe. Georgiana vede cu ochii minții, de la spate, o femeie cu păr lung, cum înfige ace în păpușele și apoi le șterge gura, ca persoanele pe care le reprezintă acestea să nu mai poată vorbi. Anul trecut, Dinara ne-a învățat și pe noi să facem păpușele din lut sau din plastilină pe care să scriem numele celor care ne doresc răul și să le ștergem gurile ca să nu ne mai

vorbească de rău. Ca vraja să aibă efect, păpușa trebuie ținută sub razele de Lună în perioada cât durează Luna Plină. I-am explicat Dinarei că religia creștină nu ne permite să facem așa ceva. Ne rugăm la Dumnezeu, la sfinți și îngerii să ne protejeze de rele.

21 Aprilie 2004, ora 20.

— Nu a trecut mult timp de când v-am rugat să o lăsați să fie liniștită.

— Dar nu am supărat-o cu nimic. Nu a putut să doarmă în cursul nopții trecute și acum nu se simte bine.

— Noi o vom ajuta să-și regăsească liniștea și încrederea, voi trebuie să aveți grijă să nu o mai tulburați. Tu ești tulburat rău și le tulburi și lor sufletele. Doar n-o să fii supărat până la sfârșitul zilelor tale!

— Sper să nu fiu.

— Roagă-te să-ți regăsești liniștea și pacea interioară și nu te mai gândești la cei care ți-au făcut rău ori te-au tulburat.

— Încerc să fac asta.

— Dumnezeu va avea grijă de toți. Pruncule, nu mai fi atât de temător. Neîncrederea aduce teamă, roagă-te cu încredere.

24 Aprilie 2004. Ieri a fost ziua Sfântului Gheorghe și, desigur, a Georgianeii care s-a întristat fiindcă în afară de părinții ei, Rodica și Claudia, nu a sunat nimeni să-i ureze „La mulți ani!”

26 Aprilie 2004. Azi după-amiază Dinara mi-a ghicit în cărțile de joc. Mama este supărată, dar încă nu i-a făcut acte pe casă lui Robert. Tata se gândește și se întreabă dacă a făcut bine dându-i bani nepotului cel mare. Acolo toți joacă teatru. Loredana și mama stau cu spatele una la cealaltă. Georgiana va avea o mare reușită cu autoritățile.

29 aprilie 2004, ora 23. Sfântul Gheorghe:

— Matei, te-am urmărit timp de 3 zile, așa cum ți-am

spus și nu ai făcut ce ți-am poruncit, decât puțin și doar în prima zi. Nu ai rugat când ai cerut ceva, nu ai mulțumit când ai primit hrană sau altceva, nu ai dat binețe la plecare și la sosire. Învăță să faci toate acestea ca să nu fii constrâns să le faci. Dacă te încapățânezi, Dumnezeu te va constrânge să faci și acestea. Nu stai drept și ți s-a spus că este foarte rău pentru sănătatea trupului tău. Anul acesta, după ce vei termina școala, vei merge acolo unde vei fi învățat să stai drept. (S-a referit la locul unde se face gimnastică medicală). Voi veni atunci și îți voi porunci să faci aceasta. Voi vedea în continuare cum te porți și dacă stai drept. Să nu-l dojeniți.

— Nici nu aveam de gând să-l cert. Pentru noi, părinții lui, este o mare suferință că nu vrea să înțeleagă că tot ce-i spuneți voi și tot ce-i spunem noi este numai pentru binele lui.

— Dacă nu va înțelege, va fi constrâns să înțeleagă. Este bine să nu se ajungă la asta. Depinde numai de el. Dumnezeu este foarte răbdător, dar să nu uitați că și răbdarea are o limită. Repet, ferește-te să ajungi în situația de a fi constrâns să înveți ceea ce este bine pentru sufleul și trupul tău! Știi că părinții tăi au făcut greșeli pe care acum nu le mai pot repara și au de suferit. Au învățat, însă cu ce preț? Gândește-te! Eu atât am avut de spus acum. Vorbim iar după ce termini școala.

1 Mai 2004, ora 1 și 30. Am adormit în dormitor. Georgiana și Matei au venit la culcare la ora 1 și 30. M-am mutat în sufragerie și după un minut Matei a venit să mă cheme iar în camera de unde tocmai plecasem...

— Vino, ne vorbește cineva.

— Matei, sunt foarte obosit, acum nu vreau să stau de vorbă cu nimeni.

— Trebuie să vii.

L-am urmat în dormitor.

— Ce s-a întâmplat acum? am întrebat eu, nemulțumit că nu sunt lăsat să mă odihnesc. Dacă nu te superi, cine ești?

— Pruncul tău știe cine sunt, a zis că îi este dor de mine.

— Ești înțeleptul?

— Nu, cel căruia voi îi spuneți Cel Blând.

— Dacă nu te superi, ai și alt nume?

— Da, dar este bine să știți numai atât. Eu nu am putere așa de mare cum au alții și numele meu nu este important. Sunt mii ca mine.

— Știu asta. Și mai știu că puterea v-o dă Dumnezeu, cum de fapt ne-o dă tuturor.

— Așa este cum spui. Eu voi fi pentru voi Cel Blând, pentru că într-adevăr sunt blând. Ea are acum o mare liniște sufletească, totuși trupul ei este foarte obosit pentru că mintea nu-i este liniștită. Eu sper să și-o găsească și pe aceasta până va trebui să plece de aici... până să treacă în lumea neîntrupată. În una dintre lumi, pentru că sunt mai multe.

— Știu asta. Și eu sper să-și găsească liniștea despre care vorbești.

— Ea tot timpul a căutat și a reușit să-și găsească liniștea. Voi, oamenii, judecați mult cu mintea.

— Și este rău, știu asta.

— Așa este. Cine judecă cu inima nu greșește. Să vă rugați la Dumnezeu ca cei care vă judecă, să vă judece numai cu inima. Mama ta continuă să o tulbure.

— Cu gândurile?

— Da. Nu se gândește zi de zi la cea care ți-a fost sortită, pentru că mai are și alte preocupări, dar își zice des că din cauza ei ai ajuns așa și ai viața grea.

— Nu este adevărat, nu din cauza femeii mele este viața mea grea.

— Da, numai că așa gândește mama ta.

— Nu s-a liniștit nici după 15 ani?

— Cu gândul acesta va pleca din lumea voastră. Cum gândește despre soarta ta, așa gândește și despre cel care i-a fost sortit fetei ei. Acela nu este om rău, numai că atunci când bea băuturi ametoitoare devine agresiv cu vorba și aruncă lucruri, dar pe sora ta nu a lovit-o niciodată. A

atins-o, este adevărat, însă nu a lovit-o.

— Știi de la părinții noștri că sora mea le-a spus că a bătut-o.

— Sora ta minte. Ea îl disprețuiește pe bărbatul ei. El s-a împăcat cu gândul și este mulțumit pentru ce a reușit să facă. Preocuparea lui acum este copilul lor pentru care a făcut și face tot ce este posibil.

— Da, înțeleg și cred ceea ce spui.

— Părinții rămân părinți până la sfârșitul vieții lor. Ei și-au dorit copii și i-au adus pe lume, așa că trebuie să aibă grijă de aceștia și să-i preocupe cum trăiesc. Este bine, ca la rândul lor, și copiii să se intereseze de părinți și să-i ajute dacă pot.

— Desigur, așa este bine.

— Dar mulți părinți greșesc atunci când doresc să fie ajutați de copii. Ei nu au adus copiii pe lume cu acest scop. Repet, este bine ca și copiii să-i ajute pe părinți dacă pot, însă datori sunt numai părinții. Mama ei merge și se roagă în Casa Domnului. Ea nu-și mai dorește decât sănătate, aceasta o dorește și ceilalți. S-a săturat să se umilească, a făcut asta de prea multe ori. Tot timpul a mulțumit cu umilință pentru ce a primit. Acum a obosit și s-a săturat să-i mulțumească, umilindu-se, celei care o ajută. Este vorba de femeia cu care trăiește copilul ei cel mic și care pentru noi nu îi este, cum spuneți voi, soție în fața lui Dumnezeu.

— Dar este răutăcioasă cu fiica ei.

— Da, pentru că nu o ajută nimeni și nu știe cum să se mai descurce. A sperat să le fie bine copiilor ei și vede că niciunuia nu îi este bine. Copilul ei cel mic v-a ajutat, însă și-a primit răsplata pentru că a spus tuturor ce a făcut. Acum este supărat pentru arginți.

— Că ne-a ajutat?

— Și lui îi vor întoarce toți spatele și-l vor părăsi. Are de învățat. Atunci se va întreba de ce. Va fi prea târziu să mai schimbe ceva, chiar dacă voi veți avea arginți și-i veți da. Cu o mână v-a dat arginți iar cu cealaltă i-a rupt ei din suflet. Celălalt copil al mamei ei a făcut și el mult bine, însă este cuvios, nu se laudă cu binele făcut. Ea a suferit mult pentru frații ei și i-a ajutat când era mai tânără, dar greșește acum că spune.

— Îmi spune numai mie pentru că este supărată.

— Știu asta. Și pentru că sunteți nevoiași. Mama ei nu-și mai dorește decât sănătate și să nu mai fie nevoită să ceară la alții.

— Și noi avem aceeași dorință.

— Știu asta. De mult timp văd și voi mai vedea cât timp va exista lumea cât de perfizi sunt oamenii când este vorba de a aduna lucruri materiale. Și pentru ce? Nimeni nu ia nimic cu el când trece în lumea neîntrupată. Știu că vă este greu, dar bucurați-vă că vă aveți unul pe ceilalți doi.

2 Mai 2004. Am rămas iar fără bani și fără mâncare. Georgiana face febră de la rinichii bolnavi și nu știu ce să fac pentru a o putea ajuta. Am sunat-o pe mama, însă nici ea nu are bani și este bolnavă. Nu vrea să ceară pentru mine bani de la tata. I-am spus că ar putea să-i condiționeze mutarea în Dămăroaia după ce Robert termină de construit etajul la casă, dar nu vrea să-l supere. Dorește cu orice preț ca tata să se mute în casa ei. Nu știu ce să fac. Am sperat că voi vedea cifrele câștigătoare la

tragerea loto 6/49 de săptămâna aceasta, nu am văzut decât 3 dintre ele. Nu ne rămâne decât să ne amanetăm iar verighetele. Oare le vom mai putea lua înapoi?! Ne este din ce în ce mai greu. Ne tot afundăm în mocirla sărăciei și a necazurilor. Georgiana spune uneori că ea crede că visează viața pe care o trăim, că aceasta nu este reală. Și totuși foamea și suferințele sufletești și trupești sunt reale. Încercăm noi să ne mințim, numai că minciuna nu ne este de niciun ajutor, realitatea este crudă, dureroasă și chiar înfricoșătoare. Măine ce vom face? Cred că Dumnezeu nu ne-a părăsit, vrea numai să vadă cum ne descurcăm și singuri, sau cât de rezistenți suntem la suferință. Ar putea chiar să ne testeze loialitatea. Și eu care speram că nu se mai îndoiește de noi!

6 Mai 2004. Luni am mai vândut câteva cărți din cele de valoare care au mai rămas. Din cele aproape 3.000 de cărți, pe care le-am avut, au mai rămas mai puțin de jumătate în bibliotecă. Uneori mă întristează acest fapt, însă nu sufăr prea mult după ele, mă consolez cu gândul că le-am citit și că s-a micșorat depozitul de hârtie din casă, loc ce atrage gândacii. Georgiana a vrut să-și amaneteze și inelul din aur pe care i l-am dăruit eu, dar a apucat-o plânsul, așa că am apelat la rezerva de cărți. M-am înfuriat rău pe soartă și am vândut și câteva cărți de astrologie la care țineam; le-am dus la magazinul aflat în pasajul de la Piața Universității. Nimic nu este mai de preț decât viața și liniștea sufletească a celor pe care îi iubești.

Azi Aurel a mers cu Georgiana în piață și a târguit pentru noi. Bărbatul este un amic pe care îl cunoaște din vremea când a început să lucreze la Oficiul 33. A venit de mai multe ori în casa noastră, este divorțat, nu are copii, lucrează la o firmă care distribuie presă în oraș și aparține surorii lui. Cu toate că o curtează pe Georgiana, nu „a sărit calul” niciodată până în prezent.

7 Mai 2004. Matei a luat astăzi nota 8 la Istorie și Georgiana a făcut o criză mare de nervi.

— De ce ați supărat-o? ne-a întrebat îngerul ei.

— Matei a luat o notă de 8 și ea s-a enervat. Copilul a făcut două greșeli. Georgiana vrea ca Matei să ia numai note de 10, dar se mai întâmplă, destul de rar, să mai greșească la câte un test. Nimeni nu poate să știe totul perfect.

— Este foarte tulburată.

— Am văzut, însă nu înțeleg de ce este așa de agresivă? Se războiește cu toți.

— Se războiește în primul rând cu ea. Își găsisese într-un timp liniștea, acum este iar tulburată și o doare inima. Vă rog, nu o mai supărați și ajutați-o să se liniștească. Nu uitați că ea este stâlpul casei. Trebuie să plec pentru că nu se simte bine.

— Mă întreb, de mine îi pasă cuiva?

— Eu sunt îngerul ei și am grijă numai de ea.

— Am înțeles asta.

— Nu o mai supărați.

După ce s-a trezit, Georgiana a început să mă toace la cap cu reproșuri. Am căutat să nu o iau în seamă, dar s-a enervat și mai tare. A intrat iar în transă.

— Ce v-am rugat eu?

— Cu ce am greșit?

— V-am rugat să o lăsați să stea liniștită.

— Da, așa este, numai că ea nu vrea să stea liniștită. S-a apucat să-mi facă reproșuri și pe mine mă enervează astfel de discuții.

— Lăsați-o să fie liniștită ca să poată vedea cum să facă rost de arginți, căci de asta aveți nevoie acum.

— De ce le spui tu banilor arginți? Banii sunt făcuți și din aur, dar și din alte feluri de metale și materiale.

— Da, dar tot arginți sunt.

— Bine, dacă așa vrei tu... Am impresia că, de la un timp, ea își bate intenționat joc de mine.

— Nu cunosc ce înseamnă expresia a-și bate joc.

— Adică... mă chinuiește intenționat cu vorbe răutăcioase.

— Nu este adevărat.

— Este normal ca tu să-i ții partea.

— Este supărată și neliniștită. Dacă își va regăsi liniștea, nu se va mai purta așa cu tine.

— Bine, fie cum zici tu.

8 Mai 2004. Azi am fost toată ziua indispus și m-a durut ficatul. După-amiază am încercat să dorm și nu am putut, din cauza durerii doar am reușit să ațipesc puțin. Seara, Georgiana a intrat în transă.

— Am venit. M-ai chemat.

— Eu?

— Da, tu.

În urmă cu câteva minute am terminat de citit acatistul Sfântului Mina. Să fie el?

— Cine ești?

— Tot timpul mă întrebi cine sunt.

— Ești îngerul meu?

— Da. Ai așa mari dureri că nu poți să le acorzi nici cea mai mică atenție?

— Le acord.

— De ce ești supărat pe ea?

— Nu sunt supărat... Mă deranjează faptul că nu mă înțelege și nu vrea să mă ajute cu nimic.

— Ai greșit față de ea.

— Te referi la perioada de început a căsniciei noastre?

— Ai greșit și atunci.

— Așa este, dar îmi pare rău.

— Știu că îți pare rău.

— Unele greșeli nu mai pot fi reparate. Dacă ar fi posibil, le-aș repara.

— Nu ai luat-o cu sufletul.

— Am luat-o și cu sufletul.

— Da, însă nu numai cu sufletul.

— Cred că ai dreptate.

— Eu îți vorbeam tot timpul în partea ta dreaptă, dar tu o auzeai mai mult pe mama ta.

— De ce o auzeam mai mult pe ea?

— Din trufie.

— Eu cred că nu sunt un om trufaș, este adevărat, am fost uneori și trufaș... Știu că am făcut și multe greșeli în viața mea; îmi pare rău pentru ele. Sincer îmi pare rău. Mă cunosc.

— Este adevărat, te cunoști bine, numai că eu te cunosc foarte bine.

— Te cred.

— Cu copilul tău de ce nu vorbești?

— Vorbesc, cum să nu vorbesc?

— El suferă foarte mult în sufletul lui.

— Știu asta, cunosc și motivele. Toți trei suntem supărați din lipsa banilor. Fără bani nu putem face nimic, nu putem nici să trăim în lumea asta.

— Știu, mi-ai spus de multe ori.

— Dacă am avea banii de care avem nevoie, am fi liniștiți și nici nu am mai avea motive să fim supărați. Este adevărat, am mai fost ajutați, dar ni s-au dat pomeni. Au fost binevenite și acelea. Cel mai trist este faptul că rudele noastre de sânge ne-au întors spatele. Nu știu ce se întâmplă cu noi. Nu mai văd nicio cale, nicio ieșire din sărăcia în care trăim.

— Eu nu știu ce a hotărât Dumnezeu pentru voi.

— Te cred.

— Rugați-vă și mă voi ruga și eu, atât pot să vă spun.

— Toți oamenii m-au dezamăgit și tu știi asta.

— Copilul tău cu ce te-a dezamăgit?

— Nu vrea să stea drept, nu vrea să se culce devreme, este foarte încăpățânat, nu mă respectă... Tu cunoști însă bine ceea ce ți-am spus acum.

— Te-a nemulțumit, nu te-a dezamăgit, pentru că încă mai poate fi reparată greșeala lui. Dacă nu se mai poate face nimic, atunci poți să spui că te-a dezamăgit.

— Și nu înțeleg de ce ea este răutăcioasă cu mine?

— Este supărată și a obosit.

— Eu nu am obosit?

— Ai obosit și tu, însă, spre deosebire de ea, tu ești mai luptător. Repet, rugați-vă! Mă voi ruga și eu pentru voi. Dacă a greșit față de tine, arată-i că ai iertat-o.

— Bine, așa voi face.

12 Mai 2004. - Azi a trebuit să amanetez inelul din aur pe care i l-am dăruit Georgianeii în urmă cu trei ani. Verighetele nu am mai putut să le recuperăm, cred că nu vom putea recupera nici acest inel. Am rămas fără bani și nu mai avem la cine să cerem. Și eu și Georgiana suntem supărați. Ea a plâns foarte mult în cursul acestei zile.

16 Mai 2004. A plouat toată ziua. După-amiază veam treabă în bucătărie, curățam cartofi, așa că am rugat-o pe Georgiana să iasă afară din casă să vadă dacă a apărut curcubeul pe cer. Georgiana a ieșit în stradă și s-a întors repede să ne spună că se vede curcubeul. Am coborât repede împreună cu Matei și am văzut un curcubeu uriaș, arcuit peste oraș. Fiecare dintre noi și-a pus câte trei dorințe.

17 Mai 2004. La prânz i-am dat lui Matei să mănânce paté de porc și i-am spus să fie atent pentru că eu am găsit în el două bucățele mici de os. Copilul a refuzat să mănânce, motivând că îi este frică. M-am supărat și după 30 Georgiana a intrat în transă.

— El este copil, de ce te superi că nu mănâncă ce nu-i place?

— El a vrut paté.

— Îi este teamă să mănânce.

— Nu i se întâmplă nimic rău. Eu am mâncat, au mâncat și alți oameni...

— Decât să i se facă rău, mai bine să nu mănânce, știi că are un stomac sensibil.

— Da, bine. Pot să știu cine ești?

— Sunt cel care are grijă de el.

— Este prea fricos.

— Nu este adevărat. El nu v-a spus, dar vineri a dat dovadă de mult curaj. Câțiva copii mai mari i-au cerut plată colegului său, pe care îl însoțea spre casă, și el a fugit să-i cheme pe părinții acestuia. Atunci i-a fost luat de pe cap acel lucru cu care vă acoperiți, sau l-a pierdut în timp ce a alergat. Eu nu am văzut ce s-a întâmplat cu...

— Șapcă, așa numim noi acel lucru.

— Bine, am reținut. Tocmai vă spuneam că nu am văzut ce s-a întâmplat cu șapca lui pentru că eram preocupat să-l apăr pe el.

— Matei, ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe copil.

— S-au luat de noi niște țigani care au spus că sunt drogați și i-au cerut lui Alexandru banii.

— Și el le-a dat banii?

— Da, de frică.

— Și tu ce ai făcut?

— Am fugit la scara blocului și am sunat la interfon. Au venit părinții lui și i-au prins pe doi dintre ei. Tatăl lui Alexandru l-a luat de piept pe unul dintre cei doi și l-a amenințat că îl duce la poliție.

— Și cu șapca ta ce s-a întâmplat?

— Nu știi. Ori am pierdut-o când am alergat să sun la interfon, ori mi-a furat-o unul dintre agresori.

— Este doar un lucru mărunț, nu trebuie să te superi. Îi veți cumpăra altă șapcă.

— Da. Mă bucur că este curajos, totuși sunt supărat că stă cocoșat.

— Este rău pentru trupul lui și poate fi rău și pentru spirit. Va trebui să meargă la tămăduitor.

— Voi merge cu el după ce termină școala.

— Pruncule, eu stau tot timpul lângă tine și îți vorbesc, dar tu nu mă auzi mereu. Te lași ispitit și atunci eu mă îndepărtez. Toți procedăm la fel cu cei pe care îi avem în grijă când acceptă să se apropie mai mult de ei ispita. Când te porți cum trebuie și ești ascultător cu părinții tăi, înseamnă că mă auzi.

— Nu vrea să roage, să mulțumească, să salute la plecarea din casă sau la venirea de afară.

— Dacă vei mai refuza să faci acestea, îți voi cere să mergi în casa Domnului și să spui acolo de ce te porți așa. Dumnezeu te aude mai bine în casa Lui. Acum împăcați-vă și trăiți în armonie.

— Bine, am răspuns eu.

— Azi trebuie să-ți speli trupul și părul de pe cap. Trebuie să faci mai des baie. Doresc să nu mai refuzi baia. După ce te speli, te simți mai bine.

— Da, a răspuns Matei cu jumătate de glas.

— Acum voi pleca, dar voi rămâne tot timpul lângă tine, pruncule.

După-amiază m-am enervat puțin pentru că Georgiana mi-a spus că a dat șapca mea bleomarin și pentru a evita certa m-am dus în bucătărie să scriu o poezie. După câteva minute Matei a venit după mine.

— Vino, ești chemat.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

— Trebuie să vii.

Am mers în sufragerie.

— Da, sunt aici, am spus eu încercând să-mi stăpânesc mânia.

— De ce te superi că face acte de milostenie?

— M-am supărat pentru că a dat un lucru de al meu fără să mă întrebe dacă vreau să fie dat. Matei și-a pierdut șapca și până îi cumpăram alta, putea să o folosească pe aceea.

— Este un lucru atât de important încât să te superi? Îi veți cumpăra alta.

— Desigur, dar momentan nu avem cu ce.

— Era așa scumpă?

— Nu, dar...

— Nimic nu este mai scump și mai importând decât sănătatea. Acum ea se simte rău și tu ești vinovat.

— Pot să știu cine ești?

— Sunt cel care o veghează și numai atât.

— Nu înțeleg ce înseamnă „și nu numai atât”.

— Sabia mea o apără de toți care îi fac rău.

— Ce rău i-am făcut eu?

— Ai supărat-o.

— Eu? Ea m-a supărat pe mine.

— Știi că este singură și nu mai are cui să plângă în lumea voastră.

— Desigur, știu.

— Plânge la noi, iar noi vrem ca ea să fie liniștită.

— Și eu doresc să fie liniștită.

— Atunci nu o mai tulbura cu mânia ta. Azi ea a văzut un lucru minunat și Dumnezeu i-a vorbit. Să nu o ispitiți dacă ea nu vă va spune.

— Nu o voi ispiti.

— Ea știe în sufletul ei că Dumnezeu nu o lasă și se bucură.

— Mă bucur pentru ea.

— Tu o să vezi cifrele pe care le dorești atât de

mult... când vei deveni înțelept. V-am rugat ca timp de 7 zile să fiți liniștiți.

— Spune-mi, te rog, la ce sabie te-ai referit. Tu ești spirit și nu ai așa ceva. Este vorba de un simbol sau ceva la figurat?

— Încă nu sunteți desăvârșiți ca să vă spunem din tainele noastre.

— Înțeleg, totuși este ceva deosebit că ne vorbiți direct, prin gura ei. Cred că foarte puțini oameni vă pot auzi cum vă auzim noi.

— Da, tocmai de aceea păstrați în inimile voastre.

— Dar de ce veniți imediat cum ea se supără sau o nemulțumește ceva? Văd că vă preocupă foarte mult persoana ei.

— Tu te rogi, însă ea este mult mai credincioasă decât tine.

— Știu asta.

— Ți repet, eu o apăr de oricine o supără.

— Înțeleg. Totuși de mine nu ai de ce s-o aperi.

— Uneori ești rău cu ea.

— Nu este adevărat. Ea este răutăcioasă cu mine și nu înțeleg motivul.

— Ai făcut-o să sufere în urmă cu mai mult timp și încă își mai aduce aminte.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în trecut.

— Noi vă ajutăm, ne rugăm pentru toți, atât pentru cei credincioși, cât și pentru cei necredincioși.

— Știu asta.

— Pe ea o apărăm mai mult pentru că i-au întors toți spatele.

— Eu și Matei nu am făcut asta.

— Da, dar nu o mai supărați. Pruncule, fii respectuos cu mama ta, cu părinții tăi pentru că mai ai nevoie de ei. Poartă-te frumos ca Dumnezeu să le dăruiască viață și să

fie alături de tine mulți ani. Ajutați-o pe ea și veți fi ajutați. Cine o ajută pe ea, va fi ajutat de Dumnezeu, așa i-a fost ursit.

— Ea a avut un vis în urmă cu două zile și încă nu a descoperit mesajul lui, ai putea să-mi explici tu ce i s-a transmis prin acel vis?

— Va găsi singură răspunsul. Nu trebuie să fii îmbrăcat în haine albe ca să ajungi la desăvârșirea copilelor din visul ei.

— Înțeleg. Ea este supărată acum fiindcă a trebuit să dăm inelul din aur pe care i l-am dăruit eu. Nu vom putea să-l luăm înapoi.

— De unde știi tu?

— Ne trebuie bani să-l răscumpărăm și nu avem acești bani.

— Tot timpul ai gândit negativ.

— Ei, nu chiar tot timpul.

— Trebuie să crezi din suflet și atunci ți se poate împlini o dorință, numai să nu dorești cu orice preț ceva, pentru că nu cunoști ce preț poți plăti.

— Știu, nu cu orice preț.

— Ea își dorește acum să fie iar cum era în urmă cu mai mulți ani, dar asta nu se mai poate. Crede că nu o mai placi fiindcă s-a îngrășat puțin.

— Nu este adevărat, eu o iubesc așa cum este.

— Trebuie să-i arăți asta.

— Da. Poate slăbi, dar nu mai poate ajunge la greutatea pe care o avea în urmă cu 15 ani, fără să aibă o boală.

— Ea nu dorește altă boală, are deja mai multe.

— Așa este. Oamenii când ajung la o anumită vârstă se mai îngrășă, desigur nu toți, doar unii dintre ei.

— Ea s-a îngrășat și datorită la ce are crescut la gât.

— Da, din cauza glandei tiroide, știe și Georgiana.

— Dacă îşi rezolvă problema de la gât mai poate slăbi.

— Ştiu, ştie şi ea. De fapt, este supărată nu că s-a îngraşat ci pentru că nu are haine pe măsura de acum.

— Da, cunosc. Poate că va avea. Ea simte ceva.

— Simte ceva, este adevărat, dar nu ştie dacă se va întâmpla ceva bun sau rău.

— Azi a avut un semn de la Dumnezeu. Căutaţi să credeţi că va fi bine. Vi s-a mai spus şi de către alţii, gândiţi pozitiv ca să atrageţi binele. Acum trebuie să plec.

În visul despre care am vorbit cu Sfântul Gheorghe, Georgiana a deschis uşa unei biserici şi a coborât două trepte spre interior. Până jos mai era doar o treaptă. A văzut câţiva părinţi care îşi însoţeau fetiţele ce aveau vârste foarte fragede. Copilele erau îmbrăcate în alb şi un preot le boteza sau le cununa cu Iisus. Georgiana se întreba în vis dacă să se călugărească sau să urce cele două trepte şi să iasă afară prin uşa ce a rămas deschisă. S-a trezit înainte de a lua o hotărâre.

24 Mai 2004. De câteva săptămâni, în zilele de Vineri, Georgiana are un vis care se repetă: Se află în curtea mamei mele şi vede cum Robert zideşte iar Loredana zâmbeşte ca şi cum ar avea ceva de ascuns. Apare un băieţel în vârstă de 8 - 9 ani, care o ia de mână şi-i spune cu vorbă blândă:

— Vino cu mine, nu trebuie să fii aici când vor cădea cărămizile.

Ies amândoi în stradă şi înainte de a dispărea, copilul îi mai spune:

— Ține minte, Adi.

După acest episod, tot în vis, Georgiana se trezeşte într-o biserică.

De câteva zile, Georgiana a început iar să se roage şi să citească acatiste. În timp ce citeşte i se face rău, însă nu

renunță. Când ajunge la jumătatea acatistului își revine.

25 Mai 2004. Azi dimineață ne-a fost întreruptă furnizarea energiei electrice pe motiv că nu am plătit factura pentru Radio-Tv pe mai multe luni. Am mers la IDEB deoarece mi s-a părut abuzivă debransarea. Este adevărat, nu am plătit taxa pentru radio și televizor, însă consumul de curent l-am plătit regulat. IDEB-ul, din banii plătiți de mine pentru curentul electric, a vărsat în contul radioteleviziunii valoarea taxelor de abonament, încercând astfel să mă constrângă să achit tot ce este trecut pe factură.

29 Mai 2004, după-amiaza. Eram obosit și voiam să dorm puțin, așa că m-am întins pe patul din dormitor.

— Vino dincolo, mi-a spus Matei deschizând puțin ușa.

— Sunt obosit și vreau să dorm.

— Trebuie să vii, te cheamă.

— Cine este?

— Nu mi-a spus.

Am mers în cealaltă cameră.

— Sunt obosit și doresc să mă odihnesc.

— Tu ești obosit dinainte de a veni în această lumea.

— Cunoști motivul?

— Ca spirit nu ai fost lăsat să te odihnești cât trebuie.

Ai făcut mult rău în trecut.

— Unii dintre cei care au venit și mi-au vorbit, au spus că am fost și bun.

— Au fost vieți în care ai fost și bun, dar în majoritatea ai judecat și ai fost aspru, chiar nemilos.

— Îmi pare rău pentru cele auzite. Acum sunt tulburat și supărat că nu mai văd o cale...

— Îl folosești prea des pe un Acest cuvânt aparține întunericului. Împletește-ți mintea și sufletul și vei găsi o cale. Roagă-te la Dumnezeu să-ți lumineze mintea ca să

vezi ceea ce dorești.

— Mă rog.

— Tu te rogi că trebuie.

— Și nu trebuie?

— Trebuie să simți cu sufletul că dorești să te rogi.

— Uneori simt.

— Da, uneori. De ce ești mânios?

— Sunt supărat și cred că tu cunoști motivul.

— Nu te mai mânia pe ei că nu au nicio vină.

— Este adevărat ce spui, dar niciunul dintre ei nu mă ajută.

— Ea un singur lucru mai poate să facă, să se roage. Nu are puterea ta, însă nici tu nu ai credința ei. Cu ajutorul rugăciunilor, ea vă poate scoate din necazuri. Lăsați-o să fie liniștită ca să se poată ruga.

— Nu mai reușim să ne descurcăm...

— Știu, eu știu tot ce vi se întâmplă.

— Nu înțeleg de ce ne este din ce în ce mai greu și mai rău.

— Tu încă nu ai învățat să fii umil. Îți este foarte greu să te umilești și să ceri.

— Este adevărată prima parte din constatarea ta, însă pe a doua o contrazic deoarece m-am umilit și eu și am cerut.

— Trebuie să nu mai fi trufaș și să înveți supunerea. Ești un pic mai mult de jumătate smerit, dar nu ești deloc darnic.

— Dar nu am cu ce.

— Ai avut.

— Nu cât aveam nevoie.

— Ea din puțin a dat și la alții. Din ce a primit a și dăruit. Degeaba te superi, în viața asta ai avut de învățat 3 lucruri: să fii răbdător și ai învățat, să fii smerit, dar nu ai reușit în totalitate și să fii darnic. Mai ai timp încă să înveți

și restul.

— Ea în ultimele vieți a suferit mult și a trăit rău, acum de ce suferă atât?

— A cerut să fie trimisă să ajute și nu a reușit în totalitate. De aceea vă spun, fiți atenți ce cereți pentru că nu cunoașteți prețul.

— Și dacă nu cerea să vină ca să ajute?

— Ar fi fost trimisă în altă parte unde i-ar fi fost mult mai bine.

— Ea ce are de învățat?

— Doar să aibă răbdare.

— Și nu prea a avut.

— Da, dar a început să învețe.

— Pot să știu cine ești?

— Cel căruia i se roagă. (De mai multe zile, Georgiana se roagă la Sfântul Mina).

— Înțeleg. În acatist scrie că majoritatea dintre voi sunteți făcători de minuni. De ce nu puteți face și pentru noi o minune?

— Dumnezeu face minunile și acum vrea să vadă cum vă descurcați.

— Voi îl vedeți pe Dumnezeu?

— Tu ce crezi?

— ...Nu știu.

— Noi vă ducem rugăciunile.

— Cunosoc asta.

— Și mergem cu multă umilință în fața Lui. Noi ducem rugăciunile, dar El hotărăște.

— Înțeleg. Poți să-mi spui cum vorbești prin gura ei?

— La fel cum vorbesc și alții.

— Da, dar care este mecanismul?

— Poate că am să-ți spun dacă vei face ceva pentru sufletul ei.

— Dar fac zilnic.

— Este adevărat, faci multe pentru ei, dar nu este de ajuns. Cu copilul tău de câte ori te-ai jucat?

— Sunt obosit și nu-mi arde de așa ceva.

— Toți trei sunteți obosiți din cauza grijilor.

— Da, așa este. Nu știu ce să mai fac.

— Trebuie să lupti.

— Nu înțeleg, cu cine?

— Cu viața. Lui Dumnezeu îi plac oamenii care luptă.

Noi vă ajutăm, vă apărăm luptându-ne cu ceilalți...

— Răi?

— Da.

— Înțeleg, însă voi sunteți spirite, cum vă luptați?

— De la suflet la suflet.

— Transmițând energie benefică?

— Da.

— Știi ce se întâmplă cu rudele mele, mai precis cu mama mea?

— Va trebui să afli singur.

— Dar voi știți?

— Ți-am răspuns deja.

— Bine. Eu cred că ar trebui să știți pentru că puteți vorbi cu îngerii noștri.

— Mama ta îți ascunde ceva. Casa aceea este ridicată cu ajutorul vicleniei, minciunii și al lucrurilor necurate.

— Știu asta.

— Lui Dumnezeu nu-i place și o va spulbera.

— Dar mama mea se roagă și merge la slujbele de la biserică.

— Se roagă, în primul rând, să fie terminată casa și pe urmă se roagă și pentru ceilalți.

— Ce poți să-mi spui despre blestemul pe care l-a aruncat asupra mea?

— Trebuie să meargă să-l retragă.

— I-am spus de mai multe ori să facă asta, dar refuză.

— Atunci... eu nu am ce să fac. Mai vorbește cu ea. Mergi și vorbește față în față.

— Bine, voi merge într-una din zilele următoare.

— Acum o să vă las deoarece vreau să mă sfătuiesc și cu ceilalți, apoi voi duce rugăciunile voastre la Dumnezeu.

— Te rog, mai răspunde-mi la o întrebare.

— Spune.

— Tu ai pedepsit-o pe ea în urmă cu 3 ani?

— Ea în fața noastră nu are nicio vină.

— Bine, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu. Este adevărat, ea a acceptat să vândă ce îi dădea acea femeie, dar a făcut-o pentru ca pruncul ei să aibă ce să mănânce. Are multe păcate și a greșit față de tine, noi am iertat-o și poate a iertat-o și Dumnezeu pentru că s-a căit mult. Ea nu este făcută pentru lumea asta, ci pentru Dumnezeu. Tu, însă, nu trebuia să-i dorești să ajungă ca tine, Dumnezeu te-a auzit și ți-a îndeplinit dorința.

— Eu nu i-am dorit așa ceva.

— Da, dar ai spus-o la mânie.

— Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat așa. Nu trebuia să mă provoace pentru că eram destul de supărat. Am retras ce am spus.

— Da, numai că s-a împlinit. Acum ce veți face?

— Nu știu. Amândoi suntem bolnavi...

— Dumnezeu o lasă în lumea asta pentru pruncul vostru. Pruncule, nu mai fi îndărătnic pentru că Dumnezeu te poate constrânge să te schimbi, și dacă ei i se întâmplă ceva ce nu mai poate fi reparat, oricât te vei ruga, așa va rămâne. Fă ce-ți cer părinții tăi să faci pentru binele și sănătatea ta. Dacă nu vei fi sănătos la trup, nu vei putea ajunge ce-ți dorești.

— Matei, ce spui? l-am întrebat eu.

— Da.

— Voi vedea. Acum plec. Mai vorbim.

15 Iunie 2004. Azi am fost împreună cu Georgiana la biserică să ne spovedim. Ea i-a spus preotului că uneori intră în transă și spune lucruri pe care nu le înțelege. I-am povestit și eu pe scurt ce ni se întâmplă. Preotul a fost impresionat de mărturisirile noastre și a spus că asta este o minune și să nu ne trufim. El nu poate să ne spună mai mult pentru că nu se pricepe. Georgiana a vrut să se spovedească și să abordeze acest subiect deoarece eu am zis că ne este tot mai greu și nu mai reușim să ne descurcăm cu necazurile de când vin Ei. Georgiana mi-a spus că nu ne va mai vorbi nimeni, însă eu cred că asta se va întâmpla doar o scurtă perioadă de timp.

18 Iunie 2004. Toți trei am fost la serbarea de închidere a anului școlar. Matei a luat tot premiul I, dar cu media 9, 87. Georgiana a vorbit la microfon în fața tuturor și a spus câteva vorbe frumoase despre directoarea școlii care, în urmă cu aproape 30 de ani, i-a fost profesoară. De la serbare am plecat să plătesc curentul electric și m-am enervat rău că am avut de achitat 6 facturi. Până acum plăteam consumul de curent electric prin bancă, dar o parte din bani se virau în contul radioteleviziunii naționale. Nu mi-au ajuns banii care îi aveam la mine și am plătit doar o parte din facturi. Georgiana a sunat-o pe mama ei în speranța că în zilele următoare ne va da bani să se achităm restul datoriei. Răspunsul a fost „și eu ce să vă fac?” Dacă ar vrea, ar putea să ne ajute, însă nu vrea și nu înțeleg cine sau ce o împiedică. La insistențele Georgianeii am sunat-o și eu pe mama mea. Aceasta mi-a promis că va încerca să facă rost de banii care îmi trebuie. Pe seară, Georgiana s-a supărat și a stat leșinată m și 30. Matei a insistat să sun la Salvare, dar eu am refuzat fiindcă am fost convins că nu a pățit nimic și leșinul i-a fost provocat de spirite. Au mai procedat și altă dată așa. Eram foarte

obosit și supărat și aș fi vrut să mă întind pe pat, am rămas totuși pe scaun, la căpătâiul Georgianeii și am vegheat-o. Când și-a revenit, mi-a spus că nu știe ce s-a întâmplat cu ea pentru că nu a auzit și nu a văzut nimic. Mi-am exprimat convingerea că Ei au ținut-o în starea de leșin și a intrat în transă.

— De ce mă ispitești?

— Eu nu te ispitesc.

— Ea a spus ceva în biserică.

— Da, știu.

— Nu știi.

— Bine. Cine ești?

— Eu nu trebuia să fiu aici acum. V-am spus să nu o mai supărați. Vei fi pedepsit.

— Nu înțeleg, ce am făcut? Cine ești?

— Nu îți voi spune!

— De fapt, nici nu vreau să știu. Ați zis că nu o să mai veniți.

— Nu o mai supărați, are nevoie de liniște.

— Și eu nu am? Ea este cea care caută gâlceavă. S-a supărat că nu am vrut să-i spun că îmi place fusta care și-a cumpărat-o astăzi. Nu îmi place, așa este.

— Cu cât stau mai mult, cu atât ei îi poate fi mai rău. Îți repet, nu o mai supărați ca să nu fiți pedepsiți.

— Eu nu am supărat-o.

— Îți voi arăta peste câteva zile cine sunt. Acum plec. (M-am uitat în calendarul bisericesc și am văzut că pe data de 24 Iunie este „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”. Înseamnă că cel care mi-a vorbit a fost Botezătorul).

19 Iunie 2004. Azi după-amiază am mers la mama, m-a chemat să-mi dea niște bani fără să-i cer. Face ea ceva într-ascuns de se poartă iar frumos cu mine. Se simte rău și stă mai mult pe pat. Pe fața ei se citește supărarea și nemulțumirea. Nu am pus întrebări și nu am stat mult. M-

am scuzat că am treabă și am plecat pentru că mă irita figura ei.

13 August 2004. Dimineată l-am sunat pe tata și, vechea poveste, i-am cerut niște bani iar el mi-a răspuns că nu are. I-am spus că Dumnezeu știe dacă are sau nu. Și eu știu că are conturi în dolari americani și în lei, că i-a mai dat alți bani lui Robert să termine etajul la casă. Atâta indiferență și răutate este greu de suportat și de iertat! Am sunat la mătușa mea Ana. Aceasta mi-a spus că-mi poate da 500.000 lei și să merg să-i iau. Ajuns la ea mi-a spus că trebuie să accept să lucrez orice chiar dacă sunt bolnav, pentru că posturi de funcționar nu voi mai găsi. Mi-a sugerat chiar să lucrez cu ziua pe unde se poate. A fost și ea foarte aspră cu mine și nu i-a păsat că mă simt rău. De fapt, nu-i pasă nimănui.

— Starea de rău care a apărut în urmă cu câteva luni a început să se agraveze și să se repete tot mai des. Medicii care m-au consultat au dat din umeri.

— Am întrebat-o pe Ana dacă știe ce îmi ascund rudele mele apropiate și am aflat că mama i-a făcut acte de vânzare pentru casă lui Robert, anul trecut, înainte de Sfântul Dumitru. M-a întrebat dacă știam și i-am răspuns că da, cu toate că am aflat în acel moment de la ea. Am rămas calm cât am stat de vorbă amândoi. Am întrebat-o de unde a avut mama banii pentru acte. Mi-a răspuns că nu știe fiindcă ei nu a vrut să-i spună. Șocul veștii l-am resimțit cu putere abia după ce am plecat de la ea. Când am ieșit pe poarta casei, mama tocmai venea să-i aducă vești de la Crețești, unde a fost plecată timp de o lună împreună cu soră-mea; mie nu mi-au spus când au pleacă din București. Am salutat-o și nu m-am oprit, eram supărat și nu voiam să-i arăt că am aflat ce a făcut într-ascuns.

14 August 2004. Azi am mers la biserică, m-am spovedit și m-am împărtășit. Am spus la spovedanie că

sunt supărat pe rudele mele și am arătat motivul. Preotul m-a sfătuit să zic și eu cum a spus Iisus când era pe cruce: „Iartă-i Doamne că nu știu ce fac!”, numai că ei au știut ce fac fiindcă s-au ferit de mine.

20 August 2004. Sfântul Ioan Botezătorul m-a sfătuit să vorbesc cu mama mea în casa Domnului și să o întreb acolo de ce m-a mințit și m-a păgubit, pentru că eu am întrebat-o de mai multe ori de la Crăciun încoace dacă i-a făcut acte nepotului meu și ea mi-a răspuns că nu a făcut încă nimănui acte. Însă nu trebuie să-i spun că am aflat adevărul, spunându-i îi iau povara de pe suflet și mă încarc eu cu ea. Are sufletul slab dacă a putut să facă o faptă ca asta și să o las să-și poarte povara fiindcă este o mare pedeapsă pentru ea. Să aștept să mărturisească singură. Eu și femeia mea să ne spunem unul celuilalt cu ce ne-am supărat reciproc, să ne iertăm cu sufletul și să nu mai vorbim niciodată despre ce a fost. Eu trebuie să am mare grijă pentru că fără să-mi dau seama, de un an încoace, am început să-l îndepărtez pe copilul meu. Trebuie să mi-l apropiu. I-am promis că voi ține seama de tot ce mi-a spus și l-am rugat să mă ierte că uneori, când am vorbit cu ei, am fost aspru. Mi-a răspuns că știe că-mi pare rău.

21 August 2004. Sfântul Gheorghe:

— Cea care ți-a fost sortită acum, într-o viață trecută a avut mare grijă de tine.

— Poți să-mi dai amănunte?

— Este bine să nu știi mai mult, pentru a evita certurile dintre voi. Vreau să faceți un legământ cu mine, tu și copilul vostru.

— Bine.

— Vreau să-mi promiți că vei avea grijă mereu de ea.

— Dar am grijă de ea și am mai promis de câteva ori că voi avea până ce unul dintre noi va părăsi lumea asta.

— Trebuie să nu o mai supărați.

— Eu nu vreau să o supăr, dar când suntem flămânzi, suntem mai agitați. Fără banii de care avem nevoie pentru hrană și leacuri nu putem trăi.

— Trebuie să vă rugați și poate Dumnezeu se va îndura de voi. Nu trebuie să te mai mâniezi pentru că mânia atrage duhurile necurate. Terminați de curățat casa.

— Voi termina.

— Veți vedea că o să vă simți mai bine.

— Da.

— Pruncule, trebuie să-mi promiți că vei avea grijă de trupul tău și că nu vei mai fi încăpățânat. Ai exemple în familia voastră și cred că nu vrei să le urmezi.

— Da.

— Mama ta se va simți mai bine dacă va vedea că faci ce trebuie și-ți îngrijești trupul și sănătatea. Ai nevoie de multă odihnă. Dacă nu vei renunța să te uiți la cutia aceea, nu va fi bine. Nu vei trăi de pe urma ei, știi asta.

— Da.

— Tu caută să te eliberezi de supărarea pricinuită de rude. Doar nu o să fii supărat până la sfârșitul zilelor tale!

— Încerc.

— Nu-ți revărsa supărarea și furia asupra celor de lângă tine. Acum trebuie să plec deoarece ea nu se simte bine.

22 August 2004. Sfântul Stelian:

— De ce mă îndepărtezi copile? Dacă faci asta nu te mai pot proteja. Ți-am mai vorbit o dată prin gura mamei tale. Eu nu am venit să te cert, ci vreau să te ajut. Ce te supără?

— Nimic.

— Eu știu că tu nu spui adevărul acum. Ești nemulțumit. Trebuie să le spui părinților tăi ce te nemulțumește. Nu mai fi încăpățânat pentru că aceasta îți poate face mult rău. Părinții tăi îți sunt alături și te iubesc,

vorbește cu ei. Nu te rogi cum trebuie. Va trebui să mergi mai des la casa Domnului. Nu este nevoie să te rogi mult, dar rugăciunea trebuie spusă din suflet. Ești prea izolat. Singur te izolezi și ești temător. Ți este teamă de lume. Nu este bine. Părinții tăi nu vor trăi o veșnicie și atunci ce vei face? Învăț să trăiești printre oameni, printre copiii de vârsta ta și ai grijă de sănătatea trupească și spirituală. Nu ține în tine nemulțumirile, spune-le părinților tăi pentru că ei pot să te ajute. Vei primi și cealaltă cutie (calculatorul).

— Da...

— Nu fi neîncrezător. Trebuie să crezi cu sufletul și dorințele ți se vor împlini, desigur în timp. Nimeni nu a avut și nu are tot ce își dorește. Cu credință obții din ceea ce dorești, dacă nu tot, măcar o parte, însă fii atent ce îți dorești pentru că nu tot este bun pentru sănătatea și viața ta. Să nu uiți, contează foarte mult ce ceri și cum ceri. Dumnezeu îți poate îndeplini dorințele ce îți sunt de folos, dar și pe cele nefolositoare, sau care îți pot pricinui rău la un moment dat, pentru ca tu să înveți ce îți este cu adevărat folositor sufletului, trupului și minții. Dacă vei face ce ți-am cerut, voi mai veni să-ți vorbesc. Cred că știi amândoi cine sunt?

— Da, am răspuns eu.

După ce a trecut o oră Sfântul Ioan Botezătorul mi s-a adresat din nou:

— Peste o săptămână vei cinsti amintirea mea. Se ține post și cine poate, ține post negru. Vreau ca până atunci să termini de curățat casa și să aduci preotul să o sfințească.

— Și eu doresc asta.

— Tu va trebui, ca de azi înainte, timp de un an să mergi o dată pe săptămână, în ce zi dorești, la casa Domnului. Nu trebuie să te mai mâniezi.

— Am înțeles.

— Eu am spus că este bine să nu-i spui mamei tale, dar pentru a scăpa de povara care îți apasă sufletul, este bine să mergi să-i mărturisești ce te supără. Oricum ea va fi pedepsită pentru ce a făcut. Tu, pruncule, trebuie să le spui părinților tăi ce te supără și trebuie să mergi la casa Domnului. Mama ta este lăsată să trăiască fiindcă plecarea ei din lumea aceasta te-ar distruge pe tine. Deci, caută să te schimbi și îți va fi mult mai bine. Dacă o să văd că faceți ce v-am cerut, o să vă mai vorbesc.

29 August 2004. Azi, de Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, am mers la mama. Am întrebat-o dacă i-a făcut acte lui Robert pentru casă. Mi-a răspuns că da. I-am cerut să-mi arate actul de vânzare-cumpărare, dar a refuzat. I-am spus că mi-a îndurerat foarte mult sufletul și i-am amintit că a greșit față de mine, față de Matei și Georgiana. Mi-a mărturisit că nu a vrut să-mi spună că i-a făcut acte pe casă lui Robert pentru că a vrut să mă pedepsească deoarece în urmă cu 2 ani i-am zis că am schimbat titularul pe actele casei mele și am trecut-o pe Georgiana.

— Înainte de a pleca de la ea mi-a dat un milion de lei.

Sfântul Ioan Botezătorul. Dinara face pentru noi cercetări în trecut. Ochii adevărului. Sfântul Gheorghe. Saria. Demonii. Dumnezeu îi vorbește Georgianeii.

16 Septembrie 2004.

— În ultimele zile ai fost mânios. Ce te-a făcut să fii așa?

— Sunt obosit și nu pot să mă odihnesc bine noaptea pentru că mă trezesc des să urinez.

— Nu te trezești chiar atât de des, în unele nopți eu te-am vegheat și am văzut.

— Adorm greu după ce mă trezesc.

— Te-ai îndepărtat iar de Dumnezeu.

— Îmi pare rău.

— Spui des că îți pare rău, și pentru moment chiar îți pare rău, însă uiți repede. A te căi înseamnă a nu mai repeta o greșeală. Pe mine nu mă supără cum îmi vorbești.

— Nu înțeleg, cum îți vorbesc?

— Fără respect. Vei înțelege că ai greșit abia atunci când vei ajunge în fața Judecătorului Suprem, dar atunci va fi târziu. Lui nu vei putea să-i vorbești cum ne vorbești nouă.

— Când sunt obosit sunt tulburat.

— Ești obosit și tulburat de când ai venit în lumea asta. Ți s-a spus de ce nu ai fost lăsat să te odihnești.

— Da, mi s-a spus.

— Nu ai voință. Partea rea din tine o poți îndepărta numai cu ajutorul voinței.

— Da, știu asta. Am voință...

— Ai voință, dar pentru altceva. Vrei să luncrezi pentru Dumnezeu?

— Desigur.

— Atunci trebuie să te stăpânești și să faci numai ce este pe placul lui Dumnezeu. Copilul tău ți-a arătat de mai multe ori că greșești și te-ai supărat.

— Cred că Matei trebuie să vadă întâi unde greșește el și pe urmă să-l preocupe greșelile mele. Am început să văd și singur cum și când greșesc.

— Atunci pedeapsa va fi mai mare, pentru că, dându-ți seama unde greșești, repeți greșeala.

— Este greu să trăiești în lumea asta.

— Ți s-a spus, fi liniștit o săptămână și vei vedea cifrele.

— Da, mi s-a spus. Eu încerc să fiu.

— Dar nu reușești.

— Trebuie să mă ajute și ei.

— Trebuie să lupți singur. Nu uita că și ispita este

lângă tine mereu. Tu alegi, pe ea sau să lucrezi pentru Dumnezeu.

— Înțeleg...

— De ce nu-ți place muzica?

— Îmi place, însă nu tare fiindcă mă obosește.

— Crezi că atunci când o să vii aici o să ai parte numai de liniște? Nu. Și aici se ascultă muzică; este adevărat, o altfel de muzică. Ai greșit când le-ai impus modul tău de viață. Acum nici copilului tău nu-i mai place să asculte muzică. Atunci când era mic era obișnuit cu ea.

— În prezent, când transcriu acest jurnal, Matei are vârsta de 18 ani și stă toată ziua cu Mp3-ul în urechi, nu se desparte de el nici la școală. Georgiana are și ea un astfel de aparat și de multe ori, noaptea, adoarme ascultând muzică la el.

— În ultimul timp, eu le-am spus să asculte muzică, dar îi atrage mai mult pe amândoi privitul la televizor.

— Acum ce te supără? Te întreb pentru că și azi ai fost agitat.

— Faptul că și ea este agitată și vorbește mult și tare.

— De la tine a învățat să fie așa. De când este lângă tine s-a schimbat și nu în bine. Îți repet, tu ești de vină și vei fi pedepsit pentru asta.

— Dacă îmi va vorbi cu blândețe și nu va mai fi furioasă, voi fi calm.

— Fă tu primul lucrul acesta ca să arăți că nu ți-ai pierdut înțelepciunea. De față cu alții te comporți și vorbești altfel, vrei să le arăți că ești înțelept. Arată că ești înțelept și cu ei ca să nu credem că ești fățarnic.

— Bine, mă voi strădui mai mult.

— Dacă nu înțelegi ce se întâmplă cu tine, mergi în casa Domnului și vorbește cu El, îți va arăta. Ar fi bine să mergi în fiecare zi a Domnului în casa Lui. Te-ai obișnuit să fii mai răbdător și să vorbești mai puțin. Am văzut că

uneori și în casa Domnului ești furios.

— Poate m-a supărat cineva.

— Chiar dacă este așa cum spui tu, trebuie să dai dovadă de înțelepciune și să nu reacționezi. Lasă-i pe ceilalți să greșască. Spune-ți în gând că tu lucrezi pentru Dumnezeu și faci numai voia Lui. Cu cât vei fi mai blând, cu atât mai mult îți vei atrage binele. Ți s-au deschis niște porți acum, vezi să nu ți le închizi singur.

— Voi ține seamă de ceea ce mi-ai spus.

— Copilul vostru de când merge la acel tămăduitor de minți s-a schimbat și nu mai lucrează pentru Dumnezeu. Era mult mai afectuos și grijuliu cu mama lui. Acum a devenit mai nepăsător și lucrează mai mult pentru el. Și Matei are nevoie de ajutor de la Dumnezeu.

— Sigur că are.

— Trebuie să vorbesc și cu el.

— Cred că doarme.

— Eu știu că nu doarme.

— Mă duc să văd.

Am intrat în dormitor. După cum stătea Matei pe pat, eram convins că doarme. M-am întors în sufragerie.

— Eu cred că acum doarme. Nu te supăra, poți să-i vorbești diseară?

— Da. Astăzi a fost foarte tulburat.

— Cred că este prea obosit.

— Încăpățânarea nu-l lasă să vadă binele de care are nevoie trupul și sufletul lui. Bine, îi voi vorbi mai târziu.

29 Septembrie 2004 Ieri, Dinara i-a spus Georgianeii că a căutat pentru mine pe cineva care m-a cunoscut în trecut și mă poate ajuta. La ora 0 și 30 a venit un spirit care a spus că se numește ochii Adevărului și a fost vraci. Eu eram conducătorul tribului, undeva în Africa, și el mă sluzea pe mine. Nu a putut să-mi spună exact când am trăit. Cea cere mi-a fost soție atunci, acum îmi este mamă.

Se numea Vorbă Alunecoasă iar eu purtam numele de Suflet Adânc, adică suflet profund. Atunci, ca și acum, mă rugam la spiritele bune. Eu am luat-o de nevastă pe Vorbă Alunecoasă cu toate că spiritele mi-au spus că nu mi-a fost sortită. Vraciul era cel care îmi comunica ce spuneau spiritele. Vorbă Alunecoasă a dorit să fiu numai al ei și a reușit pentru că avea o mare putere. Am avut mai mulți copii împreună pe care ea i-a ucis după ce s-au născut. Am fost un om bun până să o iau de nevastă, după aceea am făcut și greșeli. Este posibil ca cea care îmi este mamă în prezent să mă urmărească și în viețile următoare. Pot scăpa de ea numai dacă acum voi aduce pacea. Ea ar putea fi iar lângă mine dacă ar face bine, însă deja a făcut rău.

— Tu poți să mă ajuți cu ceva?

— Da, cu condiția să aduci pacea.

— Este greu de adus pacea în familia mea pentru că toți sunt ascunși, sunt vicleni și mint. Nici între Georgiana și rudele ei nu pot aduce pacea pentru că acestea vor să nu le mai cerem niciun fel de ajutor. Eu mă abțin să le mai spun adevăruri supărătoare, dar tot nu mă au la inimă.

— Trebuie să fii bun.

— Mă străduiesc. Poți să vezi ceva pentru mine?

— Întâi trebuie să cer voie.

— Ai putea să vezi niște cifre pentru mine?

— Voi încerca dacă mi se va da voie, însă ai putea să le vezi și singur.

— Cum?

— Când este Lună Plină.

— Este deja.

— La mijlocul perioadei, în a patra zi.

— Și ce trebuie să fac?

— Cu o seară înainte, la miezul nopții, trebuie să iei apă dintr-un lac sau de undeva de unde nu a luat nimeni înaintea ta, și să o pui într-un vas care să nu fie din metal.

Vasul trebuie să-l așezi afară, neacoperit pe timpul nopții, dar nu trebuie să-l atingă razele soarelui în zori.

— Am înțeles, îl voi acoperi cu un capac înainte de răsăritul soarelui.

— Iar la miezul zilei vei putea vedea în el, după ce vei pune 3 cărbuni. Atunci puteai să vezi, cred că poți să vezi și acum.

— Bine, voi face cum spui tu.

— Înainte de a face acest lucru, voi veni să-ți mai spun.

— Nu ar fi mai bine să vezi tu pentru mine?

— Dacă mi se va da voie, voi face eu asta.

— Ce poți să-mi mai spui?

— Ai trăit mult atunci.

— Cum ai ajuns vraci?

— Am învățat de la mama mea.

— Deci se transmitea de la mamă la copil.

— Da.

— Ai avut nevastă?

— Nu, pentru că nu aveam voie. Numai femeile vraci aveau voie să aibă soț.

— Înțeleg. Bine, Ochii Adevărului... De când ne-am cunoscut, te-ai mai întrupat?

— Nu.

— Este ora două noaptea, suntem obosiți. Dacă nu te superi, vorbim mâine.

— Cum dorești.

30 Septembrie 2004, seara. În urmă cu ceva timp, am rugat-o pe Dinara să afle dacă părinții Georgianeii au vreo datorie karmică față de ea, sau dacă ea le este datoare, pentru că nu înțeleg comportamentul lor. Acum, Dinara a venit să ne spună ce a aflat.

Tatăl Georgianeii a fost într-una dintre viețile trecute, în care s-au întâlnit, un conducător barbar, foarte crud și

sângeros. Fratele lui, Gicu, pe care l-a iubit cel mai mult dintre frați, i-a fost soție, iar ceilalți 3 frați i-au fost ajutoare. Cel care îi este tată Georgianeii, în trecut i-a omorât părinții și ei i-a tăiat limba pentru că a aruncat asupra lui un blestem mare și anume să se întâlnească toți cei 5, care acum sunt frați, și să rămână orfani. Atunci Georgiana împreună cu cei 4 frați ai ei au rămas orfani de ambii părinți. Tatăl ei, pentru că a fost cel mai crud, în această viață a suferit și va suferi cel mai mult. Dacă părinții ei nu se liniștesc cu răutățile, vor muri din cauza gurii ei, pentru că ea are sufletul mai puternic decât al lor și-i va pedepsi aducându-le aminte mereu că sunt părinții și trebuie s-o ajute.

— Când s-a născut Georgiana, cel care acum îi este tată nu a mers să o vadă la maternitate pentru că era supărat și a zis că fata este belea la casa omului. Sufletul lui știa ceva și într-un fel i-a fost teamă. După 3 zile i-a trecut supărarea și a mers să o vadă. Georgiana nu a fost belea pentru părinții ei, a fost un copil bun și i-a ajutat cât a stat lângă ei.

— După ce am aflat ce ne-a povestit Dinara, am înțeles și gestul lui Alexandru care, atunci când copiii erau mici, a împletit un bici din fâșii de piele ca să-i sperie.

Dinara încă nu a reușit să afle ce relații au fost în trecut între Georgiana și mama ei. Urmează să mai facă cercetări.

10 ctombrie 2004. Azi Georgiana a primit de la Procuratură o comunicare scrisă prin care este anunțată că a fost scoasă de sub urmărirea penală. În sfârșit, putem să respirăm ușurați după 3 ani de așteptare chinuitoare!

Ora 23 și 30. A venit iar ochii Adevărului. Vrea să mă învețe să fac un ritual la miezul nopții.

Îmi trebuie niște culori ce pot fi aplicate pe piele; dacă nu am astfel de culori, mi le pot închipui.

Trebuie să fiu îmbrăcat în alb, să nu fie în încăpere foc deschis, cu flacăra, și să nu mai vorbesc cu nimeni. Mă gândesc la ceea ce vreau să aflu, apoi spun Tatăl Nostru și cu mâna dreaptă îmi trasez culorile imaginare pe frunte, pe obrazul drept sau pe partea dreaptă a pieptului, în continuare pe obrazul stâng sau pe partea stângă a pieptului. În timp ce trasez culorile spun în gând:

alb - divinitate, galben - căldură sufletească, portocaliu - sănătate, roșu - dragoste, verde - speranță, albastru - bogăție sufletească, alb - bogăție de la Dumnezeu (spirite superioare).

După ce termin de trasat culorile pe frunte spun: pentru dreptate. Obrazul drept: pentru adevăr. Obrazul stâng: pentru inimă sau suflet. În continuare unesc palmele ca la rugăciune și le așez în dreptul plexului solar, apoi ridic mâinile spre cer, ca într-o rugă, și spun: facă-se voia lui Dumnezeu, a sfinților și a îngerilor! Duc iar palmele la plex și spun: pentru spiritul meu. Fac asta de 3 ori. Tot fără să vorbesc, pun apă neînchepută într-un vas din lemn sau lut și duc vasul afară, apoi șterg cu mâna fiecare culoare imaginară de pe frunte, de pe partea dreaptă și de pe partea stângă a obrazului sau pieptului. Dimineata, înainte de răsăritul soarelui, acopăr vasul cu un capac din lemn.

2 Octombrie 2004, ora 24. A venit iar ochii Adevărului. M-a pus să repet ritualul și mi-a cerut să aduc castronul cu apă în casă. Am așezat castronul pe tocătorul de lemn, am dat capacul la o parte și am privit în interior.

— Ce vezi în apă? m-a întrebat spiritul.

— Sincer, nu văd nimic.

— Bine... voi privi eu. Văd o bufniță în centru. Ți trebuie înțelepciune. Dacă vei reuși să o găsești, vei putea să-ți armonizezi sufletul cu mintea și trupul. De asemenea, vei reuși să te faci plăcut celorlalți și ți-i vei apropia.

Bărbatul pleșuv: nu este un om vesel. Îți este dușman. Capul se transformă, este când pleșuv, când felină. Trebuie să-i descoperi vicleniile și să nu te mai lași păcălit. Ai sau vei avea un sfătuitor bun, care, asemeni câinelui, te va apăra și te va ajuta. Trebuie doar să-l vezi fiindcă se află în urma ta. Văd un cap de copil care poartă cunună. Acest copil are niște greutate și trebuie să-l ajuți să le facă față. O femeie cu un copil în brațe: poate vine la cineva un copil sau trebuie să faci bine unui copil. Roagă-te să ai înțelepciune. Poți căpăta căldura sufletească a unui bărbat, dar trebuie să fii înțelept. Îți vei rezolva problemele de sănătate. Copiii sunt speranța. Ajutând un copil îți ajuți speranța, fie că este copilul tău sau al altuia. Să nu disprețuiești suferința unui copil, oricât de mică ar fi, pentru că acesta nu poate trece toate pragurile fără ajutor. Trebuie să-i înveți pe copii și trebuie să-i dai oricărui om speranță, dacă are nevoie, fie și cu vorba. Dacă vei ajuta un om aflat la necaz, îți va fi și ție mai bine. Și nu uita, vorbele sunt ca pietrele, să fii atent cum le folosești pentru că se pot întoarce împotriva ta. Este bine să spui adevărul, dar contează și felul în care îl spui. Folosește înțelepciunea. Acum aruncă un tăciune în vasul cu apă. Da, necazurile vor începe să se îndepărteze de tine. Girafă și trifoi: un copil cu mult noroc, care, dacă va fi și credincios, va realiza multe în viață. Cap de cal: ai libertatea să faci ceea ce dorești în gândire și în felul de a vorbi. Dacă vei ști cum să vorbești, cum să folosești libertatea, vei avea de câștigat. Urmează o lungă perioadă de schimbări în bine, mari și mici. Acum desenează cu degetul un cerc în vasul cu apă. (Apa s-a rotit de 10 - 12 ori). Binele va veni la tine încet, dar sigur. Credința pe care o ai în prezent te va ajuta mult. Eu nu pot să văd semnele care te interesează pe tine (cifrele câștigătoare la loto), deoarece nu le cunosc.

3 Octombrie 2004. După-amiază am mers împreună

cu Georgiana la Spitalul de Urgență, mama a făcut un puseu de tensiune ieri și Robert a internat-o acolo. Are amorțită partea stângă a capului și nu se mai poate sprijini bine pe piciorul stâng.

4 Octombrie 2004, ora 22. Sfântul Gheorghe:

— Dumnezeu i-a arătat că s-a îndurat (i-a fost închis dosarul penal), dar voi nu v-ați bucurat pentru ea.

— Eu m-am bucurat, însă Matei este copil și nu înțelege.

— Tu ai fost singurul care te-ai bucurat sincer, noi am văzut. Ceilalți au respirat ușurați, însă pentru altceva. Dacă Dumnezeu a ajutat-o, înseamnă că a iertat-o fiindcă a văzut că s-a căit și o va ajuta și de acum înainte. Ești tulburat acum. De ce?

— Pentru că Matei refuză să ne spună ce-l supără și nu vrea să meargă devreme la culcare. Nu îmi place nici cum îmi vorbește.

— Dacă nu vrea să înțeleagă ce îi spuneți voi, Dumnezeu îl va face în alt mod să se schimbe și nu-i va fi pe plac. Voi vorbi și eu cu el în una din zilele următoare. Tu vorbește-i blând și cu fermitate. Asta va fi o palmă pentru el.

— Așa voi face.

— Mama ta a scăpat de data asta pentru că ți-a spus ce-ți ascundea. Dacă tu nu ai fi întrebat-o, ea nu ți-ar fi spus și acum nu mai era în lumea asta. Noi te-am sfătuit să nu o întrebi.

— Este adevărat, dar am întrebat-o pentru a scăpa eu de tensiunea nervoasă.

— Îi va fi mai bine dacă nu te va mai minți și nu-ți va mai ascunde ceea ce tu trebuie să știi. Nu a scăpat de pedeapsă.

— Am înțeles.

— Femeia ta va încerca să se împace cu părinții ei. Te

va surprinde cum le va vorbi și ce le va spune. Va fi păcatul lor dacă nu vor dori s-o ierte și s-o ajute. Tatăl ei este mânios pentru că știe că a pierdut locul pe care îl avea în inima ei. Tu, pentru că o aperi, ai trecere înaintea lui. Chiar dacă părinții ei sunt supărați pe ea, asta nu înseamnă că nu-i mai iubește.

— Înțeleg.

— Trebuie să o ajuti în continuare și să vă bucurați.

— Cu siguranță o voi ajuta.

— Fii înțelept și binele pe care ți-l dorești va veni la tine. Acum trebuie să plec. Vom mai vorbi.

7 Octombrie 2004. Dinara:

— Matei te-a ajutat în decursul a 3 vieți, mi-a spus spiritul.

— Mi-a fost și mamă?

— Da, însă tu îi ești dator pentru cele 3 vieți. O dată te-a salvat de la înfometare și te-a ținut pe lângă el ca prieten. În a doua viață te-a salvat punându-și sigiliul pentru a fi iertat fiindcă erai hoț. În a treia viață ai fost prieteni, dar tu l-ai furat și el te-a iertat.

— Nu înțeleg de ce nu vrea să comunice și să fie mai deschis cu noi, părinții, și în special cu mine.

— Pentru a nu vă supăra. Știe că dacă vă spune adevărul despre ce îl supără, vă întristează. Așa proceda și în trecut. Acum el nu mai știe, însă i-a rămas imprimat în spirit. Nu suportă să vadă murdare vase din care mănâncă, sau că acestea nu sunt spălate bine.

— Ce drăguță ești tu... Dacă i se pare că farfuria nu este curățată bine, poate să o spele și singur, are 14 ani și tu ne-ai spus că la vârsta de 15 ani era conducătorul sau stăpânul unui oraș.

Ochii Adevărului a văzut aceste semne - el nu știe că se numesc cifre:

10 - de culoare galbenă.

4 - albastru.

27 - roșu.

28 - roșu.

6 - alb și 5 - albastru = 11 alb.

20 - verde

14 - roșu încercuit și strălucitor.

33 - albastru

Mai vede și alte cifre, dar nu sunt așezate, se rotesc.

14 Octombrie 2004. La tragerea loto 5/40 au ieșit câștigătoare doar 3 cifre din cele văzute de ochii Adevărului: 4, 14, 33.

16 Octombrie 2004. În vis, Tata-mare, după ce a stat de vorbă cu Georgiana și i-a spus să nu mai poarte cerceii făcuți de el pentru mama ei din aurul luat în timpul războiului de la un soldat ucis, pentru că nu știe ce suflet a avut acel om, i-a deschis o ușă. Într-o încăpere luminoasă și goală se afla o femeie voinică, cu chip plăcut. Aceasta i-a spus Georgianeii:

— Nouă ni s-a făcut milă de tine și vrem să te ajutăm. Uite, am aici o legătură cu chei pe care ți le voi da ție. Una îți va fi de folos să nu mai suferi de foame, cu alta vei deschide orice ușă vei dori. Cea de a treia te va ajuta să-ți tămăduiești bolile trupului, iar cu a patra vei obține tot ce dorești.

— Dar pentru Matei și Remus? a întrebat ea.

— Și pentru ei. Mai am o cheie pentru ușa pe care o vezi, dar eu nu am voie să o descui. Îți dau ție și această cheie, nu-ți fie teamă să o folosești.

— Dacă este pentru ceva rău?

— Nu este pentru ceva rău, este pentru ceva bun, numai că eu nu am voie să văd.

— Bine, a spus Georgiana și a luat cea de-a cincea cheie.

19 Octombrie 2004. Dinara a adus-o pe Ilinca, mama

mamei mele. Aceasta se bucură și se pregătește să o întâmpine pe fiica ei cea mică. Dintre surorile ei, mama va pleca prima. Mai poate rămâne puțin timp cu condiția să se spovedească, să ceară iertare tuturor celor cărora le-a greșit și să mă ajute pe mine.

Ora 24. Ochii Adevărului mi-a dat următoarele cifre:

45 - verde.

22 - alb.

1 - albastru.

20 - galben palid.

37 - albastru-alb.

39 - roșu.

23 - albastru.

34 - galben intens.

21 - verde tonic.

20 Octombrie 2004. Hanna este fericită. A fost și s-a rugat la Dumnezeu ca să se facă dreptate.

Nu este cinstit ca cel care ne-a fost fiu - Ian - să-mi ia totul și în această viață fără să plătească pentru răul făcut. Robert, căci despre el este vorba, este supărat și nemulțumit că trebuie să aibă grijă de mama care este foarte bolnavă și neputincioasă.

21 Octombrie 2004, ora 21. Georgiana a intrat în transă în timp ce eu eram în bucătărie.

— Vino, cineva vrea să-ți vorbească, mi-a spus Matei.

— În urmă cu două zile mi-au spus că nu ne va mai vorbi nimeni prin gura ei.

Am mers în sufragerie.

— Aici nu este lumină, mi-a spus un spirit care nu și-a dezvăluit identitatea.

Am aprins toate becurile de la lustră.

— Nu în încăpere, în suflete. Ea are sufletul luminos, dar al vostru este în întuneric. De ce nu vreți să ieșiți la lumină?

— Vrem. Cum să facem?

— Bunătatea și mila aduc lumina în suflet. Este ușor. Ce știți să faceți cel mai bine?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Să fiți buni, darnici, nepăsători, mânioși...?

— Eu lupt cu partea cea rea din mine și cu mânia, numai că uneori nu reușesc să le înving.

— Ți s-a spus de mai multe ori, cheamă-l pe Dumnezeu sau pe Fiul Lui în sufletul tău atunci când te mâniezi.

— Așa fac, totuși nu reușesc tot timpul.

— Înseamnă că nu ai atâta credință cât trebuie. Poate că nu știi să te rogi. Ea se roagă cât voi toți, nu mult, ci cu putere, cu dragoste.

— La cine te referi când spui voi toți?

— La toate rudele voastre.

— Înțeleg.

— Ce te-a supărat?

— Că se preface că nu mă aude.

— Dar tu ne auzi pe noi?

— Știu că nu vă aud tot timpul. Este greu de trăit în lumea asta. Nu mă vait, dar sunt tot felul de ispite care ne tulbură.

— Tu zici că noi o ajutăm numai pe ea. Noi vă ajutăm pe toți, însă ea este cea care are mai multă credință decât voi și știe cum să se roage. Vei primi și tu un semn, nu mare, când vei merge la casa Domnului. Dacă îl vei vedea înseamnă că ești pe drumul cel bun și vei putea să vezi și cifrele acelea. Dacă nu îl vei vedea, trebuie să te rogi mai mult. Sunt oameni care se roagă foarte mult toată ziua.

— Poate călugării în mănăstiri.

— Mai sunt și alții. Ea va vorbi până în ultima ei clipă de viață. Cu vorba a făcut mult bine și va mai face. Acesta este darul ei. Nu trebuie să te superi că vorbește mult. Și

când spune vorbe care te supără, ea spune adevăruri.

— Știu, dar ar fi bine să nu le mai repete atât de mult pentru că le cunosc și eu foarte bine. Știu ce greși am făcut.

— Chiar știi?

— Am mai spus, am început să văd unde, când și în ce fel am greșit și nu este nevoie să-mi amintească mereu de ele.

— Noi o ajutăm, trebuie să faceți și voi la fel. Dacă se va întrema, vă va ajuta și ea... până când a fost hotărât să ajute. Fii atent cum vei vorbi mâine când vei merge la mama ta.

— Voi fi.

23 Octombrie 2004. Azi am fost la mama, ea m-a chemat. Este foarte tulburată și schimbată mult în rău. Nu o doare nimic trupește, dar geme și se vaită întruna. Zice că este bolnavă și are „pofte” pe care nu i le satisface nimeni. Nu vrea să ceară nimănui iertare. Acum se plânge atât de Robert cât și de Loredana. Nu vrea să mănânce ce-i dau aceștia ci numai ce pofteste ea, dar se alege numai cu pofta. Am întrebat-o dacă pe actul de vânzare al casei a trecut-o și pe Loredana și mi-a răspuns că da. M-am supărat și mai mult pe ea. M-am ridicat să plec și când să ies pe ușă mi-a spus să trag un sertar de la dulap și să iau banii care se află în el. Am luat banii, am salutat-o și am ieșit pe ușă fără să aștept să aud ce dorea să-mi mai spună. Era suficient ce auzisem de la ea și asta pentru un timp îndelungat, nu pentru o zi sau o săptămână.

Când am ajuns acasă, Georgiana s-a înfuriat deoarece a vrut să aduc mai mulți bani. Eu eram oricum destul de supărat. Mi-a cerut să-i pun la încălzit mâncarea. I-am răspuns că poate să facă și ea acest lucru. Mi-a cerut să-i fac clătite. I-am răspuns că nu mă simt bine, pentru că acesta era adevărul, și vreau să mă lase în pace cu toanele

ei. A luat un cuțit de bucătărie și a cioplit cu el marginile servantei, apoi a zgâriat ușile de la servanță și bibliotecă. A făcut semne cu cuțitul și pe perete. I-am cerut pe un ton blând să lase cuțitul din mână, dar m-a amenințat și pe mine cu el. Am spus că sun la Salvare să vină să o ducă la Spitalul nr. 9, însă tot nu s-a liniștit. Am insistat cu blândețe să lase cuțitul din mână și după ce mi-a tăiat un pulover cu el l-a pus pe masă. Mie îmi curgeau lacrimile de supărare, însă ei nu-i păsa. Mi-am păstrat calmul în tot acest timp, și vorbindu-i cu blândețe, am reușit să o prind de mâini și să o arunc pe canapea. Am mângâiat-o pe cap și încet-încet s-a liniștit. S-a rugat la Dumnezeu cu voce tare și mi-a cerut să tămâiez în toată casa. Am tămâiat, iar când m-am așezat din nou lângă ea mi-a spus că în același timp cu mine au venit și demonii de la mama mea. Nu am înțeles de ce nu a venit niciun spirit bun să o ajute. Astăzi a avut un comportament înspăimântător de urât.

La ora ora 24 și 30 a venit un spirit benefic, dar i-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu niciunul dintre ei. A insistat să-l ascult:

— Eu sunt ursitoarea cea mai miloasă. Am venit să te ajut. Ai sufletul răvășit. Mi s-a permis să vin timp de 7 seri.

— Mi-a făcut câteva incantații și cu mâinile a trimis asupra mea lumina lui Dumnezeu.

— Poți să mă chemi când dorești. Numele meu este Saria, să nu-l spui nimănui niciodată. (Numele notat în jurnal este modificat).

— Așa voi face.

Am reușit să mă liniștesc și am mers la culcare.

24 Octombrie 2004, ora 1. Saria:

— Am venit din apă și din lumină să-ți aduc pacea divină. Din apă și din lumină primește pacea divină. Primește în sufletul tău tot ce este bun de la Dumnezeu. Tot răul din sufletul tău aruncă-l într-un hău. Să fii

binecuvântat și să ai sufletul curat. Nicio vorbă, niciun gând, nicio faptă din pământ să nu ajungă la trupul tău dacă-i venit din rău. Tot ce-i cald și luminos sufletul să-ți lumineze, trupul să ți-l ostoieze, mintea să-ți înțeleptească, dușmanii să risipească. Liniștea să se pogoare și sufletul să-ți fie ca cerul plin de soare. Cine-ți va dori de bine, sufletul să și-l aline, cine-ți va dori de rău, să-l ajungă pedeapsa lui Dumnezeu. De ești bun și iubești, răsplată mare să primești. Nimic rău să nu se apropie de tine, inima să ți-o tulbure, mintea să ți-o răsucească, fiindcă îl va paște mare pedeapsă. Eu sunt mică, Dumnezeu e mare, de aceea vei avea cătare. Roagă-l pe Dumnezeu să caute în sufletul tău și tot ce-i rău să risipească, sufletul să-ți ostoiască, tot ce-i bun să se coboare, cu vorbe bune inima să ți-o aline și să-ți dăruiască numai zilele senine. Puterea lui Dumnezeu să fie în sufletul tău, dușmanii să-i nimicești, sufletul să ți-l liniștești. Din apă și din lumină să se coboare pacea divină. Ochii tăi să fie limpezi, sufletul precum ți-s ochii, vorbele ca mierea, trupul să-și recapete puterea. Boală-n trup de ai acum, să dispară ca un fum. Sufletul de ți-i mâhnit, pace să primești de la cel iubit. Sufletul de-ți este greu, să ți-l ușureze Dumnezeu. Tot ce făptuiește, tot ce vorbește omul rău, pentru sufletul tău, va fi auzit de Dumnezeu și-l va arunca în hău. Pacea și liniștea divină să vină în inima ta lipsită de vină. Liniștea și bunătatea să-ți aducă sănătatea. Nimeni să nu prigonească sufletul tău că-l va pedepsi Dumnezeu. De te vei ruga mereu, să-ți ajute Dumnezeu, de te vei ruga cu spor, sufletul să-ți fie ușor. Alungă din trupul tău tot ce-i murdar și rău și primește tot ce-i bine de la Dumnezeu. Sufletul liniște să aibă, trupul vlagă, mintea înțelepciune, inima bunătate, și de le vei avea pe toate, putere vei căpăta de la Dumnezeu și în viață vei răzbate; cu inima vei răzbate și în trup vei avea sănătate dacă vei face numai cu sufletul dreptate. Ai sufletul chinuit, să fii

ostoit. Mintea să fie înțeleaptă ca inima să fie dreaptă. Tot ce-i rău să fie alungat, iar cel care ți l-a aruncat să cadă în propriul păcat. Cine te-a mâhnit să nu scape nepedepsit, pentru că eu ți-am ursit și ți-am prorocit. Cine ți-a spus vorbe grele, să fie luat de vânt odată cu ele, ca acestea să nu te atingă și liniștea în suflet să ți-o stingă. Din apă și din lumină să ai parte de pacea divină. De vei ajuta, Dumnezeu înmiit îți va da. Inima să-ți fie bună și din ea să-ți faci cunună, toată viața în tine să strălucească și norocul nicio clipă să nu te părăsească. Tu pe nimeni să nu părăsești, de ispite să te ferești, speranță și dragoste să dăruiești ca lumină de la Dumnezeu să primești. Lumina te va vindeca, mintea ți-o va desfăta și sufletul ți-l va încânta. Judecată luminată, inimă netulburată, suflet neprihănit, astea toate eu ți le-am ursit. Acum voi pleca. Să fii iubit și de nimeni să nu fii părăsit, nici de vorbă nici de gând și dorințele să ți le împlinească Dumnezeu pe rând. Soarele deasupra ta mereu să strălucească, inima să-ți înveselească, mintea și sufletul să-ți lumineze, nicio vorbă sau faptă să nu te mai mâhnească, iar dragostea lui Dumnezeu mereu deasupra ta să strălucească.

27 Octombrie 2004. Ieri și azi, Georgiana mi-a spus că simte că foarte curând va fi cutremur de pământ în țara noastră. Am căutat să o liniștesc, dar nu am reușit. Seara a intrat în transă. Eu eram în bucătărie când Matei a venit să-mi spună că mama lui a leșinat și zâmbește. Mi-am dat seama că au venit iar demonii și am mers imediat în sufragerie. M-am așezat pe pat lângă ea și i-am întrebat cu asprime în glas:

- Ce vreți?
- Îți place ce a făcut în casă?
- Nu mă speriați. Nu-mi este teamă de voi. O să vă alunge Dumnezeu.
- Noi suntem puternici. Vă facem să vă mâniați, să

vă urăți, să vă ucideți între voi.

— Știu ce puteți să faceți, dar asupra noastră nu aveți nicio putere. Mergeți la cei de la care ați venit.

— Știi cine ne-a trimis?

— Știu, mergeți la cea care va trimis. Azi, de ziua Sfântului Dimitrie Basarabov nu aveți ce căuta aici.

— Am venit pentru că ei i-a slăbit puterea.

— O va întări iar Dumnezeu. Sunteți blestemați și așa veți rămâne în vecii vecilor.

— Nu ne pasă, avem mulți supuși, chiar mai mulți decât cei care sunt credincioși.

— Dumnezeu este mai puternic decât voi.

— Privește ce se întâmplă în jurul tău.

— Mama mea nu va mai trăi mult. După ce va părăsi lumea aceasta, nu va mai avea cine să vă trimită la noi.

— Depinde ce va spune pe patul de moarte.

— Nu vom veni să o vedem.

— Atunci depinde de urările pe care le va face.

— Matei, te rog, adu-mi acatistul Sfântului Vasile.

Demonii au amuțit. Am început să citesc rugăciunea Sfântului Ciprian și Georgiana a ieșit din transă înainte de a o termina.

În următoarele ore am fost tulburat, la fel și Georgiana. Eram tot în bucătărie când m-a chemat iar Matei.

— Trebuia să veniți atunci când a distrus mobila, i-am reproșat eu celui care m-a chemat.

— Lemnul are suflet?

— Poate că are... de ce nu ați apărut-o?

— Pentru că a pus mâna pe cuțit.

— Trebuia să nu o lăsați să facă ce a făcut, trebuia să o opriți, ori ați lăsat-o cu intenție?

— Ești foarte tulburat.

— Sunt. Tu cine ești?

— Nu-ți voi spune pentru că nu ești smerit. Trebuie să înveți smerenia.

— Dacă nu-mi spui cine ești, nu mai vorbesc cu tine. Am ieșit din încăpere, dar ușa a rămas deschisă.

— Vino înapoi, altfel voi scoate sabia din teacă.

M-am întors. Eram nervos.

— Acum mă ameninți?

— Cum îndrăznești să-i vorbești așa unui înger al Domnului?

— Eu nu știu cine ești, de fapt nu știu cine sunteți.

— De multe ori ai spus că știi.

— Doar presupun, sau vă cred pe cuvânt, cum spunem noi, oamenii.

— Ești foarte tulburat.

— Este adevărat.

— Ce motive ai?

— Le cunoști.

— Nu, spune-mi-le tu.

— Tot ce s-a întâmplat în ultimul timp.

— Trebuie să fii smerit și să te rogi mai mult.

— Mă rog, voi știți asta.

— Ea are mai multă credință decât tine.

— Știu asta și mă bucur pentru ea.

— Trebuie să o ajuți.

— Dar o ajut.

— Până la sfârșitul vieții tale.

— Voi știți că așa voi face. Nu trebuie să-mi amintiți mereu.

— Ajut-o să se întrezeze și pe urmă vă va ajuta și ea.

— Însă am nevoie de arginți pentru hrană, leacuri... deja știți asta de mult timp.

— Dacă Dumnezeu îți va da o sumă mare de arginți, poți să promiți că-i vei da ei pe toți?

— Cred că aș putea să fac și acest sacrificiu, cu toate

că-mi este puțin teamă.

— Că te va părăsi?

— M-a amenințat de multe ori.

— Cum poți să crezi așa ceva? Ea va împărți din bani celor care nu au, îi va da chiar și mamei tale. Va păstra și pentru voi și va dori să vă mutați în altă casă. Dacă nu vă vor ajunge banii să vă luați altă casă, o va schimba pe aceasta în care locuiți.

— Și eu aș face la fel.

— Deci, faci promisiunea?

— Da, promit.

— Nu mie, ci lui Dumnezeu. Mai sunt câteva ceasuri până la sfârșitul zilei. Mai gândește-te.

— M-am gândit.

— Dacă ți-e teamă să-i dai ei toți banii, poți să promiți că le vei lua tot ce-și doresc.

— Am înțeles.

— Dar când vei face promisiunea să ai sufletul curat.

— Da, așa voi face.

— Să înveți să fii smerit până îți voi vorbi iar.

— Ce înseamnă să fii smerit?

— Să taci și să asculți.

— Bine, am înțeles.

— Acum voi pleca.

— Ne-ai mai vorbit?

— Da. Eu i-am arătat în vis că am băgat sabia în teacă, după care ea a primit vestea cea bună. Știu că voi credeți că Dumnezeu a salvat-o, dar rudele ei nu cred. Să fiți siguri că Dumnezeu este cel care a salvat-o și nu oamenii.

— Suntem siguri.

— Nu uita ce ți-am spus.

— Nu voi uita.

Cel care mi-a vorbit a fost Arhanghelul Mihail.

Ora 23 și 34. Cutremurul de pământ, pe care Georgiana l-a anticipat, a avut magnitudinea 6 grade pe scara Richter și a durat 15 - 20". Georgiana s-a speriat foarte tare, însă mă bucur că nu s-a întâmplat nimic rău. M-a surprins faptul că Matei a fost foarte calm și nu s-a speriat. Dinara era cu noi, însă nu a simțit nimic, nici înainte și nici în timpul cutremurului. Și-a dat seama că se întâmplă ceva grav după felul în care se ruga Georgiana.

— A doua zi a sunat numai mama să vadă ce facem. A vorbit cu Georgiana și când aceasta a început să-i povestească cum s-a rugat în timpul cutremurului, a închis telefonul.

31 Octombrie 2004, ora 23. A venit un spirit care a spus că se numește DIL AR RAM și mi-a fost tată de 5 ori, ultima oară în Persia, înainte de apariția creștinismului. De atunci nu a mai venit în această lume fiindcă nu a dorit. În ultima întrupare a ajutat mult și a împărțit dreptatea, a avut rang mare, al doilea după conducătorul de atunci. De câțiva ani încearcă să se apropie de mine, dar nu l-au lăsat lucrurile din jurul meu care sunt încărcate cu energie negativă. În ele vede tot felul de chipuri și aude tot felul de voci cum se ceartă. I-am explicat că părinții mei s-au certat și s-au șicanat reciproc în ultimii 25 de ani. M-a rugat în ziua următoare Matei să rămână acasă deoarece are o sabie la spate, nu îndreptată cu vârful spre el, oricum reprezintă un pericol ascuns. Matei are în față două drumuri, însă nu a ajuns la răscruce. Dispune de multă înțelepciune numai că nu și-o folosește. Eu am în fața mea o plasă care mă împiedică să văd, asta se întâmplă iar de 2 ani. Ca să o pot îndepărta trebuie să fiu liniștit. În viața mea doar 3 ani am reușit s-o dau deoparte. Cineva mi-a întins această plasă, poate tatăl meu, ori poate mama mea, încă nu știe precis care dintre ei. La spatele meu se află o prăpastie. Georgiana ține în față, la picioare, o sabie. În

funcție de cum o va folosi, va reuși să se descurce în viață. La spate ține ceva bun, care ar întrista-o să afle în ce constă. Acel ceva de la spate se află și în fața ei, dar la o distanță mai mare.

— În vremea în care a trăit, oamenii luau hotărârile în funcție de poziția soarelui, a lunii și a stelelor. O să mă învețe să-mi fac zilnic piramida, dar trebuie să mai cerceteze ca să vadă cum am sufletul, mintea și trupul. Dorește să mă ajute. Când am fost fiul lui în Persia aveam o intuiție puternică și puteam să prevăd tot ce urma să mi se întâmple bun sau rău.

8 Noiembrie 2004, ora 19 și 30. Dinara ne-a spus că ochii Adevărului a stat mult timp cu noi, dar a aflat că este un spirit care poate face mult rău. Acesta a văzut că uneori ne certăm în casă iar unele dintre rudele mele mă supără. El crede că toți vor să-mi facă rău, de aceea s-a hotărât să-i pedepsească. În viața întrupată a ucis mulți oameni cu practicile lui. Dinara a zis că este bine să nu mai vină. Le-am spus Dinarei și Georgianeii că voi vorbi și eu cu el. După câteva minute ochii adevărului era în cameră, într-un spațiu diferit de cel în care se afla Dinara. I-am explicat spiritului că eu îmi iubesc femeia și copilul chiar dacă ne certăm. Nu le doresc răul și de asemenea nu doresc răul nici rudelor mele care m-au supărat. Noi ne rugăm la Forța Divină pentru sănătatea tuturor, inclusiv pentru cea a dușmanilor noștri și dorim să trăim în lumină, atât în lumea întrupată, cât și în cealaltă lume. L-am rugat să stea liniștit și să nu încerce să mă protejeze ori să mă ajute făcând rău cuiva. Ochii Adevărului a stat la întuneric 1500 de ani drept pedeapsă pentru ce a făcut în viața întrupată. Se află de puțin timp la lumină, mai precis la semilumină, și încă nu se poate detașa de practicile lui vechi deoarece vede că, în prezent în lume, oamenii continuă să-și facă rău și să se ucidă între ei folosind chiar practici pe care le

folosea el. I-am spus că pentru el este bine să caute lumina și să nu-l mai preocupe răul din lume, fiindcă numai în felul acesta își poate găsi pacea. Este îngrijorat deoarece nu știe cum se va descurca atunci când va fi trimis în lumea întrupată. I-am repetat că trebuie să-și dorească numai lumina și să facă numai bine. L-am rugat să nu mai vină. Mi-a răspuns că nu este supărat pe mine și-mi va respecta dorința. După ce a plecat, Dinara ne-a spus că este posibil să fi contribuit și el la agitația care ne-a tulburat în ultimul timp și este fericită că l-am convins să nu mai vină. Este totuși tristă pentru că Matei nu vrea să se schimbe și să renunțe la încăpățănare.

Ora 23 și 45. Georgiana stătea pe canapea, lângă mine, și privea la televizor. Am auzit-o mormăind ceva ininteligibil și a leșinat. Am aprins lumina și am întrebat-o dacă îi este rău deoarece scotea niște sunete asemănătoare cu un sforăit, totuși diferite. Nu mi-a răspuns în niciun fel iar încordarea de pe chipul ei îmi arăta că ceva nu este în regulă, ori nu se simțea bine, ori o supăra ceva. După câteva minute fața ei nu mai era congestionată și părea că radiază. La ora o și 20 s-a trezit.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu Dumnezeu.

— Bine, povestește-mi.

— Întâi mi-a fost foarte rău, aveam senzația că mă afund în ceva. După un timp, m-a cuprins o liniște adâncă și mă simțeam bine. Niște aripi nevăzute fâlfâiau deasupra mea și vânturau aerul. Mi-ai făcut tu vânt cu ceva?

— Nu. Când ai leșinat, am luat plapuma de pe tine, dar te-am acoperit iar cu ea după câteva minute, de teamă să nu te cuprindă frigul.

— Aripile acelea au fluturat tot timpul deasupra mea. A apărut o lumină foarte albă, cu raze gălbui pe margine și mi-a vorbit. M-a rugat să nu mă mai supăr și să-i iert pe

toți pentru că El mă va ajuta. Tuturor celor care mi-au luat, li se va lua, și celor care mi-au dat, li se va da. Pe noi ne va lăsa împreună mai mult de 10 ani. Cel care îl va prețui mai mult pe celălalt se va bucura mai mult de copil.

— Cu celălalt ce va face?

— Nu mi-a spus. A vorbit mai mult El. Are un singur fiu și nimeni nu mai este demn să-l fie fiu, nimeni nu mai merită. Eu să am încredere în cei pe care îi văd sau îmi vorbesc în vis. Am trupul foarte bolnav.

— Trebuia să-i spui că nu avem bani pentru leacuri și tămăduitori.

— Știe și mă va ajuta. Eu mi-am reînnoit promisiunea făcută Lui și El și-a reînnoit promisiunea făcută la nașterea mea.

12 Noiembrie 2004, seara. Am deschis radioul și am găsit un program unde era muzică de Bach. Dinara a fost foarte încântată să asculte o astfel de muzică. A zis că seamănă cu cea pe care o aud spiritele venind de sus, de la Dumnezeu. L-a chemat pe înțelept să asculte și el. Înțeleptul ne-a recomandat să ascultăm zilnic o astfel de muzică deoarece ne deschide culoarea aurei și ne liniștește sufletul. De asemenea, aura Georgianeii se unește în locul în care este ruptă. Această muzică curăță și casa de energiile negative. A coborât și Veronica și am avut o serată muzicală foarte plăcută și odihnitoare.

18 Noiembrie 2004. Sfântul Ioan Botezătorul:

— Puterea ei stă în vorbă. Ea a făcut mult bine cu vorba și a ajutat mult folosind cu înțelepciune cuvintele.

— Știu asta. Spune-mi, te rog, în ce constă puterea mea?

— În a face fapte bune.

— Înțeleg. Știi ce ar trebui să fac pentru a avea cu ce să-mi întretin familia?

— Nu, dar îți voi spune după ce va trece ziua ta.

— Bine. Eu de 11 ani nu pot să câștig bani și nu cunosc motivul.

— Ești pedepsit.

— De Dumnezeu?

— Nu, de oameni. Nu ai știut să folosești cum trebuie vorba.

— Dar aveam și dreptate, este adevărat, nu tot timpul.

— Ai vrut mereu să ai tu ultimul cuvânt. Ai fost trufaș.

— Dacă aș putea să repar, aș face-o fără cea mai mică ezitare.

— Acum vezi că nesăbuința nu a fost bună.

— Da.

— Roagă-te mult și căiește-te pentru păcatele tale, poate astfel Dumnezeu se va îndura de tine și te va ierta. Tot timpul, înainte de a cere ceva, roagă-l pe Dumnezeu să-ți ierte păcatele.

— Așa fac.

— Noi aici suntem triști pentru că preoții cer plată ca să se roage pentru voi. Rugați-vă singuri la Dumnezeu și la cine doriți dintre noi.

— Desigur, așa facem.

— Noi mergem la Dumnezeu cu rugăciunile voastre, dar El este cel care hotărăște.

— Nu vreau să te superi, dar poți să-l rogi ceva pe Dumnezeu pentru mine?

— Când cerem ceva pentru voi, Dumnezeu ne întreabă dacă sunteți vrednici să primiți ce cereți. Trebuie să fiți buni, iertători și să faceți fapte bune.

— Da, înțeleg.

— O faptă bună înseamnă și o vorbă bună spusă, care poate aduce alinare sufletului, ori îl poate înveseli. Acum trebuie să plec. Voi merge la Dumnezeu să duc rugăciunile

voastre și voi veni cum am promis.

27 Noiembrie 2004, ora 23.

— Noi aici ne bucurăm mult că voi vă rugați nouă... Auzim rugăciunile voastre și vă ajutăm cum putem. Am venit să-ți spun ce ai vrut să știi.

— Te ascult.

— Trebuie să fii ca ea. Știu ce o să-mi răspunzi, însă asta vrea Dumnezeu de la tine. Ea a știut tot timpul cum să folosească vorba. Chiar dacă a spus cuiva că greșește, i-a spus cu blândețe. Dacă cineva i-a făcut rău, nu s-a mâniat cu sufletul, ci doar cu vorba. Ea crede mult mai mult decât voi. Trebuie să crezi și tu ca ea că Dumnezeu vă va ajuta.

— Dar cred.

— Nu tot timpul fără o umbră de îndoială. Nu trebuie să te mai îndoiești și nici să mai gândești ce vei face mâine, sau ce vei pune pe masă. Trebuie să crezi doar cu tot sufletul. Ea a făcut o promisiune, a renunțat la dragostea celorlalți pentru ca Dumnezeu să vă ajute pe voi. Și-a ținut promisiunea și acum Dumnezeu o va răsplăti îndoit cu dragoste. Mă voi ruga pentru tine ca Dumnezeu să-ți lumineze sufletul și mintea. Știu că suferi pentru ce ți-au făcut rudele tale de sânge, însă trebuie să le ierți.

— Deja le-am iertat.

— Tatăl tău are inima împietrită. Când va pleca din lumea asta, sufletul lui va merge la cine s-a rugat.

— Asta înseamnă că va sta la întuneric?

— Eu nu am voie să-ți spun. El, oricum, se află în întuneric cu sufletul, chiar dacă vede lumina soarelui. Toată viața a avut sufletul împietrit pentru că diavolul a pus stăpânire pe el.

— Înțeleg.

— Mama ta se roagă pentru ea și pentru ceea ce dorește să facă. Sunt foarte trist că nu se roagă pentru copiii ei. Nu-i pare rău pentru greșelile și păcatele ei. Nu

se căiește și continuă să fie trufașă. Dacă acum a scăpat, nu înseamnă că a scăpat de tot. Dumnezeu știe când o să cadă iar, dar atunci nu o va mai ridica. Asta nu înseamnă că va muri. Vor fi pedepsiți toți care au uneltit împotriva ta, care te-au mințit și te-au furat. Tu erai cel mai nevoiaș dintre ei și trebuia să te ajute. Casa aceea nu se va ridica ușor. Vor exista mereu piedici, fie că nu vor avea cu ce să o termine, fie că cei care o ridică nu vor mai putea munci din cauza bolilor. Dacă ați avut urechi să auziți ce v-am spus, o să vă fie bine. Dumnezeu nu o să vă părăsească. Nu înțeleg cum de nu mai ai puterea pe care ai avut-o atunci când ai învins boala.

— Nici eu nu înțeleg.

— Chiar dacă atunci nu credeai în El, Dumnezeu s-a bucurat că ai avut putere să lupți. Acum, când crezi, ar trebui să ai mai multă putere. Trebuie să crezi cu tot sufletul și vei găsi puterea pe care ai pierdut-o. De ce nu aduci veselie în casă? Nu-ți trebuie bani ca să râzi.

— Eu mă bucur cu sufletul.

— Lui Dumnezeu îi plac oamenii veseli. Fii ca ea! Bucură-te că trăiești și adu veselie.

— Bine, voi încerca să fiu mai vesel.

— Seara, tu nu-i mulțumești lui Dumnezeu pentru tot ce ți-a dat în cursul zilei, chiar dacă este ceva foarte mic sau neînsemnat - cum ziceți voi.

— Este adevărat ce spui. De azi înainte voi mulțumi. În urmă cu vreo două săptămâni, cineva dintre voi mi-a spus că într-una din zilele în care voi intra în Casa Domnului voi avea un semn.

— Și nu l-ai văzut?

— Am văzut mai multe posibile semne, dar nu știu la care dintre acestea v-ați referit voi.

— Dumnezeu vă arată tot timpul semne, trebuie să fiți atenți. Roagă-te cu tot sufletul și le vei înțelege

mesajul.

— Da, așa voi face.

— Trebuie să fiți buni și să faceți bine. Noi, de aici, vedem ce se întâmplă în lume și ne întristăm pentru că omenirea se îndreaptă spre sfârșit.

— Spre ce fel de sfârșit? Cum va fi acesta?

— Chiar dacă ai fi singurul om cuvios în această lume, tot nu aş avea voie să-ți spun.

— Te rog să mă lămurești, ce este întunericul în care trăiesc mulți oameni?

— Acest întuneric este necredința, sau neîncrederea și dispariția speranței.

7 Decembrie 2004. Azi am depus la registratura Regiei de Poștă o cerere semnată de Georgiana, prin care am solicitat să i se plătească cele 3 salarii compensatorii, prevăzute de Contractul Colectiv de Muncă, deoarece a fost scoasă de sub urmărirea penală.

13 decembrie 2004. Împreună cu Georgiana am mers în audiență la Grigore Viorica. Directoarea a chemat-o pe Stoleru Elena, jurista instituției, care, după umila mea părere, este un om dereglat psihic. Femeia ne-a spus că ea nu a primit hotărârea de la procuror. Pentru că în urmă cu două luni s-a modificat Codul de Procedură Penală, va contesta decizia procuraturii. Vrea cu orice preț să o ducă pe Georgiana în instanță. Directoarea este de acord să-i aprobe cele 3 salarii ce i se cuvin, dar trebuie să semneze și jurista. Mi-a promis că ne va suna.

17 Decembrie 2004, ora 18. Georgiana a dormit puțin după-amiază. Când s-a trezit, mi-a povestit ce i s-a arătat în vis: Elena Stoleru, îmbrăcată cu haine cernite, rujată strident și având pe buze un zâmbet triumfător, a trântit pe masă, în fața cuiva, un dosar. Georgiana nu a văzut fața celeilalte persoane. Un înger al Domnului, cu aripi și sabie în mână, s-a coborât deasupra dosarului și l-a tăiat cu două

lovituri care au format semnul crucii, apoi Georgiana a văzut o picătură de sânge, iar un glas i-a spus că dacă acea femeie va încerca să-i facă rău, va fi pedepsită. Picătura de sânge văzută de Georgiana aparținea juristei.

Sfânta Parascheva. Demonii. Ilinca. Douăsprezece aripi sau „Dumnezeu care aduce pacea”. Înțeleptul. Sf. Vasile Mărturisitorul. Lumina lui Dumnezeu. Milostenia lui Dumnezeu. Arhanghelul Gavril.

29 Decembrie 2004, ora 20 și 30. Georgiana a intrat în transă, însă după câteva minute s-a trezit și ne-a spus mie și lui Matei:

— Văd o femeie tânără lângă masă.

— Un spirit, am completat-o eu.

— Da. Este îmbrăcată cu haine de culoare verde și poartă ceva mov pe cap. În mâna dreaptă ține o cruce mică.

— Cine este?

— Spune că se numește Parascheva.

— Sfânta Paraschiva?

— Da. Ea ajută sufletele.

— Știu asta.

— Ai mai vorbit cu noi? am întrebat-o pe sfântă.

— Ea vorbește multor oameni și se roagă pentru ei, dar, în primul rând, le ajută sufletele.

— Asta fac toți sfinții și îngerii.

— Spune că eu am sufletul foarte liniștit, însă mintea mea este...

— Cum?

— Tulburată.

— Știm asta toți trei.

— Trebuie să mă ajutați...

— Eu te ajut, știi asta. Trebuie să mergem la tămăduitor?

— Tămăduitorul nu ar putea face nimic.

— Dragostea și bunătatea pot să o tămăduiască, mi-a spus sfânta, vorbindu-mi direct, prin gura Georgianeii intrată instantaneu în transă.

— Am înțeles. Sufletul meu cum este?

— Jumătate liniștit, jumătate tulburat. Mintea îți este bună. Ți-a slăbit credința. Uneori crezi, alteori nu mai crezi.

— Este adevărat ce spui, însă nu mi-am pierdut credința în Dumnezeu. Uneori sunt atât de deprimat încât nu mai văd nicio rezolvare a necazurilor noastre.

— Mulți oameni au necazuri, unii chiar mai mari decât ale voastre, dar nu sunt atât de disperați și nu-și pierd credința că Dumnezeu îi va ajuta. Poate că nu spuneți rugăciunile cu sufletul și din cauza aceasta nu ajung. Trebuie să fiți foarte atenți cum vă rugați și ce anume cereți. Gândiți-vă foarte bine înainte de a cere ceva, căci ceea ce cereți, uneori poate să vă aducă mai mult necazuri. La început, când primiți, vă bucurați, însă după aceea puteți plăti un preț mult mai mare. Fiți foarte clari în ceea ce cereți și rugați-vă mult. Lui Dumnezeu îi place să vă rugați și să-l arătați că L iubiți. El vă arată tot timpul dragostea Lui. Nu trebuie să vă supărați atunci când Dumnezeu ia pe cineva drag de lângă voi.

— Toți suntem muritori.

— Da și fiecare aveți o soartă. Numai Dumnezeu o cunoaște în totalitate și nu trebuie să vă supărați când vă desparte. Știu, sunt dureroase despărțirile de cei dragi, de aceea trebuie să prețuiți fiecare clipă pe care o trăiți alături. Bucurați-vă unii de alții, fiți buni și trăiți în armonie; asta vă cere Dumnezeu. Iertați-vă între voi și fiecare pe el însuși și astfel veți vedea că o să vă fie mai bine.

— Te cred, dar noi, oamenii, ne complicăm singuri viața. Mulți dintre noi sunt trufași, încăpățânați, răutăcioși

și doresc foarte multe lucruri materiale.

— Majoritatea vă doriți lucruri materiale. Este bine să puneți pe primul loc sufletul.

— Așa este, numai că mulți uită pentru un timp de suflet, sau chiar mai tot timpul.

— Asta ne întristează mult pe noi. Nu este rău să vă doriți și lucruri materiale, dar atât cât aveți nevoie și nu uitați de cei sărmani. Eu am împărțit la săraci tot ce am avut. Nu vă spun să faceți la fel cum am făcut eu, pentru că mulți dintre voi nu pot renunța la agoniseala lor, dar puteți dăruia mai mult. Tu încă nu ai învățat să fii darnic.

— Nu am. Știu, vei spune și tu că am avut. Eu îți spun că nu am avut niciodată atât cât mi-a trebuit, ca să nu spun cât mi-am dorit.

— Dar tot poți să rupi câte puțin, dacă vrei.

— Nu ne ajung niciodată banii pe care îi avem.

— V-a lăsat Dumnezeu să muriți de foame?

— Nu am mai fi acum aici dacă ne-ar fi lăsat, însă trebuie să ne zbatem mult, să cerem în primul rând de la rude, numai că acestea nu mai vor să știe de noi pentru că s-au săturat să ne audă cerând.

— Și ei cer de la Dumnezeu.

— Te cred, însă spun că nu mai au nici pentru ei.

— Nu-i adevărat.

— Știm și noi. Nu putem să le arătăm că mint deoarece nu avem dovezi.

— A fost un timp când aveai mare credință și te rugai mult. Încearcă să fii cum erai și vei vedea că îți va fi mai bine.

— Da, voi încerca să fiu iar așa. Despre Matei ce poți să-mi spui?

— El a luat tot ce este bun de la voi, dar începe să se schimbe și trebuie să fie foarte atent ca să nu greșească. El se roagă, totuși nu o face tot timpul așa cum trebuie.

— Cred că înțelege ce spui și sper că de acum înainte va face numai ce este bine. Despre mama mea poți să-mi spui ceva?

— Ea se roagă numai cu gura și dorește acum numai lucruri materiale. Nu-și recunoaște greșelile.

— Despre mama ei?

— Este credincioasă, dar minte mult. Îi pare rău în suflet pentru asta. Își dorește numai să aibă liniște.

— Păi, toți ne dorim să avem liniște. De ceva timp mama ei a devenit foarte rea cu noi.

— Este răutăcioasă.

— O tulburăm că îi cerem.

— Da. Ea dorește lucruri materiale pentru băiatul ei cel mare și suferă că niciunul dintre copiii ei nu este așa cum și-a dorit.

— Georgiana, tu cum o percepi? am întrebat-o eu, văzând că sfânta nu mai are nimic de spus. Cu ochii minții?

— Nu, o văd aici, între pat și masă.

Nu am mai pus nicio întrebare. Georgiana a dat ușor din cap și a mișcat buzele fără să scoată sunete. A leșinat, dar după un minut s-a trezit, era vioaie și o interesa programul de la televizor.

30 Decembrie 2004, ora 20. Dimineată mama mi-a trimis prin Robert două perne pe care le-am refuzat deoarece a insistat prea mult să le primesc. În cursul zilei am fost toți trei agitați.

Seara, Georgiana m-a rugat să citesc cu glas rugăciunea lui Manase.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

— Sunt în încăpere 3 demoni care au chipul mamei tale.

— Îi vezi?

— Da. Un înger se luptă cu ei.

— Bine, stai liniștită.

— Nu mi-e teamă de ei.

Am citit rugăciunea.

— Vrei să mai citesc și altă rugăciune?

— Nu. Îngerul i-a lovit cu sabia și s-au spart ca niște baloane.

Dintr-odată am devenit liniștit și mă simțeam de parcă am scăpat de o povară.

— Te simți mai bine? am întrebat-o pe Georgiana.

— Da, mult mai bine.

— Și eu mă simt liniștit și ușurat. Nu înțeleg cum aceste energii negative ne pot afecta într-o măsură atât de mare. Presupun că suntem receptori foarte buni.

— Gândurile mamei tale au o încărcătură malefică. Știi, ți s-a mai spus, mulți ani ți-a stăpânit sufletul.

— Acum nu mai sunt sub stăpânirea ei.

— Dar nu ai reușit să scapi de partea cea rea din sufletul tău.

— Mă străduiesc să scap.

— Numai că nu reușești.

— Da, este greu. Sper să reușesc. Iar vezi spirite?

— Da, însă nu tot timpul. Știi că nu-mi place să trec prin fața farmaciei din capătul bulevardului...

— Știu.

— Asta pentru că uneori văd acolo mai multe spirite. Simt că sunt neliniștite și din această cauză ocolesc locul. Este adevărat, mulți oameni trec prin acel loc, dar mie nu-mi place și nu mă simt bine. Uneori, când plec să mă plimb ori să caut ceva, sunt însoțită de câte un spirit.

— Îl cunoști?

— Nu. Sunt spirite bune, de bărbați, de femei și chiar de copii.

— Îți vorbesc?

— Nu, parcă mă conduc. Văd multe spirite pe străzi.

— Poate sunt neliniștite, altfel nu înțeleg ce caută în

lumea materială.

- Unele sunt liniștite, altele încrâncenate.
- Nu se pot despărți de lumea materială.
- Cred că da.
- Bine, Georgiana.

6 Ianuarie 2005. În dimineața acestei zile am mers la Institutul de Endocrinologie deoarece mi-am făcut niște dozări de hormoni și valoarea prolactinei din sânge este foarte mare. Doctorul Coculescu, care mă cunoaște de aproape 30 de ani, mi-a spus că trebuie să mă internez. Urmează să repet analizele și să fac o tomografie de șa turcească.

10 Ianuarie 2005, ora 22 și 30. Georgiana a intrat în transă. Pentru că mormăia ceva ininteligibil, Matei m-a rugat să citesc o rugăciune. La un moment dat, în timp ce citeam rugăciunea Sfântului

Ciprian, a început să zâmbească. După câteva secunde s-a prins cu mâinile de cap și a început să țipe îngrozită. Am luat-o de umeri și am zgâlțâit-o cu putere. S-a trezit și după ce și-a revenit mi-a povestit că un demon cu chipul mamei mele a vrut să o strângă de gât.

Dinara mi-a spus că aș putea scăpa de partea cea rea din suflet cu condiția să găsesc o poartă a timpului. Va încerca să mă ajute.

24 Ianuarie 2005. Azi doctorul Coculescu mi-a făcut externarea din spital. Veștile sunt destul de rele, am un prolactinom hipofizar (tumoare hipofizară care secretă prolactină-hormon feminin) și multe chisturi la sâni. Voi face tratament cu bromocriptină iar peste 3 luni urmează să repet tomografia. Dacă tumoarea nu va răspunde la tratamentul chimic, trebuie extirpată chirurgical.

25 Ianuarie 2005, seara. După-amiază Georgiana a intrat în transă în timp ce stătea pe scaunul de la wc. Erau demonii. Aceștia mi-au spus că fiind în acel loc, nu-i voi

putea alunga. Totuși am reușit să-i fac să plece și să o scot pe Georgiana din transă. Seara, în timp ce Georgiana privea la televizor, au venit iar. Aveau chef de vorbă.

— În curând noi vom conduce lumea. Nu ne place că stăm în întuneric, dar ne bucurăm că am pus stăpânire pe majoritatea oamenilor.

— Hai, plecați!

— Nu poți să ne alungi deoarece în suflet ești mânios. Dacă vrem, putem să o schimonosim pe femeia ta.

— Nu-mi este teamă de voi. Îngerii Domnului or să vă alunge dacă nu vreți să plecați de bunăvoie.

Nu am mai vorbit cu ei și am citit rugăciunea Sfântului Ciprian. Au plecat și Georgiana a ieșit din transă.

La ora 0 și 30 Georgiana și Matei au mers la culcare în dormitor. După câteva minute, copilul a venit să mă cheme în camera lor deoarece mama lui vorbea cu cineva și el crede că sunt iar demonii. Când am intrat în dormitor, Georgiana ținea crucifixul în mână și repeta cuvântul „plecați!”

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Sunt aici și sunt mulți. Toți au chipul tău, însă nu se apropie.

Matei s-a întins pe pat și s-a întors cu spatele la noi.

— Ce vor?

Georgiana mi-a tras capul spre fața ei și mi-a șoptit la ureche că vor să-l sperie pe copil pentru că el este ființa pe care o iubim cel mai mult.

Am tămâiat și am stropit cu apă sfințită prin toată casa, apoi am citit rugăciunea Sfântului Ciprian stând în genunchi și demonii au plecat.

După câteva minute, Georgiana mi-a spus că a venit Ilinca, mama mamei mele și vrea să știe ce mă supără. Le-am spus la amândouă să vină în sufragerie fiindcă doream să-l lăsăm pe Matei să doarmă.

— Sunt supărat pentru că îmi este tot mai rău, i-am spus bunicii mele.

— Să faci tratamentul pe care ți l-a dat doctorul și să te rogi lui Dumnezeu să nu fii tu prețul pentru greșeala făcută de mama ta. Voi merge și eu la Dumnezeu să mă rog pentru voi. Tu chiar dacă nu mi-ai dat de pomană de când ești credincios, îmi este mai bine. Faptul că uneori mă pomenesti în rugăciunile tale, îmi este mai mult de ajutor decât pomenile făcute de Verona. Dintre fetele mele, Dumnezeu se va milostivi cel mai mult de Margareta. Ea va pleca ultima din lumea aceasta pentru că nu urăște, nu este invidioasă și se roagă în fiecare zi lui Dumnezeu; se roagă pentru toți. Mama ta va pleca prima. A greșit mult și nu vrea să recunoască. Dacă ar ști măcar un sfert din ceea ce o așteaptă aici, nu ar mai fi așa de încrâncenată. Ea vorbește numai cu gura despre

Dumnezeu, însă cu sufletul este departe de El. Mulți dintre cei care vin aici, din cauză că îngerii sunt mai fermi, nu aspri, blânzi, dar categorici, se lasă amăgiți de glasurile mieroase ale spiritelor malefice și nu mai ajung la lumină.

— Tu poți să vezi ceva în viitor?

— Nu. Eu știu doar că va trebui să-mi întâmpin fetele.

— Mi-ai mai spus. Cu Costache te-ai întâlnit acolo?

— Nu.

— El cum era ca om?

— Era încrâncenat.

— Din cauza sărăciei, a oamenilor...?

— Nu pot să-ți spun pentru că aici s-ar interpreta că-l judec.

— Bine, înțeleg. Despre Ana ce poți să-mi spui? Parcă s-a schimbat și ea în rău.

— Ea a fost miloasă, dar a influențat-o cel care i-a fost soț.

— Despre nepotul tău Tavi ce poți să-mi spui? Ana

zice că acesta nu vrea să știe de rude pentru că nu dorește să ajute pe nimeni.

— Este un om foarte nepăsător. Nu-l impresionează suferința nimănui. Nevasta lui este o femeie bună, a ajutat mulți oameni. Și fata lui este un om bun. El va pleca primul dintre ei trei și nu peste mult timp. Ana va vedea din locul unde se va afla. Tavi a fost influențat de tatăl lui, mult și în rău, iar Ana a greșit că nu a intervenit în educarea copilului ei. Tu continuă să te rogi la Dumnezeu și nu fi supărat pentru ce ți se întâmplă. Dumnezeu are cu fiecare un plan.

— Da, știu. Mai dorești să-mi spui și altceva?

— Nu, voi pleca.

27 Ianuarie 2005, ora 2 și 30. Georgiana, în timp ce privea la televizor, a avut o viziune care a speriat-o puțin. Într-o casă necunoscută a văzut 4 demoni: unul avea chipul mamei mele, altul avea chipul lui Robert, al treilea avea chipul fratelui ei Ionuț, care era legat de mâini și la gură, iar al patrulea era al unei femei ce purta părul legat în două cozi. Femeia stătea în fața unei vetre pe care se afla un ceaun mare și arunca în el bucăți din fotografii care ne reprezentau pe noi trei.

— Dinara i-a tradus semnificația celor văzute: Avem mulți dușmani și ne doresc răul. Toți trei ne aflăm într-un vârtej, așa ne vede ea acum.

Am reușit să o liniștesc pe Georgiana și la ora 3 și 15 s-a culcat.

În cursul zilei care a urmat, Georgiana a văzut în casă, mai tot timpul, îngeri. Pluteau deasupra noastră și uneori ne atingeau cu aripile lor. Am fost liniștiți și l-am ținut acasă pe Matei.

29 Ianuarie 2005, ora 20 și 30.

— Nu mai crezi.

— Cum poți să spui așa ceva?! Cred în Dumnezeu.

- Ca să nu mă întrebi, îți voi spune eu cine sunt.
- Cum dorești.
- Sunt Parascheva.
- Te cred. De ce spui că nu mai cred? Repet, cred în Dumnezeu, în voi, sfinții, în îngeri.
- În ultimul timp ai început să te îndoiești.
- Nu este adevărat. Am fost supărat din cauza celor aflate.
- Este normal să fii tulburat. Alți oameni, în locul tău, ar fi mult mai tulburați decât ești tu acum.
- Nu din cauza bolii sunt supărat, ci pentru că nu pot să-mi ajut mai mult copilul și soția.
- Roagă-te ca Dumnezeu să-ți dea putere.
- Mă rog.
- Noi, cei la care vă rugați, vă ducem rugăciunile la Dumnezeu, numai așa vă putem ajuta.
- Știm asta.
- Dar El este cel care hotărăște soarta fiecărui om.
- Desigur.
- Când vei merge la mama ta să-i arăți că ești bolnav. Tu ai o anumită trufie când ești bolnav și nu vrei să arăți că suferi. Dacă va vedea că suferi, te va ajuta. Să nu-i mai amintești greșelile pe care le-a făcut față de tine.
- Voi face cum ai spus.
- Între mama ta și tatăl tău, ea este cea care a greșit mai mult față de tine. Ți-a ascuns, te-a mințit, pe când tatăl tău a fost mereu cinstit cu tine și nu ți-a dorit răul. El a spus că nu-ți dă când i-ai cerut.
- Da, dar nepăsarea lui mi-a produs mereu o suferință.
- Știu. Va fi pedepsit când va hotărî Dumnezeu.
- Poți să-mi spui ce se întâmplă de la un timp cu Georgiana?
- Este speriată că ai putea să mori și nu o va mai

ajuta nimeni, pentru că vede cum se poartă ceilalți cu voi.

— Eu îi spun să stea liniștită.

— Și noi îi spunem. Ai mai învins o dată boala, roagă-te și Dumnezeu te va ajuta s-o învingi iar.

— Desigur, așa fac. Pe ea o mai tulbură și altceva: demonii.

— Sunt gândurile celorlalți. Rugați-vă la Dumnezeu să țină departe de voi gândurile rele, vorbele și faptele rele ale celor care vă sunt vrăjmași.

— Deja ne rugăm așa cum ne înveți tu.

— Tatăl ei s-a mai înzdrăvenit, dar va fi pedepsit că ți-a dorit să ai boala lui ca să vezi cum suferă el. Va vedea pe pielea lui, cum spuneți voi. Tu nu trebuie să greșești și să spui ca și el să vadă prin ce ai trecut tu. Toți oamenii greșesc și mulți dintre cei care suferă doresc celorlalți să aibă bolile lor, ca să vadă și aceștia cum este să suferi.

— Ce se întâmplă cu mama ei?

— Îi măsoară în amănunt tot binele pe care i l-a făcut. Și Dumnezeu îi va măsura la fel. Copilul ei mijlociu nu are soartă, pentru că iubindu-l pe acesta foarte mult, a greșit față de ceilalți doi. Dacă faci de 10 ori bine și greșești o dată grav, atârnă mai mult în balanță greșeala făcută și știți că Dumnezeu întâi pedepsește și pe urmă iartă.

— Știm.

— Fratele ei mijlociu a făcut tot timpul bine numai cu măsură și dacă i-a fost cerut. Dumnezeu, când a cerut lucruri materiale, i-a dat, dar când a vrut soartă i-a zis nu. Voi căutați să trăiți în armonie și să vă iubiți. Nu trebuie să fiți supărați când aveți necazuri. Tuturor oamenilor li se dau. Trebuie să învățați să treceți cu bine prin ele. Am stat deja prea mult. Dacă ați înțeles ce v-am spus eu acum, este bine.

— Am înțeles.

— Voi pleca.

5 Februarie 2005. După-amiază a venit Ioan Botezătorul. Nu a stat mult. A dorit să ne ajute să ne recăpătăm liniștea sufletească. Înainte de venirea lui, Georgiana a vorbit cu mama ei la telefon și a încercat să o facă să înțeleagă situația dramatică prin care trecem. Spre dezolarea noastră, rudelor ei nu le pasă că suntem bolnavi. „Fiecare cu zilele lui”, i-a spus Eugenia fiicei ei, exact cum i-a spus și tata în urmă cu câțiva ani. Georgiana a rugat-o să nu mai mintă și să nu se mai laude la rude cu bunătatea ei.

Ora 21. Eram în bucătărie. Matei a venit să-mi spună că mama lui a intrat în transă și cineva așteaptă să vorbească cu mine. Am mers în sufragerie.

— Am să vin cu o armată de îngeri și îi voi pedepsi pe cei care îi necăjesc sufletul.

— Pot să știu cine ești?

— Nu sunt sfânt.

— Credeam că ești Ioan Botezătorul.

— Nu, el m-a trimis.

— Ești înger?

— Am douăsprezece aripi și șase ochi, de aceea văd tot.

— Nu știu ce înseamnă douăsprezece aripi și șase ochii. Este prima dată când aud că există îngeri cu douăsprezece aripi. Poți să-mi spui ce rang ai?

— Următorul lui Ioan Botezătorul.

— Bine, te cred... Te ascult.

— Ea este foarte credincioasă și mai altfel decât voi.

Eu știu ce i-a hărăzit Dumnezeu.

— Poți să-mi spui și mie?

— Nu am voie.

— Este la ultima întrupare?

— Nu am voie să-ți spun.

— Tuturor ne-a hărăzit Dumnezeu ceva.

— Așa este, dar ți-am spus deja, ea este puțin mai altfel decât voi chiar dacă are și multe păcate. Tu mult timp nu ai crezut cu toate că Dumnezeu te-a ajutat și ți-a arătat, pe urmă ai început să crezi și să te apropii de El, acum iar te-ai îndepărtat. Ea a promis că vă va face pe tine și pe copil să urmați calea cea dreaptă, dar nu a reușit în totalitate și este foarte supărată. Copilul vostru se roagă, în felul lui crede, însă pune răul înaintea binelui. Aici semănați și nu este bine pentru voi. Ea vede lumina iar voi răul, întunericul.

— Înțeleg.

— Tu ești iar mânios.

— Așa este, nu reușesc să scap de mânie.

— Ce o provoacă?

— Aș vrea și eu să știu.

— De ce nu-l chemi pe Dumnezeu în ajutor?

— Îl chem, dar tot nu reușesc să o înving mereu.

— În loc să pui înainte sufletul, pui mintea și aceasta greșește. Tu spui că nu greșești și este bine numai cum gândești tu. Nu este bine ce faci. Încearcă ceva.

— Te ascult.

— Știi ce gândești.

— Te cred.

— Este adevărat, în fiecare om sunt doi, unul stăpânit de minte, celălalt condus de inimă. Fii întâi cel stăpânit de minte și întreabă-ți sufletul unde și cum greșești. Pe urmă lasă-te condus de inimă.

— Nu de suflet?

— Inima călăuzește sufletul.

— Bine, cum spui tu.

— Apoi pune-l pe cel cu suflet să-l întrebe pe cel cu minte unde și cum greșește. În urma acestei confruntări vei afla cu adevărat cine greșește: mintea ori sufletul. Cine va ieși învingător este cel care te conduce.

— Voi face ce mi-ai cerut.
— Am să vin să-mi spui ce ai aflat.
— Desigur, vino. Eu nu mai înțeleg ce se întâmplă cu ea. Nu înțeleg de ce se poartă atât de rău cu mine.

— Dumnezeu a hotărât ca ea să fie oglinda ta pentru că ai făcut-o să sufere mulți ani. Se poartă cu tine așa cum te purtai tu cu ea.

— Și nu va mai fi bună?

— Fii tu bun și va fi și ea. Știu că nu-ți este ușor pentru că tu tot timpul ai întors răul ce ți-a fost făcut. Nu mai ai ce să înveți. Ai învățat umilința, trădarea, minciuna, înșelătoria... Trebuie să renunți să plătești, cum ziceți voi, cu aceeași monedă.

— Înțeleg, dar pentru mine a fost un mod de apărare față de cei care îmi făceau rău, sau îmi doreau răul.

— Și tu ai făcut rău cu intenție.

— Recunosc, am făcut. Realitatea era crudă și adevărul...

— Una este realitatea și alta adevărul. Nu tot timpul sunt identice. Trebuie să înveți că și alții au dreptate, nu numai tu. Și fii atent cum folosești vorbele, altfel ai să vezi la sfârșit ceva ce nu-ți va plăcea.

— La care sfârșit te referi?

— La cel al vorbelor. Acum trebuie să plec, și așa am stat mult. Pacea fie cu voi!

8 Februarie 2005, ora 18 și 30.

— Tu nu știi să te bucuri. Ai avut destule ocazii să-ți arăți bucuria și nu ai făcut asta. Este adevărat, ai o mulțumire în suflet, totuși nu este suficient. Dumnezeu vă dă și bucurii ca să vă bucurați, dacă tu nu te bucuri, El crede că nu le dorești și atunci îți dă suferințe. Noi i-am trimis pe cei care au fost ca voi să vă ajute și să vă spună ce să faceți ca să vă fie mai bine.

— Este adevărat tot ce spui, dar eu nu pot să mă

manifest zgomotos când sunt bucuros.

— Așa ești de când te-ai născut. Noi nu înțelegem de ce nu te bucuri când ai motive.

— Nici eu nu înțeleg.

— Te ține cineva?

— Nu-mi dau seama. Poate așa am fost construit.

— Trebuie să te schimbi.

— Încerc.

— Dar nu reușești.

— Este adevărat, nu reușesc în totalitate, așa cum doriți voi.

— Nu cum dorim noi, ci cum este bine pentru tine. Trebuie să aveți grijă de trupul vostru pentru că altfel spiritul nu poate trăi în el, însă trebuie să aveți mare grijă și de sufletul vostru pentru că acesta este veșnic.

— Știu asta.

— Caută să ai mai multă grijă de sufletul tău.

— Da.

— Ai făcut ce ți-am spus?

— Să vorbesc cu mintea și cu sufletul?

— Da.

— Puțin. Sunt prea obosit și nu pot să mă concentrez.

— Poți să o faci atunci când nu ai somn.

— Voi vorbi, mai dă-mi puțin răgaz.

— Bine, voi veni cu o zi înaintea zilei Domnului, ai timp până atunci.

— Desigur.

— Dacă venim iar prea des, îi facem ei rău.

— Știu asta. Nu vreau să te superi, însă mă preocupă ceva. Voi sunteți spirite, vedeți altfel decât noi. Am înțeles că voi mai mult simțiți... Ochii sunt de natură materială. Poți să-mi spui ce rang ai, pentru că având mai mulți ochi ar trebui să fii heruvim.

— Numai oamenii au ranguri. Voi sunteți cei care ați

spus despre noi că arătăm așa, noi nu am spus că avem o înfățișare. Suntem spirite de lumină, bune, calde. De ce te preocupă asta?

— Iartă-mă, eram doar curios. Știu că sunteți spirite de lumină, însă nu înțelegeam de ce ați avea nevoie de mulți ochi și de multe aripi.

— Acum ai înțeles?

— Da. Dacă nu te superi, mi-ai spus că știi ce i-a hărăzit Dumnezeu ei.

— Știu ce planuri are cu ea, numai că nu am voie să-ți spun.

— Știi ce planuri are Dumnezeu și cu mine?

— Da.

— Mie poți să-mi dezvălui aceste planuri?

— Dacă nu pot ei, ție nici atât. Ați putea să vă speriați pentru că ce consideră Dumnezeu că este bine pentru voi, pentru sufletele voastre, să nu înțelegeți.

— Bine. Spune-mi, te rog, de unde am partea rea din sufletul meu?

— Mulți dintre voi, oamenii, aveți și răul în suflet. Veniți cu el în lumea asta.

— Am înțeles că ne purificăm sufletul înainte de a fi trimiși în lumea materială.

— Vi-l purificați, dar nu renunțați ușor la răutate, la tot ce vine de la lumea întunecată. Trebuie să luptați cu voi înșivă în lumea întrupată pentru a deveni desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu.

— Uneori este foarte greu.

— Știm, dar nu imposibil. Depinde numai de voi. Dumnezeu și noi vă ajutăm. Dacă tu ne-ai fi auzit în tinerețe, acum îți era mai ușor.

— Te cred.

— Însă niciodată nu este prea târziu, mai puteți repara, fie și puțin, dacă vreți.

— Înțeleg.

— Noi nu uităm niciodată, chiar dacă nu avem minte. Așa am fost creați. Tu ai făcut o promisiune.

— Știu și nu am uitat. Am rămas iar fără bani și momentan nu o pot onora.

— Rugați-vă la Dumnezeu că este milostiv. Dacă vrei să scapi de răul din tine, fă ce ți-am spus noi și cei pe care i-am lăsat să vină să vă ajute. Acum plec. Pacea să coboare asupra voastră.

Sfânta Paraschiva:

— Ce te tulbură?

— Nu știu. Aș vrea și eu să înțeleg ce se întâmplă cu mine.

— Ți este teamă că ai putea părăsi lumea aceasta?

— Nu m-am gândit la așa ceva. Nu mă preocupă acum moartea.

— Gândește-te la moarte și poate astfel îți găsești liniștea. Eu ajut sufletele, ți-am mai spus asta.

— Da.

— Am să mai vin.

12 Februarie 2005, ora 22 și 15.

— Am spus că voi veni astăzi. Copilul poate să facă ceea ce dorește pentru că pe mine nu mă deranjează.

— Desigur.

— Ai vorbit, știu.

— Da, am vorbit și cu mintea și cu sufletul.

— Și cine a ieșit învingător?

— Nu știu.

— Deocamdată nici mintea și nici sufletul.

— Cred că așa este, numai că sufletul a fost mai deschis și a recunoscut că uneori a greșit.

— Sufletul tot timpul recunoaște.

— Mintea a recunoscut foarte puțin. Când nu-i convenea întrebarea, nu răspundea. A fost o experiență

interesantă pe care o voi repeta. Nu mă așteptam să pot avea o conversație, atât cu mintea cât și cu sufletul, la fel cum aş avea cu o persoană. Spune-mi, te rog, tu ce culoare ai?

— Nu înțeleg întrebarea ta.

— Ești spirit de lumină, ce culoare are lumina ta?

— Albastru-verzui. Eu aduc pacea și liniștea. Îți voi spune ce trebuie să faci ca să scapi de ceea ce te chinuiește de foarte mult timp.

— Te ascult.

— Să te gândești, înainte de a începe, că Dumnezeu se uită la tine și gândul să-ți fie numai la El până când vei simți o ușoară căldură în trup și în suflet. Să te gândești că Dumnezeu pune mâna pe sufletul, trupul și mintea ta și-ți deschide intrarea prin care va pătrunde lumina Lui și că aceasta îți topește mânia și partea cea rea. Înainte de a începe vei spune rugăciunea Domnească și te vei gândi numai la Dumnezeu. După aceea vei aduce o rugăciune îngerului tău păzitor și-ți vei închipui că acesta este așezat pe umărul drept și te ascultă. Încearcă să-l vezi cu ochii minții așezat pe umărul tău.

— Așa voi face.

— Vei continua să spui următoarele: Doamne, Dumnezeul meu, iartă-mi păcatele săvârșite până acum și ajută-mă să mă lepăd de ele. Vei rosti cuvintele cu mare căință. Aici sufletul trebuie să lucreze foarte mult. După aceste rugăciuni vei simți o ușoară liniște. Va trebui să repeți de trei ori în decursul unei zile tot ce îți spun eu să faci. Vei începe din ziua Domnului, la miezul zilei și la miezul nopții, dar poate fi mai devreme cu 3 ceasuri de miezul nopții și cu 3 ceasuri mai târziu de miezul zilei. A treia oară poate fi oricând în cursul zilei sau al nopții. Este bine să-ți alegi orele la care se fac rugăciuni de mulți credincioși. Cred că deja știi că aceste rugăciuni se fac la

interval de 3 ore.

— Da, știi. Așa se roagă călugării în mănăstiri.

— Vei începe să spui ceea ce te voi învăța eu, însă după ce vei simți o căldură și o lumină și-ți vei închipui că te afli în împărăția lui Dumnezeu, printre cei care îi slujesc Lui, sfinți și îngeri. Este bine să stai în genunchi sau în picioare, cu ochii închiși, astfel te vei concentra mai bine și nu îți vei abate atenția la lucrurile din jurul tău. Vei spune cu cea mai mare credință și nădejde că vei scăpa de ceea ce te tulbură de atâta timp. Vei zice de 3 ori: Mă lepăd de tine, eu, Remus-Ioan, mă lepăd de tine mânie și suferință și de cine mi-a dăruit-o și-l primesc pe Dumnezeu în inima mea și în sufletul meu. Tot de 3 ori: Eu, Remus-Ioan, mă lepăd de tot ce este necurat, de ispită și de boală și-l primesc pe Dumnezeu în sufletul și în trupul meu. Tot de 3 ori vei spune și următoarele: Eu, Remus-Ioan, mă lepăd de satana, de demoni și de gândurile rele care zac în mintea mea, în sufletul și în trupul meu, și-l primesc pentru totdeauna pe bunul și dreptul Dumnezeu. Vei încheia cu aceste cuvinte: Doamne, Dumnezeul nostru, sufletul și trupul meu sunt gata să te primească, mântuiește-mă și miluiește-mă! Amin. Înainte de a începe tot, vei face de 3 ori semnul crucii și vei încheia la fel. Totul va dura 40 de zile. Ceea ce ți-am spus eu poți să înveți și pe alții care cred cu adevărat. Le va fi și lor de ajutor. Celor care nu cred să nu le spui, ar lua în râs ceea ce te-am învățat și ar fi păcat. Eu cred că vei reuși.

— Îmi doresc să reușesc.

— Acum voi pleca. Pacea, liniștea și armonia să coboare asupra voastră!

13 Februarie 2005. Înțeleptul, folosind bețișoarele, mi-a spus următoarele:

— Ești mânios, însă și plin de dragoste. Dorești să te înconjori cu liniște și pace. Matei este pur, are candoare și

dragoste divină. Georgiana este curată sufletește pentru că își recunoaște greșelile. Nu are mânie, dar nici dragostea pe care o avea. Dorește să aibă căldură sufletească și speranță. Tu vrei stabilitate dăruită de Forța Divină. Vei scăpa de mânie. Ai pus în mijloc speranța și divinitatea, iar acestea îți vor aduce echilibru sufletesc și trupesc. Nu vei face niciodată ceva nejustificat. Ai ambiție, dar furia a fost ce care te-a ambiționat. Te susțin două forțe, pe de-o parte credința iar pe de-altă parte furia că ești neputincios. În trecut ai avut boală. Și în prezent ai boală. În trecut ai avut credință că vei scăpa, spre deosebire de acum, când nu mai ai.

— Am pus de-o parte bețișorul care reprezintă viața și speranța.

— Furia te-a îmbolnăvit. Puritatea nu ai unit-o cu boala și furia. În trecut, furia ți-a adus voință, însă Dumnezeu a fost mereu lângă tine. Și acum ești bolnav, dar furia este mai puternică decât boala. Și acum ai susținere de la divinitate și de la spiritele la care te rogi. Ai dat de-o parte furia, supărarea și boala din viitor. Te-ai născut bolnav și vei muri tot bolnav, însă după ce te vei face bine de boala pe care o ai acum, timp de 20 de ani te vei simți bine, apoi vei fi iar bolnav și vei sfârși bolnav.

Ora 21 și 20. Douăsprezece aripi:

— De ce ești nerăbdător?

— Nu sunt.

— Bine. Vei începe din prima zi a săptămânii.

— De mâine.

— De când vrei tu, dar să fie prima zi a săptămânii.

— Am înțeles.

— În al doisprezecelea ceas al zilei.

— Înainte de miezul nopții?

— Da. Poate fi cu câteva clipe înainte sau după ce începe ceasul al doisprezecelea. Ai timp o oră.

— Da.

— Îți va fi greu la început, noi știm asta.

— De ce spui că îmi va fi greu?

— Pentru că nu te vei putea concentra la ceea ce vei avea de făcut. Dar nu va trece mult timp și vei reuși chiar să înveți pe dinafară rugăciunile. După ce vei spune lepădările nu mai ai voie să vorbești.

— Am înțeles, mă culc.

— Dacă se va întâmpla să aveți o mare suferință sufletească sau trupească, ceea ce eu nu vă doresc, veți putea vorbi.

— Am înțeles.

— Vor fi ispite în această perioadă, atât de la cei care stau în lumină, cât și de la cei care sunt umbriți de întuneric. Dumnezeu va dori să vadă dacă poți să fii liniștit și să nu te mai mâniezi. Va trebui să deosebești de unde va veni ispita.

— Voi încerca.

— În perioada cât vei face lepădăturile trebuie să cauți să te împaci cu cei cu care ai neînțelegeri. În primul rând cu rudele tale. Vorbește-le frumos. Dacă au nevoie de un sfat și ți-l cer, dă-l. Vor fi foarte mirați să vadă că te-ai schimbat și nu te mai mâniezi. Și ei au furia lor și nu le place când altcineva îi tratează cu furie. Ei sunt pregătiți să reacționeze cu furie la vorbele tale pentru că știau cum le vorbești, însă văzând că te-ai schimbat, se vor schimba și ei; nu toți. Tu fă-o pentru sufletul tău.

— Bine, voi face cum spui. Tu ai un nume de înger?

— De ce mă întrebi?

— Voiam să știu care este numele tău.

— Noi suntem mii și mii, miliarde. Avem și nume. Este greu pentru voi să pronunțați numele noastre. Pentru cei care mă cunosc, eu sunt „Dumnezeu care trimite pacea”.

— Așa se traduce numele tău?

— Da. Este bine că dorești să te schimbi singur și că vrei să alungi din sufletul tău partea cea rea. În felul acesta nu vei fi constrâns de Dumnezeu să te schimbi și te vei simți mai bine. Va trebui să smulgi și rădăcinile răului.

— Și care sunt aceste rădăcini?

— Mânia și furia.

— Voi încerca.

— Trebuie să înveți să te stăpânești și să vorbești mai puțin. Arată-le celorlalți că poți să fii și bun, chiar dacă ei nu-și vor schimba comportamentul față de tine. Nu-i va lăsa trufia din suflet. Nu te mai supăra și gândește-te că-ți faci bine ție, sufletului tău. Caută să devii darnic cu vorbe și fapte bune.

— Mă voi strădui.

— Acum îl voi întreba pe pruncul vostru de ce este temător. Spune-mi, pruncule?

— Nu sunt, i-a răspuns Matei.

— În suflet ai teamă, eu văd. Pot citi sufletele și pe mine nu poți să mă minți.

— Dacă îmi dai voie, îți explic eu. Este temător din cauza unor învățători care îl învață învățături lumești.

— Nu trebuie să-ți fie teamă. Tu ai o minte foarte bună pentru învățăturile voastre, eu am văzut asta mai demult, dar nu te străduiești cât trebuie și nu ai ambiție. Sunt copii care au aceeași minte ca a ta, însă sunt mai buni la învățăturile voastre, muncesc mai mult, sunt credincioși cu sufletul și doresc să fie cei mai buni. Și tu dorești să fii cel mai bun dintre copiii cu care înveți învățăturile voastre, dar nu este de ajuns. Am să-ți dau o pildă ca să înțelegi. Să zicem că tu meriți un măr ca răsplată pentru învățătură. Cel care vine în urma ta merită ca răsplată o nucă, iar al treilea merită o boabă de strugure. Dacă răsplata cea mare pentru care trebuie să luptați este un pom cu mere, atunci

nu mai ești tu cel mai bun, vor fi alți copii care vor merita mai multe mere sau toate câte cresc în pom. Tu nu trebuie să te mulțumești să fii cel mai bun la învățătură din grupul din care faci parte acum. Dorește-ți să culegi cât mai multe mere. Înțelegeți?

— Da, a răspuns Matei.

— Și nu te mai lăuda că tu știi cel mai multe, pentru că nu este adevărat. Trufia din minte te îndeamnă să te lauzi. Teamă din suflet și mândria din minte te împiedică să fii liniștit. Caută să le alungi. Dacă nu vrei, te vom pune și pe tine să faci ceea ce urmează să înceapă tatăl tău trupesc. Pentru el va fi ușor fiindcă dorește singur să scape de povara din suflet. Dacă tu nu renunți de bunăvoie la teamă și trufie, Dumnezeu și noi te vom constrânge să o faci. Ai de ales. Eu nu-ți spun asta ca să te sperii. Cine nu vrea să învețe de bunăvoie, este constrâns. Așa este hotărât. Tu ai venit pur în această lume și este păcat să pierzi ceea ce este bun pentru sufletul și trupul tău. Te vei schimba?

— Da.

— Promiți?

— Da.

— Bine, atunci și eu o voi convinge pe mama ta să nu se mai supere pentru răsplățile mai mici pe care le vei lua pentru învățături (note), dacă acestea nu vor fi importante pentru ceea ce dorești să faci în această viață. Să știi că Dumnezeu iubește și pe cel care construiește case, și pe cel care curăță și lucrează pământul, și pe cel care învață pe alții, și pe cei care tămăduiesc...

— Știm asta, am răspuns eu. Însă pentru a ajunge tămăduitor, cum își dorește el, are foarte mult de învățat.

— Noi ne vom ruga la Dumnezeu să-i dea putere, înțelepciune și să-l ajute să ajungă ce își dorește. Rugați-vă și voi.

— Așa și facem.

17 Februarie 2005, ora 20 și 15.

— Trebuie să o ajutați să se ridice iar. Ai făcut un mare rău.

— Nu te cred.

— Nu trebuia să-i spui ce ai aflat.

— Te referi la boala mea?

— Da.

— Nu aveam cum să-i ascund.

— Din ziua în care a aflat ce boală ai, trăiește cu frică. Îi este teamă că ai putea părăsi curând această lume și nu știe cum se va descurca cu un copil și fără ajutor, deoarece a văzut că, în afară de tine, nimeni nu vrea s-o ajute.

— Înțeleg, dar nu puteam să-i ascund adevărul.

— Trebuie să nu-i mai amintești de boala ta.

— Ea nu vrea să înțeleagă că unele lucruri chiar nu pot să le mai fac.

— Îți repet, este speriată. Trebuie să o ajuți să se ridice și să înceapă iar să se roage. Numai ea vă poate ajuta. Eu sunt Vasile Mărturisitorul și o am în grijă de la nașterea ei. În ziua în care s-a născut ea s-au născut mulți copii și au murit mulți oameni. Eu am grijă de toate aceste suflete. Mă voi ruga și eu lui Dumnezeu, El este milostiv și poate se va îndura de voi. Dacă nu o vei ajuta să se ridice iar va muri, nu cu trupul, ci cu sufletul. Nu-i mai aminti de suferințele tale.

— Ar fi bine să facă și ea la fel.

— Voi vorbi și eu cu ea. Atât am avut de spus. Nu mai pot coborî.

21 Februarie 2005, ora 20. Georgiana a intrat în transă. Cineva i-a arătat ceva care a speriat-o fiindcă a țipat. Am înțeles că este un demon. Eu eram cam nervos deoarece, înainte de a intra în transă, Georgiana a fost

agitată și l-am rugat pe Matei să citească rugăciunea Sfântului Ciprian.

— Nu veți reuși să mă alungați, nu aveți putere sufletească să o faceți. Noi venim unde vedem că oamenii se ceartă. Discordia ne atrage.

— Vorbea cu blândețe.

— Ce ești, demon sau diavol?

— Sunt spirit al întunericului.

— Nu te cred.

— Sunt ceea ce am spus că sunt.

— Bine, demon sau diavol?

— Sunt demon.

— Pleacă și lasă-ne în pace!

— Ți-am spus că nu poți să mă alungi.

— Te vor alunga îngerii lui Dumnezeu.

— Și noi suntem mulți și puternici.

— Știu, însă Dumnezeu este cel mai puternic, cred asta.

— Închină-te mie și-ți voi da tot ce dorești.

— Minți, nu poți să-mi dai tot ce doresc.

— Ba pot.

— Orice?

— Da, bani, putere. Te pot ajuta să-ți învingi dușmanii.

— Dacă poți să-mi dai bani, dă-mi-i acum.

— Acum nu pot, dar îi poți avea peste 3 zile. Faci învoiala cu mine?

— Și ce îmi ceri în schimb?

— Să mi te închini mie și după ce vei pleca din lumea asta sufletul tău să fie al meu.

— Adică, pentru câteva clipe de bucurie în această lume, sufletul meu să se chinuiască o veșnicie în întuneric? Nu pot să accept nicio învoială cu tine, eu iubesc lumina și mă închin lui Dumnezeu. Știu că numai Dumnezeu mă

poate ajuta cu adevărat și dacă El va considera că merit să primesc ceea ce îmi doresc, îmi va da.

— Pot să merg să-i chinuiesc pe cei care te-au supărat și te supără.

— Știu, dar vreau să nu chinuiești pe nimeni pentru mine. Are grijă Dumnezeu să plătească și să răsplătească fiecăruia dintre noi pentru greșelile și binele făcut. Nu doresc să fac nicio învoială cu tine. Acesta este ultimul meu cuvânt. Doamne, Dumnezeul meu, te rog, trimite oastea ta de îngeri ca să alunge demonii de la noi!

— Chiar dacă plecăm acum, vom sta pe aproape și o să vă urmărim. Ne vom întoarce dacă o să vă certați iar.

— În numele lui Dumnezeu, pleacă demone, tu cel care ai fost blestemat să stai veșnic la întuneric!

După 10 - 15 secunde cineva mi-a spus:

— Remus-Ioan sărută-ți soția și sfințește casa cu mirosuri frumoase.

Am sărutat-o pe Georgiana pe frunte apoi am tămâiat în toată casa. Georgiana s-a trezit și privea spre toate colțurile încăperii, rotindu-și ușor ochii.

— Vezi ceva? am întrebat-o.

— Da, Lumina lui Dumnezeu este peste tot în casă.

— Acesta este un înger?

— Nu știu ce este, însă va rămâne cu noi mai multe zile.

— Îți vorbește?

— Nu.

— Ce culoare are?

— Albăstrui-gălbui-alb.

— Poți să-mi spui ce te-a făcut să te sperii?

— Nu atât timp cât se află aici Lumina lui Dumnezeu.

— Am înțeles.

24 Februarie 2005, ora 21.

— Cum te simți după 10 zile de când ai început

lepădările? am fost întrebat de „Cel care aduce pacea”.

— Mai liniștit, dar nu împăcat pe de-a întregul.

— Ai fost cinstit.

— Lumina care se află în casa noastră de câteva zile, ești tu?

— Nu. Este Lumina lui Dumnezeu, El v-a trimis-o. Dacă o simțiți, este bine. Bucurați-vă de ea!

— Această lumină poate să ne vorbească?

— Nu. Am observat că voi, oamenii, nu știți să vă faceți daruri de ziua în care ați venit pe lume. Darurile pe care doriți să le faceți, este bine să reprezinte ceva care să vă aducă bucurie în noul an de viață pe care îl începeți.

— Te rog, fii mai clar.

— Dacă vrei ca omul căruia dorești să-i oferi ceva de ziua lui să devină mai înțelept îi oferi un măr. Eu știu că îngerii care v-au asistat la naștere...

— Ursitorii sau ursitoarele?

— Da, v-au spus ce este bine să vă dăruiți.

— Cred că este așa cum spui, dar nu-mi mai aduc aminte. Poate că am notat undeva... Acum nu mai știu unde.

— Am să le transmit acestor lumini să vină și să vă spună iar. Ele vin chemate de voi și chiar nechemate. Lui Iisus, la naștere, magii i-au adus aur, smirnă și tămâie. Știi de ce?

— Nu.

— Aur pentru că El este regele. Smirna este o plantă amară.

— În țara în care trăim noi nu crește. Știu că din ea se făcea o alifie și cu aceasta se ungeau trupurile morților.

— Da, însă și pentru că urma să cunoască și partea amară a vieții omenești.

— Tămâia ce reprezintă?

— Sfințenia.

— Înțeleg. Te rog, spune-mi ce reprezintă pentru voi învierea lui Iisus?

— Învierea sufletului.

— Bine, dar sufletul nu poate muri, este veșnic.

— Poate muri.

— Nu înțeleg.

— Tatăl tău trupesc mai are suflet viu în el?

— Nu știu.

— Sufletul lui a murit pentru că nu mai are lumină. Tatăl tău se închină banului și trăiește în întuneric. O să vadă el unde se va duce după ce va părăsi această lume...

— Din cât înțeleg, învierea sufletului înseamnă ieșirea acestuia din întunericul păcatelor.

— Ți-am spus că este bine să te veselești. Ți-au spus și alții. Te vei vindeca dacă vei căuta veselia.

— Am înțeles. Încerc să fiu mai vesel.

— Trebuie să și aduci veselie în casa ta. Ți-ai îndeplinit pe jumătate promisiunea pe care ne-ai făcut-o. I-ai dăruit numai lui Matei.

— Îi voi dăruia și ei.

— Bine, am să văd. Acum trebuie să plec. Pacea lui Dumnezeu să coboare asupra voastră!

27 Februarie 2005, ora 23 și 40.

— Remus-Ioan, tu nu știi cât de mult suferă copilul vostru.

— Știu că suferă.

— Am vrut să vorbesc cu voi fără să mă audă el, ca să nu creadă că am venit să-l dojenesc. Eu sunt Daniel.

— Ai mai vorbit cu noi de mai multe ori.

— Este a doua oară când vin.

— În urmă cu 2 ani ai venit însoțit de altcineva. Ai rangul 3.

— Asta nu are importanță pentru voi. Este a doua oară când vin. Daniel este unu, iar Danil este altcineva.

— Bine, cum spui tu. Te ascult.

— Trebuie să retrageți amândoi tot ce i-ați spus astăzi. Cum ai putut să-i spui că nu va mai fi copilul tău?

— Am vrut să-l sperii. În urmă cu 2 ani a avut la picior o rană, asemănătoare cu cea de acum, deoarece nu este atent când își taie unghiile. Atunci a trebuit să-l ducem la tămăduitor, a fost tăiat și cusut la același deget.

— Știu asta. A greșit. Acum este speriat și se învinuiește pentru suferințele voastre, dar el nu are nicio vină că aveți boli și nici pentru ce vi se întâmplă.

— Este adevărat.

— Ți s-a mai spus și de alții să fii atent cum folosești vorbele.

— Da. Știu, am greșit și îmi pare rău. Nu știu cum să-l conving că noi, părinții lui, îi dorim numai binele și din acest motiv îl certăm. Este încăpățânat și își face singur rău. Ce să fac?

— Trebuie să-i arăți că-l iubești. În felul acesta va simți că îi ești prieten și se va schimba. Vorbește-i cu blândețe, chiar dacă el are un ton al vocii care ție nu-ți place. Cu timpul, va vorbi și el cu blândețe.

— Bine, voi face cum spui.

— Tămăduitorul de minți, la care merge de atâta timp, nu a reușit să-l scape de frică.

— Știm asta și ne doare sufletul.

— Frica lui vine de la minte. Trebuie și el să-și asculte mai mult sufletul și să țină cont de ceea ce-i spune acesta. Nu trebuie să devină și el robul minții, cum ești tu. Am văzut ce faci acum, însă mai ai mult până să te lepezi cu adevărat de mânie și de partea rea.

— Știu.

— Eu sunt Cel care Aduce Daruri.

— Poți să-mi spui ce fel de daruri aduci?

— Vei vedea.

— Poți să-mi spui ce culoare ai?
— Nu.
— Nu te supăra că te-am întrebat.
— Noi nu ne supărăm. Ți-am spus ce am avut de spus și acum voi pleca.

28 Februarie 2005. Azi Georgiana a împlinit 45 de ani. A avut parte de o zi frumoasă, a nins mult și nu a suflat vântul. I-am urat ca anul acesta să aibă teancul de bani la fel de mare ca stratul de zăpadă. Au sunat-o să-i ureze „la mulți ani!” Ana, Maria, Claudia, Rodica și Eugenia. Mama ei a sunat-o mai mult să-i spună că a umblat o jumătate de zi pentru analizele tatălui ei, că acesta tușește... Georgiana i-a răspuns că nu asta dorește să audă de la ea, acum când își aniversează ziua de naștere, și a întrebat-o dacă este singură în casă deoarece nici tatăl și nici frații ei nu au vrut să-i ureze „la mulți ani!”

1 Martie 2005, ora 20 și 30.

— Eu sunt Lumina. Stau cu voi de câteva zile, chiar dacă ea nu m-a văzut tot timpul.

— Știu, am răspuns și am gândit: Cel care aduce pacea mi-a spus că tu nu vorbești...

— Am venit să aduc lumină și pace în sufletele voastre, dar am văzut că nu am reușit. Dacă nu doriți lumină de la Dumnezeu...

— Noi dorim lumină de la Dumnezeu.

— Atunci de ce sunteți tulburați?

— Pentru că uneori, fiecare dintre noi dorește altceva iar ceilalți doi nu sunt de acord.

— Tu ești mereu cel nemulțumit.

— Am și motive.

— Uneori.

— După cum se poartă cu mine și-mi vorbește, cred că ea este cea nemulțumită.

— Azi ea nu ți-a spus nimic.

— Mă tulbură cu vorbe, vrea să fac numai ce dorește ea.

— Nu este adevărat, te amăgești singur. Ai început să faci ceva...

— Am fost liniștit câteva zile.

— Da, este adevărat, dar azi ai fost ca înainte. Mintea este cea care nu te lasă.

— Cred că ai dreptate.

— Ai fost învățat ceva, de ce nu faci?

— Nu știu la ce te referi.

— Vorbește cu mintea ta și cu sufletul tău.

— Am vorbit.

— Mai vorbește, te va ajuta să te liniștești.

— Voi face așa cum spui.

— Eram hotărâtă să plec, însă m-am răzgândit și voi mai rămâne un timp cu voi. Ea nu o să mă vadă.

— Bine, nu este nicio problemă că nu te va mai vedea.

— Ea, oricum, mă simte. Caută să mă simți și tu.

— Așa voi face. Pot să te întreb ceva?

— Întreabă-mă.

— Păcatele omului se imprimă în suflet?

— Pot să-ți răspund: o parte.

— Nu înțeleg.

— Păcatele pe care le recunoști rămân în sufletul tău și le iei cu tine, asta este bine pentru că îți vor fi iertate când vei ajunge în fața Judecătorului.

— Cu celelalte păcate ce se întâmplă?

— Rămân scrise în Marea Carte a lui Dumnezeu.

— Ce este această Carte a lui Dumnezeu?

— Cartea în care sunt scrise toate păcatele săvârșite de muritori.

— Poți să-mi spui cine scrie în ea?

— Toți îngerii și sfinții lui Dumnezeu.

— Înțeleg.
— Nimic nu poate să scape.
— Desigur.
— Acum plec. Pacea lui Dumnezeu fie cu voi!
Ora 23 și 15.

— Eu ți-am spus că nu va fi ușor să scapi de mânie.
— Da.

— Eu m-am rugat mult celui care m-a trimis, Botezătorului, ca să te ajute. Ți-am spus și eu, ți-au spus și alții, nu te lăsa condus de minte.

— Încerc. Este greu.

— Te-am prevenit. Tu te-ai supărat azi că ea a cumpărat dulciuri.

— Nu m-am supărat.

— Vezi, mintea te îndeamnă să nu recunoști.

— M-am supărat pentru că ea îmi tot amintește ce își dorește. Eu știu ce își dorește, ce îi place, ce îi trebuie, dar acum nu am posibilitatea să-i ofer.

— Știu, nu aveți arginți, însă tu trebuie să înveți să dăruiești, nu bani.

— Da, am înțeles, vorbe, fapte.

— Ferește-te să ajungi ca tatăl tău. El nu a vrut să-ți dăruiască nimic. Trebuie să dăruiești de la tine, cu sufletul. Să știi că o faci pentru tine.

— Înțeleg.

— Arată-le oamenilor că îi iubești.

— Îmi pare rău, sufletul meu este gol pentru majoritatea. Nu pot să-i mai iubesc pe cei care m-au trădat, pe cei care m-au înșelat, pe cei care m-au furat. Știu că nu mă înțelegi.

— Eu te înțeleg. Îți spun ce vrea Dumnezeu de la tine și de la ceilalți. Până nu vei dăruia fără să ți se ceară, nu vei primi ce-ți dorești.

— Să înțeleg că vom trăi în continuare în sărăcie?

Dacă așa vrea Dumnezeu...

— Nu. Numai tu. Fiecare are calea lui și tu nu știi ce a hotărât Dumnezeu pentru fiecare dintre voi trei. Cel mai greu îți este să dăruiești, asta ai de învățat. Ea a iubit și iubește oamenii. Le-a dăruit din dragoste. Acum suferă foarte mult că au părăsit-o toți. Spui că vorbește mult și că se plânge mult, dar în afară de tine nu mai are pe nimeni. Ajut-o să se ridice iar. Dacă tu nu vei mai putea, atunci, poate Dumnezeu îi va da ei putere să se ridice singură. Este atât de mare căința ei cum rar ne-a fost dat să vedem. Are multe păcate, însă Dumnezeu o va ierta pentru că s-a căit mult. Este departe de a fi sfântă, totuși căința ei face ca Dumnezeu să o iubească și s-o apere de toți. Niciun om nu va scăpa nepedepsit, fie rudă ori străin, dintre cei care i-au făcut cel mai mic rău.

— Știu, mi-ai mai spus.

— Eu te-am ajutat cum am știut. Te-am învățat ce să faci ca să scapi de partea cea rea din suflet și de mânie. Depinde de tine dacă vei reuși.

— Știu. Îți mulțumesc pentru ajutor și înțelegere.

— Mai mult nu am cum să te ajut.

— Desigur.

— Voi pleca. Nu uita ce ți-am spus mai mulți dintre noi, vorbește cu sufletul și cu mintea ta. Poate în felul acesta vei reuși să te eliberezi de greutatea din suflet.

4 Martie 2005, ora 14. Trebuia să plec cu Matei la orelist. Dimineață am mers cu el la dermatolog, dar acesta nu a vrut să ne primească pe motiv că nu aveam trimitere de la medicul de familie. M-am supărat fiindcă medicul a dat dovadă de răutate, dacă voia, putea să ne primească și fără trimitere. Nu prea mai există oameni care să arate bunăvoință fără a fi plătiți pentru aceasta.

Georgiana era întinsă pe patul din dormitor și a intrat în transă.

— Veți rămâne doi, eu știu care sunt aceștia dintre voi trei.

— Ei, nu cred!

— Este așa cum spun.

— Vrei să-mi spui cine ești?

— Milostenia.

— Și ce culoare ai?

— Albastru strălucitor. Dumnezeu dorește ca voi să trăiți în armonie.

— Și noi dorim același lucru, însă de multe ori nu ne lasă ceilalți.

— Ce te tulbură acum?

— M-a tulburat comportamentul unui tătăduitor la care am mers cu Matei. Nu a vrut să ne primească și a făcut asta din răutate.

— Voi așteptați ca cei care v-au greșit să fie pedepsiți imediat.

— Uneori. Este adevărat.

— Dar pedeapsa, cu cât vine mai târziu, cu atât este mai mare. Ne întristează și pe noi faptul că s-au împuținat oamenii cu bunăvoință. Cel care a fost trimis de Ioan Botezătorul te-a învățat să faci ceva...

— Da, cum să mă rog la Dumnezeu ca să scap de mânie. Încă nu am reușit pe de-a întregul să scap de aceasta, însă voi persevera pentru că doresc să mă lepăd de ea.

— Adevărat ai grăit când ai spus că nu ai reușit încă.

— De ce ai spus că vor rămâne doi? Și când?

— Tu te gândești că poți fi tu acela care va pleca.

— Toți suntem muritori, m-am împăcat de mult cu gândul acesta.

— Te-ai gândit cine îi va mai ajuta pe ei dacă părăsești această lume?

— Dumnezeu.

— Și dintre muritori?
— Cred că nimeni.
— Atunci, de ce nu te schimbi? Tu spui că îți dorești și cauți să faci aceasta, dar nu reușești.

— Nu sunt lăsat de ceilalți.
— Tu nu trăiești pentru ceilalți.
— Trăiesc încă pentru că așa vrea Dumnezeu.
— Este adevărat, însă pentru tine trebuie să conteze mai mult dorințele și liniștea celor de lângă tine. Nu trebuie să-ți pese atât de mult de ceea ce spun ceilalți oameni. Are grijă Dumnezeu să le arate că au greșit și să-i pedepsească. Noi vrem ca voi, cei trei, să vă salvați sufletele și să trăiți în lumină. Nu mă refer la lumina soarelui.

— Știu. Am înțeles ce ai spus.
— Pentru suflet este importantă altă lumină.
— Știm și asta, ne-au spus alții dintre voi. Nu te supăra, eu și Matei trebuie să plecăm.

— De ce îmi vorbești cu trufie? Stai în genunchi în fața mea, eu sunt un înger!

M-am așezat în genunchi.

— Nu ți-am vorbit cu trufie, însă vom întârzia.

— Eu nu voi mai veni altă dată. Nu te teme, veți ajunge la timp.

— Bine, te cred. Lămurește-mă cum este cu ceea ce mi-ai spus la început.

— Pruncul vostru să nu asculte.

— Nu ascultă ce spui pentru că se îmbracă în cealaltă cameră.

— Ea va pleca prima dintre voi. Asta am venit să vă spun. Dacă nu veți trăi în armonie, asta se va întâmpla.

— Când?

— Nu s-a hotărât încă. Dumnezeu este cel care hotărăște. Peste un timp nu prea îndepărtat.

— Spune-mi, ce înseamnă acest timp în anii pământești?

— Nu știu, ți-am spus, încă nu s-a hotărât. Dacă veți reuși să vă iubiți între voi...

— Dar ne iubim.

— Da, însă nu reușiți să vă înțelegeți și asta nu-i place lui Dumnezeu. Puteți să aveți viață lungă împreună, toți trei, cu condiția să vă schimbați, să fiți buni și în armonie între voi.

— Bine, am înțeles.

— Voi pleca. Mergeți unde aveți treabă.

Ora 22 și 15.

— Au trecut de două ori câte 7 zile.

— Ea nu se simte bine acum, poate ar fi mai bine să vorbim altă dată.

— Vei vorbi tu.

— Am început să mă simt mai liniștit. Chiar dacă mă supăr, de câteva zile, nu mai simt mânia în suflet.

— Nu trebuie să te mai superi pentru lucruri de nimic. Când se întâmplă ceva grav și ai motive să te superi, tu ești liniștit. Am înțeles din ce i-ai spus celui cu care ai vorbit mai devreme, că te-au supărat oamenii străini, însă mie mi s-au părut fără mare importanță motivele.

— Este posibil să fie cum spui. Și ea s-a supărat azi pentru ceva ce...

— Ea s-a supărat deoarece bărbatul cu care a vorbit i-a reproșat că îl caută numai când are nevoie de ceva de la el. Acesta este un om foarte orgolios și are multe păcate. În afară de mama lui, nu-l iubește nimeni. A ajutat și a făcut bine numai dacă a avut ceva de câștigat. Îi pasă numai de el. A înșelat-o de multe ori pe cea care îi este alături de la Dumnezeu. Va pierde tot ce are și va rămâne singur. Crede că va muri repede și ușor. Nu va fi așa.

— Se referă la Florin despre care am mai scris în

acest jurna.

— Tu ce culoare ai?

— Albastru-galben-alb. Eu aduc pace sufletelor.

— Da, mi-ai mai spus.

— Știu că pruncul vostru dorește să vorbească cu cineva. Va veni Cel Blând mâine. Acum vă las ca ea să se odihnească.

— Cum dorești.

— Vreau să vă mai spun ceva înainte de a pleca. Dacă vedeți că cineva râde de voi ori încearcă să vă umilească, să aveți curajul să-i spuneți: nu de mine râzi, ci de tine pentru că Dumnezeu este cu mine și pe tine te va pedepsi. Să fiți serioși când veți spune aceste vorbe și veți vedea că nimeni nu va mai putea să vă supere. Acum plec.

— Te rog, mai răspunde-mi la o întrebare.

— Dacă pot, îți răspund.

— Cine are culoarea alb strălucitor?

— Unde ai văzut tu asta?

— Nu am văzut, te întreb dacă există cineva dintre voi care are această culoare?

— Este Slava lui Dumnezeu.

— Așa se numește îngerul?

— Nu, așa se arată Dumnezeu: în Slava Lui.

— Am înțeles.

— Mai dorești ceva?

— Nu.

— Bine. Am plecat.

16 Martie 2005. Azi Matei a fost operat la degetul mare de la piciorul stâng și a trebuit să rămână internat la spitalul Grigore Alexandrescu. În cursul nopții, după operație, am stat lângă el. A reușit să doarmă liniștit.

25 Martie 2005, ora 20 și 15.

— Nu am venit să vă dojenesc. Azi este o mare sărbătoare atât la noi cât și la voi. Matei, tu știi ce

reprezintă această sărbătoare?

— Da.

— Eu am dus vestea Fecioarei Maria. De câte ori a vrut Dumnezeu și mi-a spus, eu am dus veștile. Dacă aș fi primit și pentru voi o veste, aș fi adus-o.

— Înțelegem, am răspuns eu.

— Azi este singura zi din cursul anului în care putem să vă rugăm și noi ceva. Voi vă rugați la noi în cursul anului și noi ducem rugăciunile voastre la Dumnezeu. Azi este ziua în care ne este permis nouă să ne rugăm vouă, muritorilor. De aceea, noi vă rugăm să nu vă mai supărați între voi trei și să vă iubiți.

— Eu și mama lui vrem să-i dăruim ceva, dar Matei refuză să meargă.

— Matei, noi te rugăm să mergi. Nu-ți fie teamă pentru că nu ți se va întâmpla nimic rău. Picioarul tău s-a vindecat. Mama ta o să-ți dăruiască ceva nou de încălțat care îți va plăcea. Vei merge?

— Da, a răspuns copilul.

— Bine. Ferește-te să mai greșești ca să nu mai suporti pedeapsă de la Dumnezeu. Eu nu te dojenesc, te rog să nu mai greșești și să ai grijă de trupul tău ca să-ți fie bine. Căutați să trăiți în armonie. Fie ca pacea și lumina lui Dumnezeu să se pogoare asupra voastră și să nu vă mai tulbure nimeni!

Douăsprezece aripi. Maica Domnului. Convorbirile cu Papa Ioan - Paul al II-lea.

Înțeleptul. Ursitorile. Iisus. Sfântul Ciprian. Sfântul Mina. Sfântul Vasile. Aela.

Sfântul Ilie. Sfântul Ioan Botezătorul.

30 Martie 2005. Georgiana este supărată deoarece instituția la care a fost salariată nu vrea să-i dea cele 3 salarii compensatorii prevăzute de Contractul Colectiv de Muncă. Am mai depus două petiții și am vorbit cu Lucica -

directorul economic, pe care o cunosc de vreo 20 de ani. Aceasta mi-a confirmat că Georgiana trebuie să primească banii, deoarece este dreptul ei conform C.C.M. și ea, ca director economic, este de acord, numai că nu vor directorul general Viorica Grigore și juristul instituției, Steliana Stoleru. Desigur, le împiedică orgoliul fiindcă până acum nu s-a mai întâmplat ca un salariat să învingă această instituție într-o confruntare juridică. Ieri, mama mi-a dat o sumă de bani și cu jumătate am plătit impozitul pentru casă. Georgiana este nemulțumită deoarece ar fi dorit să facem altceva cu acei bani.

Douăsprezece aripi a coborât să mă dojenească. Ei nu înțeleg că trebuie să ne plătim impozitele și întreținerea iar eu nu înțeleg ce vor de la mine. I-am spus asta îngerului, însă el a insistat pe faptul că este mai important să facem bucurii sufletelor decât să plătim bani pentru datorii care nu sunt făcute față de un om anume. Mi-am pierd răbdarea tot explicând, el s-a înfuriat și, ridicând glasul, m-a amenințat în numele lui Dumnezeu, iar eu, tot în numele lui Dumnezeu, i-am cerut să plece și să nu mai vină.

S-a calmat spunând că este trimis de Ioan Botezătorul ca să mă ajute, însă eu refuz ajutorul. I-am răspuns că nu refuz ajutorul lor, dar cred că, în primul rând, trebuie să o ajute pe Georgiana să fie liniștită.

— Noi o ajutăm. Nu reușim tot timpul pentru că ea are dorințe materiale și noi nu putem să-i ștergem aceste dorințe. Vom pleca, dar va veni Maica Năpăstuiților să vorbească cu tine și te rog să fi respectuos cu ea.

— Voi fi. Cine este Maica Năpăstuiților?

— Mama lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Eu plec acum.

— Bine.

După câteva minute mi-a vorbit Maica Domnului.

— Am înțeles că noi ți-am tulburat sufletul și, pentru

că am ceva trecere în fața lui Dumnezeu, îți promit că începând de azi nu va mai veni nimeni, indiferent dacă veți mai avea de trăit câțiva ani sau câțiva zeci de ani.

— Cred că este mai bine așa.

— Dacă vrei să o lași, mergi și te dezleagă de ea.

— Nu vreau să o las... S-a schimbat în rău în ultimul timp și eu nu știu ce să fac.

— O poți ajuta.

— Cum?

— Cu dragoste și răbdare, ți s-a mai spus, însă tu nu mai ai răbdare.

— Este adevărat, uneori îmi pierd răbdarea.

— Ea nu știe ce face cu adevărat. Merge cu copilul vostru la tămăduitor, vorbește cu acesta, dar totuși nu știe ce face.

— Nu înțeleg.

— Sufletul ei se află în întuneric.

— De cât timp?

— În toamnă se împlinesc 7 ani? A fost ispitită de acea femeie. S-a lăsat ispitită...

— Da, înțeleg. Știu, însă mi s-a spus că a ieșit din întuneric în urmă cu jumătate de an.

— Este adevărat, când a aflat că oamenii judecători au găsit-o nevinovată a ieșit la lumină, dar pentru puțin timp.

— De ce doar pentru puțin timp?

— Tu ai greșit când i-ai spus cât de bolnav ești. Puteai să-i ascunzi adevărul.

— Nu credeam că o poate doborî asta. Fără supărare, și eu am nevoie de înțelegere, de menajament.

— Ea se gândește acum că, dacă tu vei părăsi această lume, pe ea nu va avea cine s-o ajute deoarece este foarte neputincioasă. Crezi că este neputincioasă?

— Da, cred, însă nu este tot timpul atât de

neputincioasă pe cât arată.

— Faptul că vorbește mult nu înseamnă că are putere.

— Știi asta, dar este foarte agresivă uneori, atât verbal, cât și cu fapta.

— Dacă tu nu vrei să vorbești cu ea.

— Eu vorbesc cu ea, numai că îmi face tot timpul reproșuri și este nemulțumită. Din cauza aceasta măretrag în mine și încerc să evit certurile.

— Și copilul vostru face la fel. Nici nu poți să-ți închipui câte lacrimi a vărsat și el cu sufletul. A văzut că nu este înțeleș și s-a retras în el.

— Ce trebuie să fac?

— Ți-am spus mai devreme: răbdare și dragoste. Doar așa îi poți ajuta, pentru că amândoi au nevoie de ajutor, este adevărat, și tu ai, dar tu îi poți ajuta pe ei, pe când ei nu te pot ajuta pe tine. Ai grijă de Matei și ai să vezi că el va fi cel care îți va duce numele mai departe, iar acest nume va fi apreciat și înălțat prin el. Ajut-o și pe ea să ajungă să se bucure de copilul ei. Pentru o mamă este o mare suferință să vadă că cineva îi clintește doar un fir de păr copilului ei, nu mai spun ce se întâmplă în sufletul dacă îl vede mort pe cel pe care l-a purtat în pânțele, însă este o mare fericire să-l vadă împlinit și fericit, realizat - cum spuneți voi. Poți să-mi promiți că o vei ajuta?

— Da.

— Să mergi în casa Domnului să te dezlegi de vorbele spuse la mânie copilului tău și celei ce ți-a fost dată să-ți fie alături. Știi că ai uitat multe din aceste vorbe, dar să ceri să-ți fie iertate și vorbele spuse fără știință, nu înainte de a cere iertare.

— Așa voi face.

— Și să-l binecuvântezi pe copilul tău în fiecare zi, până la sfârșitul vieții tale, pentru că îi va fi de folos.

— Așa voi face.

— Roagă-te lui Dumnezeu ca să-ți dea putere și înțelepciune și să-ți vindece boala. Roagă-l și pe Fiul Lui, Iisus, să se roage pentru tine. Mă voi ruga și eu pentru voi. Cei care au venit v-au învățat multe, caută să-ți amintești.

— Voi face cum spui.

— Ți s-a mai spus, fii darnic și vei primi și tu. Cât despre ea, de asemenea știi, cine îi va face bine, va fi ajutat, iar cine îi va face rău, va fi pedepsit. Noi ne vom ruga ca ea să nu ajungă să fie judecată de oamenii judecători.

— Cu câteva minute înainte, mi-ai spus că Matei este fără de păcat pentru că nu a cunoscut femeie. Dacă nu te superi, poți să-mi spui de ce este considerat păcat relația dintre un bărbat și o femeie?

— Nu trebuie să mă întrebi pe mine așa ceva pentru că eu nu pot să-ți răspund la o astfel de întrebare.

— Am înțeles.

— Fie ca Dumnezeu să vegheze mereu asupra voastră.

2 Aprilie 2005, ora 21 și 37. Papa Ioan-Paul al II-lea a trecut în împărăția lui Dumnezeu. Două zile a fost în agonie, dar a murit liniștit și împăcat cu el. Joi a declarat că își încredințează sufletul Fecioarei Maria pentru care a avut un cult aparte și căreia i s-a rugat foarte mult în perioada cât a fost conducătorul bisericii Romano - Catolice (1978 - 2005).

10 Aprilie 2005, ora 2. Abia adormisem, când Matei a venit să mă trezească și să-mi spună că mama lui este leșinată și mormăie. M-am enervat deoarece eram obosit și voiam să dorm. Am mers în dormitor. Georgiana era într-adevăr leșinată și plângea mormăind, fără să deschidă gura. Am mângâiat-o pe cap, pe față, i-am vorbit cu blândețe și după vreo 10 a deschis ochii.

— La cine plângeai, Georgiana?
— La Dumnezeu. I-am spus că nu mai pot.
— Și El ce ți-a răspuns?
— M-a mângâiat și mi-a spus că mă va ajuta.
— Bine, atunci fii liniștită.
— A închis ochii.
— Stai cu ochii deschiși. De ce închizi ochii?
— Văd un bătrân.
— Ce fel de bătrân?
— Este foarte bătrân, cu părul alb, și-mi zâmbește cu blândețe.

— L-ai mai văzut până acum?
— Nu știu... Ezită.
— Ți-a spus cine este?
— Da, cel la care m-am rugat.
— Sfântul Mina?
— Zice că cineva te ispitește. Spune să zici: înapoi satană!

Am făcut ce mi-a spus.
— Are barbă?
— Nu.
— Îl vezi cu ochii minții?
— Nu, îl văd în fața mea, foarte aproape. Este foarte blând și îmi zâmbește.

M-am gândit la Papa Ioan-Paul al II-lea, dar nu mi-am rostit gândul.

— Ce îți spune?
— Că trebuie să mai avem puțină răbdare.
— Avem...
— Dumnezeu ne va ajuta. Tu te-ai apropiat de El după mari eforturi. Dumnezeu nu te părăsește, dar nu-L părăsi tu.

— Nu vreau să mă îndepărtez de El.
— Bătrânul zice să ne analizăm fiecare zi cu ce am

făcut bine și rău, și dacă am făcut ceva rău să reparăm și să cerem iertare; toți trei.

— Înțeleg, vom face și asta. Ce mai spune?

— Să ne mărturisim unul altuia fricile. O frică mărturisită este o frică învinsă.

— Are dreptate. Poate să ne spună cine este?

— Ne va spune numai dacă vom face ce ne-a învățat.

— Pot să pun o întrebare?

— Pune, dacă poate, îți va răspunde.

— Eu cred că ești cel pe care îl vede ea și la care s-a rugat. Noi am văzut la televizor multe filme documentare despre viața ta. Poți să-mi spui ce ai discutat cu cel care te-a împușcat în anul 1981?

— Îmi pui această întrebare ca să mă verifici?

— Nu, sunt sigur că ești cel la care m-am gândit.

— Îmi pare rău, nu pot să-ți spun nimic deoarece acel bărbat mi s-a spovedit. Știm numai noi doi și Dumnezeu.

— Dar tu ai fost preot catolic și el musulman.

— Asta nu are nicio importanță. Orice om se poate spovedi unui preot, indiferent dacă au sau nu amândoi aceeași religie.

— Da? Nu știam asta.

Nu am mai notat în acest jurnal până azi, 23 Mai 2005. În perioada de timp care s-a scurs de la prima discuție și până în prezent, Carol-Iosif, căci în fața lui Dumnezeu apare cu numele de botez și nu cu cel de papă, a venit aproape zilnic. Ieri mi-a spus că acum ne cunoaște deoarece ne-a urmărit și ne-a vegheat. S-a rugat la Dumnezeu pentru noi și se va ruga în continuare.

— În vremea când eram printre voi, oamenii, i-am ajutat pe mulți cu rugăciunile mele. Unii dintre aceștia au venit și mi-au mărturisit că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile și i-a ajutat să se vindece de unele boli sau să-și rezolve unele probleme. Mă voi ruga și pentru tine ca

Dumnezeu să te ajute să te vindeci, mi-a spus cu două săptămâni înainte de a-mi repeta analizele medicale.

La începutul lunii Mai am fost la Institutul de Endocrinologie și prolactina din sânge a scăzut foarte mult, asta înseamnă că organismul meu răspunde pozitiv la tratamentul cu bromocriptină.

— Vezi, Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunile, este adevărat, nu direct, ci prin mine. Să nu uiți niciodată că Dumnezeu îi iubește pe oameni și dacă aceștia I se închină, îi ajută. El poate face orice.

— Așa este.

— Să te rogi zilnic la Dumnezeu și la orice sfânt dorești tu. Vei vedea că îți va fi mult mai bine.

— Așa voi face.

— Rugați-vă mult și pentru copilul vostru căci are mare nevoie de ajutorul lui Dumnezeu ca să ia note mari la examenele pe care urmează să le dea. Mă voi ruga și eu pentru el. Eu am iubit și iubesc mult copiii, ai văzut asta.

— Desigur. Nu înțeleg ce se întâmplă cu el, refuză sfaturile și hotărârile noastre.

— Voi vorbi cu el, dacă îmi permiți.

— Desigur, chiar te rog.

— Trebuie să fii răbdător mai cu el. Tu îți pierzi răbdarea uneori și el crede că-l îndepărtezi. Trebuie să înveți să fii mereu răbdător. Știu că ai destule suferințe. Gândește-te la mine, am avut mulți ani dureri. Și ce trebuia să fac? Am învățat să rabd. Mi-am educat răbdarea. Știu că ai văzut într-un film documentar despre viața mea că am avut, să-i zicem, o ieșire impulsivă față de secretarul meu.

— L-ai repezit când a vrut să te ajute și să te susțină.

— Da, dar atunci aveam dureri mari, a zis Carol cu tristețe în glas. Eu știu foarte bine, din propria experiență, ce înseamnă să suferi. Tu nu ai trecut prin ce am trecut eu

fiind în viață.

— Sunt convins că așa este și, sincer, nu-mi doresc să am experiențele tale nefericite.

— Dar Dumnezeu m-a ajutat.

— Ce să fac cu Matei?

— Fii cu el ferm, însă blând la vorbă. Eu așa am procedat cu cei pe care am dorit să-i conving.

— Ai cunoscut foarte mulți oameni importanți în perioada pontificatului tău. Poți să-mi spui câte ceva despre marii conducători ai lumii? Ce discutai cu ei?

— Unii îmi cereau sfatul. Eu am dat sfaturi numai celor care mi le-au cerut. Am învățat să ascult și îi ascultam pe toți cei care veneau la mine, indiferent că erau oameni importanți sau niște anonimi. Dacă m-ai fi cunoscut atunci aș fi fost și cu tine, tu ai zice dur, eu spun ferm. Știu ce dorești să-ți spun, dar nu pot să o fac pentru că și cei care erau conducători de stat mi se spovedeau și ceea ce am discutat cu ei știu eu și Dumnezeu. Crede-mă, nu discutam cu ei numai lucruri - este impropriu să spun lucruri, dar fie, lucruri importante. Toți suntem oameni și ne purtăm și discutăm la fel. Abordam și subiecte banale, însă plăcute. Chiar dacă sunt conducători de state, unii au suferințe, necazuri, eșecuri. Dacă aș putea să-ți povestesc, ți-aș spune ce suferință mare are cel pe care voi îl numiți omul cel mai puternic din lume, dar nu pot să vorbesc despre acest subiect.

— Pe Mihail Gorbaciov l-ai cunoscut personal? Soția mea l-a plăcut de cum l-a văzut. Ție ce impresie ți-a făcut?

— Era... este un om deosebit, inteligent, onest, cu o mare capacitate de a înțelege.

— Noi am văzut că este demn și nu s-a cramponat de funcția pe care a deținut-o. A avut puterea și demnitatea să-și dea demisia din funcția de conducător al Uniunii Sovietice. Eu cred că acesta, alături de tine, a avut un rol

important în dispariția comunismului în Europa. În urmă cu câteva zile, am văzut într-un film documentar cât de ferm ai fost în discursul pe care l-ai ținut după ce ai aflat că Statele Unite au bombardat Serbia.

— Eu am apărut tot timpul pe cei slabi, dar nu am fost luat mereu în seamă. Nu am intervenit în problemele de politică, Biserica are altă misiune, însă am luat atitudine împotriva războiului și nu numai împotriva lui.

— Am văzut, și împotriva homosexualității, a întreruperii de sarcină... Înțeleg, Biserica are o misiune specială pe pământ și legile lui Dumnezeu, uneori, nu corespund cu legile făcute de om.

— Așa este.

— Cred că cele 10 porunci spun totul.

— Sunt de acord cu tine. Eu am ținut și partea săracilor și a copiilor. Mulți copii sunt vânduți și exploatați în multe țări din lume iar foarte mulți mor de foame. Am căutat să ajut cât de mult am putut. După ce am rămas fără mamă, am căutat să ajut și am ajutat mulți oameni. Nu o spun ca laudă.

— Bineînțeles.

— Cunoști Sfatul Înțelepților din Irak?

— Da.

— Guvernul țării noastre tocmai a făcut apel la acesta să intervină în criza celor 4 ostatici români. Crezi că aceștia, înțelepții, pot ajuta la rezolvarea cazului?

— Este posibil, dar situația politică din Irak este complicată. Dacă Dumnezeu vrea, ostaticii pot fi salvați. Să ne rugăm ca Dumnezeu să-și plece privirea către ei și să-i ajute.

— Știi că ai fost considerat cel mai mare lider spiritual al lumii?

— Asta nu are nicio importanță pentru mine. Eu am căutat să ajut cât mai mult și să fac bine. Am respectat

toate credințele religioase și am încercat să împac Biserica Romano-Catolică cu celelalte Biserici. Regret că nu am putut să mă apropiu de Biserica Ortodoxă Rusă.

— Care a fost cauza?

— Implicarea Bisericii în politică, sau mai bine zis, acceptarea ca politica să aibă un anumit rol în conducerea Bisericii.

— Este impresionant cât de mult ai fost iubit de oameni.

— Și eu am iubit foarte mult oamenii.

...

— Spune-mi, te rog, ai avut un duhovnic?

— Am avut mai mulți, dar nu pot să-ți spun numele lor.

— Asta știu, eu te-am întrebat dacă ai avut doar unul în perioada în care ai fost Papă.

— Ți-am răspuns. Am fost nevoit să-i schimb când am reușit să-i cunosc și să înțeleg că nu mă pot ajuta. Un duhovnic bun ajută dând sfaturi bune.

— Înțeleg.

— Este bine să vă spovediți cât de des puteți. În felul acesta vă ușurați sufletul.

— Știm asta.

...

— Biserica Catolică se pregătește să te declare sfânt.

— Nu mai este treaba mea. Dumnezeu este cel care își alege sfinții. Vom vedea dacă voi deveni sfânt, dar, îți repet, pe mine nu mă interesează dorința Bisericii. Eu vreau să ajut și mă rog pentru cei care îmi cer ajutorul.

— Un bărbat din America a declarat că s-a vindecat de o tumoare la cap după ce a primit împărtășania din mâna ta. Asta este o minune. Am înțeles că încă este prea devreme să fii sanctificat, însă s-au făcut slujbe pentru beatificare. Vrei să vorbim despre acest subiect?

— Nu, nu vreau. Ți-am spus, pe mine nu mă interesează.

— Poți să-mi spui ce înseamnă beatificarea?

— Este o procesiune.

Părea stânjenit de subiectul discuției și am renunțat la el.

...

— Ești furios. Care este motivul?

— Nu sunt.

— Pe mine nu poți să mă păcălești, eu văd. Din cauză că soția ta te respinge? Mă consideri prietenul tău?

— Desigur.

— Atunci, cu un prieten poți să discuți orice subiect. Sau crezi că dacă am fost preot nu știu...

— Sunt convins că știi. Sunt iritat pentru că îmi face reproșuri legate de actul sexual.

— Tu mulți ani nu ai putut să te apropii de ea din acest punct de vedere și nu s-a supărat.

— Nu a fost vina mea. Eram bolnav, am mers la mai mulți medici, dar nu mi-au găsit leacul până de curând. În această perioadă tristă pentru mine, Georgiana m-a terorizat cu reproșurile că nu sunt în stare să o satisfac sexual și am suferit.

— Trebuie s-o ierți.

— Am iertat-o, numai că în seara aceasta a fost iar răutăcioasă și m-a respins.

— Îi este teamă.

— Nu înțeleg, pentru ce motiv?

— Să nu rămână însărcinată. Pentru ea au fost mari suferințe cele două avorturi.

— Știu asta, și pentru mine a fost la fel, însă nu am avut de ales.

— Are nevoie de protecție.

— Eu am protejat-o mereu. A ținut calendarul și în

perioada de fertilitate nu am terminat în ea. Nu înțeleg acum de ce îi este teamă.

— Pentru că tu ai făcut o pauză mare și acum vrei zilnic. Spune-mi cinstit, chiar o dorești pe soția ta?

— Da, și nu înțeleg rostul întrebării.

— Vorbește cu ea. Mi-a spus că ați discutat mereu totul. Ea se simte vinovată și acum că a avut acea aventură.

— Eu nu i-am reproșat niciodată. Am și uitat.

— Știu că nu i-ai reproșat, însă ea este supărată pentru că s-a lăsat ispitită și te-a înșelat. Dacă ar fi să punem în balanță comportamentul vostru, faptul că tu ți-ai păstrat onoarea, atârnă mai mult și pe ea o doare.

— Bine, voi vorbi cu ea.

...

— Voi, românii, aveți acum motive de bucurie.

— Da, ostaticii au fost eliberați.

— Dar să nu-i uitați pe cei aflați în suferință din cauza inundațiilor.

— Așa ar trebui.

— Am mers cu voi la școală, la ședința cu părinții.

— Și ce impresie ți-ai făcut?

— Nu mi-a plăcut. Oamenii sunt răi și fac greșeli. Dacă ați face o petiție pe care ar semna-o mulți părinți și profesori, atunci, cei de la Ministerul învățământului ar fi nevoiți să facă modificările dorite de voi.

— Profesorii nu au niciun interes, tot ce-i preocupă sunt salariile. În urmă cu aproape un an au fost amenințați că își vor pierde locurile de muncă dacă se agită.

— Asta nu este democrație. Când am venit în țara voastră mi-a plăcut președintele de atunci. Este un om sensibil, cu bun simț, care a avut de suferit din cauza celor care îl înconjurau. Nu a fost sprijinit și din cauza aceasta nu a putut face multe pentru poporul vostru. Păcat. Cel

care a stat 11 ani la conducerea țării (Ion Iliescu) nu mi-a plăcut.

— A rămas cu mentalitatea de comunist.

— Da, și a oftat. În Polonia oamenii au fost mai organizați și în felul acesta au reușit să schimbe structurile comuniste.

— În România, sindicatele sunt leneșe și chiar aservite puterii. Noi, românii, ne-am pierdut entuziasmul. Ce-i drept, avem și foarte mulți oameni bătrâni, cărora nu le poți cere să iasă în stradă, pentru că nu au putere, sunt bolnavi, flămânzi, fără speranță...

— Am văzut, dar să știi, dacă nu vă organizați, nu veți scăpa ușor de comuniști.

— Cred că ai dreptate, însă lipsesc liderii care să ne mobilizeze.

— Mergeți și vă spovediți. Faceți asta pentru binele copilului vostru. Are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

— Vom merge.

— Și rugați-vă cât mai mult. Ascult-o pe soția ta, ea are un simț aparte...

— Sau i se spune.

— Dacă ea îți zice să faci un anumit lucru, fă-l. Mergi la rudele tale pentru că se întâmplă ceva acolo.

— Voi merge.

— Spune-mi, ca preot ai întâlnit vreun om ca soția mea, prin care să-ți vorbească un spirit?

— Nu.

— Dacă ai fi întâlnit, ce ai fi crezut?

— Nimic. Știam de existența unor astfel de oameni.

...

— Te rog, spune-mi în ce aveai ascendentul?

— Te referi la astrologie?

— Da.

— Nu știu.

— Dar știi la ce oră ai fost născut?
— Știu că m-am născut dimineța.
— Ai putea să afli ora? Știu că spiritul se poate întoarce în timp până în momentul întrupării.

— Eu nu pot acum.
— Bine, înțeleg. Spune-mi, te rog, de ce ai lăsat prin testament să fie arse toate notițele și însemnările tale?

— Pentru că erau însemnări personale ce se refereau la anumiți oameni, păreri personale care nu doream să fie cunoscute. Tot ce am avut de spus am scris și s-a publicat. Eu am căutat în cursul vieții să-mi apropiu și dușmanii, nu numai prietenii. Chiar dacă am avut rețineri, am trecut peste ele și am acordat iertare tuturor celor care au încercat să-mi facă sau mi-au făcut rău.

— Tânărul acela turc, care a tras asupra ta, a declarat de curând că în complot au fost implicați și unii dintre cardinali.

— Crezi că nu știam? Am știut, dar l-am lăsat pe Dumnezeu să-i pedepsească.

23 Mai 2005. Tata s-a mutat în Dămăroaia și este nevoit să doarmă în același pat cu fosta lui nevastă până îi va fi aranjată camera, fapt care pe ea o nemulțumește, însă nu mai are de ales. Mama a dorit cu orice preț să-l aducă lângă ea pe bărbatul după care a plâns 25 de ani, în speranța că se vor împăca, numai că pe el îl lasă rece dorința ei. Tata s-a speriat în urmă cu câteva luni, când, amețind din cauza hipertensiunii arteriale, a căzut în baie și s-a lovit rău la cap. Nu-și mai aduce aminte câte ore a fost inconștient, dar când și-a revenit s-a hotărât să-și vândă apartamentul și să se mute la nepotul lui cel mare. Tata a dorit ca Verona să-l ia la ea, numai că soră-mea i-a spus că nu are loc și pentru el deoarece nu este dispusă să renunțe la cei doi câini. Acest argument a fost pentru bătrân cea mai „grea palmă” pe care a primit-o în viața lui,

alături de faptul că maică-sa nu l-a iubit, iar tatăl natural nu a vrut să-l recunoască drept fiu. Verona a fost speranța bătrâneților lui și tocmai de la ea a primit lovitura de grație.

Robert lucrează la casă și a cheltuit deja o sumă mare din banii primiți de la tata. Este adevărat, cu o parte din banii primiți și-a cumpărat o mașină nouă.

Loredana este însărcinată și va naște în luna decembrie. Este posibil ca Hanna să fie trimisă la Robert să-l pedepsească pentru ce i-a făcut atunci când i-a fost mamă, dar și pentru celelalte păcate karmice.

26 Mai 2005. Azi Matei a venit de la școală fără geacă, a pierdut-o sau a uitat-o în clasă. Ne-am supărat și eu și Georgiana. Când am aflat de la copil că de 3 luni vine iar de la școală pe același drum pe care a mers mai mulți ani cu colegul lui de bancă, cu toate că a promis că va merge pe bulevard, așa cum i-am cerut noi, părinții și Dinara, m-am înfuriat și i-am tras o palmă peste obraz. Mi-a părut rău pentru gestul făcut și am plecat spre biserică, în speranța că voi găsi un preot; l-am găsit și m-am spovedit. Seara a venit Carol-Iosif.

— Nu credeam că ești în stare să faci un gest ca cel pe care l-ai făcut la prânz.

— Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău.

— L-ai lovit peste ureche.

— Nu este adevărat. Poate l-am atins cu vârful degetelor.

— L-a durut mult timp sufletul și obrazul, iar pe soția ta a durut-o sufletul și inima și a plâns mult.

— Îmi pare rău, am fost la biserică și m-am spovedit.

— Nu trebuia să-l lovești. Ce te-a îndemnat să faci asta?

— Faptul că nesocotește vorbele noastre, ale mele și ale mamei lui. M-am înfuriat când am aflat că îl conduce

iar, de atâta timp, pe colegul lui de bancă. Noi și altcineva, în urmă cu mult timp, i-am cerut să vină direct acasă de la școală, însă nu ne-a luat în seamă. Dacă era fată colegul lui, mai înțelegeam, dar așa m-am enervat.

— Eu sunt foarte trist.

— Te cred.

— Eu am iubit și iubesc foarte mult copiii.

— Știu asta.

— Sunt ființe neajutorate și în lumea aceasta sunt foarte mulți care suferă fără vină și din cauza oamenilor maturi. Nu am fost niciodată de acord cu pedepsele fizice. Trebuia să-l pedepsești altfel.

— Am încercat altă dată să-i interzic să se uite un timp la televizor și i-am cerut să nu mai pună mâna pe telecomandă fără să ceară voie, însă după o jumătate de oră a uitat ori s-a făcut că a uitat că este pedepsit. Eu nu i-am mai zis nimic fiindcă nu vreau să-mi plesnească inima sau un vas de sânge la cap.

— Trebuie să reparați greșeala. Ți-am mai spus, fii ferm, dar blând. Ea îl dojenește altfel. Este adevărat, țipă cam mult la el, însă după aceea îi arată că-l iubește, făcând unele gesturi care lui îi plac sau chiar îi mărturisește dragostea ei.

— Și eu am procedat ca ea. Nu înțeleg de ce Matei este atât de încăpățânat și respinge tot ce spunem și vine de la noi.

— Eu nu am fost părinte, a mărturisit el cu o umbră de regret în glas. Ca preot nu am avut voie.

— Știu.

— Ați făcut înțelegerea?

— Am încercat. L-am întrebat pe Matei ce dorește pentru a-și schimba comportamentul și s-a eschivat să-mi dea un răspuns clar.

— Bine, vom mai vorbi.

28 Mai 2005.

— De ce nu vrei să vorbești cu mama ta? Eu cred că este mai bine să afli ce se întâmplă acolo, ca să ai sufletul liniștit.

— Voi vorbi cu ea. Încă nu știu cum să procedez. Mă mai gândesc. Într-adevăr, se întâmplă ceva acolo. Soția mea a văzut în casa noastră un demon care a stat 3 zile și a țopăit de fericire. Acesta i-a spus că l-a trimis mama.

— Știi că alături, de fapt nu alături, în lumea spiritelor sunt și unele malefice.

— Desigur, Totuși, nu înțeleg cum poate să-l trimită mama mea.

— Gândurile ei. Când vei vorbi cu mama ta, te vei lămuri. Mie mi-a trebuit ceva timp să înțeleg ce se întâmplă în familia voastră, mă refer la rudele voastre, și totuși nu înțeleg cum a fost posibil ca părinții voștri, mai exact mamele voastre, să se lepede de voi, de tine și de ea. Nu am voie să judec, numai spun că au greșit mult față de voi și de Dumnezeu. Pentru părinte, copilul este copil indiferent de vârstă. Nu pot să înțeleg modul de gândire al mamelor voastre, care v-au spus că părinții sunt obligați să aibă grijă de copiii lor doar până când aceștia împlinesc doar o anumită vârstă. În țara voastră majoratul este recunoscut ca fiind vârsta de 18 ani. Sunt țări în care un tânăr devine major...

— La 21 de ani.

— Așa este. Nici eu nu înțeleg această diferențiere. Am văzut în multe țări cum părinții se zbat să-i ajute pe copiii lor până mor. Îmi pare rău, nu înțeleg mentalitatea oamenilor din țara voastră.

— Sunt și în această țară oameni buni, care au adoptat copii, care fac mult bine. În privința mamelor noastre cred că gestul lor s-a datorat răutății. Eu și soția mea nu mai suntem în inimile lor ca ființe iubite, așa cum

este nepotul meu pentru mama mea și băiatul cel mare împreună cu soțul ei, pentru soacra mea. Eu m-am obișnuit cu gândul că mama mea se poartă așa ca să mă pedepsească pentru că am refuzat să mai fac ce dorea și cum dorea ea. Nu înțeleg și nu voi înțelege niciodată indiferența sau ura tatălui meu față de mine.

— Soția ta mi-a spus că față de rudele tale te porți ca și cum nu ai avea griji, iar aici, în casa voastră, uneori te apucă disperarea.

— Nu este adevărat. În casă mă enervează uneori comportamentul lor față de mine.

— Nu crezi că și pe ei îi enervează comportamentul tău?

— Cred că uneori da. De aceea le-am spus de multe ori că trebuie să ne menajăm reciproc și să căutăm toți trei să trăim în armonie. Să știi că mi-am arătat disperarea față de rudele noastre. Atât tatăl meu cât și tatăl ei m-au văzut plângând în casele lor, însă lacrimile mele nu au reușit să-i impresioneze. Le-am arătat de mai multe ori disperarea... Cred că s-au obișnuit toți cu disperarea noastră și nu o mai iau în seamă. Rudele soției mele sunt supărate pe mine pentru că am încercat să le explic suferința ei și să le cer să-i arate că o iubesc și s-o ajute, iar rudele mele sunt supărate pe Georgiana că a cerut pentru mine.

— Poate au și o oarecare doză de invidie pentru că au văzut că vă iubiți.

— Este posibil.

— Păcat, mare păcat că se poartă urât cu voi și nu vor să vă ajute.

— Tatăl meu mi-a spus în urmă cu câțiva ani pe un ton foarte categoric: „nu vă cer, nu-mi cereți”. Nici Matei nu a reușit să-i înmoaie inima când i-a spus că nu avem cu ce cumpăra hrană. Nu i-a păsat.

— Da, foarte trist... De ce nu încerci să cauți ceva de

lucru?

— Am 52 de ani și o boală gravă. La vârsta și în situația mea nu-mi oferă nimeni de lucru. Și mai este ceva, fiind pensionat medical, nu am voie să muncesc cu contract. Dacă aș avea o slujbă, statul m-ar obliga să dau înapoi banii primiți ca pensie.

— Este foarte rău ce se întâmplă în țara voastră.

— În anul 1989 erau peste 10 milioane de oameni angajați cu contract permanent de muncă, acum nu mai sunt nici jumătate. Guvernării noastre au distrus mult.

— Înseamnă că pe mine m-au mințit când am venit în țara voastră.

— Desigur. Se minte mult pentru că cei care ne sunt conducători au aceeași mentalitate veche, de comuniști, iar corupția este foarte mare. Este nevoie de mult timp ca să se schimbe ceva cu adevărat și schimbările să fie în beneficiul poporului.

— În Polonia s-a schimbat în bine viața oamenilor.

— Te cred.

— Trebuie să faceți ceva.

— Ne lipsesc liderii care să mobilizeze oamenii. Cine să iasă în stradă? Pensionarii și șomerii? Le este teamă, primi sunt bolnavi iar ceilalți flămânzi.

— Îmi pare rău pentru voi, românii. Dacă nu aveți conducători înțelepți, nu veți ieși din sărăcie. Eu cunosc mai mulți conducători care au înțelepciune, unii din Africa.

— Te referi la Mandela?

— Și la el.

— În Europa?

— Chirac este un om înțelept. Și Mitterand a fost un om înțelept.

— Te cred, totuși un singur om nu poate schimba o societate, trebuie ajutat de parlament, de guvern. În România parlamentarii și guvernării se gândesc numai la

buzunarele lor, restul sunt vorbe care nu țin de foame.

— Îmi pare rău pentru voi.

— Și mie.

— Eu am căutat să aduc pacea între oameni. Uneori am reușit. Am făcut și eu greșeli, uneori m-am înfuriat, chiar am fost mânios, dar cred că am avut și înțelepciune. Câtă? Numai Dumnezeu știe. Am suferit și eu, nu numai fizic. Am trăit mult timp într-o țară pe care nu o cunoșteam, printre oameni cu altă mentalitate, în care nu am avut totdeauna încredere, însă m-am ferit să le arăt.

— Dacă am putea să vedem gândurile celorlalți, abia atunci am ști cu adevărat pe cine ne putem baza și de cine să ne ferim.

— Așa este. Am să-ți fac o mărturisire pe care nu am făcut-o nimănui. Mi-a părut foarte rău că nu am putut să-l eliberez din închisoare pe cel care a tras asupra mea cu arma. Am făcut multe intervenții. Și acum îmi pare rău.

— Poate că le-a fost teamă să-l elibereze deoarece știe prea multe și nu se dorește să se cunoască adevărul.

— Da, m-am gândit și eu la acest motiv.

— Vreau să-ți pun o întrebare, dar, te rog dinainte să nu te superi; dacă nu vrei, nu-mi răspunzi.

— Bine, pune.

— Care a fost motivul ce te-a determinat să te faci preot?

— Suferința.

— Înțeleg, numai că acesta este un motiv general. Bănuiesc că a fost, în primul rând, un motiv personal.

— Nu te supăra, însă motivul îl cunosc eu și Dumnezeu și nu doresc să vorbesc despre el.

— De ce? Acum te-ai detașat de lumea materială și poți privi din exterior evenimentele, cu obiectivitate.

— Crezi că dacă acum sunt numai suflet nu mă mai întristez?

— Nu știu, de aceea te întreb.

— Sunt unele lucruri despre care nu pot să vorbesc deoarece mă întristez, chiar dacă sunt liniștit și împăcat cu mine.

— Bine, te înțeleg și îți respect dorința. Spune-mi, te rog, după ce ai ajuns conducătorul Bisericii Catolice, cum crezi că ai fost privit? Ce părere aveau despre tine cei care te înconjurau? Cum te purtai cu ei, pentru că presupun că aveai, să le zicem, și indispoziții?

— Eram dificil.

— Să înțeleg că le era teamă de tine?

— La început le era. Când mi-am dat seama de asta, le-am cerut să-mi arate unde greșeam, numai așa puteam să fim prieteni și în felul acesta le-a dispărut teama. Dacă aveau dreptate îmi schimbam atitudinea, dacă totuși adevărul nu era cel pe care îl vedeau ei, continuam să mă comport cum doream și să-mi pun în aplicare planurile și proiectele pe care mi le stabilisem. Fiind om, am avut și eu partea mea de egoism și chiar de duritate. Nu sunt sfânt, am greșit și eu, dar când mi-am dat seama, m-am schimbat, sau mai bine zis, am luptat cu mine ca să mă schimb în bine față de Dumnezeu și față de oameni. Într-adevăr, este foarte greu să te schimbi ca om și să-ți calci în picioare defectele datorate naturii umane, totuși nu este imposibil, trebuie doar să vrei și să accepți că nu poți avea totdeauna dreptate. Omul este supus greșelilor, însă Dumnezeu se bucură când vede că vrem să ne corectăm. De asemenea, este greu să-i iertăm pe cei care continuă să persiste în a greși față de fiecare dintre noi, dar Dumnezeu ne cere să iertăm de nenumărate ori, pentru că El ne iartă toate greșelile dacă ne căim cu sufletul, chiar dacă multe le repetăm. Te înțeleg în ceea ce te privește, legat de greșelile făcute de rudele tale față de tine, totuși cred că le vei ierta după ce va mai trece timpul. Adevărata iertare

trebuie dată cu sufletul și nu doar cu vorba. Dacă îi spui unui om că îl ierți, însă nu o faci cu sufletul, atunci îți împovărezi tu sufletul. Nu știu dacă am fost cu adevărat înțelept, numai Dumnezeu știe. Tot timpul m-am rugat ca Dumnezeu să mă lumineze și te sfătuiesc și pe tine să te rogi la fel. În felul acesta vei găsi soluția bună în rezolvarea unei probleme. Fiind preot, am căutat să alin suferințele sufletești ale oamenilor, dar i-am și muștrat când au greșit, ținând cont de poruncile lui Dumnezeu. M-am ferit să-i judec, cu toate că uneori am făcut-o în mintea mea. De aceea îți spun că nimic nu-mi este străin din ceea ce este omenesc. Ai văzut, uneori te dojenesc pentru că îți sunt prieten și un prieten adevărat trebuie să-ți arate când greșești, asta pentru a nu mai repeta greșeala care poate să-ți aducă necazuri sau poate să-i facă rău sufletului.

— Nu mă supăr când mă dojenești.

— Ar fi bine să fie așa. Încrederea și acceptarea adevărului sunt pietre de postament pentru prietenie.

— Așa este.

— M-am întrebat și eu, de multe ori, de ce unii oameni care sunt atei trăiesc mult, bine, ori nu au parte de suferințe mari. Am cunoscut oameni care nu au fost botezați și mi-au mărturisit că nu vor să fie încreștinați deoarece se simt bine așa. Nu am avut ce să spun. Odată, o mamă cuvioasă, a cărei fiică a murit, m-a întrebat de ce i s-a întâmplat chiar ei una ca asta pentru că a respectat tot timpul poruncile lui Dumnezeu. Nu înțelegea de ce a trebuit să aibă parte de o suferință atât de mare. Nu am știut ce să-i răspund pentru că nici eu nu înțelegeam.

— Da, știu, uneori ne este foarte greu să înțelegem hotărârile lui Dumnezeu și nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne consolăm cu acceptarea ideii că știe El de ce a luat acele hotărâri. Nu tot ce considerăm noi că este rău, din punctul nostru de vedere, ca oameni, este văzut la fel

de Dumnezeu. Am înțeles că răul pe care îl plâng unii dintre noi, poate reprezenta binele pentru alții.

— Așa este.

— Da, însă soția mea nu a învățat în totalitate să accepte ceea ce nu înțelege și uneori se revoltă sau se ceartă cu Dumnezeu, fiindcă, spune ea, s-a căit mult pentru păcatele ei, iar pentru unele greșeli, pe care le consideră mici, a plătit un preț foarte mare.

— Asta înseamnă să veghem tot timpul să nu greșim, pentru că nu cunoaștem prețul pe care ni-l fixează Dumnezeu ca plată.

— Ea suferă mult din cauza izolării în care trăim și datorită lipsei de dragoste din partea celorlalți. Dragostea mea și a lui Matei îi ajunge acum, dar suferă că oamenii pe care i-a iubit și încă îi mai iubește, au părăsit-o sau i-au întors spatele.

— Da, am înțeles că soția ta a fost capabilă să iubească fără măsură și necondiționat. Poate că unii dintre cei pe care i-a iubit nu au meritat să fie iubiți. Eu nu judec, îmi exprim doar părerea. Nu au meritat să fie iubiți cu o atât de mare intensitate, cu toate că iubirea nu are unitate de măsură. Ce spune apostolul Pavel? „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește... nu se aprinde de mânie, nu gândește rău... nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr... Dragostea nu cade niciodată”.

— Este foarte frumos spus.

— Da. Noi, oamenii, trebuie să ne iubim semenii, pe toți la fel și trebuie să-i iertăm pentru răul ce ni-l fac. Pare o utopie, însă asta ne cere Dumnezeu, pentru că și el ne iubește fără condiții, așa cum suntem, cu păcatele și defectele noastre de caracter. Eu nu înțeleg ce se mai întâmplă în lume. Bunătatea a dispărut din sufletele multor oameni. Pentru dispute datorate lucrurilor materiale,

numeroși oameni au ajuns să se dușmănească, să se urască, să-și pricinuiască suferințe. Niciun om care pleacă din lumea aceasta nu ia cu el ceva material.

— Așa este. Depinde numai de noi să ne fie bine, să ne înțelegem și să trăim în armonie. Aparent este foarte simplu și ușor, dar nu ne lasă orgoliul.

— Nu ne lasă multe: orgoliul, mândria, indiferența, zgârcenia, graba... Am văzut că iar ești tulburat, ce te frământă?

— Am sperat zilele acestea că rudele mele își vor schimba atitudinea față de noi, mă refer în primul rând la părinții mei. Le-am explicat că în acest an Matei a muncit mult pentru școală și are nevoie să se relaxeze. Ar trebui recompensat într-un fel și ei ar face bine să-i arate că-l iubesc și se gândesc la el, nu numai cu vorbe, însă, se pare, că mi-am bătut gura degeaba.

— Căutați să trăiți voi trei în armonie și evitați să vă mai gândiți la lucruri neplăcute. Dumnezeu lucrează și este probabil să vă ajute atunci când nu vă așteptați.

— Într-adevăr, numai Dumnezeu ne mai poate ajuta cu adevărat. Eu nu mi-am pierdut speranța, chiar dacă sunt momente sau ore în care am ezități.

— Tu ești un om mai puternic decât soția ta și decât copilul tău.

— Este posibil.

— Trebuie să-i susții.

— Îi susțin cât pot. Vreau să-ți pun o întrebare, însă, te rog, să mă lași întâi să-ți dau câteva explicații și pe urmă o formulez.

— Bine.

— Știu că în țările catolice din vestul Europei, o parte din impozitul pe veniturile bănești se varsă în conturile Bisericii. Toți acești bani îi ia Vaticanul? Aceasta este o parte a întrebării.

— Jumătate. Vrei să știi dacă aveam salariu?

— Nu, altceva. Ai umblat mult prin lume și ai văzut mulți oameni nenorociți, care aveau nevoie de ajutor. Tu, care erai conducătorul Bisericii Catolice, puteai să-i ajuți pe unii dintre aceștia, dând dispoziție ca din fondurile Vaticanului să li se dăruiască o anumită sumă de bani?

— Eu am ajutat cât am putut, dar nu cât am dorit. Nu pot să-ți răspund la întrebare pentru că mi-aș face mie rău.

— Te rog, explică-mi cum ai putea să-ți faci rău? Ai fost un om care a făcut mult bine. Acum ești...

— Spirit.

— Da.

— Binele făcut nu trebuie spus, îl cunoaște Dumnezeu. Este bine, atunci când îl faceți, nici voi să nu vă lăudați cu el. Făcând binele într-ascuns, Dumnezeu vă dăruiește într-ascuns. Lăsați-i pe alții să vă laude. Este bine ca voi să nu afirmați și nici să infirmați.

— Știm asta. Și încă ceva. Se zvonește că Vaticanul ar avea niște fonduri uriașe. Nu mă interesează cantitatea de bani și nici numele celor care o cunosc și o mânuiesc, ci doar ce se face cu acești bani, în afară de salarii și întreținerea palatului papal? Numai dacă ai voie să-mi spui.

— Îi ajută pe nevoiași.

— Cum?

— Cu ajutorul fundațiilor.

— Am înțeles.

— Menirea Biserici, ca instituție - cum spui tu, este să-i ajute pe oameni și să-i facă să se apropie de Dumnezeu.

— Spre deosebire de Biserica Catolică, Biserica Ortodoxă este săracă și nu are fonduri să înființeze fundații. Comuniștii i-au confiscat averile. Am văzut zilele acestea, la știrile difuzate pe canalele de televiziune, că

Guvernul României a înapoiat o parte din obiectele de valoare confiscate, iar Parlamentul a aprobat retrocedarea câtorva zeci de mii de hectare de pădure.

— Da, comuniștii au făcut mult rău.

— Și încă mai fac pentru că cei care ne conduc sunt foști comuniști.

— Lasă asta acum. De ce ziceți voi că ea leșină? Un om care leșină nu mai poate vorbi.

— Noi nu înțelegem ce se întâmplă cu adevărat cu ea. Este un fel de hipnoză?

— Nu.

— Cineva, un înger, a încercat să ne explice cum vorbește prin intermediul sau cu ajutorul ei, dar nu a reușit să ne facă să înțelegem cu claritate mecanismul. Tu poți să-mi explici cum ne vorbești folosind chiar limba noastră, limba română?

— Dumnezeu are un singur limbaj, cel al sufletului.

— Asta știm. Nu înțelegem mecanismul - ca să-i spunem într-un fel convențional - prin care ne vorbești. Poți să-mi explici pe înțelesul meu?

— Nu știu cum pot face asta. Este o minune a lui Dumnezeu. Sincer, nu pot să-ți explic deoarece nu știu.

— Te cred. Aș dori să te mai întreb ceva, i-am spus și soției mele.

— Te referi la prietenul meu?

— Da, la misteriosul cardinal investit de tine în secret, despre care se fac tot felul de presupuneri în mass-media. Poți să-mi spui cine este?

— Nu pentru că oamenii sunt răi și vreau să-l protejez.

— Doar nu crezi că eu mă voi duce la ambasada țării căreia îi aparține?

— Nu, numai că în fața lui Dumnezeu este mai bine pentru el să nu-i dezvălui identitatea deoarece vreau să-l

ajut. Și el are multe necazuri și prin investirea mea în secret, sper ca Dumnezeu să-l ajute și să-l protejeze. Sunt preoți care îi cunosc rangul, au asistat când i l-am acordat.

— Dintre cardinalii de la Vatican este vreunul care îi cunoaște identitatea?

— Nu. Și cardinalii sunt oameni, unii dintre ei sunt invidioși, răutăcioși și eu nu doresc ca prietenul meu să aibă de suferit din cauza unui gest sau a unui cuvânt nechibzuit.

— Bine. Cum au aflat cardinalii din conclav de existența prietenului tău de au așezat un scaun gol în sala în care au loc dezbaterile?

— Le-am zis eu.

— Înțeleg. Poți să-mi spui cum ai făcut investirea sau cum i-ai acordat rangul? Prin punerea mâinilor?

— Vrei să-ți spun în ce a constatat ritualul?

— Foarte pe scurt.

— Da, prin așezarea mâinilor pe umerii lui și prin rostirea unei formule care se folosește în asemenea ocazii, în prezența unor martori, tot preoți.

— Este suficient.

— El mă aude și vorbim.

— La fel cum te aude ea?

— Da. Te miră?

— Nu.

— Trebuie să plec.

— Bine. Poți să-mi spui ce înălțime aveai?

— 1, 80 m. Eram înalt.

15 Iunie 2005. Înțeleptul:

— Mama ta într-o viață trecută a făcut parte dintr-un popor nomad care a trăit la granița Chinei. A fost tot femeie, vrăjitoare, iar nepotul ei cel mare din această viață i-a fost soț. Cu ajutorul vrăjilor a adunat mari bogății. Știu că ai vrut să cunoști dacă există o legătură karmică între

mama ta și nepotul ei. Am făcut cercetări și am aflat ceea ce ți-am spus. Să faci în fiecare dimineață ce te voi învăța eu acum. Te va ajuta.

— Te ascult.

— Înainte de a începe, îți speli fața cu apă rece apoi afumi cu bețișoare toate colțurile casei. Vei așterne în mijlocul camerei un pled curat și te vei așeza pe el cu picioarele în poziție de yoga, cu fața spre răsărit, cu brațele desfăcute în lateral și cu palmele în sus. Vei folosi cele două bile muzicale câteva minute, începând cu mâna dreaptă și continuând cu mâna stângă. Acestea vor face să circule energia pozitivă și te vor ajuta să te liniștești. Să ai în fața ta un pahar din cristal, așezat pe un suport de lemn și un bețișor chinezesc cu ajutorul căruia se mănâncă. Înainte de a-l folosi, să purifici paharul cu fum de bețișor aromat și cu apă sfințită, în timp ce vei spune: Toate spiritele neliniștite și spiritul meu să se liniștească. Toate spiritele rele să plece și să lase cale liberă spiritelor bune să vină către mine și casa mea. Apoi: Doamne, Dumnezeule, Forță Divină, mă închin ție să mă ajuți în rugăciunile pe care ți le-am spus și ți le voi spune. După ce vei rostit aceste vorbe, vei atinge paharul de cristal de 3 ori cu bețișorul, astfel ca să sune, și după fiecare atingere va trebui să te gândești la o dorință, aceeași pentru fiecare atingere în fiecare zi.

1 Prima atingere, urmată de prima dorință pe care ți-o vei exprima în gând astfel:

Doamne, Dumnezeule, Forță Divină, te rog, ajută-mă să pogoare asupra mea, asupra copilului meu și asupra soției mele, sănătatea sufletească, mintală și trupească. În continuare spui cu voce următoarele vocale, fiecare câte 3 secunde: A, E, O, ca o eliberare de ceva rău.

2 A doua atingere a paharului după care urmează exprimarea celei de a doua dorințe: Doamne, Dumnezeule,

Forță Divină, te rog, ajută-mă să pogoare asupra mea, asupra copilului meu și asupra soției mele, dragostea, bunăvoința și ajutorul celorlalți, fie rude sau străini. Urmează câte 3 secunde vocalele A, E, O, spuse cu voce.

3 A treia atingere a paharului și exprimarea ultimei dorințe: Doamne, Dumnezeule, Forță Divină, te rog, ajută-mă să pogoare asupra mea, asupra copilului meu, asupra soției mele și asupra casei mele bunăstarea spirituală și materială. Urmează câte 3 secunde vocalele A, E, O, spuse cu voce.

Închei ritualul și în semn de recunoștință, îți lipești palmele și-ți atingi fruntea cu degetele arătătoare, în timp ce te apleci înainte.

— Mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus.

După o oră, Carol-Iosif:

— Ce se întâmplă?

— Sunt supărat și nervos pentru că am rugat-o pe Georgiana să curețe câțiva cartofi și m-a refuzat.

— Tu din alte motive ești supărat.

— Nu te gândești la sex. Chiar sunt enervat din cauza celor spuse mai devreme. Mai sunt supărat și din cauza mamei mele. Am fost Duminică la ea și am constatat că și-a schimbat atitudinea la 180 grade.

— Eu ți-am spus să mai aștepți câteva zile. Cine te-a îndemnat să mergi?

— Nu știi dacă m-a îndemnat cineva, dar mi-am adus aminte că, de câte ori am mers la ea Duminică, a făcut mărturisiri.

— Ai stricat totul acum.

— Nu am stricat nimic fiindcă s-a răzgândit să ceară de la tata bani pentru mine și asta înainte de a merge eu la ea. Mi-a zis că a deranjat-o faptul că vreau o sumă atât de mare. Crede că Georgiana m-a îndemnat să cer atât. I-am explicat că nu m-a îndemnat nimeni, că m-am gândit singur

să cer această sumă pe considerentul că terenul pe care este construită casa ei valorează vreo 3 miliarde de lei. Tata a luat și el pe apartamentul lui 30.000 de euro, așa că nu mi se pare mult 2 - 3 sute de milioane de lei, cât am cerut eu, ca despăgubire pentru că m-au dezmoștenit. Mama mi-a spus că nu mai cere niciun leu pentru mine și să merg la soacra mea să cer bani. M-am înfuriat și i-am spus că, deoarece toate rudele noastre au lovit în mine datorită nepotului meu Robert, eu voi lovi în el dacă nu îmi vor da și mie o parte, destul de mică, din valoarea părții de moștenire care mi se cuvine. Am încercat să o fac să mă creadă că sunt hotărât să-l reclam pe Robert la fisc fiindcă a primit bunuri și valori pentru care nu a plătit impozit la stat. Mama a aruncat iar un blestem asupra mea. Nu-mi amintesc ce mi-a urât.

— Erai mânios, din cauza aceasta nu ai ținut minte.

— Am plecat de acasă cu gânduri bune, dar mama m-a provocat acuzând-o pe soția mea fără să aibă un motiv real și m-a apucat furia.

— Trebuia să mai aștepți câteva zile.

— Acum faptul este consumat. Oricum, mama se răzgândise înainte de a merge eu la ea.

— Din câte mi-ai povestit, am înțeles că nu s-a ținut de cuvânt de multe ori.

— Așa este.

— Înseamnă că nu are onoare.

— Nu are.

— Știu că majoritatea oamenilor vor să fie pedepsiți repede cei care le produc suferințe.

— Eu nu mă gândesc la așa ceva. Doream doar să-mi dea și mie o mică parte din dreptul ce mi se cuvenea ca fiu.

— Tu, spre deosebire de mine, ai învățat mai repede să ai răbdare, cu toate că uneori ți-o mai pierzi.

— Este adevărat că îmi mai pierd răbdarea, însă și

împrejurările - să zicem - mă instigă și decât să-mi plesnească un vas de sânge la cap sau inima de supărare, răbufnesc și mă eliberez de tensiunea nervoasă. Tu când ai reușit să devii cu adevărat răbdător?

— Vrei să-ți răspund la această întrebare ca să-mi spui că mie mi-a trebuit mai mult timp ca ție să învăț răbdarea?

— Nici vorbă, nu m-am gândit la așa ceva. Era o simplă curiozitate.

— Până la vârsta de 65 ani am fost și eu un răzvrătit. Nu eram numai preot, eram și conducătorul Bisericii Romano-Catolice și a trebuit să înfrunt multe obstacole. M-au deranjat și pe mine multe legi omenești și am reacționat cu duritate, însă mi-am dat seama că procedând astfel făceam rău tot oamenilor sărmani. După ce am împlinit 65 de ani, am înțeles că altfel trebuie să abordez problemele pentru a le rezolva. Am început să-mi păstrez calmul și să nu mai reacționez cu asprime. În felul acesta am constatat că pot să rezolv mai ușor și repede ceea ce doream și nu mai loveam nici în cei neajutorați cu efectul comportamentului meu de răzvrătit. Tu ai reușit mai repede decât mine din acest punct de vedere. Lui Dumnezeu îi plac oamenii blânzi și categorici. Eu am greșit mult timp, asta pentru că doream să se rezolve totul repede, ceea ce nu s-a putut. Un om răbdător câștigă cu siguranță și mai mult.

— Așa este cum spui.

— Tu ai de rezolvat altfel de treburi față de cele pe care le aveam eu, dar solicitarea sufletească este aceeași. Mulți au gândit: de ce se agită atât când este cine este, când nu duce lipsă de nimic? Are hrană, doctori, ar trebui să fie mulțumit. Eu m-am zbatut pentru a-i ajuta pe alții. Repet, am făcut și eu multe greșeli în viața mea, dar mi-am dat seama, uneori târziu, și am căutat să repar cât am

putut. Este bine ca omul să-și tempereze impulsurile, să le zicem războinice, când dorește să rezolve probleme care pentru el sau pentru alții sunt foarte importante. Răbdarea, alături de înțelepciune, ne ajută să nu greșim, iar bunătatea, alături de cele două, ne ajută să evoluăm din punct de vedere spiritual și chiar să ne curățăm o parte din păcate. Soția ta mi-a spus că te pricepi foarte bine la astrologie. M-a preocupat și pe mine acest subiect. Nu este păcat să faci horoscoape urmărind mișcarea planetelor, pentru că și acestea au fost create și se mișcă tot datorită lui Dumnezeu. Poți să vezi când sunt perioadele propice pentru a întreprinde ceva.

— Da.

— Aveți grijă de sănătatea ei și nu o mai supărați măcar voi, cei care stați alături de ea zilnic, ca să nu pătească ceva grav. Nu te gândești la moarte. Dacă nu ar mai putea să-și folosească o parte a trupului ar fi o mare suferință atât pentru ea cât și pentru voi. Nu îți spun asta de la mine.

— Știu.

— Lăsați-i în plata Domnului pe cei care v-au supărat. Așa se zice, da?

— Da.

— Și fi sigur, când Dumnezeu plătește sau răsplătește o face cu mare măsură.

— Te cred.

— Acum voi pleca. Dumnezeu să binecuvânteze sufletele care locuiesc în această casă și să aducă pace, liniște și armonie asupra lor!

— Doamne ajută!

Ora o și 40:

— Fiți bună cu ea și ajutați-o!

— Eu o ajut cât pot.

— Nu o mai supărați.

- Asta nu depinde de mine.
- Noi vom înnoda pe toți care i-au făcut rău.
- Și cu cei care mi-au făcut rău mie? Sau lui Matei?
- Dar sunt aceiași.
- Așa este.

— Le vom lega mâinile și picioarele și le vom coase gura. Nu vor mai putea face rău nici cu vorba, nici cu fapta. Nu-i vom lega la ochi ca să vadă că au greșit, de asemenea, să vadă și pedeapsa lui Dumnezeu. Nu le vom acoperi urechile ca să audă că vouă vă va fi bine în timp ce lor le va fi rău. Noi, ursitorile, suntem singurele spirite care ne supărăm când cineva îi face rău celui pe care îl protejăm.

- Dar voi sunteți îngeri și nu cred că vă supărați.
- Ți-am spus doar că ne supărăm și îl protejăm pe cel pe care îl avem în grijă.

— Bine, cum spui tu.

— Duminică este ziua noastră. Trei zile începând de Duminică să nu faceți treabă și să nu spălați. Vă puteți spăla fața, mâinile și picioarele. Să stați liniștiți și să-i lăsați în pace pe cei care vor să vă supere, să nu-i luați în seamă.

— Așa vom face.

— Vedeți că vor veni surorile noastre care vă vor spune tot felul de vorbe. Să nu le răspundeți și să nu vorbiți cu ele.

— Când vor veni?

— Duminică. Nu vă fie teamă, vor pleca, dar înainte vă vor întreba unde să se ducă. Voi să fiți înțelepți și să nu pomeniți numele nimănui, ci să spuneți așa: duceți-vă acolo unde am fost blestemați, la cei care ne urăsc și ne doresc răul, la cei cărora le-am cerut și, cu toate că aveau și puteau să ne dea, nu ne-au dat.

— Așa o să face, cum spui.

— Vom mai veni Sâmbătă, aproape de miezul nopții, să-ți spunem dacă să mergi sau nu la mama ta. Acum plecăm.

18 Iunie 2005. La ora 17 și 18 a fost un cutremur de pământ de 5, lgr. pe scara Richter. Georgiana s-a speriat iar rău, era în sufragerie și a văzut cum se mișcă lustra. Eu și Matei ne-am păstrat calmul. Seara, împreună cu Georgiana, am mers la supermarketul Cora. Pe drum, și în timp ce așteptam autobuzul în stație, au enervat-o doi demoni. Aceștia erau trimiși de răutatea și supărarea mamelor noastre. Înteptul a ajutat-o să scape de ei.

Ora 22 și 15.

Am intrat în casă. Georgiana a văzut că Matei era flămând. Copilului i-a fost lene să-și încălzească mâncarea și l-a certat pe un ton ridicat. În timp ce mă spălam pe mâini în baie a intrat în transă.

— Toți trei sunteți flămânzi iar ea nu are putere. Nu voi sta mult.

— Nu înțeleg, acum cine a tulburat-o și de ce?

— Eu sunt Carol.

— Știu cine ești. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Doar știi că sunt și spirite rele. Acestea vin la ea fiindcă este un receptor bun. Am mers cu voi când ați fost la cumpărături. De ce nu ai vrut să mai cumperi sticla cu bere?

— Nu mi-au ajuns banii și pentru ea.

— Dar soția ta ți-a spus să renunți la punga cu mălai și să cumperi sticla cu bere.

— Era prea irascibilă și cicălitoare. Dacă veneam cu sticla acasă și beam din ea, ar fi căutat motiv de ceartă. Ce anume îi produce agitația.

— Am să-ți spun, dar rămâne între noi.

— Desigur.

— În timp ce făceați târguielile, a văzut pe degetul

unui bărbat un inel format din 7 inele subțiri prinse cu o za. A avut și ea unul ca cel văzut în seara asta. Mi-a spus că l-a vândut în anul 1994, când tu erai șomer; avea o lucrătură deosebită și acum nu se mai găsește pe piață acest model. Nu-i pare rău că l-a vândut, însă a întristat-o amintirea aceluia inel. În timp ce tu te uita la sticlele cu bere, ea a mers să verifice cât costă punga cu napolitane la aparatul aflat lângă standul cu vopsele de păr și s-a întristat și mai mult când a văzut că la unele produse se făcea reducere de preț.

— Putea să-mi spună și îi cumpăram altă vopsea de de păr.

— Nu aveți bani.

— Renunțam la altceva.

— I-a fost teamă că te superi.

— Nu mă mai supăr pentru așa ceva, doar am vorbit cu ea despre acest subiect. Poate să-și vopsească părul cum dorește, numai că nu este bine să o facă des, asta pentru sănătatea părului. A devenit și foarte capricioasă. Acest comportament al ei mă enervează și îmi produce o stare de iritare psihică și sufletească.

— Femeile când ajung la o anumită vârstă au unele tulburări, ar trebui să știi.

— Dar ea are ciclul menstrual regulat.

— Da, numai că tulburările apar înainte. Crezi că dacă eu am fost preot nu știu? Am citit. M-am documentat în multe domenii. Și a mai fost ceva care a contribuit la starea ei de tensiune nervoasă ce a tulburat-o. Ție îți place să folosești des acest verb: a tulbura.

S-a speriat din cauza cutremurului.

— Da, știu asta, însă ce putem face?

— În afară de rugăciuni către Dumnezeu ca să vă protejeze, nu puteți face nimic. Lui Matei îi este foarte foame și ei la fel. Matei vrea să mănânce omletă cu ceapă,

dar îi este teamă să vă spună pentru că vede că sunteți nervoși.

— Eu nu mai sunt, m-am calmat.

— Da, însă nu în totalitate, eu văd asta. Am constatat că ea are multe superstiții.

— Cam exagerează.

— Din ce mi-a povestit, reiese că acestea au ajutat-o de fiecare dată.

— Eu nu prea țin cont de superstiții.

— Gata, am plecat.

Ieri am văzut la știrile de la televizor că în localitatea Seuca, din apropierea orașului Târnăveni, trăiește o călugăriță oarbă care o vede și o aude pe Maica Domnului. În prezența a peste 20.000 de oameni, dintre care mulți pelerini, Maica Domnului i-a vorbit pentru ultima oară. Discuția a avut loc în limba maghiară și călugărița a transmis mulțimii cele auzite de la sfântă. O Femeie a orbit în anul 1996 din cauza unei boli diabetice și s-a călugărit după ce timp de 3 ani a vorbit cu Maica Domnului fără să știe altcineva. A luat hotărârea să se călugărească după ce și-a făcut curaj și i-a mărturisit preotului de confesiune catolică ce i se întâmplă.

A văzut și Georgiana această știre. Ea este puțin speriată de faptul că ne vorbesc tot felul de spirite și încearcă să se autoamăgească că este bolnavă. Din punct de vedere psihic nu este mai bolnavă ca mine și eu încerc să o fac să accepte acest „dar divin” fără să se mai învinuiască. Uneori crede că ea este cea care vorbește și din această cauză o pedepsește Dumnezeu.

20 Iulie 2005. Azi Sfântul Ilie ne-a vorbit prin gura Georgiane și ne-a promis că ne va ajuta.

21 Iulie 2005. Robert, cu bani de la tata, i-a cumpărat lui Matei un calculator nou, imprimantă și boxe. Calculatorul reprezintă cadoul tatălui meu, ca recompensă,

pentru că nepotul lui cel mic a intrat la colegiul „Elena Cuza”, secția de informatică intensiv. Sfântul Ilie este cel care a reușit să-i înmoaie inima bătrânului și l-a convins să-i facă această mare bucurie lui Matei, și desigur nouă, părinților lui.

13 August 2005. Iisus:

— V-am spus că pot să cobor doar de 3 ori. Acum este a treia oară.

— Dar tu, care ești Fiul lui Dumnezeu și ai rangul cel mai mare între sfinți, de ce nu mai poți coborî?

— Pentru că nu mai pot. M-ați făcut să cobor de două ori într-o zi.

— Nu te supăra pe mine că te întreb, poți să ne ajuți așa cum avem noi nevoie? Poți să faci o minune pentru noi?

— Nu. Pot doar să mă rog pentru voi la Tatăl Ceresc. Respectați ce v-am învățat și feriți-vă să păcătuiți fiindcă nu voi mai putea mult timp să vă iau păcatele. Este bine să mergeți cât mai des în casa Domnului și să vă mărturisiți păcatele, acestea nu vor fi luate în seamă la judecată dacă vă căiți. Vă vor fi iertate. Împărtășiți-vă cu trupul și sângele meu cât mai des ca să vă curățați sufletele.

— Oamenii au descoperit niște coșciuge din piatră și pe unul dintre acestea este scris numele tău. Pot să te întreb ceva?

— Nu.

— Bine, iartă-mă!

— Tu trebuie să scapi de partea cea rea din sufletul tău și să devii darnic. Față de ei ești, însă trebuie să fii și față de ceilalți, cu tot ce poți.

— Știu.

— Răbdarea ai învățat-o.

— Nu te supăra că te întreb iar, dar, spune-mi, ai povestit vreo unui muritor viața ta și acesta a scris-o? Te

întreb pentru că...

— Nu pot să-ți răspund la această întrebare. Bucurați-vă de fiecare zi dăruită și mulțumiți-l Tatălui Nostru pentru tot ce vă dăruiește. Nu trebuie să vă supărați când El ia pe câte unul dintre voi. El vă iubește pe toți, dar pe cei care greșesc îi pedepsește ca să nu mai repete greșeala. Uneori vă întrebați de ce sunteți pedepsiți fără să fi greșit. Sunteți pedepsiți pentru păcatele părinților voștri. Asta se întâmplă pentru ca voi, care sunteți părinți, să nu greșiți cum au greșit ei, pentru a nu fi pedepsiți copiii voștri. Sunt pedepsiți copiii pentru că astfel suferința părinților este mai mare. Chiar dacă vi se pare nedrept, hotărârea Tatălui este dreaptă. Acesta dorește să fiți ca El.

— Înțeleg, totuși este foarte greu, aproape imposibil, pentru că Dumnezeu este unic.

— Urmați calea pe care Eu v-am arătat-o și o să vă fie bine. Ioan, înaintemergătorul, mulți ani va cerut să vă pocăiți, însă puțini l-au luat în seamă. Mulți ani a strigat în pustiu, asta însemnând fără ca mulți dintre voi să-i dea ascultare și să facă ce li se spunea. Vi s-a mai zis, ajutați-o pe ea și Tatăl vă va ajuta înzecit pe voi.

— Când spui voi, la cine te referi?

— La cei care trăiți alături de ea și la rudele ei de sânge. Știu, vrei să-mi spui că rudele ei nu vor să știe de ea. Am văzut că vă adunați până la cele mai îndepărtate rude când unul dintre voi părăsește această lume. Eu aș putea să vă adun la un loc și atunci ați înțelege suferința ei, dar asta ar însemna ca femeia ta să părăsească lumea.

— Am înțeles de la alții care au venit să ne vorbească, mie și copilului meu, că în afară de Dumnezeu nimeni nu știe când vom muri.

— Așa este. Am văzut că mulți dintre voi cercetează astrele sperând să afle cum le va fi viața sau când o vor

părăsi. Vă amăgiți. Respectați poruncile tatălui și acesta își va pleca urechea spre voi și vă va asculta rugămințile.

16 August 2005. Înțeleptul, folosind culorile, mi-a spus următoarele:

— Vei avea forța să învingi boala care te chinuie acum și te vei vindeca. Să faci ce te-am învățat pentru că te va ajuta. Trebuie să scapi de furia care te stăpânește. Ai câteva speranțe ce se vor împlini. Dacă vei dori să nu te mai întâlnești cu părinții tăi în viețile următoare, va trebui să le spui când vă veți lua rămas bun următoarele: îți dau iertarea mea și nu ne vom mai întâlni. Aceste vorbe poți să le spui și în gând. Ai o dorință tainică pe care vrei să o realizezi, să nu spui nimănui și să stăruiești pentru că se va împlini. Vei avea banii tăi. Vei face bani. Vei primi bani prin noroc, soție, copil. Să fii discret când primești bani. Bani prin onoare. La un moment dat vei fi în situația în care vei da dovadă de onoare, iar această onoare te va ajuta să câștigi mereu bani.

Să fii atent pentru că va fi o șansă unică, aparent minoră. Este posibil să apară cineva din trecut care să-ți acorde această șansă. Vei începe să-ți pui ordine în relații.

28 August 2005, ora 3. A venit Vidia, ursitoarea care o protejează pe Georgiana.

— Dacă veți merge astăzi la mama ta, cea de care am grijă se va îmbolnăvi. Știu că a promis soției nepotului tău că îi va duce un buchet de flori, pentru că mâine își aniversează ziua de naștere, dar ar fi mai bine ca ea să nu meargă și să duci tu florile.

— Bine, să rămână acasă. Eu nu mă supăr.

— Mamei tale i-au slăbit puterile trupesti, însă spiritele malefice care o înconjoară i-au dat o mare putere gândurilor și vorbelor pe care le spune sau le poate spune. Îți mulțumesc că ai grijă și că o aperi mereu pe soția ta. Acum voi pleca fiindcă vrea să-ți vorbească Hilda.

— Bine, să-mi vorbească.

— Ne îngrijorează foarte mult ce se întâmplă cu mama ta. O macină rău de tot gândurile negre pentru soția ta. Este foarte vicleană. Îți ascunde multe. Sora ta împreună cu mama voastră și cu sora mamei tale au pus ceva la cale.

— Ce anume?

— Nu știu. Trebuie să fii cu băgare de seamă ce vorbești. Nu avem voie să vă învățăm să fiți vicleni, dar este bine să fii și tu. Noi nu putem merge des acolo, însă am văzut-o de mai multe ori pe mama ta stând în cămăruța ei și vorbind singură, cu năduf. De fapt, noi știm cu cine vorbea.

— Știu și eu.

— Noi, surorile, ne-am sfătuit ce să facem ca să vă fie vouă mai bine. Te miră când spun că suntem surori?

— Nu.

— Noi am văzut că se mai liniștește când cineva care intră în cămăruța ei își face semnul crucii. Tu ți-ai făcut vreodată semnul crucii când ai intrat acolo unde locuiește?

— Nu.

— Este bine, ca azi, când vei merge la ea, să faci semnul crucii în momentul în care ai să o vezi. Dacă te va întreba de ce te închini, să-i răspunzi că ți s-a părut că ai văzut ceva.

— Așa voi face.

— Când va merge și soția ta la ea să nu le lași singure căci mama ta dorește de mult timp să-i vorbească și să-i spună multe vorbe supărătoare. Până va veni vremea să pleci, noi vom vedea dacă este bine să meargă și soția ta. Te superi dacă ea nu va merge și te va ruga să duci tu florile?

— Nu mă supăr, am mai spus asta mai devreme. O să duc eu florile Loredanei. Voi, ursitoarele noastre, de ce nu

vorbiți cu ursitoarele mamei mele și să le întrebați ce i-au ursit la naștere?

— Nu vrem. Suntem mai înțelepte decât voi, dar nu suntem atât de evaluate încât să vorbim cu spirite ce au grijă de sufletele oamenilor care îi fac rău celei de care avem noi grijă. Ți-am mai spus, noi ne mai și supărăm.

— Dar voi, îngerii, nu vă supărați.

— Noi suntem spirite aflate între două lumi. Suntem înțelepte, mai mult decât voi muritorii, totuși nu suntem atât de evaluate ca cei la care vă rugați voi. Și noi ne rugăm la îngeri să ducă, pentru voi, rugăciunile noastre la Dumnezeu.

— Înțeleg.

— Pot să-ți spun cum i s-a urat mamei tale să moară.

— Te ascult.

— Să plesnească de supărare. Noi nu înțelegem această urare.

— Eu o înțeleg. Din cauza supărărilor pe care le tot acumulează, va păți ceva care îi va produce moartea.

— Groapa ei este deja săpată. Rămâne să vedem dacă va cădea singură sau va fi împinsă de cineva și dacă acel cineva va fi bărbat sau femeie. Ar putea fi nepotul tău sau chiar tu. Mă bucur că ești mai liniștit, sau te prefaci?

— Nu mă prefac.

— Acum plec fiindcă este târziu și trebuie să vă odihniți. Te rog să ne ierți că am venit după miezul nopții, am vrut să vă prevenim și să vă sfătuim.

— Fii liniștită, nu m-am supărat.

— Dumnezeu să vă ocrotească și să vă mântuiască!

5 Septembrie 2005. Ieri, Hilda mi-a spus că a doua sau a treia zi va veni să stea de vorbă cu mine cea care mi-a făcut urări în legătură cu norocul și banii.

La ora 15 Georgiana a intrat în transă, era singură în dormitor și am avut impresia că mă strigă. Am mers la ea.

— Te-am strigat de mai multe ori.
— Am crezut că mi se pare.
— De multe ori te-am strigat și nu m-ai auzit. Mi s-a spus că vrei să vorbești cu mine și am venit.

— Te rog să-mi spui ce mi-ai urat.
— Ți-am urat să câștigi bani mulți prin noroc de la Dumnezeu, însă când am văzut că ai venit cu partea rea, neștiind cum vei fi și crezând că ai putea fi egoist și zgârcit, am zis să primești acești bani dacă vei fi bun și darnic.

— Dar m-am schimbat.
— În ultimii ani și nu foarte mult.
— Eu cred că nu am fost egoist.
— Crezi?
— Da. Poate uneori, dar nu-mi aduc aminte. Și nu mă consider un om zgârcit. Sunt cumpătat.

— Ești prea cumpătat și până să te căsătorești ai fost exagerat.

— Dacă așa considerați voi...
— Așa ai fost.
— Este posibil. Mi-ai făcut și alte urări?
— Da. Am spus, dacă vei avea soartă zgârcită să fii și tu zgârcit și să mori tânăr, iar de bani să se bucure altcineva. Acum te-ai supărat pe mine.

— Nu. Am spus de multe ori că nu pot să mă supăr pe voi.

— Îl vezi pe tatăl tău? De banii lui se bucură altcineva. Este adevărat, el a avut bani prin munca lui. Dacă era un om darnic ar fi avut altă soartă acum. Mama ta a avut mai mult noroc de bani decât tatăl tău.

— Da, cred că da.
— Însă, după ce i-a dat surorii tale cerceii pe care îi purta, acest noroc a părăsit-o. Este adevărat ce îți spun eu, cerceii purtați de femei sunt aducători de noroc. În trecut

și bărbații purtau cercei pentru a-și atrage norocul. Am văzut acum că unii dintre bărbați poartă cercei, dar pentru alte motive. Tu ai promis soției tale că îi vei cumpăra și cercei.

— Da, dar nu ne-au ajuns banii.

— Dacă voiai, ai fi putut să-i cumperi. Este adevărat, ați folosit cu folos o mare parte din banii primiți, totuși ați făcut și risipă.

— Te referi la ochelari?

— Da. Puteați să-i chibzuiți mai bine. Nu înțeleg la ce-i folosesc acești ochelari.

— Să vadă mai bine.

— Ea vede foarte bine cu sufletul.

— Știu asta, însă ochelarii sunt pentru ochii.

— Da...

— Ce mi-ai mai urat?

— Eu nu știam ce soartă vei avea și am mai zis, dacă vei avea o soartă darnică să fii ca ea și atunci să trăiți mult și să primești banii în tinerețe. Ai soartă darnică, dar tu încă nu ești ca ea. Ai învățat să fii darnic, însă nu cum vrea Dumnezeu. Dacă nu vei mai fi atât de cumpătat și vei fi răbdător, vei primi repede banii. Așa tot îi vei primi, dar spre sfârșitul vieții și nu vei mai apuca să te bucuri de ei. Va fi o sumă mare și sunt curioasă cum o vei cheltui. Ar fi bine să-i faci parte și copilului tău pentru că voi v-ați folosit mulți ani de norocul lui.

— Promit că îi voi face parte și lui Matei.

— Sortii tale nu i s-a urat să aibă bani câștigați prin noroc și ea este puțin supărată pentru acest motiv. I s-a urat să aibă bani prin munca ei, prin cel sortit de la Dumnezeu și prin copil.

— Este bine și așa.

— Da.

— Tu i-ai făcut și ei urări?

— Nu. Eu fac urări numai la partea bărbătească.
— Fraților ei sau tatălui lor, le-ai făcut vreo urare?
— De ce vrei să știi?
— Ca să înțeleg de ce li se întâmplă sau de ce nu li se întâmplă unele lucruri.

— Fratelui ei cel mare i-am urat să aibă tot ce își dorește, dar dacă nu o va ajuta pe sora lui să nu aibă soartă sau să aibă o nevastă rea.

— Dacă i-am spune asta fratelui ei, crezi că s-ar schimba?

— Nu ar crede. Tatălui ei i-am urat să aibă bani cu condiția să nu-i iubească mai mult pe băieți decât pe ea. Cât a fost bun și darnic cu ea, a avut bani, când nu a mai fost, au suferit toți de foame. Am văzut că fratele ei cel mic este milos și i-am urat să aibă bani atât timp cât va fi darnic cu sora lui până își va găsi soarta și după aceea dacă soarta lui va fi bună cu sora lui. Pentru că femeia care îi este soție, nu și în fața lui Dumnezeu, nu vrea să știe de sora lui și el o ascultă pe acea femeie, este bolnav acum. Această femeie este cum erai tu în tinerețe. Disprețuiește sau este indiferentă cu oamenii. Mai dorești să știi și altceva?

— Tu faci urări numai legate de bani?

— Da.

— Îți mulțumesc pentru ce mi-ai spus.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Vei primi banii, nu știu ziua, însă depinde numai de tine cât de repede îi vei avea. Puteai să-i ai de mult timp dacă erai altfel și tu știi cum.

— Da, înțeleg. Poți să-mi spui care este numele tău?

— Fina. Acum plec fiindcă ei îi este foame. Dumnezeu să vă aibă în paza lui!

16 Septembrie 2005.

— Sunt Anaid, ursitoarea care va urat să fiți

împreună, ție și femeii tale. Am venit să-ți spun că soției tale îi este teamă că ai s-o părăsești. Dacă vei lua această hotărâre ea va avea mult de suferit.

— Nu o voi părăsi, spune-i și ei.

18 Septembrie 2005, ora 2.

— Sunt Bedrulbudur, ursitoarea dragostei trupești. Din cauza oboselii ai refuzat-o pe soția ta mai devreme și ai întristat-o. Nu ai mai făcut așa ceva de la începutul anului.

— Da, sunt obosit trupește și nu mă simt prea bine.

— Voi veni pe ziua, nu să-ți vorbesc, ci să vă apropii.

A venit și Georgianeii i-a trecut supărarea.

Timp de 5 luni nu am mai scris în jurnal, însă acest fapt nu a însemnat că sfinții și îngerii nu mi-au mai vorbit prin gura Georgianeii. Au venit de mai multe ori sfinții Ioan Botezătorul, Ilie, Gheorghe, Vasile cel Mare și Iisus.

11 Februarie 2006, ora 1 și 30.

— Eu aduc pacea. Sunt Fiul lui Dumnezeu.

— Știi câte războaie s-au purtat până acum, în lume, în Numele Tău?

— Nu în Numele Meu, ți-am spus, eu aduc pacea.

— Bine, nu în Numele Tău, ci pentru Tine.

— Dumnezeu nu a cerut așa ceva, vrea doar să vă iubiți așa cum vă iubește El. Tatăl Meu este milostiv și vă iartă dacă vă iubiți.

— Spui că Dumnezeu ne iubește. Mi s-a spus că nu vrea să piardă niciun suflet.

— Așa este.

— Dar avem parte de prea multe pedepse. Viața întrupată este plină de pedepse, unele pentru păcatele noastre, altele pentru păcatele părinților noștri, iar altele pentru păcatele săvârșite în viețile trecute. Foarte mulți dintre noi venim în această lume întrupată deja cu pedepse. Spui că pruncii sunt puri când vin în această

lume, te cred, însă vin cu pedepse de ispășit.

— Eu nu trebuie să vorbesc despre așa ceva.

— Știi foarte bine că am vorbit cu spirite care ne-au cunoscut și ne-au iubit în viețile trecute. Știu că tu ai venit cu o anumită misiune în lume, dar fiind un singur Dumnezeu, și eu cred asta, de ce sunt multe religii în lume și de ce mai mult de jumătate din omenire crede în reîntrupare?

— Voi, oamenii, ați făcut împărțeala. Viața este veșnică și trupurile muritoare.

— Așa este, însă eu vorbeam mai devreme despre pedepse. Tu de ce refuzi să fi cinstit cu mine?

— Eu sunt cinstit cu toți.

— Te cred, dar de ce refuzi să vorbim despre pedepse, unele foarte grele, cu care venim în această lume și care se datorează păcatelor săvârșite în viețile trecute?

— Tatăl Meu, în bunătatea Lui vă mai dă o șansă să vă schimbați. Voi de ce persistați în a greși?

— Cine sunt acești voi despre care îmi vorbești? Eu sunt unul.

— Voi, oamenii.

— Eu sunt răspunzător doar pentru păcatele mele.

— Așa este, dar ai păcate.

— Desigur, am.

— Atunci căiește-te cu sufletul ca Dumnezeu să-ți ierte pe unele dintre acestea.

— Mă căiesc.

— Și nu mai face altele. Eu nu vă cer să fiți ca mine pentru că nu puteți.

— Da, nu putem fi ca tine.

— Totuși, fiți buni unii cu ceilalți, pentru că ai văzut, odată cu bătrânețea vin și pedepsele grele. Tatăl tău a greșit mult față de tine și nu se căiește. Acum plătește, dar încă nu a venit pedeapsa cea mare.

— Te referi la moarte? Toți suntem muritori indiferent că suntem buni sau răi.

— Așa este, numai că spre bătrânețe suferințele sufletești și cele trupești se înăspresc pentru cei care nu se căiesc. Ai văzut și tu.

— Da, însă nu înțeleg de ce sunt pedepsit pentru păcatele părinților mei dacă prin pedepsirea mea ei nu pricep că au greșit, că pedeapsa mea se datorează păcatelor lor?

— Ca în felul acesta tu să nu mai greșești pentru a nu fi pedepsit copilul tău. Chiar dacă vouă vi se pare că Dumnezeu nu este tot timpul milostiv și uneori așa este, El este drept. Nu mai greșiți și nu veți mai fi pedepsiți nici voi și nici copiii voștri. Voi între voi vă faceți rău și vă chinuiți.

— Dar, Dumnezeu care ne iubește, de ce nu intervine?

— Fiindcă vrea să învățați din propriile greșeli.

— Înțeleg, însă pe mulți îi pierde căci astfel se îndepărtează de El.

— Da, dar este mai bine așa. Este ușor să iubiți și să fiți buni, totuși vouă vi se pare greu.

— Ai dreptate.

— Ești împăcat pentru ce ați făcut în ziua care a trecut? Ești mulțumit că acum copilul vostru suferă?

— Și eu sufăr.

— Știu.

— Și nu poți să ierți?

— Ba pot, dar nu știu cum să-l fac pe Matei să înțeleagă că noi, părinții lui, îi dorim tot binele din lume și din această cauză vrem să nu mai fie încăpățânat, să aibă demnitate, curaj, să recunoască atunci când greșește și să aibă grijă de sufletul și trupul lui. Pentru noi, părinții, este o mare suferință că el refuză să ne asculte, că nu înțelege că îi dorim numai binele.

— Voi vorbi și eu cu el, dacă îmi veți da voie.
— Desigur, avem nevoie de ajutor fiindcă nu știm cum să mai procedăm.

— Ție de ce îți este frică?
— Cred că nu există om care să nu aibă o frică.
— Este adevărat și mie mi-a fost frică pentru că știam ce o să mi se întâmple. Tu știi?

— Nu, dar uneori simt.
— Crezi că vei muri curând?
— Nu mă gândesc la moarte, evit să mă gândesc la ea.

— De ce anume ți-e frică?
— De ziua de mâine.
— Ai încredere și roagă-te la Dumnezeu să-ți alunge teama. Fii înțelept și bun. În felul acesta Dumnezeu va fi milostiv cu tine.

— Mă rog lui Dumnezeu și vouă.
— Tu ai curajul să recunoști când greșești, dar copilului vostru îi este teamă. Nu trebuie să te superi, însă așa sunt unii copii, mai slabi. Trebuie să-l ajuți. Cheamă-l acum să-l întreb ceva.

— Bine.

Lui Matei:

— Eu iubesc copiii. Te rog să mă ierți că ți-am tulburat somnul. Acum doar vreau să te întreb ceva. Voi vorbi cu tine pe lumină. Vrei să trăiești?

— Da.

— Vrei să ai o viață fericită?

— Da.

— Bine. Spune-mi de ce anume îți este teamă?

— De ziua de azi.

— Am înțeles. Acum poți să mergi să te odihnești. Dumnezeu să vegheze asupra ta!

— Mie, după ce a plecat Matei: ai înțeles motivul

pentru care lui îi este teamă?

— Da.

— Și ce vei face?

— Am să văd... Voi vorbi și cu mama lui. Ea te aude acum?

— Da.

— Bine, vom lua o hotărâre împreună pentru ziua de azi.

— Vă las să vă odihniți.

(Nu am scris în jurnal motivul pentru care am fost tulburați în această zi și acum, când transcriu jurnalul, nu-mi mai aduc aminte cu ce a greșit Matei).

18 - 19 Martie 2006 Carol-Iosif a fost sanctificat.

20 Martie 2006, ora 3 și 30.

— Dă slavă Tatălui Ceresc.

— Slavă lui Dumnezeu!

— Eu vă iau păcatele de fiecare dată când vă căiți pentru ele, dar s-a înmulțit lumea păcătoasă și nu voi mai putea face asta. Să păstrezi în inima ta până la sfârșitul vieții tale tot ce am vorbit cu tine prin gura femeii tale și să nu te lauzi în fața lumii, căci aceasta este o taină. Nu știu dacă voi mai putea veni să-ți vorbesc așa. Eu vă vorbesc tot timpul și sunt cu voi tot timpul, însă altfel. Toți cei care cred în Tatăl Ceresc au parte de suferințe. Numai cei care suferă și sunt prizonieri în lumea voastră vremelnică vor putea vedea Slava lui Dumnezeu. Eu și cei care sunt lângă mine luptăm cu satana zi de zi fiindcă acesta a pus stăpânire pe multe suflete slabe. Lumea lui Dumnezeu a început să se micșoreze, dar cei care l-au rămas supuși sunt iubiți și ajutați. Dacă vei crede asta tot timpul, îți va fi bine și Dumnezeu va fi lângă tine mereu. Sufletul omului se întărește numai prin suferință și dragoste. Știu că tu și mulți ca tine nu puteți iubi cum v-am iubit eu, dar caută să fii bun tot timpul fără să aștepti

vreo răsplată, pentru că Dumnezeu îi răsplătește pe toți care fac voia Lui și îi pedepsește totodată pe toți care greșesc pentru a nu mai repeta greșelile. Nu este om care să nu se îndoiască măcar o clipă, știu asta fiindcă și eu am fost om. Cereți-l Tatălui Ceresc, căci și eu i-am cerut, dar nu după cum am dorit eu, ci după cum a dorit El, căci Tatăl Ceresc știe mai bine decât voi ce aveți nevoie. Mulți dintre voi cer, însă nu știu ce cer. Dumnezeu vă poate da ce cereți, însă pentru tot ce cereți este un preț, așa a fost hotărât, și voi nu cunoașteți prețul celor cerute. Și în loc să vă bucurați, după ce ați primit ce ați cerut, plângeți pentru că prețul este prea mare. Caută să nu mai acuzi pe nimeni și crede suferințele celorlalți, căci nu ști cât de mari sunt pentru sufletele lor, chiar dacă ție ți se par mici, și atunci vei primi ceea ce ai cerut. Eu îți aud rugăciunile și știu cum te rogi, pentru cine te rogi și ce ceri. Știu că și tu ai suferințe mari trupești și sufletești, știu că ai fost prigonit și părăsit de părinții tăi, știu că și alți oameni ți-au făcut rău și i-ai iertat, dar nu poți să uiți. Caută să o crezi și pe femeia ta. Eu știu bine ce este în sufletul ei și pot să-i măsoz suferința. Și tu ai suferințele tale, știu, ți-am spus, însă tu ai mai multă putere, ești mai rezistent decât ea. Dacă pentru un om este greu să ridice un fulg, iar pentru altul este ușor să ridice un munte, atunci pentru primul, fulgul face cât doi munți. Îmi doresc să fii înțeleș ce ți-am spus.

— Am înțeleș. Spune-mi, te rog, de ce nu-i vindeci bolile trupești?

— Numai Dumnezeu hotărăște cui și când trebuie să i se dăruiască ceva sau să i se ia ceva rău sau drag. Știi că Eu am făcut multe minuni, însă numai cu voia și ajutorul Tatălui Ceresc. Eu și cei ce sunt lângă mine o ajutam tot timpul altfel și nu cum îți dorești tu. Dacă nu o ajutam Noi, nu mai era de mult. Trebuie să învețe și ea răbdarea. Știi

că toți aveți câte ceva de învățat.

— Știu.

— Și tot ce vi se pare greu trebuie să învățați să vi se pară ușor, mai exact să vă fie ușor. Continuă să te rogi și ai credință. Dacă tu vei crede cu tot sufletul că ceva bun se va întâmpla, așa va fi. Vrei să întrebi ceva?

— Acum, nu.

— Pe cel care m-a trădat l-am iertat.

— Așa mi-am închipuit și eu.

— Acum voi pleca, dar voi rămâne cu tine până la sfârșitul vieții tale. Dumnezeu să aibă grijă de sufletele voastre!

Timp de 6 luni nu am mai făcut însemnări detaliate în jurnal, am notat doar data și cine mi-a vorbit:

5 Aprilie 2006: Carol-Iosif.

14 Aprilie 2006: Iisus.

30 Aprilie 2006: Sfânta Rita.

11 Mai 2006: Sfântul Nicolae.

18 Mai 2006: Cea care ajută.

29 Mai 2006: Carol-Iosif.

3 și 8 Iunie 2006: Iulia Hașdeu.

15 Iunie 2006: Fiul lui Dumnezeu.

19 Iulie 2006: Sfântul Proroc Ilie.

3 August 2006: Sfântul Proroc Ilie.

13 August 2006: Sfântul Proroc Ilie.

20 August 2006: Darul Divin.

23 August 2006: Sfântul Proroc Ilie.

25 August 2006: Sfântul Ioan Botezătorul.

29 August 2006: Sfântul Ioan Botezătorul.

7 Septembrie 2006: Sfântul Ciprian.

13 Septembrie 2006: demonul Azazel.

22 Septembrie 2006: Sfântul Ciprian.

28 Septembrie 2006: Sfântul Ciprian.

30 Septembrie 2006: Sfântul Ciprian.

3 Octombrie 2006: Sfântul Ciprian.

8 Octombrie 2006. Sfântul Ciprian.

12 Octombrie 2006: Sfântul Ciprian.

12 Octombrie 2006: Sfântul Ioan Botezătorul.

20 Octombrie 2006: Sfântul Ciprian:

— Mă voi ruga pentru tine la Dumnezeu să te scape de dușmani. Eu asta pot să fac, așa te pot ajuta. Să știi că nu va fi ușor. Legiunile de îngeri se luptă cu demonii care ți-au fost trimiși, însă trebuie să lupți și tu. Vezi că ești ușor de ispitit.

— Nu este adevărat.

— Este și trebuie să te ferești de ispite. În cele 40 de zile, în care ai fost la biserică unde se află o mică parte din trupul meu, te-am ajutat să poți veni zilnic și am făcut în așa fel să o găsești deschisă de fiecare dată. Te-am apărât de multe primejdii de care tu nu știi. În ultima săptămână ai fost grăbit și te-am prevenit că va fi cea mai grea.

— Am avut multe drumuri de făcut, dar nu am mai fost mânios. Soția mea mi-a spus că tu ești cel care nu le mai dai voie ursitorilor să vină.

— Este adevărat.

— Dar ele au venit, din cât îmi aduc aminte, cu voia voastră. Cred că Ioan Botezătorul le-a trimis. Nu mai știu exact acum, trebuie să caut în scrierile mele.

— Nu cred că Ioan Botezătorul ar face așa ceva.

— Tu de ce ești împotriva lor?

— Pentru că fac urări rele.

— Este adevărat, fac și urări rele, însă...

— Eu nu accept așa ceva.

— Le fac tot cu voia lui Dumnezeu.

— Nu.

— Am înțeles că fac și urări rele atunci când avem pedepse karmice.

— Da, dar eu nu sunt de acord cu ele. Unele sunt

foarte rele. Sunt mai evaluate decât voi, oamenii, dar nu sunt îngerii. Unele au fost întrupate. Eu pot să le las să vină doar pe cele care ți-au făcut urări bune.

— Bine, mulțumesc.

— Unele dintre ele sunt foarte viclene. Să stai de vorbă numai cu cele care vor spune că au fost trimise de mine.

— Am înțeles.

— O să vină și Vasile cel Mare. Eu sunt blând și iertător. El nu este ca mine. Am văzut că te sfădești cu majoritatea celor care vin să-ți vorbească. Nu este bine. Când vei ajunge în fața lui Dumnezeu, crezi că vei putea face la fel? Va trebui să taci și nici măcar nu vei avea voie să ridici ochii la El. Trebuie să înveți smerenia, pentru că tu nu ești un om smerit. Și trebuie să înveți să fii darnic. Știi ce înseamnă să fii darnic?

— Da, știu.

— O vorbă bună poate să ajute. La fel și un gând bun. Un dar mărunț poate face o bucurie unui suflet. O să mai vii acolo unde este o părticică din mine?

— Da.

— Bine. Să vii într-o zi de Duminică să iei o floare albă de la icoana mea.

— Așa voi face.

— Ai grijă de femeia ta. Numai dragostea o mai poate ține în lumea voastră. Ea a fost darnică și a ajutat de mică. Acum nu mai poate face daruri și nu mai are putere să ajute pentru că ea are nevoie de ajutor. Asta înseamnă că și-a îndeplinit menirea și ar putea să părăsească această lume. Ea știe asta. Tu și copilul vostru o mai puteți ține lângă voi dacă vreți, dar trebuie să simți că o iubiți.

— Am înțeles.

21 Octombrie 2006, ora 18.

— Ai pornit război împotriva noastră.

- Pleacă, nu vreau să vorbesc cu tine!
- Nu o să ne învingi.
- Am să lupt cu voi și Dumnezeu mă va ajuta.
- Și noi suntem puternici.
- Nu mi-e frică de voi.
- Știm asta.
- Acum pleacă!

— Ne-ai înfuriat în cele 40 de zile în care ai fost la lăcașul unde se află o parte din rămășițele lui Ciprian, dar nu ne vei învinge.

— Vom vedea. Acum pleacă, demone!

— Ai văzut ce am făcut aseară, și asta nu este tot ce putem face. Noi îi arătăm adevărul, restul face ea.

— Lăsați-o în pace!

— Tu ne lași? Ne-ai stârnit și ne obligi să luptăm. Vom lupta punând-o pe ea împotriva ta. Nu vei avea izbândă.

— Nu fi atât de sigur.

Am miruit-o pe Georgiana, gest care l-a enervat pe demon.

— Plecăm acum, însă vom rămâne aproape. Nu ne poți învinge. Noi ne slujim stăpâna.

— Să ardeți cu ea în iad!

— Îți trimiți mama în iad?

— Nu vreau să știu cine vă este stăpână și indiferent cine este, îi doresc să meargă cu voi, cei care o slujiți. Acum pleacă!

— Nu o să reușești să ne învingi pentru că ești ușor de ispitit.

— Pleacă! În numele lui Dumnezeu, pleacă!

Ora 23. Eram în baie și spălam câteva lucruri. Matei m-a chemat fiindcă voia să vorbească cineva cu mine. Cu toate că doream să-mi termin treaba, a trebuit să merg pentru a nu tulbura iar relația pe care o aveam cu

spiritele.

— M-a trimis Sfântul Ciprian.

— Ești ursitoare?

— Da.

— Ai un nume?

— Nu.

— Eu știu că aveți nume.

— Nu ți-l spun pentru că este un nume greu de reținut.

— Atunci spune-mi semnificația lui, ce înseamnă.

— Ajutător de soartă. Eu ți-am făcut numai urări bune.

— Ai fost întrupată?

— Nu. Unele dintre cele care ți-au făcut urări rele au fost și întrupate. Eu ți-am urat să fii darnic și să folosești în bine puterea vorbelor, fiindcă ai o mare putere. Și noi avem. În această viață tu ai folosit vorbele mai mult să faci rău.

— M-am apărat.

— Da, dar ai și distrus vieți. Nu ai ucis pe nimeni, doar ai schimbat soarta unor femei.

— Nu înțeleg, cum s-a întâmplat?

— Îți voi da un exemplu. Este botezată Alina. Prin vorbele pe care i le-ai spus a fost alungată din locul unde muncea.

— Mai mult din cauza încăpățânării și pentru ceea ce a făcut.

— Da, însă au contribuit și vorbele tale. Acesta este adevărul, chiar dacă tu nu crezi. Mai ai de trăit o viață în lumea muritoare, în afară de cea prezentă. Mai ai timp să te schimbi în aceasta, cu toate că ai trecut de jumătatea ei. Dacă nu te vei schimba, viața următoare îți va fi și mai grea. Dumnezeu te va constrânge să înveți să fii darnic, smerit și să nu mai crezi că numai tu ai dreptate. Ești

foarte abil în mânuirea vorbelor și faci în așa fel ca să iasă totul cum vrei tu. Dar nu ai tot timpul dreptate și nu este bine mereu cum spui tu. Înțelegeți asta?

— Da. Despre ea ce poți să-mi spui?

— Era la ultima întrupare. A greșit mult, așa că va trebui să revină.

— Dar s-a căit.

— Este adevărat, pentru asta va fi iertată, însă trebuie să învețe să aibă răbdare, pentru că ea nu are. Asta mai are de învățat.

— Spune-mi, te rog, desigur dacă ai voie, cu spiritele care nu se mai întrupează ce se întâmplă? Nu cred că devin îngeri sau sfinți.

— Devin spirite ajutătoare. Pot reveni în lumea întrupată numai dacă cer și asta doar pentru a ajuta.

29 Octombrie 2006, ora 4. Georgiana dormea lângă mine.

— Sunt Mucenicul Mina. Sufletul tău este mereu tulburat. Care este motivul?

— Ar trebui să știi.

— Da. Ești păgubit de multe. Te-ai rugat mie un timp. Acum de ce nu te mai rogi? Eu te pot ajuta să ieși din pagube. Ești păgubit nu numai de un drept care ți-a fost luat.

— Știu.

— Ești păgubit de sănătate, de înțelegerea și ajutorul oamenilor.

— Când mă rog spun toate astea.

— Știu, dar poți fi păgubit și de iertarea păcatelor. Pentru asta te rogi?

— Mă rog pentru iertarea lor.

— Dar nu știi dacă ai fost iertat.

— Așa este.

— Deci, poți fi păgubit și de iertare, așa că roagă-te și

pentru asta.

— Așa voi face.

— Crezi că te pot ajuta?

— Da.

— Eu ți-am mai arătat în timp. Atunci promite-mi că timp de 40 de zile te vei ruga mie în fiecare zi.

— Promit.

— Te poți ruga în casa ta sau în orice Casă a Domnului. Dacă te vei ruga cu sufletul eu te voi auzi.

30 Octombrie 2006. Sfântul Vasile cel Mare:

— Cei mai mari dușmani ai tăi sunt Robert-Daniel și femeia lui Loredana. Ea vă face farmece iar el vă defăimează peste tot. Ce a făcut mama ta este foarte rău. Eu îi voi pedepsi. Pedepsa pentru Robert-Daniel va fi foarte grea, va pierde unul dintre copii. Îți voi spune când am să-i pedepsesc. Nu, mai bine nu... ai să vezi singur. Eu pot fi foarte bun cu cei credincioși și nevoiași, dar sunt foarte aspru cu cei care greșesc cu voie și nu se căiesc. Cei care își mărturisesc păcatele și arată că se căiesc înainte de a părăsi această lume, vor fi ajutați. Cei care pleacă fără să-și recunoască păcatele în această lume, dincolo vor fi aspru pedepsiți. În această lume, dacă cel care pleacă nu a fost spovedit și împărtășit, primii 9 oameni care îl văd mort îi iau din păcate.

— Cine a hotărât?

— Eu, și așa va rămâne în veci. Să nu te superi dacă femeia ta nu te va însoți să-ți vezi părinții când vor părăsi această lume.

— Nu mă voi supăra.

— Mama ta este cel mai aprig dușman al ei.

— Știu asta.

15 Ianuarie 2007. În perioada 8 - 12 Ianuarie 2007 am fost internat la secția nucleară a Institutului de Endocrinologie, unde am luat iar o doză de tratament de

Iod 131 pentru că scintigrama a ieșit ușor pozitivă, fapt care indică o reactivare a cancerului, și asta după 20 de ani.

31 Ianuarie 2007. Sfântul Vasile:

— Eu ți-am dus rugăciunile la Dumnezeu, dar acesta mi-a spus că încă ești nevrednic și de aceea nu ești ajutat așa cum dorești tu.

8 Februarie 2007, ora 23.

— Sunt Carol. Nu am mai venit de mult timp. Îmi pare rău pentru ce vi se întâmplă. Tot ce poți să faci este să te rogi cui vrei tu, dar în primul rând lui Dumnezeu. Dacă ești supărat pe El, spune-i și arată-i motivele. Și eu m-am supărat de multe ori pe Dumnezeu. Uneori nu aveam dreptate. Vorbește-i că te aude. Insistă că până la urmă îți va răspunde. Și mie mi-a răspuns de mai multe ori. Vorbește cinstit cu El. Văd că toți trei sunteți obosiți. Tu de ce nu mai vrei să lupti?

— Vreau să lupt și lupt.

— Trebuie să te rogi. În felul acesta te ajută și pe tine și pe ei. Soția ta este răătăcită. Se roagă în sinea ei și nu și-a pierdut credința.

— Nici eu nu mi-am pierdut-o și mă rog mai mult cu vorbele mele, merg și la biserică.

— Nu trebuie să-mi spui ce văd. Dacă te vei ruga, te vei vindeca și de data aceasta. Poți să învingi și a doua oară cancerul, trebuie să lupti și să te rogi. Și eu am fost mulți ani bolnav, dar nu mi-am pierdut speranța și am luptat cu boala.

9 Februarie 2007, ora 22. Georgiana a intrat în transă.

— Cine ești?

— Ți-am fost mamă în urmă cu multe vieți. Am fost vrăjitoare și am făcut orice ca să te ajut.

— Ai făcut și rău?

— Da, pentru a te ajuta. Eu te-am despărțit de toți oamenii care ți-au făcut rău, fie bărbați, fie femei. Femeia cu care ești acum te supără și eu vreau să te despart de ea. Mă ajută și sora mea care acum este mama ta.

— Eu nu vreau să mă despart de femeia mea, chiar dacă uneori ne certăm.

— Ea ți-a fost dușman.

— Știu, mi s-a spus, dar în această viață m-a ajutat să-l găsesc pe Dumnezeu. Tu nu trebuie să intervii între noi. Dacă vrei să mă ajuți, încearcă să înmoi inimile oamenilor care pot să mă ajute.

— Eu am fost vrăjitoare, nu vraci. Am fost judecată și pedepsită. Locul în care mă află nu prea are lumină.

— Încearcă să urci spre lumină.

— Nu pot încă. Trebuie să mai stau aici. Voi începe să urc atunci când voi învăța ce înseamnă să faci bine cu adevărat. Roagă-te pentru mine și arată-mi tu ce înseamnă să faci bine.

26 Februarie 2007, ora 4. Georgiana m-a trezit din somn.

— Nu mă simt bine și mama ta (Aela) nu mă lasă în pace. Să nu-i mai pomenesti numele.

— Bine, și eu ce vrei să fac?

— Dinara zice că aceasta este demon, a făcut și ea cercetări.

— Nu cred că este demon.

— Taie o feliuță de pâine, fă semnul crucii pe ea, presară sare și așează-o pe pervazul ferestrei. Aprinde 4 lumânări și pune-le în mijlocul încăperii în formă de cruce.

Am făcut ce mi-a spus.

— Eu credeam că a înțeles ce i-am spus.

— Dinara spune să nu mai vorbești cu ea și nici despre ea.

— Bine, caută să nu mă mai superi.

Înainte de a mă culca am vrut să văd un film la televizor, dar Georgiana nu m-a lăsat pe motiv că a vrut ea să vadă decernarea premiilor Oscar.

20 Martie 2007.

— Eu nu am fost întrupat, însă vă înțeleg atât suferințele sufletești cât și pe cele trupești. Văd că este greu să trăiești în lumea muritoare. Eu m-am bucurat că mi-a fost încredințată. Ea a venit în lumea asta ca să ajute și a ajutat pe mulți. Ar fi trebuit să fie ultima ei întrupare, dar a greșit și va trebui să mai vină. Acum are sufletul foarte tulburat și nu știu ce să fac, îi vorbesc tot timpul și încerc să o liniștesc, însă nu reușesc. Este nefiresc ca un înger să-i ceară ajutorul unui muritor, cu toate acestea, eu te rog să-mi spui ce să fac ca să-i liniștesc sufletul.

— Cred că este supărată din cauza celui veșmânt care și-a schimbat culoarea după ce l-a spălat. (Este vorba de o fustă care s-a decolorat după prima spălare).

— Da, așa este.

— I-am spus că o să i-l vopsesc, sunt sigur că voi reușesc. Am să vorbesc și eu cu ea după ce iese din transă. Stai liniștit, o să poarte acel veșmânt.

— Pe ea trebuie să o liniștești.

— O voi liniști.

31 Martie 2007, ora 17. Tocmai ațipisem în dormitor când a venit Matei să-mi spună că mama lui a intrat în transă și cineva dorește să-mi vorbească. Am mers în sufragerie fără tragere de inimă fiindcă eram obosit și voiam să dorm.

— Ce este atât de important?

— Sunt cel pe al cărui nume îl porți. De ce s-a mâniat sufletul tău pe mine?

— Nu sunt mânios, tocmai ațipisem când a venit copilul să mă scoale...

— Iartă-mă că te-am trezit din somn.

— Nu este nicio supărare.

— Am venit să-ți spun că am dus rugăciunile tale și le-am depus. Nu am să-ți spun unde. Pentru că am ceva trecere în fața Celui Atotputernic, acesta mi-a spus că se va îndura de tine, însă nu știu nici când, nici cât, fiindcă tu și femeia ta aveți păcate multe. Mi-a spus să-ți transmit că va conta foarte mult tot ce vei face, tot ce vei spune și tot ce vei gândi în săptămâna care urmează și pe care voi o numiți a patimilor. Asta nu înseamnă că va trebui să pătimești și tu, dar va atârna mult în balanță comportamentul tău atunci când va trebui să primești ceea ce va hotărî Cel Veșnic.

— Am înțeles.

— Nu-l mai supăra pe Sfântul Ilie.

— De ce spui că îl supăr?

— El este mai înalt în rang decât mine. I-ai promis că vei avea grijă de ea și o vei ajuta.

— Dar asta fac.

— Bine. Eu atât am avut să-ți spun. Faptul că va trebui să fii foarte atent în această săptămână, nu înseamnă că va trebui să taci ca un pește. Vorbește, însă fii atent ce spui, cum spui și cui spui. Faptul că Cel Veșnic m-a trimis să te atenționez, este un mare semn de la El. Vrea să te ajute, însă ajutorul va depinde de comportamentul tău în săptămâna patimilor.

— Am înțeles. Ți mulțumesc că ai coborât să-mi spui.

— Eu pot să vă ajut numai cu rugăciuni.

— Știu asta și ți mulțumesc încă o dată.

— Acum trebuie să plec fiindcă am multă treabă.

— Desigur.

— Dumnezeu să vă lumineze sufletul și mintea și să vă ajute să trăiți în pace și armonie, să vă ocrotească și să vă miluiască!

— Amin.

2 Aprilie 2007.

— A trecut puțin timp de când am venit și te-am prevenit. Să știi că este foarte rău să-i urezi unui om să nu aibă liniște în cealaltă lume.

— Dacă ea mă supără...

— Ea a greșit când ți-a spus că, dacă vei muri, îți va dori să nu ai liniște până la sfârșitul zilelor tale, dar tu nu trebuia să-i răspunzi la fel. Ați greșit amândoi.

— Nu înțeleg ce se întâmplă cu ea. După ce ai vorbit cu mine ultima oară, am rugat-o să nu mă mai provoace făcându-mi reproșuri și aducându-mi tot felul de acuzații. Și mă enervează că vorbește țipând. Toată ziua stă cu ochii și cu gura pe mine.

— Și tu ai greșit mult cu vorba. Acum vorbele pe care le-ai spus unor oameni se întorc la tine prin gura ei. Așa a hotărât Dumnezeu. Trebuie să înveți smerenia și umilința.

— Deci, ea a devenit pedeapsă pentru mine?

— Nu. Pedeapsă sunt vorbele tale care se întorc acum la tine. Nu are importanță prin gura cui. Ea este cea mai apropiată de tine.

— Eu cred că am fost destul de umilit...

— Asta crezi tu, dar nu știi ce a hotărât Dumnezeu. Nu trebuie să fii supărat pe ea pentru că de multe ori vorbele pe care le spune nu sunt ale ei, sunt doar puse în gura ei. Este adevărat, greșește și ea față de tine, însă eu nu pot să mă cert cu Sfântul Ilie, acesta o protejează pentru dragostea ce i-o poartă. El este mai mare în rang decât mine. Am să vorbesc și eu cu ea.

— Nu înțeleg de ce spui că Sfântul Ilie este mai mare în rang decât tine.

— Pentru că așa este.

— Dar Biserica Creștină te cinstește mai mult pe tine decât pe el. După Iisus și Fecioara Maria, tu ești cel mai mult pomenit la slujbe de către preoți.

— Asta ați hotărât voi, oamenii, dar în fața lui Dumnezeu Sfântul Ilie este înaintea mea pentru că a venit aici cu mult timp înaintea mea și este singurul care a fost înălțat la cer cu trupul.

— Eu știu că au fost ridicați la cer cu trupul și alții.

— Ce știți voi este una, ce știm noi este altceva.

7 Aprilie 2007, ora 4.

— Remus-Ioan, Remus-Ioan, trezește-te!

— Da, ce este?

— Trezește-te!

— M-am trezit.

— Femeia ta a făcut o înțelegere cu mine și pentru dragostea pe care mi-o poartă, eu o voi ajuta. Trebuie să o ajuți și tu și să faci ce-ți cere.

— Desigur.

— Nu înțeleg de ce te tulburi când ea îți refuză împreunarea trupească. De ce pui atâta preț pe aceasta? Am văzut că toți puneți multă pasiune în dragostea trupească. Pentru Dumnezeu contează numai iubirea sufletească.

— Știu asta. Nu tot Dumnezeu este cel care ne-a spus să ne împreunăm, nu El ne-a creat așa? Atât oamenii cât și toate viețuitoarele se împreunează.

— Da, însă voi, oamenii, acordați o mare importanță acestui act în afara celui hotărât de Dumnezeu, să vă înmulțiți. Și nu înțeleg de ce?

— Pentru că este ceva plăcut. Ne ajută să ne eliberăm de tensiunea nervoasă și să fim mai calmi, mai liniștiți.

— Eu văd că nu sunteți așa cum spui. Puneți prea mult preț și pasiune în această împreunare. Păcatul trupesc este pedepsit.

— De ce spui că este un păcat să facem ceva ce Dumnezeu ne-a lăsat să facem?

— Puneți prea multă pasiune și îi acordați prea mult timp împreunării trupești și în afară de asta nu sunteți nici statornici unul cu celălalt. Spune-mi, dacă lângă tine ar fi altă femeie, ai dori-o la fel?

— Dacă acea femeie mi-ar plăcea, da. Este ceva ce ține de instinct. După cum ai văzut, atracția trupească este instinctuală la toate viețuitoarele pământului. Desigur, la om trebuie să primeze dragostea sufletească.

— Nu știu ce veți face dacă nu veți trece în vâmi de păcatul trupesc. Eu voi încerca să o ajut pe femeia ta. Ea s-a căit foarte mult pentru păcatele ei. Și tu la fel, dar amândoi v-ați căit mai puțin pentru unele pe care le considerați mai puțin importante. Să știți, în fața lui Dumnezeu toate sunt importante. Tu ești prea doritor iar femeii tale nu-i mai place, o supără. Nu spun că nu mai are și ea dorințe, numai că aceasta se întâmplă rar.

— Trebuie să meargă la tămăduitor dacă are o suferință trupească de această natură. Eu i-am mai spus, însă nu înțeleg de ce refuză să meargă.

— Va merge, dar trebuie să fii și tu înțelegător. Am vorbit prea mult despre acest subiect și am multă treabă. Eu despre altceva trebuie să vorbesc cu voi. Gândește-te la călugări, aceștia pot trăi fără împreunarea trupească cu o femeie. Tu de ce nu ai putea?

— Nu te supăra, eu nu sunt călugăr și nu am de gând să mă călugăresc. Călugării se înfrânează pentru că nu au în pat, lângă ei, o femeie care să le trezească instinctul sexual. Eu îmi văd femeia dezbrăcată, o ajut să facă baie, o simt în pat lângă mine caldă. Asta este...

— Măcar caută să nu mai fi nerăbdător.

— Am înțeles.

— Gata, nu mai vorbesc despre aceasta. Vreau să știu de ce te-ai supărat și nu ai lăsat-o să vorbească în Casa Domnului când ați fost să vă spovediți?

— Pentru că i-a spus preotului și altora că nu trebuie, unul să primească, iar ceilalți să dea bani.

— Nimeni nu-și poate răscumpăra păcatele cu bani.

— Așa este și ea a spus asta de mai multe ori în biserică. Nu înțeleg de ce a făcut-o iar.

— Pentru că am pus-o eu. Ce făceai dacă vorbea tare să o audă toți?

— Ce puteam să fac? Am văzut că preotul era nemulțumit, cred că a auzit-o, chiar dacă asculta o persoană care se spovedea. S-a schimbat la față.

— Eu nu înțeleg de ce oamenii îi dau bani preotului. Ar trebui să-i pună la cutia milei.

— Este o regulă universală. Ne-am obișnuit să dăm bani peste tot unde avem o nevoie sau ceva de rezolvat. Noi greșim. Dăm bani la tămăduitori, la preoți, la oricine de la care așteptăm un ajutor. Eu nu mai fac asta, nu i-aș da bani preotului, chiar dacă aș avea. Știu că nu pot să-mi răscumpăr păcatele în acest fel. Dacă aș avea mulți bani, aș da din ei pentru ajutorarea oamenilor nevoiași, iar la biserică pentru trebuințele lăcașului, nu ale preotului.

— Bine. Caută să te apropii mai mult de sufletul copilului tău.

— Încerc de mult timp.

— Are suferințe atât trupești cât și sufletești. Vorbește-i cu blândețe și încearcă să ți-l apropii. Trebuie să stea la aer și la lumină.

— Refuză să iasă afară, îi este teamă să nu i se facă rău - zice el, însă eu cred că dorește să se joace cu calculatorul, cu acea „jucărie”, cum îi spuneți voi.

— Am înțeles că totuși nu este jucărie. Am fost și eu copil și știu ce este aceea o jucărie, un joc. Trebuie să-l faceți să iasă afară.

— Știu.

— Voi încerca să stau și eu de vorbă cu el zilele

acestea. Am stat oricum prea mult acum. Trebuie să trăiți în armonie ca să nu fim nevoiți să coborâm des, în primul rând, nu este bine pentru ea. Mai aveți puțin de așteptat, curând Dumnezeu o să-și reverse asupra voastră Mila Lui. Trebuie să credeți. Voi nu prea mai credeți.

— Așteptăm de mulți ani să ni se întâmple ceva bun.

— Sunt oameni care așteaptă toată viața și nu-și pierd nădejdea. Alții trăiesc mult mai greu decât voi și au suferințe și mai mari.

— Știu asta.

— Și nu-și pierd credința. De Dumnezeu vă puteți apropia numai prin suferință. Dacă credeți, vă spun că Dumnezeu se va îndura de voi, nu luându-vă din lumea asta.

— Am înțeles.

— Acum plec. Să primiți cu pace și bucurie lumina lui Dumnezeu și acesta să-și reverse asupra voastră Mila Lui!

— Amin. Poți să-mi spui de ce tu ești mai mare în rang decât Sfântul Ioan Botezătorul?

— Nu am voie.

— Bine. Iartă-mă că te-am reținut cu întrebarea mea.

10 Aprilie 2004, ora 18.

— Remus-Ioan, suntem toți trei aici, Ilie, Gheorghe și Ioan Botezătorul. I-am rugat pe Ilie și Gheorghe să mă lase întâi pe mine să vorbesc cu tine. Ilie este aspru, însă drept. Gheorghe este purtător de biruință.

— Știu asta.

— Cu toate că nu trebuia să venim într-o zi ca asta, în care toți sărbătorim învierea lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu, am coborât să o judecăm pe femeia ta fiindcă te-ai plâns că îți produce suferințe sufletești.

— Eu nu vreau să fie judecată. V-am rugat să o faceți să se poarte frumos cu mine și să-mi vorbească mereu cu blândețe.

— Tu vrei să tacă. Nu se poate asta, ea va vorbi cât va trăi. Dacă vei dori să tacă, se va întâmpla ceva rău.

— Eu doresc să vorbească, dar cu blândețe și fără să-mi facă reproșuri toată ziua.

— Tu ce îi reproșezi?

— V-am spus de multe ori.

— Ți-am zis, am venit să o judecăm.

— Dar am înțeles de la voi că Dumnezeu este cel care ne judecă pe toți.

— Așa este.

— Atunci? Nu înțeleg.

— Noi suntem mijlocitori între voi și Dumnezeu.

— Știu asta.

— Tu te plângi că ea îți face rău și te tulbură...

— Da, cu răutățile și vorbele.

— Tu nu ai făcut rău nimănui?

— Ba da, însă nu de curând.

— Asta nu contează, pentru toți vine un timp, hotărât de Dumnezeu, când totul se plătește. Ai făcut mult rău oamenilor cu vorba și acum acestea se întorc la tine prin gura femeii tale.

— Cine a hotărât asta?

— Dumnezeu.

— Nu cred.

— Trebuie să ne crezi pentru că noi nu glumim.

— Deci, ea este pedeapsa mea.

— Nu. Dumnezeu vrea ca prin femeia ta să te facă să înțelegi și să accepți că ai greșit mult. Este o lecție.

— V-a spus Dumnezeu asta?

— Noi suntem mijlocitori.

— Este adevărat, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Și cred că nimeni nu știe ce gândește Dumnezeu.

— Noi cunoaștem mai mult decât voi și vă spunem numai ce ni se dă voie.

— De ce ne-ai ales pe noi? Nu avem nimic deosebit, suntem oameni obișnuiți, cu păcate.

— Ce a zis Fiul lui Dumnezeu? Eu am fost trimis pentru cei păcătoși, nu pentru cei drekți.

— Așa este.

— Și noi v-am ales pentru același motiv. Calea către Dumnezeu nu este ușoară și vrem să fiți desăvârșiți, sau aproape desăvârșiți. Nu am hotărât noi aceasta, ci Dumnezeu. Nu vreau să te superi pe noi și nici pe Dumnezeu dacă nu înțelegi. Sunt puțini oameni care înțeleg. Vei înțelega și tu dacă vei deveni desăvârșit.

— Bine, spune-mi, te rog, ce se întâmplă cu ea și cine o îndeamnă să se poarte urât cu mine?

— Ți-am spus. Gândește-te câți ani ai fost necredincios și cât rău ai făcut oamenilor cu vorba.

— Dar spuneam adevărul.

— Da, însă cum îl spuneam eu și cum îl spuneai tu? Vorbele tale tăiau ca sabia în suflete și doar știi cum se spune, cine scoate sabia...

— Da, de sabie va pieri.

— Așa este. Ea îți vorbește așa cum vorbeai tu.

— Am înțeles, dar ajunge.

— Nu hotărâm noi asta. Când s-a născut copilul vostru, tu ce ai făcut?

— Nu-mi aduc aminte.

— Nu-ți aduci aminte? Răul pe care ți-l fac alții de ce nu-l uiți?

— Atât timp cât nu mă mai gândesc, înseamnă că am uitat.

— Și ai iertat?

— Da.

— Nu este adevărat. Tu nu uiți. Când o să uiți gândindu-te mereu la ce ți-au făcut alții, atunci vei putea spune că i-ai iertat.

- Nu prea înțeleg cum vine asta, dar...
- Tu fugi de oameni.
- De cei care mi-au făcut rău. I-am iertat, însă nu vreau să-i mai văd pentru că nu am ce să mai vorbesc cu ei. Nu mai pot vorbi lucruri serioase cu aceștia.
- Nu știu ce înseamnă serioase.
- A...
- Poate lucruri importante.
- Da, asta este cuvântul. Nu mai pot vorbi lucruri importante deoarece nu mai am încredere în ei. Ce am făcut rău când s-a născut copilul meu?
- Te-ai dus să te culci.
- Poate eram obosit.
- Nu te-ai bucurat și nu ai mulțumit lui Dumnezeu. Este un mare păcat pe care nu l-ai spus la nicio spovedanie.
- M-am bucurat în sufletul meu, dar eu, după cum știi, nu mă manifest zgomotos. Cât despre mulțumiri, îmi pare rău, atunci nu eram credincios.
- Așa este. De câți ani ai devenit credincios?
- Nu mai știu exact. Tu știi?
- Da. Din ziua în care ai fost la moaștele Sfântului Dimitrie. Atunci ai dat niște bani unui călugăr și ai refuzat să-ți spui numele, motivând că știe Dumnezeu.
- Îmi aduc aminte, însă nu mai știu în ce an s-a întâmplat.
- Anul acesta se împlinesc doisprezece.
- Mulțumesc. La prima spovedanie voi mărturisi ce mi-ai amintit tu.
- Noi vrem ca voi să trăiți în armonie.
- Și eu vreau asta.
- Atunci fii înțelept. Noi vom pleca. Să știi că Fiul lui Dumnezeu cu adevărat a înviat.
- Cred asta.

La puțin timp după plecarea sfinților, Georgiana a început să fie neliniștită și nervoasă. Am întrebat-o cine o tulbură și într-un târziu a început să plângă și mi-a spus că Aela nu o lasă în pace. Pentru că eu am zis că uneori soția mea mă supără, aceasta vrea să ne despartă și provoacă tensiuni între noi, tulburându-ne sufletele și îndemnându-ne să ne certăm. Dinara a aflat că Dumnezeu a pedepsit-o pe vecie pe Aela și îi pare rău că a adus-o. Și eu am greșit că am rugat-o să caute pe cineva care vede mai bine viitorul. Din această cauză Dinara a coborât câteva nivele. Îmi pare rău că s-a ajuns la așa ceva. I-am spus Acelei pe un ton foarte categoric că doresc să nu mai vină niciodată și dacă va îndrăzni să-mi nesocotească dorința, nu voi mai vorbi cu ea. Eu o pot ține departe de Georgiana și Matei, cu condiția să nu mă supăr pe ei. Acest spirit, în cursul mai multor vieți m-a despărțit de mulți oameni, mai ales de femeile pe care le vedea că mă supără.

12 Aprilie 2007, ora 17. Eram în sufragerie, stăteam întins pe canapea și încercam să adorm. Georgiana stătea lângă mine și privea la televizor. A intrat în transă.

— Remus-Ioan!

— Da.

— Am venit singur, fără Ilie și Gheorghe. Vreau să vorbesc cu tine.

— Bine, te ascult.

— Tu ești un om care nu știi să te bucuri și nu înțeleg motivul.

— Nu am motive.

— Viața nu este un motiv? Faptul că Dumnezeu te-a salvat de mai multe ori de la moarte, nu este un motiv? Femeia și copilul îți trăiesc, la fel și rudele de sânge.

— Este adevărat ce spui, dar eu sunt un introvertit și nu mă exteriorizez. Uneori mă bucur și eu, însă în sinea mea.

— Trebuie să arăți, Dumnezeu vrea asta. De câte ori am fost să-ți duc rugăciunile, Dumnezeu m-a întrebat dacă te bucuri pentru darurile pe care ți le-a făcut. Eu nu-l pot minți pe Dumnezeu, El oricum știe. Mi-a zis, el îmi cere, dar nu-mi arată că se bucură pentru ce i-am dăruit până acum. Se mai gândește când și câți bani să-ți dăruiască. Știe că nu ceri bani de dragul de a-i avea ci pentru că-ți trebuie. Te-ai mai bucura dacă i-ai primi cu o zi înainte de a muri?

— Asta ar fi tot o pedeapsă.

— Nu, însă, după cum știi, totul are un preț. Femeia ta a primit ieri un mesaj în vis. Ai făcut bine la 3 oameni? Știu că acum nu ai bani, dar poți face bine și fără bani. Doi sunt femeia și copilul tău, vorbește-le cu blândețe și fii bun cu ei.

— Dar le vorbesc cu blândețe.

— Nu tot timpul. Este adevărat, ai avut perioade în viața ta în care ai folosit și vorba blândă. De la un timp, ai iar vorba aspră. Știi și tu că vorba dulce mult aduce. Trebuie să fii mai voios, trebuie să vorbești cu oamenii.

— Trăiesc într-o mare izolare și am toate ușile închise.

— Este adevărat, însă singur i-ai îndepărtat pe ceilalți. Da, mulți ți-au făcut rău, le-ai făcut și tu rău cu vorba și ți-au închis ușile. Încearcă să le deschizi iar.

— Am încercat.

— Perseverază. Femeia ta cum reușește? Ea când deschide gura deschide și o ușă. Uneori nu reușește nici ea de prima dată, dar insistă. Fă și tu la fel.

— Nu pot. Am înțeles că acesta este darul ei.

— Atunci, las-o pe ea să deschidă uși și pentru tine.

— O las.

— Îți repet, dacă vrei să primești repede ce-ți dorești, trebuie să-i arăți lui Dumnezeu că știi să te și bucuri. Este

vreun dar mai mare decât viața și copilul?

— Nu.

— Atunci arată-i lui Dumnezeu asta.

— Nu te supăra, acum îmi puneți condiții? Până ieri mi-ați spus altceva.

— Noi nu-ți punem condiții. Dumnezeu vrea să-i arăți că prețuiești aceste daruri mari. Depinde de tine cât de repede vei primi și banii. Eu sunt proroc și nu te mint. Și crede-mă, văd foarte bine.

— Te cred. Prorocește-mi și mie să primesc repede banii de care am nevoie.

— Eu îți prorocesc, însă Dumnezeu este cel care hotărăște când și cât să primești, iar asta depinde de tine.

— Am înțeles.

— Nu vă mai sfădiți pentru acel obiect (calculatorul). De când l-ați primit, acesta a devenit un motiv de discordie. Dacă nu vă liniștiți, Sfântul Ilie poate să vi-l ia, el este acela care v-a ajutat să-l primiți.

25 Aprilie 2007. Aela și-a permis să vorbească prin gura Georgianeii și să mă amenințe că le va face rău, ei și copilului nostru. A spus că nu va pleca chiar dacă nu va mai vorbi. A încercat să mă șantajeze punându-mă să aleg între viața mea și viața lui Matei. M-am înfuriat și i-am urat să ardă în focul iadului. Mi-a spus că în felul acesta am condamnat și sufletul Georgianeii. Nu o cred. Urările i le-am adresat ei, Acelei, nu Georgianeii. Am tămâiat în toată casa, am citit rugăciunea Sfântului Ciprian și într-un târziu a plecat.

30 Aprilie 2007, ora 17.

— Ce te-am rugat eu?

— În legătură cu ce?

— Cu copilul tău.

— Nu știu. Nu știu cine ești și nici ce m-ai rugat.

— Te-am rugat să ai mare grijă de sufletul copilului

tău fiindcă are suferință sufletească și trupească. Sunt Stelian. Este adevărat, eu am venit rar. Trebuie să-l ajuți și să-l mângâi.

— Dar îl mângâi, numai că nu știu de ce mă respinge mereu și nu mă respectă.

— De ce îl judeci?

— Nu-l judec, îți spun ce mă supără la el.

— Trebuie să ai multă răbdare.

— Am răbdare, numai că nu-i înțeleg comportamentul.

— Încearcă să te apropii de sufletul lui și oferă-i ce-și dorește în afară de bani.

— Păi vrea și bani, chiar ne-a spus asta. Eu nu pot să-i dau acum. Fără bani nu se mai poate trăi în lumea asta, avem multe trebuințe și aproape totul se cumpără.

— Viața și dragostea nu pot fi cumpărate.

— Uneori pot fi cumpărate.

— Nu este adevărat. Dumnezeu vă iubește fără să vă ceară ceva.

— Ne cere.

— Ce anume?

— Să-l iubim și să facem voia Lui.

— Da, asta numai pentru binele vostru. De multe ori satana vă oferă mai multe lucruri materiale pentru că majoritatea dintre voi asta vă doriți și în felul acesta vă cumpără sufletul.

— De ce trebuie să existăm între Dumnezeu și satana?

— Așa a fost hotărât. Voi alegeți pe cine vreți să urmați. Calea către Dumnezeu este grea. Toți sfinții au suferit pentru dragostea ce i-au arătat-o lui Dumnezeu. Știi că sufletul omului se purifică prin suferință. Trebuie să vă rugați ca Dumnezeu să vă întărească și să vă ajute să treceți peste toate încercările. Ție cum îți este puțin mai

greu, crezi că totul s-a sfârșit.

— Nu este adevărat, numai că în loc să ne fie mai bine, ne este mai rău.

— Rugați-vă pentru că și forțele malefice lucrează. Roagă-te la Fecioara Maria căci ea are mare trecere la Fiul lui Dumnezeu. Unii știu, alții nu știu asta. De ce nu te rogi la părinții Ioachim și Ana? Au fost oameni buni, credincioși și au și ei trecere în fața lui Iisus. I-am apărat mereu pe copii. Nu trebuie să te superi că țin partea copilului tău, fiindcă el este neajutorat. Noi, aici, suntem foarte supărați din cauza învățătorilor voștri care îi chinuiesc pe copii cu tot felul de învățături care pentru noi nu au nicio importanță. Cândva, Dumnezeu le va arăta acestora că au greșit și vor fi pedepsiți. Ce contează mai mult pentru tine, sănătatea și viața copilului tău sau învățăturile pe care vrei să le primească?

— Tu cunoști răspunsul meu.

— Fii mai răbdător cu copilul tău și caută să te apropii mai mult de sufletul lui. Ți-am mai spus, are sufletul bolnav.

— Da.

— Tu ai fost un copil bun. Te-am apărat și pe tine cât timp ai fost copil. Pe ea am apărat-o până când a cunoscut bărbatul. Atât timp cât a fost fecioară pentru noi a fost tot copil.

— Așa considerați voi?

— Da. Eu pot să te apăr pe tine în continuare în fața părinților tăi fiindcă tu, indiferent de vârsta pe care o ai, rămâi copilul lor. Știu că suferi pentru ceea ce ți-a făcut mama ta.

— Nu mă mai gândesc.

— Trebuie însă să-i ierți. Așa ne-a învățat pe toți Fiul lui Dumnezeu. De ce îl urăști pe tatăl tău?

— Nu pot să spun că îl urăsc, dar sunt supărat pentru

indiferența pe care mi-a arătat-o toată viața.

— Va fi și el pedepsit.

— Pentru mine nu are importanță.

— Însă mama ta a greșit mai mult față de tine. Ea știe asta.

— Te cred. Acum nu mai contează nici asta pentru mine.

— Dacă vrei, eu pot să-i vorbesc mamei tale.

— Cum?

— Prin gura femeii tale. Mie nu mi-e teamă de arătările care locuiesc acolo.

— Nu cred că se mai poate schimba ceva, iar mama mea...

— Nu va crede, știu asta. Mă va ispitii, iar eu nu am voie să mă las ispiti.

— Cum ar putea să te ispitească?

— Punându-mi tot felul de întrebări ca să mă verifice. Va dori să știe cât de mult cunosc eu despre trecutul și viitorul ei.

— Și dacă nu cunoști acestea, pentru mine nu are importanță, știu și cred că ești cel care ai spus că ești. Nu vreau să-i vorbești mamei mele pentru că, după aceea, soția mea ar putea avea necazuri. Tu știi asta. Dacă mama mea nu a înțeles până acum că a greșit față de mine, cred că va pleca din lumea muritoare cu convingerea că este nevinovată. Sau poate se preface, oricum, este numai treaba ei. Poți să-mi spui de ce ești numit paflagonul?

— Știu că oamenii mă numesc ocrotitorul. Nu cunosc cuvântul pe care l-ai spus.

— Este într-o limbă pe care nu o cunosc nici eu. Oricum, nu contează. Poate că asta înseamnă, ocrotitorul.

— Acum voi pleca. Nu uita ce te-am rugat.

— Nu voi uita.

— Dumnezeu să aibă în paza Lui sufletele și casa

voastră!

1 Mai 2007, ora 22 și 30.

— Știu că ție nu-ți place că venim, dar noi vom veni până la sfârșitul vieții ei. Venim ca să vă învățăm. Nu trebuie să te superi.

— Nu mă mai supăr de mult timp.

— Vă arătăm mereu cum greșiți ca să nu mai repetați greșelile. Eu am spus tot timpul adevărul, chiar dacă acesta nu a plăcut oamenilor și am luptat împotriva păcatului. Crezi că viața mea a fost ușoară?

— Nu știu.

— Ba știi, ți-am spus chiar eu.

— Nu știu cine ești.

— Sunt Ioan Botezătorul. Eu caut să te ajut arătându-ți cum greșești și de ce anume să te ferești. Mă rog pentru tine lui Dumnezeu și Fiului Lui, este adevărat, mă rog și pentru alții.

— Știu asta și înțeleg.

— Ai greșit mult.

— Nu înțeleg ce am făcut atât de cumplit.

— Nu trebuie să faceți nimic cumplit, faptul că repetați aceleași greșeli și că nu vă căiți pentru ele, este foarte rău în fața lui Dumnezeu. Și nu uita că mulți ani din viața ta ai fost necredincios. Ai venit în această lume cu o parte rea în suflet, ca pedeapsă, ți s-a spus asta. Nu noi am hotărât. Dacă vă căiți cu sufletul pentru greșelile voastre, Dumnezeu vă iartă. Știu că vrei să-ți spun dacă Iuda a fost iertat. Iuda este sfânt, pot să-ți spun asta. Dumnezeu l-a iertat, pentru că l-a trădat pe Fiul Lui, deoarece acesta și-a dat seama că a greșit, lăsându-se pradă ispitei, și s-a căit. Acum se află într-un loc despre care nu am voie să-ți vorbesc, fiindcă și-a luat singur viața și Dumnezeu nu aprobă acest gest și ar însemna să-i îndemn sau să-i aprob pe alții care procedează ca el. Pot să-ți spun numai că îi

este bine acolo unde se află. Dumnezeu l-a iertat și pe Irod, deoarece și acesta s-a căit pentru greșelile lui. Irod a recunoscut că s-a lăsat pradă ispitei.

— El ca împărat putea să-și retragă promisiunea făcută Salomeii căci nu i-ar fi făcut nimeni niciun rău.

— Nu, promisiunile trebuie ținute, asta înseamnă să ai demnitate, însă trebuie să fii atent ce promiți. Și pe urmă trebuia să se împlinească ce era deja hotărât.

— Să înțeleg că Dumnezeu este cel care a aranjat totul ca tu să fii sacrificat pentru a da oamenilor o pildă?

— Eu nu știu ce a hotărât Dumnezeu și nu am voie să gândesc împotriva Lui. Tot ce hotărăște Dumnezeu este numai pentru binele nostru, al tuturor. Care este prima poruncă?

— Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

— Nu, asta este a doua.

— Da. Să-l iubești pe Dumnezeu mai presus de orice.

— Așa este. Tu poți să spui asta?

— Nu te supăra, uneori nu mă iubesc pe mine însumi. Știu, vei spune că greșesc.

— Da, greșești.

— Sunt om și uneori mă cuprinde deznădejdea.

— Un om credincios nu-și pierde niciodată nădejdea, oricât i-ar fi de greu în viață. Trebuie să te gândești că Dumnezeu nu-și întoarce fața de la tine, așa și este, însă trebuie să înțelegi că încă nu ai învățat tot ce trebuie și nu faci tot ce așteaptă Dumnezeu de la tine. Am văzut că, atunci când dau de greu, mulți oameni cad în deznădejde. În momentul în care te cuprinde deznădejdea, roagă-te ca Dumnezeu să te întărească și să-ți dea putere. Tu crezi că ești aproape de Dumnezeu?

— Nu, știi că nu sunt. Dar el este aproape de mine?

— Vezi, aceste vorbe îți sunt spuse de altcineva care te îndeamnă să te răzvrățești și împotriva lui Dumnezeu.

Toată viața te-ai luptat cu oamenii.

— Într-un fel este adevărat. Am spus totdeauna ce m-a supărat la oameni și le-am arătat cum au greșit față de mine și față de alții care nu aveau curajul să vorbească.

— Tu nu ai supărat pe nimeni?

— Am supărat și eu pe alții, este adevărat, însă am folosit vorba ca armă de apărare.

— Și de atac.

— Ca să mă apăr a trebuit să atac, dar nu am aruncat eu primul piatra.

— Nu contează cine a aruncat primul, contează că și tu ai aruncat. Un om înțelept nu răspunde la provocare și nu caută să-și facă singur dreptate. Trebuia să-l lași pe Dumnezeu să-ți facă dreptate.

— Acum faptul este consumat.

— Este bine să reperi acolo unde se mai poate repara.

— Da. Nu înțeleg ce se întâmplă cu femeia mea.

— Ți-am mai spus și eu și alții că Dumnezeu te-a ales să înveți cu ajutorul femeii pe care El ți-a sortit-o. Ea se poartă cu tine exact cum te purtai tu, într-un timp, cu toată lumea. Nici ea nu înțelege ce i se întâmplă și te rog să nu-i spui. Vorbele pe care ți le adresează nu sunt de la ea. Și cu alții se poartă la fel, Dumnezeu le arată cu ajutorul ei și acestora cum au greșit. Tu nu trebuie să te superi. Numai Dumnezeu hotărăște când se va sfârși aceasta. Crede-mă, este mult mai bine așa. Pe mulți oameni Dumnezeu i-a făcut să învețe trimitând asupra lor mari nenorociri și suferințe. Nu spun că tu nu suferi, dar măcar îi ai lângă tine pe toți. Ai văzut din ce li s-a întâmplat altora cum i-a constrâns Dumnezeu să învețe.

— Da, am văzut.

— Eu mă rog pentru tine. Tu caută să fii bun, ajută-i pe cei de lângă tine și pe cei pe care poți și nu te mai

răzvrăti. Trebuie să înveți să accepți și ceea ce nu îți place. Ți-am mai spus, Dumnezeu îi plătește fiecăruia și-l răsplătește, de asemenea, după cum merită. Ferește-te să mai faci sau să gândești rău și vei primi ceea ce dorești. Și nu te mai supăra. Vorbele și gândurile tale au mare putere la mânie și supărare. Mai ești supărat pe copilul tău?

— Nu.

— Ești sigur că nu mai ești supărat din cauza învățăturilor?

— Da, nu mai sunt supărat și doresc, în primul rând, să fie sănătos.

— Bine. Eu știu multe lucruri pe care tu dorești să le afli, dar încă nu am voie să ți le spun. Dacă voi vedea că te apropii mai mult de Dumnezeu, ți le voi spune. Când mergi la Casa Domnului, mergi cu credința că rugăciunile tale îți vor fi împlinite, altfel degeaba mergi.

— Desigur.

— Am văzut că le-ai spus unor oameni despre ce am vorbit noi cu tine fără să-ți dăm voie.

— Este adevărat. Am făcut asta ca să-i învăț și să-i fac să înțeleagă cum și când au greșit, că pentru a primi iertarea trebuie să se căiască și să facă fapte bune.

— Bine, vom mai vorbi.

10 Mai 2007. Georgiana a primit banii, cele 3 salarii compensatorii de la Poșta Română și nimeni de la această instituție, unde a lucrat, nu a mai încercat să-i facă vreun rău.

15 Iunie 2007. În perioada 11 - 14 iunie am fost internat în spital, tot la Institutul de Endocrinologie. Tumoarea hipofizară s-a micșorat în urma tratamentului pe care îl urmez. (În urmă cu câțiva ani spiritele mi-au spus că voi avea alt mare noroc. Eu m-am gândit atunci că voi câștiga la loterie o sumă mare de bani, însă acum cred că norocul a constat în faptul că am învins iar o boală gravă).

9 Iulie 2007, ora 23 și 30. Adormisem în dormitor de vreo 30. Matei a venit să-mi spună că cineva dorește să vorbească cu mine. Am mers în dormitor și m-am așezat pe pat, lângă

Georgiana.

— Eu nu ți-am vorbit niciodată așa, ca acum, prin gura soției tale. Sunt înțeleptul. Mi s-a dat voie să vin să vorbesc cu tine. Dacă nu mă asculți și nu vei face ce-ți voi spune, nu voi mai avea voie să vin, iar sufletul tău va avea și mai mult de suferit.

— Te ascult.

— Eu ți-am fost și ți-am rămas prieten.

— Știi și te cred.

— Tu ești un om al umbrelor.

— De ce spui asta?

— Dacă ai putea să-ți vezi chakrele ai înțelege.

Acestea sunt rupte.

— Din ce cauză?

— Din cauza mâniei și a urii care mocnește în sufletul tău.

— Dar eu nu urăsc pe nimeni.

— Așa spui tu.

— Mă mai mâniez pentru că nu sunt înțeles și ajutat de ceilalți.

— Ai venit cu mânie în suflet și trebuie să scapi de ea. Cu voință se poate, depinde numai de tine. Ai făcut greșeli mari în trecut. Nu vreau să te întristez și să te supăr. Îți spun adevărul deoarece vreau să te ajut.

— Dintre cei de aici niciunul nu vrea să mă ajute.

— Și nimeni nu te va ajuta în afară de Dumnezeu.

Doar în 3 vieți nu ai greșit.

— Dar câte vieți am avut?

— Nu știi. Voi cerceta. Știu că suferi mult. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar soția ta este cel mai mare

dușman al tău. Dumnezeu vrea să vă împăcați în această viață, dacă nu, viața următoare, care va fi ultima pentru tine, va fi cumplită. Vei fi schilodit trupește și sufletește. Cu femeia care îți este soție acum ați mai avut 5 tentative de împăcare și nu ați reușit. În trei vieți i-ai ucis copiii îndemnat de cea care acum îți este mamă.

— Nu-mi vine să cred ceea ce aud. Nu mă văd în stare să fac așa ceva.

— Acum nu, dar în trecut ai fost în stare.

— Eu știu că altei femei i-am ucis copiii.

— Aceleia doar o dată.

— Când s-au întâmplat nenorocirile despre care îmi vorbești?

— Încă nu știu, trebuie să mai cercetez. Voi mai putea veni numai dacă vei face pace cu actuala ta femeie. Va trebui să faci tot ce îți va cere ea fără să te mai mâniezi. Nu va dura mult timp, însă nicio zi două. Pe doi dintre copiii ei din trecut i-a regăsit, unul este copilul vostru iar al doilea cel cu care vorbește la acel instrument.

— Telefon.

— Da. Trebuie însă să-i găsească și pe ceilalți trei, pentru că a avut cinci. Ea nu știe ce ți-am spus eu acum. Dacă ar afla, ar fi foarte rău pentru tine deoarece a jurat să se răzbune.

— Face asta de mult timp. De fiecare dată când am pățit un necaz sau mi-a fost rău, ea a căutat să-mi amplifice suferința. Am înțeles că a venit în lumea asta ca să ajute.

— Da, însă pe tine numai să te apropie de Divinitate.

— Este foarte dureros ce aflu.

— Știu, dar îți repet, trebuie să faci pace cu ea.

— Da, mă voi strădui.

— Eu de multe ori am căutat să te ajut și te-am învățat, însă tu nu ai făcut tot timpul ce ți-am cerut eu.

Gândește-te la ce ți-am spus acum.

— Mă gândesc. Ea nu cumva deja știe ce mi-ai spus tu acum? Te întreb pentru că, pe an ce trece, se poartă tot mai urât cu mine.

— Eu nu i-am spus și nici spiritul acelei femei care vă ajută.

— Dinara?

— Da. Poate i s-a zis sau i s-a arătat în vis.

— Bine, mă voi gândi la ce mi-ai spus și mă voi strădui să fac ce mi se cere.

O

În data de 2 Iulie 2007 mi-am fracturat brațul stâng. Timp de 45 de zile am stat cu el în gips și a trebuit să fac cu o singură mână tot ce făceam înainte cu amândouă. Faptul că sunt stângaci și nu am nici forță și nici dexteritate în mâna dreaptă, a complicat și mai mult situația, dar încet-încet am învățat să mă descurc și să folosesc mâna dreaptă la treburile casnice. Georgiana nu m-a ajutat în niciun fel. Un timp am fost supărat pe ea, dar mi-a trecut. Astfel am înțeles că omul, dacă vrea, are forța necesară să-și învingă orice neputință.

În urma celor spuse de înțelept am înțeles și motivul care a determinat-o pe Georgiana să-l ațâțe de multe ori pe Matei împotriva mea. Cât despre al doilea copil din trecut, regăsit în viața prezentă, știu că este Nicu, unul dintre prietenii lui Florin, pe care l-a cunoscut la studioul foto al acestuia. Întâmplarea a făcut să fiu și eu de față.

Relația Georgianeii cu Nicu este tumultuoasă, plină de certuri, de lacrimi, despărțiri și împăcări. Din cauza lui s-a certat cu Florin și nu-și mai vorbesc. Georgiana a fost cea care a semănat discordia între Nicu și Florin, prin faptul că atunci când se supăra pe unul dintre ei, îl bârfea pe acesta celuilalt. Îmi pare rău, dar trebuie să spun adevărul, Nicu, chiar dacă mi-a plăcut la început, când l-

am cunoscut, cu trecerea timpului a devenit un factor de stres pentru mine deoarece are comportament lipsit de bun simț. De când îl cunoaște, Georgiana s-a schimbat și mai mult față de mine, dar nu în bine, Nicu și viața lui a devenit singura ei preocupare. Este drăguță cu mine, cu toate că de multe ori am senzația că se prefacă, doar pentru a o lăsa liberă și a putea să se întâlnească cu Nicu. Întâmplător am găsit în calculator un mesaj trimis acestuia în care îi mărturisește că el este singura și unica ei iubire din toate timpurile. Ținând cont de faptul că întâlnirea lor este karmică și mi că s-a cerut de unele spirite, chiar și de unii dintre sfinți, să nu încerc să le stric relația, am acceptat-o, însă nu fără strângere de inimă.

Lipsa de înțelegere și de afecțiune din partea soției mele m-a făcut să caut un refugiu sufletesc într-o altă relație, cu o femeie cunoscută prin intermediul internetului. Cea care părea ființa ce credeam că îmi va aduce alinarea sufletească, s-a adeverit a fi o altă mare deziluzie, însă nu voi scrie în acest jurnal despre ea.

La începutul lunii Noiembrie 2008 tatăl meu a plecat din lumea aceasta. În luna Decembrie ar fi împlinit 83 de ani. A murit fiindcă așa a vrut el. Era foarte supărat că și-a vândut casa și s-a mutat la Robert. Faptul că nepotul lui cel iubit i-a cheltuit toți banii – 30.000 de euro, depuși în bancă, și a îndrăznit să-i ceară lunar și două treimi din pensie, pentru mâncare, i-a provocat o mare suferință care l-a chinuit câțiva ani. Cu mai multe zile înainte de a muri, a refuzat să-și mai ia medicamentele pentru diabet și a intrat în comă din cauza creșterii bruste a concentrației de zahăr în sânge. În data de 6 Decembrie m-a sunat mama să-mi dea vestea. Am mers la capela unde a fost depus și am stat de vorbă cu el. I-am spus că îl iert pentru comportamentul avut față de mine în cursul vieții. De asemenea, i-am mărturisit că îmi pare rău deoarece nu a vrut să-l ajute și

pe Matei, fiindcă acesta chiar are nevoie de ajutor și, în afară de asta, este singurul nepot care îi duce mai departe numele. A doua zi trupul i-a fost depus în cavoul în care se află și cel al mamei lui. Slujba de înmormântare trebuia să aibă loc la ora 14, așa mi-a spus Robert când ne-am întâlnit la capelă, însă aceasta a fost făcută mai devreme, și în momentul în care eu și Georgiana am ajuns la biserică, cortegiul mortuar pleca spre locul de veci. Pe noi ne-a dus la cimitir cu mașina unt dintre prietenii lui Robert, după ce am fost nevoiți să mergem acasă, în Dămăroaia. M-am supărat pe rudele mele că nu m-au anunțat că slujba de înmormântare a fost reprogramată pentru altă oră, dar mi-a trecut și am mers la parastas. Seara, când am ajuns acasă, am sunat-o pe mama și i-am spus că vreau să văd actul de deces. Această dorință a mea a declanșat „apocalipsa” în rândul rudelor mele, care s-au supărat foarte rău pe mine și mi-au interzis să le mai trec pragul și, bineînțeles, nu mi-au arătat niciun act. Din acel moment sora mea nu mai vorbește cu mine, iar cu mama mă întâlnesc în colțul străzii, asta când vrea să-mi dea ceva pentru mine sau Matei.

Desigur, spiritele au continuat să ne vorbească prin gura Georgianeii, însă mai rar, deoarece nu am mai acceptat să vină des.

Aici se încheie Jurnalul Mistic.

Cuprins:

Motivația... pag. 2

Eu, păcătosul... pag. 3

Crinul imperial... pag. 30

Treimea umană... pag. 34

Reflecții și introspecții... pag. 49

Ispita efemerului... pag. 51

Ființele din astral... pag. 55

Primele contacte cu spiritele... pag. 61

Descântecul Yasminei. Îngerul și demonul. Ce ni s-a urzit la naștere... pag. 117

Spiritele o roagă pe Georgiana să nu închidă poarta. Incursiune în sufletul meu. Yasmina este pedepsită. Alte discuții cu îngereasa... pag. 125

Yasmina ne explică faptul că omul nu gândește numai cu mintea, iar îngereasa ne arată viețile în care am fost foarte fericiți. Tot îngereasa ne arată ce datorii karmice au părinții mei... pag. 131

Un Arhanghel o scapă pe Georgiana de doi demoni care o chinuiau. Yasmina ne spune cine va fi nora noastră. Georgiana o întreabă pe îngereasă dacă Ștefan cel Mare este sfânt... pag. 134

Șeful Georgianeii încearcă să o șantajeze și o hărțuiește sexual. Îngereasa îi arată ce legătură karmică este între ei... pag. 137

11 Septembrie 2001. Îngereasa îi dezvăluie Georgianeii faptul că îngerii nu ne spun tot timpul numai adevărul și ne testează, deoarece trebuie să gândim și să facem singuri alegerile în viață. Fantoma Yasminei îi apare în dormitor... pag. 140

Amăgiri. Veronica moare și îi povestește Georgianeii cum a avut loc trecerea dintr-o lume în alta și îi spune primele impresii despre noua ei formă de existență... pag. 142

Veronica apare în realitatea materială, dar numai Georgiana o poate vedea. Discuții în miez de noapte. Spiritul ne dă detalii despre cealaltă lume... pag. 145

Veronica se întoarce în timp să vadă orele noastre de naștere și motivul pentru care mi-a fost desfăcut contractul de muncă în timp ce lucram la Loteria Română. Veronica se înalță după ce trec cele 40 de zile de la deces... pag. 154

Veronica-Ania sau calea spre lumina pură... pag. 159

Veronica-Ania nu mai are voie să coboare și va fi pedepsită pentru ce ne-a spus despre lumea spiritelor... pag. 172

Înțeleptul... pag. 176

Hanna... pag. 182

Înțeleptul, Hanna, Sfătuitorul, Dinara, spiritul neliniștit, Rodul soarelui, Erza Stavropulos, Elya... pag. 188

Armand, Elena, Izabela, spiritul fără nume, Amina, Wilhemina, Denisa, Bătrâna... pag. 199

Spiritele aplică metode de constrângere. Bătrânica, Hana, Sabia de lumină, demonul, îngerii noștri, Lumina... pag. 203

Mucenicul fără nume. Iisus vorbește prin gura Georgianeii aflată în transă. Discuții cu îngerii. Demonii. Lumina gălbuie... pag. 226

Maica Domnului. Îngeri și demoni. Georgiana își pierde memoria. Sfântul Dimitrie. Ursitorile. Sfântul Gheorghe. Sfântul Simeon... pag. 262

Sfântul Duh. Urările făcute de ursitori la naștere. Îngerul morții. Fiul lui Dumnezeu. Demonii.

Sfântul Ioan Botezătorul... pag. 280

Ciclurile evoluției spirituale. Sfinții și îngerii ne vorbesc și ne sfătuiesc. Ursitorile ne dau amănunte. Serafimul. Sfântul Ioan Botezătorul. Sfântul Gheorghe... pag. 302

Sfântul Ioan Botezătorul. Dinara face pentru noi cercetări în trecut. Ochii adevărului. Sfântul Gheorghe. Saria. Demonii. Dumnezeu îi vorbește Georgianeii... pag. 336

Sfânta Parascheva. Demonii. Ilinca. Douăsprezece aripi sau „Dumnezeu care aduce pacea”. Înțeleptul. Sf. Vasile Mărturisitorul. Lumina lui Dumnezeu. Milostenia lui Dumnezeu. Arhanghelul Gavril... pag. 351

Douăsprezece aripi. Maica Domnului. Convorbirile cu
Papa Ioan - Paul al II-lea. Înțeleptul. Ursitorile. Iisus.
Sfântul Ciprian. Sfântul Mina. Sfântul Vasile. Aela. Sfântul
Ilie. Sfântul Ioan Botezătorul... pag. 373

Cuprins... pag. 418